Mușcă pericolul!

ardoare

PRIMUL VOLUM AL SERIEI CRAVE

TRACY WOLFF

LEDA EDGE

LUMEA LUI GRACE ESTE DATĂ PESTE CAP DE CUM PĂȘEȘTE pentru prima oară pe treptele exclusivistei Academii Katmere. Nimic nu pare în regulă cu locul sau cu... elevii. O simplă muritoare între vampiri și dragoni, adolescenta nu se poate hotărî de partea cărei facțiuni războinice să se plaseze. Singura certitudine pe care o are este că toți ceilalți elevi o urăsc de moarte.

Mai puțin Jaxon Vega, un vampir cu secrete periculoase care nu a mai avut sentimente pentru cineva de mai bine de o sută de ani. Deloc bizar, Grace se simte atrasă de frământările și traumele băiatului, care se potrivesc perfect cu propriile frământări și traume.

Există însă un motiv pentru care Jaxon și-a ferecat inima, iar acum cineva și-a propus să deștepte acest monstru adormit. Cu ce scop? Grace e hotărâtă să afle, și nu mică îi este mirarea când descoperă că a fost adusă la Katmere intenționat, ca momeală.

„Generația care a ratat *Amurg* se va topi după această serie."
School Library Journal

„Faceți cunoștință cu noua voastră obsesie în materie de cărți cu vampiri!"
Hypable

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*
CEA MAI BUNĂ CARTE YA A ANULUI 2020 PE AMAZON
FILM ÎN PRODUCȚIE LA UNIVERSAL PICTURES

„*Ardoare* te va consuma... și te va lăsa tânjind după mai mult."

A. K. WILDER,
autoarea seriei AMASSIA

„Un tempo palpitant care îi va face pe cititori să dorească să se așeze confortabil și să devoreze romanul cât de repede pot."

San Francisco Book Review

„O intrigă complexă, o poveste profund romantică și un final care m-a dat pe spate. Abia aștept continuarea!"

VICTORIA SCOTT,
autoarea seriei FIRE & FLOOD

„Amuzantă, inteligentă și convingătoare, *Ardoare* este o capodoperă captivantă!"

EMILY MCKAY,
autoarea bestsellerului
Storybound

„*Ardoare* este pentru această generație ceea ce a fost *Amurg* la vremea lui."

LYNN RUSH,
autoarea seriei
TOUCH OF FROST

Foto: © Mayra K Calderón

TRACY WOLFF

e o mare iubitoare de vampiri, dragoni și alte creaturi fantastice care hoinăresc prin noapte. Odinioară profesoară de engleză, acum își petrece tot timpul imaginând povești întunecate și romantice cu eroi torturați și eroine date naibii. Și-a scris toate cele peste șaizeci de romane în casa ei din Austin, Texas, pe care o împarte cu familia. Atunci când nu născocește intrigi (ceea ce se întâmplă destul de rar), Tracy încearcă rețete culinare noi, oferă sfaturi on-line legate de machiajul perfect, răsfoiește reviste de benzi desenate cu fiii ei și încearcă să descopere cele mai noi și mai bune filme. Pentru a afla mai multe despre Tracy și cărțile ei, vizitați tracywolffbooks.com.

Designul copertei: Bree Archer și Liz Pelletier
Ilustrația copertei: Lola L. Falantes/Getty images, Renphoto/Gettyimages, Gluiki/Gettyimages, Artistmef/brusheezy.com

TRACY WOLFF

ardoare

PRIMUL VOLUM AL SERIEI **CRAVE**

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA EDGE

Redactare: Alina Bâltâc
Tehnoredactare: Valentina Dobrescu
Lector: Shauki Al-Gareeb

TRACY WOLFF
CRAVE
Copyright © 2020 by Tracy Wolff

First published in the United States under the title CRAVE: Crave series #1.
This translation published by arrangement with Entangled Publishing, LLC through RightsMix LLC.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WOLFF, TRACY
Ardoare / Tracy Wolff; trad. din lb. engleză de Karla Dedu-Fotescu. - București: Leda Edge, 2021

I. Dedu-Fotescu, Karla (trad.)

Pentru băieții mei,
care au crezut mereu în mine,
și
pentru Stephanie,
care m-a ajutat să cred din nou în mine.

0

Dacă nu trăiești la limită, ocupi prea mult spațiu

STAU ÎN DREPTUL UȘII EXTERIOARE SPRE PISTA DE DECOlare, holbându-mă la avionul în care urmează să urc, și încerc din răsputeri să nu o iau naibii razna.

Ușor de zis, greu de făcut.

Nu doar pentru că urmează să las în urmă tot ceea ce cunosc, deși, până acum două minute, asta a fost marea mea neliniște. Totuși, în timp ce mă uit la avion, care nici măcar nu sunt sigură că merită onoarea de a fi numit avion, simt cum în mine se instalează o panică necunoscută.

— Deci, Grace...

Bărbatul pe care unchiul meu, Finn, l-a trimis să mă ia mă privește cu un zâmbet răbdător. Philip cred că a zis că îl cheamă, dar nu sunt sigură. E greu să îl aud peste bătăile nebunești ale inimii mele.

— Ești pregătită pentru o nouă aventură?

Nu! Nu, nu sunt nici pe departe pregătită – pentru o aventură sau pentru orice altceva mă așteaptă.

Dacă mi-ai fi spus acum o lună că mă voi afla într-un aeroport din Fairbanks, Alaska, ți-aș fi zis că ai fost informat greșit. Și dacă ai fi adăugat că principalul motiv pentru care mă aflu

în Fairbanks este să prind cea mai prăpădită copaie zburătoare posibilă către ceea ce îmi pare a fi capătul lumii – sau, în acest caz, un oraş aflat la poalele muntelui Denali, cel mai înalt din America de Nord –, ţi-aş fi spus că eşti mort de drogat.

Dar multe se pot schimba în treizeci de zile. Şi chiar şi mai multe îţi pot fi luate de lângă tine.

De fapt, singurul lucru pe care am reuşit să mă bazez în aceste ultime săptămâni este acela că, indiferent cât de nasoale sunt lucrurile, ele se pot oricând înrăutăţi...

1

Să aterizezi înseamnă doar să te arunci spre pământ și să speri că nu ratezi

— IATĂ-L! EXCLAMĂ PHILIP ÎN TIMP CE TRECEM DE VÂRfurile mai multor munți, luând o mână de pe manșă ca să îmi arate un mic grup de clădiri din depărtare. Healy, Alaska. Casă, dulce casă!

— Uau! Arată...

Mic. Pare un oraș chiar foarte, foarte mic. Mult mai mic chiar decât cartierul meu din San Diego, darămite toată treaba.

Dacă mă gândesc mai bine, e destul de greu să vezi orice de aici, de sus. Nu din cauza munților care se ridică amenințător, ca niște monștri de odinioară, ci pentru că suntem în mijlocul unui fel de ceață ciudată, pe care Philip o numește „crepusculul civil"[1], deși este abia ora cinci. Totuși, văd suficient de bine, încât să disting așa-zisul oraș pe care mi-l arată cu degetul, cu toate clădirile lui neasortate, grupate parcă la întâmplare.

În sfârșit, mă hotărăsc la:

[1] Crepusculul civil începe seara, după apusul soarelui, și durează până când centrul discului solar coboară 6° sub orizont, în acest moment pe cer devenind vizibile cu ochiul liber primele stele (n. tr.).

— Interesant! Arată interesant!

Nu e prima descriere care mi-a răsărit în minte – nu, aceea a fost vechiul clișeu, cum că iadul a înghețat –, dar este cea mai politicoasă, în timp ce Philip coboară avionul și mai mult, pregătindu-se pentru ceea ce sunt destul de sigură că va fi încă un incident cumplit de pe lista cu incidente cumplite ce m-au chinuit încă de când m-am urcat în primul dintre cele trei avioane, acum zece ore.

Desigur, tocmai ce am zărit ceea ce trece drept aeroport în acest oraș cu o mie de locuitori (mulțumesc, Google!) atunci când Philip spune:

— Ține-te bine, Grace! E o pistă scurtă pentru că iarna e greu să păstrezi una lungă fără zăpadă și gheață. O să fie o aterizare rapidă.

Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă „o aterizare rapidă", dar nu sună bine. Așa că mă prind de bara de pe ușa avionului, care sunt destul de sigură că există doar pentru acest motiv, și mă țin bine în timp ce coborâm din ce în ce mai jos.

— OK, puștoaico! Totul sau nimic! îmi spune Philip.

Ceea ce, apropo, cu siguranță intră în top cinci lucruri pe care nu vrei să le auzi vreodată de la pilotul tău în timp ce încă sunteți în aer.

Pământul se zărește alb și neclintit sub noi, iar eu închid strâns ochii.

Câteva secunde mai târziu, simt cum roțile sar de pe asfalt. Apoi Philip apasă zdravăn pe frână, ceea ce mă aruncă în față atât de repede, încât centura este singura care îmi împiedică scăfârlia să se înfigă în panoul de bord. Avionul geme – nu sunt sigură care parte a lui face acel zgomot groaznic sau dacă e un clopot colectiv al morții –, așa că aleg să nu mă mai gândesc la asta.

Mai ales când începem să derapăm spre stânga.

Îmi muşc buza, ţinând ochii strâns închişi chiar în timp ce inima ameninţă să îmi iasă din piept. Dacă acesta e sfârşitul, nu vreau să îl văd venind.

Gândul îmi distrage atenţia, dar mă face să mă întreb oare ce au văzut mama şi tata şi, până să izgonesc această ideea, Philip face avionul să se oprească cu o smucitură tremurată.

Cunosc prea bine senzaţia. În momentul acesta, până şi degetele de la picioare îmi tremură.

Îmi dezlipesc pleoapele încet, rezistând impulsului de a mă pipăi peste tot ca să mă asigur că sunt cu adevărat întreagă. Dar Philip doar râde şi spune:

— Aterizare ca la carte!

Poate dacă e un roman horror cartea asta. Unul pe care îl citeşti cu fundul în sus şi de la coadă la cap.

Totuşi, nu spun nimic. Schiţez cel mai bun zâmbet fermecător de care sunt în stare şi îmi iau ghiozdanul de la picioare. Scot perechea de mănuşi pe care unchiul Finn mi-a trimis-o şi mi le pun. Apoi împing uşa avionului ca să o deschid şi sar, rugându-mă în tot acest timp ca genunchii să mă susţină atunci când ating solul.

O fac, abia-abia.

După ce îmi acord câteva secunde pentru a mă asigura că nu o să cad din picioare – şi să îmi strâng geaca nouă-nouţă mai bine în jurul meu, pentru că sunt efectiv în jur de -8°C aici –, mă îndrept spre spatele avionului ca să îmi iau cele trei valize, care reprezintă tot ce a mai rămas din viaţa mea.

Simt un junghi atunci când le privesc, dar nu îmi îngădui să meditez asupra a tot ce a trebuit să las în urmă, la fel cum nu mi-am dat voie să stărui asupra ideii unor străini locuind în casa în care am crescut. Până la urmă, cui îi pasă de o casă sau de nişte materiale artistice, sau de un set de tobe, atunci când am pierdut atât de multe?

În schimb, iau o geantă din ceea ce se vrea a fi cala avionului și o trântesc pe jos. Înainte să apuc să mă întind spre a doua, Philip e acolo, ridicându-mi celelalte două valize de parcă ar fi pline cu perne, în loc de tot ceea ce mai am pe lumea asta.

— Haide, Grace! Să mergem înainte să începi să te învinețești de frig!

Face un semn din cap spre o parcare – nici măcar o *clădire*, doar o parcare – la vreo două sute de metri depărtare, și vreau să mormăi. E atât de frig afară, încât acum mă apucă tremuratul dintr-un cu totul alt motiv. Cum poate trăi cineva așa? E ireal, mai ales ținând cont de faptul că erau 20°C când m-am trezit azi-dimineață.

Nu am ce altceva să fac decât să încuviințez. Apoi apuc mânerul valizei și încep să o târăsc spre un mic petic de beton care sunt destul de sigură că se presupune a fi un aeroport în Healy. E o mare diferență față de terminalele aglomerate din San Diego.

Philip mă depășește cu ușurință, cu câte o valiză mare legându-i-se în fiecare mână. Încep să îi spun că poate scoate mânerele și să le tragă pe roți, dar, în secunda în care pun piciorul de pe pistă pe pământul înzăpezit care o înconjoară, înțeleg de ce le duce pe sus – e aproape imposibil să tragi pe roți o valiză grea prin zăpadă.

Aproape că am înghețat înainte să ajungem la jumătatea distanței până la parcare (din fericire, încă neatinsă de zăpadă), în ciuda gecii mele călduroase și a mănușilor căptușite cu blană. Nu sunt sigură ce ar trebui să fac de aici încolo și cum se presupune că ar trebui să ajung la internatul unde unchiul meu este director, așa că mă întorc să îl întreb pe Philip dacă Uber măcar există pe aici. Dar, înainte să apuc să scot vreun cuvânt, cineva apare din spatele uneia dintre camionetele din parcare și se grăbește spre mine.

Cred că este verișoara mea, Macy, dar e greu să-mi dau seama, ținând cont de faptul că e acoperită din cap până-n picioare cu echipament de protecție pentru vreme rea.

— Eşti aici! spune grămada de căciuli, eşarfe şi geci, şi am avut dreptate: cu siguranţă e Macy.

— Sunt aici, o aprob pe un ton sec, întrebându-mă dacă e prea târziu să mă gândesc la asistenţa socială.

Sau la emancipare. Orice variantă în San Diego trebuie să fie mai bună decât să trăiesc într-un oraş al cărui aeroport constă într-o pistă şi o mică parcare. Heather o să moară când o să îi dau mesaj.

— În sfârşit! exclamă bucuroasă Macy, întinzându-se să mă îmbrăţişeze.

E un pic ciudat, parţial din cauza tuturor hainelor pe care le poartă şi parţial din cauză că – deşi e cu un an mai mică decât cei şaptesprezece ani ai mei – e cu vreo 20 de centimetri mai înaltă.

— Te aştept de mai bine de o oră.

O îmbrăţişez şi eu, dar îi dau drumul repede în timp ce îi răspund:

— Scuze, avionul meu de la Seattle a aterizat târziu. Furtuna a îngreunat decolarea.

— Da, auzim asta des, îmi spune, strâmbându-se. Sunt destul de sigură că au condiţii meteorologice chiar mai rele decât ale noastre.

Vreau să o contrazic – kilometri întregi de zăpadă şi suficient echipament de protecţie împotriva frigului, încât să îi pună în dificultate chiar şi pe astronauţi, pare al naibii de groaznic pentru mine. Dar nu o cunosc pe Macy atât de bine, în ciuda faptului că suntem verişoare, şi ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să o jignesc. În afară de unchiul Finn şi, acum, Philip, ea este singura persoană pe care o mai cunosc aici.

Ca să nu mai spun că sunt singurele rude pe care le mai am.

Motiv pentru care, în final, doar ridic din umeri.

Probabil că a fost un răspuns suficient de bun totuşi, pentru că rânjeşte la mine înainte să se întoarcă spre Philip, care încă îmi duce valizele.

— Mersi mult că ai luat-o, unchiule Philip! Tata mi-a zis să îți spun că îți e dator cu o navetă de bere.

— Stai liniștită, Mace! A trebuit oricum să mă ocup de niște treburi în Fairbanks.

O spune atât de lejer, de parcă să te urci într-un avion și să parcurgi un drum de 300 de kilometri dus-întors nu e mare lucru. Și totuși, aici unde nu există decât munți și zăpadă cât vezi cu ochii, poate nu e. Până la urmă, conform Wikipedia, Healy are un singur drum principal care trece prin oraș, iar iarna, uneori, chiar și acesta este închis.

Mi-am petrecut ultima lună încercând să îmi imaginez cum arată asta. Cum este asta.

Presupun că urmează să aflu.

— Totuși, zice că va fi prin zonă vineri cu berea aia, ca să puteți urmări meciul ca niște adevărați prieteni la cataramă.

Se întoarce spre mine.

— Tata e tare necăjit că nu a putut să vină el după tine, Grace! A avut o urgență la școală, și nu s-a putut ocupa nimeni altcineva. Dar mi-a spus să îl chem de îndată ce ajungem înapoi.

— Stai liniștită! îi răspund.

La o adică, ce altceva ar trebui să îi spun? În plus, dacă am învățat ceva în luna de când au murit părinții mei, e chiar cât de puțin contează majoritatea lucrurilor.

Cui îi pasă cine vine după mine, atât timp cât ajung la școală?

Cui îi pasă unde locuiesc, dacă nu va fi cu mama și tata?

Philip ne conduce până la marginea parcării curățate înainte să dea drumul, în sfârșit, valizelor. Macy îl îmbrățișează scurt, iar eu îi strâng mâna, murmurând:

— Mulțumesc că ai venit după mine!

— Nu e nicio problemă. Oricând ai nevoie de un zbor, sunt omul tău!

Îmi face cu ochiul, iar pe urmă se îndreaptă înapoi spre pistă ca să se ocupe de avionul lui.

Îl privim îndepărtându-se preț de câteva secunde înainte ca Macy să apuce mânerele de la ambele genți și să înceapă le tragă pe roți de-a lungul parcării. Îmi dă de înțeles că trebuie să fac același lucru cu cea pe care o țin eu, așa că mă supun, chiar dacă o parte din mine nu își dorește nimic altceva decât să fug înapoi pe pistă cu Philip, să mă urc în micul avion și să solicit să fiu dusă înapoi în Fairbanks. Sau, și mai bine, înapoi acasă, în San Diego.

E un sentiment care devine din ce în ce mai apăsător atunci când Macy spune:

— Ai nevoie la baie? Avem de parcurs un drum de nouăzeci de minute de aici până la școală.

Nouăzeci de minute? Asta nu pare posibil în condițiile în care întregul oraș arată de parcă l-am putea parcurge cu mașina în cincisprezece, poate douăzeci de minute, cel mult. Pe de altă parte, atunci când zburam pe deasupra, nu am văzut nicio clădire care să fie suficient de mare pentru un internat cu aproape patru sute de adolescenți, așadar poate că școala nu e în Healy, de fapt.

Nu pot să nu mă gândesc la munții și râurile care înconjoară în întregime acest oraș și să nu mă întreb unde Dumnezeu o să ajung înainte ca ziua asta să se încheie. Și unde, mai exact, se așteaptă să îmi fac nevoile aici, afară.

— Sunt în regulă, răspund după un minut, chiar în timp ce stomacul mi se întoarce și mă înțeapă din cauza agitației.

Întreaga zi m-am agitat în legătură cu venitul aici, iar asta a fost suficient de rău. Dar, în timp ce tragem împreună pe roți valizele prin semiîntuneric, cu aerul cu temperatură mult sub zero grade izbindu-mă peste față la fiecare pas pe care îl facem, totul devine extrem de real, extrem de rapid. Mai ales când Macy traversează întreaga parcare către snowmobilul parcat chiar la marginea asfaltului.

Inițial, cred că face mișto de mine, apoi începe să îmi pună valizele pe sania atașată și îmi dau seama că treaba asta chiar

se întâmplă. Chiar sunt pe cale să merg pe snowmobil pe înserat, prin *Alaska*, la *-30°C*, dacă ar fi să dau crezare aplicației de pe telefon.

Tot ce mai lipsește este vrăjitoarea cea rea, care râde diavolește, spunându-mi că ne va prinde ea și pe mine, și pe cățelușul meu[1]. Și totuși, cumva, în acest moment, probabil că așa ceva n-ar fi prea ieșit din comun.

Urmăresc cu un fel de fascinație oripilată cum Macy îmi prinde cu centuri valizele pe sanie. Probabil că ar trebui să mă ofer să o ajut, dar nu aș ști de unde să încep. Și, de vreme ce ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca puținele lucruri care mi-au mai rămas pe lume să fie împrăștiate pe coasta muntelui, mă gândesc că, dacă ar fi vreodată un moment când ar trebui să las lucrurile pe mâinile experților, acesta este.

— Poftim, o să ai nevoie de astea! îmi spune Macy, desfăcând gentuța care era deja prinsă pe sanie când am ajuns noi aici.

Scotocește nițel prin ea, înainte să scoată o pereche de pantaloni termici și un fular gros din lână. Amândouă sunt de un roz-aprins, culoarea mea preferată atunci când eram copil, dar nu prea mult acum. Totuși, este evident că Macy și-a amintit asta de ultima dată când ne-am văzut și nu pot să nu mă simt mișcată în timp ce ea mi le întinde.

— Mersi!

Schițez un zâmbet, așa cum pot.

După câteva încercări eșuate, reușesc să trag pantalonii peste lenjeria de corp termică și pantalonii de pijama din fleece cu emoticoane pe ele (singurul fel de pantaloni din fleece pe care îi am) pe care i-am îmbrăcat la indicațiile unchiului meu înainte să mă urc în avion în Seattle. Apoi mă uit atent la modul în care fularul în culorile curcubeului al lui Macy este înfășurat în jurul gâtului și al feței ei și fac același lucru cu al meu.

[1] Aluzie la o replică din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939) (n. tr.).

E mai greu decât pare, mai ales să încerc să îl aşez suficient de bine, încât să nu îmi alunece de pe nas în clipa în care mă mişc.

Totuşi, până la urmă reuşesc, şi atunci Macy se întinde spre una dintre căştile atârnate de ghidonul snowmobilului.

— Casca este izolată, aşa că îţi va ţine de cald şi îţi va proteja capul în caz de accident, mă instruieşte ea. Plus că are o vizieră care să îţi protejeze ochii de aerul rece.

— Îmi pot îngheţa ochii? întreb, mai mult decât un pic traumatizată, în timp ce iau casca de la ea şi încerc să ignor cât de greu îmi este să respir cu fularul peste nas.

— Ochii nu îngheaţă, îmi răspunde Macy cu un râset scurt, de parcă nu se poate abţine. Dar viziera îi va împiedica să lăcrimeze şi va face să îţi fie mai confortabil.

— A, da!

Las capul în jos în timp ce obrajii mi se îmbujorează.

— Sunt o toantă!

— Nu, nu eşti!

Macy mă ia pe după umeri şi mă strânge tare.

— Alaska e dificilă. Toţi cei care vin aici au multe de învăţat. O să îţi dai tu seama de toate în curând.

Nu aştept cu nerăbdare asta – nu îmi pot imagina că acest loc friguros şi străin îmi va fi vreodată familiar –, dar nu spun nimic. Nu atunci când Macy a făcut deja atât de multe ca să mă simt binevenită.

— Îmi pare tare rău că a trebuit să vii aici, Grace! continuă ea după o clipă. Adică, sunt foarte încântată că eşti aici! Doar că mi-aş fi dorit să nu fi venit din cauză că...

Vocea i se stinge înainte să termine propoziţia, dar m-am obişnuit deja cu asta. După săptămâni întregi în care prietenii şi profesorii au mers în vârful picioarelor prin preajma mea, am învăţat că nimeni nu vrea să rostească vorbele.

Totuşi, sunt prea epuizată ca să continui fraza. În schimb, îmi strecor capul în cască şi o închid aşa cum mi-a arătat Macy.

— Eşti gata? mă întreabă de îndată ce mi-am protejat pe cât posibil capul şi faţa.

Răspunsul nu s-a schimbat de când Philip mi-a pus aceeaşi întrebare în Fairbanks. Nici pe departe.

— Da! Absolut!

Aştept ca Macy să se suie pe snowmobil înainte să urc în spatele ei.

— Ţine-te de talia mea! strigă ea imediat ce îl porneşte, aşa că asta fac.

Câteva secunde mai târziu, gonim prin întunericul ce se întinde la infinit în faţa noastră.

Nu am fost niciodată mai înspăimântată de-atât.

2

Doar pentru că locuiești într-un turn nu înseamnă că ești vreun prinț

CĂLĂTORIA NU ESTE ATÂT DE REA PE CÂT AM CREZUT CĂ va fi.

Adică, nu e plăcută, dar asta are mai mult de-a face cu faptul că am călătorit toată ziua şi vreau doar să ajung undeva – oriunde, nu contează – unde să pot sta mai mult de o noapte. Sau cu o călătorie foarte lungă cu snowmobilul.

Şi dacă acel loc este, din întâmplare, călduros şi lipsit de animale sălbatice pe care le pot auzi urlând în depărtare, atunci sunt total de acord. Mai ales de vreme ce tot ce am mai jos de talie pare să fi aţipit...

Mă străduiesc să îmi dau seama cum să îmi trezesc fundul extrem de amorţit atunci când virăm brusc de pe cărarea (şi folosesc termenul „cărare" cu cea mai mare îngăduinţă) pe care am urmat-o şi intrăm pe un fel de platou de la marginea muntelui. În timp ce ne croim drumul printr-un alt crâng, văd în sfârşit lumini în faţa noastră.

— Aia e Academia Katmere? urlu.

— Da!

Macy încetineşte puţin, virând printre pomi de parcă am fi pe un traseu uriaş de slalom.

— Ar trebui să ajungem acolo în aproximativ cinci minute.

Mulţumesc lui Dumnezeu! Dacă mai stau mult aici, s-ar putea să îmi pierd un deget de la picioare, sau chiar trei, chiar şi cu şosetele mele de lână flauşate. Adică, toată lumea ştie că în Alaska e frig, dar pot să spun doar atât: e al dracului de *frig*, şi *nu* am fost pregătită.

Încă un mârâit se aude în depărtare, dar, în timp ce ieşim din desişul pădurii, e greu să mai fiu atentă la altceva în afară de clădirea uriaşă care se conturează la orizont, apropiindu-se cu fiecare secundă care trece.

Sau ar trebui să spun *castelul* uriaş care se conturează la orizont, pentru că acea clădire la care mă uit nu aduce deloc cu o clădire modernă. Şi cu siguranţă nu arată ca nicio şcoală pe care am văzut-o *vreodată*. Am încercat să o caut pe Google înainte să ajung aici, dar Academia Katmere e atât de elitistă, încât nici Google nu a auzit de ea.

În primul rând, e mare. Adică foarte mare... şi întinsă. De aici, se pare că zidul de cărămizi din faţa castelului înconjoară jumătate de munte.

În al doilea rând, e elegantă. Foarte, foarte elegantă, cu o arhitectură a cărei descriere am auzit-o doar la orele de artă până acum. Arcade boltite, contraforţi suspendaţi şi ferestre uriaşe, ornamentate, care domină structura.

Şi în al treilea rând, pe măsură ce ne apropiem, nu pot să nu mă întreb dacă ochii nu mă înşală sau există garguie – *garguie adevărate* – în partea de sus a zidurilor castelului. Ştiu că e doar imaginaţia mea, dar aş minţi dacă aş spune că nu m-aş fi aşteptat, într-un fel, să îl văd pe Quasimodo făcându-şi apariţia când, în sfârşit, aveam să ajungem acolo.

Macy opreşte în faţa şcolii şi introduce un cod. Câteva secunde mai târziu, poarta se deschide. Şi suntem din nou pe drum.

Cu cât ne apropiem mai mult, cu atât pare mai ireal. De parcă aș fi captivă într-un film horror sau într-un tablou de Salvador Dalí. *Poate că Academia Katmere e un castel gotic, dar măcar nu există niciun șanț cu apă*, îmi spun în timp ce ieșim dintr-un ultim crâng. *Și nu există dragoni scuipători de flăcări care să păzească intrarea.* Doar o alee lungă, sinuoasă, care arată ca orice altă alee a unei școli private pe care am văzut-o la televizor – exceptând faptul că e acoperită cu zăpadă. Ca să vezi! Și duce direct în fața ușilor uriașe și incredibil de ornamentate ale școlii.

Uși antice.

Uși de castel.

Clatin din cap ca să mi-l limpezesc. Care mai e sensul vieții mele acum?

— Ți-am spus că nu o să fie rău, spune Macy, în timp ce trage în fața clădirii, aruncând zăpadă. N-am văzut niciun ren, darămite un lup.

Are dreptate, așa că doar dau din cap și mă prefac că nu sunt de-a dreptul copleșită.

Mă prefac că stomacul nu îmi e strâns într-un ghem și că întreaga mea lume nu s-a întors cu fundul în sus pentru a doua oară într-o lună.

Mă prefac că sunt în regulă.

— Hai să îți ducem valizele sus în cameră și să despachetezi! O să te ajute să te relaxezi!

Macy se dă jos de pe snowmobil, apoi își scoate casca și căciula. E prima dată când o văd fără tot echipamentul termic și nu pot să nu zâmbesc când îi văd părul vopsit în culorile curcubeului. E tuns scurt, fără un stil anume, și ar trebui să fie turtit și lipit de cap după trei ore de purtat casca, în schimb, arată de parcă tocmai ce a ieșit dintr-un salon.

Ceea ce se potrivește cu restul înfățișării ei, acum, că mă gândesc la asta, ținând cont de faptul că toată ținuta ei asortată la milimetru, cu geaca, bocancii și pantalonii de zăpadă,

pare cumva desprinsă de pe coperta unei reviste din Alaska despre moda din sălbăticie.

Pe de altă parte, sunt destul de sigură că aspectul meu exterior spune că m-am luptat vreo două runde cu un ren nervos. Și că am pierdut. Grav. Ceea ce pare corect, de vreme ce cam așa mă și simt.

Macy se mișcă repede cu descărcatul valizelor mele și, de data asta, iau două dintre ele. Dar apuc să fac doar câțiva pași pe aleea extraordinar de lungă spre ușile impozante ale castelului înainte să încep să mă chinui să respir.

— E de la altitudine, spune Macy, în timp ce îmi din mână una dintre valize. Am urcat destul de repede și, de vreme ce vii de la nivelul mării, o să îți ia câteva zile să te obișnuiești cu cât de rarefiat e aerul aici.

Doar ideea de a nu fi capabilă să respir îmi declanșează începutul unui atac de panică pe care abia am reușit să îl țin sub control toată ziua. Închizând ochii, respir adânc – sau cât de adânc pot să o fac aici – și încerc să mă lupt cu el.

Inspiră, ține-ți respirația cinci secunde, expiră! Inspiră, ține-ți respirația zece secunde, expiră! Inspiră, ține-ți respirația cinci secunde, expiră! Exact așa cum m-a învățat mama lui Heather. Doamna doctor Blake e terapeut și mi-a tot dat sfaturi despre cum să fac față anxietății cu care mă confrunt de când au murit părinții mei. Dar nu sunt sigură că sfaturile ei sunt suficient de bune ca să contracareze toate chestiile astea.

Totuși, nu pot sta aici, înghețată pe vecie precum unul dintre garguiele care se holbează la mine de sus. Nu când simt îngrijorarea lui Macy chiar și cu ochii închiși.

Mai inspir adânc încă o dată și deschid ochii din nou, aruncându-i verișoarei mele un zâmbet deloc sincer.

— Să te prefaci până când știi să o faci este o chestie încă valabilă, nu-i așa?

— O să fie bine! îmi spune ea, cu ochii mari şi plini de compasiune. Doar stai puţin acolo şi trage-ţi sufletul! O să îţi duc eu valizele până sus, la uşă.

— Pot să o fac!

— Serios, e în regulă. Stai liniştită nitel!

Ridică mâna, folosind gestul universal pentru *stop*.

— Nu ne grăbim nicăieri!

Tonul ei mă imploră să nu o contrazic, aşa că nu o fac. Mai ales de vreme ce atacul de panică pe care încerc să îl evit mă face să respir şi mai greu. În schimb, dau din cap şi o urmăresc cum îmi duce valizele – una câte una – până sus, la uşa principală a şcolii.

Deodată, o străfulgerare de culoare mult deasupra noastră îmi atrage atenţia.

Apare şi dispare atât de repede, încât, chiar în timp ce o caut cu privirea, nu pot fi sigură că a existat, măcar, cu adevărat. Doar că... iat-o din nou! O străfulgerare roşie în fereastra luminată din cel mai înalt turn.

Nu ştiu cine este sau chiar de ce contează, dar mă opresc în loc. Privind. Aşteptând. Întrebându-mă dacă oricine o fi va apărea din nou.

Nu durează mult până când o face.

Nu pot vedea prea bine – distanţa, întunericul şi sticla deformată a ferestrei maschează multe –, dar am impresia că văd un maxilar puternic, păr negru ciufulit şi o geacă roşie pe fundalul luminii.

Nu e prea mult şi nu există niciun motiv pentru care să îmi fi atras atenţia – cu siguranţă niciun motiv pentru care să îmi fi *menţinut* atenţia –, şi, totuşi, mă trezesc holbându-mă la fereastră atât de mult timp, încât Macy a dus toate cele trei valize în capul scărilor înainte să îmi dau seama.

— Eşti gata să încerci din nou? strigă ea de sus, din locul în care stă în faţa uşilor de la intrare.

— O, da! Desigur!

Încep să urc ultimele aproximativ treizeci de trepte, ignorând ameţeala care mă cuprinde. Răul de altitudine – încă un lucru pentru care nu a trebuit să îmi fac griji în San Diego.

Fantastic!

Privesc în sus, spre fereastră, pentru o ultimă dată, nefiind deloc surprinsă să descopăr că oricine m-o fi privit de acolo, de sus, a dispărut de mult. Totuşi, un fior inexplicabil de dezamăgire îşi croieşte drum prin mine. Nu are nicio logică totuşi, aşa că mă scutur de el. Am lucruri mai importante pentru care să îmi fac griji în clipa asta.

— Locul ăsta este incredibil, îi spun verişoarei mele în timp ce împinge una dintre uşi şi păşim înăuntru.

Şi să fiu a naibii, am crezut că toată chestia asta cu castelul, cu arcadele şi lucrătura elaborată în piatră era impunătoare de dinafară. Acum, că am văzut interiorul... Acum, că am văzut interiorul, sunt destul de sigură că ar trebui să fac o reverenţă. Sau măcar o plecăciune adâncă. Adică, uau! Pur şi simplu... uau!

Nu ştiu unde să privesc mai întâi – la tavanul înalt, cu candelabrul lucrat minuţios din cristal negru, sau la şemineul în care ard flăcări mari, care domină întregul perete din dreapta al holului de la intrare.

Până la urmă aleg şemineul, pentru *căldură*. Şi pentru că este al dracului de superb, căminul din jurul lui având un model complex făcut din piatră şi vitraliu care reflectă lumina flăcărilor în întreaga încăpere.

— Destul de mişto, nu? spune Macy cu un rânjet, în timp ce apare în spatele meu.

— Super tare! aprob. Locul ăsta este...

— Magic! Ştiu!

Ridică jucăuş din sprâncene.

— Vrei să mai vezi şi altceva?

Chiar vreau! Sunt departe de a fi cucerită de chestia asta cu internatul din Alaska, dar nu înseamnă că nu vreau să inspectez

castelul. Adică, e *un castel*, cu tot cu pereți din piatră și tapiserii minuțioase în fața cărora îmi doresc să mă opresc și să le privesc în timp ce ne croim drum prin holul de la intrare către un fel de cameră comună.

Singura problemă e asta: cu cât ne adâncim în interiorul școlii, cu atât ne întâlnim cu mai mulți elevi. Unii stau în picioare în grupuri răsfirate, vorbind și râzând, în timp ce alții sunt așezați la câteva dintre mesele scrijelite din lemn, aplecați peste cărți sau telefoane, sau ecranele laptopurilor. În colțul îndepărtat al unei camere, împrăștiați pe mai multe canapele cu aspect antic în diverse nuanțe de roșu și auriu, șase băieți se joacă pe Xbox pe un televizor uriaș, în timp ce alți câțiva elevi s-au adunat să privească.

Doar că, pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că ei nu se uită la jocul de pe televizor. Sau la cărțile lor. Și nici măcar la telefoanele lor. În schimb, toți mă privesc *pe mine* în timp ce Macy mă conduce – și prin mă conduce, vreau să spun că mă poartă ca la paradă – prin centrul încăperii.

Stomacul mi se strânge și îmi las capul în jos pentru a-mi ascunde stânjeneala foarte evidentă. Înțeleg că toată lumea vrea să o analizeze pe fata cea nouă – mai ales atunci când aceasta este nepoata directorului –, dar faptul că înțeleg asta nu face să îmi fie mai ușor să fiu analizată de o grămadă de străini. Mai ales de vreme ce sunt destul de sigură că am cea mai nasoală coafură făcută de cască văzută vreodată.

Sunt prea ocupată să evit contactul vizual și să îmi controlez respirația ca să vorbesc în timp ce ne croim drum prin încăpere, dar, atunci când ajungem într-un hol lung, șerpuitor, îi spun, într-un final, lui Macy:

— Nu îmi vine să cred că mergi la școala asta.

— *Amândouă* mergem la școala asta, îmi amintește ea cu un rânjet scurt.

— Da, dar...

Abia ce am ajuns aici. Şi niciodată nu m-am simţit mai nelalocul meu.

— Dar? repetă ea, arcuindu-şi sprâncenele.

— E mult de digerat.

Mă holbez la splendidele vitralii care merg de-a lungul peretelui exterior şi la stucaturile complicate cu care este decorat tavanul arcuit.

— Este.

Încetineşte până o prind din urmă.

— Dar e acasă.

— Acasă pentru tine, şoptesc, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la casa pe care am lăsat-o în urmă, acolo unde clopoţeii de vânt de pe verandă şi moriştile erau cele mai nebuneşti lucruri la ea.

— Acasă pentru noi, răspunde Macy, în timp ce îşi scoate telefonul şi trimite rapid un mesaj. O să vezi. Că tot veni vorba, tata vrea să te las să alegi ce fel de cazare vrei.

— Cazare? repet, aruncând o privire prin castel în timp ce imagini cu fantome şi armuri însufleţite îmi aleargă prin minte.

— Păi, toate camerele de o persoană au fost repartizate pentru semestrul ăsta. Tata mi-a zis că ne-am putea gândi la nişte mutări ca să îţi facem rost de una, dar eu chiar am sperat că vei vrea să stai cu mine. Zâmbeşte scurt, plină de speranţă, dar zâmbetul îi dispare rapid în vreme ce continuă: Adică, înţeleg perfect că s-ar putea să ai nevoie de spaţiu personal în momentul ăsta, după...

Şi iarăşi acea propoziţie neterminată. Mă afectează, aşa cum o face de fiecare dată. De obicei, o ignor, dar, de data asta, nu mă pot abţine să nu întreb:

— După ce?

Măcar de data asta, vreau ca altcineva să o spună. Poate că atunci îmi va părea mai real şi mai puţin ca un coşmar.

Doar că în timp ce Macy icnește și se albește precum zăpada de afară, îmi dau seama că nu va fi ea aceea. Și nu e corect din partea mea să mă aștept să fie ea.

— Îmi pare rău, șoptește, iar acum pare că o să izbucnească în plâns, ceea ce nu...

Pur și simplu nu! N-o s-o apucăm pe drumul acesta. Nu atât timp cât singurul lucru care mă mai ține întreagă sunt atitudinea arțăgoasă și capacitatea mea de a aranja gândurile în sertărașele potrivite.

În niciun caz nu o să risc să pierd controlul asupra niciuneia dintre ele. Nu aici, în fața verișoarei mele sau a oricui altcuiva care ar putea să treacă pe lângă noi. Și nu acum, când toate privirile ațintite asupra mea fac să fie evident faptul că sunt cu siguranță cea mai nouă atracție de la zoo.

Așa că, în loc să mă topesc în îmbrățișarea lui Macy, de care am disperată nevoie, în loc să îmi îngădui să mă gândesc la cât de dor îmi e de casă și de părinții mei, și de *viața* mea, mă adun și îi ofer cel mai bun zâmbet de care sunt în stare.

— De ce nu îmi prezinți camera *noastră*?

Îngrijorarea din ochii ei nu se domolește, dar raza de speranță cu siguranță își face din nou apariția.

— Camera *noastră*? Serios?

Oftez adânc pe interior și îmi iau rămas-bun de la puțina singurătate tihnită la care visez. Nu îmi este atât de greu pe cât ar trebui să îmi fie, dar, pe de altă parte, în ultima lună am pierdut mai mult decât propriul spațiu personal.

— Serios! Să stau în cameră cu tine sună perfect.

Deja am necăjit-o o dată, ceea ce nu îmi stă în fire. La fel cum nu îmi stă nici să dau pe cineva afară din propria cameră. Pe lângă faptul că pare răutăcios și debordând de nepotism, de asemenea, pare o cale sigură de a călca lumea pe coadă – ceva ce cu siguranță nu este pe lista mea cu chestii de făcut în acest moment.

— Grozav! rânjește Macy și își aruncă brațele în jurul meu pentru o îmbrățișare scurtă, dar puternică, apoi își privește telefonul, dând ochii peste cap.

— Tata tot nu mi-a răspuns la mesaj – e groaznic când vine vorba să-și verifice telefonului. De ce nu pierzi vremea pe aici, iar eu mă duc să îl chem? Știu că voia să te vadă de îndată ce ajungem.

— Pot veni cu tine...

— Te rog, doar stai jos, Grace!

Arată spre scaunele ornamentate în stil provincial francez care flanchează o mică masă de șah într-un alcov în dreapta scărilor.

— Sunt sigură că ești epuizată. Mă ocup eu de asta, pe bune! Relaxează-te o clipă în timp ce îl chem pe tata!

Pentru că are dreptate – capul îmi bubuie, iar pieptul încă mă strânge –, doar încuviințez și mă prăbușesc pe cel mai apropiat scaun. Sunt mai mult decât obosită și nu vreau nimic mai mult decât să îmi las capul pe spate, sprijinit de spătar, și să închid ochii pentru o clipă. Dar îmi e teamă că o să adorm dacă o fac. Și în niciun caz nu o să îmi asum riscul de a fi fata care a fost prinsă în vreme ce i se scurgea saliva pe ea, în hol, în prima ei zi... sau vreodată, de fapt.

Mai mult ca să mă abțin din a ațipi decât dintr-un interes real, iau una dintre piesele de șah din fața mea. E făcută din piatră și e minuțios sculptată, iar ochii mi se măresc în timp ce îmi dau seama ce anume privesc. O reprezentare perfectă a unui vampir, chiar și a mantiei lui negre, a rânjetului înfricoșător și a colților dezgoliți. Se potrivește cu atmosfera gotică a castelului atât de bine, încât nu mă pot abține să nu mă amuz. În plus, este magnific lucrată.

De-a dreptul intrigată, mă întind spre o piesă de pe partea opusă. Și aproape că râd de-a binelea când îmi dau seama că este un dragon – fioros, regal, cu aripi uriașe. Este absolut superb.

Întregul set este.

Las jos piesa și iau un alt dragon. Acesta este mai puțin fioros, dar, cu ochii somnoroși și aripile strânse, este chiar și mai migălos lucrat. Îl studiez cu atenție, fascinată de minuțiozitatea piesei – totul, de la vârfurile perfecte ale aripilor până la curba perfectă a fiecărei gheare, arată cât de multă atenție a dedicat artistul fiecărei piese. Niciodată nu am fost o pasionată a șahului, dar acest set m-ar putea face să îmi schimb părerea cu privire la joc.

Când las jos piesa în formă de dragon, mă duc pe partea opusă a tablei și iau regina-vampir. Este frumoasă, cu păr lung, curgător, și are o mantie cu decorațiuni complexe.

— Aș avea grijă cu aia, dacă aș fi în locul tău. Are o mușcătură urâtă.

Cuvintele sunt spuse pe un ton jos și răgușit, și atât de aproape de mine, încât aproape că pic de pe scaun. În schimb, sar în picioare, scăpând piesa din mână cu un zdrăngănit, după care mă răsucesc pe călcâie – cu inima bubuind – și mă trezesc față în față cu cel mai intimidant tip pe care l-am văzut vreodată. Și nu doar pentru că este seducător, deși cu siguranță este.

Totuși, e ceva mai mult de-atât la el, are ceva diferit și puternic, și copleșitor, deși nu am nici cea mai vagă idee despre ce este vorba. Adică, sigur, are genul de figură despre care poeții din secolul al XIX-lea adorau să scrie – prea copleșitor să fie frumos și prea uimitor să fie orice altceva.

Pometi extrem de înalți.

Buze roșii și pline.

Un maxilar atât de ascuțit, că ar putea să taie în piatră.

Piele fină, ca de alabastru.

Iar ochii lui, un obsidian fără fund ce văd orice, dar nu arată nimic, înconjurați de cele mai lungi și mai obscene gene pe care le-am văzut vreodată.

Și, chiar mai rău de-atât, acei ochi atotștiutori mă fixează cu intensitatea laserului în acest moment, iar acum sunt, dintr-odată,

îngrozită că ar putea vedea toate lucrurile pe care m-am chinuit atât de tare și atât de mult timp să le ascund. Încerc să îmi las capul în jos, să îmi smulg privirea dintr-a lui, dar nu pot. Sunt prinsă în capcană, hipnotizată de magnetismul pur care se revarsă în valuri dinspre el.

Înghit în sec pentru a-mi recăpăta răsuflarea.

Nu funcționează.

El rânjește, un colț al gurii lui ridicându-se într-un mic zâmbet strengăresc pe care îl simt în fiecare celulă a trupului. Ceea ce doar înrăutățește lucrurile, pentru că rânjetul acela îmi spune că știe exact ce efect are asupra mea. Și, mai rău decât atât, că savurează asta.

Sunt cuprinsă de o stare de iritare atunci când îmi dau seama de asta, topind amorțeala care m-a cuprins de când au murit părinții mei. Trezindu-mă din stupoarea care m-a împiedicat să urlu întreaga zi, în fiecare zi, din cauza nedreptății care mi s-a întâmplat. Din durerea și oroarea, și neputința care au pus stăpânire pe întreaga mea viață.

Nu este un sentiment plăcut. Și faptul că este tocmai acest individ – cu rânjetul, cu fața și cu ochii reci care refuză să mă elibereze din capcana lor, chiar dacă îmi cer să nu privesc prea profund – mă calcă pe nervi și mai tare.

Furia este lucrul care îmi dă în sfârșit puterea de a evada de sub vraja privirii lui. Îmi smulg ochii de la el, apoi caut cu disperare altceva – orice altceva – la care să mă concentrez.

Din păcate, stă fix în fața mea, atât de aproape, încât îmi blochează întregul câmp vizual.

Hotărâtă să îi evit privirea, mă uit în oricare altă parte, numai la el, nu! Și ochii îmi aterizează pe trupul lui înalt și suplu. Apoi îmi doresc cu adevărat să nu o fi făcut, pentru că blugii lui negri și tricoul pe care îl poartă doar îi scot în evidență abdomenul plat și bicepșii bine definiți. Ca să nu mai vorbim despre umerii

foarte laţi care sunt total responsabili pentru blocarea câmpului meu vizual, în primul rând.

Adaugă la asta şi părul des şi negru, pe care îl poartă un pic prea lung, în aşa fel, încât îi încadrează faţa şi îi coboară pe conturul înnebunitorilor pomeţi, şi nu mai pot face altceva decât să cedez. Nimic altceva decât să recunosc cu mâna pe inimă că tipul ăsta – cu zâmbet enervant sau fără – e al dracului de sexy.

Un pic pervers, foarte sălbatic şi *complet* periculos.

Puţinul oxigen pe care am reuşit să îl mai inspir la altitudinea asta atât de mare dispare de tot atunci când îmi dau seama. Ceea ce doar mă înnebuneşte şi mai tare. Pentru că, pe bune, când naiba am devenit eu eroina dintr-un roman YA de dragoste? Fata cea nouă care pune mâna pe cel mai sexy şi inabordabil tip din şcoală?

Scârbos! Şi nicio şansă ca asta să se întâmple.

Hotărâtă să înăbuş în faşă orice o fi asta, mă silesc să îi privesc faţa din nou. De data asta, în timp ce privirile ni se întâlnesc şi se ciocnesc, îmi dau seama că nu contează dacă joc un rol într-un uriaş clişeu romantic.

Pentru că el nu o face.

O singură privire şi ştiu că acest băiat misterios cu ochi enigmatici şi tupeu nu este eroul din povestea nimănui. În niciun caz din povestea mea.

3

Reginele-vampir nu sunt singurele care au o mușcătură urâtă

HOTĂRÂTĂ SĂ NU LAS ACEASTĂ ÎNFRUNTARE A PRIVIRILOR, care pare a fi o demonstrație a dominării, să continue, caut în jur ceva care să risipească tensiunea. Și mă decid asupra unui răspuns pentru singurul lucru pe care, de fapt, mi l-a spus până acum.

— *Cine* are o mușcătură urâtă?

Se întinde pe lângă mine și culege piesa pe care eu am scăpat-o, ținând regina, astfel încât să o văd bine.

— Chiar nu este deloc drăguță.

Mă holbez la el.

— E o piesă de șah.

Ochii lui ca obsidianul lucesc spre mine.

— Și ce vrei să zici cu asta?

— Vreau să zic că e o piesă de *șah*. Este făcută din *marmură*. Nu poate mușca pe nimeni.

El lasă capul într-o parte, un gest de *nu se știe niciodată*.

— „Mai multe-s în iad şi-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia."[1]

— Pământ, îl corectez înainte să mă gândesc mai bine la asta. Ridică dintr-o sprânceană neagră ca noaptea în semn de întrebare, aşa că îmi continui ideea: Citatul este „Mai multe-s pe pământ şi-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia".

— Chiar aşa?

Figura nu i se schimbă, dar ceva batjocoritor i-a apărut în glas, ceva care nu fusese acolo până atunci, de parcă eu sunt cea care a greşit, nu el. Dar eu ştiu că am dreptate – chiar luna trecută am terminat de citit *Hamlet* la cursul de engleză pentru avansaţi, iar profesorul meu a petrecut o veşnicie, dezbătând acest citat.

— Cred că prefer varianta mea, zice el.

— Chiar dacă e greşită?

— Tocmai pentru că e greşită.

Nu am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să răspund la asta, aşa că doar clatin din cap. Şi mă întreb cât de tare m-aş rătăci dacă m-aş duce să îi caut pe Macy şi pe unchiul Finn chiar acum. Probabil foarte tare, ţinând cont de dimensiunile locului, dar încep să mă gândesc că ar trebui să îmi asum riscul. Cu cât stau mai mult aici, cu atât încep să îmi dau seama din ce în ce mai tare că tipul ăsta este pe cât de înspăimântător, pe atât de incitant.

Nu sunt lămurită care dintre variante e mai nasoală. Şi devin din ce în ce mai nesigură cu fiecare clipă care trece că vreau să aflu.

— Trebuie să plec!

Forţez cuvintele să îmi treacă de fălcile pe care nici nu mi-am dat seama că le-am încleştat.

— Da, du-te!

[1] *Hamlet*, actul 1, scena 5, adaptat conform volumului în original din *Hamlet*, de William Shakespeare, trad. din limba engleză de Şt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009 (n. tr.).

Face un mic pas în spate, dând din cap spre camera comună prin care eu și Macy tocmai am trecut.

— Ușa e în direcția aia.

Nu este răspunsul pe care îl așteptam și mă prinde cu garda jos.

— Și ce, ar trebui să o las să mă lovească atunci când ies?

Ridică din umeri.

— Atâta timp cât părăsești școala asta, chiar nu mă interesează dacă te lovește sau nu! L-am avertizat pe unchiul tău că nu vei fi în siguranță aici, dar este evident că nu te place chiar așa de mult.

Furia îmi cuprinde corpul la auzul cuvintelor lui, risipind ultimele urme de amorțeală care mă mai bântuie.

— Și cine se presupune că ești tu, de fapt? Comitetul de proastă primire al Academiei Katmere?

— Comitetul de *proastă* primire?

Tonul îi este la fel de enervant ca și fața.

— Crede-mă, asta va fi cea mai drăguță întâmpinare de care vei avea parte aici.

— Asta e, ha?

Ridic din sprâncene, întinzând larg brațele.

— Marea primire în Alaska?

— Mai degrabă, bine ai venit în iad! Acum pleacă dracului de aici!

Ultimele cuvinte sunt spuse cu un mârâit care îmi face inima să mi se ridice în gât. Dar, în același timp, îmi împinge furia la cote maxime.

— Cumva bățul ăla din cur te face să fii dobitoc? întreb. Sau e doar personalitatea ta încântătoare obișnuită?

Cuvintele se revarsă din mine repede și cu mânie chiar înainte să știu, măcar, că le voi spune. Dar, de îndată ce le rostesc, nu regret. Cum aș putea să o fac atunci când o undă de șoc îi traversează fața, ștergându-i, în sfârșit, rânjetul ăla enervant?!

Măcar pentru un moment. Apoi ripostează:

— Trebuie să-ţi spun că dacă asta e tot ce ai mai bun, îţi dau în jur de o oră.

Ştiu că nu ar trebui să întreb, dar pare atât de încrezut, încât nu mă pot abţine.

— Înainte să ce?

— Înainte să te înhaţe ceva.

Nu o spune, dar cuvântul *evident* este de la sine înţeles. Ceea ce doar mă enervează şi mai tare.

— Serios? Cu asta te-ai hotărât să continui?

Îmi dau ochii peste cap.

— Muşca-m-ai, prietene!

— Nuu, nu prea cred.

Mă studiază din cap până-n picioare.

— Sunt destul de sigur că nu ai fi bună nici măcar de aperitiv.

Apoi, se apropie şi mai mult, aplecându-se până când aproape că îmi şopteşte în ureche:

— Totuşi, poate o gustare rapidă.

Dinţii îi clănţăne într-o muşcătură sonoră, care mă face să sar şi să mă înfior în acelaşi timp.

Lucru pe care îl urăsc îngrozitor de mult.

Privesc în jurul nostru, curioasă dacă oricine altcineva este martor la dezastrul acesta. Dar, deşi toţi aveau ochi numai pentru mine mai devreme, acum parcă se străduiesc din răsputeri să nu privească în direcţia mea. Un băiat deşirat, cu păr des şi roşu, chiar îşi ţine capul înclinat într-un unghi atât de ciudat într-o parte în timp ce traversează camera, încât aproape că se izbeşte de un alt elev, ceea ce îmi spune tot ce am nevoie să ştiu despre acest tip.

Hotărâtă să recâştig controlul asupra situaţiei – şi asupra mea –, fac un pas mare în spate. Apoi, ignorând bubuiturile inimii mele şi pterodactilii care fac tumbe prin stomacul meu, întreb:

— Ce e *în neregulă* cu tine?

Adică, pe bune! Are bunele maniere ale unui urs polar turbat.

— Ai vreun secol sau trei la dispoziție?

Rânjetul i-a revenit – e evident mândru că a reușit să mă calce pe nervi – și, pentru un moment, doar un moment, mă gândesc cât de grozav ar fi dacă i-aș trage una chiar în gura aia enervantă care nu tace.

— Știi ceva? Nu trebuie să fii chiar așa de...

— Nu-mi spune cum trebuie să fiu! Nu atunci când nu ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai băgat!

— O, vai, nu!

Mă prefac că mi-ar fi frică.

— Asta e cumva partea din poveste în care îmi spui despre monștrii mari și răi de aici, din sălbăticia Alaskăi?

— Nu, asta este partea din poveste în care îți arăt monștrii mari și răi de aici, din castel.

Face un pas în față, reducând mica distanță pe care am reușit să o interpun între noi.

Și, din nou, inima mi-o ia razna, zbătându-se ca o pasăre în cușcă, disperată să evadeze.

Urăsc asta.

Urăsc faptul că a fost mai bun decât mine, dar și că să stau atât de aproape de el mă face să simt o grămadă de chestii pe care nu ar trebui să le simt față de un individ care s-a comportat ca un mare măgar. Urăsc și mai mult faptul că privirea lui îmi spune că știe exact ce-mi trece prin minte.

Faptul că reacționez așa în prezența lui, atunci când tot ce pare să simtă pentru mine este dispreț, mi se pare umilitor de-a dreptul, așa că fac un pas șovăitor în spate. Apoi încă unul. Și încă unul.

Dar el mă urmează îndeaproape, făcând câte un pas în față pentru fiecare pas în spate de-ai mei, până când sunt prinsă între el și tabla de șah, care mă împunge în coapse. Și chiar dacă nu am unde să mă mai duc, chiar dacă sunt blocată chiar aici, în fața lui, el se apleacă și mai mult spre mine, *se apropie* și mai tare,

până când îi pot simți respirația caldă pe obraz și atingerea părului său negru și mătăsos pe piele.

— Ce...

Puțina răsuflare pe care am reușit să mi-o recapăt mi se oprește în gât.

— Ce faci? îl întreb în timp ce el se întinde peste mine.

Inițial, nu răspunde. Dar, când se retrage, are în mâna una dintre piesele în formă de dragon. O ține astfel încât să o văd bine și răspunde, având sprânceana arcuită provocator:

— Tu ești cea care a vrut să vadă monștrii.

Acesta este fioros, cu ochii mijiți, ghearele ridicate, gura deschisă pentru a-și arăta dinții ascuțiți și neregulați. Totuși, este doar o piesă de șah.

— Nu mi-e teamă de un dragon de zece centimetri.

— Ei bine, ar trebui să îți fie.

— Ei bine, *nu* îmi este.

Cuvintele îmi ies mai strangulate decât intenționez, pentru că o fi făcut el un pas înapoi, dar este încă prea aproape. Atât de aproape, încât încă îi simt respirația pe obraz și căldura trupului. Atât de aproape, încât o inspirație profundă îmi va face pieptul să se lipească de al lui.

Gândul îmi declanșează un nou roi de fluturi în stomac. Nu mai pot face nici măcar un pas înapoi, dar mă pot *lăsa* pe spate puțin peste masă. Ceea ce și fac, în timp ce acei ochi negri, adânci, îmi supraveghează fiecare mișcare.

Tăcerea se întinde între noi pentru una... zece... douăzeci și cinci de secunde înainte să mă întrebe, într-un final:

— Deci, dacă nu ți-e teamă de chestiile care umblă noaptea, de ce îți *este* teamă, de fapt?

Imagini cu mașina bușită a părinților mei îmi apar în minte, urmate de altele cu trupurile lor însângerate. Eu eram singura rudă pe care o aveau în San Diego – sau oriunde altundeva, de fapt, în afară de Finn și Macy –, așa că eu am fost cea care a trebuit

să meargă la morgă. Eu am fost cea care a trebuit să le identifice cadavrele. Care a trebuit să îi vadă învineţiţi şi însângeraţi, şi distruşi înainte ca angajaţii de la pompe funebre să apuce să îi asambleze la loc.

O agonie cu care deja m-am familiarizat se revarsă în mine, dar fac ceea ce am tot făcut în ultimele săptămâni. O reprim. Mă prefac că nu există.

— Nu de prea multe, îi spun cât de zeflemitor pot. Nu ai prea multe de care să îţi fie frică atunci când deja ai pierdut tot ce contează.

Îngheaţă la auzul cuvintelor mele, întregul lui trup încordându-se atât de tare, încât am impresia că urmează să se descompună. Până şi ochii i se schimbă, sălbăticia din ei dispărând între două clipiri, până când rămâne doar nemişcare.

O nemişcare şi o agonie atât de profunde, încât abia le văd ascunse după nenumăratele linii de apărare pe care şi le-a ridicat.

Dar eu *pot* să văd. Ba, mai mult decât atât, pot să-i *simt* durerea ca fiind împletită cu propria mea durere.

E un sentiment groaznic şi care te uimeşte în acelaşi timp. Atât de groaznic, încât de-abia îi pot rezista. Atât de uimitor, încât nu îl pot opri.

Aşa că nu o fac. Şi nici el nu o face.

În schimb, doar stăm acolo, nemişcaţi. Devastaţi. Conectaţi prin foarte diferitele noastre drame într-un fel pe care îl pot simţi, dar nu îl pot înţelege.

Nu ştiu cât timp rămânem aşa, privind unul în ochii celuilalt. Recunoscând durerea celuilalt pentru că nu o putem recunoaşte pe cea proprie.

Totuşi, suficient de mult pentru ca ostilitatea să se scurgă din mine.

Suficient de mult să văd scânteierile argintii din noaptea ochilor săi – stele îndepărtate ce strălucesc prin întunericul pe care el nici măcar nu încearcă să îl ascundă.

Mai mult decât suficient să-mi recapăt controlul asupra inimii frânte. Măcar până când el se întinde şi îmi cuprinde blând unul dintre miile de cârlionţi.

Şi uit din nou cum să respir.

O fierbinţeală mă străbate în timp ce el îmi întinde cârlionţul, încălzindu-mă pentru prima dată de când am deschis uşa avionului lui Philip în Healy. Este derutant şi copleşitor, şi nu am nici cea mai vagă idee ce să fac în privinţa asta.

Acum cinci minute, tipul era un mare nesimţit cu mine. Iar acum... acum nu mai ştiu nimic. Doar că am nevoie de spaţiu. Şi să dorm. Şi de o şansă să respir pentru câteva minute.

Cu gândul acesta, îmi ridic mâinile şi îl împing în umeri pentru a-l face să îmi acorde puţin spaţiu. Dar parcă aş împinge un zid de granit. Nici măcar nu se clinteşte.

Cel puţin, nu până când şoptesc:

— Te rog!

Aşteaptă încă o secundă, poate două sau trei – până când mintea îmi este înceţoşată, iar mâinile îmi tremură –, înainte să facă, în sfârşit, un pas în spate şi să îmi elibereze cârlionţul.

În timp ce o face, îşi trece o mână prin părul negru. Bretonul lunguţ se desparte suficient, încât să scoată la iveală o cicatrice cu margini neregulate din centrul sprâncenei stângi până în colţul stâng al gurii. E subţire şi albă, abia observabilă pe pielea sa palidă, dar, cu toate acestea, e acolo – mai ales dacă te uiţi la v-ul ciudat pe care îl formează la capătul sprâncenei lui negre.

Ar trebui să îl facă mai puţin atrăgător, ar trebui să facă ceva – orice – ca să nege puterea incredibilă a înfăţişării sale. Dar, cumva, cicatricea doar accentuează pericolul, transformându-l dintr-un simplu băiat drăguţ cu înfăţişare angelică în cineva de un milion de ori mai atrăgător. Un înger decăzut care îţi dă impresia unui băiat rău de la kilometri distanţă... şi un milion de poveşti care să susţină impresia.

Combinat cu toată neliniştea pe care tocmai am simţit-o în el, îl face să fie mai... uman. Mai abordabil şi mai devastator, în ciuda întunericului care se revarsă din el în valuri. O cicatrice ca asta poate rămâne doar după o rană de neimaginat. Sute de copci, nenumărate operaţii, luni – poate chiar ani – de recuperare. Urăsc faptul că a suferit în felul acesta, nu aş dori aşa ceva nimănui, cu atât mai puţin acestui băiat care mă frustrează şi mă înspăimântă, şi mă incită, toate în acelaşi timp.

Ştie că am observat cicatricea – văd asta în felul în care mijeşte ochii. În modul în care umerii i se încordează, iar pumnii i se încleştează. În felul în care îşi lasă capul în jos, astfel încât părul să îi acopere din nou obrazul.

Urăsc asta, urăsc faptul că are impresia că trebuie să ascundă ceva ce ar trebui să afişeze ca pe o medalie de onoare. Trebuie să fii extrem de puternic să treci prin aşa ceva, să ai extrem de multă tărie ca să depăşeşti acest lucru, iar el ar trebui să fie mândru de puterea lui. Nu ruşinat de semnul pe care i l-a lăsat.

Mă întind înainte să îmi dau seama ce fac şi îi cuprind în palmă obrazul însemnat.

Ochii lui întunecaţi scapără şi cred că mă va da la o parte. Dar, până la urmă, nu o face. Doar stă acolo şi mă lasă să îmi plimb degetul mare înainte şi înapoi de-a lungul obrazului – al cicatricii – pentru câteva clipe.

— Îmi pare rău! şoptesc atunci când, în cele din urmă, reuşesc să îmi fac vocea să depăşească ghemul dureros de compasiune pe care îl am în gât. Trebuie să te fi durut groaznic.

Nu răspunde. În schimb, închide ochii, îşi cufundă obrazul în palma mea şi inspiră prelung, cutremurându-se.

Apoi se retrage, îndepărtându-se, punând cu adevărat distanţă între noi pentru prima dată de când s-a furişat în spatele meu, ceea ce, brusc, pare să se fi întâmplat cu o eternitate în urmă.

— Nu te înțeleg, îmi spune dintr-odată, vocea lui plină de magie întunecată fiind atât de joasă, încât trebuie să mă chinui să îl aud.

— „Mai multe-s în iad și-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia", răspund, folosind intenționat citatul lui greșit de mai devreme.

Clatină din cap, de parcă ar încerca să-și limpezească mintea. Trage adânc aer în piept, apoi expiră prelung.

— Dacă nu o să pleci...

— Nu *pot* să plec, mă opun eu. Nu am unde altundeva să mă duc. Părinții mei...

— Sunt morți. Știu.

Zâmbește sumbru.

— Bine! Dacă nu ai de gând să pleci, atunci trebuie să mă asculți cu foarte, foarte mare atenție.

— Ce vrei să...

— Ține capul la cutie! Nu privi prea insistent la nimeni și la nimic. Se apleacă în față, tonul vocii scăzându-i într-un mormăit jos atunci când încheie: Și întotdeauna, dar întotdeauna, păzește-ți spatele!

4

Caii albi sunt atât de demodați!

—GRACE!

Vocea unchiului meu, Finn, tună de-a lungul coridorului, așa că mă întorc instinctiv către el. Zâmbesc și îi fac un pic mai voios cu mâna, chiar dacă o parte din mine parcă ar fi înghețat în loc după ce am primit ceea ce pare a fi un avertisment îngrozitor.

Mă uit în spate, cu gând să îl înfrunt pe Domnul Înalt, Întunecat și Arțăgos, pentru a-mi da seama de ce anume crede el că ar trebui să îmi fie teamă, dar a dispărut.

Arunc o privire în jur, hotărâtă să descopăr încotro s-a dus, dar, înainte să apuc să îl găsesc cu privirea, unchiul Finn mă cuprinde într-o îmbrățișare ca de urs și mă ridică în sus. Mă agăț de el, de parcă viața mea ar depinde de asta, lăsând mirosul reconfortant – aceleași note lemnoase pe care le avea și parfumul tatei – să mă învăluie.

— Îmi pare rău că nu am putut să te întâmpin la aeroport! Câțiva copii au fost răniți și a trebuit să mă ocup de ceva lucruri aici.

— Nu-ți face griji! Copiii se simt bine?

— Sunt în regulă. Clatină din cap, apoi completează: Doar câțiva nerozi, purtându-se ca niște nerozi. Știi cum sunt băieții.

Încep să îi spun că habar nu am cum se poartă băieții – ultima mea întâlnire fiind dovada clară –, dar un instinct ciudat, pe care nu îl înțeleg, mă avertizează să nu îl pomenesc pe tipul cu care tocmai am stat de vorbă. Așa că nu o fac. În schimb, râd și dau din cap în semn de înțelegere.

— Destul despre îndatoririle de director! spune el, trăgându-mă într-o altă îmbrățișare scurtă înainte să se aplece iar să îmi cerceteze fața. Cum a fost călătoria ta? Și, cel mai important, cum te simți tu?

— A fost lungă! îi spun. Dar a fost în regulă. Iar eu mă simt bine.

Replica zilei!

— Sunt destul de sigur că „bine" este un pic cam exagerat.

Oftează.

— Pot doar să îmi imaginez cât de grele au fost ultimele câteva săptămâni pentru tine. Îmi doresc să fi putut rămâne mai mult timp după înmormântare.

— E în regulă! Agenția de imobiliare pe care ai contactat-o s-a ocupat de aproape tot. Iar Heather și mama ei au avut grijă de restul. Pe cuvânt!

E clar că ar vrea să spună mai multe, dar e la fel de clar că nu vrea să intre în niciun subiect prea dificil în mijlocul holului. Așa că, până la urmă, doar dă din cap și spune:

— OK, atunci! O să te las să te instalezi cu Macy. Dar treci pe la mine mâine-dimineață și vom vorbi despre orarul tău. În plus, îți voi face cunoștință cu consiliera noastră, doamna doctor Wainwright. Cred că o să îți placă de ea.

Corect! Doamna doctor Wainwright. Consiliera școlii, care este și terapeut, după cum spune mama lui Heather. Și nu orice fel de terapeut. Terapeutul *meu*, din câte se pare, de vreme ce ea și unchiul cred că am nevoie de unul. I-aș contrazice, dar de vreme ce am încercat din răsputeri să nu plâng în duș în fiecare dimineață în ultima lună, mă gândesc că s-ar putea să știe ei ceva.

— OK, sigur!

— Îți e foame? O să vă trimit cina în cameră, de vreme ce ați ratat-o. Și mai e ceva ce vreau neapărat să discut cu tine.

Mijește ochii spre mine, analizându-mă.

— Deci... cum te descurci cu altitudinea?

— Mă simt bine. Nu grozav, dar bine.

— Mda...

Mă privește din cap până-n picioare, apoi își drege afectat glasul înainte să se întoarcă spre Macy.

— Asigură-te că ia două comprimate de Advil când ajunge în cameră. Și că bea suficientă apă. O să vă trimit niște supă și suc de ghimbir. Hai să ne mărginim la lucruri simple în seara asta și să vedem cum te simți dimineață!

— Simplu!

Sună perfect, de vreme ce numai gândul la mâncare mă face să-mi fie greață.

— OK, sigur!

— Mă bucur că ești aici, Grace! Și, promit, lucrurile o să devină mai ușoare.

Dau din cap, pentru că ce altceva pot să fac? Nu mă bucur că sunt aici – să fiu în Alaska îmi dă impresia că aș fi pe lună în clipa asta –, dar sunt în totalitate de acord cu posibilitatea ca lucrurile să devină mai ușoare. Vreau doar să îmi petrec o zi în care să nu mă simt de rahat.

Am sperat că mâine va fi acea zi, dar, de când l-am întâlnit pe Domnul Înalt, Întunecat și Arțăgos, nu mă mai pot gândi decât la modul în care m-a privit când mi-a spus să plec de la Katmere. Și felul în care a rânjit malițios când am refuzat. Așa că... probabil că nu o să fie.

Presupunând că am încheiat discuția, dau să apuc mânerul uneia dintre valize, dar unchiul spune:

— Nu-ţi bate capul cu alea! O să îl rog pe unul dintre băieţi să... Se întrerupe şi strigă de-a lungul coridorului. Hei, Flint! Vino încoace şi ajută-mă, bine?

Macy scoate un sunet pe jumătate geamăt, pe jumătate strigăt disperat în timp ce tatăl ei traversează holul, probabil încercând să îl ajungă din urmă pe acest Flint.

— Haide, să mergem înainte ca tata să-l prindă din urmă!

Apucă două dintre valizele mele şi efectiv fuge cu ele spre scări.

— Ce e în neregulă cu Flint? o întreb în timp ce apuc ultima dintre cele trei valize care îmi aparţin şi încerc să ţin pasul cu ea.

— Nimic! E grozav. Uimitor. De asemenea, este o mare bunăciune. Nu trebuie să ne vadă aşa.

Pot înţelege faptul că se gândeşte că tipul nu ar trebui să mă vadă *pe mine* aşa, de vreme ce sunt convinsă că arăt de parcă aş fi pe jumătate moartă. Dar...

— Tu arăţi grozav!

— Ăă, nu! Nu, nu arăt! Acum, haide! Hai să plecăm de...

— Bună, Mace! Nu-ţi face griji cu valizele alea! Le iau eu în locul tău.

O voce groasă tună cu câteva trepte mai jos de noi, aşa că mă întorc şi dau cu ochii de un tip îmbrăcat cu blugi rupţi şi un tricou alb care se repede spre mine. E înalt – adică, aproape la fel de înalt ca Domnul Înalt, Întunecat şi Arţăgos – şi la fel de musculos. Dar la asta se rezumă asemănările, pentru că în timp ce celălalt era întunecat şi rece, acesta este luminos şi înflăcărat.

Ochi de un chihlimbariu-aprins care par să ardă din interior.

Piele de un maro cald.

Păr afro care îi vine de minune.

Şi, poate cel mai interesant lucru dintre toate, are un zâmbet în privire care este extrem de diferit de răceala celuilalt tip, la fel ca stelele de dincolo de geam de pe bleumarinul nesfârşit al cerului de la miezul nopţii.

— Ne descurcăm, spune Macy, dar el o ignoră, urcând scările câte trei trepte odată.

Se oprește în dreptul meu mai întâi și apucă blând mânerul valizei pe care o țin cu o prinsoare aproape mortală.

— Salut, Fată Nouă! Cum te simți?

— Sunt bine, doar...

— Îi e rău, Flint! strigă unchiul meu de jos. Altitudinea începe să o afecteze.

— Ah, da!

Ochii i se umplu de înțelegere.

— Asta e naşpa.

— Un pic, da.

— Ei bine, haide, atunci, Fată Nouă! Urcă-te în spinarea mea! O să te duc eu pe scări.

Doar ideea asta îmi face stomacul să se revolte și mai tare.

— Ăă, ce? N-nu, e OK!

Mă îndepărtez puțin de el.

— Pot să merg...

— Haide!

Își îndoaie genunchii ca să îmi fie mai ușor să mă agăț de umerii lui superlați.

— Ai trei etaje lungi de urcat.

Chiar *sunt* trei etaje lungi. Totuși, chiar aș prefera să mor decât să mă cațăr în spinarea unui străin.

— Sunt destul de sigură că ție ți se vor părea și mai lungi dacă mă vei duce în cârcă.

— Exclus! Ești așa de mititică, nici nu o să observ. Acum, ai de gând să te cațări sau o să mă faci să te iau pe sus și să te arunc pe umăr?

— Nu ai îndrăzni! îi spun.

— Pune-mă la încercare! spune cu un rânjet îndrăzneț, care mă face să pufnesc în râs.

Dar tot nu mă cocoț în spinarea lui. Sub nicio formă nu mă va căra pe scări unul dintre cei mai arătoși tipi de la școala asta – în spinare sau în brațe. Nici. Nu. Mă. Gândesc. Nu îmi pasă cât de tare mă deranjează altitudinea.

— Mersi pentru ofertă! Serios!

Schițez cel mai bun zâmbet pe care îl pot afișa în acest moment.

— Dar cred că doar o să merg încet. O să fiu bine.

Flint clatină din cap.

— Încăpățânată, ha?

Nu insistă așa cum mă tem că o va face. În schimb, mă întreabă:

— Pot măcar să te ajut să urci scările? Nu mi-ar plăcea deloc să te văd dându-te de-a berbeleacul un etaj sau două chiar în prima ta zi aici.

— Cum să mă ajuți?

Suspiciunea îmi face ochii să mijească.

— Așa!

Își strecoară mâna în jurul taliei mele.

Mă încordez din cauza contactului neașteptat.

— Ce...

— Astfel măcar poți să te sprijini de mine dacă treptele devin prea greu de urcat. Ne-am înțeles?

Încep să spun *în niciun caz nu ne-am înțeles*, dar râsetul din ochii lui de un chihlimbariu-aprins în timp ce privește în jos, la mine – așteptându-se să fac fix asta –, mă determină să mă răzgândesc. Ei bine, asta și faptul că atât unchiul Finn, cât și Macy par să fie complet de acord cu ce se petrece.

— Bine, fie! Ne-am înțeles, spun cu un oftat, în timp ce camera începe să se învârtă în jurul meu. Apropo, eu sunt Grace.

— Da, știu! Foster ne-a zis că vii.

Se îndreaptă către scări, purtându-mă pe lângă el cu brațul drept trecut peste spatele meu.

— Iar eu sunt Flint.

Se opreşte o clipă la baza scărilor, întinzându-se spre valizele mele.

— Oh, nu îţi face griji pentru bagaje! spune Macy, vocea ei fiind cu trei octave mai sus decât este în mod normal. Pot să le iau eu.

— Fără îndoială, Mace!

Îi face cu ochiul.

— Dar ai putea la fel de bine să mă foloseşti, dacă mă ofer voluntar.

Apoi apucă două dintre valize cu mâna stângă şi se îndreaptă spre scări.

Începem să urcăm încet, din fericire, căci mă chinui să respir după doar câteva trepte. Dar în scurt timp ne mişcăm repede – nu pentru că m-am obişnuit cu altitudinea, ci pentru că Flint a preluat mare parte din greutatea mea şi, practic, mă poartă pe scări cu un braţ în jurul taliei.

Ştiu că e puternic – toţi acei muşchi de sub tricoul lui cu siguranţă nu sunt de decor –, dar nu îmi vine să cred că e *atât* de puternic. Adică, duce pe scări două valize uriaşe şi pe mine, şi nici măcar nu respiră greu.

Ajungem să o depăşim pe Macy, care abia mai suflă în timp ce parcurge ultimele trepte, târând de valiza mea.

— Poţi să îmi dai drumul acum, îi spun în timp ce încerc să mă zvârcolesc ca să mă îndepărtez. De vreme ce aproape că se poate spune că m-ai cărat până aici, oricum.

— Doar încerc să ajut, spune, ridicând jucăuş din sprâncene, chestie care mă face să râd, în ciuda stânjenelii.

Mă lasă jos şi mă aştept să se îndepărteze atunci când picioarele mele ating în sfârşit pământul. În schimb, ţine în continuare mâna în jurul taliei mele şi mă împinge de-a lungul etajului.

— Poţi să îmi dai drumul! îi spun din nou. Sunt bine acum.

Dar genunchii îmi tremură în timp ce spun asta, încă un val de ameţeală traversându-mă.

Încerc să o ascund, dar probabil că o fac prost, pentru că privirea pe care Flint mi-o aruncă trece de la amuzament la îngrijorare în două secunde bătute pe muchie. Apoi clatină din cap.

— Da, până când leşini şi cazi peste balustradă. Nu, directorul Foster m-a pus să mă ocup să ajungi în siguranţă în cameră şi exact asta am de gând să fac.

Încep să îl contrazic, dar mă simt suficient de nesigură, încât decid că acceptarea ajutorului lui ar putea fi chiar cea mai bună dovadă de curaj. În concluzie, doar dau din cap în timp ce el se întoarce şi o strigă pe verişoara mea:

— Eşti bine acolo, Mace?

— Absolut minunat, icneşte ea, aproape târându-mi valiza pe podeaua etajului.

— Ţi-am spus că aş fi putut să o iau eu, îi spune Flint.

— Nu e vorba de greutatea valizei! se răţoieşte ea. E vorba de cât de repede a trebuit să o car.

— Am picioare mai lungi.

Priveşte în jur.

— Deci, pe care culoar ar trebui să o duc?

— Suntem în aripa de nord, spune Macy, arătând cu degetul spre holul din dreapta noastră. Urmează-mă!

În ciuda respiraţiei îngreunate, o ia din loc, aproape fugind, cu mine şi cu Flint pe urmele ei. În timp ce alergăm de-a lungul etajului, nu pot să nu fiu recunoscătoare pentru braţul plin de susţinere pe care încă mi-l oferă. Întotdeauna am crezut că sunt într-o formă destul de bună, dar e clar că viaţa în Alaska duce forma fizică la un cu totul alt nivel.

Patru seturi de uşi duble se află pe fiecare latură a etajului – toate din lemn masiv şi sculptat –, iar Macy se opreşte în dreptul celor două pe care scrie „Nord". Dar înainte ca ea să apuce să se întindă spre clanţă, uşa se dă de perete atât de repede, încât abia reuşeşte să sară înapoi înainte să încaseze o lovitură zdravănă.

— Hei, ce-i cu toa...

Se întrerupe atunci când patru tipi păşesc prin cadrul uşii de parcă ea nici nu ar fi acolo. Toţi patru sunt întunecaţi şi încruntaţi, şi al dracului de sexy, dar eu am ochi doar pentru unul dintre ei.

Tipul de la parter.

Totuşi, el nu are ochi pentru mine. În schimb, mă depăşeşte – cu faţa golită de orice expresie şi cu o răceală ca de gheţar –, de parcă nici nu aş fi aici.

De parcă nici nu mă vede, deşi trebuie să mă ocolească pentru a trece de mine.

De parcă nici nu a petrecut cincisprezece minute stând de vorbă cu mine mai devreme.

Doar că... doar că, în timp ce trece, umărul lui îmi atinge uşor braţul. Chiar şi după tot ce ne-am spus unul celuilalt, căldura scânteiază prin mine în momentul în care are loc contactul. Şi, deşi logica îmi spune că atingerea a fost accidentală, nu pot să alung gândul că a făcut-o intenţionat. La fel cum nu mă pot abţine să mă întorc să îl privesc cum se îndepărtează.

Doar pentru că sunt furioasă, mă asigur. Doar pentru că vreau să am ocazia să îl pun la locul lui pentru că a dispărut în felul acela.

Macy nu le zice nimic nici lui, nici celorlalţi tipi, şi nici Flint nu o face. În schimb, aşteaptă ca drumul să fie liber, apoi intră pe coridor de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. De parcă nu am fi fost vădit umiliţi adineauri.

Flint îşi strânge prinsoarea caldă în jurul taliei mele, şi nu pot să nu mă întreb de ce tipul cu gheaţă în vene îmi face pielea să mă furnice, iar cel care efectiv îmi împrumută din căldura lui mă lasă rece. Pare că viaţa mea complet dată peste cap se joacă şi cu mintea mea...

Vreau să întreb cine sunt ei – vreau să întreb cine este *el*, ca să am în sfârşit un nume pe care să îl asociez cu trupul lui înnebunitor şi cu chipul încă şi mai şi –, dar nu pare să fie momentul

potrivit. În concluzie, îmi ţin gura închisă şi mă uit prin jur, în loc să fac o obsesie pentru un tip pe care nici măcar nu îl plac.

Coridorul „Nord" este plin pe ambele părţi de uşi din lemn masiv, cele mai multe dintre ele având decoraţiuni atârnate de ele. Trandafiri uscaţi în formă de *X* pe una, ceva ce seamănă cu un set elaborat de clopoţei de vânt pe o alta şi o groază de abţibilduri cu lilieci îmbracă o a treia. Nu mă pot hotărî dacă persoana care locuieşte acolo visează să ajungă un chiropterolog[1] sau dacă e pur şi simplu fan al lui Batman.

În orice caz, sunt fascinată într-un mod absurd de toate decoraţiunile – mai ales de clopoţei, de vreme ce nu îmi pot imagina că bate prea mult vântul pe un coridor interior – şi nu sunt deloc surprinsă atunci când Macy se opreşte în faţa uşii decorate cel mai elaborat dintre toate. O ghirlandă de flori proaspete şerpuieşte în jurul tocului, iar cristale multicolore întinse pe o sfoară cad de deasupra uşii până la baza acesteia, ca un fel de perdea extravagantă din mărgele.

— Iată-ne! spune Macy, în timp ce dă uşa de perete. Casă, dulce casă!

Înainte să apuc să păşesc peste prag, un alt tip atrăgător, îmbrăcat complet în negru, trece pe lângă noi. Şi deşi nu ne acordă mai multă atenţie decât au făcut-o ceilalţi la uşa coridorului de nord, părul mi se ridică pe ceafă. Pentru că, deşi sunt sigură că îmi imaginez lucruri, dintr-odată am o puternică senzaţie că sunt urmărită.

[1] Persoană care studiază liliecii (n. tr.).

5

Ce au în comun rozul-aprins și Harry Styles

— Care pat e al ei? întreabă Flint în timp ce mă conduce peste prag.

— Cel din dreapta, răspunde Macy.

Vocea îi sună din nou ciudat, așa că îi arunc o privire peste umăr ca să mă asigur că e bine.

Pare că e bine, dar ochii ei sunt imenși și tot oscilează între Flint și restul camerei. Îi arunc o privire gen *care-i treaba*, dar ea doar clatină din cap în stilul universal de *nu spune NIMIC*. Așa că nu o fac.

În schimb, mă uit prin camera pe care o voi împărți cu verișoara mea pentru următoarele câteva luni. Îmi ia doar câteva secunde să îmi dau seama că, indiferent ce mi-a zis ea în legătură cu faptul că ar fi OK să am propriul dormitor, a planificat în tot acest timp să stăm împreună.

În primul rând, toate lucrurile ei sunt aranjate cu grijă de-o parte a camerei decorate în culorile curcubeului. În al doilea rând, celălalt pat are deja – evident – așternuturi roz-aprins și o pătură de aceeași culoare cu uriașe flori de hibiscus albe desenate pe ea.

— Știu că îți place să faci surf, spune, urmărindu-mă cum studiez pătura orbitor de colorată. M-am gândit că ți-ar plăcea să ai ceva ce îți va aminti de casă.

Nuanța de roz îmi amintește de surferița Barbie mai mult decât îmi amintește de casă, dar în niciun caz nu am de gând să îi spun asta. Nu atât timp cât este evident că s-a dat peste cap să mă facă să mă simt în largul meu. Apreciez faptul că i-a păsat suficient de mult, încât să încerce.

— Mersi! E foarte drăguț!

— Cu siguranță e vesel, spune Flint în timp ce mă ajută să ajung la pat.

Privirea pe care mi-o aruncă e plină de ironie, dar asta doar mă face să îl plac și mai mult. Faptul că își dă seama cât de absurde sunt alegerile decorative ale lui Macy, dar e mult prea drăguț ca să spună ceva ce i-ar putea răni sentimentele cu siguranță e OK pentru mine. Dacă sunt norocoasă, poate că mi-am făcut un alt prieten.

Îmi pune valizele la picioarele patului, apoi se dă un pas în spate în timp ce mă afund în saltea, cu capul încă învârtindu-mi-se puțin.

— Mai aveți nevoie de altceva înainte să plec? întreabă Flint după ce ne-am dezlipit complet unul de celălalt.

— Eu sunt în regulă, îi spun. Mersi de ajutor!

— Oricând, Fată Nouă.

Îmi aruncă un zâmbet de zece mii de kilowați.

— Oricând!

Sunt destul de sigură că Macy scâncește ușor la vederea acelui rânjet, dar nu spune nimic. Doar pășește cumva înspre ușă și zâmbește firav în timp ce îl așteaptă să plece. Ceea ce se și întâmplă, băiatul făcându-mi scurt cu mâna și ciocnindu-și pumnul cu al ei în timp ce iese din cameră.

În clipa în care ușa e închisă bine în urma lui, spun:

— Ai o pasiune pentru Flint.

— Ba nu! răspunde ea, privind înnebunită spre uşă, de parcă băiatul ne-ar putea auzi prin lemnul gros.

— A, da? Atunci ce-a fost aia?

— Aia care?

Vocea ei e cu vreo trei octave prea înaltă.

— Ştii tu...

Îmi frâng mâinile, flutur din gene şi încerc să imit cumva sunetele pe care le-a scos când tatăl ei i-a făcut semn lui Flint să ne ajute.

— Nu scot sunetele alea.

— Fii convinsă că scoţi sunetele alea, o contrazic. Dar nu pricep. Dacă îţi place de el, de ce nu încerci să-i vorbeşti mai mult? Adică, asta a fost o ocazie perfectă.

— Nu îmi place de el *în sensul ăla*. Chiar nu! insistă, râzând atunci când îi arunc o privire cu subînţeles. Adică, da, e superb şi drăguţ, şi superdeştept, dar am un iubit la care ţin foarte mult. Chestia e că Flint e aşa de... *Flint*. Ştii? Şi a fost în camera noastră, *lângă patul tău*.

Oftează.

— Îţi stă mintea-n loc.

— Nu vrei să zici că te face să te ia cu leşin? o tachinez eu.

— Mă rog!

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu e o pasiune adevărată. E mai mult chestia că...

— E mai mult vorba de aura care îl înconjoară pe cel mai popular băiat din şcoală?

— Da, aia! Fix aia. Doar că Flint nu e chiar în capul listei. Jaxon şi gaşca lui şi-au asigurat poziţiile fruntaşe.

— Jaxon? întreb, încercând să îmi menţin tonul normal, chiar în timp ce corpul meu intră în alertă.

Nu ştiu cum de ştiu că vorbeşte despre *el*, dar ştiu.

— Cine e Jaxon?

— Jaxon Vega.

Se preface că leşină.

— Nu am *nici cea mai vagă* idee cum să îl explic pe Jaxon, doar că... A, stai! L-ai văzut!

— Da?

Încerc să ignor modul în care dinozaurii zburători şi-au făcut iar culcuş în stomacul meu.

— Da, când veneam spre camera noastră. Era unul dintre tipii care aproape că m-au pocnit cu uşa. Tipul al naibii de atrăgător din faţă.

Fac pe proasta, chiar dacă inima îmi bate, dintr-odată, mult prea tare.

— Vrei să zici cei care ne-au ignorat complet?

— Mda!

Râde.

— N-o lua în nume personal, totuşi. Pur şi simplu aşa e Jaxon. E... neliniştit.

E mai mult decât neliniştit, dacă ar fi să ţin cont de discuţia noastră de mai devreme. Dar nu o să îi povestesc lui Macy ce s-a întâmplat când nici măcar eu nu ştiu ce părere am despre asta încă.

Aşa că fac singurul lucru pe care îl pot face. Schimb subiectul.

— Mersi mult că ai aranjat camera pentru mine! Apreciez!

— Ah, nu-ţi face griji!

Alungă vorbele cu o fluturare a mâinii.

— Nu a fost niciun deranj.

— Sunt destul de sigură că *a fost* un mare deranj. Nu ştiu prea multe firme care să facă livrări la nouăzeci de minute depărtare de Healy, Alaska.

Roşeşte puţin şi îşi mută privirea de la mine, de parcă nu ar vrea să ştiu cât de tare s-a chinuit să mă facă să mă simt ca acasă. Apoi ridică din umeri şi spune:

— Da, ei bine, tata le cunoaşte pe toate cele care fac. N-a fost o problemă.

— Cu toate astea, tu, cu siguranţă, eşti verişoara mea preferată.

Dă ochii peste cap.

— Sunt singura ta verişoară.

— Nu înseamnă că nu eşti şi preferata mea.

— Tata foloseşte replica asta.

— Că eşti verişoara lui preferată? o tachinez.

— Ştii ce vreau să spun...

Oftează, evident exasperată.

— Eşti o pămpălaucă; ştii, nu?

— Evident că ştiu, da.

Râde, chiar în timp ce se îndreaptă spre minifrigiderul de lângă biroul ei.

— Poftim, bea asta! spune în timp ce scoate o sticlă mare de apă şi mi-o aruncă. Iar eu îţi voi arăta restul.

— Restul?

— Da! Mai e ceva.

Traversează camera spre unul dintre şifoniere şi deschide uşile.

— M-am gândit că garderoba ta nu era chiar potrivită pentru Alaska, aşa că am făcut câteva adăugiri.

— *Câteva* e puţin spus, nu crezi?

Aliniate în şifonier sunt câteva fuste negre şi perechi de pantaloni, împreună cu bluze albe şi negre, câteva tricouri polo negre sau violet, două sacouri negre şi două fulare în carouri roşii şi negre. Mai sunt şi câteva hanorace cu glugă căptuşite, câteva pulovere, o geacă groasă şi încă două perechi de pantaloni termici – niciuna roz-aprins, din fericire. Pe podea sunt câteva perechi noi de pantofi şi bocanci de zăpadă, împreună cu ceea ce par a fi cărţi şi rechizite.

— Găseşti şosete şi lenjerie termică, şi câteva bluze din fleece şi pantaloni în sertarele tale de la comodă. M-am gândit că îţi e destul de greu să te muţi aici. Nu am vrut să îţi mai faci griji şi pentru altceva.

Şi uite aşa reuşeşte să îmi dărâme prima linie de apărare! Lacrimi îmi izvorăsc în ochi şi îmi feresc privirea, clipind repede în încercarea de a ascunde cât de distrusă sunt.

Evident că nu funcţionează, pentru că Macy exclamă uşor speriată. Traversează camera din câţiva paşi, trăgându-mă într-o îmbrăţişare cu aromă de nucă de cocos care pare să fie nepotrivită aici, în centrul Alaskăi. De asemenea, e ciudat de liniştitor.

— E naşpa, Grace! Toată chestia asta e de-a dreptul naşpa şi îmi doresc să fi putut face lucrurile să fie mai bine. Îmi doresc să fi putut flutura dintr-o baghetă magică şi să fac lucrurile să fie aşa cum au fost înainte.

Dau din cap pentru că am un nod în gât. Şi pentru că nu mai e nimic de zis. Doar că mi-aş dori şi eu asta.

Îmi doresc ca ultimele cuvinte pe care le-am schimbat cu părinţii mei să nu fi fost aruncate între noi într-o ceartă care acum pare atât de prostească!

Îmi doresc ca tata să nu fi pierdut controlul asupra maşinii două ore mai târziu şi să nu fi căzut de pe o stâncă împreună cu mama, plonjând de la zeci de metri direct în ocean.

Cel mai mult însă îmi doresc să pot simţi aroma parfumului mamei sau să aud tonul grav al vocii tatei încă o dată măcar.

O las pe Macy să mă îmbrăţişeze cât de mult pot – ceea ce înseamnă vreo cinci secunde –, apoi mă îndepărtez. Niciodată nu mi-a plăcut în mod special să fiu atinsă, şi asta doar s-a înrăutăţit de când au murit părinţii mei.

— Mersi pentru...

Arăt spre pat şi dulap.

— Toate astea.

— Desigur! Şi vreau să ştii că, dacă ai vreodată nevoie să vorbeşti sau ceva, sunt aici. Ştiu că nu e acelaşi lucru, pentru că mama a plecat, n-a murit...

Înghite în sec şi inspiră adânc înainte să continue.

— Dar ştiu cum e să te simţi singur. Şi sunt o bună ascultătoare.

E prima dată când a folosit, efectiv, cuvântul „murit". Prima dată când chiar a recunoscut ce li s-a întâmplat alor mei. Asta face să îmi fie mult mai uşor să spun „Mulţumesc" şi să fiu sinceră, chiar în timp ce îmi reamintesc că nici Jaxon nu s-a ferit. Poate că a fost un mare măgar în restul timpului, dar a spus pe nume morţii părinţilor mei. Şi nu s-a purtat de parcă urma să mă dezintegrez sub greutatea unui cuvânt dur.

Poate de asta mă gândesc în continuare la el, atunci când ar trebui să îl şterg din minte, de măgar ce este.

Ea clatină din cap, urmărindu-mă cu nişte ochi plini de îngrijorare care doar mă fac să mă simt şi mai rău.

— Probabil că ar trebui să despachetez.

Privesc valizele plină de dispreţ. Parcă tocmai ce le-am împachetat. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să le golesc. Nu când patul meu roz-electric mă cheamă ca un far.

— Cu siguranţă te pot ajuta eu cu asta.

Arată spre uşa din partea opusă a camerei.

— De ce nu te duci să faci un duş şi să te îmbraci în pijamale? O să verific ce e cu supa pe care a zis tata că a trimis-o sus. Apoi poţi să mănânci, să iei nişte Advil şi să te odihneşti puţin. Să sperăm că, atunci când te vei trezi, te vei fi acomodat puţin cu altitudinea.

— Asta sună...

Chiar mă simt tare nasol, iar un duş sună genial. La fel şi somnul, ţinând cont de faptul că am fost atât de agitată în legătură cu mutatul, încât nu am apucat să dorm prea mult în ultima săptămână.

— Perfect, nu? umple ea golurile.

— Chiar că da!

— Bun!

Se duce spre dulapul ei şi scoate două prosoape de rezervă.

— Dacă vrei să te bagi la duş, o să îţi aduc puţină supă caldă şi, sper, într-o jumătate de oră întreaga zi îţi va părea mult mai bună.

— Mersi, Macy!

Mă întorc să o privesc.

— Serios!

Un rânjet îi inundă faţa şi îi luminează ochii.

— Cu plăcere!

Cincisprezece minute mai târziu, ies din duş, îmbrăcată cu pijamalele mele favorite – un tricou cu Harry Styles de la primul lui turneu solo şi o pereche de pantaloni albaştri din fleece, cu margarete albe şi galbene –, şi dau de Macy dansând prin cameră pe „Watermelon Sugar"[1].

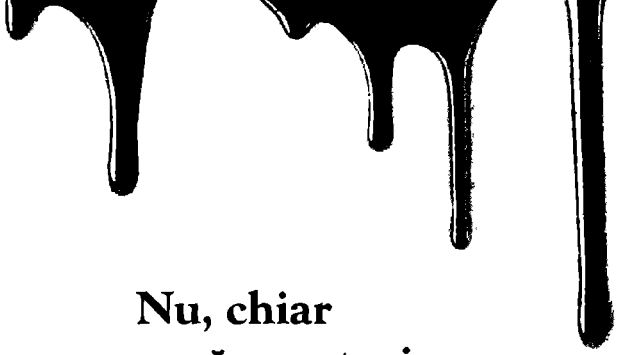
Că tot vorbeam de soartă!

Macy exclamă încântată la vederea tricoului – aşa cum ar şi trebui să o facă –, dar, în afară de asta, mă lasă în pace, în mare parte. Mai puţin când trebuie să se asigure că beau o întreagă sticlă de un litru de apă şi că iau Advilul pe care mi l-a pus pe noptieră.

E un bol cu supă de pui cu tăiţei pe noptiera mea, dar, în clipa asta, nu am energia necesară să mănânc. În schimb, mă caţăr în pat şi trag pătura roz-aprins peste cap.

Ultimul lucru la care mă gândesc înainte să mă las în braţele somnului este că – în ciuda a tot ce s-a întâmplat – asta este prima dată de când au murit părinţii mei când reuşesc să fac un duş fără să mă chinui să nu plâng.

[1] Una dintre cele mai cunoscute piese lansate de cântăreţul britanic Harry Styles (n. red.).

6

Nu, chiar nu vreau să construiesc un om de zăpadă

MĂ TREZESC ÎNCET, CU MINTEA ÎN CEAȚĂ ȘI CORPUL greu ca piatra. Îmi ia o secundă să îmi amintesc unde sunt – Alaska – și că sforăiturile ușoare care umplu camera îi aparțin lui Macy, nu lui Heather, a cărei cameră am invadat-o în ultimele trei săptămâni.

Mă ridic, încercând să ignor urletele și mârâiturile străine – și chiar țipătul animalic ocazional – din depărtare. E suficient să înspăimânte pe oricine, darămite o fată născută și crescută la oraș, dar mă calmez singură atunci când îmi amintesc că este un zid uriaș al castelului între mine și toate animalele care scot sunetele alea...

Totuși, dacă e să fiu sinceră, nu faptul că locul acesta îmi este complet străin îmi dă mintea atât de tare peste cap. Da, să fiu în Alaska e bizar din toate punctele de vedere. Dar, de îndată ce alung gândurile despre vechea mea viață, nu Alaska este cea care m-a trezit la – arunc o privire spre ceas – 3.23 dimineața. Și nu e Alaska cea care mă ține trează.

El este!

Jaxon Vega!

Nu știu nimic altceva despre el în afară de ceea ce am aflat atunci când m-a lăsat singură în hol, furioasă, confuză și rănită mai mult decât vreau să recunosc – doar că este cel mai popular tip de la Academia Katmere. Și că este neliniștit, ceea ce... nu zău. Nu aveam nevoie de un glob de cristal ca să ghicesc asta.

Dar, pe bune, nimic din ce mi-a spus Macy nu contează, pentru că am decis că nu vreau să mai aflu nimic altceva despre el.

Ba, mai mult decât atât, nu vreau să îl cunosc *pe el.*

Totuși, când închid ochii, îl văd în continuare atât de clar! Maxilarul încleștat. Cicatricea subțire care îi traversează fața pe lung. Răceala întunecată a ochilor lui care mă lasă să văd timp de o secundă – doar o secundă – că și el știe la fel de multe despre durere ca mine. Poate mai multe chiar.

La acea durere mă gândesc cel mai mult în timp ce stau aici, în întuneric. Acea durere care mă determină să îmi fac griji pentru el, când nu ar trebui să dau doi bani pe ce simte.

Mă întreb cum a căpătat cicatricea. Oricum s-o fi întâmplat, trebuie să fi fost groaznic. Înspăimântător. Traumatizant. Devastator.

Mă gândesc că, probabil, de-asta a fost atât de rece cu mine. De ce a încercat să mă facă să plec și, atunci când nu am făcut-o, a ajuns să îmi dea acel ridicol și – recunosc, puțin îngrijorător – avertisment.

Macy a zis că e neliniștit... Oare asta înseamnă că se poartă cu toată lumea așa cum s-a purtat cu mine? Și, dacă da, de ce? Pentru că e pur și simplu un măgar? Sau pentru că suferă atât de tare, încât singurul mod în care poate controla durerea este să îi facă pe toți ceilalți să se teamă de el și, astfel, să îi țină la distanță? Sau oamenii îi văd cicatricea și încruntătura și decid de unii singuri să păstreze distanța?

E un gând groaznic, dar unul în care mă regăsesc total. Nu partea cu *oamenii care se tem de mine*, ci cu siguranță cea cu *oamenii care păstrează distanța.* Cu excepția lui Heather,

cei mai mulți dintre prietenii mei s-au îndepărtat de mine după moartea părinților mei. Mama lui Heather mi-a spus că asta s-a întâmplat pentru că dispariția lor le-a reamintit de propria mortalitate, de faptul că și părinții lor ar putea muri oricând. Și că la fel s-ar putea întâmpla și cu ei.

Luând-o logic, am știut că avea dreptate, că doar încercau să se protejeze în singurul mod în care știau să o facă. Dar asta nu a făcut ca distanța să fie mai puțin dureroasă. Și cu siguranță nu a făcut singurătatea mai ușor de suportat.

Luându-mi telefonul, îi trimit câteva mesaje scurte lui Heather – ceea ce ar fi trebuit să fac de îndată ce am ajuns aici aseară –, spunându-i că sunt în siguranță și explicându-i despre răul de altitudine.

Apoi mă las pe spate, încercând să adorm la loc. Dar sunt cât se poate de trează acum, gândurile despre Alaska, școală și Jaxon amestecându-mi-se în minte până când tot ce îmi doresc este ca toate să se oprească.

Dar nu se opresc, și, deodată, inima îmi bate cu putere, pielea înfiorându-mi-se atunci când conștientizez. Apăs o mână pe piept, respir adânc de câteva ori și încerc să îmi dau seama ce m-a agitat atât de tare, încât abia mai pot să respir.

Și, dintr-odată, sunt chiar aici. Toate gândurile pe care le-am dat deoparte în ultimele patruzeci și opt de ore, doar ca să reușesc să plec. Doar ca să ajung aici. Părinții mei, plecarea din San Diego și de lângă prietenii mei, acel zbor ridicol cu avionul până la Healy. Așteptările lui Macy cu privire la prietenia noastră, felul în care m-a privit Jaxon și, apoi, nu m-a mai privit, chestiile pe care mi le-a spus. Cantitatea ridicol de mare de haine pe care trebuie să le port aici ca să îmi fie cald. Faptul că sunt, practic, prinsă în capcană în castelul ăsta de către frig...

Totul se contopește, cumva, într-un carusel uriaș de teamă și regret, învolburându-mi-se în minte. Niciun gând nu e clar,

nicio imagine nu iese în evidenţă faţă de celelalte – doar un sentiment copleşitor de distrugere iminentă.

Ultima dată când m-am panicat aşa de tare, mama lui Heather mi-a spus că este absolut normal să mă confrunt cu emoţii atât de puternice după o pierdere enormă. Greutatea zdrobitoare care mă apasă în piept, gândurile învolburate, mâinile care îmi tremură, sentimentul că lumea urmează să se prăbuşească peste mine – totul e absolut normal. E terapeută, aşa că ar trebui să ştie, dar nu pare să fie normal acum.

Pare înspăimântător!

Ştiu că ar trebui să rămân aici, unde sunt – castelul e enorm şi nu am nici cea mai vagă idee unde aş putea găsi orice –, dar sunt destul de deşteaptă, încât să ştiu că, dacă rămân, holbându-mă la tavan, voi ajunge să am un atac de panică de toată frumuseţea. Aşa că, în schimb, inspir adânc şi mă dau jos din pat. Îmi vâr picioarele în papuci şi îmi iau hanoracul în timp ce mă îndrept spre uşă.

Acasă, aş fi ieşit să alerg dacă nu aş fi putut să dorm, chiar dacă ar fi fost ora trei dimineaţa. Dar aici, asta iese din calcul. Nu doar pentru că afară este un frig de-ţi crapă oasele, ci şi pentru că numai Dumnezeu ştie ce animal sălbatic mă aşteaptă în puterea nopţii. Nu am stat întinsă în pat, ascultând mârâituri şi urlete în ultima jumătate de oră degeaba.

Dar e un castel mare, cu coridoare lungi. Poate că nu pot să alerg pe ele, dar pot măcar să merg să explorez. Să văd ce găsesc.

Închid cu grijă uşa în urma mea – ultimul lucru pe care mi-l doresc e să o trezesc pe Macy, când ea a fost atât de drăguţă cu mine –, apoi merg pe coridor spre scări.

E mai sinistru decât mă aşteptam să fie. M-aş fi gândit că holurile ar trebui să fie luminate în mijlocul nopţii, protocoale de siguranţă şi toate cele, dar, în schimb, sunt întunecate. Întunecate gen *suficientă lumină, încât să vezi umbre imaginare străbătând coridoarele.*

Pentru o clipă, mă gândesc să mă întorc în camera mea şi să uit de toată chestia cu plimbarea prin/explorarea castelului. Dar simplul gând pune în mişcare caruselul din mintea mea, iar acesta este ultimul lucru pe care sunt în stare să îl gestionez acum.

Îmi scot telefonul şi îi îndrept lanterna de-a lungul coridorului. Subit, umbrele dispar şi pare să fie un cu totul alt coridor. Dacă scoţi din calcul pereţii din piatră aspră şi tapiseriile învechite, vreau să zic.

Nu am nici cea mai vagă idee încotro mă îndrept, doar că vreau să mă îndepărtez de etajul cu dormitoarele. Abia pot suporta gândul de a-i face faţă lui Macy acum – să-i fac faţă oricui altcuiva acum pare de-a dreptul imposibil.

Ajung fără probleme la scara lungă şi circulară şi cobor câte două trepte odată, tocmai până la parter. Aseară, după ce am făcut duş, Macy mi-a spus unde este cantina, împreună cu biblioteca şi câteva săli de clasă. Mai sunt şi alte săli de clasă în clădirile de pe teritoriul şcolii, dar majoritatea cursurilor de bază sunt predate aici, în interiorul castelului, ceea ce îmi convine de minune. Cu cât trebuie să fiu mai puţin timp afară pe vremea asta, cu atât mai bine.

Aici, coridoarele sunt pline de alte tapiserii, tocite şi decolorate de vreme. Preferata mea se întinde pe metri întregi şi este viu colorată. Nuanţe de violet şi roz, verde şi galben, toate împletite cu niciun sens sau motiv – doar că, atunci când fac un pas în spate şi îmi îndrept lanterna spre o bucată mai mare de material, îmi dau seama că *există* un model. Este o interpretare artistică a aurorei boreale – Luminile Nordului.

Mereu mi-am dorit să le văd şi, cumva, cu toată durerea şi îngrijorarea în legătură cu mutatul în Alaska, am uitat complet că voi avea, practic, un loc în primul rând aici.

Este gândul care trece prin mine ca un curent electric, care mă face să merg înapoi spre intrare şi spre uriaşele uşi duble care dau în curtea din faţă. Nu sunt suficient de nesăbuită,

încât să hoinăresc prin zăpadă în hanorac și pantaloni de pijama, dar poate pot scoate puțin capul afară, să văd dacă pot găsi luminile pe cer.

Probabil că e o idee proastă – ar trebui doar să mă îndrept înapoi spre pat și să las aurora boreală pentru altă seară –, dar acum, că mi-a intrat în cap, nu mai pot să mi-o scot. Tata îmi spunea povești despre luminile nordului, și mereu au fost unul dintre lucrurile de pe lista cu ultimele mele dorințe. Acum, că sunt atât de aproape, nu pot *să nu* arunc o privire.

Îmi folosesc lanterna să îmi croiesc drum înapoi pe coridor. Odată ajunsă acolo, o ridic ca să pot descuia ușile, dar înainte să apuc să fac mai mult decât să o găsesc pe prima, ambele uși se dau de perete. Intră doi tipi purtând nimic mai mult decât tricouri de modă veche de la concerte, blugi și bocanci cu șireturi. Fără geci, fără pulovere, fără hanorace, măcar. Doar blugi rupți, Mötley Crüe[1], și bocanci Timberland[2]. E cel mai ridicol lucru pe care l-am văzut vreodată și, pentru o clipă, nu pot să nu mă întreb dacă acest castel – la fel ca Hogwarts[3] – nu vine echipat cu propriile fantome. Unele care au murit la un concert în anii 1980.

— Ei, ce să vezi? Se pare că ne-am întors exact la timp, spune cel mai înalt dintre cei doi.

Are pielea de un arămiu cald, părul negru prins la spate într-o coadă și un inel negru în nas, trecut prin sept.

— Ce cauți jos din pat, Grace?

Ceva din vocea lui îmi face pielea de găină.

— De unde îmi știi numele?

Râde.

[1] Trupă heavy-metal fondată în anii 1980 (n. tr.).

[2] Marcă americană, producător de ghete rezistente la apă (n. tr.).

[3] Hogwarts, internat britanic localizat tot într-un castel; locul principal unde are loc acțiunea romanelor din seria Harry Potter, de J.K. Rowling (n. tr.).

— Tu eşti fata cea nouă, nu-i aşa? Toată lumea *ţi-l* ştie. *Grace.*

Face un pas mai aproape şi pot să jur că mă adulmecă, ceea ce este complet bizar. Şi, de asemenea, deloc asemănător cu comportamentul unei fantome.

— Acum, ce-ar fi să îmi răspunzi la întrebare? Ce cauţi jos din pat?

Nu îi spun despre Luminile Nordului – mai ales de vreme ce reuşesc să văd o frântură de cer înainte să închidă uşa şi este doar negrul obişnuit, presărat cu stele pe care le poţi vedea aproape oriunde în lume. Încă o dezamăgire dintr-un şir lung, în ultima vreme.

— Mi-era sete, mint prost, înconjurându-mi talia cu braţele într-un efort de a mă lupta cu pala de vânt care a intrat odată cu ei şi care stăruie în aerul ce ne înconjoară. Am vrut doar să îmi iau nişte apă.

— Şi ai găsit? întreabă cel de-al doilea tip.

E mai mic de înălţime şi mai îndesat. Părul blond îi e tuns foarte aproape de scalp.

Pare o întrebare destul de inofensivă, cu excepţia faptului că se îndreaptă spre mine în timp ce mă chestionează, intrând în spaţiul meu personal până când trebuie să mă hotărăsc dacă să mă menţin pe poziţie sau să mă retrag.

Decid să mă retrag, în principal pentru că nu îmi place cum mă priveşte. Şi pentru că fiecare pas pe care îl fac mă duce mai aproape de scări şi – sper – de camera mea.

— Da, am găsit, mersi, mint din nou, încercând să par neîngrijorată. O să mă duc înapoi în pat acum.

— Înainte să avem măcar ocazia să te cunoaştem? Asta nu pare prea politicos, nu-i aşa, Marc? întreabă tipul tuns scurt.

— Nu prea, nu, răspunde Marc, şi acum este şi el foarte aproape. Mai ales de vreme ce Foster ne-a frecat la icre în legătură cu tine timp de săptămâni întregi.

— Ce vrei să spui cu asta? întreb, uitând pentru o secundă să mă tem.

— Înseamnă că am avut trei întâlniri diferite în care am discutat despre tine, în toate avertizându-ne să ne purtăm exemplar cu tine. E al dracului de enervant! Nu-i aşa, Quinn?

— Absolut! Dacă e aşa de îngrijorat de venirea ta aici, nu ştiu de ce nu te-a lăsat pur şi simplu acolo unde erai.

Quinn se întinde şi trage de unul din cârlionţii mei – tare. Aş vrea să mă dau în spate, să îl împing înapoi şi să urlu la el să mă lase în pace.

Dar există pericol aici. Pot să o simt, la fel cum pot simţi violenţa abia stăpânită care se revarsă în valuri din tipii ăştia. E de parcă sunt disperaţi să rănească pe cineva, disperaţi să facă bucăţele pe cineva. Nu vreau ca acel cineva să fiu eu.

— Ce zici, Grace? rânjeşte Marc. Crezi că poţi să îi faci faţă vieţii din Alaska? Pentru că sunt destul de sigur că o să te deselecteze natural al dracului de repede.

— Eu doar... încerc să supravieţuiesc până la absolvire. Nu vreau probleme.

Abia pot scoate cuvintele, căci mi s-a pus un nod în gât.

— Probleme? râde Quinn, dar sunetul este complet lipsit de umor. Arătăm noi ca nişte probleme pentru tine?

Arată exact ca definiţia problemelor.

Adică, dacă aş căuta în dicţionar cuvântul „problemă", pozele lor probabil că ar fi acolo, din faţă şi din profil, cu un semn mare de pericol pe ele. Nu spun asta, totuşi. Nu spun nimic, de fapt, în timp ce creierul meu o ia razna, încercând să găsească o cale de ieşire din situaţia asta înspăimântătoare. O parte din mine crede că trebuie să fie un vis, pentru că totul pare a fi o scenă desprinsă din orice film cu adolescenţi realizat vreodată, în care bătăuşii şcolii se hotărăsc să se unească împotriva puştoaicei noi, doar ca să îi arate cine e şeful.

Dar asta e viața reală, nu un film, și nu am nicio iluzie că eu sunt șefa aici sau oriunde altundeva. Vreau să le spun asta, dar, pentru moment, să le răspund pare ca o acceptare, și acesta e ultimul lucru pe care se presupune că ar trebui să îl faci când te confrunți cu niște bătăuși. Cu cât le dai mai mult, cu atât vor să ia mai mult.

— Deci, spune-mi, Grace, ai avut ocazia să vezi zăpada până acum? întreabă Marc și, dintr-odată, e mult prea aproape de mine ca să mă mai simt confortabil. Pun pariu că nu ai mai văzut vreodată zăpadă până acum.

— Am văzut destulă zăpadă pe drum până aici.

— De pe un snowmobil? Asta nu se pune, nu, Quinn?

— Nu!

Quinn clatină din cap cu un mârâit care dezvăluie al naibii de mulți dinți.

— Cu siguranță trebuie să te apropii mai mult. Să ne arăți ce poți să faci.

— Ce pot să fac?

Habar nu am despre ce vorbesc.

— Adică, e evident că ceva se întâmplă cu tine.

De data asta, când inspiră, sunt convinsă că Marc mă miroase.

— Doar că nu îmi pot da seama exact despre ce e vorba, încă.

— Nu-i așa? îl aprobă Quinn. Nici eu, dar cu siguranță e ceva acolo. Așa că hai să vedem ce poți, *Grace*!

Quinn se mișcă, se pregătește, și atunci îmi pică fisa. Ce au de gând să facă. Și cât de periculoasă e chestia asta pentru mine, cu adevărat.

7

Te paşte ceva al dracului de necurat

MĂ RĂSUCESC BRUSC PE CĂLCÂIE, ADRENALINA PULsându-mi prin vene, şi o tai spre scări. Dar Marc se întinde şi mă apucă înainte să reuşesc să fac mai mult de câţiva paşi. Mă smulge cu putere spre el – spatele meu spre faţa lui – şi mă înconjoară cu braţele în timp ce încep să mă zbat cu disperare.

— Dă-mi drumul! ţip, împingându-mi călcâiul în spate pentru a-l lovi în genunchi.

Dar nu am un avantaj prea mare, iar el nici măcar nu tresare.

Mă gândesc să îl calc pe picioare, dar papucii mei n-o să provoace prea multe pagube bocancilor lui, cu atât mai puţin picioarelor dinăuntrul lor.

— Dă-mi drumul sau o să urlu! îi spun, încercând – şi eşuând – să nu par speriată.

— Fă-o! îmi spune în timp ce se luptă cu mine să mă ducă spre uşa de la intrare pe care Quinn o deschide atât de convenabil pentru el. N-o să îi pese nimănui.

Îmi arunc capul pe spate, izbindu-l de bărbia lui, iar el înjură şi îşi smulge una dintre mâini ca să încerce să îmi ţină capul într-un loc. Ceea ce mă înfurie la fel de mult pe cât mă înspăimântă. Aplecându-mă, îl muşc de braţ cât pot de tare.

Scheaună şi se smuceşte, iar antebraţul lui mă pocneşte peste gură. Doare şi aduce gustul metalic al sângelui ce îmi umple gura. Ceea ce mă calcă pe nervi şi mai tare.

— Opreşte-te! ţip, făcând un pas în spate şi dând din picioare cât pot de tare.

Nu îi pot lăsa să mă scoată pe uşă, nu *pot*. Nu sunt îmbrăcată decât cu un hanorac şi cu o pereche de pantaloni de fleece şi nu sunt mai mult de -10°C afară. Cu sângele meu subţire de California, nu o să rezist mai mult de cincisprezece minute fără să mă aleg cu degerături sau hipotermie – dacă am noroc.

Dar el tot nu îmi dă drumul, braţele fiindu-i ca nişte benzi de oţel în jurul meu.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! ţip, de data asta fără să îmi pese pe cine trezesc.

De fapt, sperând să trezesc pe cineva. Pe oricine. Pe toată lumea. În acelaşi timp, lovesc cu capul în spate cât de tare pot, încercând să îi sparg nasul.

Trebuie să fi lovit ceva, pentru că îmi dă drumul cu o înjurătură. Lovesc podeaua, tare, picioarele cedându-mi, în aşa fel, încât ajung în genunchi exact la timp ca să îl văd pe Marc zburând de-a lungul holului de la intrare, cu ochii mari în timp ce se izbeşte de cel mai îndepărtat perete.

Totuşi, nu am timp să mă gândesc la ce s-a întâmplat, pentru că îi ia doar o clipă să îşi revină, apoi se avântă din nou prin hol, direct spre mine. Mă întorc să o iau la fugă, cu pumnii ridicaţi, în încercarea de a-l alunga pe Quinn dacă încearcă să mă oprească, dar, dintr-odată, şi el zboară. Se izbeşte de o bibliotecă, nu de un perete, iar o vază cade de pe raftul de sus şi i se sparge în cap.

Mă întorc, căutând o cale de scăpare, dar Marc se mişcă repede – foarte repede – şi dintr-odată e acolo, între scară şi mine. Mă întorc spre dreapta, încercând să mă hotărăsc care ar fi cea mai bună variantă ca să scap, şi atunci mă ciocnesc cu un perete solid de muşchi.

Rahat! Sunt trei acum? Panica goneşte prin mine şi întind mâinile, încercând să îl împing în spate pe oricine o fi. Dar, la fel ca Marc, tipul acesta nu se mişcă. Cel puţin nu o face până când îmi prinde încheietura cu mâna şi mă trage în faţă suficient de tare, încât să mă ridice efectiv de pe podea.

Abia în timp ce mă aplec spre el reuşesc să îi privesc bine faţa pentru prima dată şi îmi dau seama că e Jaxon.

Nu ştiu dacă să fiu uşurată sau chiar şi mai înspăimântată.

Cel puţin nu până când mă împinge în spatele lui, punându-se între mine şi ceilalţi în timp ce îi înfruntă.

Marc şi Quinn înlemnesc, neliniştea de pe faţa lor transformându-se în teamă.

— E vreo problemă aici? întreabă Jaxon.

Vocea îi e mai joasă decât înainte şi mai gravă. De asemenea, e mai rece decât troienele de zăpadă de după uşă.

— Nicio problemă! spune Marc cu un chicotit forţat. Doar începeam să o cunoaştem pe fata cea nouă.

— Aşa se cheamă tentativa de omor zilele astea? Că începi să cunoşti pe cineva?

Nu ridică tonul, nu face nimic câtuşi de puţin ameninţător. Totuşi, toţi trei tresărim, aşteptând să se întâmple inevitabilul.

— Nu am fi rănit-o, omule, se alarmează Quinn pentru prima dată.

Sună mult mai smiorcăit decât o făcea acum câteva minute, când eram numai ei şi eu. Dar nu i se împleticeşte limba, aşa că bănuiesc că vaza nu i-a făcut cine ştie ce daune.

— Doar voiam să o dăm afară pentru câteva minute.

— Da! adaugă Marc. A fost doar o glumă. Nicio mare scofală.

— Aşa numiţi voi dezastrul ăsta? întreabă Jaxon, şi, cumva, vocea i-a devenit chiar şi mai rece. Ştiţi regulile.

Nu sunt sigură despre ce reguli vorbeşte – sau de ce sună de parcă el personal ar fi responsabil cu aplicarea lor –, dar cuvintele

lui îi fac pe Quinn şi pe Marc să se ghemuiască încă şi mai mult. Ca să nu mai vorbesc că pare să le fie puţin rău de la stomac.

— Ne pare rău, Jaxon! Tocmai ce am venit de la alergat, iar lucrurile au scăpat uşor de sub control.

— Nu eu sunt cel căruia ar trebui să îi cereţi scuze.

Se întoarce pe jumătate, cu mâna întinsă spre mine.

Nu ar trebui să îl iau de mână. Fiecare gram de antrenament de autoapărare pe care l-am făcut vreodată îmi spune că ar trebui să fug. Că ar trebui să profit de pauza pe care el – Jaxon – mi-o oferă şi să o rup la fugă nebuneşte spre camera mea.

Dar are o asemenea furie mocnită ascunsă în privirea lui de culoarea obsidianului, iar eu ştiu instinctiv că s-a întors să îmi ofere mâna într-un efort de a împiedica băieţii să o vadă. Nu ştiu de ce; ştiu doar că nu vrea ca ei să îşi dea seama cât este de supărat. Sau poate că nu vrea ca ei să îşi dea seama cât este de supărat din pricina mea.

În orice caz, m-a salvat în seara asta, aşa că îi sunt datoare. Îl aţintesc cu privirea, spunându-i din ochi că îi voi păstra secretul.

Apoi fac ce îmi cere în tăcere şi înaintez un pas. Nu îl iau de mână – e un pic cam prea mult după ce a spus şi cum s-a comportat mai devreme –, dar mă mişc în faţă, ştiind că Jaxon nu îi va lăsa pe Marc şi pe Quinn să mă mai supere.

Trebuie să mă apropii mai mult decât îşi doreşte el, cu toate astea, pentru că el se pune din nou parţial în faţa mea, chiar în timp ce le aruncă lui Quinn şi lui Marc o căutătură rece, care îi avertizează să se poarte frumos. Avertismentul poate că nu e necesar totuşi, pentru că amândoi par deja destul de ruşinaţi.

— Ne pare rău, Grace! vorbeşte Marc primul. A fost nasol din partea noastră. Nu am vrut să te speriem.

Nu scot un cuvânt, pentru că în niciun caz nu o să le spun că ce mi-au făcut este în regulă. Şi nu sunt suficient de curajoasă să le zic să se ducă naibii, chiar şi cu Jaxon pe post de scut. Aşa că fac singurul lucru pe care îl pot face. Mă holbez împietrită la ei şi

sper ca tentativa asta de scuză să se termine ca să mă pot întoarce în sfârșit în camera mea.

— Da, știi tu..., arată Quinn spre tavan. Luna își face treaba, așa că...

Asta e tot ce pot? *Luna își face treaba?* Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta și, sincer, nici nu îmi pasă. M-am săturat atât de tare de locul ăsta și de toți cei de aici! Mai puțin de Macy și de unchiul Finn și – poate, doar poate – de Jaxon.

— Mă duc în pat!

Mă întorc să plec, dar mâna lui Jaxon e înapoi pe încheietura mea.

— Stai!

E primul cuvânt pe care mi l-a spus de la tot dezastrul de mai devreme și mă îngheață în loc mai tare decât o face mâna lui pe încheietura mea.

— De ce? întreb.

Nu răspunde. În schimb, se întoarce spre Marc și Quinn și spune:

— Asta nu se termină aici!

Ei dau din cap, dar nu mai spun nimic altceva. Cuvintele lui trebuie să fie nu doar o permisiune de-a o șterge, ci și o amenințare totuși, pentru că o taie de-a lungul culoarului, fugind mai iute decât am văzut vreodată pe cineva fugind.

Amândoi îi urmărim cum pleacă, apoi Jaxon se întoarce spre mine. Secunde la rând nu spune nimic, doar mă analizează din cap până-n picioare, ochii lui negri înregistrând fiecare centimetru din mine. Nu o să mint. Mă face să mă simt puțin inconfortabil. Nu în același fel în care m-au făcut Quinn și Marc să mă simt, de parcă erau în căutarea unei slăbiciuni pe care să o exploateze. E mai mult gen *uau, a devenit cumva subit cald aici* și *oh, de ce port cei mai vechi, cei mai ponosiți pantaloni de pijama.*

Păcat că nu am nicio idee ce simt în legătură cu faptul că mă simt așa.

— Te simți bine? întreabă încet, în sfârșit eliberându-mă din strânsoare.

— Mă simt bine, îi răspund, deși nu sunt sigură că e adevărat.

Ce fel de loc e ăsta, în care oamenii încearcă să te împingă afară să mori pe post de *farsă*?

— Nu pari să te simți bine.

Asta mă înțeapă puțin, deși știu că nu greșește.

— Da, păi, au fost două zile de rahat.

— Pun pariu!

Ochii lui sunt serioși în timp ce mă privește cu o expresie gravă.

— Nu trebuie să îți faci griji în legătură cu Marc și Quinn. Nu te vor mai deranja.

Partea cu *o să mă asigur de asta* din afirmația lui rămâne nespusă, dar o aud oricum.

— Mulțumesc! îmi scapă pe gură. Pentru că m-ai ajutat, vreau să zic. Apreciez.

Sprâncenele i se ridică și, dacă e posibil, ochii i se întunecă chiar și mai mult în lumina slabă.

— Asta crezi tu că am făcut?

— Nu-i așa?

Clatină din cap și scapă un râset scurt, care îmi face inima să o ia la goană.

— Habar nu ai, nu-i așa?

— Habar nu am ce?

— Că tocmai te-am făcut pion într-un joc pe care nici nu poți începe să îl înțelegi.

— Crezi că ăsta e un joc? întreb, neîncrezătoare.

— Știu exact ce e asta. Tu știi?

Aștept ca el să mai spună ceva, să își explice comentariile enigmatice, dar nu o face. În schimb, doar se holbează la mine până când nu mai pot să mă abțin să nu mă foiesc puțin. Niciodată nu am mai fost privită de nimeni așa cum mă privește el

acum, de parcă nu se poate decide dacă a făcut o greşeală salvându-mă de la o moarte iminentă.

Sau poate că doar nu se poate hotărî ce să spună mai departe. Caz în care, bine ai venit în nenorocitul ăsta de club!

Până la urmă totuşi, toată liniştea aia suspectă e degeaba, pentru că el spune:

— Sângerezi.

— Da?

Mâna mi se duce la obraz, care mă doare în locul în care umărul lui Marc m-a izbit atunci când încercam să scap de el.

— Nu acolo!

Ridică mâna până la gura mea şi uşor – atât de uşor, încât abia îl pot simţi – îşi trece degetul mare peste buza mea de jos.

— Uite!

Ridică degetul şi, în lumina slabă, văd doar dâra de sânge lucind pe pielea lui.

— Oh, scârbos!

Mă întind să şterg sângele.

— Lasă-mă să...

Râde, întrerupându-mă. Apoi îşi duce degetul la buze şi – susţinându-mi privirea – îl bagă în gură şi suge uşor sângele.

E cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată şi nici măcar nu ştiu de ce. Adică, n-ar trebui ca asta să mă bage în sperieţi al naibii de tare?

Poate e modul în care i se aprind ochii în clipa în care îmi gustă sângele.

Poate e micul sunet pe care îl scoate când înghite.

Sau poate e faptul că trecerea aceea a degetului peste buzele mele, urmată de ridicarea lui spre propriile buze, pare mai intim decât orice sărut de care am avut vreodată parte.

— Ar trebui să pleci.

Cuvintele pare că sunt smulse din interiorul lui.

— Acum?

— Da, acum!

Expresia îi pare goală intenționat. De parcă ar încerca prea tare să nu îmi arate ce gândește cu adevărat. Sau ce simte.

— Și recomand cu tărie ca, după miezul nopții, să rămâi în camera ta, unde îți este locul.

— Să rămân în..., mă cutremur, gândindu-mă la ce se referă. Vrei să spui că eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat în seara asta?

— Nu fi ridicolă! Bineînțeles că nu asta spun. Ei doi ar fi trebuit să se controleze mai bine.

E un mod ciudat de a spune că nu ar trebui să se învârtă pe aici, încercând să omoare oameni, și încep să îl întreb despre asta. Dar continuă, înainte să îmi dau seama cum să o formulez:

— Doar te-am avertizat mai devreme că trebuie să ai grijă. Aici nu este ca la fostul tău liceu.

— De unde știi tu cum era la fostul meu liceu?

— Nu știu, spune cu un rânjet. Dar pot să garantez că nu e deloc ca Academia Katmere.

Jaxon are dreptate – bineînțeles că are dreptate –, dar nu am de gând să dau înapoi acum.

— Nu știi asta.

Se apleacă în față atunci, de parcă nu se poate abține, până când fața și buzele lui sunt la nici doi centimetri depărtare de ale mele. Și, exact la fel ca mai devreme, știu că ar trebui să mă facă să mă simt inconfortabil. Dar nu se întâmplă. Doar mă face să ard. Și, de data asta, când genunchii îmi tremură, nu are nimic de-a face cu teama.

Buzele mi se despart, respirația mi se blochează în piept, inima îmi bate mai repede. El simte asta – o văd în pupilele lui mărite, în modul în care devine precaut și atent. Pot să o aud în asprimea respirației lui, să o simt în ușorul tremur al trupului lui lângă al meu. Pentru o secundă, doar o secundă, mă gândesc că are de gând să mă sărute. Dar apoi se apleacă și mai mult pe lângă

gura mea, până când buzele lui mai-mai că mi se lipesc de ureche. Brusc, capăt senzația stranie că mă miroase, exact cum au făcut-o Marc și Quinn, deși are un cu totul alt efect asupra mea.

— Habar nu ai ce știu eu, spune încet.

Căldura din respirația lui mă face să icnesc, să mă topesc, întregul meu trup pleoștindu-se contrar voinței lui.

Lasă ca asta să se întâmple pentru o secundă, două, mâinile lui pe talia mea, umerii lui lăsându-se în jos și lipindu-se de mine. Apoi, la fel de brusc, se dă în spate atât de repede, încât aproape cad fără susținerea trupului lui.

— Trebuie să pleci, repetă el, cu vocea chiar mai joasă, mai aspră decât înainte.

— Acum? întreb, neîncrezătoare.

— Chiar acum.

Dă din cap spre scări și, cumva, mă trezesc mergând spre ele, deși nu e vorba de o decizie conștientă.

— Du-te direct în camera ta și încuie ușa!

— Am crezut că ai spus că nu trebuie să îmi mai fac griji în legătură cu Marc sau Quinn? întreb peste umăr.

— Nu trebuie.

— Păi și atunci, de ce trebuie să..

Mă întrerup atunci când îmi dau seama că vorbesc cu mine însămi. Pentru că, din nou, Jaxon a dispărut.

Iar eu mă întreb când o să îl mai văd. Și de ce contează atât de mult să o fac.

8

Trăiește și lasă-i să moară

Nu o să mint. Sunt un pic în stare de șoc când ajung în sfârșit înapoi în camera mea. E aproape cinci dimineața și ultimul lucru pe care vreau să îl fac e să mă strecor înapoi în pat și să mă uit pe tavan până când se trezește Macy. Dar nici nu e ca și cum mă mai simt în siguranță hoinărind prin școală, ținând cont de faptul că aș fi putut fi moartă până acum dacă Jaxon nu ar fi apărut atunci când a făcut-o.

Și, de vreme ce ultimul lucru pe care îl pot face – și ultimul lucru pe care vreau să îl fac – este să contez pe el să mă salveze dacă ajung într-o altă situație bizară ca asta, cred că cea mai bună opțiune ar fi să rămân în camera mea până se trezește Macy și pot afla părerea ei în legătură cu ce s-a întâmplat adineauri. Deși, dacă părerea ei este alta decât OMG, WTF?!, îmi iau valizele nedespachetate și mă întorc în Sau Diego. Parazitarea familiei lui Heather pentru următoarele opt luni e mai bună decât moartea. Sau cel puțin asta e varianta mea și mi-o susțin.

Mai ales ținând cont de faptul că în San Diego nu am rău de altitudine.

Greața mă lovește în timp ce merg pe vârfuri prin dormitor și abia ajung înapoi la patul meu cu un geamăt ușor.

Macy trebuie să mă fi auzit, pentru că îmi spune:

— Promit că răul de altitudine nu o să țină la nesfârșit.

— Nu e doar răul de altitudine. E vorba de tot.

— Pun pariu, e tot ce spune, iar liniștea se întinde peste noi.

Sunt destul de sigură că asta se întâmplă pentru că ea îmi acordă spațiul de care am nevoie ca să îmi pun gândurile în ordine și să mă hotărăsc dacă vreau să îi împărtășesc vreunul.

Mă holbez la tavanul din piatră de deasupra mea, care mă apasă, apoi inspir adânc.

— E doar... Alaska e ca o planetă străină, știi? De parcă tot ce e în locul ăsta e atât de diferit de acasă, încât îmi e greu să mă obișnuiesc cu el.

În mod normal, nu îmi vărs sufletul în fața unor oameni pe care nu îi cunosc foarte bine – e mai simplu să țin totul înăuntru –, dar Macy e cel mai apropiat prieten pe care îl am aici. Și o parte din mine simte că o să explodeze dacă nu vorbesc cu cineva.

— Înțeleg perfect asta. Eu am locuit aici toată viața, și, în unele zile, și mie mi se pare bizar. Dar ești în statul ăsta de aproximativ douăsprezece ore și te-ai simțit groaznic în majoritatea timpului. De ce nu aștepți câteva zile, să îți treacă răul de altitudine și să mergi la câteva cursuri? Poate că lucrurile nu o să ți se mai pară atât de stranii odată ce vei intra într-o rutină.

— Știu că ai dreptate. Și lucrurile nu mi-au părut atât de groaznice când m-am trezit, până când...

Mă întrerup, încercând să găsesc cea mai bună modalitate de a-i spune ce tocmai s-a întâmplat.

— Până când ce?

Își dă pătura la o parte și se ridică din pat.

— Îmi dau seama că e o școală destul de mare, dar știi cumva doi tipi pe nume Marc și Quinn? întreb.

— Depinde. Cumva unul dintre ei are un piercing în septul nasului?

— Da! E un inel mare și negru.

Îmi duc degetele la nas în sens demonstrativ.

— Atunci, da, îi cunosc. Sunt boboci, ca mine. Și băieți buni, foarte amuzanți. De fapt, într-o zi...

Probabil că expresia mea spune multe, pentru că se oprește brusc. Mijește ochii.

— Și totuși, încep să mă gândesc că întrebarea pe care ar trebui să o pun eu este cum de îi cunoști *tu*?

— Poate că doar se prosteau, dar... sunt destul de sigură că au încercat să mă omoare în seara asta. Sau, cel puțin, să mă sperie de moarte.

— Au încercat să *ce*? țipă ea, aproape scăpând din mână sticla de apă pe care a scos-o din frigider pentru mine. Spune-mi imediat ce s-a întâmplat! Și nu omite *nimic*.

Pare de neclintit, așa că povestesc cu sfințenie evenimentele până ajung în punctul în care Jaxon m-a salvat. Nu sunt sigură cum mă simt în legătură cu asta – sau ce simt pentru el – și nu sunt încă suficient de pregătită să vorbesc despre asta. Cu siguranță nu sunt pregătită să o ascult pe Macy vorbind despre asta. În plus, am cam fost de acord să păstrez secretul în legătură cu interacțiunea, deși, ajunsă înapoi în camera mea, mă întreb dacă mi-am imaginat sau nu!

— Deci ce s-a întâmplat? întreabă atunci când eu nu mai spun nimic altceva. Cum ai scăpat de ei?

— Cineva a auzit cearta și a venit să investigheze. De îndată ce băieții și-au dat seama că exista un martor, s-au potolit destul de repede.

— Pun pariu că au făcut-o, nemernicii! Ultimul lucru pe care și l-ar dori ar fi să fie raportați tatei. Dar ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să pună mâinile pe tine. Jur, o să îi omor cu mâna mea!

Arată și sună destul de nervoasă, încât să facă fix chestia asta, chiar înainte să continue.

— Ce-a fost în capul lor? Nici măcar nu te cunosc, așa că de ce să facă asta?

Se ridică şi începe să umble de colo-colo prin cameră.

— Cu siguranţă ai fi putut să faci hipotermie dacă te-ar fi lăsat afară prea mult, ca să nu mai vorbim despre ce s-ar fi putut întâmpla dacă te-ar fi lăsat afară mai mult de zece minute. Ai fi putut să mori, pe bune. Ceea ce nu are niciun sens. Ei mereu au fost un pic sălbatici, cu multă energie, dar nu i-am văzut niciodată făcând ceva rău.

— Toată chestia asta nu are niciun sens. Încep să cred că erau drogaţi sau ceva, pentru că nu există nicio altă explicaţie de ce ar fi fost afară doar în blugi şi tricouri. Adică, cum au reuşit ei să evite hipotermia?

— Nu ştiu! spune Macy.

Totuşi, pare stânjenită, de parcă ar şti sigur că băieţii iau droguri. Sau crede că sunt nebună să sugerez că au fost afară fără haine termice. Dar ştiu ce am văzut: tipii ăia doi cu siguranţă nu purtau niciun fel de echipament pentru vreme rece.

— Poate că au fost afară doar pentru un minut sau două, sugerează ea până la urmă, dându-mi două pastile de Advil. În orice caz, orice s-o întâmpla cu ei, sunt sigură că tata îşi va da seama.

O parte din mine vrea să o roage să nu îi spună unchiului Finn, pentru că e destul de greu să fii fata cea nouă şi fără să fii o turnătoare. Dar, de fiecare dată când mă gândesc la ce s-ar fi putut întâmpla – la ce *s-ar fi* întâmplat dacă Jaxon nu ar fi apărut –, ştiu că unchiul Finn trebuie să afle. Altfel, ce o să îi oprească să o facă din nou altcuiva?

— Între timp, probabil că ai nevoie să mai dormi. Doar dacă nu îţi este foame?

De vreme ce doar gândul la mâncare îmi face stomacul să mi se revolte în semn de protest, îi spun:

— Cred că voi sări peste asta. Dar nu sunt sigură nici că pot dormi. Poate ar trebui să îmi despachetez valizele, să îmi pregătesc lucrurile pentru mâine.

— Nu-ţi face griji pentru valize! M-am ocupat eu de ele deja.

— Te-ai ocupat? Când?

— După ce ai adormit aseară. M-am gândit că, dacă nu o să îți placă unde ți-am pus lucrurile, ai putea să le muți. Dar măcar în felul acesta toate lucrurile îți sunt la îndemână.

— Nu trebuia să faci asta, Macy.

— Știu că nu trebuia să o fac, dar nu te simți bine, așa că m-am gândit că puțin ajutor nu ți-ar strica. Pe de altă parte, avem o petrecere la care trebuie să mergem diseară, iar tu trebuie să îți poți găsi fardurile și chestiile pentru păr.

Nu îmi e clar ce mă amuză mai tare, modul în care Macy aruncă nonșalant faptul că se așteaptă să particip la o petrecere împreună cu ea, astăzi, sau că e convinsă că o să mă machiez pentru asta, când un rimel și câteva tuburi de luciu de buze sunt aproximativ cam toate fardurile pe care le am.

Ținând cont de faptul că ieri a avut un machiaj complet când a condus un snowmobil prin sălbăticia Alaskăi, pot doar să îmi imaginez cum va arăta aranjată pentru petrecere.

— Deci ce fel de petrecere e asta, mai exact? întreb în timp ce mă cuibăresc sub pătura roz-aprins care începe să îmi placă din ce în ce mai mult – poate pentru că este cea mai moale, cea mai confortabilă pe care am avut-o vreodată.

— E o petrecere de bun venit la Academia Katmere – pentru tine.

— Poftim?

Mă ridic în capul oaselor atât de repede, încât capul începe să îmi bubuie din nou.

— O petrecere de bun venit? Pentru mine? Vorbești *serios*?

— Păi, ca să fiu sinceră, școala găzduiește un fel ceai dansant o dată pe lună, într-o după-amiază, pentru a promova unitatea dintre elevi. Doar că am decis să facem ceaiul de azi un pic mai festiv, în onoarea ta.

— Oh, da! Pentru că elevii au fost cu toții *atât* de primitori până acum!

Îmi îngrop fața în pernă și gem.

— Jur că nu sunt toți naspa. Uită-te la Flint! El e grozav, nu-i așa?

— Da, chiar a fost!

Nu pot să nu zâmbesc când mă gândesc cum m-a tachinat el, cum mi-a spus Fata Nouă.

— Majoritatea persoanelor pe care le vei întâlni aici o să fie ca el, nu ca Marc și Quinn. Promit!

Oftează.

— Dar pot să anulez, dacă vrei. Să le spun tuturor că răul tău de altitudine e prea nasol. Ceea ce, la cum te simți, s-ar putea nici să nu fie o minciună.

Încearcă din răsputeri să nu pară dezamăgită, dar pot să o aud în vocea ei, chiar și cu o pernă pe față.

— Nu, nu anula! îi spun. Atât timp cât nu vomit, o să merg!

Trebuie să-i înfrunt pe copiii ăștia de școală privată în masă mai devreme sau mai târziu. Aș putea la fel de bine să termin astăzi cu asta, când sunt sub supravegherea adulților și se presupune că se comportă exemplar. Deci sunt șanse mult mai mici să fiu aruncată în zăpadă sau pe geam așa... Mă trece un fior. Prea devreme pentru gluma asta.

— Super!

Se înființează lângă mine pe pat, întinzându-mi sticla de apă pe care mi-a dat-o mai devreme.

— Nu uita, apa este prietena ta acum, spune făcându-mi cu ochiul.

— Nu vreau să o fac, mă plâng glumeț.

— Da, păi, eu aș face-o oricum. Răul de altitudine necesită multă hidratare. Adică, asta dacă nu vrei să faci un edem pulmonar sau cerebral, ceea ce, știi tu, te-ar putea omorî aproape la fel de repede ca hipotermia.

— Serios? fac eu și-mi dau ochii peste cap, dar iau sticla de apă și beau jumătate dintr-o singură înghițitură. Ți-a spus vreodată cineva că ești mult mai dură decât pari?

— Prietenul meu. Dar cred că, în sinea lui, îi place.

— Bravo lui!

Iau o altă gură mare de apă.

— Ai Netflix?

— Glumeşti? îmi aruncă o privire. Locuiesc pe un munte în mijlocul Alaskăi. Aş muri fără Netflix.

— Corect. Ce zici de *Moşteniri*[1]? Prietena mea cea mai bună, Heather, şi cu mine tocmai ce ne-am apucat să îl urmărim săptămâna trecută.

Macy face nişte ochi uriaşi.

— *Moşteniri*?

— Da! E un serial tare mişto despre o grămadă de adolescenţi vampiri, vrăjitori şi vârcolaci care locuiesc împreună la un internat. Ştiu că sună prostesc, dar e drăguţ să îţi imaginezi.

— Nu sună deloc prostesc, spune Macy, tuşind. Şi contează pe mine. Adică, cine îi poate rezista unui vampir arătos?

— Exact aşa am zis şi eu.

Începem serialul de la primul episod, ca să mă poată prinde şi Macy din urmă. Şi în timp ce îl privim pe fratele adoptiv al personajului principal transformându-se într-un vârcolac, nu pot să nu mă gândesc la ce au spus Marc şi Quinn despre lună. Adică, ştiu că ei doar au avut nevoie ca lumina lunii să lumineze sălbăticia întunecată de aici.

Evident că ştiu asta.

Totuşi, după ce am avut două întâlniri cu Jaxon – care amândouă s-au încheiat cu el avertizându-mă să plec de aici –, e greu să nu mă întreb în ce m-am băgat.

[1] *Moşteniri* (titlul original: *Legacies*), serial american produs de CW despre o şcoală în care fiinţele cu puteri supranaturale pot învăţa să îşi controleze abilităţile şi impulsurile (n. tr.).

9

Până și iadul are facțiunile lui

— ÎNCETEAZĂ SĂ TE MAI FOIEȘTI! ÎMI SPUNE MACY CÂteva ore mai târziu, dându-mi peste mâini în timp ce ne pregătim să mergem la petrecere. Arăți uimitor.

— Ești sigură?

Deschid ușa șifonierului, uitându-mă în oglinda de dimensiuni mari pentru cel puțin a zecea oară de când m-am îmbrăcat.

— Sunt sigură. Rochia aia îți vine uimitor. Culoarea e perfectă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu de culoare îmi fac eu griji.

— Atunci *pentru ce* îți faci griji?

— Oh, nu știu.

Trag de linia decolteului puțin, încercând să o ridic trei centimetri sau zece.

— Că o să mi se reverse țâțele, poate? *Cu siguranță* nu e prima impresie pe care îmi doresc să o fac.

Râde.

— Oh, Doamne! Rochia e superbă! Și tu arăți superb în ea!

— Rochia *chiar* este superbă, încuviințez.

Pentru că este. Și probabil că ar arăta perfect pe trupul înalt, mlădios al lui Macy. Sânii mei mari fac lucrurile puțin mai complicate, totuși.

— Poate că, dacă nu o să inspir adânc întreaga seară, lucrurile vor fi în regulă.

— Uite, poate că ar trebui să porți blugii pe care plănuiai să îi îmbraci.

Macy traversează camera până la patul meu și îi ridică.

— Nu vreau să te simți inconfortabil.

E tentant, atât de tentant! Dar...

— O să mai fie și alte fete îmbrăcate în blugi?

— Cui îi pasă cu ce sunt îmbrăcate celelalte fete.

— O să iau asta ca pe un „nu".

Trag de linia decolteului încă o dată, apoi renunț și închid ușa șifonierului.

— Haide, să mergem înainte să mă hotărăsc să rămân aici și să fac un maraton de filme pe Netflix pentru restul serii.

Macy mă îmbrățișează.

— Ești foarte frumoasă! Așa că hai să mergem să ne distrăm!

Îmi dau iar ochii peste cap spre ea, pentru că „frumoasă" e un pic mai mult decât forțat - cu părul meu cu cârlionți castanii, ochi căprui obișnuiți și grupul de pistrui aranjați la întâmplare pe nas și pe obraji, sunt cam opusul frumuseții.

Într-o zi bună, sunt drăguță. Stând alături de Macy, care *este* absolut superbă, sunt o imagine de fundal. Genul anost, plictisitor.

— Haide! continuă ea, apucându-mă de antebraț și trăgându-mă spre ușă. Dacă mai așteptăm mult, o să fim întârziem mai mult decât e cazul la petrecerea ta de bun venit.

— Am putea să sărim cu totul peste ea, spun chiar în timp ce o las să mă scoată pe ușă. Să fim absente, cum se obișnuiește.

— Prea târziu! răspunde cu un rânjet deliberat nesuferit. Toată lumea ne așteaptă.

— Oh, ura!

În ciuda sarcasmului, ies pe ușă. Cu cât ajungem acolo mai devreme, cu atât voi trece mai repede peste partea dificilă.

Dar, în timp ce încep să îmi croiesc drum printre mărgelele de cristal din faţa uşii noastre, Macy spune:

— Lasă-mă pe mine să ţin alea pentru tine! Nu vreau să te curenteze. Scuze că nu m-am gândit la asta ieri.

— Să mă *curenteze*? Ce vrei să spui?

— Curentează pe toată lumea.

Lasă capul într-o parte şi se uită ciudat la mine.

— Nu ai simţit asta când ai coborât azi-noapte?

— Ăa, nu!

Mă întind şi îmi strâng pumnul în jurul câtorva şiraguri de mărgele, încercând să îmi dau seama despre ce vorbeşte.

— Chiar nu simţi nimic? întreabă Macy după o clipă.

— Chiar nu!

Mă uit în jos la perechea mea preferată de tenişi, cu trandafiri pictaţi pe ei.

— Poate e de la pantofi.

— Poate!

Pare să se îndoiască.

— Haide, să mergem!

Închide uşa, apoi îşi trece mâna printre câteva şiraguri de mărgele de mai multe ori, de parcă *ar încerca* să se curenteze. Ceea ce, ştiu, nu are niciun sens, dar cu siguranţă asta pare că face.

— Deci, întreb atunci când încetează în sfârşit să mai facă ce-o face acolo. De ce ai ţine prin preajmă intenţionat o perdea de mărgele care acumulează energie statică şi curentează pe toată lumea care intră în contact cu ea?

— Nu pe toată lumea, aparent, răspunde cu o privire directă. Şi pentru că e drăguţă. Evident!

— *Evident!*

În timp ce mergem pe coridor, nu pot să nu observ stucaturile în formă de coroane de pe pereţi. Decorate cu negru, trecute prin flori aurii cu spini, sunt minuţioase şi frumoase, şi doar un pic dubioase. Totuşi, nu la fel de dubioase precum corpurile de iluminat

ce sunt aliniate pe tavan, care par a fi triouri de flori negre curgătoare, conectate de tije strâmbe, țepoase. Becuri aurii atârnă din centrul florilor, parțial astupate de petalele răsucite în jos.

Întregul efect este straniu, dar frumos, și, deși cu siguranță nu aș alege să îmi decorez camera așa, trebuie să recunosc că este impresionant.

Atât de impresionat, încât aproape că nu observ că, până să ajungem la etajul al doilea, stomacul mi s-a calmat. Ca și cum pterodactilii s-au transformat în fluturi, dar nu am de gând să mă plâng, ținând cont de faptul că este cu siguranță un pas înainte. Încă mai am o durere surdă de cap din cauza altitudinii, dar, pentru moment, Advilul ține totul sub control.

Doar sper ca lucrurile să rămână așa.

Știu că Macy spune că asta ar trebui să fie o petrecere de bun venit, dar eu sper, într-un fel, ca acest ceai să se desfășoare ca de obicei. Țelul meu este să fiu cât se poate de invizibilă anul acesta, iar o petrecere la care sunt atracția principală îmi dă cumva planul peste cap. Sau, știi tu, îl spulberă de-a binelea.

În timp ce ne apropiem de ușă, o prind pe Macy de încheietură.

— Nu ai de gând să mă faci să stau în fața tuturor, nu-i așa? Doar o să ne amestecăm prin mulțime și o să ne plimbăm pe aici, nu?

— Sigur! Adică, tata cred că plănuiește să țină un mic discurs de bun venit în cinstea ta, dar n-o să fie mare lucru.

Bineînțeles că o să țină! Adică, de ce nu ar face-o? Până la urmă, cine nu crede că a desena o țintă pe spatele fetei noi e o idee bună? Futu-i mama ei de viață!

— Hei, nu fi atât de îngrijorată!

Macy se oprește în fața unor uși duble cu sculpturi ornamentale și își pune un braț în jurul meu.

— Totul va fi bine. Jur!

— Sunt dispusă să mă mulțumesc cu *nu o catastrofă*, îi spun, dar chiar în timp ce o rostesc, parcă nu mai pot respira.

Mă simt de parcă o greutate mă apasă. Făcându-mă mai mică. Transformându-mă în nimic.

Nu este vina şcolii – m-am simţit aşa toată luna trecută. Totuşi, să fiu aici, în acest loc – în Alaska –, cumva face totul şi mai rău.

— O să te mulţumeşti cu *uimitor*, mă corectează ea, în timp ce mă apucă de braţ şi şi-l încrucişează cu al meu.

Apoi se apleacă în faţă, deschizând de perete ambele uşi în timp ce păşeşte înăuntru de parcă ar deţine acest loc.

Şi poate că o face. După cum se întoarce toată lumea din încăpere să o privească, pot să cred asta. Cel puţin până când îmi dau seama că cele mai rele coşmaruri mi s-au adeverit şi toţi mă privesc pe mine. Totuşi, niciunul nu pare impresionat.

Aşa că decid să mă concentrez pe decoraţiuni, care sunt uimitoare. Nu ştiu unde să mă uit mai întâi, aşa că mă uit peste tot, admirând tapetul baroc din catifea rubinie şi neagră, candelabrele din fier cu trei etaje şi cu cristale negre ce curg de pe fiecare braţ minuţios lucrat, fotoliile roşii, pretenţioase, şi mesele acoperite cu feţe de masă din pânză neagră care ocupă jumătatea din spate a largii încăperi.

La fiecare cinci paşi sau cam aşa ceva, observ sfeşnice negre de perete cu ceea ce par să fie lumânări în interiorul lor. Păşesc mai aproape să mă uit mai bine la ele şi mă trezesc fermecată de faptul că fiecare sfeşnic este sculptat în forma unui dragon diferit. Unul cu aripile deschise larg în faţa unei cruci celtice, un altul încovrigat în jurul vârfului unui castel, un al treilea evident în mijlocul zborului. În toţi dragonii, flacăra lumânării este aşezată să pâlpâie în gurile larg deschise şi, pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că da, flacăra este adevărată.

Nu îmi pot imagina cum scapă unchiul meu cu asta – niciun pompier din ţară nu ar fi de acord să permită unei şcoli să aibă lumânări nesupravegheate prin preajma elevilor. Pe de altă parte, aici suntem în mijlocul pustietăţii, Alaska, şi, de asemenea,

nu îmi pot imagina un pompier chiar apărând neanunțat la Academia Katmere.

Macy mă apucă de braț și, fără tragere de inimă, o las să mă ducă de lângă dragoni, undeva, mai departe, în interiorul încăperii. Atunci arunc o privire în sus și îmi dau seama că și tavanul este vopsit în roșu, cu alte stucaturi negre de-a lungul liniei superioare a peretelui.

— Ai de gând să îți pierzi tot timpul cât stăm la petrecere holbându-te la decorațiuni? mă tachinează Macy aproape în șoaptă.

— Poate.

Fără tragere de inimă, îmi dezlipesc privirea de tavan și mă concentrez la mesele lungi care se întind de-a lungul întregului perete din față, pline cu tăvi cu brânzeturi, produse de patiserie, sandviciuri și băuturi.

Nimeni nu este la bufet totuși, și aproape nimeni nu stă la celelalte mese. În schimb, elevii sunt grupați în diferite zone ale camerei. Izolarea autoimpusă s-ar putea să fie singurul lucru de aici care îmi pare familiar. Presupun că nu contează dacă mergi la un liceu obișnuit din San Diego sau la un internat de top din Alaska – bisericuțe există peste tot.

Și, din câte se pare – dacă ești la un internat de top –, acele bisericuțe sunt de sute de ori mai pline de snobism și mai inabordabile decât în mod normal.

Ce noroc pe mine!

În timp ce eu și Macy înaintăm prin încăpere, mă trezesc holbându-mă la diferite... facțiuni, în lipsa unui termen mai potrivit.

Energie – și dispreț –, asta umple aerul din jurul elevilor aflați în apropierea ferestrei în timp ce mă analizează. Sunt în jur de treizeci și cinci de indivizi, toți adunați într-un grup mare, ca o echipă care discută strategia de joc înainte să iasă pe teren. Băieții sunt toți îmbrăcați cu blugi, iar fetele cu rochii mititele, ambele scoțând în evidență trupuri ferme, puternice, cu mușchii bine definiți.

Curiozitate şi o doză sănătoasă de dispreţ acoperă chipurile noilor mei colegi din partea din spate a încăperii. Îmbrăcate în majoritate cu rochii lungi, fluide, sau cămăşi închise la gât, cu modele luxuriante şi din materiale care se încadrează perfect în ambient, fetele au un aspect mult mai delicat decât grupul de lângă ferestre, şi, chiar înainte ca Macy să le facă entuziasmată semn cu mâna, ştiu că acesta este grupul ei.

Se îndreaptă spre ele, iar eu o urmez, ascunzându-mi agitaţia subită cu un zâmbet pe care nu simt nici pe departe să îl schiţez.

În drum spre ele, trecem pe lângă un alt grup mare de elevi şi jur că simt căldura radiind din ei în valuri. Fiecare persoană din acest grup e înaltă – chiar şi fetele au aproape un metru optzeci înălţime – şi faptul că mă urmăresc cu grade diferite de dispreţ şi suspiciune face ca trecutul prin dreptul lor să fie clar inconfortabil. Joacă baschet cineva?

Cel puţin până îl văd pe Flint în mijlocul grupului, rânjind şi ridicând din sprâncene spre mine atât de nebuneşte, încât nu mă pot abţine să nu chicotesc. Ca toţi ceilalţi tipi din grupul lui, poartă blugi şi un tricou mulat care îi scoate în evidenţă pieptul şi bicepşii. Arată bine. Foarte bine. De altfel, la fel arată şi majoritatea prietenilor lui. Scoate limba la mine chiar înainte să mă întorc, iar de data asta râd de-a binelea.

— Ce e amuzant? vrea Macy să ştie, apoi îl vede pe Flint şi doar îşi dă ochii peste cap. Ştii cât de mult timp am petrecut încercând să îi atrag atenţia – şi fiind complet ignorată – înainte să renunţ? Dacă nu am fi fost verişoare care, de asemenea, sunt predestinate să fie cele mai bune prietene, ţi-aş purta pică.

— Sunt destul de sigură că Flint şi cu mine suntem, de asemenea, predestinaţi să fim prieteni, îi spun în timp ce mă chinui să mă ţin de ritmul paşilor ei ridicoli de lungi. Nu cred că băieţii îşi încrucişează privirile aşa cu fetele de care sunt interesaţi.

— Da, păi, nu se ştie niciodată. Dra...

Începe să tușească violent, de parcă tocmai ce s-ar fi înecat cu salivă sau ceva.

— Te simți bine?

O bat ușor pe spate.

— Mă simt bine.

Tușește iar, părând agitată în timp ce trage de una dintre mânecile înflorate.

— Drastic.

— Drastic? repet, mai mult decât puțin confuză în clipa asta.

— În caz că te întrebai.

Îmi aruncă o privire cercetătoare.

— Mai devreme. Aveam de gând să spun drastic. Adică, uneori, băieții fac lucruri drastice pentru a le atrage atenția fetelor pe care le plac. Asta voiam să zic. *Drastic.*

— OK!

Nu mai spun nimic altceva, pentru că acum sunt de-a dreptul confuză. Nu atât din cauza a ceea ce spune, ci de cât de categorică este. Pe de altă parte, a început să se poarte ciudat prin preajma lui Flint și ieri. Poate că apropierea de el o face să i se încâlcească limba.

Macy nu mai spune nimic altceva în timp ce ajungem, în sfârșit, în centrul camerei bogat ornamentate. Nu că o învinuiesc pe ea, pentru că grupul pe lângă care trecem acum e plin de cei mai intimidanți oameni din locul acesta – de departe. Și asta spune ceva, de vreme ce aproape toată lumea din camera asta e al dracului de tulburătoare.

Dar oamenii ăștia duc lucrurile la un cu totul alt nivel. Îmbrăcați doar în nuanțe de negru sau alb – cămăși de firmă, rochii, pantaloni, pantofi, *bijuterii* –, din toți mai că se scurg banii... împreună cu un fel de putere nepăsătoare care e imposibil de ratat. Deși sunt o bisericuță la fel de evidentă ca oricare alta din cameră, există un gen de atitudine protocolară între ei care le lipsește celorlalte

grupuri, un sentiment că se susţin unii pe ceilalţi împotriva oricui altcuiva din cameră, dar că alianţa lor se încheie aici.

În timp ce trecem pe lângă, îmi dau seama că mai există o altă diferenţă enormă între celelalte grupuri şi ei. Niciunul nici măcar nu a aruncat o privire în direcţia mea.

Nu pot să nu mă simt recunoscătoare pentru asta, ţinând cont de faptul că genunchii mi se înmoaie cu fiecare pas pe care îl fac spre prietenele lui Macy. Sunt absolut copleşită – nu doar de numărul mare de persoane de la petrecere care se uită la mine, ci de cât de ridicol de strânse sunt grupurile. Adică, serios, nu există niciun pic de intersectare – niciun tip îmbrăcat complet în negru stând de vorbă cu o fată într-o rochie lungă, fluidă. Nicio fată superînaltă făcându-i ochi dulci unuia dintre tipii sportivi, sau fetelor de lângă fereastră.

Nu, toţi cei de aici, de la Academia Katmere, par să rămână ferm în băncile lor. Şi, judecând după expresiile pe care le afişează, nu teama îi ţine pe loc. Este dispreţul faţă de toţi ceilalţi din încăpere.

Vremuri bune! Serios! Adică, mereu am ştiut că internatele sunt exclusiviste şi snoabe – cine nu ştie? Dar nu m-am aşteptat la un asemenea nivel. Câţi bani, ce statut şi câtă atitudine poate avea un grup de oameni, în orice caz?

Presupun că e un lucru bun că sunt înrudită cu directorul, sau nu aş fi reuşit niciodată să mă înscriu aici. Nepotismul poate fi un avantaj... sau un dezavantaj, depinde cum decurge seara.

Nici nu îmi pot imagina *de ce* am fost atât de agitată să vin la chestia asta...

Doar mândria mă împiedică să dispar de aici pe măsură ce ne apropiem de prietenele ei. Ei bine, asta şi faptul că să mă port ca o pradă în momentul ăsta pare o idee extrem de proastă. Adică, dacă nu vreau să-mi petrec restul ultimului meu an de liceu evitând fiecare fată rea din locul ăsta.

— Abia aştept să îmi cunoşti prietenele! spune Macy când ajungem în sfârşit la grupul din spatele sălii.

De aproape, sunt şi mai spectaculoase, pietre preţioase diferite lucind în părul şi pe pielea lor. Cercei, pandantive, agrafe de păr, plus cercei în sprâncene, buze şi nas, toate împodobite cu pietre colorate.

Niciodată în viaţa mea nu m-am simţit mai simplă ca acum, şi îmi trebuie toată stăpânirea de sine din lume să nu trag din nou de decolteul rochiei mele împrumutate.

— Hei, dragilor! Aceasta este verişoara mea, Gra...

— Grace! o întrerupe o roşcată frumoasă, cu un pandantiv uriaş cu ametist. Bine ai venit la Katmere! Am auzit atâât de multe despre tine!

Vocea îi e atât de plină de entuziasm, încât este la un pas de a fi batjocoritoare, dar nu sunt sigură de cine îşi bate joc – de Macy sau de mine. Cel puţin până mă uit în ochii ei, care sunt ai naibii de reci şi concentraţi în întregime asupra mea.

Mare surpriză!

Nu sunt sigură cum ar trebui să îi răspund – să fiu politicoasă e un lucru. Să particip în timp ce ea îşi bate joc de mine e cu totul altceva. Din fericire, înainte să mă hotărăsc ce să fac, o fată cu păr bogat, creţ şi negru şi buze perfect arcuite o face pentru mine.

— Termină, Simone! îi spune ea, înainte să se întoarcă spre mine cu ceea ce pare (sper) să fie un zâmbet sincer. Bună, Grace! Eu sunt Lily!

Ochii ei căprui blânzi par prietenoşi, iar părul brunet e aranjat în codiţe împletite cu fundiţe sclipitoare care îi încadrează superb pielea de un arămiu bogat.

— Şi aceea este Gwen.

Dă din cap în direcţia unei est-asiatice îmbrăcate cu o rochie mov, superbă, care rânjeşte şi spune:

— Îmi pare tare bine să te cunosc!

— Ăă, şi mie îmi pare bine să te cunosc!

Încerc, chiar încerc. Dar tonul meu trebuie să pară la fel de nesigur cum se simte tot restul corpului, pentru că ochii ei se înnegurează.

— Nu îi da atenție lui Simone, spune, aproape șuierând numele roșcatei. E doar supărată pentru că toți băieții se uită la tine. Nu îi place competiția.

— Oh, eu nu sunt...

Mă întrerup în timp ce Simone pufnește.

— Da, cu siguranță de-asta sunt supărată. Îmi e frică de competiție. Nu are nimic de-a face cu faptul că Foster a adus o...

— De ce nu luăm ceva de băut? o întrerupe Macy zgomotos.

Încep să îi spun că nu îmi e sete – greața ușoară a revenit –, dar ea nu îmi așteaptă răspunsul și își strecoară mâna într-a mea și mă trage după ea în partea cealaltă a camerei, spre bufet.

La unul dintre capete sunt două ceainice uriașe și un aranjament de cești pentru ceai, împreună cu două răcitoare uriașe pline cu sticle de apă și doze de suc la gheață.

Dau să mă întind spre o ceașcă – m-am simțit înghețată încă de când am pus prima dată piciorul în statul acesta. Apoi observ câteva termosuri de sportivi de douăzeci de litri, portocalii și albe, așezate pe o masă separată.

— Ce sunt alea? întreb, pentru că sunt curioasă.

Și pentru că par să fie o groază de băuturi pentru câți oameni sunt în camera asta. Chiar sper că asta nu înseamnă că și mai mulți elevi urmează să apară. Deja suntem peste nivelul meu de confort cu numărul de oameni care sunt deja aici.

— Oh, alea sunt doar cu apă, spune Macy lejer. Mereu ținem câteva prin preajmă în caz că temperatura scade brusc și țevile îngheață. Paza bună trece primejdia rea.

Mie mi se pare că ei ar avea deja țevi speciale și izolație suplimentară pentru spațiile din Alaska pentru a se asigura că asta nu se întâmplă. Dar ce știu eu? Adică e abia noiembrie și deja e sub temperatura de îngheț afară. Și asta e *normal*. Are sens

că o iarnă deosebit de rea ar putea da tare de tot lucrurile peste cap aici.

Înainte să apuc să mai întreb altceva, Macy se apleacă, ia un Dr. Pepper din răcitor și mi-l dă.

— M-am asigurat că tata le-a spus să comande Dr. Pepper pentru petrecere – și pentru cantină. Încă e preferatul tău, nu?

Chiar *este* preferatul meu. Am crezut că am chef de un ceai, dar e ceva în legătură cu maroul acela care mă atrage. Care îmi amintește de casă și de părinții mei, și de viața pe care obișnuiam să o am. Dorul de casă izvorăște în mine și iau băutura, disperată după ceva – orice – familiar.

Macy îmi zâmbește, înclină din cap încurajator și îmi dau seama că știe ce simt. Recunoștința mă ajută să alung dorul de casă.

— Mersi! Asta e chiar foarte tare din partea ta.

— E un nimic.

Mă înghiontește cu umărul.

— Deci, pe cine mai vrei să cunoști acum?

Dă din cap spre doi tipi tolăniți în fotolii tapițate cu catifea roșie aproape de partea din spate a camerei. Sunt îmbrăcați cu cămăși cu modele bogate, care îi indică limpede ca fiind membri ai grupului lui Macy.

— Aceia sunt Cam și cel mai bun prieten al lui.

— Cam?

I-a spus numele de parcă ar trebui să îl recunosc, dar nu o fac.

— Iubitul meu. Abia așteaptă să facă cunoștință cu tine. Haide!

E destul de greu să spun nu la asta, așa că nici nu încerc, deși știu bine: Cam și oricine altcineva „abia așteaptă să o cunoască" pe fata cea nouă sunt sortiți să fie dezamăgiți. Eu, pur și simplu, nu sunt chiar așa de interesantă.

— Cam! Aceasta e verișoara despre care ți-am spus! chițăie Macy chiar înainte să ajungem lângă iubitul ei.

El se ridică și întinde o mână.

— Grace, nu?

— Da!

Dau mâna cu el și, în timp ce o fac, nu pot să nu remarc cât de bolnăvicioasă e pielea lui.

— Îmi pare bine să te cunosc!

— Și mie îmi pare bine să te cunosc! Macy vorbește de săptămâni bune despre venirea ta aici.

Rânjește la mine.

— Sper că îți place zăpada, surferițo.

Nu mă deranjez să îi spun că nu sunt prea pasionată de surf. Dumnezeu mi-e martor că și eu sunt vinovată de stereotipizare – înainte să ajung aici, eram pe jumătate convinsă că voi locui într-un iglu.

— Nu știu dacă îmi place sau nu, îi spun. Ieri a fost prima dată când am văzut-o.

Asta îi atrage atenția – și pe a prietenului lui.

— Nu ai văzut *niciodată* zăpadă? întreabă celălalt tip, neîncrezător. Vreodată?

— Nu!

— E din San Diego, James.

Macy pare exasperată.

— E chiar așa de greu să crezi asta?

— Presupun că nu!

Ridică din umeri și îmi aruncă un rânjet care îmi pot da seama că ar trebui să fie fermecător, dar ratează ținta cu mult. Mereu am urât tipii care privesc fetele de parcă ar fi o mâncare pe care să o înfulece.

— Bună, Grace!

Nu întinde mâna și, cu siguranță, nici eu nu o întind.

— Bună!

— Deci, ce zici de Alaska, până acum? întreabă Cam în timp ce îi înconjoară talia lui Macy cu un braț.

Nu aşteaptă un răspuns înainte să se aşeze înapoi, trăgând-o pe Macy în poala lui.

Înainte să apuc să răspund, are faţa îngropată în gâtul lui Macy, iar ea chicoteşte, mâinile ei găsindu-şi drumul spre părul lui şaten şi neted în timp ce i se cuibăreşte la piept.

Ceea ce e, în mare, semnul meu să plec, de vreme ce lucrurile devin foarte stânjenitoare. Mai ales atâta timp cât James continuă să se holbeze la mine de parcă ar aştepta să mă înfiinţez în poala *lui* – ceea ce, să fim înţeleşi, cu siguranţă nu am de gând să fac.

— Eu, ăă, am nevoie de o altă băutură, îi spun, ridicând ciudat doza mea aproape plină de Dr. Pepper.

— Pot să îţi aduc eu, se oferă el, făcând un pas înainte, dar eu mă dau în spate.

— Nu e nevoie să o faci.

— Eşti în regulă, Grace? se întrerupe Macy din chicotit, întrebându-mă cu seriozitate.

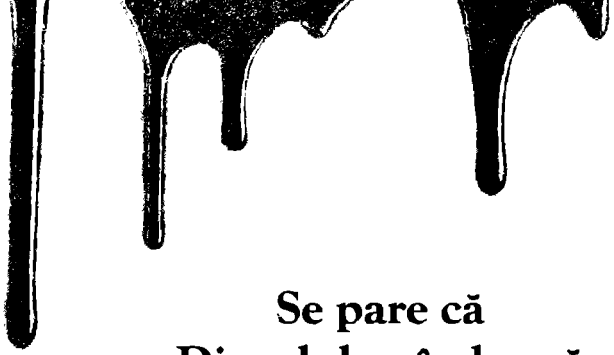
— Da, desigur! Sunt bine. Sunt doar...

Din nou, ridic doza de Dr. Pepper.

— Mă întorc într-o clipă.

Cam trebuie să îi facă ceva supersexy, pentru că râsul lui Macy se schimbă, devine mai jos, aproximativ în acelaşi moment în care îi pierd toată atenţia.

Nu aştept ca James să se ofere din nou sau, mai rău, să insiste. În schimb, o întind spre partea opusă a camerei ca din puşcă. Dar abia reuşesc să ajung la masa cu băuturi înainte ca două mâini foarte mari, foarte calde să aterizeze pe umerii mei.

10

Se pare că Diavolul se îmbracă de la Gucci

ÎNCREMENESC, INIMA BĂTÂNDU-MI NEBUNEŞTE ÎN TIMP CE *NuJames NuJames NuJames* mi se învârte prin minte ca o mantra suprasolicitantă. Adică, serios. Nu am destule pe cap acum? Chiar am nevoie şi ca un nemernic oarecare să mă trateze ca pe gustarea de după-amiază?

Dar, înainte să mă hotărăsc ce să spun, tipul se apleacă în faţă şi – cu o voce joasă, caldă – întreabă:

— Vrei să te duc eu în cârcă?

Şi, uite-aşa, tensiunea se topeşte, lăsând nimic altceva în afară de o bucurie precaută în locul ei.

— Flint!

Mă răsucesc pe călcâie şi îl găsesc rânjind la mine, cu ochii ca de chihlimbar licărind drăceşte.

— Salut, Fată Nouă! spune el tărăgănat. Te distrezi?

— Absolut!

Îmi ridic doza de Dr. Pepper.

— Nu ţi se pare că mă distrez de minune?

— Mi se pare că cineva nu poate pricepe o aluzie, aşa că m-am gândit să dau o mână de ajutor.

În același timp, ne întoarcem să îl urmărim pe James – care, după câte se pare, chiar m-a urmărit până la masa cu băuturi –, întorcându-se cu coada între picioare la Cam și Macy, care încă sunt complet absorbiți unul de celălalt.

— Mersi pentru asta! Apreciez!

— Recunoștința e atât de demodată!

O spune cu o voce falsă, ascuțită, care seamănă foarte bine cu vocile tuturor fetelor rele din toată lumea.

Vocea, împreună cu gestul ridicol din mână cu care o completează, mă face să râd atât de tare, încât aproape că horcăi. Și atunci îmi dau seama că jumătate dintre cei din încăpere încă se holbează la mine – în timp ce cealaltă jumătate de cameră *nu* se holbează intenționat. Ignorarea lor ar fi o ușurare *dacă* nu aș ști că o fac ca să se asigure că înțeleg cât de insignifiantă sunt cu adevărat din punctul lor de vedere.

Ceea ce...

— Deci vrei să luăm ceva de mâncare? întreabă Flint, arătând din cap în spatele nostru.

Înainte să apuc să răspund, ambele uși din lemn masiv ale camerei se deschid larg. Se izbesc de perete cu un *zdrang* care îi face pe toți cei din încăpere să sară în sus. Apoi să se întoarcă să se uite.

Privind partea bună, asta înseamnă că nimeni nu mai este atent la mine. Pentru că toți se uită la el. La *Jaxon*. Și, pe bune, cine i-ar putea învinui când tipul intră de parcă deține acest loc – și pe toată lumea de aici.

Îmbrăcat din cap până-n picioare în negru Gucci – pulover de mătase cu anchior, pantaloni din lână cu dungi fine, pantofi lăcuiți din piele –, cu sprânceana însemnată ridicată și căutătura întunecată la fel de rece precum pământul acoperit de zăpadă de afară, nu ar trebui să pară sexy deloc. Dar așa arată! Dumnezeule, chiar arată așa!

Privind partea rea, toată acea răceală – toată acea întunecime – e direcționată fix către mine. Și către Flint, al cărui braț și-a găsit cumva drumul spre umerii mei, înconjurându-i.

Încerc să privesc în altă parte, dar e imposibil. Încerc să nu îl privesc pe Jaxon în ochi. Dar e la fel de captivant – la fel de hipnotizant – astăzi, precum a fost azi-noapte. Și asta înainte să înceapă să se miște, tot o grație lascivă, cu mișcări ample din umeri și șolduri proeminente, și picioare până-n gât.

E copleșitor.

El e copleșitor.

E doar un tip, îmi reamintesc atunci când gura îmi devine uscată ca un deșert. *Doar un tip ca toți ceilalți tipi de aici.* Dar chiar în timp ce îmi spun asta, știu că este o minciună. Jaxon numai normal nu e. Orice, numai obișnuit nu este, chiar și aici, printre cei vădit extraordinari.

Lângă mine, Flint chicotește puțin și vreau să îl întreb ce e atât de amuzant, când îl văd pe Jaxon îndreptându-se direct spre noi, cu ochii goi de orice sentimente, ceea ce mă face să mă înfior. Dar nu pot pronunța cuvintele, nu pot scoate nimic printr-un gât în care mi s-a pus un mare nod.

Iau o gură de aer strangulată, sperând că mă va liniști puțin. Nu funcționează, dar nici nu am crezut vreodată că va funcționa.

Nu când tot ce văd este felul în care a arătat aseară, sugându-mi sângele de pe degetul lui mare.

Nu când tot ce pot auzi este vocea lui – joasă, malefică, sălbatică –, avertizându-mă să îmi încui ușa.

Nu când singurul lucru la care mă pot gândi este să sărut acea gură, să îmi plimb limba pe arcul acela perfect al buzei lui de sus, trăgându-i buza de jos între dinții mei și mușcându-l doar puțin.

Nu știu de unde îmi vin toate gândurile astea – nu e genul meu. Nu m-am mai gândit niciodată la un băiat în felul ăsta, nici măcar la fostul meu prieten de acasă. Chiar înainte să ieșim împreună, nu am stat niciodată să mă gândesc cum ar fi să îl sărut.

Să îl cuprind cu brațele.

Să îmi apăs trupul de al lui.

Pentru că aproape că îl pot simți – aproape că îi pot simți gustul. Încerc să mă gândesc la altceva. Zăpadă. Cursurile de mâine. Unchiul meu, care se presupune că ar trebui să fie aici, dar e dispărut în misiune în acest moment.

Nimic din toate astea nu funcționează, pentru că tot ce pot vedea e *el*.

Pielea mi se încălzește sub privirea lui, obrajii arzându-mi de rușine din cauza gândurilor care îmi trec prin minte. Și din cauza felului în care mă privește, de parcă ar putea să le citească pe toate.

E imposibil; știu că este. Dar ideea mă înspăimântă suficient de tare, încât să îmi smulg privirea dintr-a lui și să îmi ridic Dr. Pepper-ul la gură, încercând din răsputeri să par indiferentă.

Toate astea făcând ca băutura carbogazoasă să intre direct pe țeava greșită.

Plămânii mei abuzați se revoltă în timp ce îmi acopăr gura și tușesc din greu, ochii lăcrimându-mi și umilirea arzându-mă pe interior. Mă prefac că nu mă urmărește, mă prefac că Flint nu mă bate pe spate, mă prefac că nici nu observ greutatea tuturor acelor priviri reci în timp ce noii mei colegi mă urmăresc încercând să trag aer în plămânii care pur și simplu nu vor să coopereze.

Trebuie să mă îndepărtez de ajutorul mult prea entuziast al lui Flint, de privirea amenințătoare și atotcuprinzătoare a lui Jaxon. Măcar dacă găsesc cea mai apropiată toaletă, pot să mor în liniște.

Încep să mă mișc – cred că am văzut un indicator de toaletă două uși mai încolo, pe coridor –, dar am făcut doar câțiva pași, când Jaxon e dintr-odată lângă mine. Pare că nu exist pentru el, nici măcar nu mă privește când trece pe lângă mine, dar exact ca ieri, în capul scărilor, umerii noștri se ating ușor în timp ce mă depășește.

Criza mea de sufocare se încheie la fel de repede cum a început. Aer proaspăt îmi inundă plămânii.

Dacă nu aș fi știut că este imposibil, aș fi crezut că el a avut ceva de-a face cu asta. Nu doar cu sufocarea, ci și cu încetarea ei, de asemenea.

Dar nu a avut. Evident că nu a avut. Ideea în sine e absurdă.

Faptul că știu asta nu mă împiedică să mă întorc și să îl privesc cum se îndepărtează, chiar dacă este cel mai rău lucru pe care îl pot face – pentru sănătatea mea mintală și pentru reputația mea –, dacă remarcile sarcastice și chicotelile din spatele meu sunt un indiciu.

Nu se uită în urmă. De fapt, nu se uită la nimeni în timp ce merge pe lângă mese, inspectându-și recompensa. Nici măcar nu ridică privirea în timp ce ia, până la urmă, o căpșună mare, perfectă, dintr-un bol.

Mă aștept să o bage în gură chiar atunci și acolo, dar nu o face.

În schimb, merge în centrul camerei – și la uriașul fotoliu prezidențial din catifea roșie poziționat sub candelabru precum un tron, cu alte câteva scaune în fața lui, așezate în semicerc. Odată ajuns acolo, se tolănește în fotoliu cu picioarele crăcănate în timp ce le spune ceva celor cinci tipi – toți întunecați, toți superbi, toți năucitori – care stau pe celelalte scaune.

E prima dată când îmi dau seama că mai e cineva pe scaunele alea.

Deja aproape toată lumea din încăpere îl urmărește pe Jaxon, încercând să îi surprindă privirea. Dar îi ignoră pe toți, studiind dinadins căpșuna pe care o ține între degetul mare și arătător.

În sfârșit, ridică privirea și se uită direct la mine. Apoi duce căpșuna în dreptul buzelor – și mușcă din ea fix jumătate.

Este un avertisment, dacă am văzut vreodată unul – chiar unul violent –, în timp ce o picătură de suc roșu îi zăbovește o secundă pe buza de jos.

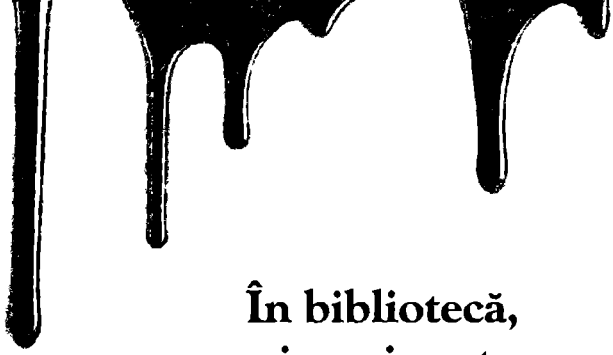
Ştiu că ar trebui să stau, ştiu că ar trebui să îl înfrunt. Dar în timp ce limba lui iese şi linge sucul de căpşună într-un mod foarte evident de *duceţi-vă dracului* adresat lui Flint şi mie, şi tuturor celorlalţi din încăpere, fac singurul lucru pe care îl pot face.

Mă întorc spre Flint şi izbucnesc:

— Îmi pare rău! Trebuie să plec!

Apoi mă îndrept spre uşi cât de repede pot fără să fug, ca să nu par chiar şi mai penibilă, disperată să mă îndepărtez înainte să mă sfărâm sub greutatea dispreţului evident al lui Jaxon.

Pentru că un lucru e cert – acel mic spectacol a fost menit să sublinieze exact cât de insignifiantă sunt pentru toate celelalte persoane din camera aia. Doar îmi doresc să fi ştiut de ce...

11

În bibliotecă, nimeni nu te aude țipând

ODATĂ CE IES DIN ÎNCĂPERE, ÎNCEP SĂ FUG, DISPERATĂ să pun cât mai mult spațiu posibil între mine și Jaxon. Nu am nici cea mai vagă idee încotro fug, dar nu cred că ar conta, nici dacă aș ști. Nu atunci când habar nu am unde e orice în locul ăsta.

Fac stânga la capătul coridorului, mergând condusă doar de instinct. De disperarea mea de a fi în oricare altă parte, mai puțin la petrecerea aceea.

Nu am idee ce am făcut să îl înfurii pe Jaxon atât de tare, nu am idee de ce e atât de cald și rece cu mine. M-am intersectat cu el de patru ori de când am ajuns în văgăuna asta înghețată, și de fiecare dată a fost o experiență diferită. Nesimțit prima dată, indiferent a doua oară, intens a treia oară și furios a patra oară. Dispoziția lui se schimbă mai iute decât postează cea mai bună prietenă a mea pe Insta.

Ajung într-o altă fundătură și, de data asta, o iau la dreapta. Câteva secunde mai târziu, dau de o scară, una pe atât de simplă și de neornamentată, pe cât e de grandioasă și de decorată cea principală. Cobor în fugă un rând de trepte, apoi altul și altul,

până când ajung la etajul al doilea. O iau din nou la dreapta și nu mă opresc până când nu ajung la capătul culoarului.

Sunt și fără răsuflare, și puțin amețită, din cauza răului de altitudine de care se pare că pur și simplu nu pot să scap. Mă opresc un moment și îmi permit să respir. În timp ce o fac, rușinea se diminuează suficient, încât mintea mea rațională să preia controlul.

Dintr-odată, mă simt ca o mare tâmpită pentru că m-am panicat în asemenea hal și ca una și mai mare pentru că am fugit de Jaxon, care a executat actul atât de înfricoșător de a mușca dintr-o căpșună în timp ce mă privea.

În adâncul sufletului, știu că e mai mult decât atât. E expresia feței lui, nepăsarea din limbajul corpului lui, acel foarte evident *du-te dracului* din privirea lui atunci când s-a uitat direct la mine. Și totuși, să dispar așa cum am făcut-o pare absurd acum.

Nu suficient de absurd, încât să mă facă să mă întorc la acea petrecere exagerat de inconfortabilă, dar mai mult decât suficient de absurd, încât să mă facă să îmi fie rușine pentru cum m-am comportat.

În timp ce mă îndrept de spate și încerc să îmi dau seama ce o să fac – să mă întorc înapoi în cameră să mai iau niște Advil și apoi să dorm nițel e cam în capul listei –, îmi dau seama că stau în fața bibliotecii școlii. Și, de vreme ce nu am întâlnit niciodată o bibliotecă să nu îmi placă, nu pot rezista să nu deschid ușa și să intru.

În momentul în care o fac, mă izbește cel mai ciudat sentiment. Spaima mi se adună în stomac și tot interiorul meu îmi spune să mă întorc, să mă întorc de unde am venit. E cel mai ciudat sentiment pe care l-am avut vreodată și, pentru o clipă, mă gândesc să mă supun. Dar deja am fugit mai mult decât suficient pe ziua de azi, așa că ignor presiunea din plămâni și agitația din stomac și continui să merg înainte până când ajung în fața biroului de verificare.

Îmi acord câteva minute în care doar să stau și să mă uit prin bibliotecă. Durează o secundă până când sentimentul de spaimă dispare, iar uimirea absolută îi ia locul. Pentru că oricine s-o ocupa de biblioteca asta e genul meu de persoană. Parțial din cauza numărului impresionant de volume – zeci de mii, cel puțin, aliniate în rafturi lângă rafturi. Dar mai sunt și alte lucruri, de asemenea.

Garguie cocoțate ici, colo privind de sus de parcă ar păzi cărțile.

Câteva zeci de cristale lucitoare, amestecate cu fundițe fel de fel, atârnând din tavan la intervale ce par să fie la întâmplare.

Toate spațiile deschise au fost transformate în separeuri pentru studiu, umplute cu fotolii din puf și fotolii tapițate, și chiar câteva canapele de piele tocite, acolo unde e loc pentru ele.

Dar piesa de rezistență, chestia care mă face să mor de nerăbdare să îl cunosc pe bibliotecar, sunt abțibildurile lipite peste tot. Pe pereți, pe rafturi, pe birouri și scaune și computere. Peste tot. Abțibilduri mari, mici, amuzante, încurajatoare, cu nume de firme, cu emoticoane, sarcastice... Lista continuă și există o parte din mine care vrea să rătăcească prin bibliotecă până când le citesc sau le privesc pe fiecare în parte.

Dar sunt prea multe pentru un singur tur – prea multe pentru douăsprezece tururi, ca să fiu sinceră –, așa că mă hotărăsc să îl încep pe acesta verificând abțibildurile cu care mă întâlnesc în timp ce urmez garguiele.

Pentru că, după ce văd și restul bibliotecii, nu cred nici măcar pentru o secundă că statuile sunt așezate la întâmplare. Ceea ce înseamnă că îmi doresc cu disperare să aflu ce vrea bibliotecarul să îmi arate.

Primul gargui – o chestie înfiorătoare cu aripi de liliac și un rânjet furios – stă de pază deasupra unui raft cu romane horror. Raftul în sine este decorat cu abțibilduri cu *Vânătorii de fantome*, și nu pot decât să râd în timp ce urmăresc cu degetul cotoarele tuturor cărților, de la John Webster la Mary Shelley,

de la Edgar Allan Poe la Joe Hill. Faptul că există un omagiu special adus lui Victor Hugo doar face lucrurile și mai bune, mai ales plasarea ironică a trei exemplare din *Cocoșatul de la Notre-Dame* fix în raza vizuală a garguiului.

Cel de-al doilea gargui – un individ ghemuit, stând în fund pe o grămadă de cranii – prezidează un raft plin cu cărți despre anatomia umană.

Raftul de *fantasy*, plin cu cărți cu coperte superbe despre dragoni și vrăjitoare, reprezintă casa celei de-a treia statui în formă de gargui, ca are aripi de-a dreptul fanteziste și gheare mari, strânse în jurul cărții miniaturale pe care o citește. Spre diferență de celelalte, ambele arătând feroce, această fată pare poznașă, de parcă ar ști că o să dea de belea pentru că a stat trează mult după ora ei de culcare, dar, pur și simplu, nu poate lăsa povestea din mână.

Mă hotărăsc instantaneu că ea este preferata mea și iau de pe raftul ei o carte pe care să o citesc în seara asta, în caz că nu pot să dorm. Apoi aproape că mă pufnește râsul de-a binelea în timp ce trec cu degetul peste marginile unui abțibild pe care scrie „Nu sunt o domniță la ananghie; sunt un dragon în rochie".

Continui să rătăcesc de la statuie la statuie, de la un mic raft despre arhitectura gotică la un întreg corp de bibliotecă dedicat poveștilor cu fantome. Tot continuă și continuă, și cu cât stau mai mult aici, cu atât sunt mai convinsă că bibliotecarul-șef e cea mai tare persoană din lume – și are gusturi nemaipomenite în materie de cărți.

Ajung la capătul culoarului și dau colțul pe lângă ultimul raft cu cărți în căutarea ultimului gargui, doar ca să îl găsesc indicând o ușă pe jumătate deschisă. E un semn imens pe ea pe care scrie că elevii au nevoie de permisiune pentru a intra în această cameră și – evident – asta mă face doar și mai curioasă. Mai ales de vreme ce lumina este aprinsă și se aude un fel de muzică ciudată.

Încerc să îmi dau seama ce este, dar, în timp ce mă apropii, îmi dau seama că, de fapt, nu e muzică, ci o incantație într-o limbă

pe care nu o recunosc şi pe care cu siguranţă nu o înţeleg. Instantaneu, curiozitatea mea se transformă în încântare.

Când făceam cercetări despre Alaska, am aflat că există douăzeci de limbi diferite vorbite aici de către poporul nativ al statului, şi nu pot să nu mă întreb dacă asta este ceea ce aud. Sper că da - mi-am dorit mult să reuşesc să aud una dintre limbile native vorbite. Mai ales de vreme ce atât de multe dintre ele sunt ameninţate, inclusiv câteva care au mai puţin de patru mii de vorbitori în întreaga lume. Faptul că aceste limbi native dispar este unul dintre cele mai triste lucruri pe care le-am auzit vreodată.

Poate dacă am noroc, o să împuşc aici doi iepuri dintr-o lovitură. Pot face cunoştinţă cu bibliotecara foarte şmecheră care e responsabilă de această bibliotecă şi să primesc o lecţie de la ea (pentru că vocea cu siguranţă e a unei femei) despre una dintre limbile native. Chiar şi una dintre aceste opţiuni ar face seara mult mai bună decât să se holbeze toată lumea la mine la o petrecere care se presupune că a fost dată în cinstea mea.

Dar când ajung în dreptul uşii, pregătită să mă prezint, mă trezesc că persoana care rosteşte incantaţia nu este deloc bibliotecara. E o fată cam de vârsta mea, cu păr lung, mătăsos şi una dintre cele mai frumoase feţe pe care le-am văzut vreodată. Poate *cea* mai frumoasă.

Ţine o carte deschisă şi citeşte din ea, chestie care explică incantaţia pe care am auzit-o. Vreau să întreb ce limbă este, de vreme ce nu pot vedea coperta, dar felul în care capul i se ridică brusc când păşesc peste prag face ca vorbele să mi se oprească în gât.

Oricine o fi, pare fioroasă, cu obrajii îmbujoraţi şi gura larg deschisă pentru a elibera sunetele speciale ale oricărei limbi le rosteşte. Se opreşte în mijlocul unui cuvânt cu ceea ce pare a fi o furie turbată arzând în ochii ei negri şi neliniştiţi.

12

Totul este doar joc și distracție până când cineva își pierde viața

MĂ BÂLBÂI, ÎNCERCÂND SĂ GĂSESC SCUZE – SAU măcar o scuză –, dar, înainte să reușesc să născocesc ceva, furia din ochii ei a dispărut. De fapt, se șterge atât de repede, încât se prea poate că doar mi-am imaginat-o. Mai ales de vreme ce furia, sau ce-o fi fost, se transformă în bun venit atunci când pășește spre mine.

— Tu trebuie să fii Grace, spune ea cu un ușor accent englezesc în timp ce se oprește în fața mea, la aproximativ un pas depărtare. Am așteptat cu nerăbdare să te cunosc.

Întinde o mână în față, și o strâng, uimită, iar ea continuă:

— Eu sunt Lia și am un presentiment că vom fi prietene foarte bune.

Nu e cea mai ciudată primire de care am avut parte – onoarea încă îi aparține lui Brant Hayward, a cărui versiune de *îmi pare bine să te cunosc* a constat în ștergerea mucilor pe toată rochia mea pentru prima zi de școală, pe vremea când eram amândoi la grădiniță –, dar o urmează îndeaproape. Totuși,

e ceva molipsitor în zâmbetul ei, ceva care mă face să îi zâmbesc în semn de răspuns.

— Eu *sunt* Grace, încuviinţez. Îmi pare bine de cunoştinţă!

— Oh, nu te formaliza atâta! mi-o taie pe dată, conducându-mă uşor afară din încăpere înainte să apuc să îi spun că vreau să arunc o privire prin jur.

Câteva secunde mai târziu, stinge luminile şi închide uşa în urma noastră, totul în cel mai eficient mod posibil.

— Ce limbă vorbeai? Era nativă din Alaska? A fost minunată, spun în timp ce ne îndreptăm spre centrul bibliotecii.

— Oh, nu!

Râde, un râs uşor, ca un clopoţel, care se potriveşte perfect cu felul ei de a fi.

— E, de fapt, o limbă peste care am dat în timpul cercetărilor mele. Nu am auzit-o niciodată vorbită cu voce tare, aşa că nici nu sunt sigură că pronunţ cum trebuie.

— Ei bine, a sunat uimitor. În ce fel de carte ai găsit-o?

Acum îmi doresc mai mult ca niciodată să fi apucat să văd coperta volumului cu pricina.

— Una plictisitoare, răspunde ea cu o fluturare a mâinii. Jur că proiectul ăsta de cercetare o să mă omoare. Acum hai să mergem să luăm nişte ceai şi îmi poţi povesti totul despre tine! O să avem destul timp să vorbim despre cursuri atunci când o să fim efectiv blocate în ele.

Hotărăsc pe dată să nu menţionez faptul că începerea cursurilor e cam singurul lucru pe care l-am aşteptat cu nerăbdare în ceea ce priveşte mutarea în Alaska. Adică, şcoala mea publică sigur nu a oferit o specializare în „Vânători de vrăjitoare în lumea Atlanticului" pentru credite suplimentare. Pe lângă asta, ceaiul sună grozav, mai ales ţinând cont de ceea ce tocmai s-a întâmplat când am gustat din Dr Pepper. La fel şi ideea de a-mi face prieteni în locul acesta, unde toată lumea mă priveşte de parcă aş avea trei capete... sau de parcă nu însemn absolut nimic.

— Ești sigură că nu ești ocupată? Nu am vrut să te întrerup. Am vrut doar să explorez biblioteca puțin. Ador tema cu garguiele. Foarte gotic.

— Este, nu-i așa? Domnișoara Royce este așa de tare!

— Oh, da? Lasă-mă să ghicesc! Cămăși din flanel și o energie de hipster? De genul ăsta?

— Așa ai putea crede. Dar e mai mult genul de femeie *fustă hippie și coroniță din flori.*

— Acum îmi doresc și mai mult să o cunosc.

Suntem în partea opusă a bibliotecii față de locul pe unde am intrat eu și trecem printr-o zonă de relaxare cu o grămadă de canapele negre, fiecare presărată cu perne decorative mov pe care sunt trecute diverse citate din filme horror clasice. Preferata mea este faimoasa replică a lui Norman Bates din *Psycho*: „Toți înnebunim puțin câteodată". Deși înclin cumva și spre perna de lângă ea: „Să îți fie frică. Să îți fie foarte frică", din *Musca*.

— Domnișoarei Royce îi place foarte mult Halloweenul, spune Lia, râzând. Nu cred că a pus totul la păstrare încă.

Ah, da! Halloweenul a fost acum trei zile. Am fost atât de concentrată pe toate celelalte chestii, încât, pur și simplu, am uitat complet de asta, chiar dacă Heather a petrecut luni bune făcându-și costumul de la zero.

Pun cartea pe care am luat-o mai devreme pe cea mai apropiată masă – mă voi întoarce după ea când bibliotecara va fi aici –, iar Lia deschide ușa principală și îmi face semn să o urmez. Aștept în timp ce stinge luminile, apoi încuie ușa.

— Biblioteca este, de regulă, închisă duminica seara, dar semestrul acesta fac un studiu independent, așa că domnișoara Royce mă lasă să lucrez până târziu uneori.

— Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama...

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, Grace.

Îmi aruncă o privire ușor exasperată.

— De unde era să știi? Eu doar îți spun de ce trebuie să închid totul la loc.

— Bine punctat, recunosc, puțin surprinsă de cât este de drăguță.

Pornește de-a lungul coridorului.

— Deci, presupun că, de vreme ce nu ești la petrecerea pe care a organizat-o Macy pentru tine, prima ta zi întreagă la ilustra noastră școală nu a decurs atât de bine pe cât a sperat verișoara ta?

Are dreptate, dar nu o să recunosc asta, pentru că ar suna de parcă aș da vina pe Macy. Mai ales de vreme ce nu Macy este problema. Toate celelalte reprezintă o problemă, dar nu ea.

— Petrecerea a fost bună. Doar că am avut o zi foarte lungă. Am avut nevoie de o pauză de câteva minute.

— Pun pariu! Dacă nu vii din Vancouver sau ceva de genul ăsta, să ajungi aici nu este niciodată ușor.

— Da, cu siguranță nu sunt din Vancouver.

Mă cutremur puțin atunci când un curent neașteptat biciuie coridorul.

Privesc în jur, încercând să văd de unde ar fi putut veni, apoi sunt distrasă când Lia ridică din sprâncene și spune:

— Alaska e foarte departe de California.

— De unde ai știut că sunt din California?

Poate de-asta se holbează toată lumea la mine - probabil că port energia mea „nu sunt de aici" ca pe o haină.

— Probabil că a zis Foster atunci când ne-a anunțat că vii, răspunde ea. Și, trebuie să spun, San Diego e cam cel mai nasol loc de unde să te muți aici.

— E cel mai nasol loc de unde să te muți oriunde, aprob eu. Dar mai ales aici.

— Fără îndoială.

Mă privește din cap până-n picioare, apoi rânjește.

— Deci îngheți în rochia aia?

— Glumești? Îngheț de când am aterizat în Anchorage. Indiferent ce port - chiar dinainte ca Macy să mă convingă să pun chestia asta pe mine.

— Presupun că ar fi bine să facem rost de ceai, atunci.

Face un semn din cap spre scara care tocmai ne-a apărut în raza vizuală.

— Camera mea e la etajul al patrulea, dacă e în regulă?

— Oh, și a noastră la fel! A mea și a lui Macy, vreau să spun.

— Super!

Lia continuă să vorbească în timp ce ne îndreptăm spre scări, indicându-mi diverse camere pe care crede că ar trebui să le știu - laboratorul de chimie, sala de studiu, magazinul cu gustări. O parte din mine vrea să scoată telefonul și să ia notițe - sau, și mai bine, să fac o hartă, de vreme ce sunt fără speranță când vine vorba de indicații. Poate dacă pot să înțeleg ceva atât de simplu precum configurația castelului, și alte lucruri se vor așeza. Poate voi începe să mă simt în siguranță din nou, ceva ce nu am mai simțit de multă vreme.

În sfârșit ajungem în camera Liei - e în ceea ce presupun că ar fi aripa de vest, având în vedere amplasarea ei raportată la a mea. Sunt un pic surprinsă atunci când se oprește în fața singurei camere de pe culoar, poate de pe tot etajul, care nu are niciun fel de decorațiuni pe ea.

Surprinderea trebuie să mi se citească pe față, pentru că spune:

— A fost un an dificil. Pur și simplu, nu m-am simțit în stare să decorez când m-am întors.

— Asta e naspa. Partea cu anul dificil, vreau să zic. Nu partea cu decoratul.

— Știu ce ai vrut să spui.

Zâmbește întristată.

— Iubitul meu a murit acum câteva luni. Toată lumea crede că ar trebui să fi depășit momentul, dar am fost împreună un timp

foarte îndelungat. Nu e chiar așa de ușor să îl las pur și simplu să se ducă. După cum sunt sigură că știi...

A trecut o lună de când au murit părinții mei, și, jumătate din timp, încă mă simt în stare de șoc.

— Nu, nu e!

Încă mă trezesc în fiecare dimineață și, pentru un moment, doar un moment, nu îmi amintesc de ce am sentimentul acela apăsător în stomac.

Nu îmi amintesc că s-au dus și că nu îi voi mai vedea niciodată.

Nu îmi amintesc că sunt singură.

Apoi totul mă pocnește din nou și la fel o face și durerea pierderii lor.

Să urc în acel prim avion ieri-dimineață a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată – în afară de identificarea lor – și cred că e din cauză că m-a făcut să conștientizez moartea lor un pic mai mult.

Lia și cu mine doar stăm, cumva, în picioare în mijlocul camerei ei pentru o secundă, doi oameni care par în regulă la exterior, dar care sunt distruși pe interior. Nu vorbim, nu spunem absolut nimic. Doar stăm pe loc și înțelegem faptul că altcineva suferă la fel de mult ca noi.

E un sentiment bizar. Și ciudat de reconfortant.

La un moment dat, Lia se duce la biroul ei, unde are un ceainic electric băgat în priză. Toarnă în el niște apă din carafa pe care o are tot pe birou, apoi pornește aparatul înainte să deschidă un borcan cu ceea ce pare să fie un amestec și scoate din el două pliculețe de ceai.

— Pot să te ajut cu ceva? întreb, chiar dacă fata pare să aibă lucrurile sub control.

E drăguț să o văd cum parcurge ritualul de a face ceai din frunze de casă. Îmi amintește de mama și de orele pe care le petreceam odinioară în bucătărie, pregătind toate amestecurile ei diferite.

— Mă descurc!

Dă din cap spre cel de-al doilea pat din cameră, pe care l-a aranjat ca pe un fel de canapea/pat de zi, cu o pătură roșie și o mulțime de perne decorative cu pietricele.

— Du-te și așază-te!

O fac, dorindu-mi să am pe mine pantaloni de yoga sau de trening în loc de rochia asta, ca să pot sta ca un om normal. Lia nu prea vorbește în timp ce pregătește ceaiul, și nici eu nu o fac. E cam greu să știi încotro să duci conversația, acum, că am discutat despre tot, de la limbi pe cale de dispariție până la persoane dragi moarte.

Liniștea se întinde, iar eu încep să mă simt inconfortabil. Nu durează mult până când ceainicul începe să fiarbă, apoi Lia îmi pune o ceașcă aburindă în față.

— E amestecul meu special, spune, ținând ceașca în dreptul gurii și suflând ușor. Sper să îți placă!

— Sunt sigură că e grozav.

Îmi cuprind cana cu mâinile și aproape tremur de ușurare pentru că, în sfârșit, pot să îmi încălzesc degetele. Chiar dacă are un gust groaznic, merită, pentru că am ocazia să nu îmi mai fie frig.

— Ceștile astea sunt frumoase, îi spun după ce iau o gură. Sunt japoneze?

— Da! spune Lia cu un zâmbet. De la magazinul meu preferat de acasă, din Tokio. Mama îmi trimite un set nou în fiecare semestru. Mă ajută cu dorul de casă.

— Asta e minunat!

Mă gândesc la mama mea și cum mereu îmi cumpăra o nouă ceașcă de ceai la fiecare Crăciun. Se pare că eu și Lia chiar avem multe în comun.

— Deci, cum a fost la petrecere? Presupun că nu bine, ținând cont de faptul că ai ajuns în bibliotecă, dar măcar ai reușit să cunoști niște oameni?

— Da, am cunoscut. Au părut destul de drăguți.

Râde.

— Ești o mincinoasă teribil de nepricepută.

— Da, păi, a părut politicos să încerc.

Iau o gură de ceai, care are un foarte puternic gust floral de care nu sunt sigură că îmi pasă. Dar e fierbinte, și asta e suficient ca să mă facă să iau o altă gură.

— Mi s-a mai spus asta, totuși. Partea cu mințitul prost, vreau să zic.

— Probabil că ar trebui să lucrezi la asta. La Katmere, să știi cum să minți e practic „Cursul de bază de supraviețuire".

E rândul meu să râd.

— Presupun că am probleme serioase, atunci.

— Presupun că da.

Nu e niciun pic de umor în răspunsul ei de data asta, și îmi dau seama dintr-odată că nu a fost nici în afirmația ei inițială.

— Stai! spun, stânjenită într-un mod ciudat de asta. Despre ce trebuie să mințiți voi, de este așa de important?

Acela e momentul când Lia mă privește direct în ochi și răspunde:

— Despre tot.

13

Hai, mușcă-mă!

HABAR NU AM CUM SĂ RĂSPUND LA ASTA. ADICĂ, CE AR trebui să spun? Ce ar trebui să gândesc?

— Nu fi așa de scandalizată! îmi spune după câteva secunde de tăcere stânjenitoare. Doar fac mișto de tine, Grace.

— Ah, da...

Râd împreună cu ea pentru că ce altceva aș putea face? Totuși, nu pare în regulă. Poate din cauza a cât de serioasă a părut atunci când mi-a spus că ea minte despre tot. Sau poate pentru că nu pot să nu mă întreb dacă acela a fost adevărul și acestea sunt doar minciuni... În orice caz, singura opțiune e să ridic din umeri și să spun:

— M-am gândit eu că doar faci mișto de mine.

— Chiar am făcut. Trebuia să îți fi văzut fața.

— Pun pariu, spun râzând.

Nu zice nimic timp de câteva secunde și nici eu nu o fac, până când liniștea începe să pară ciudată. În sfârșit, mă încumet:

— În ce limbă citeai mai devreme? Suna atât de mișto!

Lia mă privește pentru o secundă, de parcă s-ar gândi dacă vrea să îmi răspundă sau nu. În sfârșit, răspunde:

— Akkadiană. Este limba care a evoluat din sumeriana antică.

— Serios? Deci e veche de 3 000 de ani?

Pare surprinsă.

— Ceva de genul, da.

— Asta e incredibil. Mereu am fost atât de impresionată de lingviștii și de antropologii care fac asta, știi? Adică e foarte tare să îți dai seama ce înseamnă fiecare literă și cuvintele pe care le formează.

Clatin din cap plină de admirație.

— Dar să îți dai seama cum sunau? Asta mă cam dă pe spate.

— Nu?

Ochii îi strălucesc de încântare.

— Fundamentul limbii este atât de...

Telefonul meu vibrează de la câteva mesaje la rând, întrerupând-o. Îl scot, gândindu-mă că Macy s-a plictisit, într-un final, să mă aștepte să mă întorc. Bineînțeles, ecranul meu de pornire e o serie de mesaje de la verișoara mea, fiecare un pic mai disperat decât cel anterior. Pare că a încercat să îmi dea mesaje de ceva vreme, dar am avut telefonul pe silențios.

Macy: Hei, unde te-ai dus?

Macy: Tot aștept să te întorci.

Macy: Unde ești???

Macy: Vin să te caut.

Macy: Ești bine???

Macy: Răspunde-mi!!!!!

Macy: Ce se întâmplă?

Macy: Ești. Bine?????

Îi răspund cu un scurt *sunt bine*, iar telefonul îmi bâzâie din nou. O privire aruncată la mesajul cu majuscule *UNDE EȘTI?* al verișoarei mele, și știu că ar fi indicat să o găsesc înainte să o ia complet razna.

— Scuze, Lia, dar trebuie să plec! Macy a luat-o razna.

— De ce? Pentru că ai plecat de la petrecere? O să îi treacă.

— Da, dar cred că este cu adevărat îngrijorată.

Nu îi povestesc despre ce s-a întâmplat cu acei tipi aseară, nu spun că probabil de asta este Macy atât de supărată

că nu mă poate găsi. În schimb, mă concentrez pe telefonul meu și, înainte să mă ridic, îi dau mesaj lui Macy: *Camera Liei.*

— Mersi pentru ceai!

— Măcar mai stai câteva minute, termină-ți băutura! Pare pe jumătate amuzată, pe jumătate dezamăgită atunci când continuă: Doar nu vrei ca verișoara ta să creadă că poate face pe șefa cu tine.

Îmi duc ceașca la chiuveta din baie.

— Nu face pe șefa cu mine. Cred că doar îi este teamă că sunt supărată sau ceva.

Pare mai ușor să îi dau explicația asta decât să deschid discuția despre ce s-a întâmplat cu Marc și Quinn.

— Pe lângă asta, la cum o cunosc, e deja în drum spre camera ta chiar acum.

— Probabil că ai dreptate. Macy tinde să fie genul isteric.

— Nu am zis asta...

O bătaie în ușă mă întrerupe.

Lia doar rânjește la mine în stilul *ți-am spus eu.*

— Nu te deranja să speli ceașca, spune, luându-mi-o din mână. Doar du-te și arată-i lui Macy că nu îți dai sufletul, plângând. Și că nu te-am ucis.

— Nu ar crede asta. Doar își face griji pentru mine.

Totuși, merg țintă spre ușă, apoi o deschid și o descopăr pe verișoara mea – după cum prevăzusem – de cealaltă parte.

— Sunt chiar aici, îi spun zâmbind.

— Oh, Doamne-ajută!

Își aruncă brațele în jurul meu.

— Am crezut că ai pățit ceva.

— Ce aș putea păți, atâta timp cât aproape toată lumea e la petrecere? Doar m-am dus să mă plimb, încerc să glumesc.

— Nu știu.

Dintr-odată pare nesigură.

— Multe chestii...

— Cred că Macy era îngrijorată că poate ai ieşit afară, intervine Lia. Dacă ai fi rătăcit pe afară în rochia aia, ai fi fost aproape moartă acum.

— Da, exact!

Macy pare să profite de scuză.

— Nu am vrut să mori îngheţată înainte ca prima ta zi întreagă în Alaska să se fi terminat.

E un răspuns ciudat, mai ales ţinând cont de faptul că ştie ce era să mi se întâmple aseară, dar nu este chiar momentul să intrăm în acest subiect, aşa că mă întorc spre Lia şi spun:

— Mersi pentru tot!

— Stai liniştită!

Rânjeşte la mine.

— Să mai treci pe aici. Ne vom face manichiura şi pedichiura sau nişte măşti faciale...

— Sună bine! Şi mi-ar plăcea la nebunie să aflu mai multe despre cercetările tale.

— Manichiura şi pedichiura? repetă Macy, părând surprinsă. Cercetare?

Lia dă ochii peste cap.

— Evident, şi tu eşti invitată.

Apoi ne închide uşa în nas.

Ceea ce... hai să fim sinceri, pare ciudat, ţinând cont de cât de prietenoasă a fost toată seara. Pe de altă parte, în clipa în care Macy a apărut, totul la Lia a devenit mult mai ascuţit. Poate că urarea ei abruptă de noapte bună are mai mult de-a face cu verişoara mea decât cu mine.

Apoi Macy şopteşte:

— Nu-mi vine să cred că ai fost invitată să îţi faci manichiura şi pedichiura cu Lia Tanaka. *După* ce ai fost invitată în camera ei.

Nu pare geloasă, doar confuză. De parcă ar fi cel mai ciudat lucru din lume ca Lia şi cu mine să avem ceva în comun.

— Nu a fost greu. Pare chiar foarte drăguță.

— „Drăguță" nu e un adjectiv pe care l-aș folosi în mod normal ca să o descriu, îmi răspunde Macy în timp ce înaintăm pe culoar. E cea mai populară fată din școală și, în general, se străduiește din răsputeri să le reamintească asta oamenilor. Deși, în ultima vreme, a fost foarte retrasă.

— Da, păi, după pierderea iubitului, presupun că are dreptul.

Ochii lui Macy devin uriași.

— Ți-a *spus* despre asta?

— Da!

Un gând provocator de greață mă cuprinde.

— E un secret?

— Nu! Doar că... am auzit că nu vorbește despre Hudson.

E ceva ciudat în vocea ei când o spune și, dintr-odată, se uită oriunde altundeva, numai la mine nu. Sunt destul de sigură că e din cauză că se simte inconfortabil și nu pentru că tapiseria veche de mii de ani la care se uită în clipa asta și pe care probabil că a văzut-o de un milion de ori e mai interesantă decât conversația noastră. Doar că îmi doresc să aflu care e treaba.

— Asta nu e surprinzător, nu-i așa? răspund. Și nu prea mi-a vorbit despre el. Doar mi-a spus că a murit.

— Da! Acum aproape un an. A cam zdruncinat școala.

Macy încă nu se uită la mine, ceea ce devine tot mai ciudat cu fiecare secundă care trece.

— A fost elev aici?

— A fost, dar a absolvit cu un an înainte să moară. Totuși, ne-a dat peste cap pe mulți dintre noi.

— Pun pariu.

Vreau să întreb ce s-a întâmplat, dar e atât de stânjenită, încât pare necuviincios, așa că o las baltă.

Mergem în liniște câteva minute, lăsând subiectul să se stingă de la sine. Odată ce asta se întâmplă, Macy devine din nou ea cea normală și întreabă:

— Ți-e foame? Nu ai mâncat nimic la petrecere.

Încep să spun da – nu am mâncat nimic de la castronul de Frosted Flakes pe care mi l-a pus Macy dimineață din proviziile ei –, dar răul de altitudine trebuie să fi revenit, pentru că menționarea mâncării îmi face stomacul să chiorăie, și nu în sensul bun.

— Știi, cred că o să mă bag direct în pat. Nu mă simt chiar așa de bine.

Pentru prima dată, Macy pare îngrijorată.

— Dacă nu te simți mai bine dimineață, cred că ar fi indicat să trecem pe la asistentă. Ești aici de mai bine de douăzeci și patru de ore. Ar trebui să începi să te obișnuiești cu altitudinea.

— Când am căutat pe Google, scria între douăzeci și patru și patruzeci și opt de ore. Dacă nu mă simt mai bine după cursurile de mâine, o să merg. OK?

— Dacă nu te simți mai bine după cursurile de mâine, sunt destul de sigură că tata te va târî acolo personal. A fost disperat din cauza ta, de când l-ai rugat să te lase în San Diego, să îți termini semestrul.

Încă o tăcere stânjenitoare prinde contur și, sincer, nu mai pot să suport. Așa că e rândul meu să schimb subiectul:

— Nu-mi vine să cred cât de obosită sunt. Cât e ceasul, oricum?

Macy râde.

— E ora opt, suflet al petrecerii ce ești!

— O să petrec săptămâna viitoare. După ce dorm puțin... și după ce răul ăsta de altitudine dezgustător mă lasă.

Pun o mână pe abdomen în timp ce greața de mai devreme revine răzbunătoare.

— Sunt așa o nesimțită!

Macy își dă ochii peste cap.

— Să planific o petrecere în primele tale zile aici a fost o mișcare proastă din partea mea. Îmi pare rău!

— Nu eşti nesimţită. Doar încercai să mă ajuţi să cunosc oameni.

— *Încercam* să îmi etalez fabuloasa verişoară mai mare...

— Sunt mai mare cu... un an.

— Mai mare e mai mare, nu?

Rânjeşte la mine.

— În fine, încercam să te etalez şi să te ajut să te acomodezi. Nu m-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de o zi sau două să respiri, pur şi simplu.

Ajungem la camera noastră, iar Macy descuie uşa. Şi e exact la timp, pentru că stomacul meu se revoltă la aproximativ două secunde după ce intrăm. Abia ajung la baie înainte să vomit o combinaţie respingătoare de ceai şi Dr. Pepper.

Se pare că Alaska chiar se chinuie să mă omoare, până la urmă.

14

Cioc-cioc-cioc la poarta morții

Petrec următoarele cincisprezece minute încercând să îmi vărs conținutul stomacului și dorindu-mi ca, dacă acest loc blestemat *încearcă* să mă omoare, să o termine Dumnezeului mai repede.

Când greața în sfârșit dispare după vreo jumătate de oră, sunt epuizată, iar durerea de cap s-a întors la intensitate maximă.

— Să mă duc să aduc asistenta? mă întreabă Macy, mergând în spatele meu cu mâinile întinse, pregătită să mă prindă în timp ce îmi croiesc drum spre pat. Cred că ar trebui să mă duc după asistentă.

Gem în timp ce mă vâr sub așternuturile reci.

— Hai să mai așteptăm puțin!

— Nu cred...

— Privilegiul verișoarei mai mari.

Îi arunc un rânjet pe care nu îl simt deloc și mă cuibăresc pe pernă.

— Dacă nu mă simt mai bine dimineață, o să chemăm asistenta.

— Ești sigură?

Macy se mută de pe un picior pe altul, de parcă nu ar fi sigură ce să facă.

— Luând în considerare faptul că am avut parte de mai multă atenție decât de obicei de când am venit la școala asta? Da! Cu siguranță.

Nu pare bucuroasă de refuzul meu, dar, până la urmă, încuviințează din cap.

Alternez între somn și veghe în timp ce verișoara mea se spală pe față și se îmbracă în pijamale. Dar cam când stinge lumina și se bagă în pat, un nou val de greață mă cuprinde. Îl țin sub control, încercând să ignor cât de mult îmi doresc ca mama să fi fost aici să mă cocoloșească puțin și, în sfârșit, cad într-un somn agitat, unul din care nu mă trezesc decât atunci când alarma începe să urle la șase și jumătate în dimineața următoare. Se oprește la fel de abrupt atunci când cineva apasă pe *Amânare*.

Mă trezesc dezorientată, încercând să îmi amintesc unde sunt și a cui alarmă nenorocită mi-a țiuit în ureche. Apoi sunt inundată de toate amintirile. După încă o călătorie la baie pe la ora trei ca să îmi vărs mațele, greața a dispărut, ceea ce a fost o mare realizare. Și totul pare OK acum – capul a încetat să mi se învârtă, și, deși gâtul îmi pare uscat, nici acesta nu mă doare.

Ha! Se pare că internetul a avut dreptate în legătură cu cele *douăzeci și patru până la patruzeci și opt de ore pentru acomodare*. Sunt ca nouă.

Cel puțin până mă ridic în capul oaselor și îmi dau seama că este o cu totul altă poveste cu corpul meu. Aproape fiecare mușchi din corp mă doare de parcă tocmai ce aș fi urcat pe Denali – după ce am participat la un maraton. Sunt destul de sigură că e doar deshidratare combinată cu cât de încordată am fost ieri, dar, în orice caz, nu am starea necesară să mă dau jos. Și, cu siguranță, nu am starea necesară să afișez o față fericită pentru prima mea zi de cursuri.

Mă întind înapoi și îmi trag pătura peste cap, încercând să mă hotărăsc ce vreau să fac. Zece minute mai târziu, când Macy se trezește mormăind, încă stau întinsă.

Primul lucru pe care îl face este să plesnească alarma până când se oprește din nou – ceva pentru care îi sunt etern recunoscătoare, de vreme ce a ales cel mai strident și enervant sunet existent cu care să se trezească –, și îi ia doar o secundă să se dea jos din pat și să vină la mine.

— Grace? șoptește ușor, de parcă vrea să vadă cum mă simt, dar în același timp nu intenționează să mă trezească.

— Sunt bine, îi spun. Doar că mă doare peste tot.

— Iac! Asta e probabil deshidratare.

Se duce la frigiderul din colțul camerei și scoate o carafă cu apă. Pune în două pahare și îmi dă unul dintre ele în timp ce se așază pe patul ei. Petrece un minut scriind mesaje – Cam, mă gândesc – înainte să își arunce telefonul într-o parte și să se uite la mine.

— Trebuie să mă duc la ore astăzi – am teste la trei dintre ele –, dar o să mă întorc să văd ce faci când pot.

Îmi cam place când presupune că nu merg la ore, așa că nu o contrazic. Decât ca să spun:

— Nu trebuie să te dai peste cap să mă verifici. Mă simt mult mai bine.

— Bun, atunci poți să consideri această zi una pentru sănătatea mintală, din gama *Sfinte Sisoie, tocmai m-am mutat în Alaska!*

— Chiar există o zi pentru sănătatea mintală? o tachinez, fâțâindu-mă până când stau în fund, sprijinită de perete.

Macy pufnește pe nas.

— Există *luni* întregi pentru sănătatea mintală. Alaska nu e simplă.

E rândul meu să pufnesc.

— Nu zău! Sunt aici de mai puțin de patruzeci și opt de ore și deja mi-am dat seama de asta.

— Asta pentru că îți e frică de lupi, mă tachinează ea.

— Și de urși, recunosc fără pic de rușine. Așa cum ar trebui să îi fie oricărei persoane întregi la cap.

— Nu zici rău.

Rânjește.

— Ar trebui să îți dedici ziua asta și să faci orice vrei. Citește o carte, uită-te la niște tâmpenii pe la televizor, mănâncă proviziile mele de mâncare nesănătoasă, dacă stomacul tău are chef de asta. Tata o să îți informeze profesorii că o să începi mâine, în loc de azi.

Nici nu m-am gândit la unchiul Finn.

— Tatăl tău va fi de acord cu chiulul meu?

— El este cel care a sugerat asta.

— Cum știe el...

Mă opresc din vorbit când o bătaie se aude în ușă.

— Cine...

— Tata, spune Macy traversând camera, și dă ușa de perete. Cine altcineva?

Doar că nu este deloc unchiul Finn. Este Flint, care o privește pe Macy în micuța ei cămașă de noapte și pe mine, în rochia de aseară și cu machiajul întins pe față, și începe să rânjească precum un nătărău.

— Arătați bine, doamnelor!

Fluieră ușor.

— Să înțeleg că ați decis să duceți petrecerea la un alt nivel aseară, cu un pahar sau patru, ha?

— Ce ți-ar mai plăcea să știi, îi răspunde Macy ironic în timp ce se duce țintă spre baie și spre intimitatea pe care aceasta i-o oferă.

Nu mă deranjez să răspund, doar scot limba la el. Râde și ridică din sprâncene în semn de răspuns.

— Mi-ar *plăcea* să știu, îmi spune Flint în timp ce traversează camera și se așază la picioarele patului meu. Unde ai fugit? Și de ce?

Pentru că a-i dezvălui întregul motiv implică încercarea de a-i explica reacția mea bizară față de Jaxon – ca să nu mai spun tot ce a urmat –, mă rezum la o parte din adevăr.

— Altitudinea chiar a început să mă afecteze. M-am simțit de parcă urma să vomit, așa că am venit înapoi în cameră.

Asta îi șterge zâmbetul de pe față.

— Cum te simți acum? Răul de altitudine nu e ceva cu care să te joci. Poți să respiri bine?

— Pot să respir bine. Jur, adaug când nu pare prea convins. Mă simt aproape normal astăzi. Cred că doar a trebuit să mă obișnuiesc cu munții.

— Că veni vorba de munți...

Rânjetul atrăgător al lui Flint îi revine pe chip.

— De-asta am trecut pe aici. Câțiva dintre noi o să organizăm o bătaie cu bulgări de zăpadă diseară, după cină. M-am gândit că ai vrea să ni te alături... dacă te simți bine, vreau să spun.

— O bătaie cu bulgări?

Clatin din cap.

— Nu cred că ar trebui.

— De ce nu?

— Pentru că nici măcar nu știu cum să fac un bulgăre de zăpadă, darămite cum să arunc unul.

Mă privește de parcă mă port prostește.

— Iei zăpadă de jos, o presezi în formă de minge, apoi o arunci spre cea mai apropiată persoană.

Își folosește mâinile ca să își mimeze vorbele.

— Nu e chiar greu.

Mă holbez la el, nefiind convinsă.

— Haide, Fată Nouă! Încearcă! Promit că o să fie distractiv!

— Ai grijă, Grace!

Macy iese din baie, cu părul înfășurat într-un prosop.

— Să nu ai niciodată încredere într-un...

Tace când Flint se întoarce spre ea cu sprâncenele ridicate.

— O să organizeze o bătaie cu bulgări de zăpadă după ore, astăzi, îi spun. Vrea să mergem și noi.

Nu a invitat-o pe Macy, dar în niciun caz nu o să mă duc fără ea. Și, ținând cont de zâmbetul subit de pe fața ei, mă gândesc că am făcut alegerea potrivită.

— Serios? Trebuie să mergem, Grace! Bătăile cu bulgări de zăpadă ale lui Flint sunt legendare pe aici.

— Asta nu prea îmi inspiră încredere, având în vedere că nu am nici cea mai vagă idee ce fac.

— O să fie bine! spun amândoi în acelaşi timp.

E rândul meu să ridic din sprâncene în timp ce îmi plimb privirea de la unul la altul.

— Ai încredere în mine! mă imploră Flint. O să am foarte mare grijă de tine!

— Să nu ai încredere în el! îmi spune Macy. Pune-i un bulgăre de zăpadă în mână şi e de-a dreptul diabolic. Dar asta nu înseamnă că nu o să fie distractiv.

Tot cred că e o idee proastă, dar Flint şi Macy sunt singurii mei prieteni la Katmere la momentul actual. Cine ştie ce se va întâmpla cu Lia, iar în ceea ce îl priveşte pe Jaxon... Ei bine, Jaxon e o grămadă de lucruri, dar cu siguranţă nu l-aş numi prieten. Sau măcar prietenos, la drept vorbind.

— OK, bine! cedez cu graţie. Dar dacă ajung moartă în mijlocul luptei, o să vă bântui pe amândoi pe vecie.

— Sunt destul de sigură că o să supravieţuieşti, mă asigură Macy.

Flint, pe de altă parte, doar îmi face cu ochiul.

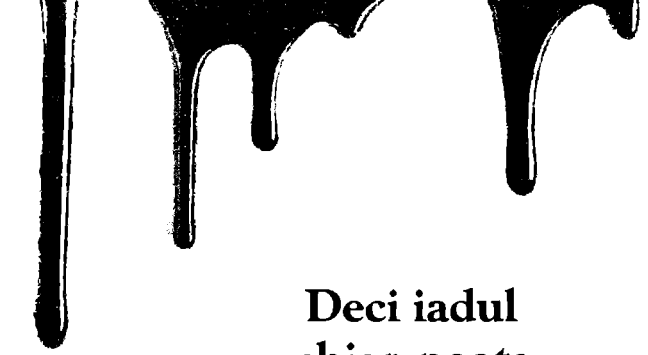
— Şi, dacă nu, mă pot gândi la moduri mai rele în care să îţi petreci eternitatea.

Înainte să găsesc un răspuns pentru asta, se apleacă şi îmi plasează un sărut pe obraz.

— Ne vedem mai târziu, Fată Nouă!

Şi dispare, strecurându-se pe uşă fără să mai arunce o privire în urmă.

Rămân cu o Macy cu ochii mari şi gura deschisă, care doar că nu bate din palme de încântare din cauza unui mic pupic. Şi cu informaţia tristă că, indiferent cât de adorabil e Flint, nu mă face nici pe departe să simt ceea ce mă face Jaxon să simt.

15

Deci iadul chiar *poate* să înghețe

— Cumva el..., murmură Macy după ce închide ușa în urma lui.

— Nu e mare scofală, o asigur.

— Flint tocmai...

Din câte se pare, cuvântul încă îi scapă, pentru că se bate pe obraz în același loc unde Flint l-a sărutat pe al meu.

— *Nu* e mare scofală, spun din nou. Nu e ca și cum m-ar fi sărutat pe bune sau ceva. Era doar prietenos.

— El nu este niciodată prietenos în felul ăla cu *mine*. Sau cu oricine altcineva cu care l-am mai văzut.

— Da, păi, tu ai iubit. Probabil că îi e teamă să nu îl rupă Cam cu bătaia.

Macy râde. Chiar râde, ceea ce... OK! Ideea ca iubitul ei subțire și mlădios să îl rupă cu bătaia pe Flint chiar pare puțin absurdă. Totuși, nu ar trebui *să se prefacă* măcar că îi ia apărarea?

— Vrei să vorbesc cu el? o tachinez. Să văd dacă te va săruta *pe tine* data viitoare?

— Bineînțeles că nu! Sunt foarte fericită cu Cam și săruturile lui, mulțumesc. Doar zic, Flint te place.

Ia o perie și începe să și-o treacă prin păr.

În ciuda vorbelor spuse, ceva din tonul ei mă face să mijesc ochii.

— Stai! Tu ai o pasiune pentru Flint *pe bune*?

— Bineînțeles că nu! Îl iubesc pe Cam.

Evită să mă privească în ochi în timp ce ia niște farduri.

— Da, pentru că asta e foarte convingător.

Îmi dau ochii peste cap.

— Fii atentă, dacă vrei să fii cu Flint, nu ar trebui să te despărți pur și simplu de Cam și să o faci?

— *Nu* vreau să fiu cu Flint.

— Mace...

— Vorbesc serios, Grace! Poate că am avut o pasiune pentru el acum o grămadă de timp, în clasa a noua sau cam așa. Dar asta a fost acum mult timp și nu mai contează.

— Din cauza lui Cam...

Îi urmăresc atent figura în oglindă în timp ce începe să își aranjeze părul scurt și colorat.

— Pentru că îl iubesc pe Cam, da, spune, în timp ce își face țepi din câteva șuvițe. Și, de asemenea, pentru că nu e așa aici.

— Așa, cum?

— Grupurile diferite. Nu se amestecă prea mult.

— Da, am observat asta la petrecere. Dar doar pentru că ei *nu o fac* nu înseamnă *că nu pot*, nu? Adică, dacă ție îți place de Flint și lui îi place de tine...

— Nu îmi place de Flint, geme ea. Și lui cu siguranță nu îi place de mine. Și dacă mie mi-ar fi plăcut de el, tot nu ar fi contat oricum, pentru că...

— Pentru că ce? E popular?

Oftează și clatină din cap.

— E mai mult de-atât.

— Mai mult decât *ce*? Încep să cred că am aterizat în *Fete rele*, versiunea Alaska sau ceva.

Se aude un ciocănit în ușă chiar înainte să apuce să răspundă.

— Mai exact, câți oameni se opresc la tine la ușă înainte de ora șapte și jumătate dimineața? glumesc în timp ce mă grăbesc să deschid.

Macy nu răspunde, doar ridică din umeri și rânjește în timp ce începe să se machieze.

Deschid ușa și îl găsesc pe unchiul meu, privindu-mă îngrijorat.

— Cum te simți? Macy mi-a zis că ai vomitat azi-noapte.

— Sunt mai bine, unchiule Finn. Greața a dispărut, și la fel și durerea de cap.

— Ești sigură?

Face semn să mă bag înapoi în pat, așa că ascult – un pic recunoscătoare, ca să fiu sinceră. Am dormit atât de puțin în ultimele două nopți, încât mă simt ca în ceață, chiar dacă răul de altitudine a dispărut, în sfârșit.

— Bun!

Pune o mână pe fruntea mea, de parcă ar verifica dacă am febră.

Încep să fac o glumă cum că răul de înălțime nu e un virus, dar în timp ce mă sărută pe creștetul capului, cuvintele mi se opresc în gât. Pentru că în momentul ăsta, cu sprâncenele încrețite și gura strânsă într-o încruntare care doar îi face gropițele din obraji mai evidente, unchiul Finn seamănă atât de mult cu tata, încât trebuie să mă folosesc de fiecare dram de voință ca să nu plâng.

— Eu tot cred că Macy are dreptate, continuă, inconștient de cât de distrusă mă simt dintr-odată. Ar trebui să îți petreci ziua odihnindu-te și să începi orele mâine. Pierderea părinților tăi, mutarea, Academia Katmere, Alaska – sunt multe chestii cu care să te obișnuiești, chiar și fără răul de altitudine.

Încuviințez din cap, dar privesc în altă parte, înainte să-mi vadă emoția din ochi.

Probabil că își dă seama că mă chinui, pentru că nu mai spune nimic altceva. Doar mă mângâie ușor pe mână înainte să se îndrepte spre măsuța de toaletă încastrată unde Macy încă se pregătește.

Stau de vorbă, dar vocile lor sunt atât de joase, încât nu pot auzi nimic, așa că doar le ignor. Mă sui înapoi în pat și trag pătura până la bărbie. Și aștept ca dorul de părinții mei să treacă.

Nu plănuiesc să adorm, dar o fac oricum. Când mă trezesc, e trecut de ora unu, iar stomacul îmi chiorăie aproape încontinuu. De data asta totuși disconfortul este cauzat de faptul că au trecut mai bine de douăzeci și patru de ore de când n-am mai pus în gură ceva ce seamănă a mâncare.

Pe frigider sunt un borcan cu unt de arahide și o cutie de biscuiți sărați, și mă uit cu jind la amândouă. O tonă de unt de arahide și un pachet întreg de biscuiți sărați mai târziu, și o să mă simt din nou om.

De asemenea, mă simt prinsă în capcană – în camera asta și în școala asta.

Încerc să ignor agitația, încerc să mă uit la unul dintre serialele mele favorite pe Netflix sau să citesc revista pe care nu am terminat-o în avion. Îi dau mesaj lui Heather, deși știu că e la școală, sperând că vom discuta pentru o vreme. Doar că – potrivit singurului mesaj pe care reușește să mi-l trimită înapoi – urmează să dea un test la algebră, deci nu e o idee bună să o distrag.

Nimic altceva din ce încerc nu funcționează, așa că până la urmă mă hotărăsc să îi dau bătaie. Poate o plimbare prin sălbăticia Alaskăi este exact ce am nevoie ca să îmi limpezesc mintea.

Dar să mă hotărăsc să ies la o plimbare și să mă pregătesc cu adevărat pentru una sunt două lucruri total diferite aici. Fac un duș rapid și apoi – pentru că sunt clar o începătoare – caut pe Google cum să te îmbraci pentru o iarnă în Alaska.

Se pare că răspunsul este *cu foarte mare* grijă, chiar dacă suntem abia în noiembrie.

De îndată ce intru pe un site ce pare respectabil, hainele pe care Macy s-a asigurat că le am capătă mult mai mult sens acum. Încep cu colanții din lână pe care mi i-a luat și unul dintre maiourile mele, apoi adaug un strat de lenjerie lungă de corp – pantaloni și bluză. După lenjeria de corp, mă strecor în pantaloni roz-aprins (desigur) din fleece și o jachetă din fleece gri. Site-ul îmi dă opțiunea unei alte geci, mai groase, care să vină peste asta, dar nu este nici pe departe atât de frig cum va fi peste două luni, așa că mă hotărăsc să sar peste ea și să îmi pun direct căciula, fularul, mănușile și două perechi de șosete. În sfârșit, închei cu geaca de puf cu glugă pe care mi-a cumpărat-o unchiul meu și cu perechea de ghete de zăpadă potrivită pentru Denali care este în fundul șifonierului meu.

O privire rapidă în oglindă îmi spune că arăt la fel de ridicol precum mă simt.

Dar mă gândesc că voi arăta și mai ridicol dacă mor înghețată în a doua mea zi întreagă în Alaska, așa că ignor sentimentul. În plus, dacă ajunge să îmi fie foarte cald în timpul plimbării, pot să îmi dau jos stratul de fleece – sau așa sugerează ghidul on-line, de vreme ce transpirația este dușmanul aici. Din câte se pare, să te plimbi în haine ude poate duce la hipotermie. Deci... exact ca toate celelalte lucruri în statul ăsta.

În loc să îi dau mesaj și să o întrerup din unul dintre testele ei, îi las lui Macy un bilet, spunându-i că mă duc să explorez curtea școlii – nu sunt suficient de nebună, încât să trec efectiv de zid, în sălbăticie, acolo unde sunt lupi și urși, și Dumnezeu mai știe ce.

Apoi ies. În timp ce cobor scările, îi ignor cam pe toți cei pe care îi întâlnesc – adică aproape nimeni, de vreme ce cam toată școala e la ore acum. Probabil că ar trebui să mă simt vinovată pentru că nu sunt la ore, dar sunt doar ușurată.

Odată ajunsă la parter, ies pe prima uşă spre exterior pe care o găsesc şi aproape că mă răzgândesc când vântul şi frigul doar că nu mă plesnesc peste faţă.

Poate că ar fi trebuit să pun pe mine stratul acela suplimentar, până la urmă...

E prea târziu acum, aşa că îmi trag gluga pe cap şi îmi bag faţa acoperită de fular în gulerul înalt al gecii. Apoi mă avânt în curte, în ciuda faptului că instinctul urlă la mine să mă întorc înăuntru.

Dar mereu am auzit că ar trebui să începi un lucru aşa cum plănuieşti să îl termini, şi *nu* am de gând să fiu prizonieră în şcoală pentru următorul an. Peste nenorocitul meu de cadavru!

Îmi bag mâinile în buzunare şi încep să merg.

Iniţial, sunt atât de nefericită, încât nu mă pot gândi decât la frig şi la senzaţia acestuia pe pielea mea, în ciuda faptului că aproape fiecare centimetru din mine este acoperit cu mai multe straturi.

Dar, cu cât merg mai mult, cu atât mi se face mai cald, aşa că grăbesc pasul şi reuşesc, în sfârşit, să încep să studiez locul. Soarele s-a ridicat acum aproximativ patru ore –, aproape de ora zece – aşa că aceasta este prima dată când văd sălbăticia la lumina zilei.

Sunt frapată de cât de frumos este totul, chiar şi aici, în curtea campusului. Suntem aşezaţi pe una dintre coastele muntelui, aşa că totul este înclinat, ceea ce înseamnă că în permanenţă urc sau cobor un deal sau un altul – nu e simplu, ţinând cont de altitudine, dar măcar respir mult mai uşor decât acum două zile.

Nu cresc prea multe plante diferite pe aici acum, dar sunt o grămadă de plante perene de-a lungul diferitelor alei, grupate în anumite zone din campus. Sunt o pată minunată de verde pe fundalul zăpezii albe ce acoperă aproape totul.

Curioasă să aflu senzaţia – dar nu suficient de ridicolă, încât să îmi scot mănuşile –, mă aplec şi iau o mână de zăpadă, apoi

o las să îmi alunece printre degete doar ca să o văd cum cade. Când mâna mi-e goală, mă aplec şi iau mai multă, apoi fac ce mi-a spus Flint mai devreme şi o bat într-un bulgăre.

E mai uşor decât am crezut că va fi, şi trec doar câteva secunde înainte să arunc zăpada cât de tare pot spre copacul din stânga locului unde se bifurcă aleea. Privesc cu satisfacţie cum loveşte trunchiul şi explodează, înainte să încep să merg pe cărarea de dincolo de el.

Dar în timp ce mă apropii de copac, îmi dau seama că nu am mai văzut niciodată ceva asemănător cu rădăcinile lui întunecate şi răsucite. Uriaşe şi cenuşii, şi cu nodurile întrepătrunse într-un dezastru haotic care pare a fi ceva provenit dintr-un coşmar foarte nasol, doar că nu ţipă la trecători să aibă grijă. Adaugă ramurile rupte şi scoarţa smulsă de pe trunchi, şi chestia arată de parcă locul ei ar fi în mijlocul unui film horror în loc de campusul nostru, de altfel imaculat.

Nu o să mint. Mă face să mă opresc. Ştiu că e ridicol să fiu scârbită de un copac, dar cu cât mă apropii mai mult, cu atât arată mai rău – şi cu atât mai rău mă simt cu privire la cărarea pe care o păzeşte. Gândindu-mă că deja am împins suficient limitele zonei de confort pentru o zi doar prin faptul că sunt aici, afară, mă întorc spre aleea însorită din dreapta.

Aparent, e o alegere bună, pentru că, de îndată ce trec de prima curbă, zăresc un grup de clădiri. Mă opresc să le privesc pe majoritatea de la o distanţă sigură, de vreme ce orele sunt în desfăşurare, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să fiu prinsă trăgând cu ochiul pe ferestre, de parcă aş fi vreo ciudată.

Pe lângă asta, fiecare cabană – şi chiar arată ca nişte cabane – are un semn în faţa ei care denumeşte clădirea şi spune pentru ce este folosită.

Mă opresc când ajung la una dintre cele mai mari. E denumită CHINOOK: ARTĂ, iar inima mea o ia puţin la goană doar uitându-mă la ea. Desenez şi pictez de când am înţeles că

creioanele colorate pot face mai mult decât să umple paginile cărților dedicate, iar o parte din mine nu vrea nimic altceva decât să o rup la fugă pe aleea plină de zăpadă și să dau ușa de perete, doar ca să văd ce fel de studio de artă au aici.

Mă hotărăsc să îmi scot telefonul și să fac rapid o poză panoului. O să caut pe Google mai târziu cuvântul *chinook*. Știu că înseamnă „vânt" în cel puțin o limbă nativă din Alaska, dar o să fie distractiv să îmi dau seama în care dintre ele.

Eu cam vreau să știu ce înseamnă *toate* cuvintele, așa că, în timp ce continui să trec pe lângă diferitele clădiri de la periferie – unele mai mari decât altele –, fac o poză fiecărui semn, ca să pot căuta cuvintele mai târziu. În plus, mă gândesc că mă va ajuta să țin minte unde sunt toate, de vreme ce habar nu am în ce săli se țin cursurile mele, încă.

De fapt, sunt puțin îngrijorată să nu am prea multe cursuri aici, afară, pentru că ce s-ar presupune că ar trebui să fac? Să fug înapoi în cameră și să dau jos toate hainele astea între cursuri? Dacă da, atunci cât de lungi sunt, mai exact, pauzele dintre ore aici, la Katmere? Pentru că cele șase minute de care aveam parte la vechea mea școală nu prea vor fi suficiente.

Când ajung la capătul rândului de clădiri împrăștiate, găsesc o alee pavată cu piatră care pare să își croiască drum prin curte, către partea opusă a castelului. Un sentiment ciudat că ar trebui să mă întorc mi se așază pe umeri – cam cum am simțit aseară, la bibliotecă – și mă opresc o clipă.

Dar știu când îmi las imaginația să pună stăpânire pe mine – copacul ăla de acolo chiar m-a băgat în sperieți –, așa că mă scutur de acea senzație și intru pe potecă.

Însă cu cât mă îndepărtez mai tare de clădirea principală, cu atât devine vântul mai rău, și măresc pasul, încercând să-mi mențin căldura. S-a cam zis cu încinsul și cu datul jos al unui strat de haine, cum sugera site-ul. Sunt destul de sigură că amenințarea

că mă voi transforma într-o înghețată pe băț „cu aromă de Grace" devine din ce în ce mai reală cu fiecare secundă care trece.

Totuși, nu mă întorc. În acest punct, cred că am ocolit mai bine de jumătate din curte, ceea ce înseamnă că sunt mai aproape de castelul principal dacă merg în continuare înainte, decât dacă mă întorc pe unde am venit. Așa că îmi strâng fularul un pic mai tare în jurul feței, bag mâinile în buzunarele gecii și continui să merg.

Trec pe lângă alte câteva pâlcuri de copaci, un iaz care este complet înghețat la suprafață și pe care mi-ar plăcea tare mult să patinez dacă aș reuși să îmi mențin echilibrul cu toate hainele astea pe mine, și încă două clădiri mai mici. Una are o plăcuță cu SHILA: MAGAZIN, iar pe cealaltă scrie deasupra ușii TANANA: STUDIO de dans.

Numele cabanelor sunt mișto, dar cursurile pe care le găzduiesc mă surprind un pic. Nu știu la ce m-am așteptat de la Academia Katmere, dar bănuiesc că nu ca aceasta să aibă tot ce are un liceu normal și atât de multe în plus.

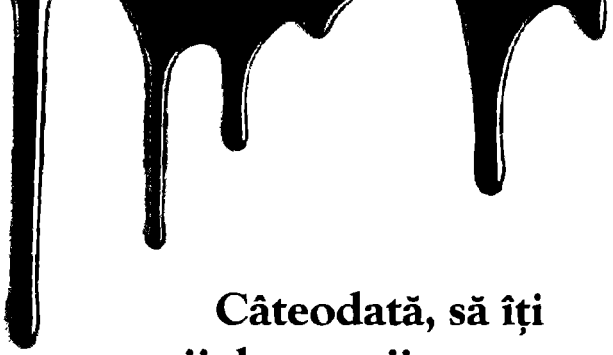
Recunosc, singurele mele cunoștințe despre internatele de bogătani vin de pe DVD-ul vechi al mamei cu *Cercul poeților dispăruți* pe care mă punea să îl urmăresc cu ea o dată pe an. Dar în acel film, Academia Welton era superstrictă, superdură și superarogantă. Până acum, Academia Katmere pare să fie doar una dintre cele trei.

Vântul devine din ce în ce mai nasol, așa că din nou măresc pasul, urmând aleea pe lângă un grup de copaci mai mari. Aceștia nu sunt plante perene, frunzele lor au dispărut de mult, iar crăcile lor sunt acoperite de gheață și pline de țurțuri. Mă opresc să studiez câteva dintre ele pentru că sunt superbe și pentru că lumina care se refractă din ele trimite pe jos, la picioarele mele, curcubeie care dansează.

Sunt atât de fermecată de această mică fantezie, încât nici nu mă deranjează vântul pentru o clipă, pentru că acesta face

curcubeiele să danseze. Până la urmă totuşi, îmi e prea frig ca să stau într-un loc şi îmi croiesc drum printre copaci ca să găsesc un alt iaz îngheţat. Acesta evident este menit să fie folosit ca loc în care oamenii să piardă vremea, pentru că sunt o groază de scaune aşezate în jurul lui, împreună cu un umbrar acoperit de zăpadă câţiva metri mai departe.

Fac câţiva paşi spre umbrar, gândindu-mă că aş putea să mă aşez pentru câteva minute, înainte să îmi dau seama că este deja ocupat de Lia... şi *Jaxon*.

16

Câteodată, să îți ții dușmanii aproape este singurul lucru care previne hipotermia

FIR-AR SĂ FIE!

Mi-am jurat că nu o să fug ca un iepure speriat data următoare când o să îl văd pe Jaxon, dar acesta nu prea pare momentul să rămân prin zonă. Nu când totul la conversația lor țipă *intens*. Și – mai important – *privat*.

Felul în care corpurile lui și al Liei sunt îndreptate unul spre celălalt, dar nu se ating, de fapt.

Încordarea umerilor lor.

Cum amândoi sunt total absorbiți de ceea ce spune celălalt.

Există o parte din mine care își dorește să fi fost mai aproape, să poată auzi despre ce vorbesc, chiar dacă nu este *absolut deloc treaba mea*. Totuși, orice persoană care arată atât de sumbră și de furioasă cum arată aceștia doi cu siguranță are vreo problemă, și aș minți dacă aș zice că nu vreau să știu care este aceasta.

Nu sunt sigură de ce contează atât de mult pentru mine, doar că este o intimitate în cearta lor care mă face să mă doară stomacul. Ceea ce este absurd, ținând cont de faptul că abia îl cunosc

pe Jaxon. Şi că în două ocazii din patru în care ne-am întâlnit a trecut pe lângă mine de parcă nici nu aş fi existat.

Ăsta este, din orice perspectivă, un mare-mare indiciu că el nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Doar că îmi tot amintesc expresia feţei lui când i-a alungat pe acei tipi de lângă mine în prima seară. Felul în care pupilele lui erau cât se poate de mari când mi-a atins faţa şi a şters picătura de sânge de pe buzele mele.

Felul în care trupul lui l-a atins pe al meu şi m-am simţit de parcă totul în interiorul meu îşi ţinea respiraţia, doar aşteptând o ocazie să revină la viaţă.

Nu am simţit că am fi fost străini atunci.

Ceea ce reprezintă, probabil, motivul pentru care continui să îi urmăresc pe el şi pe Lia, împotriva raţiunii mele.

Se ceartă cu îndârjire acum, atât de tare, încât chiar pot să le aud vocile ridicate, chiar şi de aici, de la depărtare. Nu sunt suficient de aproape ca să desluşesc cu adevărat cuvintele, dar nu am nevoie să ştiu ce spun ca să îmi dau seama cu exactitate cât sunt de furioşi amândoi.

Şi asta înainte ca Lia să se dezlănţuie, palma ei deschisă izbindu-se de obrazul lui cu cicatrice atât de tare, încât îi mută faţa lui Jaxon. El nu o loveşte în schimb. De fapt, nu face absolut nimic înainte ca palma ei să zboare din nou către faţa lui.

De data asta, o prinde de încheietură şi o ţine strâns în timp ce ea se zbate să se elibereze. Ea ţipă de-a binelea acum, sunete aspre de furie şi agonie care mă zgârie pe interior şi îmi aduc lacrimi în ochi.

Cunosc sunetele astea. Cunosc agonia care le produce şi furia care le face imposibil de stăpânit. Ştiu cum vin din străfundurile ei şi cum îţi lasă gâtlejul – şi sufletul – sfâşiat în urma lor.

Instinctiv, fac un pas spre ea – spre ei –, însufleţită de durerea Liei şi de violenţa abia ţinută în frâu care atârnă în aer între ei. Dar vântul se înteţeşte în timp ce fac primul pas, şi, dintr-odată,

amândoi se întorc și se uită la mine cu ochi negri și goi, care îmi trimit un fior prin tot corpul. Un fior care nu are nimic de-a face cu frigul și totul cu felul în care Jaxon și Lia mă privesc.

De parcă ei sunt prădătorii, iar eu sunt prada în care abia așteaptă să își înfigă dinții.

Îmi spun că sunt doar speriată, dar nu mă ajută să scap de sentimentul ciudat, chiar în timp ce le fac amândurora scurt cu mâna. Ieri am crezut că Lia și cu mine am putea deveni prietene – mai ales când a sugerat să ne facem manichiura și pedichiura împreună –, dar e evident că prietenia nu se aplică în cazul a orice o fi ceea ce se întâmplă aici. Ceea ce e în regulă. Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să mă bag în mijlocul certei dintre doi oameni care e clar că au o poveste împreună. Dar nici nu vreau să îi las singuri dacă cearta lor a escaladat, ea lovindu-l pe el și el apucând-o pe ea în autoapărare.

Toate astea mă lasă nesigură în legătură cu ce ar trebui să fac acum, rămasă pe loc, un paznic ciudat holbându-se la amândoi într-un efort de a preveni nu știu ce în timp ce ei se holbează înapoi la mine.

Când Jaxon dă drumul încheieturii Liei și face câțiva pași spre mine, aceeași panică ce m-a cuprins ieri la petrecere mă izbește din nou. La fel o face și fascinația ciudată pe care am avut-o de la început. Nu știu ce este la el, dar, de fiecare dată când îl zăresc, simt cum mă îmboldește ceva ce nu pot identifica, ceva ce nu îmi pot explica.

Mai avansează câțiva pași, iar inima începe să îmi bată și mai tare. Totuși, rămân pe loc – am fugit de Jaxon o dată. Nu o să o mai fac a doua oară.

Apoi Lia se întinde, apucându-l *pe el*, ținându-l *pe el* în spate, trăgându-l *pe el* spre ea. Pericolul se diminuează în privirea ei (deși nu și în a lui) de parcă nu ar fi existat acolo niciodată, și îmi face entuziasmată cu mâna.

— Bună, Grace! Vino și tu aici!

Ăăă, nu, mulțumesc! Nici într-un milion de ani. Nu când instinctul urlă la mine să fug, chiar dacă nu știu de ce.

Așa că, în loc să pășesc în față, îi fac din nou cu mâna și strig:

— De fapt, trebuie să mă întorc în camera mea înainte ca Macy să trimită o nouă echipă de căutare. Doar am vrut să explorez puțin înainte să încep cursurile mâine. O după-amiază plăcută să aveți!

Ultima replică pare foarte exagerată, luând în considerare furia pe care o simt între ei, dar am tendința fie să amuțesc, fie să trâncănesc atunci când sunt agitată, așa că, una peste alta, nu e o prestație *groaznică*. Sau, cel puțin, asta îmi spun când mă întorc și mă îndepărtez pe cât de repede pot, dar fără să fug propriu-zis.

Fiecare pas e o lecție de autocontrol de vreme ce trebuie să mă forțez să nu privesc peste umăr ca să văd dacă Jaxon încă mă urmărește. Fiorul din ceafă îmi spune că o face, dar îl ignor.

Exact cum ignor sentimentul ciudat din interiorul meu de fiecare dată când l-am văzut. Îmi spun că nu e nimic, că nu contează. Pentru că în niciun caz nu sunt pe cale să fac o pasiune pentru un băiat atât de complicat.

Totuși, impulsul de a mă întoarce persistă – chiar până în momentul în care Jaxon apare lângă mine, cu ochii lucindu-i de interes și cu părul al dracului de sexy fluturându-i în vânt.

— Care-i graba? mă întreabă, băgându-se în fața mea în așa fel, încât e fix în calea mea, mergând cu spatele.

Suntem față în față și sunt obligată să încetinesc, altfel o să mă lovesc de el.

— Nicăieri.

Privesc în jos ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui.

— Mi-e frig.

— Deci ce e? Nimic?

Se oprește din mers, ceea ce mă obligă să fac același lucru, apoi pune un deget sub bărbia mea și apasă în sus până când cedez și îi întâlnesc privirea. Îmi aruncă un mic zâmbet strâmb care îi

face inimii mele chestii de nedescris – adevăratul motiv pentru care încercam să nu îl privesc în ochi de la bun început. Mai ales ținând cont de ceea ce am văzut adineauri între el și Lia.

— Sau frigul?

Dacă privesc mai îndeaproape, încă pot vedea semnul palmei ei pe obrazul lui însemnat. Mă calcă pe nervi mai mult decât ar trebui, luând în considerare faptul că abia îl cunosc pe tip. Și de aceea fac intenționat un pas într-o parte și spun:

— Frigul. Așa că, dacă îmi permiți...

— Porți o grămadă de haine, îmi spune – confirmându-mi că arăt pe cât de ridicol mă simt – în timp ce se mișcă până când e din nou în fața mea. Ești sigură că frigul nu e doar o scuză?

— Nu am nevoie să mă scuz în fața ta.

Și totuși o fac – născocind justificări și încercând să fug de el și de ceea ce tocmai am văzut. Încercând să fug de toate chestiile pe care mă face să le simt când tot ce îmi doresc este să mă agăț de el și să mă țin strâns. E un gând absurd, un sentiment absurd, dar asta nu înseamnă că lucrurile sunt mai puțin reale.

Înclină capul, ridică o sprânceană și, cumva, inima mea începe să bată mult mai tare din cauza asta.

— Nu?

Asta e partea în care ar trebui să încep să merg. Partea în care ar trebui să fac multe lucruri, *orice* lucru, care să nu implice să sar pe Jaxon Vega de parcă ar fi vorba de aruncarea decisivă într-un meci la campionatul mondial. Dar nu fac asta.

În schimb, rămân pe loc. Nu pentru că Jaxon îmi blochează calea – ceea ce face –, ci pentru că tot interiorul meu răspunde la tot ce este în interiorul lui. Chiar și pericolul. *Mai ales* pericolul, deși nu am fost niciodată fata care își asumă riscuri doar ca să vadă care-i senzația.

Poate din acest motiv – în loc să mă mișc pe lângă el și să fug înapoi la castel așa cum ar trebui să o fac –, îl privesc direct în ochi și spun:

— Nu! Nu trebuie să îți dau socoteală.

Râde. Chiar râde, și e cel mai arogant lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Toată lumea ajunge să îmi dea socoteală... până la urmă.

Dumnezeule! Ce *dobitoc*!

Îmi dau ochii peste cap și pășesc pe lângă el, mergând în continuare pe cărare cu un spate țeapăn și un pas alert care doar că nu țipă ca el să nu mă urmeze. Pentru că, atunci când spune chestii ca asta, nu contează cât de atrasă mă simt de el. Am chestii mai bune de făcut decât să îmi pierd timpul cu un tip care crede că este darul lui Dumnezeu pentru noi toți.

Doar că Jaxon pare să nu fie atât de bun la cititul limbajului corpului pe cât am crezut – sau pur și simplu nu îi pasă. În orice caz, nu mă lasă să plec, așa cum mă aștept. În schimb, începe să meargă chiar lângă mine, indiferent cât de tare grăbesc pasul.

E al dracului de enervant, chiar și fără rânjetul nesuferit pe care nu încearcă să îl ascundă. Sau cu multiplele priviri cu coada ochiului care precedă cuvintele:

— Faptul că pierzi timpul cu Flint Montgomery nu prea înseamnă să ții capul jos.

Îl ignor, imitând-o cât pot de bine pe Dory[1]. „Doar continuă să mergi, doar continuă să mergi."

— Încerc să spun că, își continuă el ideea când nu răspund, să te împrietenești cu un dra... Se oprește și își drege glasul înainte să încerce din nou: Să te împrietenești cu un tip ca Flint este...

— Poftim?

Mă întorc spre el, enervată de-a binelea.

— Să fiu prietenă cu Flint e *ce*, mai exact?

— E ca și cum ți-ai picta o țintă pe spate, răspunde, părând puțin luat prin surprindere de furia mea. E fix invers de ceea ce înseamnă să ții capul la cutie.

[1] Referire la filmul de desene animate *În căutarea lui Dory* (2016) (n. tr.).

— A, serios? Şi ce este mai exact petrecerea timpului cu *tine*, atunci?

Faţa i se goleşte de expresie, şi nu cred că va răspunde. Dar, până la urmă, spune:

— Prostie crasă!

Nu e răspunsul la care mă aşteptam, mai ales de la cineva atât de arogant şi de enervant ca el. Totuşi, sinceritatea lui dezarmantă se strecoară prin zidurile mele de autoapărare. Mă face să îi răspund, deşi credeam că nu mai e nimic de spus.

— Şi cu toate astea, eşti aici.

— Da!

Ochii lui întunecaţi, uimiţi, îmi cercetează faţa.

— Sunt aici.

Liniştea produce un ecou între noi – întunecată, încărcată, impenetrabilă – pe măsură ce tensiunea se întinde ca o frânghie la circ.

Ar trebui să plec.

El ar trebui să plece.

Niciunul dintre noi nu se mişcă. Nu sunt sigură dacă măcar respir.

În sfârşit, Jaxon rupe liniştea – deşi nu şi tensiunea –, făcând un pas spre mine. Apoi încă unul şi încă unul, până când singurul lucru care ne mai separă sunt geaca mea voluminoasă şi cea mai subţire fărâmă de aer.

Fiori care nu au nimic de-a face cu frigul şi totul cu apropierea lui Jaxon dansează de-a lungul şirei spinării mele.

Inima îmi bate puternic.

Capul îmi e ameţit.

Gura îmi devine uscată ca deşertul.

Nici restul din mine nu se descurcă mult mai bine, mai ales când Jaxon se întinde spre mâna mea înmănuşată şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul palmei mele.

— Despre ce vorbeați tu și cu Flint? întreabă după o secundă. La petrecere?

— Chiar nu îmi amintesc.

Ceea ce sună ca un răspuns pe care i l-ai da unui polițist, dar e chiar adevărul. Cu Jaxon atingându-mă, am noroc că îmi mai amintesc cum mă cheamă.

Nu îmi pune cuvintele la îndoială. Dar colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet foarte satisfăcut de sine în timp ce murmură:

— Bun!

Rânjetul îmi repornește creierul – în sfârșit – și apoi e rândul meu să pun o întrebare.

— De ce te certai cu Lia?

Nu știu la ce să mă aștept – chipul să i se golească de expresie din nou sau ca el să îmi spună că nu e treaba mea. În schimb, spune „De la fratele meu" pe un ton care nu cere compătimire și mă avertizează că nu o va permite.

Nu e răspunsul la care mă așteptam, dar, în timp ce foarte puținele piese pe care le am încep să se pună cap la cap în mintea mea, inima mi se prăbușește.

— Era... Hudson era fratele tău?

Pentru prima dată, văd surprindere sinceră în ochii lui.

— Cine ți-a spus de Hudson?

— Lia. Aseară, când beam un ceai. A spus că...

Mă întrerup când îi văd expresia glacială.

— Ce ți-a spus?

Cuvintele sunt joase, dar asta doar le face să mă lovească și mai tare. La fel cum o face și modul în care îi dă drumul mâinii mele.

Înghit, apoi adaug în grabă:

— Doar că iubitul ei a murit. Nu a spus absolut nimic despre tine. Doar am ghicit că iubitul ei ar putea fi și...

— Fratele meu? Da, Hudson era fratele meu.

Gheața se scurge din cuvintele lui, într-un efort – cred – de a mă împiedica să știu cât de mult îl dor. Dar am fost acolo, am petrecut săptămâni făcând același lucru, și nu mă păcălește.

— Îmi pare rău! îi spun, și, de data asta, eu sunt cea care se întinde spre el, cea ale cărei degete șovăie pe încheietura și pe spatele mâinii lui. Știu că nu înseamnă nimic, că nu alină genul de suferință pe care o simți, dar chiar îmi pare foarte rău că suferi!

Câteva secunde nu spune nimic. Doar mă privește cu acei ochi întunecați care văd atât de multe și arată atât de puține. În sfârșit, când mă chinui să mă gândesc ce aș mai putea spune, întreabă:

— Ce te face să crezi că sufăr?

— Nu suferi? îl întreb.

Și mai multă liniște. Apoi:

— Nu știu.

Clatin din cap.

— Nu știu ce înseamnă asta.

Clatină din cap, apoi se dă câțiva pași înapoi. Pumnul mi se încleștează, fiindu-mi dor de senzația lui sub degetele mele.

— Trebuie să plec!

— Stai!

Știu că n-ar trebui s-o fac, dar mă întind spre el din nou. Nu mă pot abține.

— Așa, dintr-odată?

Mă lasă să îi mai țin mâna pentru o secundă sau două. Apoi se întoarce și pornește pe cărarea spre iaz atât de repede, încât aproape că fuge.

Nici măcar nu mă deranjez să încerc să țin pasul. Dacă am învățat ceva în ultimele două zile, asta e că atunci când Jaxon Vega vrea să dispară, dispare, și nu e nimic ce să pot face. În schimb, mă întorc în cealaltă direcție și mă îndrept înapoi spre castel.

Acum, că am o destinație fixată în minte, plimbarea pare mult mai rapidă decât a fost hoinăreala inițială. Dar tot nu pot să scap

de sentimentul inconfortabil că sunt urmărită. Ceea ce e absurd, de vreme ce Jaxon a plecat în direcția opusă, iar Lia a dispărut imediat după cearta cu el.

Senzația mă însoțește tot timpul în care sunt afară. Și mai e ceva care mă frământă, ceva ce nu prea pot desluși. Cel puțin nu până când ajung la căldura și siguranța castelului – și în camera mea. În timp ce îmi dau jos toate straturile de haine pe care le port îmi pică într-un final fisa.

Nici Lia și nici Jaxon nu purtau vreo geacă.

17

Discreția e cea mai bună prietenă a unei fete

— EȘTI SIGURĂ CĂ EȘTI PREGĂTITĂ PENTRU ASTA? MĂ întreabă Macy câteva ore mai târziu, în timp ce îmi iau un pulover din dulap.

Glumește?

— Nici măcar un pic.

— Așa m-am gândit și eu.

Scoate un oftat uriaș.

— Am putea anula, dacă vrei. Să le spunem tuturor că încă nu ți-a trecut răul de altitudine.

— Și să creadă Flint că sunt o fricoasă? Nu, mersi!

De fapt, nu îmi pasă câtuși de puțin dacă Flint crede că îmi e frică sau nu. Dar Macy a fost atât de entuziasmată de bătaia cu bulgări de zăpadă, încât în niciun caz nu o să îi refuz asta. Faptul că s-a oferit să anuleze pentru că știe că nu am chef de asta mă face doar mai hotărâtă să merg.

— O să mergem la bătaia asta cu bulgări și o să...

— Dăm cu ei de pământ?

— Mă gândeam mai mult să nu ne facem total de râs, dar e bine că gândești pozitiv.

Râde, exact cum mi-am dorit, apoi sare din pat și începe să își pună o mulțime de straturi pe ea. Ceea ce... În sfârșit, cineva de

la şcoala asta ridicolă pare să aibă un pic de minte. Între nemernicii pe care i-am cunoscut în prima seară şi apoi Jaxon şi Lia, încep să cred că toată lumea din locul ăsta are o bizară imunitate la frig. De parcă sunt extratereştri, iar eu sunt omul ignorant şi fragil dintre ei.

După ce terminăm amândouă să punem pe noi – am numărat de data asta – şase straturi, mă îndeamnă spre uşă.

— Haide, nu vrem să întârziem sau o să fim prinse într-o ambuscadă.

— Ambuscadă. Cu bulgări de zăpadă. Sună fantastic!

San Diego nu a arătat niciodată atât de bine.

— Doar aşteaptă! O să adori asta! În plus, îţi va da ocazia să îi cunoşti pe toţi prietenii lui Flint.

Îşi verifică machiajul încă o dată în oglinda de lângă uşă, apoi mai că mă îmbrânceşte pe coridor.

— *Toţi* prietenii lui Flint? întreb în timp ce ne croim drum pe coridoare. Mai exact, câţi oameni vor fi prezenţi la chestia asta?

— Nu ştiu. Cel puţin cincizeci.

— Cincizeci de oameni? La o bătaie cu bulgări?

— Poate mai mulţi. Probabil mai mulţi.

— Cum funcţionează asta, totuşi? întreb.

— Contează? răspunde, cu sprâncenele ridicate.

— Da, contează! Adică, cum poţi ţine socoteala atâtor oameni care încearcă să arunce chestii spre tine?

— Nu cred că le ţii socoteala atât de mult pe cât încerci să dobori pe toată lumea pe care o întâlneşti fără să fii tu însăţi doborâtă.

— Poate că ai dreptate. Poate că răul de altitudine revine.

— Prea târziu!

Mă ia de braţ şi rânjeşte.

— Aproape am ajuns.

— Deci poți fi puțin mai clară în legătură cu toți cei care vor fi acolo? Oameni pe care i-am cunoscut deja – adică, în afară de Flint?

— Nu știu dacă Lia va fi acolo. Cam n-o să fie – el și Flint nu prea se înțeleg. E o... chestie.

Mă gândesc să întreb la ce gen de chestie se referă, mai exact, dar adevărul este că nu îmi pasă dacă Lia vine. Sau Cam. Există o singură persoană despre care încerc să aflu și, de vreme ce Macy nu ajunge acolo de una singură, presupun că chiar va trebui să întreb.

— Dar Jaxon?

Îmi mențin vocea lejeră, chiar dacă, după întâlnirea noastră de mai devreme, inima îmi bate cu putere în piept chiar la simpla menționare a numelui lui.

— El o să fie acolo?

— Jaxon Vega?

Până ajunge la a doua silabă a numelui lui Jaxon, vocea ei e un pic mai mult decât un chițăit.

— El e cel pe care l-am văzut pe hol în prima zi, nu?

— Da! Ăă... da.

Macy renunță să se mai prefacă că este relaxată – și să mai meargă, după câte se pare. În schimb, se întoarce spre mine, cu mâinile în șolduri, și spune:

— De ce întrebi de Jaxon?

— Nu știu. Ne-am întâlnit de vreo două ori și doar mă întrebam dacă îi plac bătăile cu bulgări de zăpadă.

— L-ai întâlnit pe *Jaxon Vega* de vreo două ori? Cum v-ați întâlnit, mai exact, ținând cont că ai fost cu mine aproape tot timpul de când ai ajuns aici?

— Nu știu, doar plimbându-mă prin școală. S-a întâmplat doar de câteva ori.

— De câteva ori?

Ochii aproape că îi ies din cap.

— Asta înseamnă mai mult de două ori. Unde? Când? *Cum?*

— De ce te porți așa de ciudat în legătură cu asta?

Încep să regret serios faptul că l-am adus pe Jaxon în discuție. Adică, a înnebunit în privința lui Flint, dar a fost un tip amuzant de nebunie. În acest moment, pare că e mai posibil să își iasă din minți.

— El era pe hol. Eu eram pe hol. Pur și simplu s-a întâmplat.

— Lucrurile nu se întâmplă *pur și simplu* cu Jaxon. Nu e cunoscut pentru natura lui vorbăreață în afară...

Se oprește brusc.

— În afară de ce? întreb.

— Nu știu. Doar...

— Doar? întreb.

Zâmbește puțin bolnăvicios, dar nu mai spune altceva, și mă enervează. Adică, mă enervează tare de tot.

— De ce tot faci asta?

— Asta ce?

— Începi propozițiile și nu le termini niciodată. Sau începi să spui ceva și la jumătate îți schimbi vorba și spui cu totul și cu totul altceva.

— Eu nu...

— Ba da! Tot timpul. Și, sincer, începe să mi se pară puțin ciudat. De parcă ar exista vreun fel de secret pe care nu ar trebui să îl știu. Ce se întâmplă?

— E ridicol, Grace!

Se uită la mine de parcă îmi mai lipsesc câțiva fulgi de zăpadă ca să mă transform în bulgăre de zăpadă.

— Katmere e doar, știi tu, plină de tot felul de bisericuțe și reguli sociale. Nu am vrut să te plictisesc cu toate astea.

— Pentru că ai prefera să mă sinucid din punct de vedere social? ridic din sprânceană spre ea.

Își dă ochii peste cap.

— Sinuciderea socială e ultimul lucru pentru care trebuie să îți faci griji aici.

E primul lucru adevărat pe care mi l-a spus de când am început discuția asta, și profit de ocazie.

— Deci pentru ce *trebuie* să îmi fac griji, atunci?

Macy oftează adânc și lung, și e doar puțin tristă. Apoi mă privește în ochi și spune:

— Tot ce aveam de gând să spun este că Jaxon nu este foarte prietenos cu oamenii care nu fac parte din Ordin.

— *Ordin?* Ce e aia?

— Nu e nimic, serios!

Când continui să mă uit la ea, presând-o în tăcere să continue, ea oftează din nou și adaugă:

— E doar o poreclă pe care le-am dat-o majorității băieților populari din școală pentru că sunt mereu împreună.

Mă gândesc la tipii cu care a venit Jaxon la petrecere și la cei care erau cu el când Flint mă conducea în camera mea. La momentul respectiv, îmi amintesc că Jaxon arăta ca un lider, dar nu am dat prea multă importanță acestui fapt. Eram prea ocupată să încerc să nu mă uit la el.

Bazându-mă pe amintirile mele, explicația lui Macy pare rezonabilă. Totuși, e ceva în felul în care o spune – și în felul în care privește oriunde, numai în ochii mei nu – care mă face să mă gândesc că ar fi mai multe de spus decât atât.

Deși, stând în picioare în mijlocul holului nu pare să fie cel mai bun loc în care să continui să o bat la cap, mai ales de vreme ce chiar o să întârziem dacă nu ne punem în mișcare.

Având asta în minte, încep să merg și la fel face și Macy, dar rămâne lângă mine. Îi arunc o privire ciudată, întrebându-mă ce pune la cale, cel puțin până când mă întreabă într-un fel de șoaptă:

— I-ai cunoscut și pe ceilalți?

— Pe ceilalți tipi din Ordin?

Mă simt puțin ridicol doar spunând numele cu voce tare. Adică, sunt elevi de clasa a douăsprezecea la un internat, nu conduc o mănăstire în Tibet.

— Nu! L-am cunoscut doar pe Jaxon.

— *Doar?* Vrei să spui că era *singur*?

Acum nu mai pare îngrijorată, arată de-a dreptul bolnavă.

— Da! Și?

— Doamne, Dumnezeule! Ce-a făcut? Te simți bine? Te-a rănit?

— Jaxon?

Nu pot să îmi ascund surprinderea din voce.

— Evident că Jaxon! Despre *el* vorbim acum, nu?

— Nu, nu m-a *rănit*. De ce te-ai gândi la asta?

Își aruncă mâinile în aer, frustrarea și teama fiind evidente în fiecare linie a trupului ei.

— Pentru că este Jaxon. E o echipă de demolare într-un singur om. Asta face el!

— El a fost...

Clatin din cap, încercând să mă gândesc la cuvântul potrivit pentru a descrie interacțiunile noastre. Apoi folosesc unul generic, pentru că mă gândesc că Macy nu va înțelege, oricum.

— Mare parte din timp a fost chiar... interesant.

— Interesant?

De data asta se uită la mine de parcă tocmai aș fi spus că vreau să fac surf în tundra din Alaska.

— OK, sunt confuză! Ești sigură că vorbim despre același Jaxon?

Mă trage în cel mai apropiat cotlon, apoi îmi apucă mâinile și le strânge tare.

— Foarte înalt, foarte frumos, *foarte înfricoșător*? Păr negru, ochi negri, haine negre și un trup al dracului de sexy? Plus aroganța unei vedete rock... sau a unui autoproclamat dictator al unei țări nu chiar atât de mici?

Trebuie să recunosc că e o descriere destul de bună, chiar dacă nu menționează o groază de chestii care îl fac așa de atractiv. Cum ar fi ochii care văd mult prea multe și felul în care vocea lui devine toată întunecată și mormăitoare când se așteaptă ca lucrurile să se petreacă așa cum vrea el. Ca să nu mai zic de cicatricea subțire care îl transformă din doar drăguț în al dracului de sexy. Și, de asemenea, al dracului de înfricoșător.

— Da, ăla e.

— Știi că nu trebuie să minți, nu? Poți să îmi spui ce s-a întâmplat. Jur că nu o să spun nimănui dacă nu vrei să spun!

— Nu o să spui nimănui ce?

Acum sunt de-a dreptul confuză. Pentru că, deși poate că am forțat un pic nota când l-am numit pe Jaxon interesant, nu îmi pot imagina de ce faptul că l-am cunoscut îi provoacă verișoarei mele o asemenea reacție.

— Ce ți-a făcut?

Începe să mă studieze, de parcă ar căuta dovezi că am supraviețuit unui atac turbat al lui Jaxon.

— Nu a *făcut* nimic, Macy.

Un pic nervoasă acum, îmi smulg mâinile dintr-ale ei.

— Adică, nu a fost Gandhi. Dar m-a ajutat când am avut nevoie, și cu siguranță nu m-a rănit. De ce e așa de greu de crezut?

— Pentru că Jaxon Vega nu ajută pe nimeni. Niciodată.

— Nu cred asta.

— Ei bine, ar trebui!

Spune răspicat fiecare cuvânt, într-o încercare evidentă de a se asigura că ascult – și înțeleg – ce spune.

— Pentru că este periculos, Grace. *Foarte* periculos, iar tu ar trebui să stai pe cât de departe de el e posibil.

Încep să îi spun că nu el este cel periculos, apoi îmi amintesc modul în care Marc și Quinn s-au potolit în secunda în care a apărut. Nu am avut cum să nu observ teama de pe fețele lor, și nu doar pentru că i-a azvârlit de partea cealaltă a încăperii.

Acum, că mă gândesc la asta, *au fost* speriați de el. Adică, foarte speriați.

— Vorbesc serios! Trebuie să ai grijă cu el. Dacă el chiar te-a ajutat, a făcut-o doar pentru că vrea ceva. Și chiar și asta pare ciudat, pentru că Jaxon ia ceea ce vrea. Mereu a făcut-o, mereu o va face.

Sunt aici de trei zile și chiar și eu știu că nu e adevărat, iar acesta e probabil motivul pentru care spun:

— Jaxon este cel care i-a împiedicat pe Marc și Quinn să mă arunce afară în zăpadă, Macy. Nu cred că a făcut-o pentru că a vrut ceva de la mine.

— Stai. *El* te-a ajutat?

— Da, el! De ce ar face asta dacă e un tip așa de rău?

— Nu știu!

Pare șocată.

— Dar doar pentru că te-a ajutat o dată nu înseamnă că o va face iar. Așa că ai grijă cu el, bine?

— Nu el este cel care a încercat să mă omoare.

Ea pufnește.

— Da, păi, ești aici de doar câteva zile. Dă-i timp!

— Asta e...

Pentru câteva secunde, mi se împleticește limba în gură în timp ce încerc să găsesc un răspuns care să îi arate cât de absurd sună. Dar, până la urmă, nu pot trece peste enervarea pe care mi-o provoacă vorbele ei și sfârșesc prin a spune exact ceea ce gândesc:

— E un lucru cu adevărat groaznic să spui așa ceva.

— Doar pentru că e groaznic nu înseamnă că este mai puțin adevărat.

Îmi aruncă o privire de „lasă vrăjeala", care pare incompatibilă cu personalitatea ei, de regulă, efervescentă.

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt cu treaba asta.

— Macy...

— Vorbesc serios! Nu îţi face griji că sunt eu prea aspră.

Mijeşte ochii spre mine în semn de avertizare evidentă.

— Şi nu îţi face griji în privinţa lui Jaxon Vega. Decât dacă încerci să îţi dai seama cum să stai cât se poate de departe de el.

În spatele ei, ceva îmi atrage privirea şi gura mi se usucă.

— Da, păi, asta s-ar putea să fie o problemă.

Abia reuşesc să scot cuvintele.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că nu plec nicăieri.

Vocea joasă, amuzată, a lui Jaxon taie supărarea verişoarei mele, ochii ei mărindu-i-se, iar pielea pierzându-şi culoarea.

— Şi nici Grace nu o face.

18

De câți tipi arătoși ai nevoie ca să câștigi o bulgăreală?

MACY CHIȚĂIE – EFECTIV CHIȚĂIE –, DAR JAXON DOAR ridică din sprâncene spre mine. Expresia lui e un pic amuzată și foarte vicleană, iar inima mea începe să bată ca un metronom înnebunit.

Cel puțin până când Macy șuieră:

— Serios? Nu puteai să-mi spui că e acolo?

— Eu nu...

— Nu a știut.

Mă privește din cap până-n picioare și pentru o clipă, doar o clipă, un zâmbet atinge profunzimile acelor ochi ca obsidianul.

— Înfrunți zăpada de două ori într-o zi? Trebuie să recunosc că sunt impresionat.

— Nu fi prea impresionat! Tot mai trebuie să trec peste bătaia asta cu bulgări întreagă.

Zâmbetul îi piere – de pe figură și din privire – la fel de repede pe cât a apărut.

— Participați la jocul lui Flint?

Sună mai mult a acuzație decât a întrebare, deși habar nu am de ce.

— Nu de-asta ești aici?

— Pentru o *bulgăreală*?

Clatină din cap, scoțând din gât un sunet disprețuitor.

— Nu prea cred.

— Ei, bine...

Asta a devenit stânjenitor rapid.

— Ăăă... Noi probabil că ar trebui să...

— Mergem, încheie Macy.

Jaxon o ignoră în timp ce pune o mână pe peretele din spatele meu. Apoi se apleacă spre mine și, cu o voce atât de joasă, încât trebuie să mă chinui să îl aud, murmură:

— Ești hotărâtă să nu mă asculți, nu-i așa?

— Nu știu ce vrei să spui, șoptesc înapoi, dar nu îl pot privi în față când o spun.

Nu atunci când mint – știu exact despre ce vorbește – și nu când respirația lui este așa de caldă și suavă în urechea mea, încât o pot simți peste tot, chiar și în adâncul meu.

— Chiar este pentru binele tău, îmi spune el, încă stând mult prea aproape.

Căldura mă învăluie – la cuvintele și la apropierea lui, și la mirosul lui de portocală și parfum care mă cuprinde acum.

— Ce...

Vocea mi se frânge, gâtlejul fiindu-mi atât de uscat, încât abia reușesc să forțez cuvintele să iasă atunci când încerc din nou.

— Ce este?

— Nu ar trebui să te duci la bulgăreala aia cu Flint.

Se retrage, privirea lui prinzând-o și menținând-o pe a mea.

— Și în niciun caz nu ar trebui să hoinărești prin curtea școlii de una singură. Nu ești *în siguranță* aici.

Nu este prima oară când insinuează că Academia Katmere e periculoasă pentru mine. Și înțeleg. Chiar înțeleg. Alaska

nu e un picnic pentru neiniţiaţi. Dar sunt cu Macy, pe teritoriul şcolii. În niciun caz nu o să permită să mi se întâmple nimic.

— O să fiu bine.

Mi-e mai uşor să respir acum, că gura lui Jaxon nu mai este la nici un centimetru de urechea mea, dar încă îmi e mai greu decât ar trebui să îmi găsesc cuvintele sub privirea lui vigilentă.

— Nu am de gând să hoinăresc în noaptea asta. Voi fi cu grupul tot timpul.

— Da!

Nu pare impresionat.

— De-asta îmi fac griji.

— Ce vrei să spui? Am crezut că vei fi uşurat că nu am de gând să mă lupt cu vreun animal sălbatic cu mâinile goale.

— Nu animalele *sălbatice* mă îngrijorează.

Înainte să apuc să îl întreb ce înseamnă asta, Macy intervine din nou.

— Ar trebui să mergem. Nu vrem să întârziem.

— Ei bine, pentru orice ţi-ai face griji, n-ar trebui, îi spun, refuzând să fiu îndepărtată înainte să fiu pregătită. Sunt fată mare. Pot avea grijă de mine. Dar, dacă vrei, poţi să ni te alături.

— Să mă alătur...

Tonul lui sugerează că tocmai am propus să zburăm pe Marte cu propriile noastre puteri.

Totuşi, refuz să fiu descurajată. Nu când Jaxon stă atât de aproape de mine, în loc să dispară, aşa cum face de obicei.

— O să fie distractiv. Şi sunt sigură că Flint nu o să se supere.

— Eşti sigură că nu o să se supere.

Îmi repetă cuvintele şi, din nou, nu e o întrebare. Pare din nou amuzat, totuşi – cel puţin dacă nu te uiţi prea atent în ochii lui. Sunt inexpresivi acum, goi, aşa cum nu i-am mai văzut de când s-a uitat prin mine la petrecere.

— Pentru că, trebuie să îţi spun, sunt destul de sigur că o să se supere.

— De ce ar face-o? A invitat o groază de oameni.

Mă întorc să mă uit la Macy, care a devenit albă ca o foaie de hârtie.

Îmi dau ochii peste cap la ea, enervată că pare atât de îngrozită de ideea de a petrece timp cu Jaxon, dar, înainte să apuc să zic ceva, Flint apare în spatele meu şi îmi pune mâinile pe umeri.

— Bună, Grace! Pari să fii pregătită de bulgăreală.

— De fapt, chiar sunt.

Mă întorc şi ajung să rânjesc la el, pentru că e imposibil să nu o fac. Pur şi simplu e aşa de distractiv şi aşa de fermecător! Ca să nu mai vorbim de faptul că poartă o căciulă de zăpadă în forma unui dragon care suflă flăcări, care pare de-a dreptul ridicolă.

— De fapt, încercam să îl conving pe Jaxon să ni se alăture.

— Oh, da?

Ochii lui Flint devin ca un chihlimbar aprins în timp ce priveşte de la mine la Jaxon.

— Ce zici, Vega? Vrei să te lupţi?

Flint zâmbeşte, dar chiar şi eu înţeleg că nu e o invitaţie prietenoasă... şi asta înainte ca încă trei tipi îmbrăcaţi complet în negru să ni se alăture, aşezându-se în semicerc chiar în spatele lui Jaxon. Pentru prima dată, expresia „îţi păzim spatele" are sens pentru mine, pentru că e foarte evident de ce sunt aici aceşti tipi. Să îi apere spatele lui Jaxon. Doar că nu ştiu de ce.

Aceştia trebuie să fie membrii celebrului Ordin despre care îmi spunea Macy. Şi pot să îmi dau seama de ce au primit porecla asta – este o apropiere între aceşti patru tipi pe care n-ai cum să o ratezi. O legătură care pare să fie mai mult decât o simplă prietenie.

Şi Flint o simte. Pot să îmi dau seama după modul în care se încordează şi cum îşi mută greutatea pe vârfurile picioarelor, de parcă aşteaptă ca Jaxon să tragă primul pumn. Mai mult, de parcă speră asta.

Ceea ce... nu. Pur și simplu, nu. Nu îmi pasă dacă, dintr-odată, este destul testosteron ca să pornească următorul război mondial; nu o să se întâmple. Cel puțin nu atâta timp cât Macy și cu mine suntem fix în mijloc.

— Haide!

O apuc pe verișoara mea de braț.

— Hai să găsim o cale să câștigăm bătaia asta cu bulgări.

Asta le atrage atenția atât lui Jaxon, cât și lui Flint.

— Astea sunt cuvinte mari, venind de la cineva care nu a văzut niciodată zăpadă înainte să ajungă aici, acum trei zile, mă tachinează Flint, și, deși tensiunea nu a dispărut, e mult mai mică decât cu câteva momente în urmă – exact cum am intenționat.

— Da, păi, mă știi doar. Toată numai curaj.

Mențin o prinsoare fermă pe brațul lui Macy în timp ce trec pe lângă Jaxon și prietenii lui.

— Așa îi spui tu? îmi șoptește Jaxon în ureche.

Din nou, respirația lui caldă pe gâtul meu, și un fior care nu are nimic de-a face cu frigul îmi traversează șira spinării.

Ochii ni se întâlnesc și, pentru o clipă, doar o clipă, întreaga lume pare să dispară. Macy, Flint, ceilalți elevi care râd și pălăvrăgesc în timp ce trec pe lângă noi în drum spre ușă, cu toții dispar până când rămânem doar eu și Jaxon, și electricitatea care face un arc între noi.

Respirația mi se oprește în gât, întregul corp mi se încălzește și e nevoie de un efort real, fizic, să nu mă întind și să îl ating.

Cred că și el are aceeași problemă, pentru că mâna i se ridică și stăruie în aerul dintre noi pentru un moment care îmi pare lung, infinit.

— Grace!

Abia dacă e o șoaptă, dar tot o simt până în străfundul meu. Aștept, cu respirația întretăiată, ca el să spună

ceva – orice –, dar, înainte să o poată face, ușa din față se dă de perete, lăsând să intre o mare pală de vânt rece ca gheața.

Rupe vraja și dintr-odată suntem doar doi oameni stând pe un coridor aglomerat. Dezamăgirea izvorăște în mine, mai ales atunci când Jaxon face un pas în spate, fața devenindu-i din nou de nedeslușit.

Aștept ca el să spună ceva, dar nu o face. În schimb, doar urmărește în timp ce Flint ne conduce pe Macy și pe mine spre ușa deschisă. În timp ce trecem pragul, ridic mâna, făcând ușor semn de rămas-bun.

Nu mă aștept să îmi răspundă, și nu o face. Dar fix când mă întorc să fac primul pas afară, îl aud spunând:

— Nu uita să îți construiești un arsenal!

Astea sunt cam ultimele cuvinte pe care mă aștept să le aud de la el... sau de la oricine, ca să fiu sinceră.

— Un arsenal?

— E cea mai importantă parte din câștigarea unei lupte cu bulgări de zăpadă. Găsește o bază pe care o poți proteja și concentrează-te să îți construiești un arsenal. Atacă numai când ești sigură că ai suficientă muniție ca să câștigi.

Bulgări de zăpadă. Uite cum eram eu convinsă că tocmai împărtășiserăm un moment deosebit, iar el se gândește la bulgări de zăpadă. Minunat!

— Ăăă... mersi pentru sfat?

Îi arunc o privire gen „ce mama naibii?"

Jaxon răspunde cu figura lui obișnuită, enervantă, dar jur că ochii îi lucesc puțin de tot.

— E un sfat bun. Ar trebui să îl urmezi.

— De ce nu îl urmezi *tu*? Însoțește-mă și împreună putem construi un arsenal mai mare!

Ridică o sprânceană.

— Și eu, care mă gândeam că exact asta făceam.

— Ce înseamnă *asta*? întreb.

Dar el deja se întoarce, deja *pleacă*, iar eu rămân holbându-mă după el.

Ca de obicei.

La naiba!

Ceva îmi spune că băiatul ăsta – şi obiceiul lui faimos de a dispărea – o să îmi aducă moartea.

19

Am venit, ne-am luptat, iar eu am înghețat

— JAXON VEGA, HA? ÎNTREABĂ FLINT ÎN TIMP CE FRIGUL mă plesnește peste față pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Nu începe! îi spun, privindu-l cu coada ochiului.

— Nu o fac! răspunde, ținând ambele mâini ridicate, într-o capitulare batjocoritoare. Jur!

E tăcut un minut sau cam așa ceva, în timp ce noi trei ne concentrăm să ne târâm prin zăpadă spre toți ceilalți. Și pot doar să spun că sunt destul de sigură că Macy a minimalizat mulțimea când a spus cincizeci de oameni. Chiar și în crepusculul civil ciudat care ne înconjoară, par să fie mai mult de o sută, poate chiar întreaga nenorocită de școală – mai puțin Jaxon și prietenii lui, desigur.

Privind partea bună, măcar toți poartă căciuli și fulare, și geci... și din asta înțeleg că nu toată lumea de aici e, de fapt, un extraterestru. Din fericire.

— Doar că nu am știut că „țicnit și insuportabil" e genul tău, atâta tot.

Mă uit urât la el.

— Am crezut că nu începi.

— Nu o fac. Doar am grijă de tine. Jaxon este...

— *Nu* ţicnit.

Râde.

— Bag de seamă că nici nu ai încercat să spui că nu e insuportabil totuşi, aşa-i? Şi, fără supărare, Grace, dar tu eşti nouă aici. Nu ai nici cea mai vagă idee cât e de distrus.

— Şi tu ştii?

— Da! Şi la fel ştie şi Macy. Nu, Mace?

Macy nu răspunde, doar continuă să meargă şi se preface că nu îl aude. Încep să îmi doresc să pot face şi eu acelaşi lucru.

— Bine, bine, înţeleg.

Flint clatină din cap.

— Nu o să mai spun nimic altceva împotriva Alesului. Doar îţi spun să ai grijă.

— Suntem prieteni, Flint.

— Da, păi, ascultă pe cineva care ştie! Jaxon nu are prieteni.

Vreau să îl întreb ce vrea să spună cu asta, ţinând cont că Jaxon are Ordinul şi par destul de al naibii de apropiaţi din punctul meu de vedere, dar am ajuns la primul rând de copaci, locul unde s-au adunat ceilalţi. În plus, eu sunt cea care tocmai a zis că nu vrea să vorbească despre Jaxon. Dacă încep să pun întrebări, asta îi dă lui Flint undă verde să spună orice vrea, şi nu pare corect, de vreme ce Jaxon nu e prin preajmă ca să se apere.

Flint păşeşte în mijlocul grupului de parcă e stăpânul. Totuşi, judecând după modul în care ceilalţi îi răspund, poate că chiar e. Nu e neapărat chestia că toţi devin atenţi. E doar evident că toţi îşi doresc ca el să îi observe... şi toţi îşi doresc foarte mult să audă ce are el de spus.

Nu pot să nu mă întreb cum e genul acela de popularitate. Nu mi-o doresc - probabil că m-aş topi sub presiunea asta în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Dar mă întreb cum e senzaţia asta. Şi cum se simte Flint în legătură cu asta.

Nu am prea mult timp să zăbovesc asupra gândului totuşi, pentru că Flint începe să treacă repede prin setul de reguli – începând cu una care sună foarte tare a *nu există reguli*, doar că este urmată de una care spune că dacă eşti lovit de cinci bulgări de zăpadă, ai ieşit din joc –, iar apoi împrăştie mulţimea. În timp ce începe numărătoarea inversă a celor cinci minute, ne ia de mână pe Macy şi pe mine şi începe să alerge cu noi spre un desiş mare de plante perene şi plopi tremurători, la câteva sute de metri depărtare.

— Avem două minute să găsim un loc bun, spune. Încă două şi jumătate să punem totul la punct. Apoi începe vânătoarea.

— Dar dacă toată lumea îşi găseşte un loc, spre cine vom arunca noi cu ză...

— Nu o să găsească, mă întrerup Flint şi Macy în acelaşi timp.

— Nu-ţi face griji, îmi spune Flint când ajunge, în sfârşit, la copaci. Vor fi o grămadă de oameni cu care să ne războim.

Să ne războim? Abia pot respira. E o combinaţie de altitudine mare şi aer rece, ştiu, dar nu pot să nu mă simt conştientă de felul în care pufăi. Mai ales de vreme ce el şi Macy sună de parcă tocmai au terminat o plimbare lejeră prin grădină.

— Deci acum ce facem? întreb, deşi este destul de evident, luând în considerare că Flint deja ia zăpadă şi face bulgări cu ea.

— Ne construim arsenalul.

Îmi aruncă un rânjet viclean.

— Doar pentru că sunt de părere că Jaxon e un dobitoc nu înseamnă că tipul nu ştie strategie.

Petrecem următoarele două minute făcând cât de mulţi bulgări de zăpadă putem. Pe jumătate mă aştept ca Macy şi Flint să se mişte mai repede ca mine şi în privinţa asta, dar se pare că toţi acei ani de făcut prăjituri şi format aluaturi în formă de minge cu mama au meritat, pentru că sunt un *excelent* formator de bulgări. Chiar sunt al naibii de grozavă. Şi de două ori mai rapidă decât ei.

— Ne apropiem de cele cinci minute, spune Macy, telefonul ei sunând cu o avertizare de cincisprezece secunde.

— Mişcă, mişcă, mişcă! strigă Flint, chiar în timp ce îmi face vânt în spatele celui mai apropiat copac.

Chiar la timp, pentru că atunci când telefonul lui Macy urlă la finalul celor cinci minute, iadul se dezlănţuie.

Oamenii cad din copaci peste tot în jurul nostru, bulgări de zăpadă zburând furios şi iute în toate direcţiile. Alţii aleargă cu viteze ameţitoare, aruncându-i în stil kamikaze spre oricine din raza lor de acţiune.

Un bulgăre îmi şuieră pe la ureche. Oftez uşurată până când un altul mă izbeşte într-o parte – chiar şi cu pomul, şi cu Flint, drept acoperire.

— Ăla e unu, şuier, ferindu-mă spre dreapta ca să evit un alt bulgăre care zboară direct spre mine.

În schimb, îl loveşte în umăr pe Flint, care mormăie o înjurătură.

— O să ne ascundem aici toată ziua? întreabă Macy din locul unde e ghemuită la baza unui copac din apropiere. Sau o să ne băgăm în chestia asta?

— Chiar te rog! spune Flint, invitând-o pe ea să iasă prima.

Îşi dă ochii peste cap spre el, dar îi ia numai câteva secunde să facă alţi doi bulgări uriaşi. Apoi îşi lasă bulgării să zboare cu un îngrozitor strigăt de război care, practic, scutură zăpada de pe crengile din apropiere, înainte să fugă spre arsenalul nostru ca să se alimenteze.

O urmez în bătălie, ţinând un bulgăre în mâinile înmănuşate în timp ce aştept ocazia perfectă ca să îl folosesc.

Ocazia vine singură când unul dintre tipii uriaşi din grupul lui Flint se îndreaptă grăbit spre mine, bulgări fiind ascunşi în partea de jos a gecii, pe care o ţine ca pe un sac de cărat. Îi trimite spre mine, unul după altul, dar reuşesc să mă feresc de toţi.

Apoi îmi arunc bulgărele pe cât de tare pot, direct spre el. Îl izbește în fața foarte surprinsă.

Am făcut în jur de o sută de bulgări pentru arsenalul nostru și îi folosim pe toți în timp ce alți și alți oameni apar prin pădure, căutând un loc unde să se ascundă în timp ce își trag sufletul și încearcă să mai facă niște bulgări.

Sunt puțin surprinsă de cât de unite sunt grupurile – și cum alianțele depășesc echipele de bulgăreală și par să se întoarcă la bisericuțele pe care le-am văzut ieri la petrecere. Deși membrii bisericuței lui Flint sunt împărțiți în grupuri de doi sau trei, toți par să se unească și să își păzească spatele unii altora atunci când cineva din una dintre celelalte bisericuțe – indiferent că e grupul zvelt îmbrăcat în nuanțe aprinse de pietre prețioase sau grupul mai musculos cu care luptă Marc și Quinn acum – îl amenință pe vreunul dintre ei.

De asemenea, observ că un grup lipsește – al lui Jaxon. Nu doar Ordinul, care cu siguranță nu e aici, ci întreaga bisericuță îmbrăcată cu haine negre de firmă care a prezidat petrecerea cu un dispreț atât de evident. Presupun că Jaxon a avut dreptate când a spus că Flint nu-l dorea aici. O parte din mine vrea să încerce să își dea seama care e treaba cu asta, dar sunt prea ocupată să evit voleuri cu bulgări de zăpadă ca să fac mai mult decât să mă gândesc fugitiv la chestiunea cu pricina.

E un adevărat război de gherilă aici – rapid și brutal, iar câștigătorul ia totul. E, în același timp, cel mai distractiv lucru pe care l-am făcut de când au murit părinții mei, și probabil chiar cu mult înainte de asta.

Ne epuizăm proviziile de bulgări destul de repede, și suntem exact ca toți ceilalți, fugind printre copaci, încercând să ne adăpostim în timp ce aruncăm zăpadă spre oricine e în raza noastră.

Râd ca o hienă tot timpul. Macy și Flint par uimiți, inițial, dar curând râd și ei cu mine – mai ales când vreunul dintre noi e lovit.

După o ambuscadă care face ca Macy să primească cea de-a patra lovitură, iar eu și Flint să fim loviți pentru a treia oară, ne hotărâm să devenim serioși. Găsim cei mai mari doi copaci după care ne putem ascunde și ne lăsăm în genunchi, formând bulgări de zăpadă cât putem de repede. După ce am făcut vreo treizeci, Flint își scoate căciula și fularul și începe să îi pună în ele.

— Ce faci? întreb. O să înghețiți de moarte aici.

— Sunt bine, îmi spune în timp ce își transformă fularul într-un fel de sacoșă. Asta e șansa noastră să câștigăm.

— Cum? întreb.

E haos peste tot în jurul nostru și, deși ceilalți nu ne-au găsit ascunzătoarea, e doar o chestiune de timp – probabil un minut sau două – până când o vor face. Și, cu toate că avem muniție, suntem totuși în inferioritate numerică.

— Cățărându-ne în copaci, îmi spune Macy.

Înainte să îmi exprim scepticismul absolut la gândul de a mă urca într-unul dintre uriașii plopi tremurători lipsiți de frunze – cele mai joase frunze sunt la mai mult de patru metri de sol – ea fuge direct spre trunchiul celui mai apropiat copac, apoi sare și se împinge în picioare suficient de tare, încât să se arunce câțiva metri într-un unghi, cu brațele întinse, ca să se apuce de craca unui copac învecinat. Atârnă acolo câteva secunde, balansându-se ca să își ia avânt, apoi se aruncă în sus, pe o creangă alăturată.

Toată chestia durează în jur de zece secunde.

— A făcut cumva parkour ca să se urce în pomul ăla? îl întreb pe Flint înainte să mă întorc spre Macy. Ai făcut cumva parkour ca să te urci în copacul ăla?

— Am făcut, spune râzând, apoi se întinde să prindă căciula plină de bulgări pe care i-o aruncă în zbor Flint.

— Asta e al dracului de mișto, dar dacă vă așteptați să pot să fac și eu așa ceva, cred că vom fi cu toții dezamăgiți.

— Nu-ţi face griji, Grace! îmi spune Flint în timp ce îmi aruncă în braţe fularul plin cu bulgări de zăpadă. Doar ţine astea pentru mine, vrei?

— Desigur. Ce ai de gând să...

Scot un ţipăt când mă apucă şi mă aruncă pe umărul lui.

— Vorbeşte mai încet sau o să ne dai de gol ascunzătoarea! îmi spune în timp ce începe să se caţăre în copac ca o versiune din Alaska a Omului-Păianjen, mâinile şi picioarele efectiv lipindu-i-se de trunchiul copacului în timp ce mă cară în spate. Şi nu scăpa bulgării!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să te hotărăşti să mă atârni cu capul în jos! mă răţoiesc la el.

Dar strâng fularul mai cu nădejde.

Nu ştiu cum o face, şi nu aş fi crezut dacă nu aş fi fost martoră – sau, mai bine zis, nu aş fi experimentat – eu însămi. Dar treizeci de secunde mai târziu, sunt călare pe o cracă, cu bulgări de zăpadă în mână, în timp ce aştept să prind în capcană primii oameni care apar.

Flint e pe o cracă la câţiva metri deasupra mea. E destul de departe de sol, încât să mă facă să scâncesc doar uitându-mă la el, dar stă acolo cu un rânjet uriaş pe faţă, de parcă menţinerea echilibrului pe o creangă plină de zăpadă e cel mai uşor lucru din lume.

Ceea ce, să fim bine înţeleşi, nu este. Şi ştiu asta pentru că stau pe una şi încă am senzaţia că aş putea aluneca în orice moment,

— Vine cineva! şuieră Macy dintr-un copac alăturat.

Privesc în jos, spre pământ, şi îmi dau seama că are dreptate – Quinn, Marc şi încă doi tipi se îndreaptă spre noi. Se mişcă tiptil în loc să o facă rapid, aproape de parcă ar şti că suntem aici. Şi poate că ştiu – nu e ca şi cum am fost chiar tăcută când Flint m-a cărat pe sus în pomul acesta.

În orice caz, nu contează, pentru că tot ce ne trebuie este ca ei să vină cu câţiva paşi mai aproape şi...

Bum! Flint expediază un bulgăre care loveşte direct în pieptul liderului. Macy continuă cu două aruncări, una după alta, spre spatele tipului. Ceea ce înseamnă că rămân Marc şi Quinn. Chestie de care cu siguranţă nu o să mă plâng. Trimit o rafală de bulgări direct spre ei, unul după altul. Îl lovesc pe Marc de două ori şi pe Quinn de cel puţin patru ori, ceea ce – dacă e să mă iau după plângerile lor însoţite de înjurături – îi elimină total din joc. Încă ceva pentru care nu am de gând să mă plâng.

Flint mai că se împăunează cu triumful în timp ce atacă un al doilea grup care a făcut greşeala de a veni în direcţia asta, iar Macy se ocupă de doi singuratici care încercau să se furişeze în spatele nostru. Mă realimentez din zăpada groasă de pe crengi şi aştept pe oricine urmează să mai apară.

Se pare că sunt două fete îmbrăcate în haine de exterior turcoaz şi bleumarin care par să se distreze la fel de mult cum o fac eu la dentist.

Mă gândesc să îmi reţin loviturile – nu am niciun motiv să le fac să sufere şi mai mult –, dar îmi dau seama că doar amân inevitabilul. Cu cât le scot mai repede din joc, cu atât se pot întoarce mai repede la castel. Şi cu atât mai repede putem câştiga chestia asta.

Mă întind spre ultimii mei trei bulgări şi aştept ca ele să intre în raza mea de acţiune, când un vânt puternic apare şi mă dezechilibrează. Mă întind să mă apuc de trunchiul copacului şi reuşesc să mă ţin în timp ce rafala scutură întregul copac.

Flint înjură şi se prinde şi el de trunchi. Apoi strigă la mine:

— Ţine-te, Grace! Ajung la tine într-un minut!

— Rămâi acolo! strig înapoi. Sunt teafără!

Apoi mă întorc să mă uit după Macy, îngrijorată că aceasta ar putea fi într-o stare mai rea decât a mea. Dar chiar în timp ce îmi întorc capul să mă uit în spate, o alta pală de vânt loveşte trunchiul, tare. E un zgomot sinistru, şi, în timp ce copacul începe să se legene sub asaltul vântului, devin mai agitată. Mai ales când

o nouă pală vine și mă lovește suficient de tare, încât să amenințe prinsoarea mea în jurul copacului.

Deasupra mea, Flint înjură din nou, iar Macy țipă:

— Ține-te, Grace! Flint, du-te și ia-o!

— Stai! țip înapoi, ca să mă audă peste vânt. Nu!

Macy țipă și mă întorc instantaneu, îngrozită că o voi vedea plonjând spre moarte. Și atunci lovește cea mai puternică pală de vânt dintre toate și îmi pierd priza cu trunchiul.

Mă agit să mă agăț de ceva – orice –, dar vântul este prea puternic. Craca pe care stau scoate un zgomot prevestitor de frângere.

Și apoi cad.

20

Niciodată nu găsești o parașută când ai nevoie de una

PENTRU O SECUNDĂ, PERCEP TOTUL CU MAXIMĂ CLARITATE – o pot auzi pe Macy țipând, pe Flint strigându-mi numele, vântul vuind ca un marfar. Apoi totul este estompat în bătaia panicată a inimii mele în timp ce groaza aleargă prin mine.

Mă pregătesc pentru impactul ce îmi va frânge oasele, dar, înainte să ating solul, Flint mă prinde, trăgându-mă spre el, învârtindu-ne în aer. El loveşte pământul, pe spate, iar eu aterizez pe el, faţa mea fiind îngropată în scobitura gâtului lui.

Ne izbim suficient de tare, încât să îmi taie respiraţia. Pentru o secundă, două, trei, nu pot face nimic altceva decât să stau întinsă acolo, deasupra lui, încercând cu disperare să trag o gură de aer în plămânii mei abuzaţi.

Nici Flint nu se mişcă, şi panica e ca un animal sălbatic înăuntrul meu în timp ce mă chinui să îmi înlătur greutatea de pe el. Ochii lui sunt închişi şi îmi e groază că e rănit – sau mai rău... El a preluat greul căderii, răsucindu-ne intenţionat în aşa fel, încât a izbit pământul dur, acoperit de zăpadă, în timp ce eu m-am izbit doar de el.

Abia în timp ce mă împing să mă ridic în capul oaselor, cu genunchii de-o parte și de alta a coapselor lui, reușesc să iau o gură mare de aer. Tot în același timp, iadul se dezlănțuie.

Macy îmi urlă numele în timp ce se dă repede jos din copacul ei, iar oamenii năvălesc spre noi din toate direcțiile. Sunt prea ocupată să îl scutur pe Flint și să îl pălmuiesc – încercând să îl fac să răspundă – ca să acord vreun pic de atenție spre ce face oricine altcineva.

Cel puțin până deschide ochii și spune tărăgănat:

— Încep să cred că ar fi trebuit să te las să cazi.

— Oh, Doamne! Ești teafăr!

Mă dau jos de pe el.

— *Ești* teafăr?

— Cred că da.

Se ridică, gemând ușor.

— Ești mai grea decât pari.

— N-ar trebui să te miști!

Încerc să îl împing să se întindă înapoi, dar el doar râde.

— Zăpada mi-a amortizat căderea, Grace. Mă simt bine.

Pentru a-mi demonstra asta, sare în picioare cu rapiditatea cu care se deschide un șiș.

În timp ce stă în picioare îmi dau seama că spune adevărul. E o adâncitură în zăpadă în forma lui Flint acolo unde a căzut. Pentru prima dată de când m-am mutat în acest stat, sunt recunoscătoare pentru climatul lui ridicol. Până la urmă, atunci când cazi de la șase metri înălțime, zăpada e mult mai moale decât pământul.

Totuși, dacă așa stă treaba...

— De ce ai sărit după mine? Ai fi putut să te rănești.

El nu răspunde, doar stă, cumva, urmărindu-mă, având o privire ciudată în ochi. Nu e îngrijorare sau enervare, sau mândrie sau orice altă expresie m-aș fi așteptat să aibă pe figură acum. În schimb, pare să semene al naibii de mult cu... rușinea.

Dar asta nu are sens. Tocmai m-a salvat de o contuzie sau că teva oase rupte – cel puțin. De ce să îi fie rușine acum?

— Care era alternativa? întreabă Macy, vocea tremurându-i de parcă tocmai și-a recuperat puterea de a vorbi. Să te lase să te rănești?

— Vrei să spui că e mai bine să fie Flint rănit? întreb, uimită.

— Dar nu a fost rănit, nu-i așa? Și nici tu nu ai fost.

Se întoarce spre el cu o privire recunoscătoare.

— Mulțumesc mult, Flint!

Brusc îmi dau seama că am fost prea ocupată să mă îngrijorez pentru – și să țip la – Flint, ca să fac ceea ce ar fi trebuit să fac de prima dată.

— Mulțumesc! Apreciez mult ce ai făcut!

Cuvintele sună ciudat după toate mustrările mele, dar nu sunt nimic în comparație cu expresia de pe fața lui Flint în timp ce se holbează peste umărul meu, în mulțime. Alternează între a arăta de parcă urmează să tragă un pumn sau a muri de nerăbdare să fugă departe de aici.

Mă gândesc că se întâmplă din cauză că se descurcă prost cu mulțumirile – eu sunt groaznică la asta, așa că îl înțeleg –, dar, în timp ce mulțimea amuțește și oamenii încep să se despartă ca o Marea Roșie făcută din oameni, mă întorc.

Și aproape că mă ofilesc pe loc de la răceala din privirea lui Jaxon. Doar faptul că este direcționată spre Flint, și nu spre mine, mă împiedică să cedez complet. Pentru că am crezut că era doar intimidant la petrecerea de bun venit.

În acest moment, expresia lui e complet înfricoșătoare. Și cei cinci tipi misterioși din spatele lui – presupun că văd întreaga componență a celebrului Ordin pentru prima dată – doar susțin faptul că există o problemă.

O mare problemă!

Aș vrea doar să știu de ce.

Chiar şi Flint, care nu a reacţionat niciodată la Jaxon în trecut, începe să arate puţin de parcă i-ar fi rău. Şi asta înainte ca Jaxon, cu cea mai rece, cea mai rezonabilă voce imaginabilă, îl întreabă:

Ce dracu' ai crezut că faci?

Tonul lui mă atinge chiar mai mult decât expresia pe care o are. Un fior de teamă începe să îmi străbată şira spinării în timp ce mă aşez între el şi Flint înainte ca o bătaie în toată regula să înceapă. Poate că nu înţeleg toate nuanţele a ceea ce se întâmplă aici, dar este evident că Jaxon e livid – şi mai mult decât pregătit să îşi verse nervii pe Flint. Ceea ce nu are nicio logică, de vreme ce...

Am căzut, Jaxon. Flint m-a salvat.

Pentru prima dată, îşi întoarce ochii aceia reci asupra mea.

— Aşa a făcut?

— Da! Vântul a început să bată tare, dintr-odată, şi mi-am pierdut echilibrul. Am căzut din pom, iar Flint a sărit după mine.

Îi arunc o privire lui Flint, spunându-i să mă susţină, dar nu se uită la mine.

Nu se uită nici la Jaxon. În schimb, priveşte în depărtare, cu maxilarul şi pumnii încleştaţi.

— Care e problema? întreb, întinzându-mă să îl ating pe umăr. Eşti rănit, până la urmă?

Un tremur uşor străbate pământul, un mic cutremur ce zguduie crengile copacilor puţin, dar nu face nimic altceva. Am auzit că sunt întâlnite în Alaska, aşa că nu sunt surprinsă când nimeni nu reacţionează. Nici măcar eu nu mă agit prea mult. În San Diego, avem unul sau două dintr-acestea mici la fiecare două luni. Flint nici nu observă. E prea ocupat să îmi dea mâna la o parte.

— Mă simt bine, Grace.

— Atunci, care-i problema?

Privesc de la el la Jaxon şi înapoi.

— Nu înţeleg ce se întâmplă aici.

Niciunul dintre ei nu îmi răspunde, așa că mă uit la Macy pentru o explicație mai elaborată decât ipoteza mea actuală, cum că Alaska scoate ce e mai rău din oameni. Dar pare la fel de confuză ca mine – și de vreo o sută de ori mai îngrozită.

În ceea ce îi privește pe toți ceilalți... sunt fascinați de scandal, cu ochii ațintiți la Jaxon, care continuă să îl privească pe Flint, în timp ce acesta continuă într-un mod foarte evident să nu se uite înapoi la el. Nu e prima dată când m-am gândit la Jaxon ca la un vânător, dar este prima dată când mă gândesc la Flint ca la o pradă. Alți membri ai grupului lui trebuie să fie de acord, pentru că în câteva secunde s-au pus în mișcare, atât băieții, cât și fetele, și îl flanchează pe ambele părți.

Susținerea lor evidentă pentru Flint doar amplifică tensiunea dintre el și Jaxon, a cărui figură a fost cuprinsă de un amuzament chiar și mai rece.

Încerc cu disperare să îmi dau seama cum să îi despart ca să nu se lase cu vărsare de sânge, când Macy se trezește subit din letargia în care a fost și spune:

— Ar trebui să ne întoarcem în cameră, Grace! Să ne asigurăm că ești bine.

— Mă simt bine, o asigur.

De parcă o să îl las pe Jaxon aici, când arată de parcă vrea să îi sfâșie gâtul lui Flint doar pentru că respiră.

— Nu plec nicăieri.

— De fapt, asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o toată după-amiaza.

Jaxon face un pas mai aproape, până când e chiar în spatele meu. Nu mă atinge, nici măcar ușor, dar e suficient de aproape, încât asta nu contează. Pot să îl *simt*.

— O să te conduc în camera ta!

Mulțimea se retrage când aude asta. Adică, văd efectiv oameni dându-se înapoi, ochi măriți, guri deschise, fețe cuprinse de șoc. Nu pot să îmi dau seama ce anume e o așa de mare scofală,

doar dacă nu e vorba de faptul că Jaxon încearcă să întrerupă confruntarea dintre cei mai populari doi tipi din şcoală chiar înainte să înceapă. Nu că ar fi măcar o confruntare reală, ţinând cont de faptul că Flint s-a retras complet din toată chestia asta, refuzând să îi recunoască în vreun fel existenţa lui Jaxon.

Este acel comportament caracteristic, mai mult decât orice, care mă face să mă îndepărtez de Jaxon şi să spun:

— Trebuie să rămân cu Flint. Să mă asigur că e cu adevărat...

— Sunt bine, Grace, murmură Flint printre dinţii încleştaţi. Du-te!

— Eşti sigur?

Întind o mână să îl ating pe umăr din nou, dar, dintr-odată, Jaxon e acolo între noi, împiedicându-mi mâna să aterizeze. Apoi păşeşte înainte, mişcându-mă încet, inevitabil, departe de Flint şi înapoi spre şcoală.

E cea mai ciudată chestie pe care am văzut-o vreodată. Cu siguranţă cel mai ciudat lucru la care am luat parte vreodată.

Şi totuşi, las asta să se întâmple. Pentru că e Jaxon şi se pare că nu mă pot abţine.

— Haide, Macy! îi spun încet verişoarei mele şi mă întind să o iau de mână. Să mergem!

Dă din cap şi o pornim înapoi spre castel – Macy, Jaxon şi cu mine. Pe jumătate, mă aştept ca toţi ceilalţi membri ai Ordinului să ni se alăture, dar o privire scurtă în spate îmi dezvăluie că nu se mişcă.

Nimeni nu o face.

Şi, lasă-mă să-ţi spun, încep să mă simt al dracului de mult ca Alice în Ţara Minunilor aici – lucrurile continuând să devină „mai curioase şi mai curioase". Poate că acel ultim zbor cu Philip chiar a fost o mare călătorie printr-o mare gaură de iepure.

Mergem în linişte un minut sau două şi, cu fiecare pas, încep să îmi dau seama că poate nu am scăpat neatinsă din căzătură,

până la urmă. Acum, că toată adrenalina a dispărut, glezna dreaptă mă doare. Tare.

Ca să îmi iau mintea de la durere – și ca să îi împiedic pe Jaxon și pe Macy să observe că șchiopătez –, întreb:

— Ce cauți aici, oricum? Am crezut că nu aveai de gând să vii la bătaia cu bulgări.

— Bine că *am fost* acolo, ținând cont de dezastrul în care te-a băgat Flint.

Jaxon nici măcar nu îmi aruncă o privire.

— Chiar nu e nicio mare scofală, îi spun, în ciuda faptului că glezna începe să treacă de la dureroasă cumplit de dureroasă. Flint m-a prins. El...

— Flint cu siguranță nu te-a prins! izbucnește el, cu vocea la fel de dură și fragilă ca gheața ce ne înconjoară în timp ce se întoarce să mă privească pentru prima dată. De fapt...

Se oprește, mijind ochii.

— Care-i problema?

— În afară de faptul că nu reușesc să îmi dau seama de ce ești așa de furios?

Ignoră întrebarea în timp ce mă privește din cap până în picioare.

— Ce te doare?

— Sunt bine.

— Ești rănită, Grace? se alătură Macy conversației pentru prima dată.

Lasă!

— Nu e nimic.

Avem un avantaj, dar, dacă ne oprim, ceilalți cu siguranță ne vor prinde din urmă, iar ultimul lucru de care am nevoie acum este să mă dau în spectacol chiar și mai mult. S-a zis cu integrarea... sau chiar cu *amestecarea* prin mulțime. După seara asta, aș putea la fel de bine să fiu vopsită cu portocaliu pentru risc biologic.

Ceva ce găsesc că este foarte ironic, de vreme ce Jaxon este cel care mi-a spus să țin capul la cutie.

Dar, serios, e fix ca în San Diego din nou. Acolo, am fost fata ai cărei părinți au murit. Aici, sunt fata care a căzut dintr-un pom și aproape că a provocat Al Treilea Război Mondial între cei mai arătoși tipi din școală.

Futu-i mama ei de viață!

Hotărâtă să mă întorc în școală și în camera mea înainte să se îndrepte încoace toți ceilalți, pornesc din nou. Sau, mai bine zis, încerc să pornesc din nou pentru că nu ajung prea departe înainte ca Jaxon să îmi blocheze calea.

— Ce te doare? întreabă din nou, și expresia lui îmi spune că nu are de gând să mă lase în pace.

Și, de vreme ce cearta cu el irosește secunde prețioase, în sfârșit cedez.

— Glezna. Probabil că mi-am sucit-o când am aterizat.

Jaxon îngenunchează la picioarele mele înainte să termin, palpându-mi ușor piciorul și glezna prin gheată.

— Nu pot să îți scot asta acum, sau o să ai degerături. Dar te doare când fac asta?

Icnetul meu e singurul răspuns de care are nevoie.

— Să fug să aduc snowmobilul? întreabă Macy. Pot să mă întorc destul de repede.

Dumnezeule, nu! Că tot vorbeam despre datul meu în spectacol.

— Pot să merg! Serios! Mă simt bine.

Jaxon ne aruncă amândurora o privire sceptică în timp ce mă ajută să mă ridic în picioare. Apoi, fără niciun cuvânt, mă ia în brațe.

21

Îmi place să stau pe propriile picioare, dar și să fiu luată pe sus e surprinzător de bine

PENTRU CÂTEVA SECUNDE, NU MĂ POT MIȘCA. NU POT gândi. Pot doar să mă holbez în sus, la el, cu gura căscată din pricina șocului, în timp ce creierul mi se scurtcircuitează. Pentru că nu sunt cu adevărat în brațele lui Jaxon, nu? Adică, nu pot fi...

Doar că sunt. Și chiar se simt bine în jurul meu. *Foarte bine.* În plus, fiind în brațele lui, ca o mireasă, îmi oferă o vedere de aproape a feței lui. Și pot doar să spun cât de incorect este că el e chiar mai sexy de la doi centimetri distanță? Și miroase uimitor, de asemenea.

Mirosul lui – de zăpadă și portocale – e ceea ce mă silește să trec peste limită, făcându-mă să mă zbat în brațele lui ca o nebună într-un efort de a-l determina să mă lase din nou jos. Pentru că dacă mă duce în brațe tot drumul până la școală arătând și mirosind, și simțindu-l așa cum este, o să fiu un dezastru complet incoerent.

— Poți, te rog, să încetezi să te mai foiești atât? îmi cere el în timp ce încerc să mă împing din brațele lui.

— Doar pune-mă jos, atunci!

Mă uit la Macy pentru susținere, dar ea se holbează la noi de parcă ar crede că s-ar putea să îi fie făcută o farsă. De vreme ce cu siguranță nu o să îmi fie în niciun fel de ajutor, mă întorc spre Jaxon.

— Nu mă poți duce în brațe tot drumul până la școală!

Nici măcar nu se împiedică în mers.

— Ia uită-te la mine!

— Jaxon, fii serios! E un drum lung.

— Ce vrei să spui?

Mă mai fâțâi puțin, încercând să îl forțez să mă lase jos, dar asta doar îl face să mă strângă și mai tare în brațe.

— Vreau să spun că sunt prea grea.

Din nou, privirea sceptică.

— Vorbesc serios!

Îmi pun mâinile pe pieptul lui și chiar fac un efort să îl împing. Brațele lui nu se mișcă din jurul meu. Ca să fiu sinceră, chiar nu vreau să mă lase jos. Glezna mea pulsează de-a binelea acum, și să pășesc pe ea o să fie un coșmar. Dar asta nu înseamnă că ar trebui să îl las să se distrugă, încercând să mă ajute.

— Lasă-mă jos înainte să te rănești!

— Să mă rănesc?

Sprânceana ridicată la care m-am gândit mult prea mult aseară a revenit.

— *Încerci* să mă insulți?

— Încerc să te fac să îmi dai drumul. Nu mă poți duce în brațe tot drumul până la...

— Grace? mă întrerupe el.

Aștept ca el să spună ceva, dar când nu o face, răspund în ce ar putea fi descris ca nefiind cel mai drăguț ton:

— Poftim?

— Taci odată!

O parte din mine e insultată de-a dreptul de vorbele lui și modul atât de la obiect în care le spune, dar partea din mine care deține cu adevărat controlul asupra limbii face exact ceea ce îi cere el și tace. Adică, presupun că există și chestii mai nasoale pe lume decât să fii dusă în brațe de un tip supersexy, în loc să te chinui să mergi având dureri groaznice. Poate.

Cu mine în brațele lui Jaxon, ne mișcăm de trei ori mai repede decât o făceam când șchiopătam la fiecare pas. Înainte să îmi dau seama, am trecut de ușile castelului, urcând rapid scările.

Când ajungem la camera noastră, Macy descuie ușa și ține mărgelele alea ciudate în timp ce îi spune lui Jaxon:

— Intră!

Câteva secunde mai târziu, mă plasează pe patul meu, iar eu cred că aici se va încheia totul. Apoi se apleacă și îmi scoate gheata.

— Pot să mă ocup eu de aici, îi spun. Mersi pentru ajutor!

Îmi aruncă o privire care îmi spune din nou să tac, de data asta fără ca el să rostească efectiv cuvintele. Ceea ce mă stânjenește atât de tare, încât încerc să îmi trag piciorul departe de el și încep să îmi scot singură șoseta.

— Mi-am sucit glezna! mă rățoiesc. Nu mor de tuberculoză.

— Da, păi, e încă devreme.

— Hei! Ce vrea să însemne asta? spun, uitându-mă urât la el.

— Înseamnă că ești aici de trei zile, și asta este a doua oară când a trebuit să te scot din belea.

— Serios? O să mă consideri responsabilă pentru o *vijelie* acum?

— Da!

Își încolăcește mâna în jurul coapsei mele și blând, dar ferm, îmi pune piciorul peste marginea patului ca să se poată uita la glezna mea.

— Nu ai văzut-o pe Macy căzând din copacul *ei*, nu-i așa?

— Nu era..., începe Macy să spună, dar în niciun caz nu o să îl las să scape învinuindu-mă pe mine pentru asta.

— Creanga *ei* nu s-a rupt! o întrerup. *A mea* s-a rupt. Ce era să fac? Să mă apuc de trunchi și... Auu!

Încerc să îmi trag piciorul în timp ce el inspectează un anume loc dureros.

Mă ignoră, deși atingerea lui – deja blândă – devine și mai ușoară.

— Nu e deloc umflată; e doar puțin vânătă, așa că nu cred că ți-ai rupt nimic.

— Deja ți-am spus că e doar sucită.

Îmi trag piciorul departe, dar cu mai puțină forță, de data asta. Ceva din senzația mâinilor lui pe piciorul meu, pielea lui pe a mea, mă agită în mod special.

— Poți să pleci acum!

De data asta, privirea pe care mi-o aruncă e pe jumătate amuzament, pe jumătate *nu-ți forța norocul.* Și, în ciuda acestui lucru, e de asemenea supersexy. Ceea ce e de-a dreptul absurd, dar asta nu o face să fie mai puțin adevărată. Heather ar muri dacă m-ar vedea acum – la doi pași de a mă smiorcăi și de a *ofta* din pricina unui tip oarecare ridicol de autoritar. E scârbos și, în mod normal, l-aș pune la locul lui. Dar faptul că își face griji pentru mine și vrea să se asigure că sunt bine? Nu știu. Cumva, schimbă lucrurile.

— Să aduc gheață? întreabă Macy pentru prima dată de când Jaxon i-a ignorat obiecția.

Momentan, stă aproape de patul ei, toată numai mâini frânte și încercând să nu arate cât de scoasă din minți este de faptul că Jaxon se află în camera noastră.

Mă întorc să răspund – și, sper, să o liniștesc –, dar îmi dau seama că vorbește cu Jaxon. Știi, tipul în legătură cu care m-a dăscălit vreo zece minute înainte de *bulgăreală*? „Și tu, Brutus?" îi transmit, dând ochii peste cap.

Ridică din umeri, puțin rușinată, în timp ce Jaxon răspunde:

— Ar fi grozav!

Apoi mai că fuge spre ușă – cel puțin până când el îi zâmbește în semn de mulțumire. Atunci îngheață în loc. Gen, efectiv *îngheață* în timp ce merge, cu un picior ridicat de pe podea.

— De asemenea, adaugă el, ai cumva vreo fașă elastică? Îi pot înfășura piciorul înainte să plec.

Ea nu răspunde.

— Macy?

Ea tot nu răspunde.

Jaxon se uită la mine cu ambele sprâncene ridicate, dar eu doar îmi dau ochii peste cap. Apoi bat din palme foarte tare ca să îi atrag atenția.

— Macy?

— O, da! Gheață. Aduc acum.

— Deci nu ai fașă? întreabă Jaxon.

— Și o fașă. Da! Absolut. Am mai multe, chiar.

Subit, se împiedică în cuvinte și picioare în timp ce se grăbește la biroul ei și începe să deschidă nebunește sertarele.

În sfârșit găsește ceea ce caută în sertarul de jos și se răsucește pe călcâie, cu o fașă bine strânsă de un roz-aprins în mână.

— Asta e bună, Jaxon?

— E perfectă, mersi!

Lauda lui o face să radieze, și mă străduiesc din răsputeri să nu fac vrun comentariu cu care să o iau peste picior. Dar, serios, dacă nu are grijă, o să se transforme într-unul dintre lacheii lui. Cam atât cu *poți să îmi spui cum te-a rănit*. Trădătoarea!

Mă întind să iau bandajul de la ea, dar Jaxon ajunge acolo primul.

— Chiar *pot* să o fac, să știi, îi spun.

— Poate vreau eu să o fac pentru tine.

În timp ce se îndreaptă spre ușă, Macy scoate un sunet de parcă începe dezghețul, și chiar și eu trebuie să recunosc,

e o replică bună. Totuşi, să mă conving să îmi placă Jaxon nu a fost niciodată ceva greu. Am fost atrasă de el de la bun început, chiar şi când m-a scos din minţi.

— Poftim? Fără proteste? întreabă el, puţin ironic.

— Ai de gând să o înfăşori sau nu? mormăi, ignorând întrebarea, pentru că să îi răspund ar fi prea stânjenitor.

Îşi pleacă uşor capul şi trece la treabă, dar nu înainte să-i văd expresia. Cicatricea îi ridică colţurile buzelor, dar asta doar transformă zâmbetul într-un mic rânjet strâmb care e de un milion de ori mai sexy decât ar trebui să fie.

Degetele sale sunt reci în timp ce îmi înfăşoară glezna, dar mâinile lui sunt atât, atât de blânde! Mă trezesc relaxându-mă, contrar firii mele, muşchii devenindu-mi slabi în timp ce îşi trece uşor un deget înainte şi înapoi pe coapsa mea.

Şi când îi rostesc numele de data asta, chiar şi eu pot auzi dorinţa. Capul i se ridică brusc, ochii lui întunecaţi, fără fund, întâlnindu-mi privirea.

Mâna lui pe piciorul meu devine mai fermă, mai insistentă, în timp ce se apleacă un pic mai mult. Mirosul lui înnebunitor de sexy pare chiar mai puternic acum decât când mă purta în braţe. Îmi umple simţurile, îmi face gura să lase apă şi mâinile să-şi dorească să îl atingă. Vreau să îmi îngrop faţa în scobitura gâtului lui şi doar să îl inspir.

Sunt deja cu nervii întinşi la maximum din cauza apropierii lui, iar aceste noi dorinţe pe care le declanşează în mine fac să mi se blocheze respiraţia în gât. Inima mi-o ia razna şi, în timp ce se apleacă doar o idee mai mult, întregul meu corp se aprinde ca aurora boreală pe care mor de nerăbdare să o văd.

— Grace!

Îmi spune numele de parcă ar fi o promisiune. E ultima picătură şi icnesc, topindu-mă de-a binelea. I-aş rosti şi eu numele, dar am pierdut controlul asupra coardelor vocale. Şi asupra întregului meu trup, de asemenea.

Mâna lui se ridică să îmi cuprindă obrazul, iar eu închid ochii, mă las în mângâierea lui. Apoi aproape că îmi sar din piele atunci când ușa se izbește de perete, iar el își smulge mâna înapoi.

— Am adus gheața, spune Macy. Am și strivit-o și...

Se oprește în loc, ochii mărindu-i-se atunci când simte tensiunea din aer. Cu felul în care Jaxon stă aplecat deasupra mea, nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama ce a întrerupt și, pentru o secundă, pare că are de gând să iasă din cameră.

Dar momentul s-a dus, iar Jaxon e în picioare, îndreptându-se chiar el spre ușă.

— Pune gheața acolo douăzeci de minute și vezi cum te simți. Dacă nu e mai bine, pune iar gheață în vreo oră. Ai priceput?

— Da, am priceput, reușesc să rostesc.

— Excelent!

Îi aruncă lui Macy încă un zâmbet, apoi clatină din cap când ea scâncește doar puțin. Nu mai spune nimic altceva până când nu e aproape să iasă din camera mea. Apoi se întoarce, cu mâna pe clanță, și spune:

— Stai departe de Flint, Grace! El nu e ceea ce crezi.

Cuvintele alungă ultima paralizie a coardelor mele vocale – și bunăvoința.

— Flint și cu mine suntem prieteni. Și tu nu ai dreptul să îmi spui ce să fac.

Din fericire, am suficient autocontrol ca să nu adaug „Indiferent cât de mult mă intrigi tu".

Mă aștept să riposteze cu ceva – Dumnezeu știe că e suficient de arogat, încât să creadă că ar trebui să mă supun imediat lui –, în schimb, doar înclină din cap și mă urmărește câteva secunde. Apoi spune:

— OK!

— OK?

Mijesc ochii spre el când cedează așa de ușor.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Se întoarce să plece.

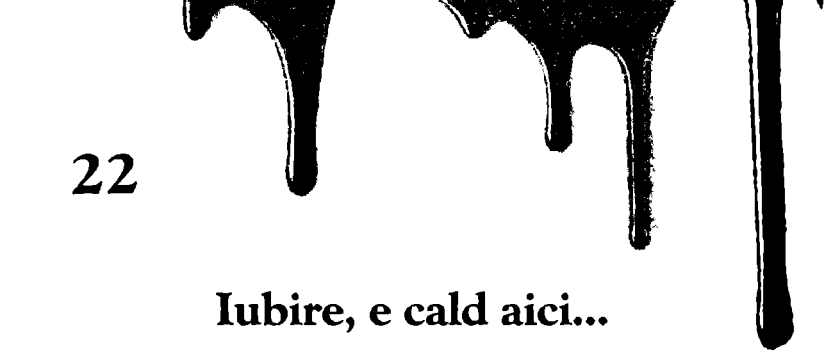
— N-am crezut că va fi așa de ușor.

Îmi aruncă o privire misterioasă, cea pe care deja am ajuns să o urăsc.

— Chestia asta va fi o grămadă de lucruri, Grace. Ușoară în niciun caz.

Apoi dispare. Ca de obicei.

De două ori fir-ar al naibii!

22

Iubire, e cald aici...

TIMP DE CÂTEVA SECUNDE DUPĂ CE PLEACĂ JAXON, aştept să se petreacă inevitabilul – în acest caz, sub forma unui Converse în culorile curcubeului, care este Macy, cerând să ştie ce se întâmplă între noi.[1] Ceea ce îmi dau deja seama că va fi o problemă din mai multe puncte de vedere, cel mai evident fiind acela că *nu am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă între noi.* În cazul în care se întâmplă ceva.

Da, Jaxon m-a căutat de două ori astăzi, dar habar nu am ce înseamnă asta. Sau dacă înseamnă ceva, măcar.

Şi ce a fost cu despărţirea aia, în orice caz? „Chestia asta va fi o grămadă de chestii, Grace. Uşoară în niciun caz?" Cine naiba zice asta? Spunea, cumva, că e interesat de mine? Sau că nu e?

Îh! De ce trebuie să fie băieţii atât de complicaţi?

Poate că doar se joacă cu mine pentru că e plictisit sau ceva. Pentru că sunt carne proaspătă pe aici, în mijlocul pustietăţii. Dar nu a părut plictisit după bătaia cu bulgării de zăpadă – de fapt, a părut al dracului de furios pe Flint. Ceea ce e ridicol, ţinând cont de faptul că Flint m-a salvat de o contuzie sau de un picior rupt, sau de ceva mai rău.

[1] Cu referire la expresia intraductibilă *I wait for the other shoe to drop* („aştept să cadă şi celălalt pantof") (n. tr.).

Dar un tip care nu e interesat nu se poartă cum a făcut-o Jaxon, nu? Adică nu ar avea genul de acces de furie – şi a fost un acces de furie, chiar dacă a fost atât de rece – pe care Jaxon l-a avut în mijlocul pădurii pentru că a crezut că Flint m-a pus în pericol.

Nu?

Nu cred... dar, de fapt, ce ştiu eu? Am avut doar un prieten până acum şi ceea ce am simţit pentru Gabe nu a fost deloc aşa. Adică, a fost o relaţie decentă, presupun. Fuseserăm prieteni ani de zile, şi doar se transformase în ceva diferit după o vreme. Am fost în diverse locuri împreună, ne-am sărutat câteodată, am făcut toate chestiile obişnuite. Dar a fost uşor cu Gabe. Nu m-a făcut niciodată să mă simt aşa cum o face Jaxon, adică să mi se întretaie respiraţia şi să îmi transpire mâinile, şi să mi se zvârcolească stomacul doar de la o privire. Niciodată nu am petrecut ore întregi obsedată de fiecare cuvânt al lui, niciodată nu m-am trezit dorindu-mi atingerea lui aşa cum mi-o doresc pe a lui Jaxon.

Îmi doresc doar să fi ştiut cum se simte *Jaxon*.

— Dumnezeule!

Aparent, Macy s-a trezit din orice comă ciudată indusă de Jaxon o fi avut în ultimele cinci minute. Îi arunc o privire.

— Nu începe.

— Dum-ne-ze-u-le! DumezeuleDumnezeuleDumnezeule! Ce s-a întâmplat adineauri?

— Am căzut dintr-un copac. Flint m-a salvat de la moarte. Jaxon m-a adus în braţe înapoi în cameră pentru că mi-am sucit glezna.

Spun totul pe un ton lejer, sperând că, dacă nu o las pe Macy să ştie cât de răvăşit e propriul meu cap acum, va lăsa lucrurile aşa cum sunt.

— Alea sunt doar detaliile.

Se aşază pe patul meu, cu grijă să nu îmi înghiontească glezna.

— Sunt destul de sigură că detaliile sunt cele care contează aici.

— Nu, acum nu contează! În momentul ăsta, imaginea de ansamblu e importantă.

— Şi care este, mai exact, imaginea de ansamblu? întreb.

— Că cei doi băieţi cei mai populari din şcoală sunt obsedaţi de tine.

Aproape că mă strangulez singură cu puloverul când încerc să mă uit la ea să văd dacă glumeşte sau nu.

— N-aş zice că sunt obsedaţi, reuşesc într-un final să spun, de îndată ce îmi desfac şireturile de la hanorac şi încetez să mă mai sufoc. Şi nu eşti tu cea care tocmai mă avertiza să stau pe cât de departe posibil de Jaxon?

— Da, dar asta a fost înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte să văd cum te priveşte.

Închide ochii şi scoate un sunet foarte asemănător cu cel scos când i-a zâmbit Jaxon.

— Mi-aş dori ca şi Cam să mă privească aşa.

— Vrei ca iubitul tău să se uite la tine de parcă e un ticălos arogant şi obişnuit ca totul să fie cum vrea el?

— Da, deja cam face asta, spune, dând ochii peste cap. Vreau să se uite la mine de parcă îl doare fizic să nu mă poată atinge.

— Jaxon nu mă priveşte aşa.

Încep să cred că aşa îl privesc eu pe el, totuşi.

Macy pufneşte.

— Scumpo, dacă băiatul ăla te-ar dori mai mult de atât, ar face combustie spontană.

Cuvintele ei mă încălzesc, făcându-mă să mă simt de parcă eu aş putea face combustie spontană – mai ales dacă mai petrec mult timp gândindu-mă la Jaxon. Tipul ăla e mult prea arătos pentru propriul lui bine... sau pentru liniştea mea sufletească. Şi, dacă Macy are dreptate, dacă el gândeşte măcar un sfert din lucrurile pe care le gândesc eu despre el...

— E cumva cald aici?

Încep să îmi dau jos cele un milion trei straturi de haine pe care le port în acest moment.

— După trei zile în care te-am urmărit fiindu-ți groaznic de frig, nu am crezut niciodată că te voi auzi spunând asta, mă tachinează Macy în timp ce apucă de pantalonii mei de zăpadă cu atâta îndârjire, încât mă trage pe jumătate jos din pat.

— Presupun că tot ce îți trebuie ca să te încălzești e să ajungi aproape și apropiată de cel mai periculos băiat de la Academia Katmere.

O plesnesc peste mâini.

— Ce faci?

— Încerc să te ajut. Chestiile astea sunt greu de dat jos dacă nu poți să stai în picioare.

Mai trage și mai smulge puțin, dar tot nu reușește să facă mare lucru.

— E OK, mă descurc!

Îi dau peste mâini și mă ridic în așa fel, încât să îmi las greutatea pe piciorul teafăr în timp ce trag de pe mine atât pantalonii de zăpadă, cât și pe cei de fleece. Ceea ce mă lasă în lenjerie de corp lungă și șosete de lână, ambele fiind de un milion de ori mai confortabile decât hainele de exterior în care am transpirat până acum.

Macy își dă jos propriile straturi și nu mai spune nimic altceva până când nu ne-am așezat amândouă înapoi pe patul meu. Apoi mă privește direct în ochi și zice:

— Ai amânat destul. Acum scuipă tot!

— Nu am ce să scuip.

Mă strecor sub pătură și mă sprijin cu spatele de perete.

— Tu ești cea care a spus că bisericuțele diferite nu se amestecă niciodată.

— Da, păi, tu nu ai nicio *bisericuță* încă, deci, din câte se pare, regulile nu ți se aplică. În ceea ce privește ceea ce ai avea de scuipat, zic că mănânci rahat. Ești aici de fix șaptezeci și două

de ore – și eu am fost cu tine în majoritatea acestor ore, apropo. Nu în toate, evident, pentru că habar nu am avut că cei doi cei mai arătoși băieți din școală urmau să se întreacă pentru a vedea care dintre ei e mai cocoș în numele tău în fața a jumătate dintre elevii din ultimul an.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Când s-a întâmplat asta? *Cum* s-a întâmplat asta?

— Nu s-a întâmplat nimic, jur. Flint și cu mine suntem doar prieteni...

— Da, sigur!

— Vorbesc serios! E foarte drăguț, dar nu a făcut nici măcar un lucru cât de cât ne... prietenos.

Macy își dă ochii peste cap.

— Vrei să zici cum ar fi să te ducă în brațe pe scări sau să se dea peste cap să te invite la o bulgăreală?

— Tu l-ai rugat să mă ducă în brațe pe scări. Rău de altitudine, mai știi?

— Da, și cumva l-am rugat eu și să se arunce dintr-un copac să îți salveze viața?

— Sunt destul de sigură că l-ai fi rugat, dacă ar fi fost destul timp.

— Dumnezeule! Ești atât de enervantă!

Se trântește pe spate pe pat.

— Nu mă pot hotărî dacă te minți singură sau dacă ești pur și simplu atât de naivă.

— Nu mint. Și nu sunt naivă.

Îi arunc cea mai sinceră privire a mea.

— Jur, Macy. Nu se întâmplă nimic între mine și Flint.

Mă studiază o secundă, apoi încuviințează din cap.

— OK, bine! Dar bag de seamă că nu ai zis același lucru și despre tine și Jaxon.

— Jaxon și cu mine... Jaxon este... adică, noi... nu știu...

Glasul mi se stinge, obrajii arzându-mi, pentru că până și eu îmi pot da seama cât de incoerentă și ridicolă par.

— Îh...

— Uau!

Ochii lui Macy sunt uriași.

— Așa de serios, ha?

Nu știu ce să spun, așa că aproape că nu spun nimic. Doar că Macy e la școala asta de mult mai mult timp decât mine, ceea ce înseamnă că știe mult mai multe despre Jaxon decât știu eu, și chiar mi-ar plăcea să beneficiez un pic de acele cunoștințe.

— E complicat...

Mă aștept să mă întrebe ce e complicat în asta, dar nu o face. În schimb, doar dă din cap, ceva de genul *bineînțeles că e.*

— Nu e cu adevărat periculos, așa cum ai spus, nu?

Chiar în timp ce pun întrebarea, știu răspunsul... care este *la dracu', da, este. Și ar trebui să stai pe cât de departe posibil de el.*

Adică, nu a fost altfel decât blând atunci când m-a atins, dar e la fel de clar precum cicatricea de pe fața lui că Jaxon nu e asemenea celorlalți băieți pe care i-am cunoscut. Fiecare lucru la el țipă *pericol* – din gama întunecat și rănit cu brutalitate. Se vede în ochii lui, în vocea lui, în modul în care se poartă și în felul în care se mișcă.

O recunosc, ba chiar o accept. Dar, când sunt aproape de el, asta nu contează. Când sunt aproape de el, *nimic* nu contează în afară de să fiu aproape de el, chiar dacă e evident că a mai fost rănit înainte și e la fel de evident că e hotărât să se protejeze. Oare moartea fratelui său i-a făcut asta? Sau Hudson e doar o piesă dintr-un puzzle mult mai mare?

Instinctul îmi pune că e cea de-a doua variantă, dar nu îl cunosc de suficient timp, încât să fiu sigură.

Liniștea se întinde între noi câteva secunde. O urmăresc pe Macy, care încearcă să își dea seama ce să spună. Îi ia ceva timp, dar în sfârșit se hotărăște la:

— Nu e periculos în genul *Tăcerea mieilor*[1]. Nu o să te arunce într-o groapă şi o să te înfometeze în aşa fel, încât să poată face o rochie din pielea ta sau ceva.

Izbucnesc într-un râs neîncrezător.

— Serios? Asta e tot ce poţi? N-o să facă o rochie din pielea mea?

Ridică din umeri.

— Am mai zis şi că nu o să te înfometeze într-o groapă.

— E Alaska. Ai avea nevoie de o sondă pentru extragerea ţiţeiului ca să faci o gaură în pământul îngheţat.

— Exact.

Ţine mâna într-un gest evident.

— Vezi, ţi-am zis că nu ar face-o.

— Încerci să mă linişteşti sau să mă bagi în sperieţi?

— Da!

Flutură din gene spre mine.

— Funcţionează?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Telefonul îmi bâzâie şi aproape că îl ignor. Dar trebuie să fie Heather – Macy e singura de la Katmere care are numărul meu – şi, în acest moment, mi-ar prinde bine un pic de luciditate din partea celei mai bune prietene.

Heather: Cum a fost prima ta zi de cursuri?

Heather: Vreun tip mişto la cursul de engleză?

Heather: Sau fete mişto? Întreb pentru o prietenă...

Include emoticonul dtf[2] în ultimul mesaj şi râd, în ciuda firii mele. Apoi îi fac o poză rapidă lui Macy, în maioul şi lenjeria

[1] Thriller american apărut în 1991, în care o tânără agentă FBI investighează cazul unui criminal în serie cu ajutorul unui alt ucigaş în serie, Hannibal Lecter (n. tr.).

[2] dtf – acronimul de la *down to fuck* (atunci când cineva dispus să se angajeze într-o relaţie sexuală pe termen scurt), utilizat preponderent pe aplicaţia Tinder (n. tr.).

lungă de corp, în timp ce adoptă o figură cu un prefăcut bot de supărare când spun că e prietena mea cea mai bună de acasă, și răspund:

Dvs.: TOATE fetele mișto.

Heather: Îh! Răutăcioasă.

Heather: Cum au fost orele?

Dvs.: Răul de altitudine m-a ținut acasă. Dar mă duc mâine

Și apoi, pentru că Heather poate continua la nesfârșit, iar eu vreau să închei conversația aceasta despre cum Jaxon nu este chiar un ucigaș în serie dintr-un film, îi scriu:

Dvs.: Ocupată acum

Dvs.: Vb mai trz.

Apoi îmi dau telefonul deoparte și mă întorc la verișoara mea, care umblă prin propriul telefon acum. Îl lasă jos de îndată ce își dă seama că am terminat cu mesajele și zice:

— Spune-mi adevărul, Grace! Îți place de Jaxon?

„Place" e un cuvânt prea insipid pentru emoțiile pe care le trezește Jaxon în mine. E ceva la el care mă atrage la un nivel profund sufletesc, ceva distrus, care, cumva, se potrivește cu ceea ce este distrus în mine.

Știu că Macy nu o vede. E prea ocupată să se teamă de întunecimea și de statutul lui social ca să dea importanță lucrurilor care sunt dincolo de aparențe. Dar eu le văd – toată jelania și durerea, și teama care îl tulbură dincolo de fața lipsită de expresie și ochii goi. Îl văd *pe el* într-un fel în care nu cred că îl mai vede nimeni din școala asta.

Nu îi spun ei nimic din toate astea, totuși – nu e treaba mea să împărtășesc suferința lui Jaxon. În schimb, răspund:

— Ce contează dacă îmi place de el sau nu?

— Ăsta nu e un răspuns.

— Pentru că nu am un răspuns! gem. Sunt aici de trei zile, Mace. Trei zile! Totul pare cu fundul în sus și cu spatele în față și nu am nici cea mai vagă idee ce cred despre nimic... sau *nimeni*.

Adică, cum se presupune că ar trebui să știu ce simt pentru un băiat pe care abia îl cunosc? Mai ales când el mă ignoră într-un moment și mă duce acasă în brațe în clipa următoare. E diferit de toți cei pe care i-am cunoscut vreodată și...

Pufnetul lui Macy îmi întrerupe discursul...

— Adică? De ce am sentimentul că știi ceva ce nu împărtășești?

— Habar nu am. Dă-i bătaie!

Mijesc ochii spre ea.

— Pare că știi ceva.

— Scuze!

Ridică mâinile în semn foarte evident de predare.

— Eu doar... sunt de acord. Jaxon cu siguranță nu e deloc ca tipii pe care i-ai întâlnit până acum.

— Spui asta de parcă e un lucru atât de rău! Înțeleg că nu vrei să îmi placă de el...

— Hei, ți-am spus să stai departe de el pentru că nu e un tip cu care să te înțelegi ușor. Sau, cel puțin, nu a fost niciodată până acum. Dar cu tine...

— Da?

— Nu știu!

Ridică din umeri.

— Sună a clișeu ca la carte, dar e diferit când e cu tine. E cumva mai puțin intens, dar totodată *și mai* intens, dacă treaba asta are vreun sens.

— Nu are. Deloc.

Macy pufnește în râs.

— Știu, dar tu ești cea care a întrebat. Presupun că ceea ce spun e că sunt circumspectă în privința a orice o fi ceea ce faceți tu și Jaxon, dar nu sunt total împotrivă. Nu așa cum aș fi fost dacă nu l-aș fi văzut cu tine astăzi.

Îmi doresc să continuăm acest subiect, să o întreb ce vrea să zică, mai exact. Dar există o parte din mine care e sigură că am deja o idee destul de bine formată. Ea vorbește despre Jaxon

pe care l-am văzut în hol în prima zi, după ce Flint m-a purtat pe scări. Sau de Jaxon pe care l-a văzut la petrecere, cel care a părut atât de rece, atât de sinistru, încât m-a făcut să fug în direcția opusă. La propriu. Dacă acela e singurul Jaxon pe care l-a văzut vreodată, nici nu mă mir că a simțit nevoia să mă avertizeze să stau departe de el.

— Tot nu știu ce facem, recunosc, prăbușindu-mă pe pernele mele. Sau măcar dacă facem ceva. Îmi doresc doar să știu ce gândește el despre mine, știi? Adică, se joacă cu mine sau are cumva unele dintre gândurile pe care le am eu?

— Ce gânduri ai tu?

Întreabă atât de lejer, încât răspund fără să gândesc.

— Mă simt de parcă sunt obsedată de el. Mă gândesc la el tot...

Mă întrerup când îmi dau seama ce spun.

— M-ai păcălit!

Figura ei e de o inocență prefăcută.

— Doar ți-am pus o întrebare. Nu trebuia să îmi răspunzi.

— Știai că sunt preocupată și că nu mă gândeam să îmi cântăresc cuvintele.

— Bun! Mă bucur că nu ai cenzurat ceea ce ai spus. Nu trebuie să faci asta cu mine.

Se întinde și mă ia de mână.

— Serios, Grace. Lucrurile vor fi ciudate pe aici pentru tine o vreme. Dar *noi* nu vom fi ciudate.

Gesticulează spre noi două.

— Chiar dacă nu poți avea încredere în nimeni altcineva, poți avea încredere în mine că te susțin – chiar și cu Jaxon. Suntem o familie.

Dintr-odată, am în gât un nod de dimensiunea muntelui Denali și înghit de câteva ori, încercând să îl eliberez. Nu am știut cât de tare aveam nevoie să aud cuvintele acelea până nu le-a rostit ea și nu mi-am dat seama cât de mult mi-a lipsit să am pe cineva pe care să pot conta, pur și simplu, fără întrebări.

— Știi că asta e valabil și reciproc, nu, Macy? Și tu poți avea încredere în mine.

Rânjește.

— Am deja. Doar vreau să mă asigur că îți amintești ce am spus. Și că sunt aici de partea ta, indiferent ce s-ar întâmpla.

E ceva intens în modul în care o spune – și în felul în care mă privește după aceea. De parcă încearcă să mă avertizeze și să mă liniștească în același timp. E așa de bizar, încât un fior de neliniște îmi străbate șira spinării, înlăturând căldura plăcută care vine odată cu statul întinsă sub pătura mea și înlocuind-o cu o răcoare care nu are nimic de-a face cu Alaska și totul cu sentimentul că sunt într-o situație care mă depășește, chiar dacă nu o știu încă.

Încerc să ignor sentimentul, să îmi spun că probabil sunt doar paranoică. Sunt suficient de deșteaptă – și de sinceră – ca să recunosc că, în ultima vreme, am tendința să mă aștept la ce e mai rău în orice situație.

Dar, în loc să zăbovesc asupra disconfortului, doar dau din cap și spun:

— Bun! Mă bucur!

Macy rânjește.

— Acum, că am scăpat de asta, există ceva despre care vreau să discut cu tine.

Se ridică și traversează camera către minifrigiderul ei.

— Dar sunt destul de sigură că nu o să îți placă.

23

Niciodată să nu aduci o lingură de înghețată într-o luptă cu pistoale

O privesc pe Macy bănuitoare în timp ce deschide frigiderul și scormonește prin el.

— Cât de tare, mai exact, nu o să îmi placă?

Ridică o cutie mare de înghețată tip Cherry Garcia, scoțând un sunet triumfător.

Mi se face greață.

— E atât de rău, încât avem nevoie de înghețată de la Ben and Jerry's[1]?

— Ca să fiu sinceră, eu mereu am nevoie de Ben and Jerry's.

Scoate capacul unei cutii viu colorate, apoi ia două linguri din suportul pentru tacâmuri mov-aprins de pe frigider.

— Mi se pare că e un moment bun să ne răsfățăm.

Iau lingura pe care mi-o întinde.

— Nici nu știam că se găsește înghețată de la Ben and Jerry's aici.

— E zece dolari cutia la cel mai apropiat magazin, dar se vinde.

Zâmbește, văzându-mi expresia plină de oroare.

— Uau! Asta e...

[1] Ben and Jerry's – marcă americană de înghețată (n. tr.).

Rânjește.

— Bun venit în Alaska!

— Presupun că ce vrei să discutăm e foarte serios, dacă e nevoie de înghețată de zece dolari.

Nu spune nimic la tentativa mea fățișă de a căpăta ceva mai multe informații, doar întinde cutia ca să pot lua o lingură din ea. Ceea ce și fac. Și ea o face, de asemenea, și dăm noroc cu înghețată – în mare parte pentru că să dăm noroc cu prima gură de înghețată e un ritual pe care l-am creat în vara petrecută împreună atunci când aveam cinci ani – înainte să luăm o înghițitură.

Aștept ca Macy să îmi spună ce o frământă, dar ea doar ia o altă lingură de înghețată. Apoi o a treia și o a patra, până când renunț și fac și eu la fel.

Am ajuns la jumătatea cutiei atunci când spune, în sfârșit:

— Trebuie să te avertizez în legătură cu ceva.

OOOOK!

— Nu m-ai avertizat deja în legătură cu Jaxon? Am crezut că asta ai făcut adineauri.

— Asta nu este despre el. Sau, adică, bănuiesc că este, dar nu așa cum crezi. Probabil că par la fel de confuză precum sunt, pentru că Macy inspiră adânc și spune repede: Dacă îți place de Jaxon – și sunt OK cu asta, dacă îți place, serios. Dar, dacă îți place de el, Grace, nu poți să continui să îți petreci timpul și cu Flint. Nu o să funcționeze.

Asta e atât de departe de zona unde mă așteptam să se ducă, încât am nevoie de câteva clipe ca să meditez la vorbele ei. Și chiar după ce mă decid că le înțeleg, tot nu au nicio logică.

— Ce vrei să spui, nu o să *funcționeze*? Nu mă întâlnesc pe bune cu niciunul dintre ei în momentul ăsta și, chiar dacă aș fi făcut-o... cu siguranță că pot fi prietenă cu celălalt?

— Nu!

Clatină din cap cu hotărâre.

— Nu poți. Asta încerc să îți spun.

Sunt pe jumătate convinsă că își bate joc de mine – pentru că oare cum ar putea să nu o facă? –, dar pare atât de serioasă, încât trebuie să întreb:

— Ce vrei să spui cu *nu pot*? Ce e asta? *Școala de sâmbătă?*[1]

— Mai rău! Mult mai rău!

— Evident, pentru că până și în *Școala de sâmbătă* și-au dat seama că nu contează cărui grup îi aparții.

— Nu e *Școala de sâmbătă* filmul în care Judd Nelson o agresează sexual pe Molly Ringwald, băgându-i mâna sub fustă când se ascunde sub biroul ei?

Când pune problema așa...

— OK, atunci poate că nu e cel mai bun exemplu.

Își dă ochii peste cap.

— Crezi?

— Chiar și așa, toată chestia asta cu *Jaxon și Flint nu pot fi civilizați unul cu celălalt pentru că se află la conducerea a două grupuri diferite* pe care mi-o spui e ridicolă. Ai idee câți oameni au fost drăguți cu mine de când am venit aici?

Ridic patru degete și las în jos câte unul în timp ce pronunț numele:

— Tu, Jaxon, Flint, Lia. Atât! Patru oameni. Și acesta este motivul pentru care tu, spunându-mi că nu pot vorbi cu unul dintre cei trei, patru oameni din tot locul ăsta care nu mă tratează de parcă aș avea ciumă, e un mare rahat.

— Oh, Grace!

Pare să aibă inima frântă.

— Chiar așa de rău a fost?

— Ei bine, nu a fost chiar un plăcut – chiar și fără experiențele aproape mortale.

[1] *The Breakfast Club* (1985), film american în care este vorba despre cinci elevi de liceu care se întâlnesc în timpul detenției de sâmbătă și descoperă că au în comun mult mai multe lucruri decât au crezut (n. tr.).

Totuşi, pare atât de tulburată de cuvintele mele, încât nu pot să nu mi le retrag parţial.

— Nu îţi face griji pentru asta, Mace! Nici nu am început cursurile încă. Sunt sigură că oamenii se vor relaxa şi o să înceteze să se holbeze de îndată ce vor avea o şansă să mă cunoască.

Se agaţă de cuvintele mele.

— O să o facă, Grace! Jur! Doar au nevoie să petreacă puţin timp cu tine. Nu primim prea mulţi oameni noi, iar cei mai mulţi ne ştim de mult timp, chiar dinainte de Katmere.

— Nu mi-am dat seama de asta.

— Da! Mai este o şcoală la care cei mai mulţi dintre noi au mers înainte de a veni aici, începând cu clasa a cincea. Aşa că, dacă părem distanţi, are legătură cu asta, ştii?

— Da, dar faptul că vă cunoaşteţi de atâta timp nu ar trebui să facă să vă fie mai uşor să vă înţelegeţi?

— Ar trebui. Şi, pentru o vreme, chiar, aşa a fost. Nu ştiu cum să îţi explic de ce lucrurile s-au dus de râpă. Totuşi, trebuie să îţi povestesc că nişte chestii groaznice s-au întâmplat acum vreun an şi lucrurile au scăpat complet de sub control. Adică, la suprafaţă pare că totul e în regulă, dar de îndată ce sapi un pic, pagubele sunt toate acolo. Şi o parte din ceea ce s-a întâmplat face să fie aproape imposibil ca Jaxon şi Flint să mai fie de aceeaşi parte a... orice.

E cea mai vagă explicaţie pe care mi-a dat-o vreodată cineva. Şi mă intrigă, încercând să pun cap la cap cele câteva lucruri pe care le-am aflat de când am ajuns aici.

— Are asta legătură cu ce i s-a întâmplat lui Hudson Vega?

Întrebarea îmi iese pe gură pe neaşteptate şi, judecând după expresia feţei lui Macy, cu siguranţă ar fi trebuit să mă gândesc de două ori.

— Ce ştii despre Hudson? şopteşte atât de uşor, încât am impresia că e speriată să îi spună numele cu voce tare.

— Lia mi-a spus că iubitul ei a murit, mai știi? Apoi Jaxon l-a pomenit pe fratele său și am pus lucrurile cap la cap după ce i-am văzut certându-se.

— Ți-a spus Jaxon că Hudson e mort?

Nu cred că ar arăta atât de șocată dacă i-aș spune că zbor înapoi în San Diego de capul meu, și, subit, tot felul de îndoieli încep să mă asalteze.

— Nu e?

Dacă Jaxon m-a mințit în legătură cu așa ceva, nu știu ce o să fac. Adică, ce fel de persoană...

— Este! Da! Doar că nu vorbește mult despre asta. Toată chestia aia aproape că l-a distrus, și nu mi l-aș putea imagina discutând despre asta cu...

Vocea i se stinge.

— Un străin?

— Da.

Pare puțin vinovată să o recunoască.

— Nu că voi ați fi străini, presupun...

— Uneori e mai ușor, o întrerup. Să vorbești cu cel mai bun prieten al tău despre cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată este sfâșietor. Să vorbești cu un străin care nu are niciun fel de interes legitim, uneori nu doare atât de tare.

Sună ciudat, dar e adevărat. Doar unul dintre lucrurile pe care le-am învățat în ultima lună.

— Asta are sens într-un fel ciudat.

Pune înghețata jos și se apleacă să mă îmbrățișeze.

O îmbrățișez și eu pentru câteva secunde – până când simt că lacrimile care nu sunt niciodată prea departe de suprafață încep să îmi izvorască în ochi. Apoi mă retrag și îi arăt un rânjet care spune că sunt foarte bine, chiar dacă nu sunt.

— Poate de asta pare că Jaxon e diferit cu mine. Pentru că știe că și eu am pierdut pe cineva.

— Poate.

Pare să aibă îndoieli.

— Dar dacă atracția dintre tine și Jaxon există pentru că amândoi ați pierdut pe cineva... Doar ai grijă, bine, Grace? Ultimul lucru pe care ți-l dorești este să devii un pion într-un joc de-a războiul între el și Flint. Pentru că, la final, tu vei fi cea care va fi făcută bucăți.

Încerc să îi ignor cuvintele – și mă descurc destul de bine pentru restul serii. Dar odată ajunsă în pat, cu luminile stinse, nu pot să nu mă gândesc la ce a zis Macy... și la faptul că simt că ar fi mai mult o premoniție decât o avertizare.

O greutate mi se lasă în oase când stau și despic firul în patru, afundându-mă în pat, împovărându-mă până când simpla acțiune de a mă întoarce pe o parte și de a mă ghemui pare imposibilă. Mă rezum la a-mi înconjura talia cu brațele și la a-mi spune că greșește. Chiar în timp ce o mică voce din interiorul meu mă avertizează că nu o face.

24

Gofrele sunt calea spre orice a unei fete

MĂ TREZESC LA ZGOMOTUL CARE SEMNALEAZĂ PRIMIrea unui mesaj text. Mormăi în timp ce mă gândesc să îl ignor, să rămân înfăşurată în aşternuturi, unde e cald şi bine, şi *perfect*. Dar i-am răspuns greu la mesaje lui Heather de când am ajuns în Alaska, şi asta nu e OK!

Doar că atunci când mă rostogolesc şi îmi iau telefonul, îmi dau seama două lucruri. Unu, e trecut de zece dimineaţa, ceea ce înseamnă că am dormit în timpul primului curs. Şi doi, mesajul nu este de la Heather.

Şi nu este nici de la Macy. În schimb, e de la un număr pe care nu îl recunosc.

Necunoscut: Cum îţi e glezna?

Flint? mă întreb, în timp ce îmi dau părul din ochi şi mă ridic în capul oaselor. *Sau altcineva?*

Pentru un moment, ochii lui Jaxon – profunzi, întunecaţi, fără de fund – îmi vin în minte, dar nu pot să cred că e el. Nu când a fost atât de cald şi de rece întreg timpul de când ne cunoaştem. Şi cu siguranţă nu când mi-a spus aseară că vom face lucrurile în stilul dificil – orice o însemna asta.

Hotărându-mă să merg la sigur, scriu înapoi:

Dvs.: Cine eşti?

Urmează o pauză lungă. Apoi:

Necunoscut: Jaxon.

Un singur cuvânt, și totuși, cumva, mai că nu trosnește a indignare. De parcă nu și-ar putea imagina că nu am deja numărul lui în telefon, doar așteptând să se hotărască, în sfârșit, să îmi scrie. Ar trebui să fiu enervată de presupunerea lui, în schimb, sunt amuzată. Atât de amuzată, încât nu mă pot abține să nu răspund:

Dvs.: Jaxon care?

Jaxon: Nu știu replica.

Dvs.: La ce?

Jaxon: La orice glumă cu cioc-cioc vrei să îmi faci.

Râd în gura mare, pentru că, în mesaje, e amuzant într-un fel pe care nu mi-l-a arătat în persoană.

Dvs.: Sunt groaznică la glumele cu cioc-cioc.

Jaxon: În sfârșit, o veste bună!

Dvs.: Hei!

Dvs.: De câte gâdilături e nevoie ca să faci o caracatiță să râdă?

E o pauză lungă, în care îmi pot imagina cu claritate fața lui. Apoi:

Jaxon: Nu am știut că și caracatițele râd.

Da! Cam acesta este răspunsul la care mă așteptam.

Dvs.: emoticon ce-și dă ochii peste cap

Dvs.: Haide! Intră în joc!

Jaxon: Eu doar voiam să văd ce îți mai face glezna.

Dvs.: Încearcă să ghicești și o să-ți spun.

Încă o pauză lungă.

Jaxon: 17

Dvs.: 17?!?!?!?!?!

Jaxon: Păi, evident că nu e 8, că n-ar fi o glumă.

Jaxon: Și nu am nicio altă idee, așa că de ce nu 17?

Dvs.: două emoticoane care-și dau ochii peste cap

Dvs.: Hai să mai încercăm odată!

Dvs.: De câte gâdilături e nevoie ca să faci o caracatiță să râdă?

Pauza asta e atât de lungă, încât tocmai m-am convins singură că am dat-o în bară și că nu are de gând să răspundă. Dar apoi:

Jaxon: De câte?

Aproape scap din mână telefonul de încântare și rânjesc atât de tare, încât mă dor obrajii. Ceea ce e ridicol, dar învăț că, atunci când vine vorba de băiatul ăsta, *eu sunt* ridicolă.

Dvs.: Ten-tacule[1]

Jaxon: Asta e chiar... destul de bună.

Dvs.: Uau! Laudă!

Jaxon: Să nu ți se urce la cap!

Dvs.: Crede-mă, n-o să se întâmple!

Dvs.: trei emoticoane ce-și dau ochii peste cap

Jaxon: Ce obții când încrucișezi un vampir cu un om de zăpadă?

Poftim? O glumă? De la Jaxon Vega cel veșnic serios? Nu îi pot răspunde suficient de repede.

Dvs.: Nu am nici cea mai vagă idee.

Jaxon: Degerături.[2]

Râd de-a binelea, pentru că cine este acest Jaxon? Și cum îl păstrez prin zonă?

Dvs.: Halloween și Alaska împreună, ha?

Dvs.: Imaginează-ți că sunt impresionată!

Încă o pauză lungă, dar, de data asta, ceva îmi spune să nu renunț la Jaxon. Că nu s-a oprit din scris pentru că și-a pus telefonul deoparte, ci pentru că încearcă să se hotărască ce să spună mai departe. Ceea ce... poți spune că e halucinant? Abia dacă

[1] În engleză, tentacule se scrie „tentacule", iar *ten* înseamnă „zece" (n. tr.).

[2] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, pornind de la termenul *frostbite*, în care se regăsesc cuvintele *frost* („ger", „îngheț") și *bite* („mușcătură") (n. tr.).

îmi pot imagina un Jaxon care nu știe exact ce să facă și să spună în orice situație.

În sfârșit, telefonul îmi chițăie din nou.

Jaxon: Ai promis să îmi spui de glezna ta.

Nu e o trecere prea lină de la conversația pe care tocmai o aveam, dar o să mă las dusă de val, pentru că alternativa este să nu răspund, și nu vreau să fac asta. Cel puțin nu încă.

Dvs.: Nu știu. Abia am făcut ochi. Unchiul meu trebuie să fi hotărât că nu trebuie să mă duc la cursuri azi, din nou.

Jaxon: Aș spune ce noroc pe tine, dar...

Dvs.: Ce, să cazi dintr-un copac nu e suficient de norocos pentru tine?

Jaxon: Tu ai HABAR ce înseamnă noroc?

Râsul mă pufnește atât de neașteptat, încât aproape că horcăi. Apoi îmi lipesc o palmă peste gură într-un amuzament oripilat, chiar dacă nu e nimeni prin zonă să mă audă.

Dvs.: Am plecat pe picioarele mele, nu-i așa?

Jaxon: emoticon care-și dă ochii peste cap.

Jaxon: Sunt destul de sigur că te-am cărat eu.

Dvs.: Oh. Da! Mersi din nou pentru asta.

Jaxon: Toate emoticoanele cu ochii dați peste cap

Acum, că m-a făcut să mă gândesc la asta, și eu sunt curioasă cum îmi mai e glezna. Așa că arunc cuverturile și încerc să mă dau jos din pat – doar ca să scâncesc în secunda în care îmi las vreun pic de greutate pe piciorul drept. Ei bine, asta îmi satisface curiozitatea. Cu problema suplimentară că fac rău de tot pe mine.

Jaxon: Care e programul astăzi?

Dvs.: Cred că o să stau în pat și o să-mi plâng de milă.

Jaxon: Vremuri bune!

Dvs.: Da, păi, se pare că glezna mă doare un pic.

Jaxon: Ești OK?

Dvs.: Desigur!

Dvs.: brb!

Mă folosesc de promisiunea Advilului ca să mă propulsez de partea cealaltă a camerei, la baie. Când am terminat, mă spăl pe mâini şi iau două pastiluţe mici şi rotunde şi o sticlă de apă înainte să mă bag iar în pat. Mă forţez să iau medicamentele înainte să îmi ridic iar telefonul, dar e greu. Mor să aflu dacă Jaxon mi-a scris înapoi.

Nu a făcut-o. Ceea ce e OK, îmi spun. Adică, eu sunt cea care a întrerupt conversaţia atât de brusc.

Dvs.: Am revenit.

Niciun răspuns.

Dvs.: Scuze că a durat atât de mult.

Tot niciun răspuns.

Îh! Am dat-o în bară.

Sunt supărată pe mine că am încheiat conversaţia. Şi tot la fel de supărată pentru că sunt supărată. Jaxon mi-a arătat mai mult din el în ultimele cincisprezece minute decât a făcut-o de când am ajuns aici. Ce motiv am să mă supăr că nu mi-a mai scris?

Absolut niciunul. Adică, băiatul trebuie să meargă la ore, până la urmă.

Cumva, să îmi spun asta doar înrăutăţeşte lucrurile. Ei bine, asta şi faptul ca sunt lihnită, iar untul de arahide este tocmai în partea opusă a camerei. Desigur.

Mă întind înapoi pe perne şi îi trimit câteva mesaje lui Heather. Apoi intru pe Snapchat şi pe Instagram şi chiar joc două runde de Pac-Man – toate astea în timp ce îmi spun că sigur nu aştept ca Jaxon să îmi scrie din nou.

Dar până la urmă stomacul începe să îmi chiorăie şi îmi arunc telefonul într-o parte. O fată nu poate supravieţui doar cu unt de arahide, chiar dacă acum sunt suficient de înfometată, încât să fac o tentativă.

Încep să şchiopătez spre frigider, dar sunt distrasă la jumătatea drumului de o bătaie în uşă. Pentru o secundă, doar o secundă, mă întreb dacă ar putea fi Jaxon. Apoi mă trezesc la realitate.

Probabil că este unchiul Finn, venind să ne verifice pe mine și glezna mea rănită.

Doar că, atunci când deschid ușa, nu este unchiul Finn. Și nu este nici Jaxon. În schimb, e o femeie care ține în mâini o tavă plină cu mâncare.

— Grace? întreabă, în timp ce mă dau la o parte să îi fac loc să intre.

— Da!

Îi zâmbesc.

— Mulțumesc foarte mult! Sunt *lihnită*.

— Oricând!

Rânjește și ea.

— Unde vrei să o pun?

— Pot să o iau eu.

Mă întind spre tavă, dar îmi aruncă o privire care îmi spune să las vrăjeala.

— Ăă, pe pat e în regulă, presupun.

Arăt spre partea mea de cameră.

Traversează încăperea până la patul meu și pune tava la picioarele lui. Apoi întreabă:

— Îți mai pot aduce ceva?

Nu am nici cea mai vagă idee, ținând cont că mâncarea este sub acele clopote argintii care mențin preparatele calde. Dar, având în vedere că îmi e suficient de foame, încât să mănânc aproape orice – și nu sunt obișnuită să am pe cineva care să mă servească –, răspund:

— Nu, e perfect așa! Mulțumesc!

Mă pot baza pe Macy să se gândească la mine chiar și când e la ore. Verișoara mea e o zeiță.

Doar că, în timp ce mă așez înapoi pe pat, îmi dau seama că e un mic plic negru pe tavă. Unul pe care este scris numele meu într-o zmângăleală masculină care cu siguranță nu este a lui Macy.

Unchiul Finn, îmi spun, chiar în timp ce inima îmi bate de trei ori mai repede.

Pentru că nu poate fi de la Jaxon, mă gândesc în timp ce mă întind să iau plicul cu degete tremurânde.

Nu are cum să fie de la Jaxon, gândesc din nou în timp ce scot felicitarea simplă și neagră.

Cu siguranță nu poate fi de la Jaxon, îmi spun încă o dată în timp ce deschid felicitarea și caut o semnătură.

Doar că... doar că *este* de la Jaxon, și inima efectiv stă să îmi iasă din piept.

Nu știu încă ce îți place, dar m-am gândit că îți este foame. Nu călca pe glezna aia.

Jaxon

Dumnezeule!

DoamneDoamneDoamne!

Dum-ne-ze-u-le!

Adică, nu e *cel mai* romantic mesaj din lume, dar asta nici nu contează. Pentru că Jaxon mi-a trimis micul dejun. *De-asta* nu mi-a mai răspuns la mesaje. Era ocupat să facă asta.

Îmi iau telefonul și îi trimit repede un mesaj.

Dvs.: Mulțumesc!!!!!!!!!!! Chiar ești un salvator de vieți!

Nu răspunde imediat, așa că încep să inspectez tava, să văd ce i-a pus pe cei de la cantină să îmi aducă. Răspunsul este *de toate*.

Există o cană cu cafea și încă una cu ceai. O sticlă cu apă minerală și un pahar cu suc de portocale. Există chiar și o pungă cu gheață pentru glezna mea.

Ridic clopotele și găsesc o farfurie plină cu ouă și cârnați, și un rulou cu scorțișoară uriaș care miroase uimitor. Pe cealalată farfurie se află o gofră belgiană, acoperită cu dulceață de căpșune și ceea ce pare a fi frișcă proaspăt bătută... în mijlocul Alaskăi. În noiembrie.

Sunt atât de mișcată, încât cred că s-ar putea să plâng. Sau aș fi făcut-o, dacă nu mi-ar fi fost atât de foame.

Totuşi, în niciun caz nu pot mânca toate astea, şi ar trebui să îi pară rău de risipa de mâncare. Dar, în clipa de faţă, sunt prea ocupată să zâmbesc, ca să îmi fac griji pentru orice altceva.

Stomacul îmi chiorăie din nou, mai tare de data asta, şi încep să mă înfrupt, începând cu gofra. Pentru că frişcă plus căpşuni egal nirvana.

Am mâncat jumătate din deliciul acoperit cu frişcă atunci când în sfârşit îmi bipăie din nou telefonul. Aproape că răstorn toată tava, încercând să ajung la el.

Jaxon: Scuze, dădeam un test.

Jaxon: Gofre sau ouă?

Dvs.: Gofre, întotdeauna.

Jaxon: Mă gândeam eu.

Jaxon: Foloseşte punga cu gheaţă.

Dvs.: Uau! Faci mult pe şeful?

Dvs.: O folosesc. Pot să îmi port singură de grijă, ştii...

Jaxon: Acum cine face pe şefa?

Nu îmi e clar dacă ar trebui sau nu să mă simt insultată de ultima glumă. Probabil că ar trebui să fiu, dar o gofră atât de bună îi dă tipului un pic mai mult spaţiu de manevră. În plus, poate, e posibil să o fi meritat.

Dvs.: Dar tu ce zici? Gofre sau ouă?

Jaxon: Niciunele.

Dvs.: Atunci ce îţi place să mănânci?

De îndată ce apăs Trimite, îmi dau seama ce idee proastă a fost ultimul mesaj şi încep să mă panichez. Pentru că, Dumnezeule, asta a sunat mult mai sugestiv decât am intenţionat. La naiba! Fie o să creadă că sunt o ciudată, fie îmi va răspunde cu ceva foarte scârbos, şi nu vreau ca niciunul dintre lucrurile astea să se întâmple.

A trecut mult timp de când n-am mai schimbat mesaje/flirtat cu un băiat, şi nu sunt pregătită ca asta să se încheie.

Cu siguranță nu sunt pregătită să nu mai vorbesc cu Jaxon, care e isteț și sexy, și mă face să simt lucruri cum nu a mai făcut-o nimeni altcineva. În plus, e mult mai ușor să vorbesc cu el așa decât în persoană, când e tot întunecat și încruntat.

Câteva secunde trec fără niciun răspuns și iau în calcul posibilitatea de a-mi arunca telefonul în partea opusă a camerei sau să mă înec în siropul de arțar rămas.

Într-un final nu fac nimic. Doar aștept nerăbdătoare să îmi răspundă. Și când în sfârșit o face, îmi țin respirația în timp ce glisez cu degetul pe ecran să îl deblochez. Apoi izbucnesc în râs, pentru că:

Jaxon: Nu cred că am ajuns acolo încă, dar sunt sigur că o să mă anunți tu când o să fim.

Ce. Răspuns. Bun.

25

Cu adevărat, nebunește, profund mușcată

Îmi petrec restul dimineții stând întinsă, așteptând ca Jaxon să îmi scrie mesaje oricând poate. Ceea ce nu e o mișcare chiar atât de al naibii de feministă, dar am renunțat să îmi mai controlez creierul când vine vorba de băiatul ăsta. În plus, nu e ca și cum aș avea altceva de făcut. Am citit tot ce aveam pe Kindle și nu mă pot uita la *Moșteniri* fără Macy. Adaugă și glezna mea rănită, și faptul că nu pot pleca nicăieri, și rămâne doar...

Jaxon: Care e filmul tău preferat?

Dvs.: Acum? Tuturor băieților pe care i-am iubit.

Dvs.: Din toate timpurile? O iubire minunată.

Dvs.: Al tău?

Jaxon: Greu de ucis.

Dvs.: Pe bune?

Jaxon: Ce e în neregulă cu Greu de ucis?

Dvs.: Nimic.

Jaxon: Glm. E Rogue One.

Dvs.: Filmul Star Wars în care toată lumea moare???

Jaxon: Filmul Star Wars în care oamenii se sacrifică pentru a-și salva galaxia.

Jaxon: Sunt moduri mai rele în care să mori.

Nu e răspunsul la care mă aşteptam, dar, acum, că l-a spus, pot înţelege perfect de ce acel film l-ar atrage pe tipul care s-a dat peste cap să mă salveze din nou şi din nou. Chiar şi *Greu de ucis* are sens, când privesc lucrurile din perspectiva asta. Un personaj principal care e dispus să moară, dacă asta înseamnă că îi ţine în siguranţă pe alţii.

Jaxon e mult mai mult decât acea persoană pe care am cunoscut-o la baza scărilor în prima mea zi aici. Adică, încă este măgarul care mi-a spus să nu las uşa să mă lovească atunci când ies. Asta nu e ceva ce e posibil să uit prea curând. Dar e şi tipul care m-a salvat de Marc şi Quinn. Şi tipul care m-a cărat în braţe tot drumul până la camera mea de cămin aseară. Asta trebuie să conteze, nu?

În plus, nu îmi vine să cred cât de diferit este când nu mai e nimeni prin preajmă. Când suntem numai noi doi scriindu-ne mesaje, iar el nu e atât de ocupat, încercând să mă convingă că nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine... şi, mai mult, că eu ar trebui să îmi doresc să nu am nimic de-a face cu el.

Îmi doresc să îl pot ruga pe Jaxon Vega cel adevărat să facă un pas în faţă, dar adevărul este că, într-un fel, sper că este tipul cu care am schimbat mesaje în ultimele două ore. Şi, dacă nu este... ei bine, presupun că nu vreau să ştiu asta încă.

Dvs.: Aroma preferată de îngheţată?

Jaxon: Nu am una.

Dvs.: Pentru că îţi plac toate???

Dvs.: Ceea ce, apropo, e singurul răspuns acceptabil la a nu avea o favorită.

Jaxon: Cred că amândoi ştim că sunt un milion de motive diferite pentru care eu sunt inacceptabil, iar alegerile mele în ceea ce priveşte îngheţata abia dacă apar pe listă.

Replica asta nu ar trebui să mă facă să mă clatin. *N-ar trebui*, mai ales când e o avertizare atât de evidentă. Dar cum să nu fie,

când e pronunțată de același băiat care a spus că *Rogue One* este filmul lui preferat?

E destul de evident că Jaxon e personajul negativ din propria lui poveste. Îmi doresc doar să știu de ce.

Jaxon: Melodia preferată?

Dvs.: OMG, nu pot să aleg.

Jaxon: Dacă ți-aș spune că trebuie?

Dvs.: Nu pot. Sunt prea multe.

Dvs.: A ta?

Jaxon: Eu te-am întrebat primul

Dvs.: Îh. Ești nașpa.

Jaxon: Nu ai idee cât de nașpa.

Dvs.: OK, bine.

Dvs.: Acum, „Put a Little Love on Me" a lui Niall Horan și orice de Maggie Rogers.

Dvs.: Din toate timpurile? „Take Me to Church" a lui Hozier sau „Umbrella" de la Rihanna.

Dvs.: A ta?

Jaxon: Savage Garden, „Truly, Madly, Deeply".

Jaxon: Orice de Childish Gambino sau Beethoven.

Jaxon: „Brown-Eyed Girl" de Van Morrison e noua mea favorită, totuși.

Îmi scap telefonul, pentru că... ce răspund la asta? Cum se presupune că ar trebui să nu fiu leșinată după băiatul ăsta? Acum, serios? *Cum se presupune că ar trebui să nu fiu leșinată?* E imposibil.

Îmi ridic iar telefonul cu mâini tremurânde. Nu mi-a mai dat niciun alt mesaj, dar, ca să fiu sinceră, nu mă aștept să o mai facă pentru o vreme. Asta a fost... mult.

În schimb, îmi deschid aplicația Spotify. Și pun „Brown-Eyed Girl"... *pe repeat.*

Încă o mai ascult când Macy trece prin cameră pe la prânz să mă verifice.

— Ce asculți? mă întreabă, strâmbând din nas.

— E o poveste lungă.

Mă priveşte bănuitor.

— Pun pariu. Ar trebui să îmi spui totul despre...

Se opreşte când vede ce a mai rămas din micul meu dejun foarte mare.

— De unde ai luat gofra? cere să ştie, traversând camera ca să ia cu degetul puţin din frişca rămasă în castron şi lingând-o de pe deget. Nu e joi.

Mă holbez la ea nedumerită.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că cei de la cantină fac gofre numai joia. Şi primim frişcă numai la ocazii speciale.

Se înfige înapoi în castronul cu frişcă şi ridică un deget acoperit cu chestia pufoasă şi dulce.

— Astăzi *nu* este o ocazie specială.

— Din câte se pare, este, răspund, ridicând din umeri, şi încerc să ignor modul în care cuvintele ei îmi încălzesc tot corpul. Cel puţin pentru mine.

Nu o să mint, *pare* o ocazie specială. Cum ar putea să nu se pară astfel când am mesaje pe telefon de la Jaxon în acest moment, spunându-mi că aceasta este melodia lui preferată?

— Nu îmi vine să cred că tata i-a pus să îţi facă...

Faţa trebuie să mă dea de gol, pentru că se întrerupe la jumătatea propoziţiei.

— Acest mic dejun n-a venit de la tata, nu-i aşa?

Nu ştiu cum să răspund la asta. Adică, dacă încerc să mă prefac că este de la unchiul Finn, ea doar o să îl întrebe despre asta şi o să afle adevărul. Dacă o să îi spun că e de la altcineva, o să vrea să ştie cine l-a trimis şi nu sunt sigură că sunt pregătită să îi spun. Îmi cam place ideea acestui Jaxon – cel care îmi spune glume despre vampiri şi îmi trimite gofre cu frişcă proaspăt bătută – ca fiind secretul meu. Cel puţin pentru o vreme.

Dar expresia feței lui Macy îmi spune că nu o să cedeze. Și că are o idee destul de bună în privința persoanei de la care a venit mâncarea, chiar dacă nu i-am răspuns încă.

Ceea ce îmi lasă doar o singură opțiune, sincer. O versiune minimalizată a adevărului.

— Chiar nu e mare lucru, bine? Glezna mă sâcâie, iar el încerca să ajute.

— Flint? întreabă, cu ochii măriți. Sau Jaxon?

Spune ultimul nume într-o șoaptă.

— Contează? întreb.

— Dumnezeule! A fost Jaxon! A convins-o pe bucătăreasa Janie să îți facă gofre. Nici nu știam că asta e posibil – tipa e foarte dură. Pe de altă parte, dacă cineva poate să o facă, acea persoană este Jaxon. Adică, băiatul e înfricoșător de eficient. Și întotdeauna primește ceea ce își dorește.

Rânjește.

— Și sunt destul de sigură că ceea ce vrea el acum ești tu.

O bătaie în ușă se aude din spatele ei și nu am fost niciodată mai ușurată să primesc pe cineva în vizită.

— Poți să răspunzi tu? Încă mă doare glezna.

— Desigur! Vreau să am prima șansa să îl interoghez pe Jaxon.

— Nu o să fie Jaxon, îi spun, însă doar ideea că ar putea fi îmi face palmele să transpire puțin.

Stau un pic mai dreaptă, încercând cu disperare să repar dezastrul care este părul meu în acest moment, în timp ce Macy deschide ușa.

Se pare că panica a fost degeaba totuși, pentru că nu este Jaxon. E o femeie, ținând un plic mare, galben.

Îmi spun că nu sunt dezamăgită, chiar dacă fluturii ce au apărut subit în stomacul meu cad cu un bubuit înfundat. Cel puțin până când femeia, căreia Macy îi spune Roni, îi înmânează ei pachetul.

— Ar trebui să îi livrez asta lui Grace.

Macy întoarce brusc capul să mă privească în timp ce ia plicul mare care îi este înfipt în mâini. Ochii îi sunt imenşi, dar nu o pot învinovăţi. Sunt convinsă că şi ai mei sunt la fel de mari.

Nu ştiu ce altceva îi mai spune Macy lui Roni ca să o scoată din camera noastră, pentru că fiecare dram de atenţie pe care îl am este concentrat asupra plicului din mâinile ei. Şi asupra numelui meu scris pe partea din faţă a acestuia cu aceeaşi mâzgăleală îngroşată care a fost şi pe felicitarea de mai devreme.

— Dă-mi! o implor, practic, în timp ce mă împing în picioare.

Glezna încă mă doare, dar, pentru asta, sunt dispusă să sufăr.

Doar că Macy a intrat complet în modul cloşcă.

— Stai jos! cârâie la mine în timp ce mă uşuieşte înapoi în pat.

— Dă-mi plicul!

Mă întind spre el cu mâini lacome.

— O să ţi-l dau imediat cum o să fii înapoi în pat, cu glezna pe perna aia.

Apoi se uită urât la mine, stând cu un pas în afara razei mele de acţiune, până când fac ceea ce spune.

Dar, în secunda în care m-am instalat, privirea severă dispare, iar steluţele îi revin în ochi. Aruncă plicul spre mine şi ţipă:

— Deschide-l, deschide-l, deschide-l!

— Asta fac! îi spun în timp ce rup sigiliul.

E unul dintre plicurile acelea cu folie cu bule, aşa că e mai greu decât ar trebui, dar, în sfârşit, reuşesc să îl deschid.

Şi din el cade o carte mare, neagră, de la bibliotecă.

— Ce este?

Macy urcă în pat lângă mine, într-un efort de a vedea mai bine.

— Nu ştiu, răspund.

Dar, apoi, o întorc şi... e cu siguranţă ultima carte pe care m-aş fi aşteptat să mi-o trimită.

— *Amurg*? Mi-a trimis un exemplar din *Amurg*?

Mă întorc confuză spre Macy.

Macy icneşte în timp ce se uită de la carte la mine. Şi apoi începe să râdă. Şi râde. Şi râde.

Şi presupun că e destul de amuzant... ideea că un tip ca Jaxon ar trimite unei fete un roman de dragoste paranormal, dar nu cred că e nici pe departe atât de amuzant pe cât o face Macy să fie. În plus, mereu am cam vrut să îi citesc, să văd despre ce a fost tot tam-tamul acela cu atâţia ani în urmă.

— Îmi place, îi spun un pic sfidător.

Pentru că îmi place – aproape la fel de mult ca faptul că Jaxon şi-a făcut timp să aleagă o carte pentru mine.

— Şi mie, spune Macy, cu o altă criză de chicoteli. Jur! E super... fermecător, de fapt.

— Sunt de acord.

Deschid coperta, iar inima mi-o ia din loc când văd micul post-it lipit pe pagina de titlu. Cu stilul de mâzgălitură pe care încep să o recunosc ca fiind a lui Jaxon, e scris un citat din această carte: *„Am spus că ar fi mai bine dacă nu am fi prieteni, nu că nu aş vrea să fim."*

— Oooooooh!

Macy îşi ţine mâinile la piept şi se preface că leşină.

— Dacă nu îl săruţi pe băiatul ăla curând, o să te dezmoştenesc. Sau o să îl sărut eu personal.

— Cam cu siguranţă ar aprecia asta.

Îmi trec degetul peste fiecare literă a fiecărui cuvânt pe care l-a scris, unul după celălalt, chiar dacă ştiu că mă face să par la fel de visătoare precum mă simt.

— Hei, Cam vorbeşte mereu despre cum ar trebui să facem lucruri pentru binele suprem. Asta e şansa lui să o dovedească.

— Tu sărutându-l pe Jaxon e pentru binele suprem?

Deschid cartea la prima pagină.

— Eu sărutându-l pe Jaxon ca reprezentantă a ta e cu siguranţă pentru binele suprem. Vă scutesc pe amândoi de suferinţă.

Flutură din gene.

— Deşi cu siguranţă nu ar fi un sacrificiu.

— Ce-ar fi să facem un pact? Tu îţi ţii buzele departe de Jaxon, iar eu mi le ţin pe ale mele departe de Cam?

— Uuuuuuuu! ţipă Macy atât de tare, încât mă face să sar. Am ştiut eu aseară că îţi place de el, cu trăncăneala ta şi cu toată chestia aia cu eu-noi-el.

— Nu am spus că îmi place de el.

Dar e destul de greu să nu mă îndrăgostesc de el măcar puţin după o dimineaţă ca asta.

— Nu ai spus nici că nu îţi place de el.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu ai ore la care trebuie să te duci?

— Încerci să scapi de mine?

Se dă jos din patul meu şi începe să îşi îndrepte părul în oglinda de pe şifonier.

— Da, încerc!

Ridic cartea.

— Vreau să mă apuc de citit.

— Pun pariu că vrei!

Face feţe pupăcioase spre mine.

— Oh, Edward, te iubesc atât de mult! Ups, adică Jaxon.

Arunc o pernă spre Macy, dar ea doar râde şi îşi ia ghiozdanul. Apoi îmi face scurt cu mâna înainte să iasă pe uşă.

În secunda în care Macy a dispărut, mă scufund înapoi în pat şi ţin *Amurg* la piept. Jaxon mi-a trimis o poveste de dragoste. Adică, da, este despre un vampir, dar tot e o poveste de dragoste. Şi acel citat... nu am vrut să o arăt în faţa verişoarei mele, dar leşiiiiiiiiiiiiiiiin.

Îmi iau telefonul şi îi trimit un mesaj lui Jaxon.

Dvs.: emoticon care leşină

Jaxon: Nu deveni prea visătoare!

Jaxon: Se presupune că este un avertisment.

Jaxon: emoticon care face cu ochiul şi trimite un pupic

Dvs.: Despre ce?

Jaxon: Chestii care umblă noaptea.

Jaxon: Niciodată nu poți fi prea grijulie.

Dvs.: Îmi plac poveștile înfricoșătoare.

Jaxon: Dar îți plac monștrii din ele?

Dvs.: Presupun că depinde de monstru.

Jaxon: Presupun că vom vedea, atunci, nu?

Dvs.: Nu știu ce înseamnă asta.

Încep să îi mai scriu un mesaj – starea lui de spirit e atât de diferită față de cum a fost mai devreme, și vreau să aflu care e treaba cu schimbarea asta –, dar se aude încă o bătaie în ușa mea.

Dvs.: Hei, mi-ai mai trimis ceva????????

Jaxon: De ce nu deschizi ușa să afli?

Dvs.: Asta sună a da.

Dvs.: Nu trebuie să faci asta, să știi.

Dvs.: Adică, apreciez atât de mult!

Dvs.: Dar nu e necesar.

Jaxon: Grace!

Jaxon: Deschide ușa!

Încep să traversez camera spre ușă, încântată că, de când și-a făcut Advilul efectul, nu mă mai doare așa de tare când merg, iar șchiopătatul meu e mult mai puțin pronunțat. Apoi, chiar înainte să deschid ușa, îi scriu:

Dvs.: De unde știi că nu am deschis deja ușa?

— Deoarece cred că aș fi observat, răspunde de acolo de unde stă, de partea cealaltă a perdelei din mărgele.

— Jaxon! îi chițăi numele, mâna mea liberă zburându-mi spre păr automat și făcând un efort să așeze dezastrul. Ești aici!

Ridică o sprânceană.

— Vrei să plec?

— Nu, bineînțeles că nu! Intră!

Țin ușa deschisă, făcând un pas în spate.

— Mersi!

Tresare un pic când păşeşte peste prag, iar mărgelele lui Macy îl ating uşor.

— Nu ştiu de ce Macy insistă să ţină astea agăţate când curentează oamenii, spun, dând chestiile enervante din drum ca să pot închide uşa. Te simţi bine?

— Habar nu am!

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei pentru prima dată şi fericirea care clocoteşte în mine se stinge când îmi dau seama că vidul a revenit.

— Da, păi...

Îmi plec capul, subit jenată în preajma acestui tip cu care nu am avut nicio problemă să vorbesc toată ziua.

— Mersi pentru carte!

Clatină din cap, dar măcar zâmbeşte când răspunde.

— M-am gândit că îţi va da ceva de făcut cât timp îţi odihneşti glezna.

Mă priveşte cu subînţeles.

— Hei, eram în pat! Tu eşti cel care mi-a bătut la uşă.

Ochii i se măresc puţin când aude că eram în pat, apoi amândoi facem singurul lucru pe care îl putem face în această situaţie – ne holbăm stânjeniţi la aşternuturile şi pătura mea roz-aprins.

— Vrei, ăă...

Îmi dreg vocea, subit răguşită.

— Vrei să stai jos?

Se strâmbă, apoi se mişcă în sens opus, dar câteva secunde mai târziu se trânteşte la picioarele patului meu. Tocmai în colţ, de parcă i-ar fi teamă că o să îl muşc – sau că o să sar pe el.

E o mişcare atât de necaracteristică pentru Jaxon, încât, pentru o secundă, doar mă holbez la el. Apoi mă decid, la naiba cu asta! Nu o să îmi petrec următoarea oră simţindu-mă jenată. Pur şi simplu nu o s-o fac. Aşa că mă trântesc pe pat lângă el şi îl întreb:

— Ce i-a spus un os celuilalt os?

Mă privește precaut, dar umerii i se relaxează – și la fel și restul corpului.

— Nu cred că vreau să știu.

Îl ignor.

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim la articulația asta.[1]

Mormăie.

— Asta a fost...

— Fabuloasă? îl tachinez.

Clatină din cap.

— Foarte, foarte proastă.

Totuși, rânjește și, în sfârșit, văd ceva în profunzimea ochilor lui – ceva real, în locul acelui vid groaznic.

Hotărâtă să mențin lucrurile așa, îi spun:

— E oarecum o specialitate de-a mea.

— Glumele proaste?

— Glumele groaznice. Am moștenit talentul de la mama.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Deci glumele groaznice se găsesc în ADN?

— Oh, cu siguranță e o genă, îl aprob. Chiar lângă cele pentru păr creț și gene lungi.

Îmi flutur genele spre el ca să o demonstrez, foarte asemănător cu ce mi-a făcut Macy mie ceva mai devreme.

— Ești sigură că n-ai moștenit-o din ambele părți? întreabă, cu o figură foarte inocentă.

Mijesc ochii spre el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic.

Ridică mâinile într-o capitulare prefăcută.

— Doar că glumele tale sunt *foarte* proaste.

— Hei! Ai zis că ți-a plăcut gluma mea cu caracatița.

— N-am vrut să-ți rănesc sentimentele.

[1] Aici, *joint*, „articulație", are și sensul de intersecție de drumuri (n. tr.).

Se întinde spre mine, trăgându-mi laba piciorului şi glezna în poala lui.

— Mi s-a părut urât din partea mea să te lovesc atunci când erai la pământ şi scoasă din joc.

— Hei! Poate că sunt la pământ, dar nu sunt scoasă din joc.

Încerc să îmi trag piciorul înapoi, dar Jaxon mă ţine în loc, degetele lui lungi, elegante, găsind instinctiv locurile care mă dor cel mai tare şi masându-le.

Gem un pic, pentru că masajul este *foarte* plăcut. Şi la fel se simt şi mâinile lui pe corpul meu.

— Cum de eşti atât de bun la asta? întreb când, în sfârşit, pot vorbi din nou.

Ridică din umeri şi îmi aruncă un mic rânjet arogant.

— Poate am moştenit-o.

Este prima dată când pomeneşte de familia lui, cu excepţia unui comentariu misterios despre fratele lui ieri, şi profit de ocazie.

— Aşa e?

Se opreşte o secundă – mâna, respiraţia, totul – şi doar se uită la mine cu acei ochi în care mă chinui să găsesc o emoţie. Apoi spune:

— Nu!

Degetele încep iar să mă maseze de parcă nici nu s-ar fi oprit.

Mă frustrează, dar nu suficient de tare, încât să insist, atunci când Jaxon are peste tot pe el semne cu „Accesul interzis", scrise cu litere mari şi negre. Ceea ce spune mai multe despre el decât şi-ar putea imagina.

Petrecem următoarele câteva minute în linişte în timp ce îmi masează piciorul până când durerea aproape că a dispărut complet. Doar atunci, când degetele lui în sfârşit au încetat să se mai mişte, spune:

— Ochii mei.

Privirea mea o fixează pe a lui.

— Ce vrei să spui?

— Asta am primit de la mama. Ochii mei.

— Oh.

Mă aplec până când îi văd din nou petele argintii de pe fundalul întunecat al irisurilor.

— Sunt niște ochi superbi.

Mai ales când se uită la mine așa cum o face acum – un pic uimit, un pic intrigat, foarte surprins.

— Ai mai moștenit și altceva de la mama ta? întreb încet.

— Sper că nu.

Cuvintele îi sunt șoptite, pline de vulnerabilitate, și este pentru prima dată când e atât de deschis cu mine.

Caut să spun ceva care să nu distrugă momentul, dar este prea târziu. În momentul în care își dă seama ce a zis, întreaga față i se golește de expresie.

— Trebuie să plec, îmi spune, punându-mi cu grijă piciorul înapoi pe pat înainte să se ridice.

— Te rog, nu!

O spun abia șoptit, dar sentimentul vine din adâncul meu. Mă simt de parcă îl văd pe adevăratul Jaxon pentru prima dată de aproape și nu vreau să pierd asta.

Se oprește și, pentru un moment, cred că e posibil să mă asculte. Apoi bagă mâna în buzunarul gecii lui de firmă și scoate o hârtie rulată, care a fost legată cu o panglică neagră din satin.

Mi-o întinde.

O iau cu mâini pe care mă străduiesc să le țin nemișcate.

— Nu trebuia să...

— M-a făcut să mă gândesc la tine.

Se întinde, prinde ușor unul dintre cârlionții mei, după cum și-a făcut un obicei. Dar, de data asta, nu îl întinde și îl lasă să sară înapoi la locul lui. În schimb, pur și simplu îl frământă între degete.

Privirile ni se întâlnesc și, dintr-odată, în cameră pare să fie cu zece grade mai cald. Respirația mi se blochează în gât, și îmi mușc buza de jos într-un efort de a mă împiedica să spun – sau să fac – ceva pentru care nu suntem pregătiți.

Doar că Jaxon pare că ar putea fi pregătit pentru o grămadă de chestii, cu privirea ațintită la gura mea și cu trupul legănându-i-se spre mine doar un pic.

Apoi se întinde, apăsându-și degetul mare pe buza mea până când mă prind ce vrea să zică și încetez să o mai mușc.

— Jaxon!

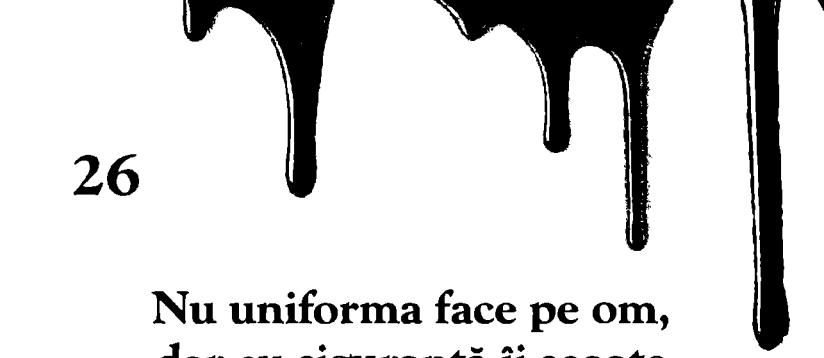
Mă întind spre el, dar este deja de cealaltă parte a camerei, cu o mână pe clanță.

— Odihnește glezna aia! îmi spune în timp ce deschide ușa. Dacă te simți mai bine mâine, o să te duc în locul meu preferat.

— Care este?

Ridică dintr-o sprânceană și lasă capul într-o parte. Și nu mai spune niciun cuvânt în timp ce se strecoară pe hol și închide ușa.

Rămân năucă în urma lui, cu bucățica de hârtie rulată pe care mi-a dat-o încă în mână. Și mă întreb cum naiba o să reușesc să îl împiedic pe băiatul acesta frumos, distrus, să îmi frângă inima deja maltratată.

26

Nu uniforma face pe om, dar cu siguranță îi scoate la iveală nesiguranțele

PANTALONI SAU FUSTĂ?

Mă holbez la șifonier și la toate hainele așezate ordonat din el, mulțumită verișoarei mele. Știu că ar fi trebuit să fac asta aseară, dar, după o farfurie uriașă de nachos, urmată de trei episoade din *Moșteniri* și un maraton de bârfit despre ziua mea foarte plină, nu am mai avut energie să mai fac mare lucru în afară de a sta întinsă pe pat și a mă gândi la Jaxon.

Mă întorc spre biroul meu – și spre hârtia pe care Jaxon mi-a adus-o ieri, care e întinsă fix sub exemplarul din *Amurg* pe care mi l-a trimis. Nu pentru că nu îmi place, ci pentru că îmi place prea mult, și nu vreau să o împărtășesc cu nimeni. Nici măcar cu Macy sau Heather.

Este o pagină ruptă dintr-unul dintre jurnalele lui Anaïs Nin – nu știu care, pentru că nu este trecut titlul în partea de sus a paginii. Aproape că am căutat ieri pe Google să aflu, dar e ceva special în a nu ști, ceva intim în a avea doar această unică pagină cu care să mă descurc. Să am doar aceste cuvinte pe care Jaxon a vrut ca eu să le văd.

În profunzime, eu nu sunt diferit de tine. Te-am visat, mi-am dorit existența ta.

Pagina are mult mai mult decât acea simplă frază pe ea, dar, deşi am citit-o ieri de vreo o sută de ori, acestea sunt cuvintele care mi-au sărit în ochi iar şi iar. Parţial pentru că sunt demne de leşinat, şi parţial pentru că încep să simt acelaşi lucru în privinţa lui. În privinţa lui Jaxon, ale cărui cele mai profunde gânduri şi inimă, şi durere par să producă un ecou atât de apropiat de ale mele.

E mult de digerat în orice moment, darămite în prima mea zi, când gura îmi e uscată şi stomacul îmi e strâns de agitaţie.

Şi acesta este şi motivul pentru care stau acum aici, în faţa şifonierului meu, fără nici cea mai vagă idee ce să port. Pentru că e evident că mi-am făcut griji pentru lucrurile greşite în prima zi...

Oare fetele poartă în mod normal pantalonii sau fusta de la uniformă? Sau nu contează? Încerc să îmi amintesc ce a purtat Macy în ultimele două zile, dar nu îmi vine în minte nimic, în afară de pantalonii cu imprimeu tropical de la bulgăreală.

— Fustă, spune Macy când iese din baie, cu un prosop înfăşurat în jurul capului. Ai în sertarul de jos al dulapului tău o pereche de colanţi de lână care se potrivesc cu ea.

Închid ochii, plină de uşurare. Mulţumesc lui Dumnezeu că există verii!

— Super, mersi!

Iau de pe umeraş una dintre fustele negre şi o trag pe mine, apoi adaug o bluză albă şi un sacou negru înainte să mă duc la dulap după o pereche de colanţi din lână.

— Dacă îmbraci bluza aia, trebuie să îţi pui şi cravata, îmi spune Macy în timp ce deschide unul dintre sertarele dulapului meu şi scoate o cravată neagră cu dungi mov şi argintii.

— Serios? o întreb, uitându-mă de la ea la cravată şi înapoi.

— Serios!

Mi-o pune pe după gât.

— Ştii cum să faci nod la cravată?

— Habar nu am!

Mă duc înapoi la şifonier.

— Poate ar trebui să mă îmbrac cu unul dintre tricourile polo.

— Nu-ți face griji pentru asta! Îți arăt eu! E mult mai simplu decât pare.

— Dacă zici tu.

Rânjește.

— Chiar așa zic.

Începe prin a-mi trage cravata în mod inegal după gât, înfășurând partea lungă peste cea scurtă. Încă două înfășurări, o introducere și o tragere prin nod – totul narat de verișoara mea – și am o cravată perfect legată la gât... chiar dacă e un pic strânsă.

— Arată bine, spune Macy, făcând un pas în spate ca să își admire lucrătura. Adică, nodul nu e așa de pretențios precum cel pe care îl poartă unii băieți, dar merge.

— Mersi! O să caut câteva filmulețe pe YouTube după-amiază, să mă asigur că știu ce fac înainte să trebuiască să îmi fac iar nod mâine.

— E destul de ușor. O să te prinzi de mișcare imediat. De fapt...

Se întrerupe la auzul bătăii puternice din ușa noastră.

— Aștepți pe cineva? întreb în timp ce mă îndrept spre ușă, făcându-i semn să se ducă înapoi spre baie, de vreme ce încă are prosopul pe cap.

— Nu! De obicei mă întâlnesc cu prietenii mei la cantină.

Ochii i se măresc.

— Crezi că e Jaxon?

Îi șoptește numele de parcă i-ar fi teamă că ar putea să o audă prin ușă.

— Nu prea cred, nu!

Dar acum, că mi-a sădit ideea în minte... Uf! Stomacul meu deja agitat face o serie de tumbe.

— Ce fac?

Propria mea voce coboară iute într-o șoaptă, fără decizia conștientă de a face așa ceva. Mi-a dat mesaj aseară înainte să se culce, dar nu l-am mai văzut de când a fost în camera mea ieri

pe la prânz și, după ce am stat în pat întinsă, gândindu-mă la el jumătate de noapte, mă simt al dracului de ciudat.

Se uită la mine de parcă ratez esențialul.

— Răspunzi la ușă?

— Corect!

Îmi șterg palmele transpirate de lateralele fustei și mă întind spre clanță. Habar nu am ce să fac, ce să spun... deși, judecând după cât de strânsă mi se pare dintr-odată cravata asta ridicolă, s-a putea să nu apuc să spun absolut nimic înainte să mă stranguleze de-a binelea.

Mă uit înapoi la Macy, care ridică încurajator degetele mari spre mine o ultimă dată, apoi inspir adânc, atât cât pot, înainte să deschid ușa.

Toată agitația mi se risipește în răstimpul dintre două respirații strangulate, în mare parte pentru că persoana care stă la noi la ușă *cu siguranță* nu este Jaxon Vega.

— Bună, unchiule Finn! Ce mai faci?

— Bună, Gracey, fetițo!

Se apleacă și îmi dă un pupic absent pe frunte.

— Am trecut pe aici să văd ce îți mai face glezna și să îți aduc, în sfârșit, orarul.

Îmi întinde o foaie de hârtie albastră.

— Și să îți urez baftă în prima ta zi de școală. O să te descurci de minune!

Nu sunt sigură în privința asta, dar sunt hotărâtă să gândesc pozitiv astăzi, așa că zâmbesc și spun:

— Mersi! Sunt entuziasmată. Și glezna mă doare puțin, dar e OK!

— Bun! Am avut grijă și te-am înscris la cursul de artă pe care ți l-ai dorit, cu cel mai bun profesor de istorie de aici, de vreme ce aceasta este materia ta preferată. Dar verifică-ți orarul, asigură-te că nu repeți niciun curs! Am făcut tot ce am putut, dar se mai întâmplă să apară greșeli.

Îmi ciupește ușor obrazul de parcă am cinci ani. E o chestie atât de caracteristică unui tată, încât inima mă doare puțin.

— Sunt sigură că e perfect, îi spun.

Macy pufnește.

— Nu paria pe asta. Dacă tata a făcut-o personal în loc să se ocupe doamna Haversham de asta, nu se știe la ce te-ai înscris.

— Doamna Haversham l-a întocmit, îi spune el, făcându-i cu ochiul. Eu doar am supravegheat. Răzgâiato!

Se duce până la ea și o îmbrățișează cu un braț pe după umăr, apoi îi dă același pupic pe frunte pe care mi l-a dat și mie.

— Pregătită pentru testul la matematică de astăzi? întreabă.

— Sunt pregătită de o săptămână.

Ea își dă ochii peste cap.

— Bun! Și cum merge proiectul acela la engleză? Ți-ai terminat...

— Acesta e un internat, îl întrerupe Macy, plesnindu-l ușor peste braț. Asta înseamnă că părinții nu pot să îi streseze pe copiii lor pentru fiecare proiect în parte.

— Asta pentru că ei nu știu de toate proiectele. Eu însă știu. Ceea ce înseamnă că pot să te verific oricând doresc.

— Ce noroc pe mine! zice ea sec.

El doar rânjește.

— Exact.

— Ai de gând să ieși afară de aici ca să pot să mă îmbrac? Eu și Grace tot mai trebuie să mergem la cantină înainte de ore. Micul dejun *este*, până la urmă, cea mai importantă masă a zilei.

— Nu dacă o irosești cu Pop-Tart-uri cu cireșe.

— Pop-Tart-urile cu cireșe sunt o grupă de alimente în sine.

Privește spre mine.

— Susține-mă în treaba asta, Grace!

— Poate două grupe, dacă pui la socoteală glazura, o aprob eu. La fel sunt și cele cu zahăr brun.

— Exact despre asta vorbeam!

E rândul unchiului Finn să dea ochii peste cap. Dar îi dă un alt pupic pe frunte înainte să se îndrepte spre uşă.

— Fă-i o favoare bătrânului tău şi ia şi nişte fructe cu Pop-Tart-urile alea, vrei?

— Cireşele sunt fructe, îl tachinez eu.

— Nu în felul ăla, nu sunt!

Mă strânge încurajator de umeri.

— Nu uita să treci pe la biroul meu mai târziu. Acum, că te simţi mai bine, vreau să vorbesc cu tine despre nişte chestii şi să aud cum a mers prima ta zi.

— O să fie bine, unchiule Finn.

— Sper că va fi mai mult decât bine. Dar, bună sau rea, vino să îmi spui cum a fost ziua de azi. OK?

— Da, OK!

— Bun! Ne vedem mai târziu, fetelor!

Zâmbeşte la noi, apoi dispare pe uşă.

Macy clatină din cap în timp ce îşi ia uniforma din şifonier.

— Doar ignoră-l! Tata e un mare nătărău.

— Cei mai mulţi taţi buni sunt nătărăi, nu-i aşa? întreb, în timp ce mă îndrept spre oglinda de pe uşa şifonierului meu ca să pot începe să îmi aranjez părul. Pe de altă parte, îmi aminteşte de tata. E destul de drăguţ.

Nu răspunde nimic la asta şi, când mă uit la ea, o văd holbându-se întristată la mine – ceea ce este, fără excepţie, al doilea cel mai nasol lucru în legătura cu pierderea părinţilor mei. Urăsc compasiunea, urăsc felul în care tuturor le pare rău pentru mine şi nimeni nu ştie ce să zică.

— Ăsta trebuia să fie un comentariu fericit, îi spun. Nu trebuie să te simţi prost.

— Ştiu. E doar chestia că sunt atât de fericită că eşti aici şi avem timpul ăsta ca să reuşim să ne cunoaştem! Apoi mă pocneşte totul din nou şi mă simt dezgustătoare pentru că sunt fericită.

Oftează.

— Ceea ce sună de parcă aș face toată chestia asta să fie despre mine, dar nu o fac. Eu doar...

— Hei, tu!

Încep ceea ce înțeleg că ar putea fi un foarte, *foarte* lung monolog.

— Înțeleg. Și deși modul în care am ajuns aici e de rahat, și eu mă bucur că ne petrecem timpul împreună. OK?

Un zâmbet abia schițat îi înlocuiește expresia îngrijorată.

— Da, OK!

— Bun! Acum îmbracă-te! Mor de foame!

— S-a făcut! spune, dispărând în baie.

Douăzeci de minute mai târziu, în sfârșit coborâm scările din spate („muuuuult mai puțin aglomerate", jură Macy) spre cantină, după ce ne-am croit drum pe lângă *nu mai puțin* de șapte armuri, patru șemineuri uriașe și mai multe coloane decât au existat în toată Grecia Antică.

OK, ultima chestie s-ar putea să fie un pic exagerată, dar doar un pic. În plus, faptul că sunt negre în loc să fie albe le acordă puncte în plus din partea mea. Și asta fără să iau în calcul filigranul auriu care înconjoară capitelurile.

Adică, toată chestia asta mă ia de cap. Serios. Să merg la școală în Alaska e destul de nebunesc. Să merg la școală într-un castel adevărat, care vine în plus cu holuri ale căror tavane sângerii au arcade ascuțite în stil gotic, e al dracului de mișto.

Cel puțin dacă nu pui la socoteală faptul că toți oamenii se holbează la mine în timp ce străbatem coridoarele. Macy respinge asta ca fiind „chestii de Fată Nouă" și îmi spune să îi ignor. Dar e destul de greu să fac asta atunci când oamenii se întorc de-a binelea ca să se holbeze la mine în timp ce trec pe lângă ei. Știu că Macy a zis că toți au fost colegi un timp îndelungat, dar pe bune! Nu pot fi chiar prima persoană care să aterizeze aici, nu-i așa? Simpla idee este absurdă. Școlile primesc copii noi tot timpul – chiar și școlile din Alaska.

Macy îmi întrerupe monologul interior cu un „Am ajuns!" încântat în timp ce ne oprim în faţa a trei seturi de uşi negru cu auriu. Lemnul este sculptat şi încerc să mă apropii să mă uit mai bine la modele, dar verişoara mea e prea grăbită să îmi arate cantina. Ceea ce... ai văzut una, le-ai văzut pe toate, presupun.

Dar, în timp ce dă de perete una dintre uşi cu toată pompa şi tot fastul unei animatoare de emisiuni-concurs, arătându-mi maşina de după cortina numărul unu, e destul de evident că mă înşel. Din nou. Pentru că această cantină – şi pare greşit să fac referire la această încăpere cu un nume atât de banal – nu seamănă cu nimic din ceea ce am mai văzut până acum. Vreodată.

Sunt destul de sigură că face de ruşine până şi biblioteca.

Pentru început, încăperea este imensă, cu pereţi înalţi, plini de fresce cu dragoni şi lupi, şi nu ştiu ce altceva. Modele aurii şi negre în formă de coroană pe marginile tavanului şi în jos, pe perete, încadrează fiecare frescă de parcă ar fi tablouri obişnuite. Artista din mine e fascinată şi vrea să petreacă ore întregi studiindu-le pe fiecare în parte, dar am cursuri în jumătate de oră, aşa că va trebui să aştepte. În plus, sunt mult mai multe de văzut aici şi nu ştiu unde să mă uit mai întâi.

Tavanul este arcuit şi de un sângeriu lipsit de regrete, acoperit cu stucaturi negre formând modele geometrice complicate. Câte un candelabru uriaş din cristal atârnă din centrul fiecăreia, învăluind încăperea cu o strălucire blândă, care doar face grandoarea acesteia să pară mai evidentă.

Nu există mese în genul celor de picnic, nici tăvi pentru mâncare sau tacâmuri de plastic. Trei mese lungi acoperite cu feţe de masă în nuanţe de auriu, negru şi crem sunt aşezate pe lungimea încăperii. Sunt înconjurate de scaune cu spătar înalt, tapisate, şi pe ele sunt aşezate farfurii din porţelan şi tacâmuri adevărate.

Muzică clasică pluteşte prin cameră, sumbră şi puţin sinistră. Nu ştiu prea multe despre acest gen de muzică, dar ştiu că este al dracului de sinistru atunci când îl aud, şi acum cu siguranţă e aşa.

Sunt atât de tulburată, încât nu rezist să nu îi spun lui Macy:

— Muzica este foarte... ăă... interesantă.

— „Danse Macabre", de Camille Saint-Saëns. Exagerat, știu, dar tata o pune să cânte aici în fiecare an de Halloween. Împreună cu melodia din *Fălci* și încă vreo câteva clasice. Doar că nu au fost schimbate, încă.

Mă gândesc la Lia și la cum a spus ea ceva despre pernele din bibliotecă. La fosta mea școală, spiritul Halloweenului se mărginea la citirea unei povești de groază la ora de engleză și un concurs de costume în curte, la prânz. Academia Katmere însă duce sărbătoarea la un cu totul alt nivel.

— E tare! spun în timp ce ne croim drum spre una dintre mese până găsim un grup de scaune libere.

— E excesiv, dar Halloweenul a fost mereu sărbătoarea preferată a tatei.

— Serios? Asta e așa de ciudat, ținând cont de faptul că tata o ura. M-am gândit că trebuia să aibă legătură cu ceva ce s-a întâmplat când era copil, dar, din câte se pare, nu, dacă tatăl tău e atât de încântat de sărbătoarea asta.

Îl întrebasem odată pe tata, acum câțiva ani, de ce îi displăcea Halloweenul atât de tare, și zisese că o să îmi povestească atunci când voi fi mai mare.

Se pare că universul a avut alte planuri.

— Da, asta e ciudat.

Macy privește în jur.

— Dar nu e mișto locul ăsta? Muream de nerăbdare să îl vezi!

— Foarte mișto! Vreau să petrec ore întregi doar uitându-mă la stucaturi.

— Ei bine, ai tot anul la dispoziție, așa că...

Îmi face semn să mă așez.

— Ce vrei să mănânci? În afară de Pop-Tart-uri cu cireșe, vreau să spun.

— Pot veni cu tine.

— Data viitoare. În momentul ăsta ar trebui să nu mai pui greutate pe glezna rănită pentru câteva minute. Şi apoi sunt destul de sigură că ziua de astăzi va fi copleşitoare. Lasă-mă să te ajut acolo unde pot să o fac!

— E destul de greu să refuz, îi spun, pentru că are dreptate.

Sunt deja copleşită, iar ziua abia a început. Sunt, de asemenea, mişcată de cât de mult se străduieşte Macy să facă lucrurile mai uşoare pentru mine. Zâmbesc spre ea în semn de mulţumire.

— Păi nu refuza!

Mă împinge jucăuşă spre un scaun.

— Doar spune-mi ce vrei să mănânci, sau o să îţi aduc o friptură de focă şi ouă!

Groaza mi se citeşte pe faţă, pentru că pufneşte în râs.

— Ce zici de un pachet de Pop-Tart-uri şi nişte iaurt cu fructe de pădure conservate?

— Fructe de pădure conservate? întreb, nesigură.

— Da, Fiona, bucătăreasa noastră, le pune la conservat când e sezonul lor. Fructele proaspete sunt destul de greu de găsit pe aici de îndată ce vine toamna târzie. La petrecere a fost o tratație specială.

— Oh, da!

Mă simt ridicolă. Bineînţeles că nu există fructe de pădure proaspete în Alaska în noiembrie. Dacă o cutie de Ben and Jerry's costă zece dolari, nu îmi pot imagina cât ar costa o cutie de căpşune.

— Asta sună minunat. Mulţumesc!

— Nicio problemă.

Rânjeşte spre mine.

— Stai jos şi linişteşte-te puţin! Mă întorc imediat.

Fac cum îmi spune şi aleg un scaun cu faţa la perete – pe de-o parte pentru că vreau tare mult să studiez cea mai apropiată frescă, şi pe de altă parte pentru că m-am săturat să mă prefac că oamenii nu se holbează la mine. Cel puţin întoarsă cu spatele la restul camerei, nu voi putea să îi văd, iar ei nu vor putea să îmi vadă faţa.

Partea proastă este că, în același timp, nu voi putea să îl urmăresc pe Jaxon, și speram cu adevărat să îl zăresc în dimineața asta. Ceea ce sună disperat, știu, dar nu pot să nu mă mai gândesc la tot ceea ce s-a întâmplat ieri între noi. Am sperat, într-un fel, că îmi va da mesaj dimineață, dar nu a făcut-o încă.

Vreau să știu ce a vrut să spună cu pagina de jurnal, vreau să știu dacă înseamnă că și el simte aceleași lucruri sălbatice pe care le simt eu. E imposibil să îmi imaginez că o face – am știut că nu este de nasul meu din prima zi când l-am cunoscut. Dar asta nu mă împiedică să îl doresc, cum nici avertismentele lui Macy nu o fac. Sau aerul misterios pe care îl poartă ca pe o medalie de onoare... sau un set de cătușe. Nu mi-am dat încă seama care.

Există o parte din mine care vrea să tragă cu ochiul în spatele meu, doar ca să văd dacă pot să arunc o privire spre el. Dar pare mult prea evident, cel puțin cu jumătate din oamenii din cantină urmărindu-mă. Și ei *mă urmăresc* – le simt privirile, chiar și întoarsă cu spatele la ei. Știu că Macy spune că nu e mare scofală, că e doar chestia cu fata nouă, dar pare să fie mai mult decât atât.

Nu am timp să zăbovesc asupra acestui lucru, pentru că Macy se îndreaptă spre mine cu tavă plină.

— Aia arată ca mult mai mult decât Pop-Tart-uri și iaurt, o tachinez în timp ce o ajut să o pună jos, ca să nu verse nimic.

— M-am descurcat cu mâncarea, dar când am ajuns la băuturi, nu am știut dacă vrei cafea sau ceai, sau suc, sau apă, sau lapte, așa că am luat câte una din fiecare.

— Oh, uau! Ăă, sucul e minunat.

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

Îmi întinde un pahar cu un lichid roșu.

— Mi-era teamă că o să spui că voiai cafea, și apoi aș fi *murit*. Mai ales de vreme ce Cam bea ceai, așa că nu-l pot fura pe al lui când ajunge aici.

Se trântește dramatic pe scaunul de vizavi de mine.

— Promit, cafeaua e toată a ta, îi spun râzând. Şi ai ales sucul potrivit – cel de merişoare e preferatul meu.

— Bun!

Ia o gură mare de băutură fierbinte doar ca să dovedească ceva.

— Am crezut că voi, fetele din California, sunteţi dependente de Starbucks.

— Presupun că eu şi Cam avem ceva în comun. Mereu a fost vorba de mai mult decât ceai la noi în casă. Mama a fost un botanist uimitor. Îşi făcea propriile amestecuri de ierburi pentru ceai, şi erau fantastice.

A trecut o lună, dar aproape că încă pot simţi gustul ceaiului ei cu lămâie, cimbrişor şi verbină. Am câteva săculeţe cu amestecul ei în bagajul de mână, dar nu vreau să le beau. Şi, ca să fiu sinceră, îmi e teamă să le miros, în cazul în care voi începe să plâng şi nu mă voi mai opri niciodată.

— Pot doar să îmi imaginez.

E ceva în modul în care Macy spune asta care îmi atrage atenţia, care mă face să încerc să îmi dau seama ce vrea să spună. Aştept să mai spună ceva, dar ochii i se măresc şi începe să se înece cu o gură de cafea.

Înainte să apuc să mă întorc să văd ce a bulversat-o atât de tare, cineva întreabă:

— Locul acesta este ocupat?

Şi nu trebuie să mă întorc deloc. Pentru că aş recunoaşte vocea aceea oriunde.

Jaxon Vega tocmai m-a întrebat dacă se poate aşeza lângă mine. În faţa tuturor.

Chiar este o minunată lume nouă!

27

O temperatură de -12 grade dă un cu totul alt înțeles mesei copiilor populari

— Ă, DA! SIGUR! DESIGUR!

În timp ce mă întorc să mă uit la el, cuvintele îmi curg din gură fără nicio rimă sau noimă, făcându-mă să par – și să mă simt – ca o tâmpită.

Jaxon înclină capul, ridicând o sprânceană.

— Deci *este* ocupat, atunci?

Uită că par o tâmpită! *Sunt* o tâmpită.

— Nu! Adică, da! Adică...

Mă opresc, inspir adânc, apoi expir ușor.

— Locul nu este ocupat. Te poți așeza, dacă vrei.

— *Vreau.*

Apucă scaunul și îl întoarce, în așa fel încât, atunci când se așază pe el, stă cu fața la spătar, cu un cot așezat neglijent deasupra lui.

E un mod complet ridicol de a sta, mai ales pe un scaun așa de elegant... dar e, de asemenea, supersexy. Și a cam fost kriptonita mea de când Moises de la Cruz a făcut-o la o petrecere la piscină când eram în clasa a șaptea.

Ce pot să spun? Sunt slabă.

Se pare că nu sunt singura slabă totuși, pentru că Macy scoate un alt sunet înecat în timp ce se holbează în spatele meu – acesta

mai nasol decât cel de dinainte. Îmi smulg privirea de la Jaxon suficient de mult, încât să mă asigur că acea gură de cafea nu o ucide *pe bune*. Din fericire, nu se întâmplă, dar faptul că ceilalți membri ai Ordinului se așază la masă cu noi s-ar putea să o facă.

— Cum îți mai e glezna? întreabă Jaxon, privirea lui întunecată alunecând asupra mea cu ceea ce știu că este îngrijorare, dar pare un pic ca o mângâiere.

— Mai bine. Mersi pentru... ieri.

— Pentru care parte?

Rânjetul strâmb a revenit, și, de data asta când se uită la mine, pare *foarte* tare ca o mângâiere.

Dar doar pentru că sunt emoționată, asta nu înseamnă că sunt o pradă ușoară.

— Gofrele. *Evident!*

Unul dintre membrii Ordinului pufnește la răspunsul meu, apoi aruncă o privire fugară la Jaxon în timp ce încearcă să înăbușe sunetul. Jaxon doar își dă ochii peste cap, oarecum, ceea ce îl face pe tip să râdă din nou și are efectul suplimentar de a-i relaxa și pe ceilalți băieți.

— Evident!

Clatină din cap și privește în altă parte. Dar zâmbetul nu i se șterge.

— Deci ai de gând să mergi la cursuri astăzi.

Nu e o întrebare, dar îi răspund oricum.

— Da! E timpul.

Dă din cap de parcă ar ști despre ce vorbesc.

— Care e primul tău curs?

— Nu-mi aduc aminte.

Îmi scot orarul albastru pe care mi l-a dat unchiul Finn din buzunarul sacoului.

— Se pare că e Literatură engleză cu Maclean.

— Sunt la cursul acela, spune unul dintre ceilalți membri ai Ordinului.

Este de culoare, cu ochi prietenoşi şi cel mai sexy set de bucle pe care l-am văzut vreodată.

— O să îţi placă de ea. E mişto! Eu sunt Mekhi, apropo, şi m-aş bucura să te conduc la curs, dacă vrei, să îţi arăt unde este.

Macy scoate încă un sunet de parcă s-ar îneca – încep să mă gândesc că moartea ei chiar e iminentă – în acelaşi timp în care Jaxon răspunde:

— Da, de parcă asta o să se întâmple.

Ceilalţi băieţi râd, dar nu prind gluma. Aşa că doar zâmbesc, oarecum, şi spun:

— Mersi, Mekhi! Aş aprecia, dacă nu te deranjează.

Asta doar îi face să râdă şi mai tare.

Îi arunc lui Jaxon o privire gen WTF, dar el doar clatină din cap, într-un fel, spre ei, apoi se apleacă spre mine şi spune:

— O să te conduc eu la curs, Grace!

E atât de aproape, încât respiraţia lui îmi gâdilă urechea, trimiţându-mi fiori reci pe şira spinării, fiori care nu au nimic de-a face cu Alaska şi totul cu faptul că îl doresc pe acest băiat. Că, în ciuda tuturor avertismentelor şi a comportamentului urât, chiar cred că mă îndrăgostesc de Jaxon Vega.

— Asta ar...

Vocea mi se frânge, şi trebuie să îmi dreg glasul de câteva ori înainte să încerc din nou.

— Şi asta ar fi drăguţ.

— *Ar fi* drăguţ.

I se simte amuzamentul din voce, dar, când privirile ni se intersectează, nu e nicio urmă de amuzament în ele. Nu este nici vreun semn din răceala care e aşa de mult parte din el, precum părul negru şi trupul lung şi suplu. În schimb, e o căldură – o intensitate – care îmi face mâinile să tremure şi genunchii să mi se înmoaie.

— Ar trebui să mergem acolo acum?

Întrebarea e smulsă din gâtlejul meu sfâşiat.

Se uită fix spre tava mea.

— Ar trebui să mănânci acum.

— Şi tu ar trebui să mănânci.

Mă întind spre pachetul argintiu de pe tavă şi i-l ofer.

Se uită de la mine la produsele de patiserie pentru micul dejun şi înapoi.

— Nu îmi e poftă de Pop-Aia.

De data asta, nu Macy scoate sunetul de înecare. Privesc în sus, încercând să îmi dau seama de unde a venit – singurul membru al Ordinului care pare că ar putea fi nativ din Alaska, un tip cu piele arămie şi păr lung, negru, legat într-o coadă la ceafă.

— Ceva amuzant, Rafael? întreabă Jaxon, cu ochii mijiţi şi tonul mieros.

— Absolut nimic, răspunde, dar priveşte spre mine exact în timp ce o spune, cu ochii lucind de răutate şi încântare. Cred că o să îmi placă de tine, Grace.

— Şi ziua mergea aşa de bine!

Rânjeşte.

— Da, cu siguranţă o să îmi placă de tine.

— Nu te simţi prea flatată, Grace! Rafael nu e chiar băiatul cu cel mai bun discernământ dintre noi, spune unul dintre ceilalţi, un băiat cu ochi strălucitori, albaştri, şi cercei mari, aurii şi rotunzi.

— Aşa cum eşti tu, Liam? îi răspunde Rafael. Ultima fată cu care te-ai văzut a fost o baracudă.

— Sunt destul de sigur că asta e o insultă la adresa baracudelor de pretutindeni, intervine un alt prieten de-ai lui Jaxon, accentul lui spaniol rostogolind r-ul într-un mod sexy.

— Luca ştie despre ce vorbesc, spune Rafael.

— Pentru că istoricul de întâlniri al lui Luca e aşa de impresionant? spune tărăgănat Jaxon, alăturându-se discuţiei pentru prima dată.

Ironia e atât de neaşteptată – aşa de apropiată de modul cum vorbeşte prin mesaje, dar nu şi în persoană –, încât nu mă pot

abține să nu mă holbez la el. Pe de altă parte, dimineața asta a fost cu totul neașteptată – mai ales dinamica dintre membrii Ordinului. De fiecare dată când i-am văzut, au părut atât de duri și de inabordabili! Atât de lipsiți de sentimente!

Dar stând aici unii cu ceilalți – și nimeni în afară de mine și de Macy care să fie martor la asta, de vreme ce Cam și grupul lui au aruncat o privire la cei care stăteau lângă noi și s-au dus în altă parte – sunt ca orice alt grup de prieteni. Doar mai amuzanți. Și mult, mult mai sexy. Știind că are prieteni ca aceștia și că el poate *fi* un astfel de prieten mă face să îl plac pe Jaxon și mai mult.

Jaxon mă prinde holbându-mă și ridică dintr-o sprânceană, întrebător, spre mine.

Eu doar ridic din umeri spre el, de parcă nu ar fi nicio mare scofală, și mă întind spre paharul meu. Apoi aproape că mă înec când văd privirea cu care mă urmărește. Pentru că există o dorință acolo, o disperare întunecată și devastatoare care îmi face respirația să mi se blocheze în piept și căldura să îmi izbucnească în străfunduri.

Îmi menține privirea pentru o secundă, două. Apoi clipește încet și, când deschide ochii din nou, vidul a revenit.

Și totuși, încă îl urmăresc. Cu toate astea, nu îmi pot lua privirea. Pentru că e ceva la fel de frumos – și la fel de devastator – în goliciunea lor precum este și în căldura lor. Până la urmă totuși, mă silesc să privesc în jos. În mare parte pentru că, dacă nu o fac, îmi e teamă că voi sfârși sărind pe Jaxon în fața întregii școli.

Întorcându-mi privirea de la el, îmi redirecționez forțat atenția asupra conversației din jur, chiar la timp ca să îl aud pe Luca spunând:

— Ei, na. Cum ar fi trebuit să știu că Angie era un demon devorator de suflete?

— Ăă, pentru că ți-am spus noi? răspunde Mekhi.

— Da, dar am crezut că sunteți părtinitori. Nu v-a plăcut de ea de la bun început.

— Pentru că e un demon devorator de suflete, repetă Liam. Ce parte din asta nu pricepi?

— Ce pot să spun?

Luca dă nepăsător din umeri.

— Trebuie să-i faci pe plac inimii.

— Până când inima încearcă să te omoare, îl tachinează Rafael.

— Uneori chiar şi atunci.

Cuvintele sunt rostite pe un ton jos, de către tipul care arată de parcă ar fi bântuit, aşezat în dreapta lui Macy.

— Serios, Byron? se plânge Mekhi. De ce trebuie mereu să pui tu capăt conversaţiei?

— Doar făceam o observaţie.

— Da, una depresivă. Trebuie să te destinzi puţin, omule!

Byron doar se holbează la el, cu buzele răsucite într-un mic zâmbet care îl face să arate ca o reprezentare din zilele noastre a poetului omonim.

Nebun, rău şi periculos de ştiut.

Citatul faimos al lui Lady Caroline Lamb îmi trece prin minte. Dar nu sunt concentrată asupra părului ondulat şi negru al lui Byron şi a gropiţelor lui din obraji când mă gândesc la vorbele ei. Nu, în capul meu, toate sunt despre Jaxon, cu faţa lui brăzdată de cicatrice şi ochii reci, şi zâmbetul care e aproape crud cel puţin jumătate din timp.

Cu siguranţă rău. Cu siguranţă periculos. În ceea ce priveşte parte cu nebunia... nu ştiu încă, dar ceva îmi spune că voi afla.

Când mă gândesc la el în felul acesta, mă întreb ce naiba fac şi de ce simt ceea ce simt. Până la urmă, în San Diego, întunecat şi periculos nu era chiar genul meu. Şi totuşi, poate că asta se întâmplă pentru că nu am intrat în contact cu niciun exemplar veritabil acasă. Aici, în Alaska... Ei bine, tot ce spun este că există un motiv pentru care jumătate din fetele din şcoală sunt leşinate după Jaxon.

Pe lângă asta, el nu e ceea ce pare. Indiferent cât de furios este, nu a fost niciodată altfel decât blând cu mine. Chiar și în acea primă zi, când a fost atât de nesuferit, tot nu a făcut nimic ca să mă facă să mă simt inconfortabil. Și cu siguranță nu m-a rănit niciodată. Pentru toți ceilalți, poate că este atât de periculos precum mă avertizează Macy. Dar pentru mine, pare mai mult neînțeles, decât malițios, mai mult distrus, decât rău.

În plus, Byron a zis bine când a sugerat că trebuie să-i faci pe plac inimii, chiar și atunci când își dorește ceva rău. Și indiferent cât de multe avertismente primesc în legătură cu Jaxon, sunt destul de sigură că el este ceea ce își dorește inima mea.

Subit, un zornăit ciudat întrerupe „Vrăjitoarea la amiază", de Dvořak (dacă nu mă înșel), care se aude acum din boxele cantinei.

— Ce e asta? întreb, uitându-mă în jur să văd dacă suntem dintr-odată asaltați de o mulțime de gherile care cântă la trianglu.

— Clopoțelul, mă lămurește Macy.

E primul cuvânt pe care a reușit să îl scuipe de când Ordinul și-a făcut culcuș lângă noi, și noi, toți șapte, ne întoarcem spre ea surprinși. Ceea ce o face doar să schițeze un zâmbet, înainte să își îndese în gură jumătate de Pop-Tart.

— Tu tot nu ai mâncat, spune Jaxon.

Apoi ia un Pop-Tart și mi-l pune în mână.

— Serios?

Îl iau, pentru că știu că o să stea pur și simplu acolo până când o fac. Dar tot o să mă iau de el pentru asta. Pentru că sunt suficient de deșteaptă ca să știu că, dacă îl las să scape cu chestiile mici, o să facă tot posibilul să mă preseze și cu toate celelalte.

— Sunt destul de sigură că îmi pot da și singură seama dacă îmi e foame sau nu!

Ridică din umeri.

— O fată trebuie să mănânce.

— O *fată* poate decide pentru ea însăși. Mai ales de vreme ce tipul de lângă ea nu a mâncat nici el nimic.

Mekhi scoate un mic sunet încurajator.

— Așa, Grace! Asigură-te că nu te calcă-n picioare!

Jaxon îi aruncă o privire care îmi trimite un fior rece prin trup, dar Mekhi doar își dă ochii peste cap, deși bag de seamă că *își ține gura* cam pentru prima dată de când s-a așezat. Nu că l-aș învinui. Dacă Jaxon m-ar fi privit pe mine așa, cred că aș fi luat-o la fugă.

— La ce sală de curs te duci? întreabă Jaxon în timp ce ne croim drum prin cantina din senin plină de viață.

E mai ușor decât ar trebui să fie, ținând cont de turma nebună care merge acum spre ușă. Dar, cât timp Jaxon conduce grupul, marea de elevi face mai mult decât să se despartă. Aproape că sare din calea noastră.

Bâjbâi din nou după orar, dar, înainte să apuc măcar să îl scot, Mekhi răspunde:

— A246, fix înainte să dispară în mulțime.

— Din câte se pare, A246, repet, clar obraznică.

— Din câte se pare.

Se mișcă ușor în fața mea ca să deschidă ușa. În timp ce o ține pentru mine, nicio altă persoană nu trece prin ea. În schimb, toți așteaptă răbdători ca eu să trec, și am gândul fugar că aici e vorba de mai mult decât despre popularitate, mai mult decât doar despre teamă.

Așa trebuie să se simtă să fii parte a regalității.

Pare absurd să gândesc, măcar, ceva atât de bizar, dar ies pe hol fără ca un alt corp – în afară de al lui Jaxon – să se apropie la mai mult de un metru și jumătate de mine. Și nu îmi pasă dacă sunt la o școală de elită cu internat din Alaska sau la un liceu public din San Diego, asta nu este normal.

De asemenea, îmi dau seama că același lucru s-a întâmplat ieri, înainte de bulgăreală. Indiferent cât de aglomerat a devenit holul sau cât de multă înghesuială a fost, nimeni nici măcar nu l-a atins pe Jaxon – sau pe Macy și pe mine, tot timpul cât a stat cu noi.

— Deci ce faci ca să meriți toate astea? întreb în timp ce ne îndreptăm spre scări.

— Să merit tot ce?

Îmi dau ochii peste cap, gândindu-mă că face mișto de mine. Dar fața golită de expresie pe care mi-o afișează îmi spune altceva.

— Haide, Jaxon! Cum de nu vezi ce se întâmplă aici?

Se uită în jur, evident nedumerit.

— Ce se întâmplă?

Pentru că încă nu mă pot decide dacă se joacă cu mine sau dacă e chiar atât de obtuz, doar clatin din cap și spun:

— Nu contează.

Apoi merg hotărâtă înainte și mă prefac că nu observ cum toți se holbează la mine, chiar în timp ce se dau repede din calea mea.

Așa că, da, tot planul cu să mă pierd prin mulțime pe care l-am copt în San Diego? Oficial mort în fașă.

28

„A fi sau a nu fi" este o întrebare, nu o replică de agățat

JAXON MĂ CONDUCE PÂNĂ LA UȘA CLASEI – LA CARE AJUNgem în ceea ce am impresia că este timp record, ținând cont de faptul că nu mai este nimeni în încăpere, nici măcar profesoara.

— Ești sigur că aceasta e sala potrivită? întreb în timp ce intrăm.

— Da!

— De unde știi?

Privesc la ceas. Ora ar trebui să înceapă în mai puțin de trei minute, și, totuși, nu e nimeni aici.

— Poate ar trebui să verificăm dacă nu a fost...

— Ei așteaptă ca eu fie să mă așez, fie să plec, Grace. Odată ce unul dintre aceste lucruri se va întâmpla, o să intre.

— Să te așezi sau...

Mă uit la el cu ochi mari.

— Deci tu *chiar* făceai mișto de mine pe hol? *Observi* cum te tratează oamenii?

— Nu sunt orb. Și, chiar dacă aș fi fost, tot ar fi fost greu de ratat.

— E o nebunie!

Încuviinţează din cap.

— Este.

— Asta e tot ce ai de spus? Dacă ştii cât este de bizar, de ce nu faci ceva ca să opreşti asta?

— Cum ar fi?

Îmi aruncă acel zâmbet antipatic din prima zi, cel care m-a făcut să vreau să îl pocnesc. Sau să îl sărut. Numai gândul îmi face stomacul să mi se agite, aşa că mă dau, precaut, un pas în spate.

Nu îi place distanţa adăugată, cel puţin dacă e să dai crezare ochilor lui mijiţi. Şi modului în care face doi paşi spre mine înainte să continue.

— Să mă ridic în picioare la adunare şi să asigur pe toată lumea că nu o să îi mănânc dacă se apropie prea mult? Cumva, nu cred că mă vor crede.

— Eu, una, cred că sunt mai îngrijoraţi să nu fie aruncaţi în închisoarea şcolii decât să fie mâncaţi...

Râjnetul i-a revenit.

— Ai fi surprinsă.

— Ei, bine, atunci *ar trebui* să îi asiguri. Să fii prietenos. Ştii tu, să le arăţi că eşti inofensiv.

Mă simt ridicolă chiar înainte ca acea sprânceană stângă a lui să se ridice.

— Asta crezi tu? Că sunt *inofensiv*?

Jaxon nu pare atât de insultat, pe cât e de uimit, şi, sincer, nu îl pot învinui. Pentru că nu am întâlnit în viaţa mea pe nimeni *mai puţin* inofensiv. Doar să te uiţi la el pare primejdios. Să stai lângă el e ca şi cum ai merge pe sfoară la treizeci de metri înălţime fără o plasă de siguranţă. Şi să îl doreşti aşa cum o fac eu... Să îl doreşti e ca şi cum mi-aş despica o venă doar ca să mă văd cum sângerez.

— Cred că eşti fix atât de periculos precum te crede toată lumea. De asemenea, cred...

— Hei, Jaxon, la un moment dat, ora trebuie să înceapă! ne întrerupe Mekhi în timp ce hoinăreşte prin sală – din câte se pare,

singurul de la acest curs căruia nu îi este teamă de Jaxon. Ai de gând să o întinzi sau ai de gând să faci pe toată lumea să stea prin preajmă, urmărindu-te cum încerci să o vrăjești pe fata asta?

Jaxon întoarce brusc capul să se uite urât la Mekhi, care ridică mâinile defensiv și face un pas mare în spate. Și asta înainte ca vocea să îi coboare o octavă în timp ce mârâie:

— O să plec când o să fiu pregătit.

— Cred că ar trebui să pleci acum, îi spun, deși nu prea vreau să îl văd plecând, așa cum, din câte se pare, nici el nu prea vrea să plece. Profesoara trebuie să înceapă ora. Pe lângă asta, nu ești tu cel care mi-a zis să las capul în jos și să nu atrag atenția asupra mea?

— Acela a fost planul vechi.

— Planul vechi? mă holbez la el, uimită. Când am făcut noi un plan nou?

Zâmbește spre mine.

— Acum două seri. Ți-am spus că nu o să fie ușor.

— Stai puțin!

Simt cum îmi cade o greutate în stomac.

— Vrei să îmi spui că treaba de la cantină, faptul că m-ai condus la oră, toate astea au fost din cauza lui *Flint*?

Numai gândul mă face să mă simt groaznic.

— Care Flint? îmi trântește el.

— Jaxon!

— Totul a fost din cauza ta, îmi spune.

Nu sunt sigură că îl cred, dar, înainte să apuc să cercetez problema mai mult, se întinde și îmi prinde un cârlionț în felul lui obișnuit. Îl freacă între degete pentru câteva secunde în timp ce mă privește cu acei ochi impenetrabili ai lui.

— Ador cum îți miroase părul.

Apoi întinde cârlionțul înainte să îi dea drumul, în așa fel, încât să sară înapoi.

— Trebuie să pleci, îi spun iar, deşi cuvintele îmi sunt mult mai lipsite de suflu de data asta.

Nu pare prea fericit, dar îl fixez cu privirea.

Durează câteva secunde, dar, până la urmă, Jaxon încuviinţează din cap. Face un pas înapoi, cu o figură ranchiunoasă, şi abia în timp ce se îndepărtează îmi dau seama că inima îmi bate ca un baterist heavy-metal.

— Trimite-mi o poză cu orarul tău, spune în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— De ce?

— Ca să ştiu unde să mă întâlnesc cu tine mai târziu.

Faţa i se topeşte într-un rânjet, iar fluturii pe care îi simt mereu atunci când este prin preajmă încep să îşi ia zborul în stomacul meu.

— Am fizică pentru avansaţi acum, aşa că sunt în laboratorul de fizică şi nu o să reuşesc să ajung înapoi aici înainte să trebuiască să te duci tu la a doua oră. Dar o să ne vedem mai târziu. Dacă eu nu pot, o să îl pun pe unul dintre ceilalţi să te conducă la oră.

Da, de parcă asta mă va ajuta să mă pierd în mulţime.

— Nu trebuie să faci asta.

— Nu e nicio problemă, Grace!

Oftez.

— Ce vreau să spun e că nu vreau ca tu să faci asta. Vreau doar să merg la ore ca toţi ceilalţi. Pe cont propriu.

— Înţeleg asta. Chiar înţeleg, continuă el când îl privesc neîncrezător. Dar am vorbit serios când am spus că nu eşti în siguranţă aici. Măcar lasă-mă să am grijă de tine pentru câteva zile, până când te prinzi cum stă treaba!

— Jaxon...

— Te rog, Grace!

Este acea rugăminte care mă convinge, ţinând cont de faptul că sunt destul de sigură că Jaxon nu este genul de tip care să roage

pe cineva ceva când poate să ordone. Și, deși cred că exagerează, pare cu adevărat îngrijorat, iar dacă asta îl va liniști puțin, presupun că pot face față câteva zile.

Câteva foarte puține zile.

— Bine! îi spun, cedând pe cât de grațios pot. Dar doar până la sfârșitul săptămânii, OK? După aceea, sunt pe cont propriu.

— Ce zici dacă renegociem la sfârșitul săptămânii și vedem...

— Jaxon!

— OK, OK!

Ridică mâinile sus.

— Cum spui tu, Grace!

— Da, sigur! Asta e o grămadă de...

Mă întrerup pentru că a dispărut din nou. Pentru că evident că a dispărut. Pentru că asta e povestea vieților noastre. El dispare, iar eu sunt cea de lângă care dispare.

Într-una din zilele astea, *am să inversez* rolurile.

Are dreptate, totuși. De îndată ce pleacă, sala de clasă e inundată de oameni. Încerc să stau într-o parte, așteptând să văd unde ar putea fi un scaun liber, dar Mekhi îmi indică din cap banca de lângă el, în al doilea rând.

Mă duc, chiar dacă nu știu dacă stă cineva acolo în mod normal, pentru că e drăguț să am pe cineva cu care să vorbesc în clasa asta. Mai ales de vreme ce el rânjește la mine, în timp ce toți ceilalți nu fac decât să se holbeze și să se uite urât.

Profesoara – domnișoara Maclean – dă buzna după ce toți și-au ocupat locurile. Poartă un caftan mov vaporos, iar părul roșu și sălbatic îi este ridicat în vârful capului într-un coc dezordonat care pare că urmează să cadă în orice clipă. Nu este tânără, dar nu este nici bătrână – poate în jur de patruzeci de ani – și are un zâmbet uriaș pe față în timp ce ne spune tuturor să deschidem exemplarele noastre din *Hamlet* la actul al treilea.

Jumătate din clasă are cărți, iar cealaltă are laptopuri, așa că îmi scot telefonul și încep să caut un exemplar de pe un domeniu

public, de vreme ce mi-am lăsat cartea în California. Dar abia ce am apucat să scriu „Hamlet" în bara de căutare, când domnișoara Maclean îmi pune pe bancă un exemplar cu colțurile paginilor îndoite.

— Bună, Grace! murmură pe un ton jos. Poți împrumuta unul dintre exemplarele mele până când îți găsești tu unul on-line. Și, pentru că pari genul timid – în ciuda asocierii tale cu cel mai popular elev de la Katmere –, nu te voi pune să te ridici și să te prezinți clasei. Dar vreau să știi că ești binevenită aici și, dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să treci pe la biroul meu în timpul programului. E afișat pe ușă.

— Mulțumesc!

Îmi las capul în jos în timp ce obrajii încep să mi se încălzească.

— Apreciez!

— Stai liniștită!

Mă strânge ușor și încurajator de umăr în timp ce se îndreaptă spre partea din față a sălii de clasă.

— Ne bucurăm să te avem aici.

Mekhi se apleacă în timp ce iau cartea și îmi spune:

— Actul doi, scena doi.

Mersi, mimez din buze fix când domnișoara Maclean bate din palme.

Apoi, cu o atitudine perfect melodramatică, își aruncă mâinile în lături și spune într-un pentametru iambic tunător, dar perfect:

— Ceva ce ați auzit:

Ați aflat de Hamlet
Și de schimbarea lui; așa îi spun.
Căci nici înfățișarea, nici lăuntrul
Nu seamănă cu ce erau cândva.[1]

Petrecem restul orei discutând schimbarea lui Hamlet de la prințul perfect la individul complet deprimant. Cu domnișoara

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta; Hamlet*, trad. din limba engleză de Șt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, București, 2009 (n tr.).

Maclean făcând chestiile dramatice în fața clasei și cu Mekhi făcând comentarii viclene în urechea mea la fiecare două minute, este mult mai distractiv decât pare. Poate că Mekhi pare intimidant, dar e mult mai relaxat decât Jaxon, și e și foarte amuzant. E ușor să fii în preajma lui, și sfârșesc prin a mă bucura de oră mult mai mult decât mă așteptasem, mai ales ținând cont de faptul că am citit deja piesa o dată anul acesta.

De fapt, îmi place atât de mult, încât sunt puțin dezamăgită când sună clopoțelul, cel puțin până îmi amintesc că următorul curs este cel de artă. Arta a fost ora mea preferată cam din clasele primare și sunt nerăbdătoare să văd cum este aici. Dar asta înseamnă să merg pe afară până la studioul de artă, așadar trebuie să fac un ocol prin cameră, unde pot să îmi pun cel puțin încă două rânduri de haine în plus, ca să mă protejez de frig.

E o plimbare de doar zece minute până la studio, așa că nu trebuie să mă îmbrac ca ultimele două dăți când am fost afară. Dar am nevoie de un hanorac gros și o geacă lungă – plus mănuși și o căciulă –, dacă nu am în plan să fac degerături. Ceea ce cu siguranță nu plănuiesc.

Doar sper să am suficient timp să ajung în cameră și apoi afară la studioul de artă înainte să sune clopoțelul. Ca să fiu sigură, mă grăbesc puțin, sperând să ajung la scara principală înaintea maselor.

— Bună! Care-i graba, Fată Nouă?

Mă uit la Flint rânjind, în timp ce apare în stânga mea.

— Am un nume, să știi.

— Oh, da!

Se preface că se gândește.

— Care era?

— Mușca-m-ai!

— Ăsta e un prenume interesant... și o expresie pe care s-ar putea să vrei să o folosești cu grijă pe aici.

— Și de ce să fac asta, mai exact?

Ridic dintr-o sprânceană spre el în timp ce ne croim drum pe coridoare. Spre deosebire de mai devreme, cu Jaxon, toată chestia cu *despărțirea maselor* este fără efect în această clipă. De fapt, să traversez școala cu Flint seamănă al naibii de mult cu jucatul unui vechi joc video care îi plăcea tatei, în care trebuie să fugi ca să iei broasca de pe partea cealaltă a străzii înainte ca una dintre cele opt milioane de mașini care trec să o strivească de asfalt.

Cu alte cuvinte, e ca un hol al unui liceu obișnuit. Simt cum mă relaxez din ce în ce mai mult cu fiecare moment în care aproape mă ciocnesc de cineva.

— Chiar o să te prefaci că nu știi?

— Ce să știu?

Flint mă studiază, apoi clatină din cap când îl privesc și eu, cu sprâncenele ridicate într-un clar WTF.

— Greșeala mea! Nu contează!

E ceva în felul în care o spune care îmi dă un sentiment de neliniște. E același sentiment pe care l-am avut când i-am văzut pe Jaxon și pe Lia afară, ieri, fără geci.

Același sentiment pe care l-am avut când Flint a căzut din copac și a scăpat doar cu câteva vânătăi.

Același sentiment pe care l-am avut când Lia făcea incantații în altă limbă în bibliotecă, chiar dacă nu a avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbeam când am menționat câteva dintre limbile Alaskăi.

— Nu sunt nătângă, știi. Sunt conștientă că ceva nu e chiar în regulă aici, chiar dacă nu știu încă despre ce e vorba.

E prima dată când îmi recunosc suspiciunile chiar și față de mine, și e un sentiment plăcut să le dau glas, în loc să las gândurile să mă macine pe dinăuntru.

— Ești?

Deodată, Flint este fix în fața mea, întregul lui corp la doar câțiva centimetri de al meu.

— Chiar ești?

Nu mă retrag, în ciuda disperării subite din vocea lui.

— Sunt. Acum, vrei să îmi spui despre ce e vorba?

Îi ia un minut, dar, când vorbește din nou, îngrijorarea a dispărut. Și la fel și toate celelalte, mai puțin vorbitul tărăgănat și care parcă tachinează, care face parte din el la fel de mult ca ochii precum chihlimbarul și mușchii. E de parcă avertizarea nici nu a avut loc, chiar înainte să spună:

— Unde-i distracția în asta?

— Ai o definiție ciudată pentru distracție.

— Nu ai nici cea mai vagă idee.

Ridică jucăuș din sprâncene.

— Deci ce pui la cale, până la urmă?

Mă uit fix la el.

— Termini vreodată o conversație fără să începi o alta?

— Niciodată. Face parte din farmecul meu.

— Da, continuă să îți spui asta.

— O să o fac.

Mai merge alături de mine câțiva pași, fredonând fericit un cântec care există doar în capul lui.

— Unde te duci? Sălile de clasă sunt înapoi, acolo.

— Trebuie să ajung în cameră să îmi iau niște haine mai călduroase. Am artă ora următoare și o să înghețț dacă o să ies afară îmbrăcată așa.

— Stai!

Se oprește în loc.

— Nu ți-a spus nimeni de tuneluri?

— Ce tuneluri?

Îl privesc cu suspiciune.

— Faci iar mișto de mine?

— Nu fac, mă jur. E o întreagă rețea de tuneluri care există pe sub școală și care duc la diversele clădiri exterioare.

— Serios? Asta e Alaska – cum au săpat tuneluri prin pământul înghețat?

— Nu știu. Cum forează în pământul înghețat? Pe de altă parte, mai există și o chestie numită vară.

Îmi aruncă cea mai bună privire de cercetaș pe care o are în repertoriu.

— Promit. Tunelurile sunt adevărate. Pur și simplu nu îmi vine să cred că omnipotentul Jaxon Vega a uitat să îți spună de ele.

— Îți bați joc de mine? O să deschizi subiectul Jaxon acum?

— Desigur că nu! Doar zic: eu sunt cel care îți povestește despre tuneluri și are grijă să nu îți degere toate părțile cele mai importante din corp. Ar fi putut să îți spună de ele înainte să te trimită afară în iarna asta așa de crudă.

— E toamnă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Și o să facem chestia asta de fiecare dată când vorbim despre Jaxon?

Ridică mâinile într-o inocență prefăcută.

— Din punctul meu de vedere, nu trebuie să vorbim niciodată despre Jaxon.

— Amuzantă afirmație, venind de la un tip care îl tot aduce în discuție.

— Pentru că îmi fac griji pentru tine. Jur!

Își desenează un X pe inimă.

— Jaxon e un tip complicat, Grace. Ar trebui să stai departe de el.

— Mi se pare interesant faptul că și el spune exact același lucru despre tine.

— Da, păi, nu zice nimeni că trebuie să îl asculți pe el.

Face o figură plină de dezgust.

— Nu zice nimeni nici că trebuie să te ascult pe tine.

Îi arunc un rânjet care îi spune că mănâncă rahat.

— Îmi înțelegi dilema, nu?

— Uuu! Fata cea nouă are ceva gheare, până la urmă. Îmi place.

Îmi dau ochii peste cap.

— Eşti un mare ciudat. Ştii asta, nu?

— Dacă o ştiu? Mă mândresc cu asta, scumpo.

Nu mă pot abţine să nu râd în timp ce face faţa asta ridicolă la mine, uitându-se cruciş şi scoţând limba.

— Deci, ai de gând să îmi arăţi tunelurile cândva anul acesta, sau va trebui să îl imit cât pot de bine pe îngrozitorul om al zăpezilor?

— Cu siguranţă tunelurile. Se pare că într-acolo mă îndrept şi eu. Haide!

Se întinde să mă ia de mână şi face stânga brusc, trăgându-mă de-a lungul unui coridor îngust pe care nu cred că l-aş fi observat măcar dacă nu m-ar fi târât el pe acolo.

E lung şi sinuos, şi coboară la vale atât de uşor, încât îmi ia un minut să îmi dau seama că am început să coborâm. Flint mă ţine ferm de mână în timp ce trecem de câţiva elevi care vin din direcţia opusă.

Holul este atât de îngust, încât toţi patru trebuie să ne lipim de perete ca să nu ne lovim unii de ceilalţi în trecere.

— Cât mai avem până acolo? întreb când ajungem să mergem din nou normal.

Sau cel puţin pe cât de normal putem în timp ce tavanul începe să coboare, de asemenea. Dacă o ţine tot aşa, o să mergem pe vine prin chestia asta, aşa cum probabil că se mergea şi prin piramide.

— Încă un minut până la ieşirea din tunel şi apoi încă cinci minute de mers până la studioul de artă.

— OK, grozav!

Îmi scot telefonul să verific cum stăm cu timpul – şapte minute – şi văd că Jaxon mi-a trimis două mesaje. Primul este doar un şir de semne de întrebare, care presupun că e o reamintire cu privire la orarul meu. Iar al doilea este începutul unei glume.

Jaxon: Ce a spus piratul când a împlinit optzeci de ani?

Dumnezeule! Am creat un monstru. Şi ador asta.

Îi trimit înapoi un emoticon care râde cu un şir de semne de întrebare, la rândul meu. Îi trimit, de asemenea, o copie a orarului meu – nu pentru că mi-a cerut una mai devreme, ci pentru că vreau să văd dacă o să se ţină de cuvânt şi o să mă găsească din nou. De îndată ce mesajele sunt livrate, îmi bag telefonul înapoi în buzunar şi încerc să îmi spun că nu îmi pasă chiar aşa de mult dacă apare sau nu! Dar e o minciună, şi sunt perfect conştientă de asta.

Lumina devine din ce în ce mai obscură cu cât înaintăm mai mult prin acest coridor, şi, dacă aş fi fost cu oricine altcineva în afară de Flint (sau Jaxon, sau Macy), aş fi început să mă simt agitată. Nu pentru că cred neapărat că e ceva în neregulă, dar pentru că nu pot să nu mă întreb: dacă pasajul către tuneluri e atât de straniu, cum o să arate, de fapt, tunelurile?

— OK, să-i dăm drumul! spune Flint, în sfârşit, când dăm de o uşă veche din lemn – una care este protejată de o tastatură electronică ce îmi face sprâncenele să se ridice până la linia părului.

Nimic nu mi s-a mai părut atât de incompatibil ca acea tastatură în mijlocul unui coridor mucegăit, prăfuit, cu o uşă care pare să aibă cel puţin o sută de ani vechime.

Introduce un cod de cinci cifre atât de repede, încât nu apuc să văd mai mult de trei cifre. Durează un moment, apoi becul de deasupra uşii devine verde, iar uşa se descuie.

Flint se uită la mine peste umăr în timp ce se întinde să o caşte larg.

— Eşti pregătită?

— Da, desigur!

Încă o privire la telefon îmi spune că am face bine să ne grăbim, sau o să întârzii.

Flint ţine uşa pentru mine, şi îi zâmbesc în semn de mulţumire, dar în secunda în care fac primul pas peste prag, o mică voce din străfundul meu începe să urle – spunându-mi să nu merg mai departe.

Spunându-mi să fug.

Spunându-mi să mă îndepărtez naibii de tunelurile astea și să nu mai privesc înapoi niciodată.

Dar Flint mă așteaptă să merg. În plus, dacă nu mă pun în mișcare, o să întârzii foarte tare la ora de artă. Cu siguranță nu e prima impresie pe care aș vrea să i-o las profesorului la materia mea preferată.

Pe deasupra, acesta este Flint. Tipul care a sărit dintr-un copac și a preluat impactul unei căzături nasoale doar ca să mă salveze. E ridicol să cred că e posibil să fie nevoie să fug de el, dintre toți oamenii, indiferent ce spune Jaxon.

De aceea alung toate îndoielile noi și bizare pe care le am dintr-odată. Și pășesc direct peste prag.

29

Cu prieteni ca aceștia, toată lumea are nevoie de căști de protecție

FLINT MĂ URMEAZĂ, APOI LASĂ UȘA SĂ SE ÎNCHIDĂ ÎN urma noastră cu o bufnitură puternică.

Încăperea este obscură, chiar mai obscură decât traseul până aici, așa că am nevoie de câteva clipe ca să mă acomodez.

— Ce este locul ăsta? întreb atunci când mă obișnuiesc puțin. Nu seamănă cu un tunel.

De fapt, seamănă cu o închisoare. Sau cel puțin cu zona de detenție a unui centru de arest preventiv. Există mai multe celule de-a lungul peretelui din fața noastră, fiecare echipată cu câte un pat – și, mai important decât atât, două seturi de cătușe. Castel sau nu, Alaska sau nu, *nu* mă simt OK cu ceea ce văd. Deloc!

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spun, trăgând de clanță, dar fără rezultat. Cum deschid ușa asta?

Nu e nicio tastatură pe partea aceasta, nimic la vedere care să ne scoată de aici.

— Trebuie să o deschizi de pe partea cealaltă a camerei, îmi spune Flint, părând amuzat. Nu-ți face griji! O să ieșim într-o clipă.

— Am crezut că mergem la tuneluri. Trebuie să ajung la ora de artă, Flint!

— Ăsta este drumul spre tuneluri. Calmează-te, Grace!

— Care tuneluri? Asta e o temniță!

Intru în panică, creierul meu avertizându-mă că nu îl cunosc pe tipul ăsta așa de bine. Că orice s-ar putea întâmpla aici, jos. Că... Inspir adânc, încerc să opresc spaima care mă sfâșie.

— Ai încredere în mine!

Îmi pune o mână pe talie, începând să mă ghideze înainte. Nu vreau să merg, dar, în clipa asta, nu e ca și cum aș avea o groază de variante. Pot să bubui în ușă, sperând să mă audă cineva, sau pot să am încredere în Flint să facă ceea ce spune și să mă ducă la tunelul de care am nevoie. Ținând cont că a fost bun cu mine de când am ajuns, îl las să mă împingă înainte și mă rog să nu săvârșesc o greșeală.

Mergem tocmai până în capătul camerei, trecem de patru celule diferite, iar eu nu-mi manifest în niciun fel nemulțumirea. Dar când Flint se oprește în fața celei de-a cincea celule și încearcă să mă bage înăuntru, încrederea și răbdarea mea se termină brusc.

— Ce faci? cer să știu.

Sau țip, depinde din ce punct de vedere privești.

— Nu intru acolo!

Se uită la mine de parcă aș fi complet irațională.

— Aici e locul unde se află intrarea spre tuneluri.

— Nu văd nicio intrare! mă răstesc eu. Tot ce văd sunt zăbrele. Și cătușe.

— Nu este ceea ce pare, jur. Acestea sunt tuneluri secrete, și, când au construit castelul acum o sută de ani, au făcut o treabă foarte bună cu ascunsul intrării.

— O treabă puțin cam prea bună, după părerea mea. Vreau să mergem înapoi sus, Flint. O să născocesc o scuză pentru profesorul meu de artă pentru că am întârziat, dar eu...

— E OK!

Pentru prima dată, pare îngrijorat.

— Folosim tunelurile astea tot timpul. Promit că nu o să permit să ți se întâmple nimic.

— Da, dar...

Mă întrerup când ușa din celălalt capăt al încăperii se deschide. Și intră Lia.

— Hei, ține ușa! strig la ea, scăpând din prinsoarea slabă a lui Flint și fugind ca nebuna înapoi spre singura ieșire evidentă din încăperea asta ca un infern.

Dar evident că ea nu mă aude. Ușa se trântește în urma ei. La dracu'!

— Grace!

Pare surprinsă să mă vadă în timp ce își scoate o pereche de căști din urechi.

— Ce cauți aici?

— O duc la tuneluri.

Flint îmi aruncă o privire exasperată atunci când mă ajunge din urmă.

— Are ora de artă.

— A, da? Cu Kaufman?

Lia pare interesată.

— Da!

— Super! Și eu!

Îi aruncă lui Flint o privire relaxată.

— Mă descurc eu de aici.

— Nu-i nevoie de asta! răspunde. Și eu merg într-acolo.

— Nu trebuie să te deranjezi.

— Niciun deranj. Nu-i așa, Grace?

Rânjește la mine, dar, de data asta, pare să arate al naibii de mulți dinți.

Pe de altă parte, cine îl poate învinovăți? El încerca să mă ajute, iar eu am luat-o razna în privința lui fără niciun motiv.

— Dacă ești sigur...

— Oh, sunt sigur...

Își trece o mână pe sub brațul meu.

— Mi-ar face mare plăcere să vă escortez la oră, domnițelor.

— Norocul nostru!

Zâmbetul Liei este dulce ca mierea în timp ce mă ia de celălalt braț și începe să ne conducă spre capătul încăperii. În timp ce ne mișcăm – ambii ținându-se de mine –, nu mă pot abține să nu mă simt un pic ca o minge de ping-pong prinsă între ei.

Lia nu îmi dă drumul până când nu ajungem la ultima celulă. Mărșăluiește înăuntru și apucă una dintre cătușele pentru mâini – exact ce intenționa Flint să facă atunci când am luat-o razna –, iar apoi trage tare.

Partea de perete unde cătușele sunt prinse se deschide larg. Privește înapoi spre noi, cu sprâncenele ridicate.

— Gata?

Flint se uită la mine, înclinând din cap întrebător.

Simt cum roșesc din nou, de data asta de rușine.

— Scuze! Am luat-o razna atunci când nu ar fi trebuit să o fac.

El ridică din umeri.

— Nu-ți face griji! Presupun că vin aici, jos, atât de des, încât uit cât de sinistru arată.

— *Incredibil* de sinistru, îi spun în timp ce intrăm în celulă. Și când te-ai întins spre cătușă...

Râde.

— Doar nu ai crezut cu adevărat că aveam de gând să te leg cu lanțuri aici, nu?

— Bineînțeles că a crezut, îi spune Lia în timp ce trecem prin ușa ascunsă și o închide în urma noastră. Nici eu nu aș avea încredere în tine. Arăți exact ca genul de pervers cu care ea nu ar trebui să fie niciodată singură.

— Și ce gen de pervers e acela, mai exact? vrea să știe băiatul, privind de la una la cealaltă.

Brusc îmi amintesc de ceea ce Macy mi-a spus despre Jaxon, când încerca să mă avertizeze să stau departe de el, iar eu nu am putut rezista.

— Știi tu, genul care înfometează o fată ca să poată face o rochie din pielea ei.

Amândoi se holbează la mine de parcă mi-am pierdut complet mințile. Lia pare surprinsă, dar amuzată, iar Flint... Flint arată mai jignit decât oricine altcineva vreodată. E complet nepotrivit, dar nu mă pot abține să nu râd. Pentru că, pe bune... Cine nu a văzut filmul acela... sau măcar a auzit de el?

— Pardon? spune după o clipă, cu mai multă gheață în acele cuvinte decât în întreaga curte a școlii.

— Din *Tăcerea mieilor*? Asta e ceea ce face cu victimele lui criminalul în serie pe care încearcă Jodie Foster să îl prindă. De asta are nevoie Hannibal Lecter.

— N-am văzut niciodată filmul.

— A, păi, el răpește fete și...

— Da, m-am prins.

Îmi dă drumul la braț pentru prima dată de când a apărut Lia.

— Ca să știi și tu, hainele făcute din piele nu prea sunt genul meu.

— Evident! De-asta am și făcut gluma.

Când nu răspunde, îl împung cu umărul.

— Haide, Flint. Nu fi supărat! Doar mă jucam.

— Nu-ți bate capul! îmi spune Lia în timp ce înaintăm prin tuneluri. E o mare re...

— Mușca-m-ai! mârâie Flint.

Ea îl privește cu dispreț.

— Ai vrea tu!

— Aș vrea eu să încerci.

Îi întoarce privirea cu interes.

Uau, asta a degenerat rapid!

— Nu trebuie să ajungem la ore? întreb, hotărâtă să întrerup orice o fi asta înainte să se înrăutățească. Clopoțelul o să sune într-un minut.

— Nu-ți face griji pentru asta! îmi spune Lia. Kaufman știe că e un chin să ajungi la ora ei, așa că nu își bate capul cu asta.

Dar începe să grăbească pasul după ce îi aruncă lui Flint o ultimă privire, care e o încrucișare între mârâit și rânjet.

O urmez, lăsându-l pe Flint să ne apere spatele, în timp ce mă gândesc că tuturor ne va fi mai bine cu mine ca tampon între ei doi. Pentru prima dată de aseară, când Macy a încercat să îmi explice că nu pot fi prietenă *și cu* Jaxon, *și cu* Flint, chiar încep să o cred. Lia este, evident, în echipa Jaxon, în ciuda a orice o fi ceea ce am văzut că s-a întâmplat între ei ieri, și uite cât de bine se desfășoară această mică excursie!

Ne mișcăm repede prin tuneluri acum, deci nu reușesc să le analizez așa cum îmi doresc cu adevărat. Totuși, lumina slabă mă ajută să văd pe unde pășesc. Și trebuie să spun, în pofida intrării terifiante, chestiile astea sunt ale dracului de *mișto*.

Pereții sunt făcuți integral din pietre de culori diferite – majoritatea albe și negre, dar sunt și pietre colorate. Lucesc în roșu și albastru, și verde, chiar și în lumina slabă, și nu pot să nu mă întind să ating una dintre cele mari, doar ca să văd ce senzație e. Rece, evident, dar, de asemenea, fină, lustruită, ca o piatră prețioasă. Pentru o secundă mă întreb dacă nu chiar asta sunt. Apoi resping ideea asta ca fiind ridicolă, pentru că ce școală (chiar și una pretențioasă și bogată ca Academia Katmere) are banii necesari ca să încastreze pietre prețioase în pereți?

Podeaua e făcută din cărămidă albă, la fel ca o grămadă de coloane pe lângă care trecem. Dar ce îmi atrage atenția cu adevărat e arta care e aici, jos – sculpturi de parcă ar fi din os încastrate în pereți, atârnând din tavan, chiar odihnindu-se pe piedestale în diferite cotloane de-a lungul drumului.

E un omagiu evident adus catacombelor Parisului, unde șapte milioane de schelete se odihnesc pentru vecie sau sunt folosite pe post de decorațiuni macabre pe tot traseul. Și nu pot să nu mă întreb dacă orele de artă ale școlii au adăugat sculpturile din „os" în tunelurile acestea. De asemenea, vreau să știu din ce materiale artistice sunt făcute cu adevărat oasele.

Dar să încerc să îmi dau seama de asta trebuie să aştepte, de asemenea, dacă am vreo speranţă să ajung la cursul de artă măcar aproape la timp.

Pe măsură ce urmăm tunelul, ajungem la o cameră aproximativ rotundă care îmi cam face ochii să îmi iasă din cap. Este, evident, un nod principal pentru tuneluri, pentru că încă unsprezece tuneluri ajung aici, de asemenea. Dar nu acest lucru mă năuceşte, chiar dacă nu am nicio idee prin care dintre tuneluri trebuie să mergem.

Nu, ceea ce face să îmi pice faţa şi aproape să îmi iasă ochii din cap este candelabrul uriaş care atârnă în mijlocul camerei, cu lumânări neaprinse la capătul fiecărui braţ. Însă nu dimensiunea lui sau faptul că are lumânări adevărate în el îmi atrage atenţia (deşi ce s-a întâmplat cu codul de incendiu?). Altceva e: faptul că acel candelabru, la fel ca multe alte decoraţiuni de aici, de jos, pare să fie făcut integral din oase omeneşti.

Ştiu că este doar artă şi că oasele sunt din plastic sau ceva, dar cu siguranţă arată realist atârnând de candelabru – atât de mult, încât un fior îmi traversează şira spinării. Acesta este mai mult decât un omagiu adus catacombelor. E de parcă cineva chiar a încercat să le recreeze.

— De ce te opreşti? întreabă Flint, urmărindu-mi privirea.

— E bizar. Ştii asta, nu?

Rânjeşte.

— Puţin! Dar este şi mişto, nu-i aşa?

— Foarte mişto!

Înaintez încă puţin în încăpere ca să văd mai bine.

— Mă întreb cât de mult le-a luat. Adică, trebuie să fi fost un proiect comun la ora de artă, nu? Nu doar al unui elev.

— Proiect la ora de artă?

Flint pare confuz.

— Nu ştim, intervine Lia. A fost făcut cu ani buni înainte să ajungem noi aici – cu ani înainte să ajungă aici unchiul tău, sau oricare dintre profesorii care predau acum aici, de asemenea.

Dar da, trebuie să fi fost un proiect colectiv. În niciun caz un artist nu ar fi putut face asta într-un semestru sau chiar un an.

— E uimitor! Adică, atât de elaborat și de realist! Sau... știi ce vreau să zic.

Dă din cap.

— Da!

Descopăr și mai multe oase deasupra fiecăruia dintre tuneluri, împreună cu plăcuțe cu inscripții într-o limbă pe care nu o recunosc. Una dintre limbile din Alaska, sunt sigură, dar vreau să știu care. Așa că îmi scot telefonul și fac o poză celei mai apropiate plăcuțe, gândindu-mă că o voi căuta pe Google împreună cu numele cabanelor.

— Trebuie să mergem, spune Flint când eu încep să fac o a doua fotografie. Începe ora.

— A, da! Scuze!

Privesc în jur în timp ce îmi bag telefonul înapoi în buzunarul sacoului.

— Prin care tunel mergem?

— Al treilea din stânga, spune Lia.

Ne îndreptăm spre el, dar fix când suntem pe cale să ajungem, un tremurat blând traversează încăperea. Inițial, cred că îmi imaginez, dar în timp ce oasele candelabrului încep să se atingă unul de altul, scoțând cel mai sinistru zgomot imaginabil, îmi dau seama că nu este nimic imaginar la asta.

Stăm în mijlocul unui tunel vechi, mucegăit, care se dărâmă, chiar în momentul în care pământul începe să se cutremure de-a binelea, de data asta.

30

Tu faci pământul să se cutremure sub picioarele mele... și, de asemenea, peste tot

Ochii Liei se măresc în timp ce candelabrul de deasupra noastră se leagănă.

— Trebuie să ieșim din camera asta!

— Trebuie să ieșim din tunelurile astea! îi răspund. Cât de solide crezi că sunt?

— Nu o să se prăbușească, mă asigură ea, dar începe să se miște spre tunelul care ar trebui să ne ducă la studioul de artă al dracului de repede.

Nu că aș învinovăți-o; Flint și cu mine ne mișcăm și noi destul de repede.

Nu e un cutremur mare, cel puțin nu precum acelea pentru care este cunoscută Alaska. Dar nu este nici ca tremurăturile ușoare pe care le-am simțit de când am venit aici. Bazându-mă pe ce am experimentat acasă, acesta e lejer de șapte grade pe scara Richter.

Probabil că Lia și Flint își dau seama de asta în același timp cu mine, pentru că, de îndată ce ajungem la noul tunel, mersul nostru alert devine o fugă.

— Cât de departe e ieşirea? întreb.

Telefonul îmi vibrează în buzunar, o serie de mesaje ce vin furios şi iute. Le ignor în timp ce pământul continuă să se mişte.

— Poate încă două sute de metri, îmi spune Flint.

— O să reuşim?

— Absolut. Noi...

Se întrerupe când un huruit asurzitor se aude din pământ, urmat îndeaproape de o schimbare violentă, care transformă cutremurul dintr-o rostogolire într-un zbucium.

Picioarele mi se înmoaie şi încep să merg împleticit. Flint mă apucă de deasupra cotului ca să mă stabilizeze, apoi îşi foloseşte prinsoarea ca să mă propulseze prin tunel atât de repede, încât nu sunt sigură că picioarele mele mai ating măcar pământul. Spre deosebire de faza de pe scări de acum câteva zile, de data asta nu mă plâng.

Lia e în faţa noastră, fugind chiar mai repede, deşi nu ştiu cum aşa ceva este posibil, ţinând cont doar de cât de repede ne mişcă Flint.

În sfârşit, terenul începe să urce şi parcă mă mai liniştesc. Aproape am ajuns, aproape am ieşit din locul ăsta, şi, până acum, tunelurile au rezistat. Încă douăzeci de secunde şi o uşă se iveşte în faţa noastră. Spre deosebire de cea pe unde am intrat, aceasta e plină de desene cu dragoni şi lupi, şi vrăjitoare, e şi ceea ce sunt destul de sigură că e un vampir pe un snowboard.

Totul e în stil graffitti, utilizând orice culoare ţi-ai putea imagina. Şi e şmecher. Într-o altă zi – când pământul nu se mişcă efectiv sub picioarele mele –, o să mă opresc să admir opera de artă. Momentan, aştept ca Lia să introducă codul – 59678 (urmăresc cu atenţie de data asta) – şi apoi toţi trei năvălim pe uşă în ceea ce este foarte evident o mare debara pentru materiale artistice.

Cutremurul se opreşte fix când uşa se închide în urma noastră. Răsuflu uşurată în timp ce Flint îmi dă drumul la mână,

apoi mă aplec şi încerc să îmi recapăt suflul. A făcut el mare parte din muncă să ne aducă aici, dar şi eu mi-am mişcat picioarele pe cât de repede am fost în stare.

Câteva secunde trec, şi pot în sfârşit să respir fără să simt că plămânii o să îmi explodeze. Mă îndrept de spate şi observ nişte chestii. Unu, debaraua este foarte bine aprovizionată. Doi, uşa spre sala de clasă este deschisă de perete. Şi, trei, Jaxon este în cadrul uşii, cu chipul împietrit.

O greutate îmi cade în stomac când dau cu ochii de pumnii lui încleştaţi şi de furia sălbatică din care i se citeşte în priviri, nu pentru că îmi este teamă, ci pentru că e evident că lui i-a fost.

Câteva secunde, nimeni nu spune sau face nimic, în afară de Lia, care priveşte de la Jaxon la mine şi înapoi cu o privire care pare doar un pic vicleană. Apoi îi spune:

— Nu-ţi face griji, Jaxon, dragule! *Eu sunt* bine.

Îl mângâie uşor pe obrazul lipsit de cicatrice în timp ce trece pe lângă el, intrând în clasă, şi închide uşa în urma ei.

El nici măcar nu se uită spre ea. Ochii lui goi şi negri sunt aţintiţi asupra lui Flint, care îşi dă ochii peste cap în timp ce spune:

— Sunt amândouă tefere. Cu plăcere!

O vreme, Jaxon nu răspunde. Nu scoate nici măcar un sunet. Dar se pare că eu doar am crezut că Jaxon era plin de nervi adineauri. Pentru că, după comentariul lui Flint, e la doar un mic pas de un anevrism. Sau ucidere în masă.

— Dispari de aici! mârâie el.

— Nu plănuiam să rămân prin zonă.

Flint nu se mişcă, totuşi. În schimb, stă în faţa mea, privindu-l fix pe Jaxon.

Şi asta e tot. Pur şi simplu, asta e tot.

— Mişcă! îl reped, iar când Flint nu se mişcă suficient de repede, îl dau la o parte din drumul meu.

Pentru o secundă, pare că mă va opri, dar un mârâit jos venit dinspre Jaxon îl face să se dea un pas înapoi. Ceea ce

doar mă calcă şi mai tare pe nervi. Înţeleg că s-a temut pentru mine, dar asta nu îi dă dreptul să se poarte ca un psihopat.

— Chiar te simţi bine? întreabă Jaxon când înaintez.

— Mă simt bine.

Încerc să îl împing şi pe el din drum, dar, spre deosebire de Flint, Jaxon nu se mişcă. Doar stă acolo, în calea mea, cu ochii întunecaţi şi plini de furie, şi ceva ce încă nu reuşesc să îmi dau seama ce e. Orice o fi, mă face să mă simt efervescentă pe dinăuntru, ca o băutură carbogazoasă care a fost agitată prea tare. Sau m-aş simţi, dacă i-aş da voie să mă cuprindă. În momentul ăsta, sunt prea ocupată să mă concentrez pe furie ca să fiu deturnată de restul.

— Îţi spun să stai departe de Flint, iar tu intri în *tuneluri* cu el? mă ia la întrebări.

Este al dracului de greşit să îmi spună asta chiar acum, când adrenalina încă îmi curge prin vene din cauza cutremurului. Şi a fugii. Şi a groazei. Însă doar pentru că am fost îngrozită de moarte acum câteva minute nu înseamnă că o să accept ca el să îmi ceară ceva. Cum nu o să accept nici să îmi spună ce să fac.

— Nu vorbesc despre asta cu tine acum, răspund. Am întârziat la o oră la care chiar nu voiam să întârzii, şi ultimul lucru pentru care am timp acum e toată atitudinea asta bizară pe care o aveţi voi doi.

Îl includ şi pe Flint în furia mea.

— Nu e nicio atitudine, Grace.

Jaxon se întinde spre mine, dar îmi smulg mâna înainte ca el să poată să mă prindă.

— Oricum oi vrea să îi spui. E plictisitor şi enervant, şi m-am săturat de asta! Aşa că dă-te din calea mea şi lasă-mă să ajung la oră înainte să uit că sunt pacifistă şi să te pocnesc în faţă!

Nu sunt convinsă care cuvânt îl şochează mai tare – „pocnesc" sau „pacifistă". Înainte ca oricare dintre noi să ne dăm seama totuşi, Flint intervine cu un:

— Bine, Grace! Spune-i să se retragă dracului!

De data aceasta, mârâitul lui Jaxon e îngrozitor. E, de asemenea, suficient de tare, încât să facă sala de clasă de pe cealaltă parte a acestei debarale să amuțească – chiar și profesorul. Ceea ce e minunat. Al dracului de minunat!

Mă întorc brusc spre Flint.

— Tu să taci, sau o să mă gândesc la ceva groaznic pe care să ți-l fac și ție!

Mă întorc spre Jaxon.

— În ceea ce te privește pe tine, dă-te naibii din calea mea, sau nu mai vorbesc în viața mea cu tine!

Inițial, Jaxon nu se mișcă. Dar cred că asta are de-a face mai mult cu stupefacția absolută (dacă e să mă iau după figura lui), decât cu o încercare deliberată de a riposta.

Până la urmă totuși, ridică mâinile și se dă la o parte, exact cum i-am cerut.

— Mulțumesc! îi spun mult mai încet. Și apreciez faptul că îți faci griji. Chiar apreciez. Dar asta e prima mea zi de școală și vreau să mă duc la oră.

Apoi, fără să aștept să îmi răspundă, trec pe lângă el și intru într-o clasă unde toată lumea – inclusiv Lia și profesorul – se holbează la mine.

Ce. Surpriză!

31

Fetele mari nu plâng (decât dacă vor)

—GRACE! AI GRIJĂ!

Mă întorc spre vocea verişoarei mele – pri-ma fată care îmi vorbeşte de când mi-am ieşit din pe-peni cu Jaxon şi Flint cu cinci ore în urmă – exact la timp să văd o minge de baschet zburând spre capul meu. O parez, apoi îmi ţin buzele strânse ca să nu ţip în timp ce durerea îmi radiază prin mână.

E ridicol ca actul de a para o minge de baschet să doară atât de tare, dar oricine a aruncat-o, a aruncat-o tare. Întregul braţ mă doare de la contactul cu ea, şi nici măcar nu am ştiut că asta este posibil.

— Ce mama naibii? întreabă Macy în sala de sport în timp ce fuge spre mine. Cine a aruncat aia?

Nu răspunde nimeni!

— Serios?

Verişoara mea îşi pune mâinile în şolduri şi se holbează la un grup de fete care stau lângă uşa vestiarului.

— Voi aţi făcut asta?

— Nu-ţi face griji pentru asta! îi spun. Nu contează!

— Nu contează? Am auzit cum mingea ți-a lovit mâna. Dacă te-ar fi nimerit în cap, ai fi putut face o contuzie!

— Dar nu m-a nimerit. Și sunt teafără.

E puțin cam exagerat, ținând cont că încă am dureri, dar am făcut destul spectacol astăzi, mulțumesc foarte mult. În niciun caz nu o să încep să mă plâng de câteva fete răutăcioase.

Sau o mulțime de fete răutăcioase, de fapt, una dintre ele având un viitor în baschetul profesionist.

Adică, da, nu contest că a fost o zi ciudată. Nu i-am văzut pe Jaxon și pe Flint de când am răbufnit asupra lor azi-dimineață. Dar, chiar dacă Jaxon nu a mai apărut la niciun curs de-ale mele, Byron mă aștepta în fața sălii de curs cu o geacă suplimentară ca să nu mai fie nevoie să trec prin tunelurile al naibii de sinistre, mulțumesc lui Dumnezeu! Rafael a stat cu Macy și cu mine în timpul prânzului, plus că ne-a condus la cursul de spaniolă pentru avansați, singurul curs pe care îl avem amândouă. Și Liam m-a condus de la spaniolă la educație fizică.

Niciuna dintre chestiile astea nu a trecut neobservată de ceilalți elevi și niciuna dintre chestiile astea nu a funcționat în favoarea mea. Adică, nu țineam neapărat să îmi fac o grămadă de prieteni aici, dar nici nu voiam să trebuiască să evit mingi de baschet zburătoare în fiecare moment al zilei.

— Ești sigură că te simți bine? mă întreabă Macy, încruntându-se la modul în care îmi mișc degetele și îmi scutur mâna.

Mă opresc imediat.

— Sunt sigură. Mă simt bine.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Macy să facă o mare problemă din ceva ce ar fi putut fi mult mai rău.

Clatină din cap, dar nu mai spune nimic altceva despre mingea de baschet. Și dacă o prind uitându-se urât la unele dintre colegele ei, nu o să îi atrag atenția. Și eu aș fi furioasă dacă cineva i-ar face și ei așa.

Totuși, e timpul să schimb subiectul.

— Ce e toată chestia asta? o întreb, gesticulând spre hanoracul negru, colanții și fusta cu paiete pe care le poartă.

— Echipa de dans, îmi răspunde cu un mic rânjet mândru. Am una dintre reprezentațiile solo la adunarea de vineri.

— Serios? Asta e minunat! chițăi, chiar dacă nu am fost niciodată o mare împătimită a echipei de dans.

Dar e evident că Macy o adoră, iar asta e suficient pentru mine.

— Da! Dansez pe...

Se întrerupe când antrenorul fluieră.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Înseamnă că ora s-a terminat. Și, de vreme ce aceasta este ultima, mai înseamnă și că ești liberă, rânjește Macy. Am antrenament pentru două ore după cursuri, dar o să te caut când termin, apoi putem merge împreună la cină. *Dacă* nu e niciun alt cutremur, vreau să zic.

— Nu?

Au mai fost câteva cutremure în această după-amiază – nimic mare, doar replici, dar cu siguranță i-au făcut pe majoritatea elevilor, inclusiv pe mine, să fie agitați.

— Cine ar fi știut că îmi va fi dat să trăiesc mai multe cutremure în patru zile în centrul Alaskăi decât în toată viața mea pe coasta Californiei?

— E ciudat, mă aprobă ea, părând derutată. Sigur, avem câte un cutremur din când în când, dar nu am avut așa de multe la rând de mult timp. Poate niciodată. Probabil că le-ai adus tu cu tine.

— Scuze pentru asta! glumesc eu. O să încerc să o las mai moale.

— Așa să faci! răspunde cu un rânjet. Ne vedem după antrenament!

— Sigur!

Îi fac scurt cu mâna înainte să mă duc spre vestiar. Nimeni nu mă deranjează în timp ce mă schimb, dar nici nu vorbește

cu mine. Și am renunțat să mai încerc să vorbesc cu oameni cam în jurul prânzului. Pot să fac față la doar câteva persoane care îmi întorc spatele înainte să pricep mesajul.

Mă îmbrac în timp record, apoi îmi iau ghiozdanul și ies. Probabil că ar trebui să mă duc în camera mea și să mă apuc de teme, dar nu sunt obișnuită să stau într-o singură încăpere tot timpul.

Acasă, eram mereu afară – în piscină, la plajă, alergând prin parc. Chiar și temele mi le făceam în leagănul de pe veranda din fața casei, urmărind cum soarele apune peste apă.

Să trec de la asta la a fi blocată înăuntru tot timpul e mai mult decât dificil.

Mă gândesc să mă duc în camera mea și să mă schimb în toate hainele alea pentru exterior ca să mă pot duce la o plimbare. Dar nicio parte din mine nu e prea încântată de ideea de a trage pe mine jumătate de șifonier, doar ca să înfrunt temperatura sub punctul de îngheț, așa că, până la urmă, mă hotărăsc să fac un compromis. Voi hoinări prin castel, cunoscându-l mai bine, de vreme ce sunt zone uriașe din el unde nici nu am pus piciorul încă, chiar și cu orele mele care m-au purtat peste tot astăzi.

Pentru o clipă, avertismentul lui Jaxon din prima noapte îmi trece prin minte, dar aia a fost la o oră târzie în noapte. Doar pentru că soarele din afara castelului a apus deja de vreo două ore, nu înseamnă că holurile nu sunt sigure acum, căci toată lumea e trează și se mișcă de colo-colo. De asemenea, nu vreau să îmi petrec următorul an și jumătate temându-mă de oamenii cu care merg la școală. Tipii de seara trecută au fost niște nemernici, fără-ndoială, dar m-au luat pe nepregătite. În niciun caz nu am de gând să las asta să se întâmple din nou. Și în niciun caz nu am de gând să devin prizonieră în propria mea școală.

Gândul la Jaxon mă face să îmi scot telefonul și să îmi deschid aplicația de mesagerie. Sunt șase mesaje care mă așteaptă de la Jaxon – toate trimise în timpul cutremurului. Nu le-am deschis încă pentru că, inițial, eram prea nervoasă să vreau să știu

ce avea de spus. Apoi nu am vrut să fiu în preajma nimănui când le deschideam. Am tendința să îmi las sentimentele la vedere, și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca persoana care mă urmărește să vadă cum mă simt în legătură cu Jaxon – mai ales când, în acest moment, nu am nicio idee ce, dacă e ceva, urmează să se întâmple între noi.

Primul mesaj a venit la câteva minute după ce s-a terminat ora de literatură engleză.

Jaxon: M-am gândit că o să te prind la cursul de artă, dar nu ești aici. Te-ai rătăcit?

Câteva minute au trecut înainte să vină și cel de-al doilea mesaj.

Jaxon: Ai nevoie de o echipă de căutare și salvare? o_O

Al treilea mesaj a venit destul de repede după cel de-al doilea, urmat rapid de celelalte trei.

Jaxon: Scuze că te bâzâi, doar vreau să mă asigur că nu ești în vreo belea. Quinn și Marc nu te deranjează, nu?

Jaxon: Hei, ești în regulă?

Jaxon: Încep să mă îngrijorez. Doar vreau să îmi zici că dobitocii ăia nu te-au găsit iar. Ești bine?

Jaxon: Grace?

Îmi amintesc cum veneau mesajele în timpul cutremurului și cum nu le-am dat importanță. Dar acum, că le-am citit, mă simt ca o mare nesimțită. Nu pentru că nu am răspuns imediat, pentru că, să fim serioși... cutremur!

Și da, cu siguranță că nu trebuie să îi răspund doar pentru că Jaxon vrea asta. Dar mă simt vinovată pentru că m-am luat de el așa cum am făcut-o în studioul de artă când era doar îngrijorat pentru mine. Și pentru că nu i-am răspuns atâta timp când el chiar și-a cerut scuze în mesaje, ceva – adică, pe bune – ce sunt destul de sigură că marele Jaxon Vega nu face aproape niciodată.

Singurul lucru la care mă gândeam când eram în debaraua aceea cu materiale pentru artă era cât de jenată mă simțeam că el

era acolo, certându-se cu Flint și făcând un spectacol în privința mea. Nu m-am gândit la faptul că se afla acolo pentru că își făcea griji pentru mine și că acea ceartă cu Flint a avut loc pentru că era atât de încordat!

La vechea mea școală, ar fi absurd, dacă nu chiar un pic ciudat, ca un băiat să își facă atât de multe griji pentru mine. Dar nu prea îl pot învinovăți pe Jaxon că a fost cu adevărat îngrijorat, nu când deja a trebuit să mă salveze de două ori. Și nu când ultimele lui mesaje au venit în mijlocul unui nenorocit de cutremur, care i-a agitat atât de tare pe toți, încât toți profesorii cu care am mai avut ore în restul zilei au ținut o prelegere de zece minute despre siguranța în timpul seismelor.

Dacă toți ceilalți au fost panicați de cutremur, e greu să fiu supărată că și Jaxon s-a simțit la fel.

Pentru că mă simt prost că l-am lăsat să aștepte atât de mult un răspuns, îi trimit repede câteva mesaje unul după altul.

Dvs.: Scuze, am fost ocupată și nu mi-am verificat telefonul.

Dvs.: Ești ocupat? Vrei să explorezi castelul cu mine?

Dvs.: Și, hei, nu mi-ai mai spus finalul glumei.

Când nu răspunde imediat, îmi bag telefonul înapoi în buzunarul sacoului și hoinăresc printr-unul din coridoarele laterale, fără nicio destinație clară în minte.

Trec de o cameră unde doi oameni practică scrimă, în costume întregi, albe, și cu măști de față, și mă opresc o clipă să îi urmăresc. Apoi rătăcesc spre sala de muzică, unde un băiat cu părul creț cântă la saxofon. Recunosc piesa ca fiind „Autumn Leaves", și doar sunetul aproape că mă îngenunchează.

Cannonball Adderly a scos un album în 1958 numit *Somethin' Else*. Miles Davis și Art Blakely cântau, și era preferatul tatălui meu – mai ales cântecul „Autumn Leaves". Îl punea din nou și din nou atunci când trebăluia prin casă, și mă făcuse să îl ascult cu el de cel puțin o sută de ori, descriindu-mi fiecare notă

în parte, explicându-mi din nou și din nou cum și de ce Adderley a fost un asemenea geniu.

Ultima lună, de când au murit părinții mei, e probabil cea mai lungă perioadă din viața mea în care nu am auzit melodia aceea, și să dau de ea aici, acum, pare să fie un semn. Ca să nu mai spun că seamănă cu un pumn în burtă.

Lacrimile îmi inundă ochii, și nu mă pot gândi decât să fug. Mă întorc și fug, fără să îmi pese unde mă duc, știind doar că trebuie să evadez.

Mă duc la scările de serviciu și urc până ajung la cel mai înalt turn. Cea mai mare parte din el e ocupată de orice camere or fi după ușa închisă, dar e un mic cotlon cum urci scările, cu o fereastră uriașă – prima din castel pe care am văzut-o care să aibă draperiile trase – care are vedere asupra părții din față a școlii. E întuneric afară acum, dar priveliștea încă este superbă: zăpada luminată de lampadare și cerul bleumarin-închis, plin cu stele cât vezi cu ochii.

Camera în sine are rafturi cu cărți încastrate pe toți pereții și câteva fotolii confortabile, umflate, în care să te tolănești. E evident un colțișor de citit – totul, de la clasici la Stephen King al zilelor noastre, se află pe rafturi –, dar nu sunt aici ca să citesc, oricât de mult îmi place asta de obicei.

În schimb, mă scufund într-unul dintre scaune și în sfârșit, în sfârșit, las lacrimile să îmi curgă.

Sunt multe – nu am mai plâns, plâns cu adevărat, de la înmormântare, iar acum, că am început, nu sunt sigură că mă voi mai opri vreodată. Durerea pierderii cuiva este ceva sălbatic înlăuntrul meu, un animal turbat care îmi sfâșie interiorul și face ca totul să mă doară.

Încerc să nu fac gălăgie – ultimul lucru pe care mi-l doresc e să atrag și mai multă atenție asupra mea –, dar e greu, când mă doare atât de tare. În apărarea mea, mă înconjor cu brațele și încep să mă legăn, disperată să ușurez durerea. Chiar și mai disperată

să găsesc o modalitate prin care să rezist, atunci când simt că totul se destramă în interiorul meu.

Nu funcționează. Nimic nu o face, iar lacrimile pur și simplu continuă să curgă, la fel ca hohotele aspre, chinuitoare, care îmi ies din piept.

Nu știu cât timp stau aici, luptându-mă cu durerea și singurătatea care vin odată cu pierderea părinților mei într-o clipită și apoi tot ce era familiar în viața mea în mai puțin de o lună după aceea, dar e destul de mult timp pentru ca înaltul cerului să treacă de la albastru-închis la negru total.

Suficient de mult, încât să mă doară pieptul.

Mai mult decât suficient pentru ca lacrimile să înceteze să mai curgă.

Cumva, să rămân fără lacrimi doar a înrăutăți durerea.

Dar să stau aici nu o să schimbe asta. Nimic nu o să o facă, ceea ce înseamnă că la fel de bine aș putea să mă ridic. Macy ar trebui să își termine antrenamentul de dans în curând, și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca ea să vină să mă caute.

Să mă vadă așa – să mă vadă *oricine* așa – e amenințarea care în sfârșit mă electrizează. Doar că, atunci când mă ridic în picioare și mă întorc, văd că cineva deja a făcut-o.

Jaxon.

32

Nu e o coincidență că Denali și negare[1] sunt scrise cu aceleași litere

JAXON STĂ ÎN CAPUL SCĂRILOR, CU FAȚA INEXPRESIVĂ, DAR ochi cercetători, în timp ce se holbează la mine.

Jena mă izbește, făcându-mi fața să se îmbujoreze și respirația să mi se întretaie. Încep să îl întreb de cât timp e aici, dar nu prea contează. A fost aici destul.

Aștept ca el să spună ceva, să mă întrebe din nou dacă sunt bine sau să îmi spună să încetez să mă mai smiorcăi, sau să spună unul dintre cele un milion trei lucruri care ar fi de spus între acestea două.

Totuși, nu o face.

În schimb, doar stă acolo, privindu-mă cu acei ochi de un negru magic până când îmi pierd din nou aerul... de data asta pentru un motiv foarte diferit.

— Î-îmi pare rău! reușesc să bâlbâi. Ar trebui să plec!

Nu răspunde, așa că mă îndrept spre scări, dar el continuă să le blocheze. Și, evident, să mă urmărească, cu capul doar puțin

[1] Cuvântul în engleză pentru „negare" este *denial*, de unde aluzia către anagramarea numelui Denali (n. tr.).

înclinat într-o parte, de parcă ar încerca să își dea seama de ceva, în timp ce eu mă rog ca pământul să se despice și să mă înghită.

Acum ar fi un moment perfect pentru încă unul din cutremurele acelea.

Când în sfârșit vorbește, vocea îi pare un pic răgușită.

— De ce?

— De ce ar trebui să plec? Sau de ce plângeam?

— Niciuna.

— Eu... nu am nici cea mai vagă idee ce ar trebui să îți răspund la asta.

Trag aer în piept.

— Uite ce e, îmi pare rău că te-am amenințat că te voi lovi în studioul de artă azi. Doar că ești... mult, câteodată.

Ridică dintr-o sprânceană, dar, în afară de asta, expresia goală nu i se schimbă cu nimic.

— La fel ești și tu.

— Da!

Râd printre lacrimi, arătând spre obrajii mei încă umezi.

— Da, îmi pot da seama de ce ai putea gândi asta.

Sunt la doar câțiva pași de el, dar el micșorează distanța, mișcându-se până când mai sunt doar câțiva centimetri între noi. Gura îmi devine uscată ca deșertul.

Aștept ca el să spună ceva, dar nu o face. Aștept ca el să mă atingă, dar nici asta nu face. În schimb, doar stă acolo, atât de aproape, încât îi pot simți respirația pe obraz. Atât de aproape, încât sunt sigură că și el poate simți respirația mea pe al lui.

Și totuși, ochii lui sunt întunecați, goi, inexpresivi.

Mai multe secunde ce par a fi minute trec până când, în sfârșit, *în sfârșit*, șoptește:

— Cum e?

— Cum e ce?

Sunt bulversată și îmi e un pic teamă că mă pun în postura în care să fiu concluzia unei oarecare glume.

— Cum e să poți pur și simplu să te descarci așa?

— Așa cum? Cu criza mea de plâns?

Rușinea mă cuprinde din nou și îmi șterg obrajii, încercând să fac să dispară chiar și rămășițele lacrimilor.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să mă vadă nimeni. Eu...

— Nu doar asta. Adică, cum e să poți să arăți ceea ce simți și cum te simți, oricând vrei, fără să trebuiască să îți faci griji în legătură cu...

Nu își duce ideea până la capăt.

— Ce? întreb. Fără să trebuiască să îți faci griji în legătură cu?

Câteva secunde doar se uită la mine. Apoi clatină, oarecum, din cap, și spune:

— Nu contează!

Trece pe lângă mine, deschide ușa spre camera de pe cealaltă parte a separeului și intră înăuntru.

Mă holbez în urma lui, nesigură ce ar trebui să fac. Pare că discuția noastră s-a încheiat, de parcă tocmai m-a respins, dar a lăsat ușa deschisă spre ceea ce pare a fi o invitație.

Stau pe loc timp de un minut, sau cam așa ceva, indecisă, înainte ca el să scoată în sfârșit capul pe ușă.

— Vii? întreabă.

Îl urmez înăuntru – evident că o fac. Dar sunt complet nepregătită pentru ceea ce găsesc atunci când intru în cameră, o încăpere la care nu mă pot gândi altfel decât ca la propriul meu tărâm de basm.

Sunt cărți peste tot, stivuite la întâmplare pe aproape orice suprafață disponibilă.

Într-un colț stau trei chitare, împreună cu un set de tobe care mă face să salivez și pe care degetele mă mănâncă să îl ating. Să cânt la ele, așa cum făceam cu ale mele, pe vremea când încă mai aveam unele.

Pe vremea când aveam o grămadă de chestii.

În centrul camerei este o canapea uriașă din piele neagră, acoperită cu grămezi de perne groase, moi, care mai că te imploră să tragi un pui de somn pe ele.

Vreau să ating totul, vreau să îmi trec mâinile peste setul de tobe doar ca să le simt sufletul. Abia dacă mai am suficient autocontrol ca să nu îmi urmez impulsurile, dar e greu. Atât de greu, încât nu pot să mă abțin să nu îmi bag mâinile în buzunarele sacoului, doar ca să fiu sigură.

Pentru că abia acum mi-am dat seama că asta este camera de cămin a lui Jaxon, și să spun că e neașteptat ar fi cam subestimarea secolului.

Jaxon pare complet dezinteresat de lucrurile care îl înconjoară, ceea ce îmi pare bizar, chiar dacă știu că este din cauză că toate acestea sunt lucrurile lui. Le vede și le atinge, și le folosește în fiecare zi. Dar există o parte din mine care încă vrea să știe cum poate pur și simplu să ignore teancul de cărți despre artă de lângă canapea sau cristalul mov uriaș de pe biroul lui. E aceeași parte care aproape urlă în mine că, indiferent ce crede Jaxon, nu sunt nici pe departe suficient de mișto ca să fiu aici, cu el.

De vreme ce el nu vorbește, mă întorc să mă uit la operele de artă de pe perete, tablouri mari, nebunești, pline de culori îndrăznețe și tușe care îmi dau tot felul de idei. Și sprijinită de biroul lui – chiar și mai incredibil – este o mică schiță în creion a unei femei cu păr sălbatic și privire vicleană, îmbrăcată cu un kimono voluminos.

Îl recunosc, sau cel puțin așa cred, așa că pășesc mai aproape, încercând să îl văd mai bine. Și, desigur...

— Acesta este un Klimt! îi spun.

— Da, confirm.

— Asta nu a fost o întrebare.

Tabloul este acoperit de sticlă, așa că mă întind să bat ușor semnătura artistului din colțul din dreapta, jos.

— Acesta e un Klimt original, nu o reproducere.

De data asta nu spune nimic, nici măcar *da*.

— Deci ai de gând doar să stai acolo, cu mâinile în buzunare? îl întreb. Nici măcar nu o să îmi răspunzi?

— Tocmai mi-ai spus că nu puneai întrebări.

— Nu pun. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să aud povestea.

Ridică din umeri.

— Nu e nicio poveste.

— Ai un Klimt original sprijinit de birou. Crede-mă, există o poveste.

Mâinile îmi tremură în timp ce urmăresc din nou cu degetul liniile. Nu am mai fost niciodată atât de aproape de una dintre lucrările lui.

— Mi-a plăcut. Mi-a amintit de cineva. L-am cumpărat.

— Asta e tot? Asta e povestea ta?

Îl fixez neîncrezătoare cu privirea.

— Ţi-am spus că nu este nicio poveste. Tu ai insistat că există.

Îşi lasă capul într-o parte, urmărindu-mă cu ochii mijiţi.

— Voiai să te mint?

— Vreau ca tu să...

Clatin din cap, expirând iar lung.

— Nu ştiu ce vreau să faci.

La asta, lasă să îi scape un râset uşor – primul semn al unei emoţii pe care mi-l arată de la acel „eşti bine?" disperat din studioul de artă.

— Cunosc sentimentul.

E la o jumătate de cameră distanţă, şi există o parte din mine care îşi doreşte să fi fost mai aproape. Care îşi doreşte să mă fi atins acum.

Desigur, există o altă parte din mine care e încă îngrozită să îl atingă, chiar şi mai îngrozită de atingerea lui. Să fiu în camera lui e prea mult. Să îl văd cum îşi muşcă buza de jos, îngrijorat, ca prima dovadă de agitaţie pe care am văzut-o vreodată la el e prea mult.

Să fiu atinsă de el, ținută în brațe de el, sărutată de el, ar fi atât, atât, *atât* de mult, încât îmi e teamă că voi face implozie la prima atingere a buzelor lui pe ale mele. Teamă că o să iau foc pe loc. Fără avertisment, fără vreo șansă să mă opresc. Doar o atingere a mâinii lui pe a mea și, poc, sunt o cauză pierdută. Jur că aproape că s-a întâmplat seara trecută, când m-a adus în brațe înapoi până la mine în cameră, iar asta a fost înainte să îmi trimită gofre și să mă conducă la curs, și să mă farmece cu mesajele lui. Cu mult înainte să văd locul ăsta.

Mă întreb dacă îi este teamă de același lucru, pentru că, în loc să îmi răspundă, să întoarce și intră în ceea ce presupun că este dormitorul lui. Cel puțin până când își dă seama că eu încă mă holbez la Klimt – și la toate celelalte lucruri fabuloase din cameră – ca să îl urmez.

Își dă oarecum ochii peste cap, dar apoi se întoarce și mă conduce ușor spre dormitorul lui, totul fără să mă atingă cu vreun deget.

— Haide! Vreau să vezi ceva!

Îl urmez fără să întreb nimic. Cu Flint, mai devreme, am avut momente de îngrijorare, de teamă să fiu singură cu el. Tot interiorul meu mă avertizează că Jaxon e de un milion de ori mai periculos decât Flint, și tot nu am nici măcar o urmă de agitație când vine vorba de a fi singură cu el în dormitorul lui. Când vine vorba de a fi oriunde sau de a face orice cu el.

Nu știu dacă asta mă face nesăbuită sau princepută la oameni. Nu că ar conta, pentru că lucrurile sunt așa cum sunt.

Jaxon se oprește aproape de marginea patului și ridică pătura grea și roșie așezată acolo. Apoi se duce la sertarul de sus al dulapului lui de haine și scoate o pereche de mănuși căptușite cu blană artificială și mi le aruncă.

— Pune-ți alea și vino.

— Să vin unde? întreb, confuză.

Dar fac așa cum îmi cere și îmi bag mâinile în mănuși.

Deschide fereastra şi aerul îngheţat intră înăuntru rapid.

— Nu poţi vorbi serios. În niciun caz nu ies acolo. O să îngheţ.

Se uită la mine peste umăr şi îmi face cu ochiul. El *îmi face cu ochiul.*

— Ce-a fost asta? întreb. De când faci tu cu ochiul?

Nu răspunde decât cu o mică strâmbătură. Apoi iese pe geam şi cade un metru până pe parapetul de dedesubtul turnului.

Ar trebui să îl ignor, ar trebui pur şi simplu să mă întorc şi să ies din camera asta, departe de orice băiat care crede că sunt destul de tâmpită, încât să îmi petrec timpul pe un acoperiş în Alaska, în noiembrie, cu nimic altceva pe mine în afară de un sacou care să îmi ţină de cald. Asta e ceea ce *ar trebui* să fac.

Desigur, doar pentru că ar trebui să o fac nu înseamnă că o voi şi face.

Pentru că, din câte se pare, când sunt cu acest băiat, îmi pierd tot uzul raţiunii. Şi asta înseamnă să fac exact ce nu ar trebui să fac – în acest caz, să îl urmez pe Jaxon direct afară, pe fereastră şi pe parapet.

33

Madonna nu e singura cu o stea norocoasă

ÎN SECUNDA ÎN CARE ATERIZEZ LÂNGĂ EL – SAU, MAI BINE spus, în secunda în care mă ajută să cobor, fiind supergriuliu cu glezna mea încă sensibilă –, Jaxon mă înfăşoară cu pătura, cu cap cu tot, în aşa fel, încât doar ochii îmi mai rămân la vedere. Şi, trebuie să spun, nu sunt sigură din ce e făcută pătura, dar în clipa în care este în jurul meu încetez să mai tremur. Nu îmi e chiar cald, dar cu siguranţă nici nu voi muri de hipotermie prea curând.

— Cum rămâne cu tine? întreb, când îmi dau seama că el poartă doar hanoracul.

E unul gros, acelaşi pe care îl purta şi când l-am văzut ieri, afară, cu Lia. Totuşi, nu oferă nici pe departe suficientă protecţie pentru această vreme.

— Putem împărţi pătura.

Nu îmi duc ideea până la capăt când el râde.

— Sunt bine. Nu trebuie să îţi faci griji pentru mine.

— Bineînţeles că o să îmi fac griji pentru tine. Vremea este rece.

Ridică din umeri.

— Sunt obişnuit cu asta.

— Gata! Trebuie să te întreb.

Brusc devine precaut.

— Ce să mă întrebi?

— Eşti extraterestru?

Ambele sprâncene i se ridică de data asta, chiar până la linia părului.

— Poftim?

— Eşti extraterestru? Nu pot să cred că este o întrebare şocantă. Adică, uită-te la tine!

Fac semn în sus şi în jos pe sub pătură, felul meu de a cuprinde tot ce este Jaxon într-o singură mişcare.

— Nu mă pot uita la mine.

Pentru prima dată, chiar pare amuzat.

— Ştii ce vreau să spun.

— Chiar nu ştiu.

Se apleacă în aşa fel, încât rămân doar câţiva centimetri între feţele noastre.

— Va trebui să îmi explici.

— De parcă nu ştii deja că eşti cea mai mare bunăciune în viaţă.

Se dă în spate de parcă tocmai l-am plesnit, şi nu cred că îşi dă seama măcar că îşi atinge cicatricea în timp ce spune:

— Da, sigur!

Ceea ce... pe bune!

— Trebuie să ştii că cicatricea aceea te face al naibii de sexy, nu?

— Nu!

E un răspuns scurt. Simplu. Succint, chiar. Totuşi, dezvăluie mult mai multe despre el decât ar vrea să arate cuiva.

— Ei bine, te face. Al naibii de sexy, repet. În plus, mai e şi felul în care te pupă toată lumea în fund *tot* timpul.

— Nu toată lumea.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare.

— *Aproape* toată lumea. Şi niciodată nu îţi este frig.

— Mi se face frig.

Bagă o mână pe sub pătură, apăsându-şi degetele pe braţul meu. Şi are dreptate, este rece. Dar nu e nici pe departe degerat, ceea ce eu aş fi, dacă aş fi stat aici atât de mult timp doar într-un hanorac.

Îi arunc o privire şi încerc să mă prefac că, în ciuda răcelii, mâna lui pe braţul meu nu îmi inundă fiecare celulă a corpului cu căldură.

— Ştii ce vreau să spun.

— Deci, fă-mă să înţeleg! De ce, pentru că: unu, sunt cea mai mare bunăciune în viaţă – rânjeşte în timp ce o spune –, doi, silesc pe toată lumea să facă genuflexiuni şi, trei, nu mă ia frigul prea des, ai decis că sunt extraterestru.

— Ai vreo explicaţie mai bună?

Se opreşte, gândindu-se.

— Chiar am, da.

— Şi care este aceea, mai exact.

— Ţi-aş putea spune...

— Dar apoi ar trebui să mă omori?

Îmi dau ochii peste cap.

— Serios? Am ajuns să recurgem la replici obosite din *Top Gun*?

— Nu asta aveam de gând să spun.

— O, da?

E rândul meu să îmi las capul într-o parte.

— Deci ce aveai de gând să spui?

— *Eu* aveam de gând să spun „Nu poţi face faţă adevărului".

O trânteşte cu un umor sec, dar pufnesc oricum în râs. Deoarece, cum aş putea să nu, atunci când el îmi dă o replică din *Oameni de onoare*?

— Deci eşti pasionat de filme vechi? Sau doar pasionat de filme cu Tom Cruise?

— Îh...

Se strâmbă.

— Cu siguranţă nu a doua variată. În ceea ce priveşte filmele vechi, am văzut câteva.

— Deci, dacă aş menţiona femei înfometate şi confecţionarea rochiilor din pielea lor, ai ştii că m-am referit la...

— Buffalo Bill din *Tăcerea mieilor*? Da!

Rânjesc la el.

— Deci poate că nu eşti un extraterestru, până la urmă.

— *Cu siguranţă* nu un extraterestru.

Liniştea se aşterne între noi pentru o vreme. Nu e ciudată. De fapt, e destul de drăguţ doar să poţi să *fii* pentru puţin timp. Dar, până la urmă, frigul se strecoară prin pătura lui magică. O trag mai bine în jurul meu şi întreb:

— Ai de gând să îmi spui ce facem aici?

— Ţi-am spus că aveam de gând să îţi arăt locul meu preferat astăzi.

— *Acesta* este locul tău preferat?

Mă uit în jur cu ochi noi, hotărâtă să îmi dau seama ce îi place la el.

— Văd kilometri întregi de aici, şi nimeni nu mă deranjează niciodată. În plus...

Se uită la telefon, apoi priveşte dinadins în sus.

— O să îţi dai seama în aproximativ trei minute.

— E aurora boreală? întreb, agitaţia fiind rapid înlocuită de entuziasm. Muream să o văd.

— Scuze! Trebuie să fii trează în creierii nopţii ca să arunci o privire la Luminile Nordului.

— Atunci ce...

Mă întrerup când ceva ce pare a fi o minge uriaşă de foc lasă o dungă în urma ei, pe cer. Câteva secunde mai târziu, încă una o urmează.

— Ce se întâmplă? mă întreb cu voce tare.

— O ploaie de meteoriţi. Nu vedem prea multe aici pentru că au tendinţa de a avea loc în timpul verii, când avem lumină

de la soare în mare parte din timp şi nu le putem observa. Dar când avem una în timpul iernii, e destul de spectaculos.

Suspin în timp ce alţi trei meteoriţi zboară peste noi, lăsând cozi lungi, strălucitoare, în urma lor.

— Asta e puţin spus. E incredibil!

— M-am gândit eu că s-ar putea să îţi placă.

— Îmi place! Chiar îmi place!

Privesc spre el, dintr-odată ruşinoasă, deşi nu ştiu de ce.

— Mulţumesc!

Nu răspunde, dar nu mă aştept să o facă.

Stăm pe parapet pentru o jumătate de oră, fără să vorbim, fără nici măcar să ne uităm prea mult unul la celălalt, doar urmărind cel mai uimitor spectacol pe care l-am văzut vreodată luminând cerul. Şi ador fiecare secundă.

E ciudat, dar ceva în legătură cu faptul că stau aici, afară, uitându-mă la vastul cer al nopţii dominând munţii înzăpeziţi... schimbă un pic lucrurile. Îmi aminteşte cât de mică sunt în marea schemă a lucrurilor, de cât de trecătoare sunt problemele şi durerea mea, indiferent cât de dureroase şi atotcuprinzătoare par ele să fie acum.

Poate că asta a şi intenţionat Jaxon când m-a adus aici.

Când ploaia încetează, o face cu şapte sau opt comete la rând. Nu pot să mă abţin să nu exclam în timp ce îşi ard drumul pe cer. Când se termină, mă aştept să mă simt dezamăgită – aşa cum se întâmplă la finalul unui film foarte bun sau al unui foc de artificii. Acel mic junghi de dezamăgire că ceva atât de minunat s-a terminat pentru totdeauna.

Dar cu ploaia de meteoriţi mă simt... cel mai aproape de un sentiment de pace cum nu am mai simţit de multă vreme.

— Ar trebui să intrăm! spune Jaxon, până la urmă. Se lasă rece!

— Sunt OK! Mai vreau doar un minut sau două, dacă e în regulă.

Dă din cap într-un gest care spune *desigur*.

Sunt atât de multe chestii pe care vreau să i le spun, atât de multe chestii pe care le-a făcut pentru mine în timpul foarte scurt de când ne cunoaştem! Dar ori de câte ori încerc să rostesc cuvintele, nu îmi sună bine în minte. Aşa că, până la urmă, mă hotărăsc la:

— Mulţumesc!

Râde, dar e un sunet lipsit de umor. Nu înţeleg de ce până când îl privesc în ochi şi îmi dau seama că sunt complet goi, din nou. Nu îmi place deloc.

— De ce râzi când îţi mulţumesc? întreb.

— Pentru că nu trebuie să îmi mulţumeşti niciodată, Grace.

— De ce nu? Ai făcut ceva foarte drăguţ pentru mine...

— Ba nu, n-am făcut.

— Ăă, ba da, ai făcut.

Pe sub pătură, îmi ţin mâinile întinse în gestul universal de uită-te la toate astea.

— De ce nu recunoşti, pur şi simplu? Primeşte complimentul şi treci mai departe.

— Pentru că nu merit complimentul.

Cuvintele par să izbucnească din el fără permisiunea lui, iar acum, că atârnă în aer, pare să îi fie puţin rău.

— Doar îmi fac...

— Îţi faci ce? *Treaba?* întreb, stomacul meu strângându-se la acest gând. Te-a rugat unchiul meu să fii drăguţ cu mine sau ceva?

Râde, dar tot nu e niciun pic de amuzament în acel sunet. Nicio bucurie. Doar un cinism din adâncul sufletului care îmi face ochii să se umezească din nou, dar din motive foarte diferite.

— Sunt ultima persoană pe care ar ruga-o Foster vreodată să fie prietenă cu tine.

Dacă aş fi fost mai politicoasă şi mai puţin îngrijorată în privinţa lui, aş fi fost tentată să las deoparte acest subiect.

Dar politeţea nu a fost niciodată una dintre virtuţile mele – am prea multă curiozitate pentru asta –, aşa că, în schimb, îi atrag atenţia că bate câmpii.

— Şi de ce ar fi aşa, mai exact?

— Înseamnă că nu sunt o persoană drăguţă. Nu fac chestii *drăguţe*. Niciodată. Aşa că e ridicol să mă complimentezi pentru că ai impresia că fac ceva.

— Serios?

Îi arunc o privire sceptică.

— Pentru că urăsc să fiu cea care ţi-o spune, dar să înveseleşti o fată tristă e o chestie *drăguţă* pe care să o faci. La fel, s-o duci în braţe înapoi la camera ei atunci când s-a lovit la gleznă şi să alungi indivizii care cred că farsele care pot omorî oameni sunt amuzante. La fel este şi să farmeci bucătăreasa să îi facă gofre unei fete rănite. Toate sunt chestii drăguţe, Jaxon.

Pentru prima dată, pare să se simtă inconfortabil, dar tot nu vrea să bată în retragere.

— Nu am făcut-o pentru tine.

— A, da? Atunci pentru cine ai făcut-o?

Nu are un răspuns. Evident că nu are.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Rânjesc la el arogantă şi nesuferită pentru că, de data asta, pot fi.

— Mie mi se pare că va trebui pur şi simplu să accepţi faptul că ai făcut ceva drăguţ. Nu o să arzi pe rug, promit.

— Doar vrăjitoarele sunt arse pe rug.

Pare atât de serios, încât nu pot să mă abţin să nu râd.

— Ei bine, sunt destul de sigură că suntem în siguranţă, atunci.

— Nu fi aşa de sigură de asta!

Încep să îl întreb ce vrea să zică, dar un fior violent mă cuprinde în acelaşi timp – cu sau fără pătură, e al dracului de frig aici –, iar Jaxon ia problema în propriile-i mâini.

— Haide! E timpul să te duc înăuntru!

E greu să îl contrazic când dinţii mei sunt la un minut depărtare de a începe să clănţăne. Dar când mă uit în sus la fereastra pe care am ieşit, nu pot să nu mă întreb:

— Cum, mai exact, o să ne întoarcem înăuntru? Şi, prin noi, vreau să spun eu.

Să sar un metru de pe fereastră e una. Să mă salt înapoi e cu totul altceva.

Dar Jaxon doar clatină din cap.

— Nu-ţi face griji! Am eu grijă de tine, Grace!

Înainte să îmi dau seama de ce acele cuvinte trec prin mine ca un trăsnet, se apucă de pervaz şi se aruncă înăuntru. Toată mişcarea durează unu virgulă patru secunde şi trebuie să recunosc, sunt impresionată. Pe de altă parte, aproape totul la Jaxon mă impresionează, că vrea el sau nu! El mă impresionează.

Mai mult, mă face să mă simt nu chiar atât de singură într-o vreme când mă simt mai singură ca niciodată.

E înapoi în câteva clipe, scoţând capul şi partea superioară a corpului pe geam.

— Dă-mi mâinile!

Îmi ridic braţele fără să mă gândesc de două ori, şi mă apucă de antebraţe, fix de sub cot, şi trage. Câteva secunde mai târziu, am intrat înapoi pe fereastră şi stau la doi, poate trei centimetri de Jaxon.

Şi, pentru prima dată, ochii nu îi sunt morţi. Ard.

Şi sunt fixaţi direct. Asupra. Mea.

34

Totul e permis în dragoste și în cutremure

Îl fixez și eu cu privirea, nefiind sigură la ce să mă aștept... sau ce să fac. Există o parte din mine care crede că o să se retragă și o parte din mine care speră foarte mult să nu o facă. O parte din mine care se întreabă cum ar fi să îl sărut și o parte din mine care crede că ar trebui să o iau la sănătoasa, pentru că e posibil ca Jaxon să nu fie un extraterestru, dar nu e nici ca orice alt băiat pe care l-am mai întâlnit vreodată. Și sunt mai mult decât sinceră să recunosc că, oricât de mult l-aș dori, în niciun caz nu îi pot face față cu adevărat.

Până la urmă, nu mă sărută. Dar nici nu se retrage. Și nici eu nu o fac. Așa că stăm acolo, nu știu pentru cât timp, el privind în jos, eu privind în sus, aerul dintre noi fiind încărcat, greu, electric.

M-am băgat în asta, captivată de tot ceea ce este Jaxon și de tot ceea ce nu este el, în ciuda îndoielilor mele. Aștept ca el să facă o mișcare, dar nu se întâmplă. Doar se uită în continuare la mine cu acei ochi negri precum cerul în creierii nopții, emoția pe care rareori o arată fierbând chiar la suprafață. Mă face să tânjesc după el. Mă face să mă doară, efectiv, în timp ce îmi

amintesc întrebarea pe care mi-a pus-o mai devreme, cea care a pornit toate astea.

În sfârşit am cuvintele – sau, în acest caz, cuvântul – ca să îi răspund.

— Copleşitor, spun, exact când el începe să îmi dea la o parte pătura de pe umeri.

Încremeneşte, pătura şi mâinile lui ezitând undeva în zona taliei mele.

— Despre ce vorbeşti?

— M-ai întrebat mai devreme cum este să mă descarc, pur şi simplu, şi să mă curăţ de emoţii aşa cum am făcut-o. E o senzaţie copleşitoare câteodată, chiar şi un pic înfricoşătoare. Dar ceea ce tu tocmai ai făcut pentru mine... M-ai făcut să mă simt în siguranţă într-un fel în care nu m-am mai simţit de ceva vreme. Aşa că mulţumesc! Serios!

— Grace...

Fac un pas mai aproape, până când sânii mei aproape că îi ating pieptul. Nu ştiu ce fac aici. Nu m-am dat niciodată la un băiat în viaţa mea, iar Jaxon nu este orice băiat. Zbor orbeşte, dar asta nu contează acum. Nimic nu contează, decât să îl ating cumva.

Vreau să simt puterea braţelor lui în jurul meu, moliciunea trupului meu lipit de al lui. Şi vreau să îi simt căldura puterii lipită trupului meu.

Doar că el nu este cald deloc, acel hanorac al lui fiind clar inutil în faţa vremii, în ciuda a ceea ce a spus.

— Jaxon, ai îngheţat!

Îi iau pătura din mână şi o arunc peste umerii lui înainte să îl înfăşor cu ea. Apoi îmi frec mâinile în susul şi în josul braţelor lui, încercând să îl încălzesc un pic.

— Sunt bine, spune, încercând să se retragă.

— E evident că nu eşti bine. Nu am mai simţit pe nimeni aşa de rece cum eşti tu acum.

— Sunt bine, insistă el din nou şi, de data asta, chiar face un pas în spate.

Mai mulţi paşi, de fapt.

Totul în interiorul meu se opreşte.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să îţi invadez spaţiul personal...

Nu îmi termin ideea, pentru că nu ştiu ce altceva să spun. Nu ştiu ce am făcut de e atât de greşit.

— Grace...

Şi vocea lui se stinge. Ciudat, dar, în acel moment, arată mai diferit decât în oricare alt moment. Nu e încrezător, nu e amuzat, nu e nici măcar tăcut, aşa cum a fost când am ţipat la el în studioul de artă.

Nu, în acest moment pare doar... vulnerabil.

E o dorinţă în ochii lui, o poftă care nu are nimic de-a face cu faptul că mă doreşte şi totul cu faptul că are nevoie de mine. Are nevoie de alinarea mea. Are nevoie de atingerea mea.

Nu mai pot să neg, la fel de bine cum nu pot să sar din turnul acesta şi să zbor cu propriile-mi puteri. Aşa că îl urmez, făcând paşii care îmi aduc trupul înapoi în contact cu duritatea trupului lui. Apoi îi iau faţa în palme, mângâi cu degetul mare pometii lui ridicoli şi cu restul degetelor marginile neregulate ale cicatricei.

I se întretaie respiraţia – aud asta în pieptul lui, o simt în al meu. Şi, deşi inima îmi bate de trei ori mai repede decât ar trebui, nu mă retrag. Nu pot. Sunt fascinată, vrăjită, captivată.

Nu mă pot gândi decât la el.

Nu îl văd decât pe el.

Nu îl miros şi aud, şi gust decât pe el.

Şi nimic nu mi s-a mai părut mai potrivit vreodată.

— Pot să te întreb ceva?

Mă mişc chiar mai aproape de el, incapabilă să mă opresc. *Nedorind* să mă opresc.

Pentru o secundă, mă gândesc că o să facă un pas înapoi, dar nu o face. În schimb, desface pătura şi o înfăşoară şi în jurul meu,

în așa fel, încât brațele lui sunt în jurul taliei mele și suntem amândoi adăpostiți sub ea.

— Desigur!

— De cine ți-a amintit acea schiță de Klimt atunci când ai cumpărat-o?

— De tine.

Răspunsul vine repede și sincer.

— Doar că nu o știam atunci.

Și cu asta mă topesc. Cu asta, băiatul acesta – acest băiat întunecat, distrus, devastator – atinge o parte din mine care nici nu mai eram sigură că mai există. O parte din mine care vrea să creadă. Vrea să spere. Vrea să iubească.

Vreau să mă întind spre el, vreau să mă agăț – vreau să mă țin strâns –, dar nu pot. Sunt înlemnită, îngrozită că îmi doresc prea mult. Că am nevoie de prea mult, într-o lume unde lucrurile pot pur și simplu să dispară în răstimpul dintre un moment și următorul.

— Grace!

Îmi spune numele delicat, pe jumătate șoaptă, pe jumătate rugă, în timp ce așteaptă cu răbdare să îl privesc.

Dar nu pot. Nu acum. Nu încă.

— Ți-ai dorit vreodată...

Vocea mi se frânge și inspir adânc, apoi expir încet. Mai inspir o dată și expir iar. Apoi încerc din nou.

— Ți-ai dorit vreodată ceva atât de mult, încât să îți fie teamă să îl ai?

— Da!

Încuviințează cu o mișcare din cap.

— De parcă ar fi acolo, așteptându-te doar să te întinzi și să îl iei, dar ești atât de îngrozit de ce se va întâmpla când îl vei pierde, încât nu te întinzi niciodată?

— Da, spune din nou, cu vocea profundă și liniștitoare într-un mod care parcă sapă prin mine.

Ridic capul până când ochii ni se întâlnesc, apoi şoptesc:

— Ce ai făcut?

Pentru câteva secunde, nu spune nimic. Nu face nimic. Doar se uită şi el la mine cu o privire atât de rănită şi distrusă ca tot restul lui. Şi spune:

— Am decis să îl iau oricum.

Apoi se apleacă şi îşi apasă buzele de ale mele.

Nu e un sărut pasional, nu unul dur, cu siguranţă nu unul sălbatic. E doar atingerea unei guri cu o alta, uşoară ca un fulg, delicată ca permafrostul care se întinde în toate direcţiile.

Dar, pentru mine, e la fel de puternic. Poate chiar mai mult.

Şi apoi – dintr-odată – mâinile lui sunt pe antebraţele mele, ţinându-mă în loc. Degetele lui strângând tare, trăgându-mă spre el în timp ce gura lui o ia razna asupra mea.

Buze, limbă, dinţi, o multitudine de senzaţii – un vârtej de plăcere, disperare, nevoie încrucişate – în timp ce mă ia. Şi ia, şi ia, şi ia... şi îmi dă înapoi chiar şi mai mult.

E un lucru bun că se ţine de mine, pentru că mi se învârte capul, iar genunchii mi se înmoaie la prima atingere a limbii lui cu a mea – exact cum se întâmplă eroinelor din cărţi. Am mai fost sărutată înainte. Dar niciun sărut nu m-a făcut să mă simt aşa. Mă lipesc de el, încercând să îmi urc mâinile pe braţele lui până la gât, dar mâinile lui sunt ca nişte menghine pe bicepşii mei, ţinându-mă în loc. Ţinându-mă nemişcată, în aşa fel, încât tot ce pot face este să iau ceea ce îmi oferă el.

Şi îmi oferă mult, înclinând din cap, mişcându-şi gura pe a mea. Capul îmi devine mai uşor, genunchii şi mai moi, şi jur că simt pământul tremurându-mi sub picioare. Şi, totuşi, sărutul continuă.

Tremurul devine şi mai puternic, şi mă pocneşte cu o secundă înainte ca genunchii să îmi cedeze. Nu e doar sărutul nostru. Pământul chiar se cutremură din nou.

— Cutremur! reuşesc să chiţăi, smulgându-mi gura de pe a lui.

Jaxon nu mă ascultă inițial, doar îmi urmărește buzele cu ale lui de parcă vrea să continue să mă sărute la nesfârșit. Și aproape că nu-i dau importanță cutremurului, aproape că mă topesc înapoi în brațele lui – sunt o fată din California, până la urmă. Dacă ar fi fost unul nasol, chestii ar cădea deja de pe pereți.

Dar probabil că îl izbește pe Jaxon în același timp în care eu sunt pe cale să ignor zdruncinăturile, pentru că nu numai că îmi dă drumul, dar a traversat jumătate din cameră între două respirații.

Îl urmăresc cum își încleștează pumnii de-o parte și de alta a corpului, în timp ce inspiră lung, încet și profund... apoi încă o dată și încă o dată, în timp ce pământul continuă să tremure.

— E OK! îi spun. E doar un cutremur mic, nici pe departe la fel de rău precum cel de azi-dimineață. O să se termine într-o clipă.

— Trebuie să pleci!

— Poftim?

Nu se poate să îl fi auzit bine. Nu se poate ca el să mă fi sărutat de parcă ar fi vrut să mă devoreze acum câteva secunde, iar acum să îmi ceară să plec cu o voce care este la fel de rece ca aerul de afară.

— E în regulă.

— Nu e în regulă! izbucnește el, și este singurul semn de emoție din partea lui, acum, că fața și ochii îi sunt iar golite de expresie. Trebuie. *Să. Pleci!*

— Jaxon!

Nu pot să mă abțin să nu mă întind spre el.

— Te rog...

Dintr-odată, fereastra de la dormitorul lui se sparge, sticla zburând în toate direcțiile. Sună ca o explozie, și scot un țipăt strangulat când cioburi mă lovesc deasupra sprâncenei și pe gât, pe obraz, pe umăr.

— Du-te! urlă Jaxon, și de data asta nu am cum să îl sfidez.

Nu când arată şi pare atât de înnebunit.

Se mişcă spre mine atunci, cu degetele flexate şi ochi arzători precum nişte cărbuni negri, pe o faţă lividă de furie.

Mă întorc şi fug pe cât de repede mă pot duce genunchii mei slabi, hotărâtă să ajung la scară, la libertate, înainte ca această versiune ciudată, monstruoasă, a lui Jaxon să mă prindă.

Nu reuşesc.

35

Alaska coaptă[1] este mai mult decât un simplu desert delicios

MĂ TREZESC ÎN DORMITORUL MEU, CU BANDAJE PE GÂT, pe faţă şi pe umăr – şi fără absolut nicio amintire cu privire la cum am ajuns aici.

Macy stă cu picioarele încrucişate la picioarele patului meu, unchiul meu se află în dreptul uşii, iar o femeie care presupun că este asistenta şcolii e aplecată deasupra mea. Cu părul ei negru până la talie, unghiile roşii ca sângele şi figura severă, nu seamănă cu nicio asistentă şcolară pe care am văzut-o vreodată, dar are un stetoscop în jurul gâtului şi o rolă de bandaj în mână.

— Vezi, Finn? Ţi-am spus că sedativul nu o să o ţină adormită prea mult timp.

Zâmbeşte la mine şi, deşi surâsul ei este deschis şi îmbietor, tot reuşeşte să pară al dracului de intimidantă. Cred că este nasul lung, ca un cioc, dar ar putea fi şi medicamentele pe care a spus că mi le-a dat. Sunt trează, dar încă mă simt foarte ameţită, de parcă nimic nu este chiar ceea ce pare.

— Cum te simţi, Grace? mă întreabă ea.

[1] În original, *baked Alaska*, desert compus din blat de tort, îngheţată şi înveliş de bezea (n. tr.).

— Sunt OK, răspund, pentru că nimic nu mă doare.

De fapt, totul e călduț și-mi dă senzația ca de plutire acum.

— Da?

Se apleacă deasupra mea.

— Câte degete îți arăt acum?

— Trei.

— Ce zi este azi?

— Marți.

— Unde ești?

— În Alaska.

— Destul de bine.

Se întoarce spre unchiul meu.

— Vezi, ți-am spus că o să fie bine. A pierdut ceva sânge, dar...

— Jaxon!

Sentimentul călduț, de plutire, se topește în timp ce mă chinui să mă ridic în capul oaselor. Nu știu cum de am putut să uit.

— E în regulă? El era...

Mă opresc când îmi dau seama că nu am nici cea mai vagă idee ce să spun în continuare. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat, de fapt, în acel turn.

Mi-l amintesc pe Jaxon sărutându-mă... și probabil că o voi face pentru tot restul vieții mele.

Îmi amintesc cutremurul.

Îmi amintesc că fugeam, deși nu știu exact de ce.

Și îmi amintesc sânge. Știu că a fost sânge, dar nu îmi pot da seama de ce.

— Nu te forța atât de tare, îmi spune asistenta, mângâindu-mă ușor pe mână. O să îți amintești dacă nu încerci să forțezi lucrurile.

Nu mi se pare că o să îmi amintesc. Mi se pare că totul e în ceață, de parcă sinapsele mele pur și simplu nu se conectează așa cum ar trebui.

Mai exact, ce fel de sedativ mi-a dat asistenta asta, oricum?

— Macy? mă întorc spre verișoara mea. Eu...

— Jaxon e bine, mă asigură ea.

— El te-a salvat, îmi spune unchiul meu. El te-a adus la asistentă, la Marise, înainte să mori din cauza hemoragiei.

— Să mor din cauza hemoragiei?

Marise este cea care răspunde.

— Când fereastra s-a spart, cioburile care au zburat ți-au tăiat o arteră din gât. Ai pierdut foarte mult sânge.

— Arteră?

Mâna îmi zboară la gât în timp ce groaza se instalează pentru prima dată. Așa a murit mama. O hemoragie arterială prin care a pierdut tot sângele înainte ca ambulanța să apuce să ajungă.

— Ești bine, spune unchiul meu, vocea lui fiind joasă și liniștitoare.

Se întinde spre mâna mea, mângâind-o ușor de câteva ori.

— Din fericire, Jaxon a fost acolo. A încetinit sângerarea și te-a dus la cabinetul lui Marise înainte să...

— Înainte să mor, spun eu ceea ce el nu vrea să rostească.

Unchiul meu pălește.

— Nu te gândi la asta acum, Grace. Ești bine.

Pentru că Jaxon m-a salvat. Din nou.

— Vreau să îl văd.

— Desigur, mă aprobă unchiul Finn. De îndată ce te pui pe picioare.

— Nu, chiar aș vrea să îl văd acum.

Încep să îmi dau cuverturile la o parte, care par să aibă o tonă.

— Am nevoie să mă asigur că e bine. Am nevoie să...

Glasul mi se stinge. Nu știu de ce am nevoie, decât să îl văd pe Jaxon. Să îi văd fața, să îl ating, să îl simt cum respiră și să știu că el este într-adevăr bine.

Și, de asemenea, pentru că o să o iau razna dacă nu aflu ce simte în legătură cu sărutul pe care l-am trăit împreună. Curând.

— Stai, stai!

Marise pune o mână fermă pe umărul meu şi mă împinge înapoi în pat.

— Poţi să îl vezi pe Jaxon mâine. Momentan, trebuie să stai aici şi să te odihneşti.

— Nu vreau să mă odihnesc. Vreau să...

— Ştiu ce vrei, dar asta nu e posibil acum. Eşti slăbită.

Figura severă a revenit şi s-a înmulţit cu zece.

— Nu cred că îţi dai seama cât de gravă este rana asta. Trebuie să te recuperezi.

— Ştiu exact cât de periculoasă e o hemoragie arterială, insist, chipul mamei plutind prin faţa ochilor mei pentru o secundă înainte să reuşesc să o alung clipind. Nu plănuiesc să mă dau cu placa de snowboard pe muntele Denali. Vreau doar să îmi văd...

Mă opresc iar, pentru că tocmai urma să îl numesc pe Jaxon iubitul meu şi nu, doar nu! Un sărut nu îl face iubit, chiar dacă a fost cel mai bun sărut din viaţa mea. Poate chiar cel mai bun sărut din istoria lumii. Adică, până când a început să zboare sticlă.

Încerc să o ascund, jucându-mă cu pătura, dar ochii mari ai lui Macy îmi spun că nu fac o treabă prea bună.

Dintr-odată, Marise şi unchiul Finn mă studiază şi ei mult mai îndeaproape, deşi niciunul nu face niciun comentariu legat de scăparea mea. În schimb, Marise doar trage pătura înapoi pe mine şi spune:

— Potoleşte-te sau o să îţi dau un alt sedativ! Şi de data asta o să mă asigur că te lasă lată pentru câteva ore.

Ameninţarea e reală – o văd în ochii ei –, aşa că nu mai insist să îl văd pe Jaxon. În schimb, mă culcuşesc pe perne şi încerc să imit cât pot de bine un pacient cuminte.

— O să mă port frumos, promit. Nu trebuie să îmi daţi un sedativ.

— O să vedem! gâjâie ea. Ai nevoie de odihnă, şi este treaba mea să mă asigur că ai parte de ea. Cum se întâmplă asta depinde de tine în totalitate.

— El e bine, mă asigură Macy când nu mai spun nimic altceva. Jur, Grace. Acum e ocupat să curețe dezastrul din turn.

Ah, da! Sângerările arteriale nu sunt chiar curate.

— E nasol?

Știu că e ridicol, dar sunt rușinată că am sângerat peste tot în turnul lui Jaxon, că am cauzat toată agitația asta pentru atâția oameni.

— Are nevoie de ajutor?

— M-am ocupat eu de asta, mă asigură unchiul Finn pe un ton sec. Din fericire, cutremurul a produs doar pagube minime în restul castelului, așa că toți oamenii mei sunt sus, în camera lui Jaxon.

— Ești sigură?

E o întrebare pentru Macy, nu pentru unchiul Finn. Nu știu de ce sunt atât de insistentă, doar că am presentimentul că ceva nu e chiar în regulă. Că Jaxon are probleme, cumva. Probabil că sunt doar medicamentele care se joacă cu mintea mea, dar nu reușesc să scap de gândul ăsta. Am nevoie să știu sigur că Jaxon e în regulă.

— Jur, Grace.

Se întinde din locul unde stă la capătul patului și îmi strânge mâna.

— Totul este sub control cu Jaxon. El e bine, camerele lui vor fi curate în curând, și nimeni altcineva nu a mai fost rănit în timpul cutremurului. Poți să te relaxezi.

Îmi e greu să îmi imaginez că mă relaxez când teama încă este un ghem strâns în stomacul meu. Dar nu e ca și cum am de ales, cu toată lumea orbitând în jurul meu.

Deși este ultimul lucru pe care îmi doresc să îl fac, mă relaxez înapoi pe perne. Poate că dacă încep să devin mai ascultătoare, Marise și unchiul Finn o să mă lase în pace o vreme.

— Îți e sete, Grace? mă întreabă Marise după o clipă. Vrei puțin suc?

Pentru prima dată, îmi dau seama că *îmi este* sete. Adică, foarte, foarte sete. Adică, nu îmi aduc aminte ultima dată când am avut nevoie atât de tare să beau ceva.

— Da, vă rog! Sau apă. Orice ar fi bun.

— Hai să începem cu un suc de merișoare și mere. Zahărul îți va face bine, și vedem de acolo ce mai facem.

— De ce am nevoie de zahăr? întreb, chiar în timp ce accept mica sticlă pe care mi-o dă.

O beau dintr-o înghițitură și mă prefac că nu văd privirea pe care o schimbă cu unchiul Finn.

— Îmi mai puteți da una?

— Desigur.

O a doua sticlă apare în mâna ei, deși pot să jur că asistenta nici măcar nu s-a întors. Îmi e prea sete ca să îmi pese totuși, așa că o iau cu un mulțumesc murmurat. Încerc să o beau mai încet, dar sfârșesc prin a o da pe gât și pe aceasta.

Când am terminat, unchiul Finn îmi ia sticla. Apoi mă mângâie cu o mână pe păr în acel mod care mă face mereu să mă gândesc la tata și spune:

— Îmi pare rău, Grace!

— Pentru ce? întreb, bulversată de cuvinte și de expresia lui plină de durere.

— Mai întâi răul de altitudine, acum un cutremur. Te-am adus în Alaska pentru că am vrut să te simți în siguranță, am vrut să te ajut să îți găsești o nouă casă. În schimb, te-ai simțit groaznic de când ai ajuns aici.

— Nu mă simt groaznic, îi spun.

Când arată de parcă nu m-ar crede, mă întind după mâna lui.

— Adică, Alaska e cât se poate de diferită de San Diego, dar asta nu înseamnă că urăsc să fiu aici. Am crezut că așa va fi, dar nu e așa.

Încep intenționând să îl liniștesc pe el, dar, cu cât vorbesc mai mult, cu atât îmi dau seama că spun adevărul. Alaska îmi pare străină, dar, dacă nu aș fi venit aici, nu l-aș fi cunoscut pe Jaxon. Nu aș fi avut parte de acel sărut incredibil. Și nu aș fi locuit cu verișoara mea, stabilind o relație de prietenie care sunt destul de sigură că va dura tot restul vieților noastre.

— Pe lângă asta, răul de altitudine a dispărut. Şi avem cutremure şi acolo, acasă, să ştii.

Rânjesc.

— E cam singurul lucru pe care îl au în comun California de Sud şi Alaska.

— Da, dar ar fi trebuit să îţi fac o introducere mai amănunţită a Academiei Katmere. Bănuiesc că am crezut că ignoranţa te va menţine în siguranţă.

— Nu cred că un tur al şcolii m-ar fi împiedicat să fiu rănită în timpul unui cutremur, unchiule Finn.

Zâmbeşte puţin întristat.

— Nu la asta mă refer.

Radarul meu, aşa în ceaţă cum este, se declanşează iar.

— *Ce* vrei să spui, atunci?

— Vrea să spună că, la fel ca în orice şcoală, durează puţin până înveţi cum stau treburile pe aici, intervine Marise, iar privirea pe care i-o aruncă unchiului meu îi spune că acum nu este momentul potrivit ca să discutăm despre aceste treburi. Sunt sigură că Macy te va ajuta cu o grămadă dintre ele. În plus, eşti o fată deşteaptă. Cred că o să te adaptezi aici cât ai zice peşte.

Nu sunt atât de sigură, dar nu am de gând că mă contrazic cu ea. Nu când, făcând asta, doar o să îi ţin pe ea şi pe unchiul meu aici mai mult timp.

În schimb, schimb subiectul, sperând că, dacă acoperim ultimele chestii medicale despre mine, o să treacă mai departe.

— Cum stă treaba cu celelalte tăieturi?

Mâna mi se duce la obraz şi la bandajul de acolo.

— Sunt nasoale?

— Nu, chiar deloc. O să se vindece iute, şi niciuna nu a fost suficient de adâncă, încât să lase o cicatrice.

— Mai puţin pe gât.

— Da!

Pare că ezită să recunoască.

— O să ai o mică cicatrice pe gât.

— Mai bine decât alternativa, presupun.

Îi zâmbesc.

— Mulţumesc că ai avut grijă de mine! Apreciez!

— Desigur, Grace! Eşti o pacientă model.

O să vedem dacă încă o să mai creadă asta după ce mă furişez din cameră ca să mă duc la Jaxon. Vreau să îl văd, vreau să mă asigur că nu a fost şi el rănit. Şi vreau să ştiu ce simte în legătură cu sărutul nostru, dacă încă se mai gândeşte la asta – sau dacă s-a hotărât că pur şi simplu reprezint o complicaţie prea mare.

De asemenea, vreau să ştiu ce s-a întâmplat între smomentul în care s-a spart fereastra şi momentul în care am ajuns în cabinetul asistentei, iar el este singurul care îmi poate spune. Urăsc că nu îmi pot aminti nimic. Mă face să mă simt de parcă am pierdut complet controlul şi nu suport acest sentiment. Îmi amplifică anxietatea atât de mult, încât aş fi în pragul unui atac de panică, dacă n-ar fi fost sedativul.

— E OK că încă mă simt atât de somnoroasă? întreb, nu pentru că vreau cu adevărat să trag un pui de somn, ci pentru că vreau ca toată lumea să înceteze să mai planeze în jurul meu.

În special unchiul meu.

— Desigur, îmi spune Marise. Probabil că abia mâine-dimineaţă se va duce complet efectul sedativului.

Se întoarce spre unchiul meu.

— De ce nu mergem, Finn? Să-i dăm lui Grace ocazia să se odihnească. Mă voi întoarce să o verific înainte de culcare, şi, între timp, sunt sigură că Macy ne va chema dacă apare vreo problemă.

— Bineînţeles că o voi face.

Macy îi aruncă tatălui ei cea mai virtuoasă privire pe care am văzut-o vreodată pe faţa ei sau a altcuiva. Dacă nu aş fi fost atât de impresionată şi, în plus, disperată ca unchiul Finn să plece, probabil că aş pufni în râs.

- Tu ce zici? mă întreabă unchiul meu, mângâindu-mă cu o mână pe creştetul capului. Eşti de acord să plecăm ca să poţi să dormi puţin?

– Desigur. Pare nepoliticos să dorm cât timp sunteţi aici, dar sunt pur şi simplu atât de obosită, unchiule Finn!

Din câte se pare, Macy nu este singura care poate minţi cu neruşinare.

— OK, atunci! O să plec. Macy, de ce nu mergi cu mine? Poţi să iei nişte mâncare pentru tine şi Grace de la sala de mese înainte ca Marise să plece.

Se uită la mine.

— Trebuie să îţi fie foame.

Chiar îmi este, acum, că a pomenit de asta. Sunt lihnită, de fapt.

— Mi-ar plăcea mult să mănânc ceva.

— Nimic prea greu, avertizează Marise. Nişte supă şi poate o budincă, pentru început. Dacă reuşeşti să nu le dai pe astea afară, putem vorbi despre ceva puţin mai substanţial.

— Desigur!

Macy mă priveşte liniştitor, apoi îşi trece un braţ prin braţul tatălui ei.

— Haide, tati! Să mergem să îi aducem lui Grace mâncarea înainte să adoarmă!

Unchiul iese în urma ei şi îmi spun că trebuie să ţin minte să fac ceva foarte drăguţ pentru Macy, ca să o răsplătesc pentru ajutorul dat în privinţa lui. Poate să mă ocup de rufele ei murdare timp de o lună sau să curăţ baia următoarele câteva dăţi.

După ce pleacă, mă simt un pic agitată să fiu lăsată singură cu asistenta, dar pare mulţumită să mă lase să „moţăi", şi sunt pregătită să profit la maximum de asta. Acum, că efectul sedativului s-a dus parţial, mă simt de parcă am fost călcată de un plug de zăpadă... de două ori. Sunt sigură că e doar din cauza pierderii de sânge, aşa că nu sunt îngrijorată. Dar tot pare scârbos.

Încă vreo câteva minute trec în liniște, dar Marise trebuie să își dea seama că nu am ațipit cu adevărat, pentru că mă întreabă:

— Mai ai și alte întrebări despre starea ta, Grace?

— Nu, sunt bine, răspund.

Dar apoi ceva îmi trece prin minte.

— De fapt, mă întrebam cât va trece până când îmi veți scoate copcile?

— Copcile?

Pare încurcată de întrebare, ceea ce nu are niciun sens.

— Pentru tăietura arterială? Ați pus copci acolo, nu? Sau e ceva ce fac doar în *Anatomia lui Grey*?

— Oh, da! Desigur!

Acum doar pare să se simtă inconfortabil.

— Copcile pe care le-am folosit pe arteră se vor topi, deci nicio grijă din acest punct de vedere.

— Și cele de pe exterior? Care au închis rana?

— Se vor dizolva și acelea, îmi spune ea.

Răspunsul ei mi se pare ciudat, dar nu sunt asistentă, așa că sunt dispusă să cred asta. Cel puțin până când continuă.

— Ține tăietura aceea acoperită, că tot veni vorba. Vino la mine mâine și voi schimba pansamentul, dar nu o descoperi de una singură cel puțin o săptămână.

— O săptămână? Și atunci când fac duș?

— O să îți dau niște folie de protecție împotriva apei pe care să o poți pune peste bandaj. O să îl mențină uscat, chiar dacă îți speli părul.

Pare o grămadă de muncă pentru o rană care se presupune că ar trebui să se vindece normal, dar nu am de gând să îi spun asta. Cel puțin, nu încă. În schimb, spun doar:

— Mersi!

Și, de data asta când închid ochii, chiar încerc să adorm.

Nu funcționează totuși, pentru că, indiferent cât de somnoroasă sunt, ceva nu pare în regulă cu treaba asta, inclusiv faptul că

o asistentă şcolară mi-a cusut artera... şi apoi a părut şocată de simpla menţionare a copcilor. Acolo de unde vin eu, să pui copci ţine de meseria unui doctor, pur şi simplu.

Pe de altă parte, asta e Alaska, şi suntem la nouăzeci de minute distanţă de cea mai apropiată urmă de civilizaţie. Probabil că acesta este motivul pentru care asistenta şcolară de la Katmere poate face mult mai multe decât o asistentă şcolară obişnuită. Poate că este o soră medicală liber-profesionistă şi de aceea poate prescrie sedative şi să repare artere.

Oricum ar fi, sunt recunoscătoare când Macy se întoarce înapoi în sfârşit. Continui să mă prefac că sunt adormită până când Marise pleacă, dar, de îndată ce uşa se închide în urma ei, mă ridic în capul oaselor.

— Ce nu îmi spuneţi? îi cer verişoarei mele, care ţipă şi aproape că scapă tava din mâini.

— Am crezut că dormi!

— Am vrut să mă asigur că a plecat Marise.

Dau păturile la o parte şi îmi las picioarele peste marginea patului, în aşa fel, încât tălpile îmi ating podeaua.

— Trebuie să te întinzi înapoi, mă mustră Macy.

— *Trebuie* să aflu ce mi s-a întâmplat cu adevărat, ripostez eu. Adică, care sunt şansele ca fereastră să se spargă aşa în timpul unui cutremur, iar cioburile care au zburat să îmi taie efectiv artera? Pare puţin probabil. Iar apoi Marise mi-a spus să nu mă uit la tăietură. Ce e asta?

— Probabil că pur şi simplu nu vrea să îţi ieşi din minţi că e urâtă sau ceva.

Macy pune tava pe biroul ei, dar nu se întoarce cu faţa spre mine. În schimb, îşi face de lucru cu farfuriile de pe tavă până când îmi vine să ţip. Până la urmă, nu e nevoie să pregăteşti prea mult un bol de supă deja încălzită.

Şi de aceea mă ridic în picioare, ignorând cât de uşor îmi simt capul, şi încep să merg spre ea. Totuşi, camera începe să se învârtă

înainte să ajung la jumătatea drumului și pun o mână pe perete ca să mă echilibrez.

Doar o mică ciupitură pe dracu'. Am o stare foarte proastă.

Macy se întoarce și țipă din nou când vede cât de nesigură pe picioare sunt.

— Treci înapoi în pat! îmi ordonă ea, apucându-mă de braț și aruncându-l peste umerii ei. Haide, te voi ajuta eu!

— Spune-mi adevărul! Chiar a fost artera mea tăiată sau e ceva ce nu îmi zici? întreb, refuzând să o las să mă miște până când nu îmi răspunde la câteva întrebări.

— Artera ta a fost tăiată. Am văzut sângele cu ochii mei.

— Nu asta te-am întrebat.

— Da, dar asta este tot ce știu. Nu am fost acolo când Jaxon te-a adus la asistentă, să știi. Eram la antrenamentul de dans.

— A, da!

Oftez, luptându-mă cu impulsul de a-mi smulge unul sau două smocuri de păr.

— Scuze! Doar că am sentimentul că ceva e în neregulă în povestea asta.

— Nu știu, Grace! Pentru mine, are sens. Deși chiar am impresia că ai cel mai mare ghinion posibil. Acea cracă rupându-se și, acum, fereastra. E ciudat!

— Chiar e ciudat. La asta mă gândeam mai devreme. Adică, șansele erau foarte mici. Pur și simplu nu știu ce să cred despre asta.

— În clipa asta? Nu trebuie să te gândești la nimic altceva ce nu implică să te bagi înapoi în pat și să dormi nițel. Marise m-ar omorî dacă te-ar vedea fâțâindu-te prin cameră.

— Și care e treaba cu asta? întreb, chiar în timp ce Macy mă ajută să ajung în pat. E cea mai înfricoșătoare asistentă școlară pe care am văzut-o în viața mea.

— Nu e chiar așa de rea. E doar... serioasă.

Mă agăț de penarul de pe biroul meu când trec pe lângă el. Am o oglindă înăuntru și vreau să arunc o privire la rană.

— Da, e și ăsta un mod de a o descrie.

— Ce fel de supă vrei? mă întreabă Macy în timp ce mă instalează într-un pat ale cărui cearșafuri par mult mai moi decât atunci când m-am dat jos din el.

Ceea ce nu are nicio logică, ținând cont de faptul că Macy a fost de partea cealaltă a camerei tot timpul.

— Hei, ai aranjat tu asta?

— Ce?

— Patul meu. Era un dezastru când m-am dat jos din el.

— A, da! Eu, ăă...

Își mișcă mâna orizontal, într-un fel de mișcare prin care netezește.

— Când?

Trebuie să fiu mai dezorientată decât cred. Nici măcar nu am văzut-o când a venit aici.

— Am făcut-o când te sprijineai de perete. Ai avut ochii închiși pentru un minut, și nu am vrut să te deranjez în timp ce te adunai.

Din nou, asta nu îmi pare în regulă. Eram sigură că a venit direct spre mine de îndată ce și-a dat seama că stau în picioare. Totuși, eu sunt cea complet drogată, în timp ce ea e în toate facultățile mintale. Pe lângă asta, ce mai contează, oricum? Nu e ca și cum patul meu s-a făcut singur.

— Ei bine, apreciez, spun în timp ce trag păturile peste mine. Așa că mersi!

— Stai liniștită!

În continuare, pare puțin palidă când se întinde spre tava cu mâncare.

— Am adus cartofi, pui cu tăiței și supă de porumb. Nu am știut ce fel de supă îți place.

— Sincer, îmi e atât de foame, încât o să mănânc orice. Alege ce vrei să mănânci și dă-mi mie ce mai rămâne.

— Ăăă, nu! Tu ești cea bolnavă.

— Exact! Sunt atât de drogată, încât nu va conta. În plus, supa de roşii e cam singura supă care chiar nu îmi place, aşa că dă-mi ceva, ce-o fi.

În final, îmi dă supa de porumb şi un bol cu fructe conservate – piersici, de data asta.

Sfârşesc prin a înfuleca jumătate din bol în trei minute bătute pe muchie. Macy mănâncă într-un ritm mai încet, luând câteva îmbucături şi apoi întrebând:

— Şi, mai exact, de ce erai în camera lui Jaxon? Ultima oară, el te evita.

Ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să îi spun lui Macy de ce plângeam. Nu vreau să îşi facă griji pentru mine, şi cu siguranţă nu vreau să creadă că nu a fost minunată de când am ajuns aici, pentru că a fost.

— Stăteam de vorbă şi s-a oferit să îmi arate ploaia de meteoriţi.

— Ploaia de meteoriţi? Asta e tot ce poţi?

— E adevărul. A fost superb. Nu am mai văzut niciodată o ploaie atât de luminoasă.

Încă pare sceptică.

— Şi cum aţi urmărit voi ploaia de meteoriţi din interiorul dormitorului lui, mai exact?

— Eram pe parapetul *din exteriorul* dormitorului lui. Tocmai ce ne căţăraserăm înapoi înăuntru când a lovit cutremurul.

— Cutremurul...

— Da, cutremurul. Ştii tu, acea chestie *care zguduie pământul* şi care s-a petrecut pe la cinci şi jumătate în după-amiaza asta. Trebuie să fi fost o replică după cel de azi-dimineaţă.

— Oh, ştiu de cutremur. Cu toţii l-am simţit.

— Şi atunci de ce te porţi de parcă o iau razna?

— Nu o fac. Doar că mă gândeam... adică, probabil că e prostesc. Dar ce făceaţi, mai exact, tu şi Jaxon atunci când cutremurul a lovit?

Îngheț auzind întrebarea, privirea mea fixându-se pe peretele din spatele urechii ei. Dar nu prea contează unde mă uit, pentru că îmi pot simți obrajii încălzindu-se.

— Dumnezeule! Cumva...

Vocea îi coboară.

— Cumva *te culcai* cu el?

— Poftim? Nu! Bineînțeles că nu!

Sunt destul de sigură că obrajii mei au devenit din roz în roșu-aprins.

— Noi ne...

— Ce?

— Sărutam. El mă săruta, bine?

— Asta e tot? Doar sărutări?

— Bineînțeles că asta este tot! L-am cunoscut pe tip acum mai puțin de o săptămână.

— Da, dar... pare să fi fost mai mult de atât.

— Ce anume? Adică, nici măcar nu sunt sigură că mă place.

Macy începe să spună ceva, dar probabil că se răzgândește, pentru că, până la urmă, doar clatină din cap și se uită la supa ei de parcă, subit, este cel mai interesant lucru de pe planetă.

— Serios? o implor. Nu ai dreptul să faci asta. Ți-am răspuns la toate întrebările. Acum și tu trebuie să răspunzi la ale mele!

— Știu. Doar că...

Se întrerupe când se aude o bătaie în ușă. Desigur.

— Probabil că e tata care vrea să te verifice din nou, spune în timp ce se ridică în picioare. Nu prea se pricepe să stea pe margine, mai ales când îi este rău cuiva la care ține.

Pun ce a mai rămas din supa mea pe noptieră și mă bag adânc sub pături.

— O să te deranjeze dacă mă prefac că dorm? Chiar nu mă simt în stare să vorbesc cu nimeni altcineva acum.

— Bineînțeles că nu! Prefă-te că dormi în continuare. O să îl las să se uite bine la tine și apoi îl voi da afară.

— Cea. Mai. Bună. Colegă. De. Cameră. Din toate timpurile.

Închid ochii și mă rostogolesc pe o parte – cu fața la pe rete – în timp ce Macy se duce să răspundă la ușă. Aud un mur mur gros de la oricine o fi de partea cealaltă a coridorului, dar nu pot înțelege cuvintele.

Trebuie să fie tatăl lui Macy totuși, pentru că ea răspunde:

— E bine. Tocmai ce a mâncat niște supă, iar acum doarme.

Și mai multe mormăieli de la vocea aceea groasă, apoi Macy plusează:

— Vrei să intri și să te convingi cu ochii tăi? Asistenta Marise i-a dat o grămadă de medicamente. E încă al naibii de drogată.

Se mai aude încă puțin murmurat, nu prea mult. Apoi Macy închide ușa.

— Liber, spune ea, dar vocea îi sună puțin ciudat.

— Hei, îmi pare rău că te-am făcut să te simți obligată să îl minți pe tatăl tău. Dacă vrei să îl chemi înapoi...

— Nu era tata.

— Oh. Cine era, atunci? Cam?

— Nu!

Pare să îi fie puțin rău când recunoaște:

— Era Jaxon.

Mă ridic brusc în capul oaselor în pat pentru a treia oară în seara asta.

— Jaxon? A fost aici? De ce nu l-ai lăsat să intre?

Împing păturile la o parte și mă dau jos din pat, căutându-mi tenișii prin cameră, dar nu sunt de găsit.

— L-am invitat să intre. El este cel care a refuzat.

— Pentru că tu i-ai spus că dorm.

Renunț la vânătoarea de pantofi și mă îndrept spre ușă.

— Unde te duci? chițăie Macy.

— Unde crezi?

Deschid ușa.

— După Jaxon.

36

Nimic rău, a fost doar o păcăleală

IES ÎN FUGĂ DIN CAMERĂ, GÂNDINDU-MĂ CĂ O SĂ ÎL PRIND pe Jaxon din urmă la câteva uşi distanţă. Dar coridorul este gol. Totuşi, nu ar fi putut ajunge prea departe, aşa că gonesc spre scara principală. În cel mai rău caz, ştiu unde este camera lui, chiar dacă o echipă de curăţenie este acum acolo.

Îl găsesc până la urmă pe scări, coborând câte trei trepte odată. Nu e singur, totuşi – Liam şi Rafael sunt cu el, şi toţi trei par să se grăbească foarte tare.

Probabil că ar trebui să îi las în pace, dar el este cel care a venit la camera mea, nu invers. Ceea ce înseamnă că a vrut să mă vadă.

Acel gând mă electrizează, mă face să îl strig pe nume în timp ce mă mişc pe treapta din capul scărilor.

Se opreşte dintr-odată. Toţi trei o fac, apoi se holbează la mine cu aceiaşi ochi goliţi de expresie. Am o secundă să absorb impactul direct al întregii frumuseţi bărbăteşti şi al intensităţii – e multă – înainte ca Jaxon să urce scările înapoi.

Liam şi Rafael privesc pentru o clipă cu aceeaşi inexpresivitate pe care încep să o urăsc. Apoi amândoi îmi fac scurt cu mâna, iar Rafael adaugă un deget mare ridicat în sus, înainte să se întoarcă şi să coboare scările.

— Ce cauți aici? întreabă Jaxon și, la fel de rapid, este în fața mea.

Doar că fața lui nu e lipsită de expresie. E lividă, cu un amestec de dispreț de sine și regret, ochii lui fiind de un negru incandescent care mă face să mă treacă fiori prin tot corpul din cele mai greșite motive.

— Macy a spus că mă căutai.

— Nu te căutam. Am venit să mă asigur că ești bine.

— Oh!

Îmi întind brațele și ridic din umeri.

— Ei, bine, după cum poți vedea, sunt în regulă.

Pufnește.

— Sunt destul de sigur că asta depinde de persoana pe care o întrebi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Vrea să însemne că arăți de parcă urmează să cazi din picioare în orice secundă. Nu știu ce a fost în mintea ta să fugi pe coridoare după ce aproape că ai sângerat de moarte. Treci înapoi în pat!

— Nu vreau să trec înapoi în pat. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat în după-amiaza asta.

„Inexpresivă" nu descrie ce se întâmplă cu fața lui. E mai mult decât inexpresivă, mai mult decât goală, până când nu se vede absolut nimic acolo. Absolut niciun semn al acelui Jaxon cu care am urmărit ploaia de meteoriți. Cu siguranță niciun semn al băiatului care m-a sărutat până când mi s-au înmuiat genunchii și inima aproape că mi-a explodat.

Arată ca un străin. Un străin rece, lipsit de emoție, unul care nu intenționează decât să mă ignore. Apoi, în sfârșit, îmi răspunde.

— Ai fost rănită. Asta s-a întâmplat.

— Asta nu e tot ce s-a întâmplat.

Mă întind spre brațul lui – vreau să îl pipăi, să îl simt –, dar se îndepărtează înainte ca degetele mele să apuce măcar să îi atingă cămașa.

— Este singurul lucru care s-a întâmplat și care contează.

Au! Inima îmi cade la picioare în timp ce mă lupt cu faptul că el a pus sărutul nostru în grămada cu chestii care *nu contează*.

Câteva secunde nu știu ce să spun. Apoi pun singura întrebare care mi s-a învârtit prin minte de când m-am trezit:

— *Tu* ești bine?

— Nu eu sunt cel pentru care trebuie să îți faci griji.

— Dar eu îmi fac griji pentru tine.

E o chestie importantă pe care să o recunosc – mai ales când el se chinuie atât de tare să oprească tot ce se întâmplă între noi –, dar asta nu face ca lucrurile să fie mai puțin adevărate.

— Arăți...

Privirea lui o întâlnește pe a mea.

— Cum?

— Nu știu.

Ridic din umeri.

— Nu bine.

Își ferește privirea.

— Sunt bine.

— OK!

E evident că nu vrea să discute cu mine acum, așa că fac un pas în spate.

— Presupun că...

— Îmi pare rău!

Pare că vorbele îi sunt smulse.

— Pentru ce?

Scuzele lui mă uluiesc.

— Că nu te-am protejat.

— De un *cutremur*?

Privirea lui revine asupra mea și, pentru o secundă, doar o secundă, văd ceva în ochii lui. Ceva puternic și teribil, și care îl consumă. Dar a dispărut la fel de repede precum a apărut și din nou nu mai arată nimic.

— De multe lucruri.

— Din ce înțeleg, mi-ai salvat viața.

Pufnește.

— Asta e chestia. Nu înțelegi prea multe. Motiv pentru care ar trebui să te întorci în camera ta și să uiți de tot ce s-a întâmplat mai devreme.

— Să uit de cutremur? îl întreb. Sau să uit că m-ai sărutat?

Nu știu de unde am tupeul să pomenesc de asta... doar că adevărul este că nu e atât de mult curaj, cât disperare. Trebuie să știu ce gândește Jaxon și de ce gândește așa.

— Să uiți de tot, răspunde.

— Știi că asta nu se va întâmpla.

Mă întind din nou spre el și, de data asta, nu se retrage. În schimb, doar mă urmărește în timp ce pun mâna pe umărul lui, sperând că atingerea îi va reaminti cum a fost să mă simtă aproape. Sperând că va sparge toate barierele pe care le-a ridicat între noi.

— Da, păi, trebuie să se întâmple. Habar nu ai ce tocmai am făcut noi.

— Ne-am sărutat, Jaxon. Asta e tot ce am făcut.

A părut monumental, important – încă îmi pare așa –, dar în marea schemă a lucrurilor, chiar a fost doar un sărut.

— Eu îți tot spun că lucrurile nu funcționează așa aici.

Își trece frustrat mâna prin păr.

— Chiar nu pricepi? Ai fost un pion de când ai ajuns aici, o piesă de șah pe care să o muți pe tablă să obții rezultatul scontat. Dar acum... acum noi am mărit miza. Acesta nu mai este doar un joc acum.

Se prea poate ca vorbele lui să fie doar avertismente, dar le simt ca pe niște lovituri în corp.

— A fost un joc pentru tine?

— Nu asculți!

Ochii îi par incandescenți de la efortul de a-și ține sub control emoțiile pe care nici nu pot începe să le descifrez – indiferent cât de mult îmi doresc.

— Din momentul în care te-am sărutat. Din momentul în care ai fost rănită, totul s-a schimbat. Ai fost în pericol înainte, dar acum...

Glasul i se stinge, cu maxilarul încleștându-i-se, iar gâtlejul i se usucă. Apoi spune:

— Acum n-am făcut decât să-ți pun o țintă pe spate și să provoc pe cineva să tragă în tine.

— Nu înțeleg. Nu ai *făcut* nimic.

— Ba am făcut *totul.*

Se mișcă rapid, ca una dintre acele stele căzătoare de aseară, până când fața lui este fix în fața mea.

— Ascultă-mă! Trebuie să stai departe de mine. Eu *trebuie* să stau *departe* de tine.

Cuvintele lui îmi trimit un fior rece prin corp, făcându-mi gura să se usuce și palmele să îmi transpire. Și tot nu pot să plec pur și simplu de lângă el. Nu când el stă chiar aici.

— Jaxon, te rog! Nu are nicio logică ceea ce spui.

— Doar pentru că refuzi să înțelegi.

Se dă în spate.

— Trebuie să plec!

Cuvintele atârnă în aer lângă noi – întunecate și sumbre –, dar el nu pleacă. Nu face decât să stea acolo, holbându-se la mine cu ochii plini de suferință.

Așa că fac eu ceva. Pășesc înainte până când trupurile noastre abia dacă se ating.

Nu e cine ştie ce, dar e suficient pentru ca stomacul să îmi fie inundat de căldură şi electricitatea să îmi trosnească pe sub piele.

— Jaxon!

Îi şoptesc numele deoarece coardele mele vocale au uitat cum să funcţioneze. Nu îmi răspunde, dar nici nu se îndepărtează.

Pentru o clipă, două, el doar stă acolo, uitându-se la mine, privirea lui fixând-o pe a mea. Trupul lui împingând într-al meu.

Îi şoptesc numele din nou, şi e aproape destul. Îl văd cum se clatină, îl simt cum se sprijină mai tare de mine.

Dar când iese din transă, vocea lui e tăioasă ca un ciob:

— Stai departe de mine, Grace!

Se întoarce, coboară treptele câte trei odată şi nu se opreşte până nu ajunge pe palierul de la trei metri mai jos. Apoi, fără să se întoarcă, strigă la mine:

— E singurul mod în care vei scăpa cu viaţă din şcoala asta!

— Asta e o ameninţare? întreb, mai tulburată decât vreau să recunosc – faţă de el sau faţă de mine.

— Eu nu fac ameninţări.

Acel *nu e nevoie să o fac* atârnă în aer între noi.

Înainte să pot răspunde, pune ambele mâini pe balustrada din fier şi se aruncă direct peste ea. Scap un ţipăt strangulat şi mă grăbesc la marginea scării, pe jumătate înfricoşată de faptul că îi voi găsi trupul mutilat. Dar nu numai că nu este făcut bucăţi cu trei etaje mai jos, nu e nicăieri la vedere. A dispărut, pur şi simplu.

37

Nu pune întrebarea dacă nu poți face față răspunsului

STAU PE LOC, HOLBÂNDU-MĂ LA LOCUL UNDE AR TREBUI SĂ fie Jaxon, dar nu mai este acolo deja de câteva secunde. Nu se poate să fi dispărut, pur și simplu. E imposibil.

Încep să cobor după el – în stilul normal la cap –, dar abia reușesc să parcurg patru trepte înainte să mă strige cineva din spate.

— Hei, Grace! Unde te duci?

Mă întorc și o văd pe Lia traversând palierul spre mine. E îmbrăcată complet în negru, ca de obicei, și pare tare șmecheră, într-un stil șic, feminin. La fel, ca de obicei.

— Am vrut să vorbesc cu Jaxon, dar e prea rapid pentru mine.

— Nimic nou sub soare. Când Jaxon nu vrea să fie prins, e prea rapid pentru oricine.

Pune ușor o mână pe umărul meu.

— Dar, Grace, scumpo, ești OK? Nu arăți prea bine.

Sunt destul de sigură că e subestimarea anului, așa că doar clatin cumva din cap.

— A fost o zi ciudată. Și lungă.

— Mereu se întâmplă așa când e implicat Jaxon, îmi spune, râzând. Ce îți trebuie ție acum e încă puțin din ceaiul meu

și să petreci ceva timp cu fetele. Ar trebui să aranjăm asta pentru mai târziu.

— Da, cu siguranță!

— Între timp, poate ar trebui să te duci după Jaxon. Altfel, cine știe cât de mult va sta bosumflat.

Mă gândesc la asta, chiar o fac. Dar nu am nici cea mai vagă idee unde s-a dus sau dacă măcar mai este încă în castel. Și dacă nu mai este înăuntru, nu e ca și cum aș putea să alerg după el în pijamale.

Motiv pentru care, până la urmă, doar oftez, oarecum, și spun:

— Cred că o să mă întorc în camera mea, pentru moment. Poate o să încerc să îi dau un mesaj.

— O, da, desigur că *ai putea* să faci asta. Pare puțin condescendentă, dar poate că sunt eu nervoasă, motiv pentru care încerc să nu fiu iritată atunci când spune: Lasă-mă să te ajut să ajungi înapoi în cameră! Arăți de parcă o să te prăbușești în orice clipă.

Mă simt de parcă mă pot prăbuși în orice clipă, dar mă gândesc că nu e vina nimănui altcuiva în afară de mine. Mai ales în școala asta, unde slăbiciunea fizică pare să fie un defect de caracter.

De aceea, în loc să îi răspund, arunc încă o privire în josul scărilor după Jaxon – fără niciun folos – înainte să mă întorc pe unde am venit. Lia pare să creadă că o să cad în orice moment totuși, pentru că merge fix lângă mine, cu mâna ridicată de parcă e pregătită să mă prindă, în cazul în care mă prăbușesc. Ceea ce în niciun caz nu am de gând să fac. Am provocat destule probleme săptămâna asta cât pentru o viață.

— Deci, ce se întâmplă? mă întreabă, în timp ce ne croim drum spre camera mea. Am crezut că te voi vedea la cină, dar nu ai fost acolo.

— O, da! Am avut un mic... accident.

— Îmi dau seama.

Priveşte insistent bandajele care îmi acoperă prea numeroasele suprafeţe vizibile.

— Ceva serios? Pentru că arăţi de parcă tocmai ai trecut prin trei runde cu un urs polar. Şi ai pierdut.

Clatin din cap, râzând.

— Câteva cioburi de la cutremurul de mai devreme, nu-i mare scofală!

— A, da! Cutremurul.

Mă studiază o secundă.

— Ştii, am avut mult mai multe cutremure de când ai ajuns tu aici decât am avut în ultimul an. Încep să cred că le-ai adus cu tine, fată din California.

Pufnesc.

— Da, am mai avut discuţia asta o dată astăzi. Dar, trebuie să îţi spun, nu am fost niciodată rănită aşa din cauza unui cutremur în California.

— A, da? Păi, ştii ce se spune despre Alaska...

— „În nord şi către viitor"? răspund, citând mottoul pe care l-am găsit on-line când făceam cercetări despre acest stat.

Râde.

— Mai degrabă, tot ce este aici e conceput pentru a te ucide în zece secunde sau mai puţin.

— Am crezut că asta era Australia...

— Sunt destul de sigură că e valabil pentru orice loc care începe cu A.

Rânjeşte, dar pronunţă cuvintele atât de sacadat, încât îmi reaminteşte exact cât de nasoale pot deveni lucrurile aici. Poate că am căzut dintr-un copac şi m-am tăiat cu un ciob de când am ajuns aici, dar Lia şi-a pierdut iubitul, iar Jaxon şi-a pierdut fratele.

— Cum te mai simţi? o întreb, în timp ce ne apropiem de camera mea.

— Eu? zice speriată. Tu eşti cea plină de tăieturi.

— Nu mă refeream în sensul fizic. Am vrut să zic...

Inspir adânc, expirând încet.

— În legătură cu Hudson. Cum te mai simți?

Pentru o clipă, doar o clipă, furia îi aprinde ochii. Înălțătoare, neștirbită, infinită. Apoi fata clipește, iar furia e înlocuită cu o expresie dulce, plăcută, care e cumva de un milion de ori mai rea decât furia din spatele ei.

— Mă descurc binișor, spune cu un zâmbet ciudat, care mă face să simt compasiune pentru ea. Adică, nu sunt bine. Nu voi fi niciodată bine, dar am reușit să îmi dau seama cum să spun nu, așa că e ceva.

— Să spui nu?

— Da, am mai vorbit despre asta. Toată lumea vrea ca eu să merg mai departe, iar eu nu pot. Toți îmi spun că nimic nu trebuie să se schimbe, că Jaxon este un înlocuitor perfect...

— Jaxon?

Întregul corp mi se încordează la menționarea numelui lui asociat cu al ei. Nu poate vorbi serios... nu?

— Știu! E absurd! El și Hudson nu seamănă deloc. Și nu îmi pasă de politică sau dinastii, chiar dacă lui îi pasă. Doar îl vreau pe Hudson înapoi.

Sunt zdruncinată de vestea că ea și Jaxon ar trebui să fie împreună – și de aluzia că el este dispus să fie de acord cu asta –, dar pare atât de mică atunci când o spune, atât de vulnerabilă, încât inima mi se strânge pentru ea.

Pe deasupra, nu are logică. Nu, ținând cont de felul în care Jaxon m-a ținut în brațe mai devreme. De modul în care m-a sărutat. Nu a făcut niciunul dintre aceste lucruri ca un tip care are o altă fată în minte. Le-a făcut ca un tip care era la fel de disperat după mine cum eram eu după el.

Da, a încercat să dea înapoi pe scări, cu câteva minute în urmă, dar nu poți să dai înapoi de la așa ceva. Nu când nu am mai simțit

niciodată în viața mea ceva asemănător, și pot să jur că nici el nu a mai simțit vreodată.

Așa că, despre ce e vorba, de fapt, aici? Unde vrea Lia să ajungă? Și de ce vorbește despre asta cu *mine*, dintre toți oamenii?

Nu am răspunsurile la aceste întrebări și, cel mai probabil, nu le voi găsi stând în mijlocul holului din zona dormitoarelor. Nu atunci când combinația de sedative și pierdere a sângelui încă îmi încețoșează creierul, făcându-mă să mă simt de parcă jumătate din corpul meu nici nu este aici.

Privind partea bună, am ajuns, în sfârșit, înapoi la camera mea și a lui Macy. Sunt epuizată și mai mult decât pregătită să mă întorc înapoi în pat. De asemenea, sunt mai mult decât pregătită să fiu departe de Lia, cel puțin până mă dumiresc dacă sunt paranoică sau dacă încearcă subtil să mă avertizeze să stau departe de Jaxon pentru că îl consideră ca fiind al ei.

Dacă asta e ceea ce face, nu o să meargă. Nu când deja simt această conexiune cu Jaxon. E ciudat, știu, ținând cont de faptul că ne-am petrecut tot atât de mult timp rătoindu-ne unul la celălalt cât am stat de vorbă, dar cu cât petrec mai mult timp cu el, cu atât vreau mai mult. De parcă ar fi ceva care mă împinge spre el, făcându-mă să îl doresc. Nu există nicio șansă ca micul ei discurs subtil despre cum toată lumea vrea ca ea și Jaxon să fie împreună din motive *familiale* să schimbe asta.

Ridic mâna să bat la ușă – am fost atât de grăbită să îl prind pe Jaxon Vega, cel care dispare în mod incredibil, încât mi-am uitat cheia –, dar ușa se dă de perete înainte ca pumnul meu să atingă, măcar, lemnul.

— Aici erai! exclamă Macy. Tocmai voiam să vin să te...

Se întrerupe când o vede pe Lia în spatele meu.

— Oh, bună, Lia!

Își aranjează părul, cuprinsă de o neliniște bizară.

— Cum te mai simți?

— Bine! îi spune Lia dispreţuitoare, înainte să se întoarcă spre mine cu o privire îngrijorată. Odihneşte-te, bine, Grace? O să trec pe aici mâine, să văd ce mai faci. O să îţi aduc un amestec special de ceaiuri care să te ajute să te pui pe picioare.

— Nu trebuie să faci asta.

Trec prin perdeaua cu mărgele şi intru în cameră.

— Dar apreciez că m-ai condus înapoi. Mersi!

— Desigur! Iar ceaiul nu este niciun deranj.

Zâmbeşte dulce.

— Odihneşte-te nitel!

— Aşa o să fac! Mersi!

Nu mă deranjez să zâmbesc.

— Mersi că ai adus-o înapoi! Apreciez! îi spune Macy cu un zâmbet recunoscător, care îmi ridică părul de pe ceafă.

Lia o ignoră.

— Pot să îţi aduc ceaiul acum, dacă vrei, Grace!

— E în regulă!

Îi fac ferm cu mâna în timp ce mă trântesc pe pat.

— Cred că o să mă culc şi atât.

Ca să îi demonstrez asta, mă întind pe patul meu proaspăt făcut (din nou) şi mă întorc cu faţa la perete, cu spatele la uşă – şi la Lia. Ştiu că e necioplit, dar, în momentul ăsta, chiar nu îmi pasă. M-am săturat *atât de tare* de discuţia asta şi, pentru moment, şi de Lia. Nu doar din cauza chestiei cu Jaxon, ci pentru că nu îmi place deloc cum se poartă cu Macy. Nu suport cât de tăioasă e cu ea, de parcă verişoara mea ar fi vreun căţeluş enervant care îi roade pantofii.

Se aude un murmurat uşor de la uşă – verişoara mea cerându-şi scuze pentru comportamentul meu urât, sunt convinsă –, apoi uşa se închide uşor.

Mă întorc spre ea imediat şi, în timp ce o fac, ajung faţă în faţă cu punga de prăjituri şi paharul cu suc proaspăt pe care Macy le-a pus pe noptiera mea.

— Chiar eşti cea mai bună verişoară din lume, îi spun în timp ce mă ridic. Ştii asta, nu?

— Ştiu! mă aprobă ea, aşezându-se pe pat lângă mine. Cum te mai simţi?

— Adevărul?

— Întotdeauna.

— Groaznic! Ar fi trebuit să te ascult!

Dar e ridicol. Şi urăsc asta. Tot ce am făcut a fost să fug pe hol după Jaxon, iar corpul meu se simte slăbit, epuizat.

— Nu zău!

Se întinde după paharul cu suc şi mi-l ţine în faţă.

— Dă-l pe gât, floricico!

Pentru prima dată, nu pot să nu mă gândesc la cât de mult sânge trebuie să fi pierdut cu adevărat. Gândul mă face să iau paharul de la ea şi să dau pe gât sucul din doar câteva înghiţituri. Tot acesta mă face să mănânc şi o prăjitură, deşi stomacul mi se agită, iar mâncarea e ultimul lucru pe care mi-l doresc.

Macy mă urmăreşte ca un uliu, apoi zâmbeşte aprobator când reuşesc să îmi îndes pe gât o a doua prăjitură, împreună cu un pahar cu apă. Abia atunci întreabă:

— Deci, ai de gând să-mi spui cum ai plecat de aici, alergând după Jaxon, şi te-ai întors cu Lia?

— Nu sunt prea multe de zis. Jaxon a făcut ceea ce face mereu.

— Adică?

— A dispărut.

Macy încuviinţează.

— Mda...

Mă gândesc la expresia de pe faţa lui Jaxon când încercam să vorbesc cu el în capul scărilor, apoi mă gândesc la ce „i-a scăpat" Liei.

Mă gândesc la felul în care Jaxon a reuşit să mă ajute de fiecare dată când mi s-a întâmplat ceva rău. Şi la cum i se pare lui atât de uşor să renunţe, iar şi iar.

E suficient pentru bietul meu creier, care, deja confuz, cere îndurare.

— Ar trebui să dormim puțin, spune Macy, și, pentru prima dată, îmi dau seama că ea e deja în pijamale. E trecut de ora două.

— Chiar e așa de târziu? Cât timp am fost inconștientă?

— Destul.

Mă îmbrățișează înainte să se dea jos din patul meu.

— Dormi puțin. Vom vorbi mai mult despre hățișurile din mintea lui Jaxon Vega mâine.

Aprob cu o mișcare din cap și încerc să fac cum sugerează, dar nu pot să nu mă mai gândesc la cât este de târziu. Și la cât de mult timp am pierdut. Trebuie să fi fost inconștientă mai mult decât am crezut, dacă chiar este – îmi ridic telefonul să verific ora – 2.31 dimineața.

Am câteva mesaje de la Heather – despre cât de naspa este algebra și cum și-ar dori să reușească să își facă curaj să vorbească cu Veronica (pasiunea ei actuală). Îi răspund. Nu suflu o vorbă despre cea mai recentă experiență aproape-mortală prin care am trecut, doar încurajări cu privire la Veronica și algebră. Plus un pic de lamentare din partea mea în legătură cu Jaxon.

Nu răspunde – probabil pentru că e în creierii nopții. Așa că petrec câteva minute uitându-mă prin postările de pe Insta. În timp ce mă holbez în gol la imagini, nu pot să nu mă gândesc la după-amiaza aceasta. Nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat în timpul în care am fost atât de praf.

A fost exact așa cum a zis Marise? Că Jaxon m-a dus repede la cabinetul ei, iar ea m-a drogat ca să îmi poată repara „ciupitura" de pe arteră? Sau e ceva mai mult în poveste, ceva ce justifică de ce unchiul meu era așa de agitat, iar Jaxon, așa de hotărât să pună distanță între noi?

Gândurile astea mă fac să mă uit pe pereți până aproape de trei dimineața.

Mă hotărăsc, până la urmă, să mă duc la baie și să închid ușa dintre mine și Macy.

Gândurile astea sunt cele care mă fac să dau la o parte bandajul pe care am promis că nu o să îl înlătur pentru cel puțin câteva zile și să mă holbez la tăietura de pe gât.

Sau, mai exact, la cele două urme de înțepături perfect rotunde, precis spațiate, cu un centimetru mai jos de o tăietură neregulată.

38

Nimic nu spune „te plac" mai bine decât un colț înfipt în gât

NU MAI ESTE NEVOIE SĂ O SPUN: ÎN NICIUN CAZ NU O SĂ mai dorm după asta.

Nu mai am cum să fac nimic în afară de a-mi verifica și reverifica gâtul cam de o mie de ori în următoarele două ore, în timp ce aștept ca medicamentele – sau ceea ce sper că e vreun tip ciudat de halucinogen – să își piardă efectul.

Pentru că, dacă asta nu este vreo halucinație indusă de un medicament, atunci arterele tăiate și extratereștrii sunt ultima mea grijă.

O parte din mine vrea să se scoale și să iasă la o plimbare ca să îmi limpezesc mintea, dar amintirile a ceea ce s-a întâmplat acum câteva seri sunt încă proaspete. După ziua pe care am avut-o și ceea ce tocmai am văzut în oglindă, sunt destul de sigură că o să o iau complet razna dacă cineva încearcă să mă hărțuiască în seara asta. Mai ales când o privire aruncată pe fereastră îmi dezvăluie faptul că luna încă este sus pe cer.

Nu că ar conta într-o lume normală, dar „normal" a devenit o amintire destul de îndepărtată de când am pus piciorul în acest loc. Doar gândul la asta mă face să îmi trec degetele peste bandajul

de pe gât, mintea mea gonind din nou, în timp ce încerc să îmi dau seama ce ar fi putut provoca urmele de înțepături de pe gâtul meu.

Adică, sigur, dacă aș fi fost în vreun roman horror, ar fi existat o explicație evidentă pentru acele înțepături perfect plasate, perfect depărtate. Dar eu nu sunt Bram Stoker, iar aceasta nu este Transilvania, așa că trebuie să existe un alt motiv.

Un șarpe? Două injecții în gât? O farsă foarte răutăcioasă?

Trebuie să fie ceva. Doar că nu mi-am dat încă seama ce.

Faptul că nu pot să nu îmi amintesc avertismentul lui Jaxon în legătură cu luna plină și comentariul plin de batjocură, cum că Marc și Quinn sunt animale, nu ajută lucrurile să capete logică. Nici avertismentele lui Macy că Flint și Jaxon vin din lumi diferite, că sunt prea diferiți ca să se înțeleagă vreodată.

Trebuie să fie medicamentele, nu? Trebuie!

Pentru că ceea ce îmi trece prin minte e de-a dreptul absurd. De-a dreptul nebunesc. Nu există monștri, doar persoane care fac lucruri monstruoase.

Ca acesta.

Dacă Marise nu mi-a făcut două injecții în gât, atunci asta *trebuie* să fie o farsă. Jaxon *trebuie* să își bată joc de mine. Trebuie să fie așa. Nu există nicio altă explicație rezonabilă.

Asta e ideea de care mă agăț în următoarele două ore, mantra pe care mi-o repet din nou și din nou. Și, totuși, de îndată ce telefonul meu sună de ora șase dimineața, sunt în picioare și în duș – având grijă, precum am fost instruită, să nu ud bandajul de pe gât.

Până la urmă, ce știu eu despre mușcăturile de vampir? Ultimul lucru de care am nevoie e să agravez chestia...

Nu că asta ar fi o mușcătură de vampir sau ceva. Doar zic, în acest moment nu iau nimic de bun.

După ce mă îmbrac cu o fustă neagră, colanți negri și un tricou polo mov, îmi aranjez părul în așa fel, încât să acopere atât bandajul de pe gât, cât și tăietura de pe obraz, îmi iau hanoracul

căptușit și mă furișez din dormitor înainte ca alarma lui Macy măcar să sune. O parte din mine vrea să o trezească și să îi pună întrebarea care mi s-a impregnat în minte, dar nu vreau să fiu mințită.

La fel cum nu sunt sigură dacă vreau ca ea să îmi spună adevărul.

Jaxon, pe de altă parte... Dacă el mă minte, ai face bine să crezi că o să îi înfig un țăruș prin inima colțoasă și neagră. Și, da, știu că asta nu are nicio logică. Doar că nu îmi pasă, în acest moment.

Mărșăluiesc prin școală de parcă aș fi pornit în cine știe ce misiune. Faptul că încă sunt puțin amețită – mai exact, cam cât sânge am *pierdut*, oricum? – face lucrurile foarte interesante, dar în niciun caz nu am de gând să stau întinsă în pat, dorindu-mi să vorbesc cu el, pentru nici măcar o secundă în plus.

Ajung sus, în turn, în fix cinci minute, ceea ce trebuie să fie vreun fel de record, ținând cont de faptul că este tocmai în capătul opus al castelului. Dar când mă grăbesc să traversez coridorul ca să bat cu putere în ușa lui Jaxon, nu răspunde nimeni.

Continui să bat și, când nici asta nu dă rezultat, îi scriu un mesaj. Și îl sun. Apoi bat iar. Deoarece chestia asta nu se poate întâmpla acum. Chiar nu se poate să nu fie aici când am cea mai mare nevoie de răspunsuri din partea lui.

Doar că, aparent, se poate. La dracu'!

Frustrată, plină de nervi și mai îngrijorată decât mi-ar plăcea să recunosc, mă prăbușesc într-unul dintre fotoliile umflate din colțul lui pentru citit și mă holbez la fereastra acum acoperită cu scânduri care a pornit toată chestia asta, ca să mă pot preface a nu observa că, evident, covorul care era aici ieri a dispărut acum.

Apoi mă las pe spate și mă pregătesc să îl aștept pe Jaxon Vega să iasă.

După cincisprezece minute, aproape că mă urc pe pereți. O jumătate de oră și mai trimit câteva mesaje enervante către nemernic. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, cochetez cu ideea

de a da foc întregului turn... cel puțin până când apare Mekhi, cu ochii lipiți de somn și amuzat.

— La ce zâmbești? cer să știu, nu prea politicoasă.

— Ești drăguță când ești morocănoasă.

— *Nu* sunt morocănoasă.

— A, da! Ești din cale-afară de nervoasă și mai mult decât capabilă să smulgi inima grasă și neagră din pieptul lui Jaxon și să o calci în picioare?

Îmi citează cele mai revoltătoare mesaje, presupun că pentru a mă face să mă rușinez. Dar am trecut de mult de rușine. Adică, am urme de colți pe gât. *Urme de colți.*

— Exact, răspund, uitându-mă urât la el. Fără să o parafrazez pe Sylvia Plath sau ceva.

— Fără să o parafrazezi *prost*, vrei să zici?

— Ține-o tot așa și o să îmi vină dracii și pe tine! adaug. Zâmbește, dar, înainte să poată spune ceva care să mă facă să vreau să îl pocnesc peste fața lui ridicol de frumoasă, cer să știu: Unde e Jaxon? Și de ce se ascunde de mine? Sau îți arată ție mesajele mele?

— Nu se ascunde de tine.

— Nu, zău?

Merg și bat ceremonios la ușa lui. Încă o dată, niciun răspuns.

— Sunt destul de sigură că o face.

— Zău? Și de ce s-ar ascunde el de tine, mai exact?

Mekhi își încrucișează brațele la piept și rânjește la mine, cu sprâncenele ridicate și capul lăsat într-o parte.

— Din cauza asta.

Ridic mâna și smulg bandajul de pe gât, întorcându-mi capul în așa fel, încât Mekhi să poată vedea ce am văzut eu.

Am o satisfacție perversă urmărindu-l cum i se șterge rânjetul de pe față. Văzând cum ochii i se măresc, iar fața îi e cuprinsă de șoc.

— Ce mama dracului! Cine te-a mușcat?

O, Doamne! Stomacul mi se revoltă și, pentru o secundă, cred că o să vomit în timp ce greața mă cuprinde. Nu a negat că cineva m-a mușcat. Doar m-a întrebat *cine* m-a mușcat, de parcă ar fi perfect normal să am două găuri pe gât.

De parcă e perfect normal să fie cineva sau, judecând după întrebarea lui, *mulți* cineva din școala asta care se plimbă și mușcă oameni.

Frica îmi urcă pe șira spinării, gândindu-mă la implicații, și face ca părul de pe brațe și de pe ceafă să mi se ridice.

— Grace? mă întreabă Mekhi când sunt prea ocupată să încerc să nu hiperventilez ca să îi răspund. Cine te-a mușcat?

— Cum adică cine?

Aproape că mă înec cu cuvintele.

— Jaxon m-a mușcat. Evident.

— Jaxon?

Clatină din cap, cu o privire puțin sălbatică.

— Nu, sunt destul de sigur că nu așa s-au întâmplat lucrurile.

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că așa a fost. Am fost aici sus, am fost tăiată cu un ciob, iar Jaxon m-a mușcat. Sunt sigură de asta.

— Îți amintești asta întâmplându-se? Pur și simplu? Îți amintești că te-a mușcat?

— Ei bine, nu!

Sunt destul de sigură că și eu am ochii la fel de sălbatici ca ai lui în clipa asta.

— Dar dacă *nu a fost* el, atunci cine mama naibii a fost?

— Habar nu am!

Își scoate telefonul și trimite o serie de mesaje.

Capul mi-e inundat de gânduri. Din cauza a tot ce a spus și a tot ce nu a spus. Singurele chestii care mușcă oamenii sunt animalele și... Nu! Nu sunt pregătită să o iau pe calea asta. Nu sunt pregătită să gândesc efectiv cuvântul. Creierul s-ar putea să îmi explodeze.

— Jur pe ce-am mai sfânt, dacă îți bați joc de mine, Mekhi... Dacă toată asta e vreo măreață, uriașă farsă pe care ați copt-o, o să vă *ucid* pe toți! O să vă scot mațele cât încă o să fiți în viață și o să vă dau măruntaiele pe post de hrană primului urs polar amărât și înfometat pe care îl voi găsi. Ne-am înțeles din punctul asta de vedere, da?

— Limpede ca lumina zilei.

Telefonul îi vibrează de la primirea câtorva mesaje, iar fața îi devine chiar mai sumbră în timp ce le citește.

— Cu siguranță nu a fost Jaxon.

Fiorul de pe șira spinării se transformă într-un tremur violent, unul care face să îmi fie greu să gândesc. Greu să respir.

— De unde știi că nu doar spune asta?

— Pentru că Jaxon nu mă minte. Și pentru că, în clipa asta, a luat-o razna.

Telefonul îi bâzâie din nou, iar el citește cele mai noi mesaje înainte să continue:

— Vrea să rămâi aici! E pe drum înapoi. O să fie aici în câteva ore.

— Pe drum înapoi?

Capul meu are să explodeze. Adică, pe bune ar putea să explodeze chiar aici, chiar acum, și atunci nu va mai conta cine mi-a făcut semnele astea sau de ce.

— Unde s-a dus, mai exact?

— În munți.

— În munți? Vrei să spui *Denali*?

Mekhi nu se uită la mine când răspunde.

— Mai departe de-atât.

— Mai departe decât... Despre cât de departe discutăm aici?

Clatină din cap.

— Nu-ți face griji pentru asta!

— Nu-mi spune tu mie să nu-mi fac griji pentru asta!

Îl împung în umăr.

— Eu sunt cea cu urme de colți pe gât de la farsa unui dobitoc, iar Jaxon este ultimul care m-a văzut, în afară de personalul medical. Așa că o să mă îngrijorez până când se întoarce aici și îmi explică chestia asta. OK?

— OK, OK!

Se preface că freacă locul unde l-am împuns.

— La dracu', femeie! Cu siguranță știi cum să îți susții punctul de vedere.

— Da, păi s-ar putea să vrei să îi transmiți asta prietenului tău care traversează munții. Și, apropo, de ce nu ai luat-o razna că am urme de colți pe gât?

— *Am luat-o!* Jaxon a luat-o razna. Toți am luat-o razna.

— Da, dar ați luat-o razna pentru că nu știți *cine* m-a mușcat. Nu pentru că – oh, știu eu – *cineva m-a mușcat*!

— A, da!

Își bagă mâinile în buzunare, uitându-se oriunde, numai la mine, nu!

— Cred că o să îl las pe Jaxon să îți explice.

— Pentru că el este atât de vorbăreț...

M-am săturat până peste cap de amândoi în clipa asta, ca să nu mai vorbesc de întreaga situație, așa că la dracu'! La dracu' cu totul! Mă ridic din scaun și mă îndrept spre ușă.

Doar că Mekhi ajunge acolo înaintea mea – băiatul cu siguranță se poate mișca repede atunci când vrea – și îmi blochează calea.

— Hei, unde te duci?

— Înapoi în camera mea să îmi iau lucrurile. Am ore!

Și o verișoară pe care sunt extrem de pregătită să o torturez ca să scot adevărul de la ea, dacă e nevoie. Încerc să îl ocolesc, dar el se mută să îmi blocheze calea.

— Ți-am spus că Jaxon vrea să stai aici. Doar... nu știu, ia o carte și o pătură și cuibărește-te lângă foc.

Face un semn spre șemineul gol.

— Nu arde nimic.

— Fac eu focul. O să îmi ia cinci minute, promit.

— Mekhi!

Vorbesc rar și pe cel mai rezonabil ton pe care îl pot folosi acum, dar văd cum asta îl face să fie mai precaut. Băiat deștept!

— Da, Grace?

— Dacă Jaxon vrea să stau aici, poate că și el ar fi trebuit să facă același lucru. Însă el este pe un munte Dumnezeu știe unde, făcând Dumnezeu știe ce, iar eu sunt aici cu urme de *colți* inexplicabile pe gât, apărute cât am fost *inconștientă*.

Groaza s-a întors, așa că mă concentrez pe furie. E mult mai ușor așa.

— Presupun că poți să înțelegi de ce chiar nu dau doi bani pe ce vrea Jaxon în momentul ăsta.

— Ăă, da! Pot înțelege perfect.

Îmi aruncă rânjetul acela care sunt sigură că îi obține tot ce vrea în viață și chiar mai mult, dar refuz să cedez. Nu acum și nu în legătură cu asta.

— Ce zici dacă facem un compromis? Tu te întorci în camera ta și te calmezi până ajunge Jaxon. Astfel, o să fii în siguranță și voi doi o să reușiți să îi dați de cap împreună.

— Chiar crezi că am nevoie să mă ascund de vreun dobitoc cu un desfăcător de capse sau de vreun șarpe de companie?

— Un desfăcător de capse nu a lăsat semnele alea, Grace. Și nici vreun șarpe nu a făcut-o. Cred că știi asta, altfel nu ai fi venit să bați la ușa lui Jaxon la șase dimineața.

Confirmarea elefantului din cameră – sau, mai bine zis, a monstrului – face să mă cuprindă din cap până-n picioare o stare de calm. Poate că sunt medicamentele, poate că intru în stare de șoc sau poate că doar sunt ușurată să am pe cineva care să fie, în sfârșit, sincer cu mine.

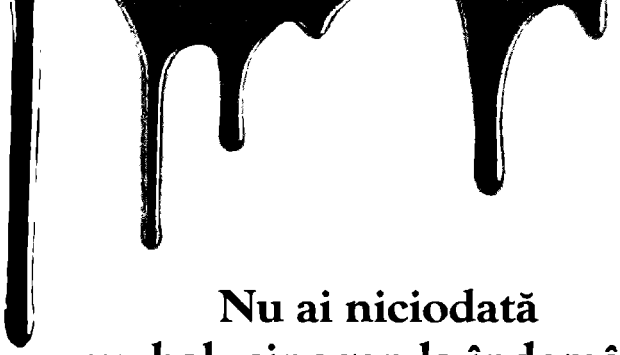
Orice o fi, inspir adânc și mă agăț de ea cu ambele mâini, în timp ce prima mea conversație cu Jaxon mi se derulează prin minte.

Mai multe-s în iad şi-n cer, Horatio,/Decât închipuie filosofia. Şi apoi întreb – pentru că trebuie să o aud cu voce tare:

— Ce *a făcut* semnele astea?

Pentru câteva secunde, Mekhi nu răspunde. Apoi, fix când nu mă mai gândeam că va mai vorbi, spune:

— Adevărul este, Grace, că, uneori, cel mai evident răspuns chiar este cel potrivit.

39

Nu ai niciodată un halucinogen la îndemână atunci când ai nevoie de unul

MEKHI ŞI CU MINE NU MAI AVEM PREA MULTE DE SPUS după acea revelaţie fermecătoare – decât că el să insistă să mă escorteze înapoi spre camera mea. Adică, chiar nu mai avem prea multe de spus, ţinând cont de faptul că nu mă pot decide dacă ar trebui să am încredere în el sau nu! Nu îl cunosc pe tipul ăsta. Adică, da, Jaxon are încredere în el, dar Jaxon e momentan dispărut în misiune, aşa că asta nu reprezintă chiar o recomandare strălucită.

Nici faptul că Jaxon mi-a bombardat telefonul cu mesaje în ultimele cincisprezece minute nu prea contează. I-am dat mesaje mai devreme şi singurul răspuns pe care l-am primit de la el a fost să îl trimită pe Mekhi. Aşa că acum îl poate întreba pe Mekhi ce vrea să ştie despre mine, pentru că eu *nu* îi răspund.

Copilăresc? Poate. Prudent? Absolut. Pentru că în starea în care sunt, îmi e teamă că o să spun ceva ce voi regreta. Ar fi mai bine să mă calmez şi să vorbesc cu el personal când se întoarce. Şi, de asemenea, dacă încearcă să mă mintă în momentul ăsta, o să ard dracului din temelii orice o fi chestia asta care s-a înfiripat între noi.

Mekhi încearcă să pornească mai multe conversaţii în drum spre camera mea, dar sunt prea şocată ca să particip. Nu e vorba

că îl ignor; doar că mi se învârte capul. Chestia asta e un coşmar. E singura explicaţie plauzibilă.

Până la urmă, Mekhi renunţă la flecăreală. Ar trebui să fie o uşurare, dar asta doar lasă liniştea să se întindă între noi.

Totuşi, e posibil să fie chiar cea mai ciudată linişte din viaţa mea, aşa că mă aştept ca el să se întoarcă şi să fugă în secunda în care m-a livrat la uşă. În schimb, aşteaptă până când o deschid.

— Nu te invit înăuntru, îi spun fără să mă deranjez să întorc capul să mă uit la el.

— Nici nu mă aştept să o faci.

Dar în momentul în care deschid uşa, trânteşte palma fix pe ea, ca să mă împiedice să o închid. Nu păşeşte înăuntru totuşi, doar stă cât de aproape poate de prag fără să îl treacă, efectiv. Ceea ce pare ciudat, ţinând cont de faptul că mărgelele probabil că îl curentează ca dracu' – cel puţin până îmi amintesc una dintre primele reguli din legendele despre vampiri.

Nu pot intra decât dacă sunt invitaţi.

Ceea ce face ca modul lui de a se comporta să fie şi mai deranjant, iar eu să fiu chiar şi mai înspăimântată – încă dinainte să devină evident că mă va împiedica să închid uşa înainte să decidă că e în regulă.

— Hei! Ce faci?

Îl apuc de braţ şi încerc să îl împing înapoi.

El, pur şi simplu, se scutură de prinsoarea mea.

— Nu-ţi face griji! Nu mă apropii mai mult de atât.

Apoi rânjeşte spre verişoara mea.

— Bună, Macy!

— Bună, Mekhi!

Ea încă are ochii lipiţi de somn şi pijamaua pe ea, acesta fiind, probabil, şi motivul pentru care nu observă lupta pentru putere care se dă între noi. Cana de cafea din mâna ei atestă faptul că nu am trezit-o noi, dar tot mă bucur că nu era în lenjerie intimă sau ceva.

— Care-i treaba?

— Nimic. El tocmai pleca.

Îi arunc o privire drept avertisment.

Nici măcar nu se preface ruşinat când spune:

— Jaxon nu vrea ca ea să meargă la ore astăzi.

— OK!

Macy nici nu clipeşte.

— OK? cer să ştiu. Jaxon nu are dreptul să îmi spună...

— Tata deja le-a spus profesorilor ei că nu o să meargă după ce s-a întâmplat ieri. Minţile luminate şi toate cele... Se uită încruntată la mine şi mă ceartă: Ar fi trebuit să fii în pat.

— Rămâi tu cu ea? întreabă Mekhi înainte să apuc să mă apăr.

— Da, desigur! De ce? Ce se întâmplă?

— Nu ştiu încă, dar sunt destul de sigur că asta are Jaxon de gând să afle.

Figura lui Macy se încordează.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu ştiu încă.

Mekhi face semn din cap spre mine.

— O să o las pe ea să îţi povestească despre asta.

— Ştiţi că stau fix aici, în faţa voastră, nu? Ceea ce înseamnă că puteţi vorbi cu mine în loc să vorbiţi *despre* mine.

Sprâncenele lui Mekhi i se ridică până pe frunte.

— A, da? Pentru că sunt destul de sigur că am încercat asta deja.

— Ştii ceva? Muşca-m-ai!

Fac o faţă gen *ups*.

— Ah, da, am uitat! Cineva a făcut-o deja!

Macy întoarce capul spre mine de parcă ar fi pe arcuri.

— Ce-ai spus?

— Ştie, Mace.

Dacă e posibil, verişoara mea păleşte şi mai mult.

— Ce ştie, mai exact, Mekhi?

— Poți pleca acum, îi spun, apucându-mă de tocul ușii și folosindu-mă de asta sa îl dau din prag.

— Uite ce e, Grace, îmi pare foarte rău! spune chiar înainte să închid ușa.

Mă opresc.

— Tu m-ai mușcat?

— Poftim? Nu! Bineînțeles că nu!

— Atunci nu ai pentru ce să îți ceri scuze.

Oftez în timp ce o parte din furie se scurge din mine.

— Nu sunt supărată pe tine personal, Mekhi. Sunt doar furioasă... și speriată.

— Înțeleg asta.

Pare ezitant.

— Asta înseamnă că nici pe Jaxon nu ești supărată?

— O, nu! Am *toată* furia păstrată pentru Jaxon, așa că nici să nu îndrăznești să îi spui altceva.

— Crede-mă, n-o s-o fac!

Mekhi rânjește.

— Ultimul lucru pe care mi-aș dori să îl fac ar fi să mă bag în acea discuție. În plus, ar putea fi timpul să îi tragă cineva băiatului meu una sau două.

— Mai degrabă vreo doișpe, răspund, pufnind. Acum pleacă! Am chestii de făcut!

Cu asta, îi închid ușa în nas. Iar acum, că am rămas doar eu și Macy, totul devine dintr-odată mult mai al dracului de real.

Îmi acord o secundă să îmi adun gândurile, să încerc să formulez ce vreau sa zic. Macy însă mi-o ia înainte:

— Grace, nu este...

Mă întorc spre ea.

— O să îți pun o singură întrebare, Macy! Doar una. Și vreau sa fii sinceră cu mine. Pentru că dacă nu ești... dacă nu ești, o să îmi împachetez toate rahaturile și o să mă întorc în California. O să stau cu Heather; o să optez pentru emancipare; o să fac orice

va fi nevoie să fac. Dar, jur, nu o să mă mai vezi sau auzi vreodată. Ai priceput?

Păleşte şi mai mult. În plus, încă puţin şi ochii ar ajunge să i se întindă pe întreaga faţă. Dar asta nu o împiedică să dea din cap şi să spună încet:

— OK!

— Eşti vampir?

Nici nu îmi vine să cred că pun întrebarea asta.

— Poftim?

Clatină vehement din cap.

— Nu!

Răspunsul mă face să mă înmoi de uşurare... cel puţin până îmi dau seama că o singură întrebare nu va fi suficientă. Am *zeci*.

— Este tatăl tău vampir?

— Nu!

— A fost tatăl *meu* vampir?

— Cu siguranţă nu!

Întinde o mână spre mine.

— Oh, Grace, de asta îţi este teamă?

Dau drumul unei respiraţii lungi, iar cel mai mare, cel mai strâns ghem din stomac se desface.

— În clipa asta, nu ştiu de ce îmi este frică, Macy. Dar, de vreme ce nu te porţi de parcă mi-aş pierde minţile pentru că te întreb chestiile astea – şi, chiar în timp ce vorbim, am un semn perfect al unei muşcături pe gât –, presupun că asta înseamnă că vampirii există.

— Există, da.

— Şi învaţă la şcoală asta.

Încuviinţează din cap.

— Da!

— Iar Jaxon este vampir.

Îmi ţin respiraţia cât timp aştept răspunsul ei.

— Chiar cred că ar trebui să vorbeşti cu el despre asta. Adică...

— Macy!

Izgonesc furia și o las să vadă teama și frustrarea care mă apasă foarte tare.

— Te rog!

Se uită la mine, cu o expresie amărâtă pe față.

— Am crezut că suntem prietene, nu numai rude.

— Suntem! Bineînțeles că suntem!

— Atunci spune-mi adevărul! Este. Jaxon. Vega. Vampir?

Macy oftează.

— Da!

Mă așteptam la asta – chiar mă așteptam –, dar tot îmi explodează în față ca o grenadă. Genunchii mă lasă și mă prăbușesc cu putere pe podea.

— Grace!

Macy e lângă mine într-o clipită.

— Te simți bine?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Închid ochii și îmi sprijin capul de ușă, care este convenabil de aproape de locul unde m-am prăbușit.

— De-asta poate să stea afară fără geacă.

— Da!

— Deci asta înseamnă că Lia...

— Da!

Dau din cap.

— Flint?

— Nu, nu! Flint cu siguranță nu e vampir. Închid ochii în timp ce ușurarea mă cuprinde, cel puțin până când ea continuă: E...

— Ce?

Deschid un ochi.

— E un ce?

— Nu sunt sigură că ești pregătită.

— Voi fi vreodată pregătită? Termină propoziția, te rog! E un...

— Dragon.

Acum deschid ambii ochi.

— Ia mai zi o dată?

Oftează.

— E dragon, Grace. Flint e dragon.

— Bineînțeles că e. Vrei să spui că are...

Ridic brațele și le flutur, oarecum, în sus și în jos.

— Da, are aripi.

— Și... foc?

Îmi răspund singură la întrebare.

— Bineînțeles că are. Cu un nume ca Flint[1], cum ar putea să nu?

Creierul îmi face implozie. Pot să simt cum efectiv se transformă în terci și se face mic ca o nucă sub greutatea tuturor acestor noi informații. Adică, cine are nevoie de LSD când mergi la Liceul Monștrilor?

Mai rău decât atât, ceva îmi spune că nu am terminat încă. Ceea ce probabil că mă face să mă răstesc:

— Și asta te face pe tine ce? Zână?

— Nu sunt zână.

Pare insultată.

— Nu zână, nu vampir, nu... dragon?

Macy oftează.

— Eu sunt vrăjitoare, Grace.

Încerc să-i trec cuvintele prin filtrul rațiunii încă o dată sau... de cinci ori, și totuși... par să aibă cea mai puțină logică din tot ce am auzit în după-amiaza aceasta.

— Poftim?

— M-ai auzit.

Acum rânjește la mine.

— Și vrei să mai știi ceva?

— În clipa asta, nu! Nu vreau. Nici măcar un pic. Am terminat-o. Creierul meu este...

— Și tu ar fi trebuit să fii vrăjitoare.

[1] Cuvântul *flint* are, în engleză, și sensul de „cremene" (n. tr.).

40

Ai grijă ce-ți vrăjești!

CUVINTELE EXPLODEAZĂ CA O BOMBĂ ÎN INTERIORUL meu. Nu poate fi adevărat – ea nu poate avea dreptate. Adică, întreaga idee e absurdă.

— Îmi pare rău, dar tocmai ai dat-o în bară!

Nu pentru prima dată în ultimele zece minute, mă holbez la verişoara mea de parcă ar fi câteva paie dintr-o mătură cu peri scurţi. Sau, mult mai potrivit, de parcă s-a apucat să călărească o mătură prin camera noastră de cămin, purtând o pălărie neagră şi ascuţită.

— Orice farsă o fi asta, orice halucinaţie dubioasă în masă aveţi voi aici, ai făcut un pas prea departe cu afirmaţia asta. Pentru că oi fi eu o grămadă de chestii, dar nu sunt şi nici nu am fost vreodată vrăjitoare.

Îmi flutur mâna ca şi cum aş avea o baghetă magică.

— Vezi, nu se întâmplă nimic! Fără sticlă care se dizolvă şi te trimite de-a berbeleacul într-o gaură de şarpe. Fără pantofiori roşii ca rubinul cu care să bat din călcâie şi să mă ducă acasă. Fără măr otrăvit sau oglindă magică. Deci, cu siguranţă nu sunt vrăjitoare.

Macy râde. Râde pe bune.

— Nu spun că *ești* vrăjitoare. Doar spun că, dacă tatăl tău nu s-ar fi îndrăgostit de mama ta și nu și-ar fi pierdut magia, probabil că ai fi fost.

— Stai puțin! Vrei să spui că tata a fost vrăjitor?

— Vrăjitor, da! Exact ca tata. Iar eu sunt vrăjitoare. E o chestie de familie.

Sunt destul de sigură că mintea mi s-a forțat mai mult decât trebuia înainte să facă implozie.

— Nu înțeleg. Cum e posibil ca tata să fi fost un vrăjitor, iar eu să nu știu?

— Pentru că el și-a pierdut puterile când s-a îndrăgostit de mama ta. Vrăjitorii nu ar trebui să se căsătorească cu oameni normali - slăbește descendența. Așa că, în general, atunci când un vrăjitor se îndrăgostește de unul, își pierde puterile.

— Deci tata a fost vrăjitor, apoi nu a mai fost. Și acesta e motivul pentru care eu nu sunt vrăjitoare?

Se pare că m-am înșelat. Mintea mea încă poate să proceseze.

— Cam așa ceva. Da!

— Îți bați joc de mine, Macy? o întreb, pentru că trebuie să o fac. Adică, sigur îți bați joc de mine, nu?

— Nu îmi bat joc de tine, Grace!

— Ești sigură? Adică... foarte sigură?

Se apleacă și mă îmbrățișează.

— Sunt foarte, foarte sigură.

— Da, mi-era teamă de asta.

Doar stau acolo pentru un minut, încercând să procesez ceea ce îmi spune.

— Și tata a fost împăcat cu asta? Să își piardă toate puterile?

— Din ce spune tata, el chiar a iubit-o pe mama ta. Deci, da, a fost.

— Da, chiar a iubit-o. S-au iubit unul pe celălalt ridicol de mult.

Nu pot să nu zâmbesc puțin în timp ce îmi amintesc.

— Erau cu siguranţă genul de părinţi care nu îşi puteau ţine mâinile departe unul de celălalt. Le spuneam mereu cât de scârboşi erau. Dar, sincer, a fost destul de drăguţ, ştii? Să vezi că doi oameni se pot iubi atât de mult după atât de mulţi ani.

— Pun pariu, oftează Macy melancolică.

— Deci, spun, încercând să mă port de parcă aş fi OK cu tot ceea ce tocmai am aflat. Sunt rudă cu vrăjitori, ha?

— Da! Bizar, nu?

— Puţin.

O privesc cu suspiciune.

— Deci... poţi să zbori prin cameră sau ceva?

— Ca să îţi demonstrez că nu îmi bat joc de tine? întreabă, ridicând dintr-o sprânceană.

— Poate.

Cu siguranţă.

— Nu, *nu* pot să zbor prin cameră.

— De ce nu? întreb, bizar de dezamăgită.

— Ştii că asta e viaţa reală şi nu o carte, nu? Chestii ca alea nu se întâmplă cu adevărat.

— Atunci, ce fel de vrăjitoare eşti tu dacă nu poţi face ceva ce îi iese unui puşti de unsprezece ani?

— Una care nu provine din imaginaţia genială a lui J.K. Rowling.

Flutură o mână spre ceainicul electric care stă mereu deasupra frigiderului. Începe să scoată aburi şi să fluiere instantaneu.

Încerc să îmi spun că l-a avut pornit tot timpul, dar o privire rapidă îmi dezvăluie faptul că nici măcar nu e băgat în priză. Pentru că evident că nu e. De ce ar fi?

Nu se opreşte la fierbător, totuşi. Flutură din mână din nou, murmură ceva aproape şoptit şi urmăresc fascinată cum pregăteşte o ceaşcă de ceai fără să părăsească locul unde stă pe podea.

— Aia e o ceaşcă de ceai adevărată? o întreb, în timp ce pluteşte de-a lungul camerei spre noi.

— Bineînțeles că este.

Ia cana din zbor, apoi mi-o întinde.

— Vrei o gură?

În clipa asta, sunt destul de sigură că mai degrabă aș bea otravă pentru șobolani.

— Cred că o să te refuz, mersi.

Dă din umeri, apoi ridică ceaiul la propriile-i buze și suflă de câteva ori în el înainte să ia o înghițitură mică.

— De ce nu mi-ai spus despre asta când am ajuns? De ce nu a făcut-o tatăl tău?

Pentru prima dată, pare rușinată.

— Cred că plănuiam să o fac, dar te-ai tot rănit și niciodată nu a părut momentul potrivit.

— Nu sunt sigură că există vreun moment potrivit să spui cuiva că monștrii sunt adevărați.

Clatin din cap și încerc să îmi reamintesc cum să respir.

— Nu îmi vine să cred că se întâmplă așa ceva. Pur și simplu... nu îmi vine să cred.

— Desigur că poți, spune cu un zâmbet viclean. Altfel nu ai fi atât de panicată.

— Nu sunt panicată. Adică, da, sunt pe podea și nu îmi pot simți picioarele, dar, în afară de asta, cred că fac față întregii chestii destul de bine.

— Sigur că da.

Rânjește.

— Cu excepția faptului că fiecare cuvânt care ți-a ieșit pe gură în ultimele zece minute a fost un chițăit.

— Asta e...

Fac o pauză și îmi dreg glasul, pentru că poate, doar poate, am vocea puțin pițigăiată.

— La ce te așteptai? Tu și Mekhi încercați să mă convingeți că trăiesc în mijlocul unei versiuni mai puțin sângeroase a *Urzelii tronurilor*. Și iarna a sosit deja.[1]

Macy râde, apoi ridică dintr-o sprânceană.

— Nu crezi cu adevărat că liceul e o variantă *mai puțin* sângeroasă decât *Urzeala tronurilor*, nu? Adică, de câte ori ai fost la un pas de moarte de când ai ajuns aici?

— Da, dar alea au fost accidente. Adică... au fost accidente, nu?

— Probabil.

Lasă capul într-o parte.

— Da, au fost. Dar Jaxon a luat-o razna, și el niciodată nu o ia razna, așa că...

— A luat-o razna pentru că cineva m-a *mușcat*! Cineva care nu e el, vreau să zic.

Dau la o parte bandajul pentru a doua oară și îmi întorc capul pentru ca ea să poată vedea urmele de înțepături de sub tăietură.

— Oh! Despre asta este vorba?

Pare mult prea ușurată, ținând cont de faptul că tocmai i-am spus că un vampir oarecare și-a înfipt dinții în mine, fără permisiunea mea.

Pe de altă parte, oare ființele astea cer vreodată permisiunea înainte să muște? Și, dacă ar fi așa, cine ar fi suficient de nebun, încât să spună da? Încă o întrebare pe care să o adaug la cele aproximativ o sută cu care îl aștept pe Jaxon.

— Pot explica totul, adaugă Macy lejer.

— A, păi, bine atunci! Fac un gest larg, care vrea să spună „dă-i drumul", apoi continui: Te rog, nu ezita! Dă-i bătaie cu explicațiile!

— Marise ți-a făcut asta.

— Asistenta școlară?

[1] Referire la vestita replică din *Urzeala tronurilor*, *Winter is coming* (n. tr.).

Nu știu de ce chestia asta mă șochează, dar o face tare, tare, tare de tot.

— Și Marise e vampir?

— Este. Și nu a avut de ales. A trebuit să te muște în speranța că poate să îți repare ruptura arterială.

Mijesc ochii spre ea.

— Am crezut că a fost o ciupitură?!

— A fost o ruptură, iar tu ai fost la un pas de moarte. Ai fi murit, de fapt, dacă Jaxon nu ar fi fost acolo și nu ar fi făcut ce a făcut ca să te salveze.

— Vrei să zici să mă ducă în fugă la cabinetul asistentei?

Chițăitul a revenit.

— Vreau să zic să îți sigileze rana ca să nu pierzi tot sângele în timp ce te-a dus la cabinetul asistentei. Își pune ceașca de ceai deoparte și se întinde spre mâinile mele, apoi, în timp ce strânge tare, continuă: Veninul de vampir are o mulțime de proprietăți, în funcție de ce intenționează vampirul. Jaxon nu te-a mușcat, dar și-a folosit veninul ca să îți închidă rana. Și, din ce înțeleg, a făcut o treabă un pic prea bună, iar Marise nu a reușit să treacă de ea ca să reușească să coasă rana.

— Așa că m-a mușcat și a trecut așa?

Încerc să nu mă cutremur la gândul dinților ei înfigându-se în gâtul meu. Când am crezut că a fost Jaxon, m-a *panicat*, dar nu m-a *îngrețoșat*. Nu pot spune același lucru și despre a avea dinții altcuiva în mine, totuși.

— Te-a mușcat și a injectat propriul venin, folosind proprietăți anticoagulante în locul celor coagulante. A fost suficient ca să desfacă ce a făcut Jaxon și să îi permită să te vindece așa cum trebuie.

— Deci vampirii pot face chestia asta, pur și simplu? Să își anuleze veninul reciproc?

— Ține minte, nu sunt vampir, dar...

— Corect. Ești doar vrăjitoare.

Îmi ignoră întreruperea.

— Nu cred că pot. Cel puțin, nu în mod normal. Dar ea e un vampir mai bătrân, mai matur, și e, de asemenea, vindecătoare, ceea ce îi oferă abilități suplimentare în astfel de cazuri. Din acest motiv este asistenta școlară. Dar, din ce mi-a spus tata, tot a fost nevoie de o grămadă de pricepere și venin să anuleze ce a făcut Jaxon. Băiatul ăla era hotărât să te salveze.

Nu am de gând să mint, să aud asta mă face să mă simt bine. Dar tot sunt supărată pe el, deși chiar acum, nu sunt sigură de ce. Doar că...

— Deci ce îmi spui tu acum este că am veninul a doi vampiri în acest moment, în sânge?

Macy se lasă pe spate, râzând și dând ochii peste cap.

— Mă bazez pe tine să te concentrezi pe asta.

— Îmi pare rău, dar e destul de greu să nu mă concentrez pe asta când toate filmele cu vampiri pe care le-am văzut vreodată îmi rulează prin minte. Adică, eu nu o să...

Mimez cum că aș avea colți.

O pufnește râsul. Gen o criză, tăvălindu-se pe jos și râzând de nu mai poate.

— Asta nu e un nu! mă lamentez eu.

Se ridică, ștergându-și lacrimile de la ochi în timp ce continuă să râdă.

— Nu, Grace! Nu o să îți crească colți și nu o să începi să le sugi oamenilor sângele. Ești bine. De fapt, singurul motiv pentru care ești în viață este pentru că un vampir a fost cu tine. Și nu orice vampir, ci Jaxon. Celor mai mulți dintre ei le-ar fi fost foarte greu să se abțină să...

— Să mă sece de sânge? termin gândul pe care e foarte evident că ea nu vrea să îl încheie.

Își dă ochii peste cap.

— Da, nu așa aș fi pus eu problema.

— Nu o face cu nimic mai puțin adevărată totuși, nu?

Macy nu răspunde, doar își ia ceașca de ceai și se ridică.

O urmez, nefiind dispusă să o las să plece, pur şi simplu acum, când încă mai am atât de multe întrebări. Despre vampiri. Şi vrăjitoare. Şi dragoni, pentru Dumnezeu! Cum e posibil ca dragonii să existe, iar restul lumii să nu ştie de asta?

Că veni vorba...

— Nu mai sunt şi alte creaturi aici pe care ai uitat să le menţionezi, nu? Fără zombi, fără unicorni, fără..

— Vârcolaci.

— Exact. Fără vârcolaci.

— Nu spuneam nu, Grace. Îţi răspundeam la întrebare.

— Oh!

Înghit în sec.

— Deci... vampiri, dragoni, vrăjitoare şi vârcolaci.

— Păi, dacă vrei să intri în detalii, sunt, de fapt, lupi metamorfi mai mult decât vârcolaci.

Oh, chiar te rog, hai să intrăm în detalii la această dată târzie!

— Şi diferenţa este?

— Vârcolacii au nevoie de luna plină. Lupii metamorfi se pot preschimba oricând. La fel şi dragonii.

— Deci Flint poate fi dragon oricând vrea?

— Flint *este* dragon, tot timpul. Poate lua înfăţişarea de dragon sau de om oricând vrea.

— Am atât de multe întrebări!

Şi cele mai multe dintre ele încep astfel: *cum este posibil aşa ceva*?

— Ştiu.

Se apleacă şi mă mai îmbrăţişează o dată.

— Marc şi Quinn?

Mă gândesc la tipii care au încercat să mă azvârle în zăpadă în prima noapte.

— Lupi metamorfi?

— Da! Care, din câte se pare, devin chiar ceva mai sălbatici în preajma lunii pline.

Clatină din cap, evident încă enervată.

— Dobitocii!

— Fără comentarii aici. Chiar au fost dobitoci. Mă opresc în timp ce tocmai îmi dau seama de ceva, apoi spun: Dar ei au ascultat de Jaxon, chiar dacă e vampir.

Macy pufneşte pe nas.

— Îmi pare rău, dar chiar nu ai observat? *Toată lumea* ascultă de Jaxon.

— Mda...

Ca la ora mea de literatură britanică ieri, unde nimeni nu a vrut să intre.

— De ce se întâmplă asta, mai exact?

— E o poveste foarte lungă, foarte nasoală, pe care m-aş bucura să ţi-o spun. Dar sunt de-a dreptul lihnită. Pot să îţi răspund la restul chestiilor în timpul micului dejun, în sala de mese?

— Da, desigur. Dar am crezut că i-ai spus lui Mekhi că nu avem de gând să părăsim camera până când Jaxon nu ajunge aici.

— I-am spus că nu mergem la ore. Şi dacă muşcătura de pe gâtul tău e cea care le-a înfipt atât de tare morcovul în fund, atunci nu-i nicio problemă. Ştim de unde a venit muşcătura şi ştim că nu a fost periculoasă. Aşa că doar o să ne ducem să luăm repede micul dejun şi ne întoarcem în cameră înainte ca Jaxon să ajungă aici.

Are dreptate. Ştiu că are dreptate. În plus, nu e ca şi cum am de gând să întreb „cât de sus" de fiecare dată când Jaxon se va aştepta ca eu să sar. Poate că toţi ceilalţi din şcoala asta îl ascultă, dar eu nu sunt vreo fiinţă supranaturală. Sunt om, şi acum este un moment destul de bun pentru ca Jaxon să îşi dea seama că nu joc după aceleaşi reguli ciudate, complicate, *înfricoşătoare* după care se ghidează toată lumea de aici.

— Sună bine! îi spun. Din câte se pare, dintr-odată îmi e şi mie foarte foame.

— Pun pariu! Pierderea masivă de sânge sigur are efectul ăsta, spune Macy în timp ce dispare în baie cu o pereche de pantaloni de trening de şcoală şi un tricou de educaţie fizică în mână.

Iese două minute mai târziu, şi nu numai că e îmbrăcată, dar părul ei e dat pe spate într-un stil adorabil, iar faţa ei arată de parcă a petrecut jumătate de oră aplicându-şi machiajul în faţa oglinzii.

— Ce ţi s-a întâmplat? o întreb.

— Oh, doar un mic farmec.

Flutură din degete în faţa ei.

— Şi pot să spun cât de bucuroasă sunt că acum ştii? Viaţa mea o să devină mult mai uşoară.

— Aşa se pare.

Subit conştientă de propria înfăţişare, îmi iau geanta de pe birou şi scot luciul de buze în nuanţa piersicii pe care îl ţin mereu în buzunarul interior. Mi-l întind pe buze în timp ce ieşim pe uşă.

— Deci, cum, mai exact, faci chestia aia cu farmecul?

— Ah, e doar un mic truc pe care îl ştiu toate vrăjitoarele.

— Da, păi, să zbori e mult mai mişto, o tachinez eu.

— Poate.

Închide uşa în urma mea.

— Dar sunt o grămadă de chestii pe care pot să le fac şi de care tu habar n-ai.

— Cum ar fi? întreb, complet fascinată.

— Sunt destul de sigură că ăsta e un lucru pe care eu îl ştiu, iar tu urmează să îl afli...

41

Vampiri, dragoni și vârcolaci, oh, vai!

HOLURILE SUNT AGLOMERATE ÎN TIMP CE ÎNCERCĂM să ne croim drum spre sala de mese – mai sunt treizeci și cinci de minute până la prima oră și se pare că toată lumea din școală încearcă să mănânce în același interval. Ceea ce are sens. Adică, dacă nu îmi fac griji în legătură cu urmele bizare de colți sau integrarea la o școală nouă, nici eu nu vreau să mă trezesc cu vreo secundă mai devreme decât e nevoie.

Totuși, acum, că știu, totul mi se pare și mai ciudat decât în mod normal. Oamenii trec pe lângă noi, înghesuind-o pe Macy, lovindu-se de mine sau chiar ocolindu-ne, la fel cum s-a întâmplat ieri. Dar astăzi, tot ce pot face e să îi privesc și să mă întreb. Vampir? Metamorf? Vrăjitoare? *Dragon?* E atât de ciudat, ca și cum aș fi căzut în paginile unui roman fantasy... sau într-un film horror, în funcție de cum vor decurge lucrurile.

În timp ce mergem, atribui identitate de monștri elevilor pe baza caracteristicilor pe care le prezintă, dar nu am nici cea mai vagă idee dacă am dreptate sau nu! De exemplu, cei foarte atletici care umplu sala cu toată energia, mă gândesc că trebuie să fie lupi. Dar Jaxon se mișcă al dracului de repede atunci când vrea, așa că aș putea greși total.

Vreau să o întreb pe Macy, doar ca să văd dacă am ghicit bine. Dar pare nepoliticos să şopteşti despre... speciile oamenilor? Identităţi sau cum ar trebui să le spun în mujocul sălii, unde oricine poate auzi. Dar, la drept vorbind, pare nepoliticos să şoptesc despre toată chestia asta.

Dar, în acelaşi timp, nu am, cumva, nevoie să ştiu? Adică, dacă mă tai la deget în faţa unui dragon, mă gândesc că nu va conta deloc. Dar ce se întâmplă dacă o fac în faţa unui vampir? Trebuie să fug sau totul o să fie bine?

Şi ce mai caută vampirii în sala de mese, de fapt, dacă ei beau sânge? Adică, l-am văzut pe Jaxon mâncând acea căpşună la petrecerea de bun venit, dar nu a atins niciun pic din mâncarea de la micul dejun de ieri. Şi, acum, că mă gândesc la asta, nici vreunul dintre ceilalţi nu a făcut-o.

Şi dacă Jaxon bea sânge în mod regulat, de unde face rost de el? De unde face rost oricare dintre ei? Adică, în afară de a fura rezerva de sânge dintr-o ambulanţă în fiecare zi – ceea ce pare o acţiune imposibilă oriunde, darămite în blestemata de Alaska –, de unde iau sângele?

Şi mai important, chiar vreau să ştiu răspunsul la întrebarea asta?

De asemenea, i-am văzut pe Jaxon şi pe Lia afară în timpul zilei. Adică, nu era superînsorit, dar cu siguranţă nu era nici întuneric beznă. Deci asta înseamnă că toată chestia cu *vampirii nu pot sta la soare* e un mit? Dacă e aşa, sunt o grămadă de poveşti de-a lungul istoriei care au prins greşit ideea.

E atât de derutant! Extrem de derutant, mai ales de vreme ce există o parte din mine care crede în continuare că Macy şi Mekhi doar îşi bat joc de mine. Adică, da, am văzut ce a făcut Macy cu ceaşca, totuşi... Vrăjitoare? Dragoni? Vampiri?

Pot doar să spun că mie *chiar* începe să îmi fie dor de teoria mea cu extratereştri.

Mai ales atunci când intrăm în cantină și – surprize, surprize – toată lumea se uită la mine. Ca de obicei. Am crezut că se întâmpla din cauză că eram fata cea nouă. Acum nu pot să nu mă gândesc că este din cauză că eu sunt fata umană. Ceea ce mă face apoi să cuget dacă se gândește vreunul dintre ei să mă mănânce sau nu!

Oare lupii metamorfi mănâncă oameni? Sau doar vampirii fac asta? Dar dragonii? Ei ce mănâncă?

Chiar sper că ființele umane nu sunt pe lista lor cu delicatese. Totuși, speranța nu mi-a adus prea multe în ultima lună. Nu mă pot aștepta să îmi aducă nici asta.

— Știi ceva? îi spun lui Macy în timp ce ne croim drum spre bufetul din partea din față a sălii de mese. Poate că ar trebui să mă întorc în cameră.

— Ce-i în neregulă?

Îmi cercetează fața cu o figură îngrijorată.

— Ești amețită? Sau slăbită?

— Mă simt... nelalocul meu.

— Oh!

Înțelege acum.

— Sunt aceiași oameni cu care ai fost la ore ieri. Aceiași cu care ai participat la bulgăreală cu o zi înainte.

— Aceiași oameni care m-au urmărit de când am ajuns aici. Am crezut că vor fi trecut peste asta până acum, că s-au obișnuit cu mine. Dar *niciodată* nu o să se obișnuiască să aibă un om aici.

— Urăsc să fiu cea care îți spune asta, Grace, dar uitățurile pe care le primești zilele astea au mult mai mult de-a face cu Jaxon decât cu tine.

Nu mă deranjez să îmi ascund confuzia.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că el e un tip important pe aici. Evident. Și și-a arătat interesul pentru tine. Ceea ce te face *pe tine* importantă

pe aici. Te face și persoana pe care optzeci la sută din populația feminină de aici vrea să o ucidă.

— Pentru că sunt toate geloase, nu? Nu pentru că...

— Da, Grace!

Își dă ochii peste cap.

— Pentru că sunt geloase. Vor să fie acolo unde ești tu.

— Bandajată și cu dureri în tot corpul, cu o gleznă slăbită și o mușcătură de vampir pe gât? glumesc eu.

— Exact! îmi trântește înapoi. Acum, ne putem așeza la coadă, te rog? E ziua croasanților cu ciocolată, și se dau repede.

— Desigur!

Îi fac semn să o ia înainte.

— Cine sunt eu să mă bag între o fată și croasantul ei cu ciocolată?

— O întrebare pe care toți băieții de aici și-o pun cel puțin o dată în zilele de miercuri, se aude o voce familiară fix în spatele meu.

— Bună, Flint!

Mă întorc spre el cu un zâmbet un pic forțat. Nu pentru că faptul că e dragon mă face să îl plac mai puțin, ci pentru că faptul că este dragon *MĂ ÎNSPĂIMÂNTĂ*.

— Bună, Fată Nouă!

Mă privește din cap până-n picioare.

— Trebuie s-o spun, nu sunt un mare fan al noului tău look!

Îmi ating bandajele, complexată.

— Nici eu.

— Pun pariu!

Se întinde și mă mângâie liniștitor cu mâna pe brațul nevătămat.

— Nu arăți prea bine. De ce nu te duci să te așezi și mă lași pe mine să îți aduc o farfurie?

— Nu trebuie să faci asta.

— Știu că nu *trebuie* să o fac. Dar tot mă simt vinovat pentru toată chestia cu *căzutul din copac*. Asta o să mă ajute să mă revanșez pentru ea.

Îmi aruncă o privire imploratoare.

— Pentru ce te simți vinovat? M-ai salvat de la o rănire mai urâtă.

Pentru prima dată, mă întreb dacă motivul pentru care nu s-a lovit este pentru că e dragon. Dacă e așa, atunci mă bucur că nu este om, mă bucur că nu a fost în pericol din cauza mea.

Mă uit în sus la el, la fața lui incredibil de frumoasă, la ochii chihlimbarii strălucitori, la rânjetul fermecător și mă întreb dacă văd dragonul sau omul. Sau poate că îi văd pe amândoi. Cine știe?

Apoi ridică din sprâncene spre mine, și mă întreb de ce contează chestia asta, când Flint – orice și oricine o fi – e prietenul meu.

— Mersi din nou pentru aia, apropo! Chiar apreciez.

— Încetează, Grace! Nu ai fi fost sus, în acel copac, dacă nu aș fi fost eu.

— Cred că va trebui să fim de acord că nu suntem de acord în privința asta, îi spun.

— Bine! O să fim de acord că nu suntem de acord... de îndată ce mă lași să îți aduc micul dejun.

Îmi arată cel mai fermecător zâmbet, cel care probabil că m-ar fi dat pe spate dacă nu l-aș fi văzut pe Jaxon primul.

Dar l-am văzut pe Jaxon, iar acum el este cam tot ce mai *pot* să văd, vampir sau nu!

Încep să mă mai contrazic puțin cu Flint – m-am săturat ca oamenii să mă trateze de parcă aș fi invalidă –, dar ținem coada în loc. Și, de vreme ce ultimul lucru pe care îl vreau este să mă dau și mai mult în spectacol, pur și simplu cedez.

— Bine! Un croasant cu ciocolată, dacă găsești.

— Oh, o să iau unul! mă asigură el.

— Nici nu mă îndoiesc. Și niște fructe.

— Sigur. Și ce vrei să bei?

Rânjesc.

— Surprinde-mă!

Ochii i se întunecă și, pentru o clipă, ceva lucește în ei. Dar, înainte să reușesc să îmi dau seama ce anume, a dispărut, iar lumina a apărut iar. La fel și tachinarea, în timp ce spune:

— Crede-mă, asta am de gând să fac.

Apoi mă apucă de ambii umeri și mă întoarce.

— Eu stau acolo. Arată spre capătul mesei din centru și adaugă: Mai sunt câteva scaune libere. De ce nu te duci acolo, iar eu o să vin imediat cum iau farfuriile?

— Sună bine!

Fac cum spune, oprindu-mă doar cât să îi zic lui Macy unde voi sta.

Flint mă urmărește în tot acest timp, dar bănuiesc că o face din cauză că nu are încredere în mine să mă așez, efectiv. Ce nu își dă el seama e că, atunci când alternativa e să stau în picioare, ca o penibilă, așteptându-l, în timp ce toată lumea se zgâiește la mine, e nevoie de tot autocontrolul să nu fug spre un scaun. De preferat, în colțul din spate al camerei.

Mai ales când îi văd pe Mekhi și pe Luca îndreptându-se spre mine, cu încruntături întunecate pe fețele de obicei relaxate. Mă gândesc să îi aștept, dar chiar nu vreau să aud ce au de spus. Și nu vreau să le explic de ce eu și Macy am decis că ar fi în regulă să venim la cantină – cel puțin nu în fața majorității elevilor.

Așa că, în loc să îi aștept să mă prindă din urmă, fac ce ar face orice fată care nu vrea să stea de vorbă cu un băiat: mă îndrept spre teritoriul altui băiat. În acest caz, spre masa unde stau Flint și prietenii lui.

Poate că nu este cea mai curajoasă sau isteață mișcare, dar e cu siguranță drumul cu cele mai puține hopuri. Nu mi-e rușine să recunosc că mi-ar fi mai bine cu mai puține hopuri. Mai ales azi.

Sunt destul de sigură și că a funcționat – Ordinul și Flint se displac *atât* de mult –, cu excepția zgomotului groaznic și chinuitor care taie aerul de deasupra mea exact când mă apropii de partea de masă a lui Flint.

42

Ce bine că nu sunt clătite în meniul de azi!

E UN ZGOMOT GROAZNIC ŞI, ÎN TIMP CE PRIVESC ÎN SUS, ÎNcercând să îmi dau seama ce ar putea să îl provoace, văd cel mai mare candelabru de cristal din acest loc desprinzându-se de placa grea care îl ţine în loc pe tavan. Am cam o jumătate de secundă să mă gândesc *Oh, căcat,* apoi cineva este acolo, izbindu-şi trupul de al meu.

Lovitura îmi taie respiraţia – sau poate că este căzătura ulterioară, cu faţa înainte în cel mai apropiat perete, cea care o face. Oricum, e o luptă să îmi recapăt respiraţia, mai ales de vreme ce există un corp lung şi suplu apăsându-mi spatele, braţele lui înconjurându-mă ca o cuşcă de ambele părţi.

Îmi dau seama că, în acelaşi timp, se aude o bubuitură puternică. Pentru o secundă, tot ce pot să aud este clinchetul sticlei în timp ce se sparge şi zboară, lovind totul în calea ei. Băiatul din spatele meu mormăie şi se înfăşoară şi mai strâns în jurul meu, şi atunci ştiu. Poate că nu reuşesc să iau o gură completă de aer încă, dar e destul oxigen în trupul meu ca să îmi funcţioneze creierul din nou. Iar creierul meu proaspăt funcţional înregistrează un lucru, mai presus de toate – că tipul care s-a înfăşurat în jurul meu în clipa asta este *Jaxon.*

— Te simți bine? întreabă, de îndată ce sticla încetează să mai zboare.

Nu îi răspund – nu pot. Plămânii încă nu îmi funcționează la capacitate maximă și nici vocea.

Încerc să încuviințez din cap, dar acesta e evident că nu este un răspuns suficient de bun pentru el, pentru că mă întoarce pe loc, mâinile lui trecând peste corpul meu în timp ce ordonă:

— Răspunde-mi, Grace! Te simți bine?

— Mă simt bine, reușesc să icnesc, până la urmă.

Ciudat, dar abia atunci reușesc să îl privesc cum trebuie pentru prima dată și îmi dau seama că poate eu sunt OK, dar el cu siguranță nu este.

— Sângerezi, zic eu.

— Mă simt bine.

Ridică din umeri, alungând ideea.

— Te doare ceva?

— Nu eu sunt cea rănită.

Îmi trec ușor un deget peste partea dreaptă a feței lui, oprindumă la fiecare loc sângeros.

— Ce cauți aici? Am crezut că mai dura câteva ore până te întorceai.

Ochii lui întunecați mocnesc – și nu în sensul bun.

— Evident!

Nu știu cum să răspund la asta, iar el nu pare să fie în starea în care să mă asculte, oricum, așa că bag mâna în geantă (un punct pentru vanitate) și scot mica trusă de prim ajutor pe care o țin înăuntru. E un obicei pe care l-am căpătat după ce părinții mei au murit în accidentul de mașină – ridicol, de vreme ce ar fi fost nevoie de mai mult decât de o trusă de prim ajutor ca să îi salveze, la ce răni aveau. Totuși, după moartea lor, când mă panicam din orice, mama lui Heather mi-a sugerat asta, și, naiba știe din ce motiv, m-a calmat. Astăzi e prima dată când chiar o să îmi prindă bine, totuși.

— Stai jos! îi spun, iar când nu se mișcă, îmi pun mâinile pe pieptul lui și îl împing ușor.

Nu se clintește.

— Te rog! îi spun, ducându-mi o mână să îi cuprind cu palma obrazul nevătămat, dar cu cicatrice. Ești rănit. Lasă-mă să am grijă de tine!

Secunde la rând, tot nu se mișcă, doar se holbează la mine, fără să clipească. Îmi trimite fiori pe șira spinării – nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Jaxon așa de furios. Ceea ce... bine... Poate fi cât de furios vrea, atâta timp cât mă lasă să îi îngrijesc rănile.

— Te rog! spun din nou, și, de data asta, îl împing ușor în piept.

Tot nu spune nimic, dar încet, cu de-a sila, îmi permite să îl ghidez spre cel mai apropiat scaun.

Macy ajunge în dreptul meu cam în același timp în care îl așez pe Jaxon pe scaun. Lacrimile îi curg pe față în timp ce își aruncă brațele pe după gâtul meu.

— Dumnezeule, Grace! Te simți bine?

— Mă simt bine, mă simt bine, îi spun chiar în timp ce încerc să mă desfac din îmbrățișarea ei.

Ce e în neregulă cu ea și cu Jaxon? Chiar nu văd că el este cel rănit? Poate că nu e nicio mare scofală când vampirii sângerează; nu știu. Dar e o mare scofală pentru mine.

Scot un șervețel antibacterian din pachet și îl apăs ușor pe obrazul lui. Nu tresare. De fapt, nu se mișcă deloc, doar privește fix înainte, împietrit. Totuși, îi curăț rana cu grijă, asigurându-mă că nu are niciun ciob în ea, înainte să storc unguent pe obrazul lui și să aplic un plasture. Mă opresc un moment să mă gândesc dacă are nevoie de unguent – oare vampirii pot face infecții? Dar el nu mă oprește, și nici Macy nu o face, așa că ajung la concluzia că, chiar dacă nu este necesar, cel puțin nu îi va face rău.

Deja adulții forfotesc prin sala de mese, profesorii verificând dacă sunt răniți și încercând să scoată elevii din încăpere pe cât de repede posibil. E o treabă surprinzător de silențioasă, una căreia nu îi acord prea multă atenție în timp ce mă mut la tăietura neregulată de pe brațul lui Jaxon.

Sunt destul de sigură că arată mai rău decât este, ținând cont de faptul că nu a sângerat mult și că deja se coagulează. Mă întreb dacă, poate, veninul lor nu este singurul lucru cu un coagulant rapid în el. Totuși, curăț rana la fel de temeinic ca pe cea de pe obraz. Trebuie să recunosc că sunt puțin surprinsă că niciun profesor nu a trecut pe la noi și nu a încercat să îl trimită pachet la asistentă, dar poate că sunt oameni cu răni mai urâte, iar eu nu văd.

Abia când termin să îi bandajez mâna și fac un pas în spate îmi dau seama că există un motiv foarte bun pentru care nimeni nu a încercat să îl ducă pe Jaxon să primească îngrijiri medicale. E același motiv pentru care e atât de liniște în încăpere, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat.

Ceilalți cinci membri ai Ordinului ne-au înconjurat.

Sunt la câțiva metri depărtare, dar cu siguranță au făcut un perimetru în jurul meu și al lui Jaxon, unul de care nici Macy nu a reușit să treacă. Nu că ar încerca prea mulți oameni să treacă, efectiv. Flint se ceartă cu Byron, care nu se clintește, dar, în afară de asta, toată lumea stă la distanță. Urmărind și, evident, așteptând, deși nu sunt sigură ce anume.

E un sentiment straniu să știu că ei așteaptă ceva ce eu nu pricep, și îmi face stomacul să mi se strângă și nervii să mi se agite de-a lungul șirei spinării. Presupun că e din cauză că am făcut ceva greșit, dar ce ar fi trebui să fac? Să îl las, pur și simplu, să sângereze?

— Îmi... pare rău!

O spun sacadat în timp ce îmi strâng trusa de prim ajutor.

— Presupun că nu ar fi trebuit să fac asta.

— Nu îți cere scuze, mârâie Jaxon în timp ce se ridică. Și nu-ți pleca așa capul. Nimeni de aici nu are dreptul să îți spună absolut nimic.

— Am vrut doar să te ajut. Și să îți mulțumesc că m-ai salvat!

— Nu ar fi trebuit să te salvez dacă ai fi fost în camera ta, unde ar fi trebuit să fii. Unde ți-am spus să stai.

Scoate ultima propoziție printre dinții încleștați.

Mă simt ofensată de partea cu „unde ți-am spus să stai" din afirmația lui, dar, ținând cont de faptul că încă tremură un pic, decid să nu fac mare caz din asta. Încă. În schimb, îi explic:

— Lui Macy și mie ne era foame. În plus, de îndată ce am deslușit misterul mușcăturii mele, ne-am gândit că ar fi în regulă să venim aici pentru micul dejun. Se pare că asistenta...

— Candelabrele nu cad de unele singure, îmi spune. Și nici crengile copacilor.

— Creanga nu a căzut, pur și simplu. Vântul bătea ca nebunul.

— Sunt cel puțin două sute de oameni doar în camera asta, capabili să producă acel gen de vânt. Și aproape tot atât de mulți, capabili să trântească acel candelabru.

Vorbește încet acum, atât de încet, încât trebuie să mă chinui să îl aud, chiar dacă este fix în fața mea.

— Tot încerc să îți spun, dar nu vrei să mă asculți. Cineva încearcă să te omoare, Grace!

43

Ce nu te omoară tot te bagă în sperieți

INIȚIAL, NU PROCESEZ CUVINTELE LUI. ȘI, CÂND ÎN SFÂRȘIT O fac, mai durează niţel până îmi amintesc cum să îmi formez propriile cuvinte.

— Să *mă* omoare? îi şoptesc până la urmă, în timp ce stomacul îmi cade în călcâie, iar un fior rece îmi traversează şira spinării.

Sau, mai bine zis, *încerc* să şoptesc, pentru că e destul de greu să îmi menţin vocea superjoasă, acum, că chiţăitul mi-a revenit.

Aş fi jenată, dar, să fiu sinceră, mă simt de parcă am multe chestii despre care să chiţăi. A fost o dimineaţă nebună, iar loviturile continuă să vină.

— Asta e ridicol, îi spun în timp ce îmi şterg de fustă palmele subit transpirate. De ce?

— Nu ştiu încă.

Inspir adânc, încercând să preiau controlul asupra inimii, care îmi bate nebuneşte, chinuindu-mă să gândesc prin atacul de panică ce mă izbeşte. Îmi ia un minut, dar reuşesc să fac anxietatea să se potolească suficient, încât să pot răspunde:

— Nu are nicio logică. Sunt inofensivă.

Mai ales la școala asta. Adică, nu sunt o amenințare la o școală normală. Sunt al dracului de sigură că nu sunt o amenințare la o școală unde un sfert din elevi pot scuipa foc și zbura.

— Sunt o mulțime de cuvinte pe care le-aș folosi ca să te descriu, Grace. „Inofensivă" nu e unul dintre ele.

Privește prin încăpere cu ochii mijiți, gânditor sau amenințător, nu pot fi sigură.

— Și dacă *eu* știu asta, o știu și ei.

— Jaxon!

Îmi înconjor talia cu brațele și mă leagăn ușor pe călcâie în timp ce încerc să îl conving să fie rezonabil. În timp ce încerc să mă conving *pe mine* că vorbele lui nu înseamnă nimic.

— Nu poți crede asta cu adevărat. Ești doar supărat din cauză că aproape am fost rănită. Nu gândești limpede.

— Întotdeauna gândesc limpede.

Începe să spună mai multe, dar ceva de peste umărul meu îi atrage atenția. Ochii i se mijesc până când devin ca niște mici crăpături care îmi fac inima să îmi bată nebunește din nou.

Mă întorc și îi urmăresc privirea, doar ca să îl găsesc holbându-se la funia ce ține candelabrul, în așa fel, încât să poată fi coborât pentru a fi curățat. Sau, mai bine zis, ce a mai rămas din funie, pentru că, chiar și de aici, văd că e ruptă în două.

— S-a rupt, îi spun, dar e o nesiguranță în vocea mea când rostesc cuvintele.

Pentru că, oare cât de des se rup, efectiv, funiile astea?

— Uneori, funiile...

Jaxon mă întrerupe cu:

— Unchiul tău e aici.

— Și? Vreau să vorbim despre asta.

— Mai târziu!

Înainte să apuc să mai dau glas altei obiecții, unchiul Finn ajunge lângă noi.

— Grace, scumpo, îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să ajung la tine! Eram afară, în curtea şcolii.

Mă trage într-o îmbrăţişare şi mă ţine strâns.

În mod normal, mi s-ar părea liniştitor – felul în care se simte şi miroase asemănător cu tata. Dar, în clipa asta, nu mă pot gândi decât la privirea lui Jaxon când mi-a spus că cineva încearcă să mă omoare. Expresia îi era goală, complet indescifrabilă. Dar arzând în profunzimea ochilor lui, acolo unde cei mai mulţi oameni nu reuşesc să privească, era cea mai înfricoşătoare furie pe care am văzut-o vreodată.

Nu vreau să îl las singur cu asta, nu vreau să îl las prins în capcana propriei minţi. Dar indiferent cât îl bat pe spate pe unchiul Finn şi îl asigur că sunt în regulă, el nu pare să îmi dea drumul prea curând.

— Nici nu pot să îţi spun cât de îngrozit sunt că ţi s-a întâmplat asta, zice când se retrage, în final.

Ochii lui albaştri, atât de asemănători cu ai lui Macy şi ai tatei, sunt trişti şi înnegurati.

— O dată este inacceptabil. De două ori în două zile...

Presupun că ar trebui să mă consider norocoasă că nu ştie despre căzătura mea din copac de acum câteva zile. Trei experienţe la un pas de moarte într-o săptămână înseamnă mult pentru oricine.

Pe de altă parte, când mă gândesc la asta, parcă Jaxon nu mai pare atât de paranoic. Şi, poate, eu nu sunt suficient de paranoică.

— Ei bine, haide să te scoatem de aici! spune unchiul. Nu planificasem să mergi la cursuri astăzi, oricum, dar aş vrea să vorbesc cu tine înainte să te întorci în cameră.

— Oh, sigur!

Nu îmi pot imagina ce ar fi de discutat – adică, ce-ar mai fi de spus în afară de *pfiu, a fost cât pe ce* –, dar, dacă îl va face să se simtă mai bine, n-am nimic împotrivă.

Doar că instinctul urlă la mine să nu îl părăsesc pe Jaxon, urlă că acesta nu este momentul să plec de lângă el, deşi nu ştiu de ce.

— Dar pot veni la tine la birou puțin mai târziu? Am câteva chestii pe care trebuie să le fac mai întâi...

— Jaxon a plecat deja, Grace.

Mă întorc pe călcâie și văd că unchiul meu are dreptate. Jaxon *a plecat*.

— Vreau să vorbesc cu tine înainte să îl vezi din nou, oricum.

Nu știu ce înseamnă asta, dar nu îmi place cum sună. Cum nu îmi place nici faptul că, din nou, Jaxon a plecat fără ca măcar să își ia la revedere.

Cum face chestia asta? mă întreb în timp ce îmi urmez unchiul fără tragere de inimă. Cum dispare pur și simplu fără ca eu să îl aud măcar sau să îl simt când se mișcă? E o chestie de-ale vampirilor? Sau o chestie de-ale lui Jaxon? Sunt destul de sigură că e o chestie de-ale lui Jaxon, dar în timp ce merg spre ușile sălii de mese îmi dau seama că și toți ceilalți membri ai Ordinului au dispărut. Toți au plecat, iar eu habar n-am avut.

Ceea ce doar susține ceea ce îi spuneam lui Jaxon înainte să apară unchiul meu. Sunt doar un om inofensiv – de ce naiba ar crede cineva de aici că sunt suficient de periculoasă, încât să încerce să mă omoare?

Adică, Jaxon, sigur. Sunt surprinsă că nu stau la coadă în jurul castelului să își încerce norocul cu el – totul la tipul ăsta urlă putere totală, completă, *absolută*. Sunt destul de sigură că singura chestie care îl ține în siguranță e că aceleași lucruri urlă al dracului de periculos. Nu îmi pot imagina pe cineva suficient de nebun aici, încât să îl provoace – chiar și Flint s-a retras imediat după lupta cu bulgării de zăpadă.

Motiv pentru care trântirea unui candelabru în capul lui Jaxon are sens. Dar trântirea unuia în capul meu? Ei, hai! O vrajă greșită, un atac al lupilor sau chiar *un cutremur*, și m-am dus. De ce să te deranjezi să îmi trânteșți în cap un întreg candelabru, când un geam spart aproape că m-a rezolvat de unul singur?

Unchiul Finn nu spune nimic în drum spre biroul lui şi nici eu nu o fac. Trebuie să recunosc că sunt surprinsă totuşi când intră pe ceea ce trebuie să fie cel mai puţin ornamentat coridor din tot locul acesta şi apoi se opreşte în faţa uşii care arată cel mai plictisitor. Nu prea se potriveşte cu ideea mea de birou al oricărui director de şcoală, mai ales a directorului unei şcoli care şi-a asumat responsabilitatea de a educa elevi cu o multitudine de puteri paranormale.

Impresia iniţială e întărită atunci când deschide uşa şi mă zoreşte să intru în cea mai plictisitoare cameră existentă. Mochetă gri, pereţi gri, scaune gri. Singurul loc luminos din cameră – dacă îi poţi spune aşa – este biroul din lemn de cireş masiv plin cu teancuri de hârtii, dosare şi un laptop deschis.

În esenţă, arată că orice alt birou de director pe care l-am mai văzut – doar că draperiile sunt mai groase, iar covorul gri e un pic mai pufos.

Mă prinde holbându-mă şi rânjeşte.

— Surprinsă?

— Un pic. Am crezut că va fi mai...

— Mai?

Sprâncenele i se ridică.

— Pur şi simplu mai mult. Fără supărare, unchiule Finn, dar asta este, cu siguranţă, cea mai sobră cameră pe care am văzut-o vreodată. Presupun ca m-am aşteptat ca un vrăjitor să aibă mai mult fler.

— Ce bine că nu sunt vrăjitor, atunci, ha?

— Poftim?

Mintea îmi şovăie.

— Am crezut... Macy a zis că... eu nu...

— Relaxează-te, Grace! spune unchiul meu, râzând. Doar încercam să înveselesc atmosfera. Macy mi-a spus că a dat tot din casă.

— Fără supărare, dar e cam greu să ţii treburile în casă când eu am urme de colţi pe gât.

— *Touché!*

Înclină din cap, arătând spre unul dintre scaunele simple și gri din fața biroului în timp ce el îl ocolește.

— Ia un loc!

— Îmi pare rău că a trebuit să afli așa, continuă el când suntem amândoi așezați. Nu asta mi-am dorit pentru tine.

Arată atât de trist, încât vreau să îi spun că e în regulă, doar că chiar nu este.

— De ce nu mi-ai spus tu? Sau tata? De ce nu a recunoscut niciodată că a fost...

Glasul mi se stinge, încă chinuindu-mă cu ideea ca tata a fost un vrăjitor adevărat. Sau, cel puțin, că s-a născut că fiind unul.

— Cred că termenul pe care îl cauți este vrăjitor, îmi spune unchiul meu, completând cuvântul pe care mi-e greu atât de greu să îl pronunț – sau să îl cred – cu un zâmbet plin de înțelegere. Și, da, tatăl tău a fost vrăjitor, unul foarte puternic, la un moment dat.

— Înainte să renunțe la asta pentru mama.

— E un pic mai complicat de atât.

Unchiul meu face o grimasă și își clatină cumva capul înainte și înapoi.

— Niciun vrăjitor nu renunță la puterea lui de bunăvoie, dar unii, ca tatăl tău, sunt dispuși să riște totul pentru binele suprem.

Nu așa a descris Macy lucrurile, ceea ce mă face să mă întreb ce anume nu știe verișoara mea despre tata. Și ce știe unchiul meu.

— Ce... ce vrei să spui? întreb, în timp ce inima aproape că îmi stă în loc. Ce a făcut?

Pentru o secundă, unchiul meu privește în gol, dar ochii i se limpezesc la auzul întrebării mele.

— E o poveste lungă, îmi spune. Una pentru o altă zi, ținând cont de faptul că ai trecut prin destule în dimineața asta.

— Sunt destul de sigură că am trecut prin destule cât pentru multe dimineți, răspund. Pentru toate diminețile, chiar.

— Da, așa este!

Oftează.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, de fapt. Ai avut o primă săptămână de pomină, domnișoară.

Ce subestimare! Aștept să spună mai multe, aștept să se întâmple ceva, chiar dacă am impresia ca s-au întâmplat o sută de alte chestii deja, dar timpul trece, iar el nu rostește o vorbă. În schimb, doar își ține mâinile unite ca o turlă în fața bărbiei și se holbează la mine peste birou. Nu știu dacă o face pentru că mă așteaptă pe mine să mă destram sau dacă doar încearcă să găsească modul potrivit în care să spună ce vrea să spună. Mă gândesc că trebuie să fie a doua variantă, pentru că eu nu am făcut nimic greșit. Nu am secrete de dezvăluit, mai ales în comparație cu bărbatul care conduce o școală pentru monștri.

Liniștea prelungită îmi dă totuși timp de gândire. La toate lucrurile greșite. Inclusiv la faptul că, în ultima săptămână, puținul control pe care l-am avut asupra vieții mele a dispărut complet.

Adică, pe bune. Deces din pricina unui candelabru trebuie să fie una dintre cele mai rare și bizare morți de pe planetă. Toată chestia pare ridicolă, indiferent ce spune Jaxon. Dar să îmi pierd părinții așa cum s-a întâmplat – să îi am de la fericiți și vii la reci și morți dintr-o clipă în alta – m-a învățat cât de ușor e, mai exact, ca viața să se stingă.

Simplu ca o clipire, un pocnet din degete, o întoarcere greșită în momentul greșit.

Îmi închid ochii strâns în timp ce imaginile mă inundă, disperată să le opresc înainte să îmi umple mintea. Înainte să mă copleșească și să mă îngroape în durerea din care abia încep să învăț cum să ies.

Probabil că suferința mi se citește pe față, pentru că, dintr-odată, unchiul meu rupe tăcerea ca să mă întrebe:

— Ești sigură că te simți bine, Grace? Candelabrul a fost uriaș... și înspăimântător.

A *fost* uriaș și înspăimântător, și nu sunt sigură cum de viața mea mi-a scăpat atât de mult de sub control. Acum cinci săptămâni, eu și Heather eram la cumpărături după rochii pentru bal și ne plângeam de engleza pentru avansați. Acum sunt orfană și locuiesc cu o jumătate de enciclopedie de ființe supranaturale, evitând moartea în mod regulat. În ritmul ăsta, singura mea speranță e că universul nu îmi poartă pică de genul *Destinație finală*.

— Mă simt bine, îi spun, pentru că, fizic, așa e.

Nu am nici măcar o zgârietură – sau, cel puțin, nu una nouă.

— Doar puțin zdruncinată.

— O, scutește-mă, puștoaico! *Eu sunt* traumatizat, și nici măcar nu am fost acolo. Nu pot crede că ești doar puțin zdruncinată.

Se întinde după mâna pe care o țin pe birou și o mângâie ușor, într-un mod un pic stânjenitor. Știu că încearcă să fie liniștitor, dar ochii lui sunt plini de îngrijorare în timp ce îmi cercetează fața.

Fac tot posibilul să mă asigur că nu va găsi nimic și probabil că reușesc pentru că, până la urmă, clatină din cap și se lasă pe spate în scaun.

— Ești exact ca mama ta, știi asta? Și ea a înfruntat mereu cu capul sus orice i-a servit viața. Fără lacrimi, fără istericale, doar hotărâre clară, calmă.

Menționarea în treacăt a mamei acum – când îmi e atât de dor de ea – mă distruge, mă face să strâng mâinile în pumni și să îmi înfig unghiile în palme, într-un efort de a-mi păstra calmul.

Mă ajută faptul că unchiul Finn nu insistă, zăbovind asupra capacității incredibile a mamei de a trece peste toate cu calm – ceva ce eu nu am moștenit, indiferent ce crede unchiul meu. În schimb, deschide ceva pe calculatorul lui și scoate la imprimantă.

— Chiar ești sigură că te simți bine? Nu vrei să te vadă Marise? întreabă pentru ceea ce pare a fi a mia oară.

În niciun caz! Știu că Macy a zis că asistenta m-a mușcat ca să îmi poată obloji artera, dar asta nu înseamnă că sunt nerăbdătoare să o las în preajma gâtului meu din nou – sau a oricărei alte părți anatomice ale mele, de fapt.

— Jur că mă simt bine. Pentru Jaxon ar trebui să îți faci griji. Îl m-a apărat de sticlă ca un scut.

— Deja i-am solicitat lui Marise să îl consulte, îmi spune. Și îl voi chema la mine mai târziu ca să îi mulțumesc că a salvat-o pe nepoata mea preferată de la a fi rănită.

— Singura nepoată, îi reamintesc, intrând în jocul pe care l-am jucat întreaga mea viață.

E o mică frântură de normalitate în ziua asta, care numai normală nu e, și mă agăț de ea cu ambele mâini.

— Singura și preferata, îmi spune. Una nu o exclude pe cealaltă.

— OK, unchiule preferat. Presupun că nu!

— Exact!

Zâmbetul lui puțin forțat se transformă într-un rânjet încântat. Dar nu ține prea mult, în timp ce tăcerea se pogoară încă o dată peste noi.

De data asta, nu pot să mă abțin să nu mă foiesc – nu pentru că sunt agitată, dar pentru că vreau să ies de aici și să ajung la Jaxon. Părea să fie cu nervii întinși la maximum mai devreme, și vreau doar să mă asigur că nimic rău nu se întâmplă – lui sau oricui altcuiva.

Dar e evident că unchiul Finn interpretează foiala mea ca fiind cu totul altceva, pentru că își trece o mână prin păr, oftând adânc. Apoi spune:

— Deci, acum, că pisica a ieșit din sac[1]...

[1] Joc de cuvinte în engleză, pornind de la expresia *the cat is out of the bag*, care semnifică faptul că a fost dezvăluit un secret, că adevărul a ieșit la iveală (n. tr.).

— Nu vrei să spui vârcolacul? întreb, cu o sprânceană ridicată. Sau aveţi şi pisici metamorfe pe aici?

Râde.

— Nu, doar lupii şi dragonii, pentru moment.

— Doar.

Tonul îmi e plin de ironie.

— Probabil că ai o mulţime de întrebări.

O mulţime? Exclus! Doar vreo două sau trei milioane. Începând cu întrebarea pe care am pus-o mai devreme şi la care el a ales să nu răspundă.

— De ce nu mi-ai spus? Ai fi putut să îmi spui când mi-ai cerut să mă mut în Alaska, când ai venit la înmormântare.

— M-am gândit că erai destul de copleşită atunci, şi ultimul lucru de care aveai nevoie era să încerc să te conving că vampirii şi vrăjitorii există.

E un punct de vedere corect. Totuşi...

— Şi după ce am ajuns aici?

Răsuflă lung.

— M-am gândit că te vei acomoda încet. În acea primă noapte, planificasem să îţi spun că lucrurile erau diferite de cum te-ai fi aşteptat, dar ai avut cel mai nasol rău de altitudine. Apoi toate celelalte s-au întâmplat, şi a părut mai simplu să păstrez secretul faţă de tine pentru o vreme. Mai ales când doamna doctor Wainwright mi-a spus că, după ce a vorbit cu doamna doctor Blake, a crezut că ar fi mai bine să te las să te acomodezi cu Alaska şi cu marea schimbare din viaţa ta, înainte să trebuiască să te confrunţi cu faptul că tot ce ai auzit vreodată despre lumea supranaturală era, de fapt, adevărat.

— Totul?

E rândul meu să ridic din sprâncene.

— Poate nu *totul*. Dar o mare parte, cu siguranţă.

Ceea ce spune are logică, presupun, dar tot sunt sceptică – mai ales de vreme ce nu am apucat nici măcar să o cunosc pe doamna

doctor Wainwright încă. Dar cum ar putea crede cineva, cu adevărat, că ar putea ascunde faptul că şcoala asta e plină cu chestii care umblă noaptea?

Adică, atunci când mă gândesc la Flint sărind dintr-un copac să mă salveze, sau la Macy, făcând o vrajă fix în faţa mea, sau la metamorfi, care se plimbă pe aici în nimic mai mult decât o pereche de blugi, sau la Jaxon... făcând orice o face Jaxon, pare imposibil de imaginat că nu o să mă prind. Sigur, m-am gândit la extratereştri în loc de vampiri, dar tot am ştiut că ceva era foarte, foarte aiurea.

Probabil că scepticismul mi se citeşte pe faţă, pentru că unchiul meu face, oarecum, o grimasă.

— Mda! Privind retrospectiv, a fost un plan prost de la cap la coadă. Nu e chiar uşor să ascunzi faptul că vampirii şi dragonii există, atunci când suntem în mijlocul unui uriaş război pentru teritorii.

— Război pentru teritorii? întreb, pentru că Macy deja a făcut aluzie la acelaşi lucru.

M-am gândit că vorbea despre porcăriile cu bisericuţele de rahat de la liceu, dar acum, că ştiu că vorbim despre specii supranaturale diferite, avertismentul ei are mult mai multă logică.

Şi pare mult mai înspăimântător.

El clatină din cap.

— Asta e pentru o altă zi. Sunt destul de sigur că ai avut parte de cât de multe chestii poţi îndura astăzi – ştiu că aşa a fost în cazul meu. Ceea ce mă duce la motivul pentru care te-am chemat aici cu adevărat.

E cam cea mai proastă schimbare de subiect posibilă, şi aproape că îi spun asta, pentru că ştiu că e mai mult din poveste decât îmi spune el. Mult mai mult. Sunt, de asemenea, sigură că sunt mult mai multe poveşti despre care habar nu am, darămite informaţia care se desprinde din ele. Dar nu cred că cearta cu unchiul e modalitatea prin care să îl fac să vorbească.

Așa că, în loc să cer răspunsuri la acele foarte, foarte multe întrebări, îmi muşc limba şi aştept să aud ce are de spus.

— Mă gândeam, o grămadă de chestii groaznice ţi s-au întâmplat de când ai ajuns aici.

— Nu prea multe chestii mi s-au întâmplat cu adevărat, îi reamintesc. Jaxon m-a salvat de o grămadă de ori.

— Ştiu că a făcut-o, dar nu te poţi baza pe el să fie mereu prin preajmă. Aici se întâmplă chestii care nu se petrec în alte şcoli – după cum ai văzut în ultimele zile. Ce s-a întâmplat cu cutremurul a fost un accident ciudat, şi sunt sigur că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu candelabrul. Dar m-a făcut să mă gândesc. Ce ţi se va întâmpla dacă cineva pierde controlul asupra propriilor puteri atunci când Jaxon sau Flint, sau Macy nu sunt prin preajmă să te dea la o parte din calea pericolului? Ce se întâmplă dacă ajungi să fii rănită grav?

Clatină din cap.

— Nu aş putea să trăiesc cu asta.

— Asta crezi că s-a întâmplat? Cineva a pierdut controlul asupra puterilor lui?

— Nu suntem siguri, dar cu presupunerea asta lucrăm acum. Vreo vrăjitoare a încercat să vadă ce poate face şi *bum*... Deşi nu am pierdut cu adevărat vreun candelabru până acum, am avut cristale care au zburat prin cameră. Printre altele.

Asta ar putea fi cea mai bună veste pe care am auzit-o toată ziua, pentru că înseamnă că Jaxon probabil că s-a panicat degeaba. Nimeni nu încearcă să mă omoare – cineva doar a făcut o gafă cu propriile puteri, iar eu s-a întâmplat să fiu în cale. Ceea ce are mult mai multă logică decât să mă gândesc că cineva chiar ar putea încerca să îmi vină de hac.

— Oricum...

Unchiul meu îşi uneşte iar buricele degetelor.

— De aceea vreau să te trimit înapoi în San Diego.

44

Sweet Home Alaska[1]

— SĂ MĂ TRIMIȚI ÎNAPOI?

Oroarea alunecă prin mine precum un avion pe o pistă înghețată – rapidă, disperată, mistuitoare.

— Ce vrei să spui? Nu mă așteaptă nimeni și nimic acolo.

— Știu.

Clatină trist din cap.

— Dar încep să mă gândesc că nici aici nu există nimic bun pentru tine. Cel puțin, acolo vei fi în siguranță.

— Vrei să spui așa cum au fost și părinții mei?

Cuvintele sunt smulse din mine, aspre, dureroase și înfricoșate. Să mă întorc în San Diego înseamnă să îl părăsesc pe Jaxon, și nu vreau să fac asta. Nu pot să fac asta, nu acum, când e evident că ceva se întâmplă între noi. Nu acum, când el este primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc și ultimul înainte să adorm.

— Aceea a fost o întâmplare, Grace. Un accident groaznic...

— Accidentele se pot întâmpla oriunde. Și, dacă ceva o să mi se întâmple, aș prefera să se întâmple aici, când sunt cu Macy și cu tine, și cu...

[1] Jocul de cuvinte are la bază titlul unui cântec american, „Sweet Home Alabama", al formației Lynyrd Skynyrd, apărut în 1974 (n. red.).

Glasul mi se frânge, nevrând să dau glas unui lucru pe care abia încep și eu să îl înțeleg. Că, într-un fel, în aproximativ o săptămână, Jaxon Vega a ajuns să însemne ceva pentru mine.

Dar, din câte se pare, unchiul este mai isteț decât am crezut, pentru că termină propoziția în locul meu.

— Jaxon? întreabă el delicat.

Nu răspund. Nu *pot*. Orice se întâmplă între noi doi e între noi doi. În niciun caz nu îi pot explica asta unchiului Finn.

Totuși, lipsa unui răspuns din partea mea e destul de mult un răspuns în sine.

— Știu că Jaxon poate fi...

Face o pauză, timp în care răsuflă prelung.

— Seducător. Știu ce simt fetele pentru el, și înțeleg. El e...

— Unchiule Finn! Nu!

Mai că îmi pun mâinile peste urechi să nu îl aud pe unchiul meu făcând referire la băiatul de care mă îndrăgostesc ca fiind „seducător".

— Nu? întreabă, părând confuz. Nu ești atrasă de...

— Adică, nu! Pur și simplu, nu! Nu știu ce, dacă e ceva, se întâmplă cu mine și cu Jaxon, dar noi - gesticulez înainte și înapoi între mine și el - nu discutăm despre asta.

— Nu discutăm?

— Nu! Nu discutăm.

Clatin din cap categorică.

— Nu acum, niciodată.

— Jur, să vorbesc cu tine despre băieți e la fel de rău ca atunci când vorbesc cu Macy despre ei, spune, dându-și ochii peste cap. De fiecare dată când o întreb despre Cam, se poartă de parcă am pus-o să înghită un ochi de salamandră sau ceva. Dar e în regulă. Fără discuții despre băieți. Doar că trebuie să te avertizez că Jaxon este...

— Periculos. Da, Macy deja mi-a impregnat asta în creier. Și poate că este, dar nu a fost decât blând cu mine, așa că...

— Nu aveam de gând să spun periculos.

Pentru prima dată, există o urmă de enervare în vocea lui.

— Şi ai şti asta dacă ai înceta să mă mai întrerupi.

— Oh, corect!

Simt cum încep să roşesc.

— Scuze!

El doar clatină din cap.

— Ce voiam să spun e că Jaxon nu seamănă deloc cu băieţii pe care i-ai cunoscut până acum.

— Ei bine, evident...

Fac acelaşi semn de mimare a colţilor pe care i l-am arătat lui Macy, iar unchiul Finn pufneşte şi el în râs.

— Mă refeream la o mulţime de alte motive decât faptul că este vampir, dar da, e şi chestia cu vampirul.

Oh! Cuvintele lui declanşează fluturi în stomacul meu, deşi nu sunt sigură de ce.

— Ce ar mai fi de ştiut? întreb, pentru că nu pot să nu întreb. Ştiu de fratele lui...

— Ţi-a povestit despre Hudson?

Acum unchiul meu pare şocat.

— Doar că a murit.

— Oh, da!

Modul în care faţa i se relaxează îmi spune că povestea e mult mai complicată decât ceea ce ştiu. Ei bine, asta şi faptul că toată lumea are aceeaşi reacţie atunci când menţionez că am aflat de Hudson.

— Moartea lui i-a lăsat lui Jaxon multă responsabilitate pe umeri – a lui Hudson şi pe a lui.

— Îmi pot imagina.

— Nu, Grace, nu poţi.

Pare mai sumbru decât l-am văzut vreodată.

— Pentru că să fii vampir nu este ca şi cum ai fi un om normal.

— OK! Sigur! Dar a fost normal cândva, nu?

Mă gândesc la filmele cu vampiri pe care le-am văzut, la romanele pe care le-am citit.

— Adică...

— Nu! Tocmai asta e. Jaxon s-a născut vampir.

Acum eu sunt cea şocată.

— Ce vrei să spui? Am crezut că toţi vampirii...

— Nu toţi, nu! Vampirii pot fi transformaţi – de fapt, cei mai mulţi dintre ei sunt transformaţi. Dar pot fi şi născuţi. Jaxon a fost născut, la fel ca toţi ceilalţi membri ai Ordinului. Iar asta... înseamnă mult în lumea noastră.

Nici nu mă pot gândi ce presupune asta, pentru că încă sunt blocată de revelaţia că *vampirii se pot naşte.*

— Dar cum? Adică, am crezut că trebuie să fii muşcat ca să devii vampir?

— De obicei, da! Dar asta presupunând că vor să te transforme. Dacă nu, doar eşti muşcat. Aşa cum...

— Mi-a făcut Marise, vrei să spui.

— Da!

Încuviinţează din cap.

— Asta tot nu explică cum se nasc vampiri, îi spun.

O parte din mine pare că se îneacă în toată această informaţie nouă, iar o parte din mine pare să spună... „ha, OK! Nu-i mare scofală".

Presupun că, după ce am acceptat faptul că toate aceste creaturi există, cum au ajuns să existe nu e nici pe departe la fel de şocant.

— La fel ca multe alte lucruri, vampirismul este o mutaţie genetică. Rară, excepţional de rară, dar tot o mutaţie genetică. Primele cazuri documentate s-au întâmplat acum câteva mii de ani, dar, de atunci, au mai apărut multe altele.

— Stai puţin! Ai cazuri *documentate* cu vampiri de acum câteva mii de ani? Cum este posibil? Adică, cum o poţi dovedi?

— Pentru că încă trăiesc, Grace.

— Oh, da, corect!

Încă o chestie pe care nu am văzut-o venind, deşi probabil că ar fi trebuit.

— Pentru că vampirii nu mor.

— Ba mor, doar că mult mai încet decât noi, ceilalţi, pentru că celulele lor se dezvoltă diferit de ale noastre.

Bineînţeles că aşa este. Altfel, nu ar fi fost atât de sugători de sânge şi cine mai ştie cum.

— Şi Jaxon este unul dintre acei vampiri? Unul dintre cei bătrâni?

Gândul transformă fluturii în vulturi. Ceea ce e ciudat. Adică, sunt dispusă să accept chestia cu vampirul, aşa că de ce mă panichează atât de tare chestia cu bătrâneţea?

— Jaxon s-a născut în cea mai veche familie de vampiri. Dar nu, nu are patru mii de ani, dacă asta mă întrebi.

Oh, mulţumesc lui Dumnezeu!

— Deci familiile astea sunt singurele care pot da naştere vampirilor? Adică, vampirii nu se pot naşte din oricine, nu?

— E o mutaţie genetică, deci da, se pot naşte din oricine. În general, nu. În general, vampirii născuţi provin dintr-una dintre cele şase familii străbune, dar mai apar şi alţi vampiri născuţi. Sunt, de obicei, cei despre care citeşti prin poveşti, cei care habar nu au cine sau ce sunt, aşa că...

— Scapă de sub control, omorându-i pe toţi cei din jurul lor?

— N-aş pune problema chiar aşa, îmi spune cu o privire exasperată. Dar da! Ei sunt cei care au tendinţa să transforme alţi vampiri, pentru că nu ştiu altceva. Sau pentru că sunt singuratici şi vor să îşi întemeieze o familie. Sau pentru o mulţime de alte motive, de asemenea. Familiile mai bătrâne nu sunt aşa, totuşi.

— Ce înseamnă asta? Nu ucid oameni?

Trebuie să recunosc că asta e o mare uşurare.

Cel puţin până când unchiul meu râde şi spune:

— Hai să nu ne lăsăm duşi de val!

— A, bine atunci. Jaxon are...

— Nu am obiceiul să vorbesc cu elevi despre alţi elevi, Grace, iar conversaţia asta a mers mult mai departe decât planificasem.

Adevărat, dar am aflat multe, aşa că sunt mai mult decât fericită cu direcţia pe care a luat-o discuţia. Deşi râsetul care a acompaniat acel „hai să nu ne lăsăm duşi de val" al lui a fost mai mult decât puţin înfiorător.

— Nu vreau să mă întorc în San Diego, unchiule Finn.

E prima dată când o spun cu voce tare. Prima dată când chiar o gândesc şi o cred. Dar în timp ce cuvintele îmi ies pe gură, ştiu că sunt adevărate. Indiferent cât de mult îmi lipsesc plaja şi căldura, şi viaţa pe care o duceam alături de părinţii mei, să mă întorc nu este ceea ce îmi doresc. Părinţii mei au dispărut pentru totdeauna, şi nimic altceva ce are San Diego nu mă atrage la fel de mult ca Jaxon.

Nimic!

— Grace, mă bucur că îţi place la Academia Katmere. Chiar mă bucur. Dar nu ştiu dacă e înţelept. Am crezut că te pot proteja aici, dar, evident, să fii o persoană normală într-o şcoală pentru fiinţe paranormale e periculos.

Luând în considerare săptămâna pe care am avut-o, e puţin spus. Totuşi...

— Nu e o decizie pe care trebuie să o iau eu?

— Este, dar nu o poţi lua din pricina unui băiat.

— Nu fac asta din pricina lui Jaxon. Sau, cel puţin, nu doar din pricina lui.

Şi asta este adevărat.

— O fac din pricina lui Macy. Şi a ta. Şi chiar a lui Flint. O fac pentru că îmi e dor de San Diego şi de viaţa mea de acolo, dar viaţa aceea s-a terminat. Părinţii mei sunt morţi şi, dacă rămân acolo, dacă mă întorc la aceeaşi şcoală şi la aceeaşi viaţă pe care le-am avut – fără ei –, asta o să fie o palmă peste faţă. O reamintire, în fiecare zi, a ceea ce am pierdut. Şi nu cred că pot face asta,

unchiule Finn. Nu cred că mă pot vindeca acolo, trecând pe lângă vechea mea casă în drum spre şcoală în fiecare zi. Mergând în toate locurile în care mergeam cu părinţii mei...

Glasul mi se stinge şi îmi feresc privirea, ruşinată că ochii îmi înoată în lacrimi. Ruşinată de cât de slabă mă simt de fiecare dată când mă gândesc la mama şi la tata.

— OK!

De data asta, când se întinde peste birou, îmi ia ambele mâini într-ale lui.

— OK, Grace! Dacă aşa simţi, ştii că poţi să rămâi. Eşti mereu binevenită oriunde suntem eu şi Macy, dar trebuie să facem ceva în legătură cu toate acele „cât pe ce" pentru că nu mă simt OK să ţi se întâmple ceva cât timp eu sunt la conducere. În ziua în care te-ai născut, i-am promis tatălui tău că o să am grijă de tine dacă avea să i se întâmple ceva vreodată, şi nu am de gând să îl dezamăgesc.

— Asta sună perfect, pentru că, sincer, nici eu nu sunt un mare fan al tuturor acelor „cât pe ce" pe care le-am trăit.

Râde.

— Pun pariu! Deci ce...

E întrerupt de bâzâitul interfonului de pe biroul lui.

— *Domnule director Foster, programarea dumneavoastră de la ora nouă este pe linia trei.*

— Ah, sigur! Mulţumesc, Gladys!

Se uită la mine.

— Din păcate, trebuie să răspund la asta. De ce nu te duci înapoi în camera ta şi te relaxezi pentru restul zilei? O să mă gândesc cum să facem să fii în siguranţă şi o să vin pe la prânz să vorbesc cu tine şi cu Macy despre asta. Sună bine?

— Sună minunat!

Îmi ridic ghiozdanul de jos şi mă îndrept spre uşă. De îndată ce am deschis-o totuşi, mă întorc spre unchiul meu.

— Mulţumesc!

— Nu îmi mulțumi încă. Nu mi-a venit încă nicio idee.

— Nu, adică mulțumesc că ai venit în San Diego să mă iei! Mulțumesc că m-ai luat la tine! Mulțumesc pentru că...

— Suntem familia ta?

Clatină din cap.

— Nu trebuie să îmi mulțumești niciodată pentru asta, Grace! Eu te iubesc! Macy te iubește! Și vei avea un loc lângă noi atâta timp cât vei dori. OK?

Înghit nodul care mi-a apărut subit în gât.

— OK!

Apoi o întind pe ușă înainte să mă transform într-un dezastru smiorcăitor pentru a doua oară în tot atât de multe zile.

Dar abia am închis ușa și am făcut trei pași pe hol când podeaua de sub picioarele mele începe să se clatine. Din nou.

45

Întotdeauna am simțit că e un foc între noi, doar că nu mi-am dat seama că era respirația ta

ACESTA NU E NASOL – PĂMÂNTUL DOAR SE SCUTURĂ puțin. Totuși, e suficient să mă las copleșită de neliniște. Mai mult decât suficient ca să mă facă să mă adăpostesc în dreptul celei mai apropiate uși, exact cum ne-au învățat în clasele primare. În niciun caz nu sunt interesată de mai multe răni... sau de alte „cât pe ce", că tot veni vorba.

Când replica încetează câteva secunde mai târziu, îmi scot telefonul și îi dau mesaj lui Jaxon. Doar ca să îl anunț că sunt bine... și să mă asigur că și el este. În plus, chiar mi-ar plăcea să port o conversație cu el în timpul căreia niciunul dintre noi nu e rănit și jumătate de școală nu ne privește. Îi trimit rapid un *Unde ești? Vrei să ne-ntâlnim?*, apoi aștept nerăbdătoare răspunsul lui.

Nu vine, ceea ce doar mă face și mai agitată.

Îmi doresc să fi luat numărul lui Mekhi în dimineața asta, ca să îi pot da mesaj și lui, dar nu am făcut-o, așa că n-am ce face decât să cutreier holurile și să aștept ca Jaxon să îmi dea mesaj înapoi.

În final, urc scările spre turnul lui Jaxon, dar adevărul este că nu sunt prea nerăbdătoare să apar neinvitată la ușa lui din nou. El este cel care m-a părăsit la cantină și tot el e cel care nu îmi răspunde la mesaje. Vreau să îl văd, vreau să îi vorbesc, dar nu am de gând să mai alerg după el. De data asta, el trebuie să vină la mine.

Ceea ce înseamnă că, probabil, nu ar trebui să mă întorc în camera mea, unde îmi voi petrece tot timpul gândindu-mă neîncetat unde este Jaxon și ce face, în loc să mă ocup de ceva productiv. De altfel, deja am consumat destul timp făcându-mi scenarii legate de băiatul ăsta – probabil, exagerat de mult timp, ținând cont de modul în care mă ignoră, momentan.

Mai mult decât altceva, gândul acesta mă face să o pornesc pe coridorul spre bibliotecă de îndată ce ajung la etajul al doilea. Am vrut să mă întorc acolo în timpul programului ca să am timp destul să mă uit și, de asemenea, poate să găsesc niște cărți pe care să le împrumut. Din câte se pare, am multe de învățat despre creaturile paranormale, iar acum este un moment la fel de bun ca oricare altul să încep. În plus, mă gândesc că unchiul meu și Macy nu se pot plânge că nu mă odihnesc, dacă îmi petrec ziua ghemuită cu o grămadă de perne decorative cu tema filmelor horror, alături de o carte bună.

Orele sunt în desfășurare, așa că biblioteca e aproape goală atunci când ajung acolo. Ceea ce e mai mult decât OK pentru mine; cu cât mă întâlnesc cu mai puțini oameni, cu atât sunt șanse mai mici să mai apară alte „accidente".

Mă gândesc să încep cu secțiunea Mitologie, verificând dacă există cărți despre diversele creaturi paranormale cu care merg la școală. Cu asta aș începe într-o bibliotecă normală, dar aici, la Katmere, monștrii există cu adevărat. Așa că oare aș găsi cărți despre ei la categoria Nonficțiune? Sau Biologie?

O să dureze ceva până o să mă obișnuiesc cu toată chestia asta cu *monștrii există*.

Mă hotărăsc să mă opresc la recepție și să o întreb pe bibliotecară de unde ar trebui să încep. Și adevărul este că ardeam de nerăbdare să o cunosc încă de când am găsit locul acesta ziua trecută. Numai alegerile ei în materie de abțibilduri și poziționarea garguielor o fac să se bucure de toată aprecierea mea.

E o impresie care e doar întărită atunci când o văd cu adevărat de aproape.

Este înaltă și frumoasă, cu piele arămie, strălucitoare. Părul ei lung, brunet, este împletit cu beteală portocalie și argintie – rămășițe ale Halloweenului, îmi imaginez –, și e îmbrăcată ca o hipiotă adevărată, cu o rochie boho vaporoasă, cu mâneci lungi, la care a asortat bocanci. În plus, mă întâmpină cu un zâmbet uriaș, ceva ce nu am prea văzut pe aici, la foarte întunecata și foarte gotica Academie Katmere.

— Domnișoara Royce? întreb când ajung în fața biroului.

— Îmi poți spune Amka. Mulți elevi o fac.

Dacă e posibil, zâmbetul ei devine chiar și mai prietenos.

— Tu trebuie să fii Grace, noua elevă în jurul căreia s-a stârnit toată agitația asta.

Obrajii mi se încălzesc.

— Nu e chiar cum aș spune eu, dar da! Presupun că eu sunt.

— Îmi pare bine să te cunosc! Mă bucur că am ocazia să o cunosc pe fata care zdruncină mersul lucrurilor pe aici. Le-ar prinde bine tuturor.

— Le-ar?

Chicotește și se apleacă în față doar un pic. Apoi, într-o șoaptă zgomotoasă, regizată, spune:

— Monștrilor.

Ochii mi se măresc la auzul descrierii, și mă cuprinde ușurarea în timp ce reiau în minte ce mi-a spus unchiul meu.

— Deci și tu ești om?

— Cei mai mulți dintre noi suntem oameni, Grace. Doar că se întâmplă, de asemenea, să avem ceva în plus, atâta tot.

— Oh, da!

Mă simt ca o nesimțită.

— Scuze, nu am vrut să te jignesc!

— Nici n-ai făcut-o.

Întinde o mână. Câteva secunde mai târziu, o adiere ușoară se simte prin bibliotecă, ciufulindu-mi părul și făcând revistele de pe standul din spatele meu să fâlfâie.

— Oh! Ești vrăjitoare!

Îmi întorc fața puțin, ca să pot simți briza.

— Sunt. Din tribul Inupiat, răspunde. Cu o afinitate pentru elemente.

— Elemente? repet, punând accentul pe ultimul E. Deci nu doar vântul?

— Nu doar vântul, mă aprobă ea.

Își strânge mâna, iar vântul se potolește instantaneu. Câteva secunde mai târziu, fără să miște nici măcar un deget, lumânările din toate sfeșnicele de pe pereți încep să ardă.

— Foc. Și ți-aș arăta și apa, dar cred că ai avut parte de destulă zăpadă deja.

— Chiar am avut, încuviințez. Dar... dacă nu te superi, tot aș vrea să văd asta.

Aprobă cu o mișcare din cap, iar câteva secunde mai târziu fulgi încep să cadă din tavan fix deasupra noastră.

Instinctiv, îmi scot limba și gust unul, apoi îi spun:

— Ăsta este cel mai tare lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Cască bine ochii! îmi răspunde. Sunt o grămadă de chestii tari de văzut la Katmere.

— Abia aștept! îi spun cu sinceritate.

Să o urmăresc cum manipulează elementele mă calmează și mă convinge că, poate, lucrurile nu sunt atât de înfricoșătoare pe cât mă tem că sunt.

— Bun! spune, făcându-mi cu ochiul. Acum, ce te aduce în biblioteca mea?

— Sincer, doar am vrut să mai explorez puțin. Am fost aici zilele trecute și m-am îndrăgostit de ea. Ai făcut o treabă uimitoare.

— Cărțile sunt fascinante și distractive. M-am gândit că și încăperile care le adăpostesc ar trebui să fie la fel.

— Cu siguranță așa le-ai făcut.

Mă întorc și mă uit în spatele meu.

— Adică, numai abțibildurile luate separat sunt incredibile. Aș putea petrece întreaga zi citindu-le. Și garguiele. Și pernele cu motive din filme horror? Le ador pe toate!

— Mă gândesc, la ce bun să lucrezi într-un loc ca acesta dacă nu poți să te distrezi puțin.

— Exact! spun și chicotesc un pic. Iar acesta este cel de-al doilea motiv pentru care sunt aici. Speram să găsesc niște cărți care să mă ajute să aflu mai multe despre diferitele tipuri de făpturi care merg la școală aici.

Zâmbește la încercarea mea stângace de a asimila prima lecție pe care mi-a predat-o – că cei mai mulți dintre cei de aici sunt oameni, doar că sunt diferiți.

— Îți admir gândirea deschisă. Și bunăvoința de a accepta ceea ce ai aflat.

— Încerc! Mă gândesc că sunt multe de învățat.

— Ai timp!

Se întinde și mă prinde de mâini, ținându-le între ale ei.

Mă surprinde, dar nu mă deranjează, așa că nu mă retrag, deși îmi doresc, oarecum, să o fi făcut-o, atunci când ochii ei încep să se dea peste cap.

Nu e mare scofală, îmi spun. Adică, Macy a făcut un truc și am fost complet OK cu asta. Ce se petrece acum nu e cu nimic diferit.

Doar că pare... diferit. E ca și cum ar privi înlăuntrul meu, ca și cum poate vedea mult mai mult decât vreau ca ea – sau oricine – să vadă.

Ceea ce e ridicol. Adică, doar pentru că este vrăjitoare, asta nu o face și cititoare de gânduri. Doar că, exact atunci când

am reuşit să mă conving că nu se întâmplă nimic ciudat, bibliotecara şopteşte:

— Nu-ţi fie teamă!

— Nu îmi este, îi răspund, pentru că ce altceva ar trebui să îi spun?!

Că treaba pe care o face cu ochii mă cam sperie?

— Eşti mai mult decât crezi că eşti, continuă ea.

— Eu... nu ştiu ce înseamnă asta.

Zâmbeşte în timp ce ochii îi revin la normal.

— Vei şti când vei avea nevoie. Asta e ceea ce contează.

— Mulţumesc, îi spun, incapabilă să mă gândesc la altceva mai inteligent.

Presupun că ar trebui să mă gândesc la câteva replici, de vreme ce voi mai rămâne aici o vreme.

— Poftim!

Amka rupe o bucată de hârtie dintr-un carneţel de pe biroul ei şi mâzgăleşte ceva pe ea, apoi o împătureşte în două şi mi-o dă.

— Ţi-ar fi util să verifici în partea de jos a teancului aflat cu vreo două rânduri mai în spate.

— Ce secţiune este aceea?

Simt cum mă cuprinde încântarea, care alungă neliniştea de acum doar câteva momente.

— Dragoni.

Pentru o clipă, în obraz îi apare o gropiţă.

— E un loc bun cu care să începi.

— Absolut!

Mă gândesc la Flint şi la toate întrebările pe care le am despre el.

— Mersi!

— Pentru puţin. Când găseşti ceea ce cauţi, vei şti ce să faci cu asta.

Îmi dă bucata de hârtie, apoi se întinde sub biroul ei şi scoate o sticlă cu apă.

— Poftim, ia şi asta! Şi bea-o! Trebuie să rămâi hidratată la altitudinea asta.

— Oh, da!

Iau sticla.

— Mersi din nou!

Apoi îmi face semn cu mâna să plec la treaba mea.

Mă îndrept pe culoarul spre care m-a îndrumat, întrebându-mă ce tipuri de cărţi despre dragoni voi găsi acolo, mai ales ţinând cont de faptul că arată de parcă sunt în secţiunea Mister. Dar, de îndată ce ajung la capătul culoarului, rânjetul Amkăi capătă sens, la fel şi îndrumările ei. Pentru că, stând la una dintre mesele rotunde – cu căştile în urechi şi o carte foarte veche deschisă la o secţiune cu scris ciudat –, se află Flint.

Dragoni, într-adevăr!

Priveşte în sus când fac un pas spre el, iar pe chip i se iţeşte o expresie pe care nu prea reuşesc să o descifrez. E urmată rapid de un zâmbet imens, în timp ce îşi scoate una dintre căşti.

— Bună, Fată Nouă! Ce cauţi aici?

Îmi este imposibil să nu îi zâmbesc înapoi.

— Din câte se pare, fac cercetări despre dragoni.

— Oh, da?

Bate uşor cu palma pe scaunul de lângă el.

— Se pare că ai venit în locul potrivit.

— Se pare că da.

În timp ce mă aşez lângă el, îi dau bileţelul pe care mi l-a scris Amka.

— Cred că asta este pentru tine.

— Serios?

Sprânceana i se încreţeşte puţin în timp ce se întinde după hârtie. În timp ce citeşte, îmi verific telefonul ca să mă asigur că nu am ratat vreun mesaj de la Jaxon.

Nu am făcut-o.

— Deci, spune Flint, evitând cu bună știință să mă privească în ochi, în timp ce dă drumul bilețelului pe masă, lângă cartea pe care o citește. Ce ai nevoie să știi despre dragoni?

— Putem face asta mai târziu, îi spun. Nu vreau să te întrerup din treabă.

— Nu-ți face griji pentru asta! Nu e ceva important.

Închide cartea înainte să apuc să văd mare lucru și o împinge de lângă el.

Văd limbajul de pe copertă, totuși.

— Oh, hei! Acela e cumva un text akkadian?

Ochii i se măresc.

— De unde știi despre akkadiană?

— De fapt, tocmai ce am aflat acum câteva zile. Lia făcea cercetări despre asta pentru un proiect. Sunteți cumva la același curs?

— Oh, da!

Pare clar lipsit de entuziasm, ceea ce nu este chiar o surpriză, ținând cont de cât de mult par să se displacă unul pe celălalt.

— Pentru ce curs este? Mă întind spre carte, în timp ce îi explic: Aș cam vrea să îl urmez și eu semestrul următor, dacă pot.

— Limbajele antice ale magiei.

Îndepărtează ușor cartea înainte să apuc măcar să o deschid și o strecoară în ghiozdan.

— Deci, ce vrei să afli despre dragoni?

— Orice. Totul.

Îmi ridic mâinile într-un gest care vrea să spună nu am habar de nimic.

— Toată chestia asta cu *creaturile magice sunt adevărate* este... foarte mult.

— Nicidecum! O să te obișnuiești cu asta cât ai zice pește.

— Asta înseamnă că doar unul dintre noi gândește așa.

Râde.

— Haide! Bagă prima întrebare.

— Oh, nu m-am gândit la întrebări specifice. Cu excepția... Macy spune că ai aripi. Asta înseamnă că poți să zbori cu adevărat?

Mintea îmi stă în loc când mă gândesc la asta.

— Da, pot să zbor.

Rânjește.

— Pot face și alte chestii.

— Cum ar fi? îl întreb în timp ce mă aplec spre el, fascinată.

— Ei bine, dacă tot o să deschidem subiectul ăsta, simt că avem nevoie de niște hrană.

Se întinde spre ghiozdanul lui.

— Ah, scuze! Nu am vrut să...

— E în regulă, Fată Nouă!

Din buzunarul din față al ghiozdanului scoate o pungă de bezele pe jumătate mâncată, apoi o întinde spre mine.

— Vrei una? Sunt gustările mele preferate.

— Și ale mele, îi spun și iau una. Adică, în general mă dau în vânt după bunătățile Rice Krispies[1], dar nu mă plâng.

Dau să o bag în gură, dar mă oprește cu o mână pe braț.

— Hei, nu așa se mănâncă bezelele!

— Ce vrei să spui?

Ridică jucăuș din sprâncene, apoi aruncă bezeaua în aer și *suflă flăcări direct din gură.*

Țip, apoi îmi acopăr gura, pe jumătate șocată, pe jumătate încântată, în timp ce bezeaua devine de un maro-auriu perfect fix în aer. Câteva secunde mai târziu, Flint închide gura, iar desertul cade direct în mâna lui.

O întinde spre mine.

— Așa se mănâncă o bezea.

— Mie-mi spui!

O iau și o bag în gură.

[1] Rice Krispies, tip de cereale pentru micul dejun comercializate în SUA (n. tr.).

— Dumnezeule, e fierbinte! spun, molfăind la bunătatea lipicioasă.

Îmi aruncă o privire care spune *Hai să mori tu!*

— Și e perfect coaptă!

Nu îmi vine să cred cât de tare e chestia asta!

— Evident că este. Fac asta de mult timp.

Întinde punga spre mine.

— Mai vrei una?

— Glumești? Le vreau pe toate. Toate bezelele, tot timpul.

Rânjește.

— Genul meu de femeie.

— Pot să o arunc eu?

Iau o alta din pungă.

— Aș fi insultat dacă nu ai face-o.

Chicotesc și arunc bezeaua în aer. De data asta țip doar puțin în timp ce Flint aruncă un șuvoi de flăcări direct spre ea.

Când e gata, închide gura, iar bezeaua cade direct în mâna mea. E fierbinte – foarte fierbinte –, așa că o arunc dintr-o mână într-alta pentru o clipă, așteptând să se răcească. Apoi o întind spre el.

— Asta e a ta.

Pare surprins când privește de la mine la bezea.

— Mersi! zice și o bagă în gură.

Coacem restul pungii, una după alta – uneori două sau trei odată –, iar Flint face glume în tot timpul acesta. Când bezelele în sfârșit se termină, stomacul mă ucide – pe de-o parte, pentru că am râs atât de tare, și pe de altă parte, pentru că am mâncat o tonă de dulciuri. În orice caz, e o durere plăcută, spre deosebire de atât de multe lucruri din locul acesta, așa că o accept.

De asemenea, îmi e sete ca dracu' după atâta zahăr, și mă întind după sticla de apă pe care mi-a dat-o Amka. În timp ce o fac, nu pot să nu mă întreb dacă mi-a dat-o pentru că știa că voi avea

nevoie de ea. E clarviziunea o chestie specifică vrăjitoarelor? Încă un lucru pe care trebuie să îl cercetez.

Încep să desfac sticla, dar Flint mi-o smulge din mână înainte să apuc măcar să desfac sigiliul.

— Să bei apă caldă e un lucru atât de caracteristic unui om de rând! mă tachinează el, chiar înainte să deschidă gura şi să sufle un val de aer îngheţat direct spre apă.

Câteva secunde mai târziu, îmi dă o sticlă de apă rece ca gheaţa cu o altă ridicare jucăuşă din sprâncene.

— Uau! Pur şi simplu... uau!

Clatin din cap cu entuziasm.

— E ceva ce nu poţi face?

— Ce? Zburatul, focul şi gheaţa nu sunt suficiente?

— Da! Adică, bineînţeles că sunt.

Mă simt ca o mare dobitoacă.

— Îmi pare rău! Eu doar...

— Calmează-te, doar făceam mişto de tine!

Întinde o mână, cam cum a făcut şi Amka atunci când a invocat vântul. Doar că Flint nu se îndeletniceşte cu chestii atât de plictisitoare precum vântul.

Privesc înmărmurită cum un mănunchi de flori bleu îi răsar pe mână.

— Dumnezeule! şoptesc în timp ce încep să le simt mireasma subtilă. Dumnezeule! Cum ai făcut asta?

Ridică din umeri.

— Sunt unul dintre cei norocoşi.

Îmi întinde buchetul, iar eu mă întind spre el şi ating cu delicateţe una dintre petalele gingaşe ale florilor. Par de mătase.

— Se numesc flori de nu-mă-uita. Sunt florile statului Alaska.

— Sunt frumoase!

Clatin din cap.

— Tu eşti frumoasă! răspunde.

Apoi se apleacă în față și îmi împletește tulpina florilor în bucle, chiar deasupra urechii mele stângi.

Simt cum o greutate îmi cade în stomac în timp ce buzele lui vin la un centimetru de ale mele. *Oh, Doamne. Oh, nu!*

Instinctul mă face să mă dau brusc pe spate în scaun, cu ochii mari și respirația mult prea rapidă.

Flint începe să râdă.

— Nu-ți face griji, Fată Nouă! Nu mă dădeam la tine.

Oh, mulțumesc lui Dumnezeu! Aproape că mă topesc de ușurare.

— Nu am crezut... Eu eram... Eu doar...

— Oh, Grace!

Flint pe jumătate râde, pe jumătate clatină din cap.

— Ești o figură. Știi asta?

— Eu? Tu ești cel care poate scuipa flăcări și gheață, și crea flori din nimic.

— Bine punctat!

Înclină capul, urmărindu-mă cu ochii chihlimbarii și parcă incandescenți.

— Dar o să îți fac o promisiune acum, bine?

— Bine?

— Când mă voi da la tine, va fi pentru că vei vrea să o fac. Și amândoi vom ști cu exactitate ce se întâmplă când o voi face.

46

O să vă prind și pe tine, și pe cățelul tău

HABAR NU AM CE SĂ RĂSPUND LA PROMISIUNEA LUI Flint, ceea ce probabil că este un lucru bun, ținând cont de faptul că gâtlejul îmi este dintr-odată uscat și nu pot vorbi.

Nu pentru că vreau ca Flint să se dea la mine – nu vreau. Și nu pentru că sunt jignită de cuvintele lui, pentru că nu sunt. Ci pentru că, atunci când mă uit în ochii lui chihlimbarii și surâzători, când îi văd zâmbetul contagios, îmi pot imagina că, dacă Jaxon nu ar fi fost prin preajmă, cu siguranță aș fi primit cu bucurie orice mișcare ar fi ales dragonul acesta să facă.

Dar Jaxon *este* prin preajmă, și să stau aici, cu Flint, tocmai a devenit de un milion de ori mai ciudat.

Iau o înghițitură mare de apă să îmi ud gâtlejul... și să trag de timp, în timp ce încerc să îmi dau seama ce să spun ca să dezamorsez situația. Dar înainte să găsesc ceva, telefonul lui Flint bâzâie cu o serie de mesaje.

Ridică telefonul și verifică rapid, apoi întreaga atitudine i se schimbă.

— Ceva se întâmplă.

Imediat, mă gândesc la Jaxon.

— Ce este? Ce se întâmplă?

Flint nu răspunde, doar își ridică ghiozdanul de pe jos și începe să arunce chestii în el. În timp ce o face, bilețelul pe care Amka i l-a trimis cade și se deschide, și nu mă pot abține să nu îl citesc.

„Sunt o mie de căi de a ajunge undeva, dar nu toate căile sunt corecte."

Nu am timp să mă întreb ce înseamnă, pentru că Flint îl ia de pe jos, apoi spune pe un ton răstit:

— Haide, să mergem!

Îmi iau geanta și îl urmez, cuprinsă de spaimă în timp ce încerc să îmi dau seama ce ar fi putut să îl facă să reacționeze așa.

— Ce se întâmplă? întreb din nou.

— Nu știu încă. Dar Ordinul e în mișcare.

— În mișcare? Ce înseamnă asta?

Aproape că fug, încercând să mă țin după pașii mari ai lui Flint.

— Înseamnă că vor fi probleme.

Scuipă cuvintele de parcă ar avea un gust rău.

Nu că îl învinuiesc. Dumnezeu știe, am avut mai mult decât suficiente dintr-astea în ultimele zile cât să îmi ajungă o viață.

— Ce fel de probleme?

Sunt chiar în spatele lui când deschide ușa bibliotecii și pornește pe coridor.

— Asta încerc să aflu.

Îmi scot bâjbâind telefonul din buzunar, hotărâtă să primesc un răspuns de la Jaxon. Dar până să ajungem la zona principală din apropierea scărilor, nu e nevoie să o fac. Pentru că un etaj mai sus îi văd pe membrii Ordinului, mergând într-o liniște sumbră, aliniați în șir indian.

Se mișcă repede, și, cu toate că sunt cu spatele la noi, îmi pot da seama că Flint are dreptate. Există o problemă – una mare. Se vede în încordarea umerilor lor și în tensiunea care curge parcă prin fiecare dintre ei ca printr-un cablu sub tensiune.

Îl strig pe Jaxon, dar el fie mă ignoră, fie nu mă aude. În orice caz, e un alt semn rău, ținând cont de faptul că știe, de obicei, cu exactitate ce se întâmplă în jurul lui în orice moment.

Doar gândul că e în vreun fel de belea mă face să mă grăbesc pe scări chiar în urma lui Flint, hotărâtă să îi prind din urmă înainte să se întâmple ceva groaznic.

Dar și Jaxon se mișcă rapid, și, curând, ajungem să alergăm după el pe coridor, trecând de laboratorul de fizică și mai multe săli de clasă. Se oprește pentru o clipă în dreptul ușii unei camere în care nu am fost până acum – cred că este una dintre sălile de studiu pentru elevi. Îl strig din nou. Sunt tocmai în capătul opus al coridorului, așa că nu sunt surprinsă că nu mă aude.

Byron o face, totuși. Întoarce capul și se uită fix la mine. Sunt prea departe să îi văd ochii limpede, dar expresia feței lui e mai mult decât înfricoșătoare în timp ce privirea i se mută înainte și înapoi între mine și Flint. Apoi clatină din cap spre mine cu o mișcare scurtă.

E evident că vrea să îi las în pace, dar asta nu se va întâmpla – cel puțin nu înainte să știu ce se întâmplă acolo. Așa că doar măresc viteza, hotărâtă să ajung la Jaxon înainte ca el să facă... orice intenționează să facă.

Nu reușesc, și nici Flint nu o face. Jaxon intră în cameră, urmat de ceilalți cinci membri ai Ordinului – inclusiv Byron, care nu se mai uită în direcția mea.

Mă cuprinde panica și fug mai repede decât am făcut-o vreodată, ignorând felul în care mă dor gâtul și brațul. Ignorând felul în care mă face să mă simt ametită. Ignorând totul, mai puțin nevoia pe care o am să ajung la Jaxon, să mă asigur că nu face nimic ce nu poate repara.

Nu știu cum de știu că totul are legătură cu mine, dar o știu.

Izbesc ușa fix în momentul în care Jaxon aruncă prin aer mobila din cameră în toate direcțiile.

Lângă mine, Flint înjură, dar nu se mișcă să intervină, nici măcar când Jaxon îl aruncă apoi prin aer pe un tip care sunt destul de sigură că e Cole, izbindu-l de o masă răsturnată și de un scaun cu picioarele în sus.

Respirația mi se oprește în gât într-un urlet strangulat. Am știut că este puternic, am știut că este periculos – toată lumea mi-a tot spus asta de când am ajuns aici –, dar, până acum, habar nu am avut ce înseamnă asta mai exact. În timp ce Jaxon îl izbește pe tip – și, da, cu siguranță e Cole – de perete cu o fluturare a degetelor, apoi îl ține atârnând la cinci metri în aer, folosindu-și doar mintea, încep să înțeleg.

Totuși, niciun avertisment, nicio legendă despre vampiri, nimic din ceea ce mi-ar fi spus oricine nu m-ar fi putut pregăti pentru ceea ce urmează.

Câțiva elevi se grăbesc spre el – alți metamorfi, presupun, de vreme ce Quinn și Marc sunt printre ei –, dar, la fel ca la cantină, Mekhi, Byron și ceilalți formează un perimetru în jurul lui. Metamorfilor nu pare să le pese totuși, pentru că tot fug direct spre ei, într-un efort de a-l salva pe cel pe care Jaxon încă îl ține atârnat la trei metri înălțime. Și acesta este momentul în care iadul se dezlănțuie, cei cinci membri ai Ordinului fiind într-o încăierare în toată regula cu de trei sau patru ori mai mulți metamorfi.

E rapid, brutal și înfricoșător să fii martor la așa ceva, unii metamorfi luptându-se ca oameni, alții ca lupi. Dinți și gheare ies la iveală, sfâșiindu-i spatele lui Luca și brațul lui Liam, în timp ce vampirii îi apucă de blană și îi izbesc de podea. Jaxon trebuie să fie singurul capabil de telechinezie totuși, pentru că Ordinul se luptă în modul clasic – cu pumni și picioare, și ceea ce sunt destul de sigură că sunt colți.

Mă întorc spre Flint, sperând că va interveni, dar el doar urmărește lupta cu pumni încleștați și ochi mijiți.

Alți elevi nu au reticența lui totuși, și se alătură luptei corp la corp – mai mulți metamorfi și vampiri întorcându-se unii

împotriva celorlalți într-o luptă care nu știu cum se va încheia. Dar podeaua deja e plină de blană și de sânge. Dacă cineva nu oprește asta curând, o să moară oameni.

Jaxon trebuie să aibă același gând, pentru că, subit, îl lasă pe Cole să cadă. Acesta lovește podeaua tare, căzând în fund înainte să se ridice împleticit în picioare. În același timp, Jaxon mișcă cealaltă mână într-un arc nebunesc care îi oprește pe toți în loc. Unii chiar cad de-a binelea.

Încă sunt de partea cealaltă a camerei, la intrare, dar puterea pe care o împrăștie mă lovește și pe mine. Și pe Flint. Amândoi ne trezim împleticindu-ne în spate, apucându-ne de tocul ușii duble ca să nu cădem.

Știu că sunt doar un om, dar Flint nu este, și a fost și el împins în spate. Nu îmi pot imagina forța pe care au simțit-o oamenii din apropierea lui. Nu e de mirare că atât de mulți dintre ei au ajuns pe jos.

Cred că s-a terminat – lupta și orice a planificat Jaxon să îi facă metamorfului –, așa că, îndată ce puterea se risipește, pășesc în față.

— Jaxon! strig, sperând să îi atrag atenția.

Sperând să îl fac să gândească în mijlocul nebuniei ăsteia.

Se uită în direcția mea pentru o secundă, două, dar ochii lui nu seamănă deloc cu ceva ce am mai văzut vreodată. Nu e în ei nici goliciune. Nici gheață. Ci foc. Un infern care arde cu furie.

— Jaxon, spun din nou, mai blând de data asta și, pentru un moment, cred că ajung la el.

Cel puțin până întoarce capul, rupând legătura cu mine. Blocându-mă.

Câteva secunde mai târziu, întinde o mână, iar Cole este din nou ridicat în picioare. De data asta totuși, întreaga cameră își ține respirația în timp ce așteptăm să vedem ce urmează.

Nu durează prea mult să aflăm.

Cole începe să se zbată, ochii mărindu-i-se, iar degetele zgâriindu-l pe gât în timp ce Jaxon îl aduce mai aproape de el. Târându-l încet mai aproape și mai aproape, până când Cole stă, din nou, fix în fața lui. Cu ochii bulbucați. Cu zgârieturi de un roșu-aprins pe gât. Cu groază în ochi.

E suficient, mai mult decât suficient. Orice face Jaxon, orice chestie pe care încearcă să o demonstreze, a făcut-o. Toată lumea din camera asta știe de ce este în stare.

— Jaxon, te rog!

O spun încet, nefiind sigură dacă poate să mă audă, dar incapabilă să rămân tăcută când el e atât de aproape de a-l ucide pe acest băiat. Atât de aproape de a-l distruge pe metamorf și de a se distruge pe el însuși într-un moment de furie nestăpânită.

Sufletul meu îmi spune să mă duc la el, să mă bag între el și metamorf înainte ca Jaxon să facă ceva fără cale de întoarcere, dar, când încep să mă mișc, e de parcă aș intra direct într-un zid.

Incapabilă să fug înainte.

Incapabilă măcar să fac un singur pas.

Nu e din vina mea – pot să mă mișc sau să merg oricum vreau –, dar există o barieră invizibilă în fața mea, dură ca piatra și de două ori mai impenetrabilă.

Nici nu e de mirare că Flint nu a făcut nicio mișcare să întrerupă coșmarul acesta. Trebuie să fi știut tot timpul că zidul este aici.

Este opera lui Jaxon – evident că este –, și sunt furioasă că a făcut asta, că m-a îndepărtat de el și de lupta lui.

— E destul, Jaxon! țip, bătând în zid pentru că nu pot face nimic altceva. Oprește-te! Trebuie să te oprești!

Mă ignoră, iar groaza mă inundă. Nu poate face asta. Nu poate...

Dintr-odată, mă avânt înainte în timp ce mâna și brațul trec direct prin baricada mintală pe care a ridicat-o Jaxon.

— Ce mama dracului? șuieră Flint lângă mine, dar sunt prea ocupată să îi atrag atenția lui Jaxon ca să îi răspund.

Sau ca să mă retrag.

— Jaxon! aproape că îi urlu numele. Oprește-te! Te rog!

Nu știu ce este diferit – dacă este din cauză că am străpuns cumva bariera sau dacă a ajuns la aceeași concluzie ca mine. Oricum ar fi, orice prinsoare paranormală pe care a folosit-o pe Cole dispare. Acum, stând în picioare prin propriile puteri, metamorful aproape cade în genunchi chiar în clipa în care inspiră lung și dureros, prin gâtlejul abuzat și în interiorul plămânilor flămânzi după aer.

Ușurarea mă cuprinde – și la fel și pe cei din cameră. În sfârșit s-a terminat. Toată lumea este încă în viață. Unii sunt un pic mai mult decât șifonați, dar cel puțin încă sunt...

Jaxon lovește atât de rapid, încât aproape că ratez mișcarea, colți ivindu-se și mâini apucând umerii lui Cole în timp ce se apleacă și își înfige dinții în partea stângă a gâtului băiatului.

Cineva țipă, și, pentru o secundă, cred că sunt eu, până când îmi dau seama că gâtlejul îmi e prea uscat ca să scot vreun sunet. Secunde trec – nu știu cât de multe – în timp ce Jaxon bea și bea, și bea. În sfârșit, metamorful încetează să se lupte, devenind inert.

Abia atunci Jaxon îi dă drumul, ridicându-și capul și lăsându-l pe Cole să se prăvălească într-o grămadă inertă pe podea.

Paloarea tipului este înfricoșătoare, dar e încă în viață, cu ochii mari și înspăimântați, sângele picurându-i din semnele de colți pe care le are pe gât, atunci când Jaxon aruncă o privire prin cameră și șuieră:

— Acesta este singurul avertisment pe care îl primiți.

Apoi se întoarce și vine direct spre mine, fără să arunce măcar o privire înapoi.

Și când mă ia de cot cu o prinsoare care este pe cât de delicată, pe atât de neînduplecată, merg cu el. Pentru că, sincer, ce altceva să fac?!

47

Prima mușcătură este cea mai profundă

JAXON NU SCOATE UN CUVÂNT ÎN TIMP CE MĂ ESCORTEAZĂ pe hol – și nici eu nu o fac. După ceea ce tocmai am văzut, sunt prea... nu știu cum. Vreau să spun „șocată", dar acesta nu este cuvântul potrivit. Nici „dezgustată" sau „oripilată" nu sunt, sau orice altă descriere – orice altă emoție – pe care cineva care este un străin s-ar putea aștepta să o simtă.

Adică, să îl urmăresc pe Jaxon cum aproape îi bea tot sângele din corp acelui tip nu aș spune că a fost ceva plăcut, dar, până la urmă, este vampir. Să muște gâturile oamenilor și să le bea sângele e ceea ce se întâmplă de obicei, nu? Pare ipocrit să o iau razna acum doar pentru că am reușit să văd asta îndeaproape – mai ales când Jaxon a avut, evident, un motiv pentru ceea ce a făcut. Altfel, de ce ar fi avut o ieșire așa de violentă? Și de ce să-i anunțe pe toți din școală că acesta este singurul avertisment pe care îl vor primi?

Sunt mai îngrijorată să aflu de ce a simțit nevoia să dea un avertisment decât pentru ceea ce a făcut. Mai ales de vreme ce sunt îngrozită că are legătură cu mine și cu teama lui că cineva încearcă să mă rănească.

Nu vreau să fiu responsabilă pentru că Jaxon a intrat în belea – şi cu siguranţă nu vreau să fiu responsabilă pentru că a rănit pe cineva... sau mai rău.

Nu pentru prima dată, mâna mi se duce la semnele de pe gât în timp ce mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Marise nu s-ar fi oprit. Dacă m-ar fi muşcat cu un scop diferit decât cel de a mă ajuta să mă vindec. Aş fi fost la fel de delăsătoare în privinţa a cum l-a tratat Jaxon pe metamorf dacă aproape aş fi murit şi eu în acelaşi mod?

Nu ştiu! Acum ştiu doar că îmi pasă mai mult de ce se întâmplă în mintea lui Jaxon decât de un băiat pe care nu îl cunosc. Un băiat care, dacă Jaxon are dreptate, mă vrea moartă.

În ceea ce priveşte restul? Telechinezia, controlul absolut pe care l-a exercitat Jaxon asupra tuturor din zona de relaxare, inclusiv asupra mea? Cantitatea de-a dreptul nerușinată de putere pe care a manifestat-o cu doar o fluturare a mâinii? Nu ştiu ce simt nici în legătură cu toate acestea. Doar că, precum violenţa, nu mă sperie aşa cum ar trebui, probabil, să o facă.

El nu mă sperie aşa cum probabil că ar trebui să o facă.

Glezna mea rănită mă înţeapă puţin când trecem de colţ – cel mai probabil de la toată fuga la care am supus-o mai devreme –, dar înghit urletul de durere care îmi izvorăşte în gât. Jaxon se mişcă repede, presupun că din cauză că vrea să ne ducă undeva unde să putem vorbi, înainte ca urmările a ceea ce tocmai s-a întâmplat să îl ajungă din urmă.

Adică, da, asta e o şcoală supranaturală, iar regulile probabil că sunt diferite decât cele cu care sunt obişnuită, dar mi-e greu să cred că e în regulă ca una dintre speciile paranormale să înceapă să molfăie dintr-alta în mijlocul zonei de relaxare pentru elevi.

Indiferent cât de mult ar merita-o.

Motiv pentru care nu mă plâng în legătură cu ritmul pe care îl stabileşte Jaxon în timp ce ne croim rapid drum prin mai multe coridoare spre scările de serviciu. În timp ce începem să urcăm

îmi dau seama unde mă duce. Nu în camera mea, cam cum mă aşteptam, ci spre a lui. Şi, judecând după expresia feţei lui – ochii goi, maxilarul încleştat, buzele strânse într-o linie fermă şi dreaptă –, crede că o să obiectez.

Nu am nicio intenţie să mă cert cu el, totuşi. Nu înainte să ştiu în legătură cu ce ar trebui să ne certăm. Şi, pe de altă parte, sunt destul de sigură că nimeni nu o să se mai pună în calea lui Jaxon prea curând, ceea ce înseamnă că, poate, o să petrec peste patruzeci şi opt de ore întregi fără nicio experienţă aproape mortală. Nu am de gând să mint, şi asta înseamnă ceva, chiar dacă mă simt puţin machiavelică doar pentru că mă gândesc la aşa ceva.

În secunda în care ajungem în capătul scărilor din turn, Jaxon îmi dă drumul la cot şi pune cât de multă distanţă se poate între noi în micul lui colţ pentru citit. Ceea ce mă lasă... năucă de-a dreptul.

Nimic nu s-a schimbat de când am fost aici acum câteva ore. Fereastra încă este acoperită cu scânduri, covorul încă lipseşte, dar cartea pe care am încercat să o citesc în timp ce îl aşteptam încă e în acelaşi loc.

Şi totuşi, parcă totul s-a schimbat.

Poate pentru că aşa este. Nu ştiu şi nu voi *şti* până când Jaxon nu va deschide gura şi va vorbi pe bune cu mine, în loc să stea acolo, lângă şemineu, cu mâinile în buzunare şi ochii îndreptaţi oriunde, numai spre ai mei nu!

Vreau să încep eu conversaţia, vreau să îi spun... nu ştiu ce. Dar ceva din sufletul meu mă avertizează că asta ar fi metoda greşită de abordare. Că, dacă trag speranţe să navighez prin ceea ce se întâmplă aici, trebuie să ştiu ce gândeşte Jaxon înainte să deschid gura şi să spun ceva care strică totul.

Aşa că aştept, cu mâinile în buzunarele hanoracului meu şi cu ochii fixaţi nicăieri altundeva decât la el, până când în sfârşit, în sfârşit, se întoarce să mă privească.

— Nu o să te rănesc, spune, cu vocea joasă și răgușită, și atât de goală, încât mă doare să o ascult.

— Știu.

— *Știi?*

Mă privește de parcă mi-ar mai fi crescut un cap... sau trei.

— Nu am crezut niciodată că aveai de gând să mă rănești, Jaxon. Nu aș fi fost aici dacă aș fi gândit asta.

Pare șocat de cuvintele mele. Nu, nu șocat. Înmărmurit, gura lui deschizându-se și închizându-se ca a unui pește scos din apă în timp ce se căznește să găsească un răspuns decent.

Când vine, într-un final, este clar dezamăgitor.

— E ceva în neregulă cu tine? întreabă el. Sau doar ai o dorință de a muri?

E rândul meu să fac figura lui preferată și ridic dintr-o sprânceană.

— Îți place dramatismul?

— Ești imposibilă.

Cuvintele aproape că îl strangulează.

— Sunt destul de sigură că nu eu sunt cea imposibilă în această...

Mă opresc, pentru că habar nu am cum să numesc chestia asta dintre mine și Jaxon. Relație? Prietenie? Dezastru? Mă hotărăsc, până la urmă, la „chestie", ceea ce e probabil cea mai proastă descriere posibilă a orice o fi ceea ce e între noi.

— Până la urmă, tu ești cel care tot fuge.

Încerc să înveselesc atmosfera de înmormântare și să îl fac să zâmbească puțin. Sau dacă nu chiar să zâmbească, măcar să nu mai fie atât de încruntat.

Nu funcționează. De fapt, cred că arată chiar mai sumbru decât acum câteva minute.

— Ai văzut ce-am făcut, nu?

Încuviințez cu o mișcare din cap.

— Am văzut.

— Și îmi spui că asta nu te sperie?

Pare neîncrezător. Suspicios. Și, cu o bizară inversare de roluri, poate chiar puțin dezgustat.

— Că asta nu te îngrozește?

— Care parte?

Vreau să mă întind spre el, vreau atât de tare să îl ating, dar e foarte evident că nu este momentul acum. Nu când totul la el țipă limite. Sau, mai bine zis, lupte armate.

— Care... parte? Ce mai înseamnă și asta?

— Înseamnă de care parte din ceea ce tocmai am văzut ar trebui să îmi fie teamă? Partea în care ai aruncat pe toată lumea în partea cealaltă a camerei? Sau partea în care ai atârnat pe cineva în aer și l-ai sufocat cu puterea minții?

Ignor frisonul de disconfort care îmi coboară pe șira spinării când îmi amintesc.

— Sau ar trebui doar să fiu blocată pe partea cu mușcatul?

— Nu mi-am dat seama că e o situație de genul „asta sau ailaltă", mârâie la mine în timp ce se plimbă de colo-colo în fața șemineului. Ai văzut ce i-am făcut lui Cole. Am crezut că vei fi oripilată.

Urmărindu-l, nu cred că eu sunt cea oripilată. Cred că Jaxon este – de ceea ce este capabil să săvârșească și de ceea ce tocmai a săvârșit. Ceea ce face ca sarcina de a-l convinge că nu sunt dezgustată de el să fie mai grea decât mi-am imaginat vreodată că va fi.

De asemenea, înseamnă că trebuie să merg pe vârfuri.

— Acesta este numele tipului? Cole? mă hotărăsc până la urmă să întreb.

Vreau să mă apropii de el, vreau să micșorez spațiul dintre noi, dar Jaxon cel șmecher, cu atitudine agresivă, arată de parcă o să o taie la prima mișcare greșită pe care o fac.

— Da!

Din nou nu se uită la mine, așa că îl aștept, refuzând să vorbesc până când nu își întoarce din nou, fără tragere de inimă, privirea spre mine.

— De ce te uiți la mine așa? șoptește.

— Așa cum?

— De parcă înțelegi. Nu e posibil ca tu...

— A meritat ceea ce i-ai făcut? îl întrerup.

Întregul corp i se încordează.

— Nu asta e ideea.

— De fapt, cred că asta e cea mai importantă idee.

Nu am de gând să stau aici și să îl distrug emoțional când el face deja o treabă incredibil de bună de unul singur.

— A meritat-o? întreb din nou.

— Merită mai rău decât a primit, scuipă Jaxon într-un final. Merită să fie mort.

— Dar nu l-ai omorât.

— Nu!

Clatină din cap.

— Dar am vrut să o fac.

— Nu contează ce ai vrut să faci, îl admonestez. Contează doar ce ai făcut. Nu ți-ai pierdut nici măcar o dată controlul când l-ai atacat pe Cole – de fapt, nu am văzut niciodată pe nimeni mai stăpân pe situație decât ai fost tu în sala aia. Puterea pe care o stăpânești... este de neînchipuit.

Ridică dintr-o sprânceană spre mine chiar în timp ce umerii i se încordează, de parcă s-ar pregăti pentru următoarea lovitură.

— Și îngrozitoare?

— Sunt destul de sigură că Cole a fost îngrozit.

— Mă doare în cot de Cole. Eu vorbeam despre tine.

Își trece frustrat o mână prin păr, dar, de data asta, privirea lui nu o părăsește pe a mea.

Inspir adânc, expir încet. Apoi îi spun adevărul pe care are o nevoie atât de disperată să îl audă.

— Nu mă sperii, Jaxon.

— Nu te sperii...

Tonul lui este pe jumătate diabolic, pe jumătate neîncrezător.

Clatin din cap.

— Nu!

— *Nu?*

— Nu! repet. Şi, trebuie să spun, începi să semeni foarte tare cu un papagal.

Mă strâmb la el.

— Ai putea încerca să ai grijă cu chestia asta, dacă vrei să îţi menţii intactă reputaţia de şmecher.

Mijeşte ochii spre mine.

— Reputaţia mea de şmecher e destul de solidă acum, mulţumesc foarte mult! Pentru tine îmi fac griji.

— Pentru mine? De ce îţi faci griji pentru mine?

M-am săturat să aştept de cealaltă parte a camerei să se calmeze. Nu când nu ajungem nicăieri şi nu când nevoia de a-l atinge, de a-l ţine în braţe, e o durere fizică pe care o resimt în interiorul meu.

Cu asta în minte, în sfârşit îmi scot mâinile din buzunare şi păşesc spre el, încet, cu grijă, dinadins. Ochii i se măresc cu fiecare pas pe care îl fac, şi, pentru o secundă, chiar cred că se gândeşte să fugă.

Nu am de gând să mint, ideea că îl sperii pe Jaxon Vega mă fascinează de-a dreptul.

— Ce mama dracului se întâmplă aici? întreabă după ce liniştea dintre noi s-a întins prea mult.

Habar nu am. Ştiu doar că urăsc modul în care a arătat Jaxon când a păşit spre mine în sala de relaxare, urăsc chiar şi mai mult modul în care a arătat când m-a adus în camera aceasta. Precaut, singuratic, ruşinat, când nu cred că are de ce să fie ruşinat.

— Ce crezi *tu* că se întâmplă aici? întreb.

— Acum cine este papagalul?

Își înfige ambele mâini în păr, evident frustrat.

— Te simți bine? Ești în stare de șoc?

— Mă simt bine. Pentru tine îmi fac griji.

— Pentru mine? Eu...

Glasul i se frânge și doar se holbează la mine, mut, în timp ce înregistrează că i-am mimat intenționat cuvintele.

— Tocmai am terorizat întreaga școală. De ce dracului îți faci griji pentru *mine*?

— Pentru că nu pari prea fericit în legătură cu asta, acum, nu-i așa?

— Nu am de ce să fiu fericit.

Și acesta, exact aici, este fix motivul pentru care nu îmi e teamă de el.

Sunt la doar câțiva pași depărtare de el acum și îi parcurg ușor, sub privirea lui vigilentă, îngrijorată.

— Deci cum *te simți* tu în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat? întreb.

Fața i se golește de expresie.

— Nu simt nimic în legătură cu asta.

— Ești sigur?

În sfârșit, sunt destul de aproape să o fac. În secunda în care ne atingem, tresare de parcă ar fi electrocutat, dar nu se trage înapoi. În schimb, doar stă acolo și privește în timp ce îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Pentru că pari să simți al dracului de multe.

Face un pas în spate chiar în timp ce mă ține strâns de mână.

— A trebuit să fac asta.

— OK!

Fac un pas în față. Dacă o ținem tot așa, nu o să mai dureze mult înainte să îl țintuiesc de o bibliotecă în același mod în care m-a țintuit el de acea masă de șah în prima mea zi.

Dreptate poetică, dacă mă întrebi.

— Ar trebui să pleci.

De data asta, face doi paşi în spate. Mai mult, îmi dă drumul la mână.

Simt acut pierderea atingerii lui, dar asta nu mă împiedică să micşorez distanţa dintre noi din nou.

Nu mă împiedică să mă întind spre el şi să îmi odihnesc o mână pe bicepsul lui tare.

Nu mă împiedică să îl mângâi uşor cu degetul meu mare de-a lungul braţului.

— Asta este ceea ce vrei?

— Da!

Aproape că se sufocă cu cuvântul, dar, de data asta, nu se îndepărtează de atingerea mea. De mine.

Şi deşi există o parte din mine care nu poate crede că fac asta, că mai că mă arunc pe Jaxon, există o altă parte din mine care doar aşteaptă ca el să cedeze.

E aceeaşi parte care e încurajată de faptul că abia dacă e coerent în acest moment.

Aceeaşi parte care nu se poate abţine să nu simtă – şi să se bucure de – micul tremur care îi traversează trupul.

Aceeaşi parte care vrea cu disperare să simtă iar gura lui Jaxon pe gura mea şi e hotărâtă să nu plece de aici până când nu o descoperă.

— Nu te cred! şoptesc.

Apoi fac ultimul pas, reducând distanţa dintre noi şi apăsându-mi trupul dintr-odată tremurător şi încins de al lui.

— Nu ştii ce ceri, îmi spune cu o voce care este atât de joasă şi torturată, şi oricum, numai rece nu.

Are dreptate. Habar nu am cât de multe îi cer. Dar ştiu că dacă nu întreb, dacă nu presez, nu o să mai prind altă şansă. Acesta va fi finalul discuţiei.

Mai mult, va fi finalul nostru.

Şi nu sunt pregătită pentru asta. Nici măcar nu ştiu dacă există un noi, sau ce se va întâmpla într-o zi sau o săptămână,

sau trei luni. Știu doar că nu sunt pregătită să plec de lângă el – sau orice se mai întâmplă în continuare. Motiv pentru care mă întind spre el din nou și șoptesc:

— Atunci arată-mi!

Secunde trec, poate minute, iar Jaxon nu se mișcă. Nici nu sunt sigură că măcar respiră.

— Jaxon! șoptesc într-un final, atunci când nu mai pot suporta agonia așteptării. Te rog!

Gura mea e aproape apăsată pe a lui.

Tot niciun răspuns.

Încrederea mea – șubredă, în cele mai bune momente – e pe cale să mă părăsească definitiv. Până la urmă, nu e nimic similar cu ideea de a sări pe un băiat și a-l face să se transforme într-o statuie umană ca să facă o fată să se simtă dorită.

Dar mai am încă o încercare în mine, încă o șansă să îl fac pe Jaxon să înțeleagă că am încredere în el, indiferent de ce a făcut. Că îl vreau, vampir sau nu!

Acum două luni, aș fi plecat – aș fi fugit, de fapt –, pregătită să mă ascund sub pat pentru totdeauna. Dar, acum două luni, părinți mei nu erau morți, și nu îmi dădusem seama încă exact cât de efemeră, cât de fragilă este viața cu adevărat.

Așa că îmi înghit teama și rușinea în timp ce îmi trec mâna peste brațul lui Jaxon, spre mâna lui. Încă o dată, îmi împletesc degetele cu ale lui înainte să ridic ambele noastre mâini la pieptul meu. Îi apăs mâna caldă pe inima mea și murmur:

— Te vreau, Jaxon!

Ceva îi străfulgeră în privire.

— Chiar și știind ce sunt?

Confuzia se învârtejește în mine.

— Știu cine ești. Asta contează.

— Spui asta acum, dar nu știi ce ceri.

— Atunci arată-mi! șoptesc. Dă-mi ceea ce îți cer!

Ochii i se întunecă, pupilele lui fiind complet dilatate.

— Nu spune asta dacă nu vorbeşti serios.

— Vorbesc serios. Am nevoie de tine, Jaxon! Am nevoie de tine!

Maxilarul i se încleştează, iar degetele se strâng din reflex cu ale mele.

— Eşti sigură? mormăie printre dinţi. Trebuie să ştiu că eşti sigură. Nu vreau să te sperii, Grace.

Genunchii îmi tremură ca o domniţă la ananghie din cauza intensităţii din vocea lui, din ochii lui. Dar nu am de gând să o dau în bară cu asta acum. Nu o să stric chestia asta când sunt atât de aproape de a primi ceea ce vreau.

Atât de aproape de a-l avea pe Jaxon pentru mine.

Aşa că îmi potolesc genunchii şi îl privesc în ochi. Şi spun pe cât de clar şi răspicat am spus ceva, orice, în viaţa mea:

— Ceea ce mă sperie nu este că eşti vampir, Jaxon. Ce mă sperie este ideea că te vei îndepărta, iar eu o să îmi petrec întreaga viaţă fără să ştiu cum ne-ar fi fost împreună.

Şi, dintr-odată, Jaxon loveşte. Mă înşfacă bine, îşi dezveleşte colţii şi trupul i se înfăşoară în jurul meu atât de rapid, încât abia înţeleg ce se întâmplă. Mă întoarce cu spatele la el, îşi înfige mâna în părul meu şi îmi dă capul pe spate.

Apoi îşi înfige dinţii în gâtul meu, chiar sub maxilar.

48

Acela din buzunarul tău e cumva un țăruș sau doar te bucuri să mă vezi?

PENTRU O SECUNDĂ, DOUĂ, PANICA MĂ IMOBILIZEAZĂ. Mă face să nu pot simți, să nu pot gândi, să nu pot respira în timp ce aștept... durerea, pustietatea, moartea.

Dar pe măsură ce timpul trece și agonia pe care o aștept nu sosește, adrenalina încetează să mai izbucnească ca un gheizer și îmi dau seama că orice îmi face Jaxon nu mă doare deloc. De fapt, e o senzație foarte, foarte... frumoasă.

Plăcere precum mierea topită îmi curge prin vene, aprinzându-mi terminațiile nervoase și copleșindu-mă cu o intensitate, o nevoie care nu mi-am imaginat vreodată că există. Genunchii mei deja slăbiți cedează complet și mă sprijin de el, lăsându-l să mă susțină cu trupul lui lung și suplu, și brațele ferme în timp ce îmi dau capul și mai pe spate să îi fac mai mult loc.

Mârâie datorită invitației, un sunet profund, ca un huruit, care se ivește în străfundurile mele chiar în timp ce pământul se cutremură puțin sub mine. Și apoi plăcerea crește, aprinzându-mă, întorcându-mă pe dos, făcându-mă să tremur în timp ce uit cum să respir. Cum să exist.

Mă împing chiar şi mai tare în el, ridicându-mi mâinile deasupra capului, ca să îmi pot împleti degetele prin părul lui. Să îi pot cuprinde maxilarul în palmă. Să îmi apăs pielea mai ferm pe gura lui în timp ce ochii mi se închid.

Sunt disperată după mai mult – disperată după Jaxon şi orice vrea să îmi dea sau să ia de la mine. Dar e evident că are mai mult control decât îmi pot imagina, pentru că fix în momentul în care plăcerea ameninţă să mă copleşească, el se retrage, se dă în spate, limba lui mângâind uşor semnele de muşcătură. Mângâierea trimite un nou carusel de emoţii prin mine.

Stau pe loc, trupul meu odihnindu-se sprijinit de al lui, mâinile agăţându-se de orice parte a lui pot apuca, dependentă de el ca să mă ţină să nu cad în timp ce mici săgeţi de plăcere continuă să nu îmi dea pace. Sunt urmate de o letargie ce se strecoară în mine şi care face imposibil să îmi ridic măcar pleoapele, darămite să mă îndepărtez de Jaxon.

De parcă aş face-o.

— Te simţi bine? îmi murmură la ureche, vocea lui fiind moale şi caldă într-un fel în care nu l-am mai auzit niciodată vorbind.

— Glumeşti? răspund la fel de moale. Nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de bine în viaţa mea. A fost... uimitor! *Tu* eşti uimitor!

Râde.

— Da, păi să fii vampir nu vine cu multe avantaje, aşa că trebuie să profiţi de ele atunci când poţi.

— Evident!

Cu ochii încă închişi, îmi întorc capul. Îmi ridic faţa spre a lui. Îmi ţugui buzele. Şi mă rog ca Jaxon să nu se ferească de mine.

Nu o face, buzele lui apăsându-se pe ale mele într-un sărut tandru, care îmi face respiraţia să mi se întretaie din nou, deşi din motive foarte diferite. Momente trec, şi începe să îşi ridice capul, dar eu mă ţin de el, dorindu-mi încă un pic, şi încă un pic.

Încă un pic din acest băiat care are o asemenea putere și o asemenea tandrețe în interiorul lui.

Mi-l acordă, gura lui mișcându-se asupra gurii mele, limba lui mângâindu-mi buza de jos până când, în sfârșit, găsesc puterea să îi dau drumul.

Mă trag înapoi, deschid ochii încet și îl găsesc pe Jaxon holbându-se în jos la mine, privirea fiindu-i plină de atât de multă emoție, încât nu știu dacă să râd sau să plâng.

— Nimeni nu te va răni, Grace! șoptește el.

— Știu, îi șoptesc înapoi. Te-ai asigurat de asta.

Surprinderea îi lucește în profunzimea ochilor ca obsidianul.

— Nu m-am gândit că ai crezut...

Se întrerupe în timp ce pământul se zguduie sub picioarele noastre.

— Ar trebui să ne băgăm sub tocul ușii, îi spun, uitându-mă în jur după cea mai apropiată ascunzătoare.

Dar el doar închide ochii și inspiră adânc. Câteva momente mai târziu, pământul se liniștește la loc.

Șocul explodează în interiorul meu.

— Tu...

Glasul mi se stinge și îmi dreg glasul. Încerc din nou.

— Cutremurele. Sunt din cauza ta?

Încuviințează din cap, părând precaut.

— Chiar și cele mari? întreb și îmi simt ochii mărindu-se. Toate?

— Îmi pare atât de rău!

Degetele lui îmi mângâie gâtul încă bandajat.

— Niciodată nu am intenționat să te rănesc.

— Știu.

Îmi întorc capul și îi sărut palma chiar în timp ce uimirea continuă să ricoșeze prin mine. Cum poate cineva să fie atât de puternic, încât să miște pământul cu adevărat? E de neînchipuit, inimaginabil.

— Se întâmplă des chestia asta?

El clatină din cap şi ridică din umeri, de parcă ar fi la fel de bulversat ca mine.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată... înainte.

— Înainte? întreb.

— Înainte de tine.

Mă strânge mai tare la piept.

— Am învăţat să deţin controlul devreme - asupra mea şi a abilităţilor mele. A trebuit să o fac, sau...

— Oraşe s-ar fi năruit? întreb, evident obraznică.

— N-aş zice chiar aşa. Dar jur, am lucrurile sub control acum. Nu te voi răni din nou.

Gura îi alunecă de-a lungul obrazului meu, a maxilarului, în josul gâtului.

Căldura se mişcă prin mine la prima atingere a buzelor lui. Mă face să tremur. Mă face să doresc.

Îi trag gura înapoi în jos spre a mea şi las nevoia şi plăcerea să mă fure.

Sărutul continuă şi continuă, până când amândoi rămânem fără aer. Tremurânzi. Disperaţi.

Mă arcuiesc lipită de trupul lui, într-un efort de a fi mai aproape, apoi îmi trec mâinile peste braţele lui, peste umeri, peste spate. Degetele mi se împletesc în părul lui, iar el scoate un mormăit. Apoi mă muşcă uşor de buză, sugând-o doar un pic, până când în interiorul meu am senzaţia că e 4 iulie[1].

Icnesc, mă cutremur, iar Jaxon se foloseşte de genunchii mei încă slăbiţi pe post de scuză ca să se dea înapoi. Încerc să îl ţin în loc, încerc să îi menţin buzele şi pielea, şi trupul lipite de mine. Dar el doar îmi aranjează părul cu o mână şi şopteşte:

— Haide!

Mă ia de mână şi mă trage spre dormitorul lui.

[1] Ziua naţională a Statelor Unite ale Americii, sărbătorită cu focuri mari de artificii în toată ţara (n. tr.).

Îl urmez – bineînțeles că o fac –, dar, în timp ce mă conduce, nu pot să nu observ că micul lui colț pentru citit cândva ordonat este acum un dezastru total.

Cărți acoperă podeaua, unele culcate pe jos, unele în picioare, unele sprijinindu-se de mobilierul dintre ele de parcă ar fi bete. Canapeaua este întoarsă cu picioarele în sus și superba măsuță de cafea care mi-a plăcut atât de mult e acum ruptă în ceva mai mult decât așchii.

— Ce... ce s-a întâmplat? icnesc, aplecându-mă să ridic câteva cărți care sunt fix în drumul meu.

Jaxon mi le ia cu o scuturare din cap și le aruncă pe fundul canapelei, care acum e cu fața în sus.

— Ți-am promis că nu vor mai fi cutremure, răspunde. Dar o să îmi ia puțin timp să îmi dau seama cum să controlez toate chestiile pe care mă faci să le simt.

— *Așa* înveți să le controlezi?

Păşesc peste o grămadă de resturi care sunt destul de sigură că au fost o bibliotecă și încerc să mă prefac că vorbele lui nu mă fac să mă topesc pe dinăuntru.

Mă întoarce pe dos cu o privire, mă distruge cu un sărut. Dar asta? Asta mă face să simt că poate, doar poate, simte pentru mine la fel de multe câte simt eu pentru el.

Ridică din umeri.

— Pământul abia s-a mișcat de data asta și nicio fereastră nu s-a spart. Cu siguranță e un progres.

— Presupun.

Înghit moliciunea care răsare în mine din cauza lui și fac un spectacol din privitul la așchii, în schimb.

— Chiar îmi plăcea măsuța aceea de cafea.

— O să îți găsesc una care să îți placă și mai mult.

Mă trage de mână.

— Haide!

Ne croim drum spre camera lui, care, din fericire, pare să fi scăpat de distrugerea suferită de colțul pentru citit. Arată exact ca data trecută, cu toate tablourile superbe de pe pereți și instrumentele muzicale din colț.

— Ador camera ta, îi spun, trecând o mână pe șifonierul lui, în drum spre setul de tobe.

Am rezistat ultima dată, știu că ar trebui să rezist și de data asta, de vreme ce tot ce s-a întâmplat până acum ne-a lăsat cu multe chestii despre care să discutăm.

Dar au trecut săptămâni de când n-am mai stat în spatele unei baterii, săptămâni de când n-am mai ținut un set de bețe în mâini, și am nevoie să le ating, am nevoie să îmi trec mâinile peste ele.

— Cânți? întreabă Jaxon în timp ce îmi odihnesc o mână pe una dintre tobe.

— Cântam, înainte de...

Glasul mi se stinge. Nu vreau să vorbesc despre părinții mei acum, nu vreau să aduc acea tristețe în prima mea conversație cu Jaxon după... orice o fi fost asta.

Pare să înțeleagă, pentru că nu insistă. În schimb zâmbește, zâmbește cu adevărat, și i se luminează întreaga față. Surâsul lui luminează întreaga cameră. Cu siguranță luminează toate locurile întunecate și triste de care m-am agățat mult prea mult timp.

Abia atunci când îi văd zâmbetul îmi dau seama cât de mult s-a abținut, cât de multe chestii a ținut *în* el pentru cine știe cât timp.

— Vrei să cânți ceva acum? întreabă.

— Nu!

E rândul meu să întind o mână spre el. Îl trag spre pat, așteptând până alege o parte pe care să se așeze înainte să mă trântesc pe cealaltă parte.

— Vreau să vorbim.

— Despre? îmi trânțește el chiar în timp ce o bănuială i se strecoară în privire, ceva ce nu a mai fost acolo de când m-a mușcat.

— Oh, nu știu. Despre vreme? îl tachinez, pentru că încerc să fiu nonșalantă în legătură cu toată chestia asta.

Încerc să îmi spun că să mă îndrăgostesc de un vampir care poate face pământul să se cutremure nu e chiar așa o mare scofală.

Își dă ochii peste cap, dar îl urmăresc cu atenție și văd cum colțurile gurii lui se ridică într-un zâmbet pe care încearcă atât de tare să îl ascundă.

Face ca nonșalanța să merite cu desăvârșire, chiar în timp ce mă chinui să mă obișnuiesc cu ideea a tot ceea ce s-a întâmplat astăzi. Și tot ce s-a întâmplat în ultimele șase zile. Pentru că încă există o mică parte din mine care o ia razna din cauza faptului că am lăsat un vampir să mă muște – chiar dacă acel vampir este Jaxon. Și chiar dacă am savurat asta mai mult decât mi-am imaginat vreodată că o voi face.

Dar acum nu este momentul să o iau razna, nu când Jaxon este deja atât de agitat. Așa că mă mulțumesc să îi arunc o privire jucăușă de *nu te juca cu mine* chiar în timp ce mă întind pe o parte a patului lui.

Jaxon ridică o sprânceană în timp ce mă urmărește cum mă așez confortabil, apoi se întinde lângă mine. Nu ratez faptul că se asigură că nu mă atinge deloc în timp ce o face.

Ceea ce este complet inacceptabil. Încerc să micșorez distanța dintre noi, nu să o măresc. Dar apreciez faptul că se chinuie atât de mult să nu mă bage în sperieți. Doar îmi doresc ca el să își dea seama că nu eu sunt cea speriată aici.

Dar, de vreme ce vreau să alung privirea precaută din ochii lui, decid să abordez subiectul acela mai târziu. Pentru moment, merg cu:

— Ai auzit bancul cu acoperișul?

— Pardon?

Ridică o singură sprânceană disprețuitoare – ceea ce înseamnă că trebuie să mă chinui tare de tot să ascund ce ochi bulbucați am atunci când o face.

— Las-o baltă!

Îi arunc un zâmbet siropos.

— E peste capul tău.

Se holbează la mine, uimit, timp de câteva secunde. Apoi clatină din cap și spune:

— Cumva, bancurile astea devin din ce în ce mai rele.

— N-ai nici cea mai vagă idee.

Mă rostogolesc până când ajung pe burtă și apoi mă dau mai spre el până când partea dreaptă a corpului meu e lipită de partea lui stângă.

— Care e diferența dintre o chitară și un pește?

Ambele sprâncene i se ridică acum în timp ce răspunde:

— Nu cred că vreau să știu.

Îl ignor.

— Poți acorda o chitară, dar nu poți acorda un pește.[1]

Scapă un râset ca un lătrat care ne face pe amândoi să tresărim. Apoi clatină din cap și îmi spune:

— E chiar o boală la tine, nu-i așa?

— E distractiv, Jaxon.

Îi arunc cel mai nesuferit zâmbet de care sunt în stare.

— Știi ce este distracția, nu?

Își dă ochii peste cap.

— Cred că am o amintire vagă a acestei emoții, da.

— Bun. Cum numești un dinozaur care...

Mă întrerupe cu un sărut și o smulgere. Sărutul îmi face degetele de la picioare să se încovoaie, dar smulgerea... smulgerea face ca tot interiorul meu să se tulbure. Mai ales când mă trage în așa fel, încât să ajung deasupra lui, cu genunchii încălecându-i șoldurile și cârlionții mei formând o perdea în jurul nostru.

Jaxon îmi prinde o șuviță de păr, apoi privește cum cârlionțul i se înfășoară pe deget.

[1] Joc de cuvinte în engleză, bazat pe asemănarea dintre *tune* („a acorda") și *tuna* („peștele ton") (n. tr.).

— Îți ador părul, spune, trăgând de cârlionț doar ca să îi dea drumul și să îl privească cum sare înapoi la locul lui.

— Da, păi, și mie îmi place destul de mult al tău, îi spun, trecându-mi degetele prin șuvițele lui negre.

În timp ce o fac, palma mea îi atinge ușor cicatricea, iar el se încordează înainte să întoarcă capul, în așa fel, încât să nu o mai ating.

— De ce faci asta? întreb.

— Ce fac?

Îi arunc o privire care spune că știe exact despre ce vorbesc.

— Ți-am spus deja că ești cel mai sexy tip pe care l-am văzut vreodată – și asta include destui zei impresionanți ai surfului din San Diego. Așa că nu înțeleg de ce te deranjează atât de mult dacă îți văd cicatricea.

Ridică din umeri.

— Nu mă deranjează dacă îmi vezi cicatricea.

Nu cred că asta este adevărat, dar sunt dispusă să o las să treacă – până la un punct.

— Bine, nu te deranjează dacă o văd, dar cu siguranță te deranjează dacă o ating.

— Nu!

Clatină din cap.

— Nici asta nu mă deranjează.

— OK, îmi pare rău, dar mă minți în față.

Ca să demonstrez asta, mă aplec și îi dau apăsat o serie de sărutări fierbinți pe maxilar. Nu ating intenționat cicatricea, dar nici nu mă feresc de ea. Și, bineînțeles, rezistă doar câteva secunde înainte să își împletească degetele în părul meu și să îmi apese fața în scobitura unde umărul îi întâlnește gâtul.

Înainte să apuc să spun ceva totuși, inspiră adânc. Apoi spune:

— Nu e ca și cum aș crede că vei fi dezgustată de cicatricea mea sau ceva – nu ești așa de superficială.

— Atunci de ce te deranjează atât de tare dacă mă apropii de ea?

Nu îmi răspunde imediat, și, în timp ce liniștea se întinde între noi, cred că poate nu va răspunde deloc. Apoi, chiar când m-am dat bătută, spune:

— Pentru că îmi amintește de cum am căpătat-o și nu te vreau în preajma acelei lumi. Și sunt al dracului de sigur că nu vreau acea lume prin preajma ta.

49

Până la urmă, lumea îi distruge pe toți

DUREREA DIN VOCEA LUI ÎMI FACE INIMA SĂ ÎMI BUBUIE rar și tare în piept.

Sigur, e o parte din mine care nu își poate imagina despre ce lume vorbește, ținând cont că locuiesc, în prezent, în mijlocul unui roman fantasy – unul complet, cu creaturi fantastice și secrete din belșug. Dar e o parte și mai mare din mine care vrea doar ca el să știe că, indiferent despre ce lume vorbește, și orice i s-a întâmplat în lumea aceea, sunt de partea lui.

Nu mă grăbesc în timp ce îmi plimb palmele pe pieptul lui și îi dau sărutări de-a lungul gâtului puternic. Miroase din nou a portocale, mă scufund în mirosul lui, în gustul și senzația și sunetul lui minunate.

Mâinile i se așază pe șoldurile mele, iar el mormăie și se arcuiește lipit de mine. E o senzație uimitoare – el e uimitor. Nu am mai fost niciodată atât de intimă cu un tip, niciodată nu mi-am dorit să fiu, dar cu Jaxon vreau totul. Vreau să simt totul, să experimentez totul. Poate nu acum, când suntem presați de timp, dar curând.

Dar vreau, de asemenea, să știu ce îl doare. Nu ca să o pot îndepărta – știu că nu se poate –, ci ca să o pot împărtăși cu el.

Ca să pot înțelege. Motiv pentru care mă rostogolesc de pe el tocmai atunci când lucrurile încep să devină interesante.

Se rostogolește și el cu mine, desigur, în așa fel, încât acum suntem întinși pe o parte, uitându-ne unul la celălalt. Brațul lui e în jurul taliei mele, mâna lui odihnindu-se pe șoldul meu, și există o parte din mine care nu vrea nimic altceva decât să se scufunde înapoi în el. Să las doar să se întâmple ceea ce urmează să se întâmple.

Dar Jaxon merită mai mult decât atât. Și la fel și eu.

Motiv pentru care mă întind și îi iau în palmă obrazul lipsit de cicatrice, apoi mă aplec până când gurile noastre sunt atât de apropiate, încât respirăm același aer.

— Crede-mă, înțeleg mai bine decât majoritatea dacă nu vrei să vorbești despre ce s-a petrecut atunci, șoptesc. Dar trebuie să știi că, dacă vei vrea vreodată să împărtășești cu mine ce s-a întâmplat, voi fi mai mult decât fericită să ascult.

Cuvintele mele nu sunt sexy și cu siguranță nu sunt viclene, ci sincere și vin din inimă. Și Jaxon simte asta, pentru că, în loc să mă respingă, așa cum mă cam aștept să o facă, se holbează la mine cu ochi care arată mai mult decât mi-am imaginat vreodată.

Apoi mă sărută – lung, încet, profund – înainte să se rostogolească de lângă mine și să se ridice în fund, cu coatele pe genunchi și cu capul în palme. Mă ridic și eu, pentru că nu îl pot lăsa singur în... orice ajunge să fie chestia asta, și mă înfășor în jurul lui din spate, în timp ce îi dau mici sărutări apăsate și scurte pe umeri și pe ceafă.

Apoi îi zic:

— Spune-mi!

Cred că are nevoie să mă audă spunând asta aproape la fel de mult pe cât are nevoie să îmi spună povestea care îl arde pe interior.

Nu sunt sigură cum mă aștept ca povestea să vină – fie în frânturi sau cu o povestire lină –, dar știu sigur că nu aș fi

putut anticipa niciodată ce îmi dezvăluie când începe în sfârșit să vorbească.

— Eu l-am ucis pe Hudson.

Șocul mă sfâșie.

— Hudson? Fratele...

— Meu. Da!

Își trece o mână peste față.

Un milion de emoții mă traversează la auzul acestor cinci cuvinte – șoc care nu este, de fapt, șoc, ci oroare, tristețe, îngrijorare, milă, *durere*. Lista continuă. Dar cel care rămâne în picioare deasupra tuturor este neîncrederea. Așa periculos cum este, nu cred că Jaxon ar răni vreodată dinadins pe cineva la care ține. Pentru toți ceilalți ar putea fi sezon de vânătoare, dar nu și pentru cei pe care îi consideră sub protecția lui. Dacă am învățat ceva în săptămâna de când sunt aici, asta e.

Ceea ce înseamnă că ceva cu adevărat groaznic trebuie să se fi întâmplat. Cum o fi să trebuiască să trăiești cu genul de putere pe care o stăpânește el?

Cum o fi să trăiești știind că un moment de neatenție, o scăpare, te poate face să pierzi totul?

— Ce s-a întâmplat? întreb într-un final, când minutele trec, iar el nu mai spune nimic altceva.

— Nu contează!

— Eu cred că da! Nu îmi pot imagina că l-ai rănit pe fratele tău intenționat.

Se întoarce spre mine atunci, ochii lui arătând acea întunecime goală, căscată pe care încep să o urăsc atât de tare.

— Atunci imaginația ta nu e suficient de bună.

Teama se strecoară în mine când își dă seama de întunericul din vocea lui.

— Jaxon!

Pun o mână blândă pe brațul lui.

— Nu am pornit hotărât să îl ucid, Grace. Dar chiar crezi că intențiile mai contează atunci când cineva e mort? Nu e ca și cum l-ai putea aduce înapoi pentru că nu ai vrut să o faci.

— Știu asta mai bine decât majoritatea.

Încă mă mai bântuie cearta pe care am avut-o cu părinții mei chiar înainte să moară.

— Oare? întreabă Jaxon. Oare știi cum e să fii capabil să fluturi dintr-o mână și să faci asta?

Câteva secunde mai târziu, totul din cameră, mai puțin patul pe care stăm, plutește în jurul nostru.

— Sau asta?

Totul se prăbușește pe podea. Chitara se sfărâmă. Una dintre ramele de tablou se sparge într-un milion de bucățele.

Îmi acord un minut, las șocul să treacă, înainte să încerc să spun ceva care să aibă sens.

— Poate că ai dreptate, răspund într-un final. Poate că nu știu cum e să simți nimic din toate astea. Dar știu că fratele tău nu ar fi vrut să te învinovățești pentru orice i s-a întâmplat lui. Nu ar vrea să te torturezi.

Râsul cu care îmi răspunde Jaxon e plin de umor adevărat.

— E destul de evident că nu îl cunoști pe Hudson. Sau pe părinții mei. Sau pe Lia.

— Lia te învinovățește pentru moartea lui Hudson? întreb, surprinsă.

— Lia învinovățește pe toți și toate pentru moartea lui Hudson. Dacă ar avea genul de putere pe care o am eu, furia ei ar arde lumea din temelii.

De data asta, când râde, există doar regret în acel sunet.

— Dar părinții tăi? Cu siguranță nu te consideră responsabil pentru ceva asupra căruia nu ai avut control?

— Cine a zis că nu am avut control? Am avut de făcut o alegere. Și am făcut-o. L-am ucis, Grace. Intenționat! Și aș face-o din nou.

Stomacul mi se agită auzind mărturisirea lui – şi răceala din vocea lui în timp ce vorbeşte. Dar am aflat destule despre Jaxon ca să ştiu că întotdeauna se va pune pe sine în cea mai proastă lumină. Că întotdeauna va alege să se vadă ca pe un personaj negativ, chiar dacă el este victima.

Mai ales dacă el este victima.

Să îi atrag atenţia asupra acestui lucru acum nu o să rezolve nimic totuşi, aşa că aştept ca el să spună mai multe. Şi sunt multe de spus. Altfel, nu ar fi fost atât de îngrijorat să nu piardă controlul şi să mă rănească.

— Hudson a fost primul născut, continuă într-un final. Prinţul care urma să devină rege. Fiul perfect care doar a devenit şi mai perfect după moarte.

Nu e niciun pic de amărăciune în aceste cuvinte, doar o stare de fapt care face să fie prea uşor să citeşti printre rânduri. Totuşi, nu pot să rezist să nu întreb:

— Şi tu eşti?

— Cu siguranţă nu aşa.

Râde.

— Ceea ce este în regulă. Mai mult decât în regulă. Să fiu rege nu a fost niciodată una dintre aspiraţiile mele.

— Rege? întreb, pentru că prima dată când a spus-o, am crezut că era o metaforă.

Fratele lui, prinţul. Dar acum, că a spus-o din nou, referindu-se la el ca fiind rege, nu pot să nu întreb.

— Da, rege.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Nu ţi-a spus Macy?

— Nu!

Rege peste ce? vreau să întreb, dar acum nu pare chiar momentul potrivit.

— Ei bine, iată-mă!

Face o mică plecăciune la mişto.

— Următorul vampir *senior*, în slujba dumneavoastră!

— OK!

Nu știu ce altceva să spun la auzul acestei revelații. Cu excepția:

— Trebuia să fie Hudson? Dar, acum, că e mort...

— Exact.

Scoate un sunet de *ai ghicit* din colțul gurii.

— Eu sunt înlocuitorul. Noul moștenitor al tronului.

Și viitor rege. Simpla idee depășește capacitatea minții mele de a procesa informația. Ce face un rege vampir, oricum? Și de ce îl tratează toată lumea pe Jaxon cu atâta respect? Pentru că face parte din regalitate? Dar ce treabă are regalitatea vampirilor cu dragonii? Sau cu vrăjitoarele?

— Sunt, desigur, de asemenea și ucigașul fostului moștenitor al tronului, continuă Jaxon, ceea ce în alte specii ar putea cauza unele probleme. Dar în lumea vampirilor, ești fix atât de puternic pe cât te poți apăra... și pe cât poți lua. Așa că tot ce a trebuit să fac ca să devin cel mai de temut și venerat vampir din lume a fost să îl ucid pe fratele meu mai mare.

Ridică ușor din umeri, chestie care ar trebui să îmi arate cât de amuzantă găsește el că e toată treaba asta, cât de mult nu îi pasă.

Nu o cred nici măcar o secundă.

— Dar nu de asta l-ai omorât, adaug, pentru că cred că are nevoie să mă audă spunând-o.

— Am crezut că am stabilit deja că motivul nu contează. Percepția devine adevărul, până la urmă, chiar dacă e greșită.

E o grămadă de durere în acele cuvinte, chiar dacă tonul pe care îl folosește Jaxon este complet lipsit de emoție.

— *Mai ales* când este greșită. Istoria este, până la urmă, scrisă de învingător.

Îmi las capul pe umărul lui, într-un mic gest liniștitor.

— Dar tu ești învingătorul.

— Oare?

Nu am un răspuns pentru asta, aşa că nici măcar nu încerc. În schimb, cer să aflu adevărul. Adevărul lui.

— De ce l-ai ucis pe Hudson?

— Pentru că trebuia să fie ucis, iar eu sunt singurul care a putut să o facă.

Cuvintele rămân suspendate în aer în timp ce încerc să le absorb, să îmi dau seama ce vrea să spună.

— Deci Hudson era la fel de puternic ca tine...

— Nimeni nu este la fel de puternic ca mine.

Nu se laudă. De fapt, pare aproape ruşinat de chestia asta.

— Şi de ce este aşa, mai exact?

Ridică din umeri.

— Genetică. Fiecare generaţie de vampiri născuţi are tendinţa de a fi mai puternică decât generaţia dinaintea ei. Există excepţii, desigur, dar, în mare parte, aşa a fost mereu. De aceea sunt atât de puţini dintre noi – modul naturii de a păstra echilibrul, mă gândesc. Şi de vreme ce părinţii mei vin din cele mai puternice două familii şi stăpânesc ei înşişi o putere incredibilă, nu e de mirare că, atunci când s-au împerecheat, progenitura lor...

— Poate face efectiv ca pământul să se cutremure.

Îmi oferă o jumătate de zâmbet, primul pe care l-am primit de la el de când a început conversaţia noastră.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Deci am dreptate dacă ghicesc că Hudson nu a fost chiar responsabil în ceea ce priveşte puterea lui?

— O mulţime de vampiri tineri nu sunt.

— Acesta nu este un răspuns.

Ridic dintr-o sprânceană, aşteptând ca el să se uite la mine. Durează mai mult decât ar trebui.

— Iar tu îmi pari a fi foarte responsabil.

Ridică şi el din sprâncene, se uită dinadins la dezastrul din jur, pe care l-a făcut în cameră când mă săruta.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu ce crezi că vrei să spui. Hudson...

Oftează.

— Planurile lui Hudson au fost mereu îndrăzneţe. Mereu căuta să le acorde vampirilor mai multă putere, mai mulţi bani, mai mult control, ceea ce nu este rău, în sine.

Sunt tentată să îl contrazic. Până la urmă, dacă plănuieşti să obţii mai multă putere, mai mulţi bani, mai mult control, acestea trebuie să vină de undeva. Şi istoria ne-a arătat că obţinerea acestor trei lucruri tinde să fie mai puţin decât omenoasă pentru cei de la care sunt obţinute.

Dar asta este o discuţie pentru o altă dată, nu acum, când Jaxon în sfârşit se deschide.

— Dar, undeva, pe traseu, s-a pierdut în acele planuri, continuă Jaxon. A devenit atât de preocupat de ceea ce putea realiza şi de cum ar putea să realizeze acele lucruri, încât nu s-a oprit niciodată să se întrebe dacă ar trebui să o facă. Am încercat să îl trag înapoi, am încercat să mă înţeleg cu el, dar cu Lia şi cu mama şoptindu-i în ureche tot felul de căcaturi despre *Cel Ales*, a devenit imposibil să mai ajung la el, imposibil să îl fac să înţeleagă că propria lui manieră de a manifesta destinul nu era... acceptabilă, mai ales atunci când acele planuri includeau...

Vocea i se frânge pentru un minut, iar o privire aruncată ochilor lui îmi spune că Jaxon nu mai este aici, în această cameră, ci hălăduieşte cu mintea undeva, departe, în alt timp şi alt loc.

— Lucrurile între vampiri şi metamorfi au fost mereu tensionate, continuă până la urmă, având în voce o notă defensivă pe care nu am mai auzit-o. Niciodată nu ne-am înţeles prea bine cu lupii sau cu dragonii; ei nu au încredere în noi şi noi cu siguranţă nu avem încredere în ei. Aşa că atunci când Hudson a făcut un plan să – îşi răsuceşte degetele mâinii libere în aer şi mimează ghilimelele – îi pună pe metamorfi la locul lor, o grămadă de oameni au crezut că descoperise ceva.

— Dar nu şi tu.

— Să îi ataci pe metamorfi părea și mirosea extrem de tare a prejudecată, din punctul meu de vedere. Și apoi a început să semene foarte tare a genocid. Mai ales atunci când adăugat și alte creaturi supranaturale – și chiar și vampirii transformați – pe lista lui. Lucrurile au devenit urâte.

— Cât de urâte? întreb, deși nu sunt sigură că vreau cu adevărat să știu răspunsul.

Nu atunci când Jaxon pare mai sumbru decât l-am văzut vreodată. Și nu când aruncă cuvinte precum „genocid".

— Urâte.

Refuză să dezvolte subiectul.

— Mai ales cu istoricul nostru.

Din nou, golurile din baza mea de cunoștințe fac să îmi fie imposibil să înțeleg la ce istorie se referă. În loc să întreb, îmi propun să verific la bibliotecă sau să o întreb pe Macy.

— Am încercat să mă înțeleg cu Hudson, am încercat să îl fac să se răzgândească. Chiar am mers la rege și la regină, să văd dacă ei ar fi putut face ceva cu el.

Observ cum își numește părinții rege și regină în loc de tata și mama, și, pentru o secundă, mă întorc în timp, la prima zi în care l-am cunoscut.

La masa de șah și la regina-vampir, și la lucrurile pe care le-a spus despre ceea ce am crezut la momentul respectiv că era doar o piesă de șah.

Are mult mai multă logică acum.

— Ei *nu au putut*.

— Ei nu au vrut, mă corectează el. Așa că am încercat să vorbesc din nou cu el. La fel și Byron, și Mekhi și câțiva dintre ceilalți care ar fi absolvit odată cu el. Nu a ascultat. Și, într-o zi, a pornit o luptă care era menită să distrugă lumea, dacă i-ar fi fost permis să continue.

— Atunci ai intervenit tu.

— Am crezut că pot repara lucrurile. Am crezut că îl puteam face să se răzgândească. Nu a funcționat.

Închide ochii, iar asta îl face să pară atât de departe! Până când îi deschide din nou și îmi dau seama că este chiar mai departe decât mi-am imaginat.

— Știi cum e să îți dai seama că fratele pe care l-ai venerat toată copilăria este un sociopat perfect? întreabă cu o voce care pare și mai groaznică din cauza faptului că ceea ce spune pare rezonabil. Îți poți imagina cum te simți să știi că, poate, dacă nu ai fi fost atât de orb, atât de prins cu venerarea eroului și l-ai fi văzut cu adevărat cum era de mai demult, o mulțime de oameni încă ar mai fi în viață? A trebuit să îl ucid, Grace. Nu a existat nicio altă opțiune. Adevărul este că nu regret că am făcut-o, spune într-o ultimă șoaptă, de parcă ar fi rușinat și să o recunoască.

— Nu cred asta, îi spun.

Vinovăția radiază din el și mă face să simt o durere cum nu am mai simțit pentru nimeni niciodată.

— Cred că a fost necesar. Cred că ai făcut ceea ce a trebuit să faci. Dar nu cred nici măcar pentru o secundă că nu regreți că l-ai ucis.

A petrecut prea mult timp torturându-se pentru ca asta să fie adevărat.

Nu răspunde imediat și nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am spus o chestie greșită. Nu pot să nu mă întreb dacă tocmai am făcut lucrurile și mai rele.

— Regret că a trebuit să fie ucis, spune în sfârșit, după ce o tăcere lungă se strecoară între noi. Regret că părinții mei l-au creat și l-au modelat în monstrul care a fost. Dar nu regret că s-a dus, acum. Dacă nu ar fi murit, nimeni din întreaga lume nu ar fi fost în siguranță.

Un mare gol îmi apare în stomac la auzul cuvintelor lui. Din instinct, aș vrea să le neg, dar am văzut ce putere are Jaxon. Am văzut ce poate face atunci când o controlează și ce poate face

de una singură atunci când el nu o controlează. Dacă puterea lui Hudson a fost măcar pe aproape – fără moralitatea lui Jaxon ca să țină lucrurile sub control –, nu îmi pot imagina ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ați avut aceeași putere sau...

— Hudson putea convinge pe oricine să facă orice.

Cuvintele sunt lipsite de expresie. La fel ca ochii lui.

— Nu mă refer la faptul că putea păcăli oamenii; vreau să spun că avea puterea de a-i face pe oameni să facă orice voia el să facă. Îi putea face să tortureze o altă persoană, îi putea face să omoare pe oricine voia el să omoare. Putea porni războaie și lansa bombe.

Un fior îmi urcă pe șira spinării la auzul cuvintelor sale și îmi face părul să mi se ridice pe ceafă, chiar înainte să se uite direct la mine și să continue:

— Te putea face să te sinucizi, Grace. Sau pe Macy. Sau pe unchiul tău. Sau pe mine. Te putea sili să faci orice voia el, și a făcut-o. Iar și iar, și iar. Nimeni nu l-a putut opri. Nimeni nu i-a putut rezista. Și el a știut asta. Așa că a luat tot ce și-a dorit și plănuia chiar și mai mult. Și când s-a hotărât să ucidă metamorfii, să îi șteargă pur și simplu de pe fața pământului, am știut că nu se va opri acolo. Și dragonii aveau să dispară. Vrăjitoarele. Vampirii transformați. Oamenii. Urma să îi distrugă pe toți – doar pentru că putea.

Își ferește privirea, cred că deoarece nu vrea ca eu să îi văd fața. Dar nu am nevoie să îl privesc în ochi ca să știu cât de mult îl doare asta, nu când o pot auzi în vocea lui și simți în încordarea trupului lui lângă al meu.

— Sunt o mulțime de oameni care l-au susținut, Grace. Și o mulțime de oameni dispuși să stea în fața lui și să îl protejeze pe el și viziunea pe care a avut-o pentru speciile noastre. I-am ucis pe mulți dintre ei ca să ajung la el. Și apoi l-am ucis pe el.

De data asta, când închide ochii şi apoi îi deschide, distanţa a dispărut. Iar în locul ei este aceeaşi hotărâre care trebuie să îl fi costat nu numai ca să îl confrunte pe Hudson, ci şi ca să îl învingă.

— Aşa că nu, nu regret că l-am ucis. Regret că nu am făcut-o mai devreme.

Când în sfârşit se întoarce din nou să mă privească, îi văd durerea, suferinţa din spatele vidului din ochii lui. Mă face să mă doară pentru el într-un fel în care nu m-a mai durut pentru nimeni, nici măcar pentru părinţii mei.

— Oh, Jaxon!

Îmi pun mâinile în jurul lui din nou, încerc să îl ţin în braţe, dar corpul lui este rigid şi de neclintit lipit de al meu.

— Moartea lui mi-a distrus părinţii şi a frânt-o pe Lia în atât de multe bucăţele, încât nu cred că îşi va reveni vreodată. Înainte ca toate astea să se întâmple, ea era cea mai bună prietenă a mea. Acum abia dacă se mai poate uita la mine. Fratele lui Flint a murit, luptându-se cu armata lui Hudson în aceeaşi bătălie, şi nici Flint nu a mai fost niciodată la fel. Am fost prieteni, dacă îţi vine să crezi.

Ia o gură de aer adâncă şi se lasă să se sprijine de mine. Îl strâng în braţe cât pot de tare, pentru cât de mult timp mă lasă. Ceea ce nu este mult deloc. Se desface din îmbrăţişarea mea înainte să fiu pregătită să îi dau drumul.

— Nimic nu a mai fost la fel de când Hudson a făcut ce-a făcut. Diferitele specii s-au războit de trei ori în ultimii cinci sute de ani. Asta aproape că a fost a patra oară. Şi, deşi am oprit-o înainte să se ajungă prea departe, neîncrederea în vampiri, care îşi are rădăcinile de acum câteva secole, a revenit din nou. Adaugă faptul că o grămadă de oameni au apucat să vadă de aproape puterea mea şi nimeni nu este fericit. Şi îi poţi învinovăţi? De unde ştiu ei că nu mă voi schimba aşa cum a făcut-o fratele meu?

— Nu o vei face.

Certitudinea e un foc în străfundurile mele.

— Probabil că nu, încuviinţează el, deşi e greu să ratezi calificarea. Acesta este motivul pentru care te-am avertizat să stai departe de Flint, şi de aceea a trebuit să fac ce am făcut în sala de studiu. Au pus tunurile pe tine încă de când ai ajuns aici. Nu ştiu de ce a început chestia asta, dacă e din cauză că eşti om sau dacă e ceva de care încă nu mi-am dat seama. Dar sunt sigur că a continuat – şi s-a înrăutăţit – pentru că eşti a mea.

Suferinţa a revenit mai rea decât înainte.

— Este motivul pentru care am încercat să stau departe de tine, adaugă, dar amândoi ştim cât de bine a mers asta.

— Asta e, aşa-i? şoptesc atunci când atât de multe din ce a spus şi a făcut de când am ajuns aici încep să aibă, în sfârşit, logică. De aceea te porţi aşa cum o faci.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Faţa i se închide iar, dar există o circumspecţie – şi o dorinţă – în privirea lui care îmi spune că sunt pe drumul cel bun.

— Ştii exact despre ce vorbesc.

Îmi pun o mână pe obrazul lui, ignorând felul în care tresare când îi ating cicatricea.

— Te porţi aşa pentru că eşti încredinţat că este singurul mod în care poţi menţine pacea.

— Este sigurul mod în care putem să menţinem pacea.

Cuvintele îi ies cu forţa.

— Suntem în echilibru pe o sârmă subţire ca o lamă de ras şi fiecare zi, fiecare minut, e ca un număr de acrobaţie. Un pas greşit în orice direcţie şi lumea arde. Nu numai a noastră, ci şi a ta, Grace. Nu pot lăsa ca asta să se întâmple.

Evident că nu poate.

Alţi oameni ar putea renunţa, ar putea spune că nu este responsabilitatea lor. Şi-ar putea spune că nu există nimic ce să poată face.

Dar nu şi Jaxon. Acelea nu sunt regulile după care se ghidează în viaţă. Nu, Jaxon duce totul pe umerii lui. Nu doar dezastrul pe care Hudson l-a creat şi i l-a lăsat, ci şi tot ce s-a întâmplat înainte de asta – şi tot ce s-a întâmplat de atunci.

— Deci ce înseamnă asta pentru tine? întreb încet, nedorind să îl sperii mai mult decât am făcut-o deja. Că trebuie să renunţi la tot ce este bun în viaţa ta ca să ţii situaţia în frâu pentru toţi ceilalţi?

— Nu renunţ la nimic. Pur şi simplu, ăsta sunt eu.

Mâinile i se încleştează în pumni şi încearcă să se întoarcă cu spatele.

Dar nu o să îl las. Nu acum, nu când în sfârşit înţeleg toate modurile în care a reuşit să se tortureze singur – pentru moartea lui Hudson şi pentru acest nou rol pe care nu îl vrea, dar pe care nu îl poare refuza.

— Asta e vrăjeală, îi spun încet. Porţi indiferenţa ca pe o mască; mânuieşti răceala ca pe o armă – nu pentru că nu simţi nimic, ci pentru că simţi prea intens. Te-ai chinuit atât de mult să îi faci pe toţi să creadă că eşti un monstru, încât ai început să o crezi şi tu. Dar nu eşti un monstru, Jaxon. Nici pe departe.

De data asta nu încearcă să se întoarcă – se smuceşte de lângă mine, de parcă un cablu de curent tocmai s-ar fi înfăşurat în jurul întregului său trup.

— Nu ştii despre ce vorbeşti! mârâie.

— Crezi că dacă oamenii sunt suficient de speriaţi, dacă te urăsc suficient de mult, nu vor îndrăzni să încalce limitele. Că nu vor îndrăzni să înceapă un nou război, pentru că îl vei termina şi pe acela – şi pe ei, odată cu el.

Dumnezeule! Durerea, singurătatea existenţei lui mă izbeşte ca o avalanşă. Cum trebuie să fie să fii atât de singur? Cum trebuie să fie să...

— Nu te uita aşa la mine! îmi porunceşte cu o voce încordată precum sârma despre care vorbeam mai devreme.

— Aşa cum? şoptesc.

— De parcă aş fi o victimă. Sau un erou. Nu sunt nici, nici.

Este ambele lucruri – şi mult mai mult în afară de asta. Dar ştiu că nu o să mă creadă dacă încerc să îi spun aşa ceva. La fel cum ştiu că nu mă va lăsa să îl mai liniştesc acum, nu când tocmai l-am determinat să se deschidă pentru ca amândoi să îl vedem.

Aşa că fac singurul lucru posibil.

Îmi împletesc mâinile în părul lui, apoi îi trag gura în jos, spre a mea.

Şi îi dau singurul lucru pe care îl va accepta de la mine.

50

Cel care trăiește în turnuri din piatră nu ar trebui să arunce dragoni niciodată

Pentru o clipă, imediat ce buzele ni se întâlnesc, totul dispare. Tot ce mi-a spus despre fratele lui, despre faptul că sunt în pericol, totul. În aceste momente, în timp ce buzele lui se mișcă pe ale mele – în timp ce limba lui îmi explorează gura, iar dinții lui îmi devastează încet buza de jos –, nu mă pot gândi decât la el. Tot ce pot dori și simți, și lucrul de care am nevoie este Jaxon.

Probabil că simte același lucru, pentru că scoate un sunet din adâncul gâtlejului în timp ce brațele lui mă înconjoară. Și apoi mă ia pe sus doar puțin, ridicându-mă până când toate curbele trupului meu se aliniază perfect cu toate suprafețele drepte, tari și sexy ale lui. Și, curând, sărutul care am intenționat să fie liniștitor se transformă în cu totul și cu totul altceva.

Mâinile lui sunt pe șoldurile mele, pieptul și abdomenul, și coapsele lui fiind lipite de ale mele, și tot ce pot gândi este *da*! Tot ce pot gândi este *mai mult*.

Mai mult și mai mult, și mai mult, până când capul îmi este în ceață, iar inima practic îmi bubuie să îmi iasă din piept

și restul din mine se simte de parcă încă o mângâiere de-ale lui sau o schimbare a poziției șoldurilor lui mă vor distruge.

Doar gândul face să curgă din mine un sunet jos, la care Jaxon răspunde cu o strângere fermă, sexy, a mâinilor lui pe coapsele mele. Dar apoi se retrage, ridicându-și gura de pe a mea și lăsându-mă ușor pe podea.

— Nu! șoptesc, încercând să mă agăț de el cât de mult pot. Te rog!

Nici nu mai sunt sigură ce cer acum, doar că nu vreau ca asta să se termine. Nu vreau ca Jaxon să se întoarcă în locul acela rece, sumbru, în care s-a alungat singur atâta timp.

Nu vreau să îl mai pierd în acea întunecime.

Dar el murmură ușor spre mine, îmi atinge cu buzele obrazul, părul, umărul. Apoi ușor, ușor, se dă înapoi încă puțin.

— Nu mai avem mult timp înainte ca Foster să ajungă aici și vreau să vorbesc cu tine înainte să vină.

— Da, OK!

Oftez, apoi îmi îngrop fața în pieptul lui în timp ce inspir adânc de câteva ori.

Mă mângâie pe spate pentru a ne alina pe amândoi, cred, înainte să mă așeze pe pat – cu puțină distanță între noi.

— Vreau să vorbesc cu tine despre siguranța ta.

Bineînțeles că vrea.

— Jaxon...

— Vorbesc serios, Grace! Trebuie să vorbim despre asta, fie că vrei, fie că nu!

— Nu e vorba că încerc să mă eschivez. Doar spun că, după ce s-a întâmplat mai devreme, oricine nu mă place probabil că se va abține de acum încolo. Chiar dacă vor să te rănească pe tine.

Îmi aruncă o privire.

— Ți-am spus, chestia asta nu este numai despre mine. Dacă ar fi fost, Flint nu ar fi încercat să te ucidă în a doua ta zi aici.

Nu era nimic între noi atunci, așa că nu ar fi putut încerca să ajungă la mine. Ceea ce înseamnă...

Îmi revin într-un final din șoc și îl întrerup:

— Despre ce vorbești? Flint nu a încercat să mă omoare. El m-a salvat. E prietenul meu.

— Nu este!

— Ba da, este! Știu că nu îți place de el, dar...

— Cine ți-a spus să pășești sub candelabrul acela, Grace? întreabă Jaxon cu ochi atenți.

— Flint a făcut-o. Dar nu a fost așa...

Totuși, neliniștea îmi face stomacul să mi se agite. E o chestie să cred că străini fără nume vor să îmi facă rău. Este cu totul altceva să cred că unul dintre puținii elevi de aici pe care îi consider prieteni vrea asta...

— Flint nu ar face asta. De ce ar încerca să îmi trântească un candelabru în cap după ce m-a salvat când am căzut de pe creanga aia?

— Asta încercam să îți spun. El nu te-a salvat.

— Asta e imposibil -nici măcar nu era pe aceeași creangă cu mine.

Jaxon mijește ochii spre mine în genul *faci mișto de mine.*

— Nu era nici sub candelabru cu tine.

— Și ce? L-a pus pe unul dintre metamorfi să rupă pe jumătate creanga înainte de bulgăreală, știind că va bate vântul?

— Mai degrabă l-a pus pe unul dintre prietenii lui dragoni să pornească vântul care a provocat toate problemele. Asta tot încerc să îți spun, Grace. Nu poți avea încredere în dragoni și, cu siguranță, nu poți avea încredere în Flint.

— Asta nu are nicio logică. De ce s-ar fi aruncat de pe creanga aia să mă împiedice să mă lovesc de pământ dacă încerca să mă omoare?

Jaxon nu răspunde.

Stomacul mi se strânge într-un ghem în timp ce un gând groaznic mă loveşte.

— El m-a salvat de la cădere, nu?

Jaxon nu răspunde. În schimb, îşi fereşte privirea, scrâşnind din dinţi timp de câteva secunde înainte să spună, într-un final:

— Cole a fost responsabil pentru prăbuşirea candelabrului, dar e o coincidenţă a dracului de mare că Flint s-a asigurat că te îndreptai în direcţia aia în loc să te duci să stai cu vrăjitoarele. Iar eu nu cred în coincidenţe. De îndată ce o dovedesc, mă ocup şi de el.

Neliniştea devine de-a dreptul greaţă atunci când îmi amintesc expresia lui Flint după ce i-am mulţumit că nu m-a lăsat să mă împrăştii pe zăpadă. Şi cât de repede a ajuns Jaxon acolo după ce am căzut.

— Tot nu îmi răspunzi la întrebarea pe care ţi-am pus-o, Jaxon. A sărit Flint din acel copac ca să mă salveze sau tu l-ai *trântit* cumva din acel copac?

Jaxon îmi evită privirea pentru a doua oară în tot atâtea minute. Apoi spune:

— Nu eram în apropierea copacului.

Este rândul meu să scrâşnesc din dinţi.

— De parcă asta te-ar opri...

— Ei bine, ce era să fac? cere el să ştie, aruncându-şi mâinile în aer cu atâta emoţie cum n-am văzut vreodată la el. Să te las să cazi? M-am gândit că dacă te voi opri în aer şi te voi aduce uşor la pământ, te va înspăimânta şi mai tare – ca să nu mai zic că te-ar fi lăsat cu o grămadă de întrebări la care nimeni nu era pregătit să răspundă.

— Aşa că l-ai făcut pe Flint să se arunce după mine, în schimb?

— L-am aruncat sub tine, da! Şi aş face-o din nou. Aş face orice este necesar ca să te feresc de primejdii, chiar dacă asta înseamnă să-i înfrunt pe toţi metamorfii din acest loc. Şi pe oricare

dintre dragonii care ar putea avea puterea să pornească un vânt precum cel care a rupt creanga aceea.

Dumnezeule! Flint nu m-a salvat. Pentru o clipă, cred că o să vomit. Am crezut că este de partea mea. Am crezut că suntem prieteni.

— Îmi pare rău! îmi spune Jaxon după câteva secunde. Nu vreau să te rănesc. Dar nu te pot lăsa să ai încredere în el sau în oricare dintre ceilalți metamorfi, când ei încearcă să te rănească. Mai ales atunci când nu știu încă de ce.

— Toți metamorfii, spun, gândindu-mă din nou la ceea ce s-a întâmplat în sala de studiu. Inclusiv liderul.

— Inclusiv liderul.

Nu știu ce să îi spun în clipa asta, mai ales ținând cont de tot ceea ce a făcut el să mă țină în siguranță chiar din acea primă noapte. Chiar înainte să știe că urma să contăm unul pentru celălalt. Gândul mă face să îmi odihnesc capul în scobitura gâtului lui și să șoptesc:

— Mulțumesc!

— Îmi *mulțumești*? întreabă el, încordându-se sub sărutările pe care i le tot dau pe linia ascuțită a maxilarului și cicatricea pe care se chinuie atât de mult să o țină ascunsă. Pentru ce?

— Pentru că m-ai salvat, bineînțeles.

Îl trag mai aproape, îmi trec buzele pe obrazul lui și de-a lungul cicatricei care a pornit toată această discuție, oferindu-i câte un sărut la fiecare câțiva centimetri.

— Pentru că nu ți-a păsat de merite și ți-a păsat doar să te asiguri că sunt bine.

Stă rigid acum, coloana lui fiind dreaptă băț din cauza disconfortului provocat de ceea ce fac. Ceea ce spun. Dar nu îmi pasă. Nu acum, când el este în brațele mele. Nu acum, când sunt copleșită de sentimentele pe care le am pentru el.

Acele sentimente mă fac să mă sui în poala lui. Acele sentimente mă fac să îi încalec şoldurile cu genunchii de fiecare parte a coapselor lui şi mâinile înfăşurate strâns în jurul gâtului lui.

Şi acele sentimente ne aduc înapoi unde eram înainte ca Jaxon să pună stop – cu mine sărutându-l şi sărutându-l, şi sărutându-l. Lung, încet, atingeri stăruitoare ale buzelor mele pe sprânceana lui, pe obraz, în colţul gurii. Din nou şi din nou, îl sărut. Îl gust. Îl ating. Din nou şi din nou, şoptesc toate lucrurile care îmi plac şi pe care le admir la el.

Încet – atât de încet, încât aproape că nici nu observ, iniţial –, se relaxează în braţele mele. Încordarea îi părăseşte coloana. Umerii i se lasă în faţă doar un pic. Mâinile care erau încleştate în pumni pe pat se desfac şi se încolăcesc în jurul taliei mele.

Şi apoi şi el mă sărută, mă sărută cu adevărat, cu limbă cercetătoare şi mâini flămânde, disperate. Se împinge mai aproape, iar eu mă arcuiesc lipită de el, apăsându-mi gura pe a lui până când respiraţia lui devine respiraţia mea, nevoia lui devine nevoia mea.

Îmi vâr mâinile pe sub bluza lui, trecându-mi degetele pe pielea lui fină şi muşchii supli de pe spate. Jaxon geme puţin în timp ce o fac, arcuindu-se la atingerea mea. Apoi telefonul meu începe să sune fix în momentul în care se aude un bubuit puternic în uşa lui Jaxon...

Sunetul sparge vraja dintre noi, iar el se trage în spate cu un râset. Mă ţin bine de el, nefiind pregătită să îi dau drumul. Nefiind pregătită ca asta să se termine. Probabil că simte acelaşi lucru, pentru că mâinile lui se strâng şi mai tare pe talia mea, în timp ce îşi apasă fruntea pe a mea.

— Ar trebui să răspunzi la telefon, spune, în timp ce acesta continuă să sune. Foster probabil că a luat-o razna pentru că nu ştie unde eşti.

Bubuiturile din uşă devin şi mai puternice, mai autoritare.

— Sau a luat-o razna pentru că ştie exact unde sunt.

— Da, există și varianta asta.

Rânjește la mine, mâinile lui zăbovind pe talia mea doar o clipă în timp ce încep să mă dau jos din poala lui.

— Vrei să răspunzi tu la ușă sau ar trebui să o fac eu?

— De ce aș...

Mă ia groaza.

— Doar nu crezi că unchiul meu este cel care bubuie în ușă, nu?

— Nu sunt sigur cine altcineva crezi că ar fi, ținând cont că nepoata lui scumpă și dragă a fost văzută ultima oară în compania tipului care tocmai a pornit o luptă cu toți lupii metamorfi din școală.

— Oh, Doamne!

Mă uit în jur după o oglindă ca să îmi pot aranja părul suficient, încât să nu pară că am petrecut ultima oră sărutându-mă cu un vampir, apoi mă opresc oarecum șocată când îmi dau seama că nu există aici nimic care să semene, măcar, cu o oglindă.

— Deci vechile povești sunt adevărate? întreb, pieptănându-mi părul doar cu degetele. Vampirii chiar nu se pot vedea în oglindă?

— Chiar nu putem.

— Cum e posibil așa ceva?

Îmi bag cămașa în pantaloni și mă asigur că hanoracul îmi e tras peste șolduri.

— Adică, de unde știți cum arătați?

Își ridică telefonul.

— Ai auzit de selfie?

Se mișcă spre ușă, care practic vibrează sub forța bătăilor unchiului meu.

— Pe bune că despre asta vrei să vorbim acum?

Un pic, de fapt. Acum, că toată chestia cu vampirii a fost dezvăluită, îmi dau seama că am un milion de întrebări.

Lucruri precum cât de mult trăiesc vampirii născuți – sau sunt nemuritori, după cum sugerează poveștile? Ceea ce mă face să mă întreb dacă vampirii născuți îmbătrânesc în același fel, sau e o chestie de tipul bebelușul Yoda, în care maturizarea lor este mult mai lentă decât la oamenii lipsiți de magie? Și, dacă este așa, cât de bătrân este Jaxon, mai exact? De asemenea, oare Mekhi nu a intrat astăzi în camera mea pentru că era respectuos sau pentru că nu putea trece pragul fără o invitație?

Sunt mai multe întrebări care îmi bâzâie în minte – atât de multe –, dar Jaxon are dreptate. Acum chiar nu este momentul potrivit să mă gândesc la toate astea.

— Bineînțeles că nu!

Gesticulez din cap spre ușă.

— Deschide-o și hai să terminăm cu asta!

— O să fie bine, îmi promite cu un rânjet viclean care mă face să cred că numai bine nu va fi.

Mai ales dacă unchiul Finn seamănă vreun pic cu tata. Pe de altă parte, tipul e vrăjitor și conduce o școală pentru ființele supranaturale, așa că probabil că nu au chiar așa de multe în comun, până la urmă.

— O să fie așa cum este, îi spun, țintind spre Zen și dând impresia că aș fi complet ieșită din mână.

Dar, pe bune, e greu să nu te panichezi atunci când sunt destul de sigură că băiatul după care sunt înnebunită e pe cale să fie exmatriculat.

Jaxon îmi face cu ochiul, chiar îmi și dă un pupic în zbor, înainte să își rearanjeze expresia feței într-una goală în timp ce dă ușa de perete.

— Drăguț din partea ta să mă lași să intru, spune unchiul meu. Îmi pare foarte rău că ai simțit nevoia să te grăbești!

— Scuze, Foster, dar Grace *chiar* a trebuit să își pună hainele înapoi pe ea.

— Jaxon! icnesc, obrajii făcându-mi-se nici nu vreau să mă gândesc ce nuanță de roșu. Eram complet îmbrăcată, unchiule Finn. Jur!

— Cu asta vrei să începi după cascadoria de mai devreme? întreabă unchiul meu.

Dar, înainte ca Jaxon să poată răspunde, se întoarce spre mine.

— Credeam că te îndreptai spre camera ta acum mai bine de o oră?

— Așa am făcut. Dar am fost...

— Întoarsă din drum? termină unchiul meu în locul meu, cu o sprânceană ridicată.

În acest punct, sunt destul de sigură că roșeața mi-a cuprins tot trupul. Inclusiv genele și părul.

— Mda.

— Dacă ești destul de bine, încât să fii aici, probabil că ești destul de bine, încât să mergi la cursuri, nu crezi?

— Da, probabil că sunt.

— Bun!

Își privește ceasul.

— Prima oră ar trebui să fie cam pe jumătate încheiată acum - o strecurăm înainte de prânz din cauza incidentului cu candelabrul... și a altor chestii.

Se uită urât la Jaxon.

— Ar trebui să te îndrepți într-acolo chiar în clipa asta.

Mă gândesc să îl contrazic, dar are aceeași expresie pe față pe care o avea tata atunci când îl împingeam la limită. Vreau să rămân cu Jaxon, vreau să știu ce o să i se întâmple, dar îmi e teamă că, dacă stârnesc un scandal acum, asta îl va face pe unchiul meu doar să fie și mai furios. Și acesta este ultimul lucru pe care mi-l doresc, dacă urmează să îi decidă soarta lui Jaxon.

Așa că, în loc să cer să rămân, așa cum vreau să fac, doar dau din cap și mă îndrept spre dormitor să îmi iau geanta de unde a aruncat-o Jaxon.

— Da, unchiule Finn!

Pentru o secundă, aș putea jura că surpriza îi apare în privire unchiului meu, dar a dispărut atât de rapid, încât nu sunt sigură că nu mi-am imaginat. Pe de altă parte, Macy nu îmi pare a fi chiar tipul docil, așa că poate nu s-a așteptat să fiu de acord cu el atât de ușor. Sau a fost surprins că geanta mea era în dormitorul lui Jaxon, ceea ce... O să aleg să nu mă gândesc la asta.

În orice caz, e prea târziu să mă mai cert acum, așa că mă întorc spre Jaxon.

— Ne vedem mai târziu?

Evit intenționat să am contact vizual cu unchiul meu în timp ce aștept răspunsul lui.

— Da!

Tonul lui spune *evident*, chiar dacă folosește cuvinte simple, din respect pentru unchiul meu.

— O să îți dau mesaj.

Nu e chiar răspunsul la care speram, dar, din nou, nu sunt în poziția de a mă contrazice. Așa că doar schițez un zâmbet în timp ce mă îndrept spre ușă.

Și încerc să nu intru în panică atunci când ultimul lucru pe care îl aud înainte ca unchiul Finn să o trântească este:

— Dă-mi un singur motiv pentru care să nu îți trimit fundul la Praga, Vega! Și asigură-te că este unul bun.

51

Judecată prin focul dragonilor

ÎMI SCOT TELEFONUL ÎN TIMP CE COBOR SCĂRILE SPRE Literatură britanică și găsesc aproximativ douăzeci de mesaje așteptându-mă. Cinci de la Heather, plângându-se de cât de plictisitoare e școala fără mine, împreună cu câteva poze cu ea în costumul pentru piesa de teatru din toamnă.

Îi trimit un mesaj, spunându-i cât de minunat arată îmbrăcată ca Pisica de Cheshire, și încă unul, compătimind-o în ceea ce privește plictiseala. Vreau să îi spun despre Jaxon – nu chestiile despre vampiri, doar chestiile de tip drăguț –, dar e un subiect pe care știu că nu ar trebui să îl deschid până când nu mă hotărăsc exact ce pot sau nu pot să îi spun celei mai bune prietene despre el. Pentru că, atunci când Heather e pe urmele unor noi informații, e absolut implacabilă.

În plus, nu am mințit-o niciodată, și chiar nu vreau să încep acum. Adică, logica spune că, dacă o să fiu cu Jaxon, o să trebuiască să mint uneori – nu pot să mă plimb, anunțând lumea că el este vampir, fără să trebuiască să evităm o grămadă de usturoi și țăruși de lemn. Dar trebuie să mă gândesc la ce o să spun. În cel mai bun caz, sunt o mincinoasă groaznică. Când vine vorba să discut cu Heather? O să cedez în fix zece secunde, iar asta nu se poate întâmpla.

Motiv pentru care nu spun nimic mai mult decât ceea ce trebuie neapărat spus, chiar dacă o parte din mine moare să îi audă părerea despre... oh, nu știu, tot ce e legat de tipul-mișto.

Majoritatea celorlalte mesaje sunt de la Macy – sunt șapte în care vorbește despre ce s-a întâmplat în camera de studiu. Ea nu a fost acolo, dar veștile despre ce i-a făcut Jaxon lupului alfa s-au răspândit, evident. Nu că m-aș fi așteptat la altceva; a făcut-o public cu un motiv. În plus, apariția unchiului Finn în turn arată exact cât de departe și de repede au circulat veștile.

Și unchiul Finn mi-a trimis câteva mesaje, în toate vrând să știe unde eram. Nu mă deranjez să răspund, ținând cont de faptul că deja m-a găsit – spre disperarea mea.

Ultimele două mesaje sunt de la Flint, și sunt atât de șocată – și enervată –, încât aproape că ratez o treaptă și cad în nas. Apoi îmi amintesc că nemernicul de dragon nu știe ce știu eu. Nu are nici cea mai vagă idee că știu că încearcă să mă omoare în loc să mă ajute.

Tot mă calcă pe nervi, totuși – întreaga chestie o face –, așa că nu mă deranjez să îi răspund. Îmi jur că nu îi voi mai răspunde niciodată, indiferent cu ce explicație apare și indiferent câte scuze încearcă.

O parte din mine vrea să îl găsească acum și să ne rezolvăm problemele. Dar în sfârșit am ajuns la Literatură britanică, doar ca să îmi dau seama că am uitat complet să mă schimb în uniforma școlară. Îmi bag telefonul înapoi în buzunarul din față al hanoracului și mă îndrept spre camera mea să mă schimb superrapid. Zece minute mai târziu, intru în clasă doar ca să mă trezesc că sala e cuprinsă de o tăcere stranie în momentul în care toată lumea mă vede. Ai crede că aș fi obișnuită cu asta după ultima săptămână, dar astăzi, cu tot ce s-a întâmplat, mă simt de un milion de ori mai ciudat decât în general.

Dar, sincer, nu e ca și cum i-aș putea învinovăți. Dacă eu nu aș fi fost eu, și eu m-aș fi holbat. Adică, pe bune, supranatural

sau nu, ei sunt tot puşti de liceu şi eu sunt tot fata care a provocat o luptă între lupul alfa şi cel mai puternic vampir existent.

Ar fi mai ciudat dacă nu s-ar holba.

Totuşi, faptul că ştiu asta nu face deloc mai uşor mersul prin încăpere, spre banca mea. Chiar şi cu Mekhi afişându-mi un zâmbet de susţinere.

— Tocmai am început actul al patrulea, scena cinci, îmi spune pe un ton jos în timp ce mă strecor în bancă. Putem să ne uităm pe aceeaşi carte.

— Mersi! răspund, scoţând un pix şi un caiet mic din geantă.

Nu am nici cea mai vagă idee de ce nu mi-am luat ghiozdanul înainte să vin aici, dar nu am făcut-o, aşa că va trebui să mă descurc cu asta.

— Toată lumea citeşte un rol astăzi, Grace, mă informează profesoara, aflată la locul ei, în faţa clasei. De ce nu citeşti partea Ofeliei în scena aceasta?

— OK! răspund, întrebându-mă de ce trebuie să joc rolul domniţei la ananghie.

Pentru că deja am citit piesa, ştiu că aceasta este scena în care Ofelia înnebuneşte – sau, cel puţin, aceea în care publicul reuşeşte să îi vadă nebunia pentru prima dată. Încerc să nu iau personal faptul că profa pare să creadă că sunt persoana potrivită pentru treaba asta...

Mekhi joacă rolul lui Laertes, fratele meu, ceea ce face să fie un pic mai uşor să citesc replicile unei fete nebune care tocmai şi-a pierdut tatăl şi se simte singură pe lume. Dar tot mă chinui să le citesc, mai ales replicile de la final.

— „Poftim o margaretă./ Aş fi vrut să vă dau nişte toporaşi,/ Dar s-au ofilit toţi când a murit tata./ Spun oamenii că a avut un sfârşit bun./ Ca mândrul Robin nu-i niciunul, zău."[1]

[1] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta; Hamlet*, trad. din limba engleză de Şt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009 (n tr.).

Mekhi citeşte replica lui Laertes – evident îngrijorat de starea mea mintală. Şi, când spun *starea mea*, mă refer la a Ofeliei, lucru de care îmi reamintesc în timp ce încep să cânt uşor ultimele versuri din scenă – şi din piesă: „Şi n-o să vină înapoi?/ N-o să mai vină pe la noi?/ Nu, nu, a răposat;/ Tu du-te spre al morţii pat;/ Nu, n-o să vină înapoi..."[1]

Clopoţelul sună înainte să îi termin versurile, şi mă opresc în timp ce restul clasei începe să îşi bage cărţile în ghiozdane cât de repede pot.

— Mulţumesc, Grace! Mâine o să reluăm de unde ai rămas.

Dau din cap, apoi îmi vâr totul în geantă, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la scena morţii pe care tocmai am citit-o. Încercând din răsputeri să nu mă gândesc la părinţii mei – şi la Hudson. La durerea lui Jaxon din cauza a ceea ce era Hudson şi a ce l-a forţat pe el să facă.

E mai greu decât îmi doresc să fie, mai ales când îmi dau seama că urmează ora mea de Istoria mondială a experimentelor vrăjitoreşti (şi, da, bine, acum, că ştiu mai multe despre toată chestia cu paranormalul, cursurile ca acesta au mult mai mult sens).

Nu cursul mă deranjează, ci plimbarea prin tunelurile ale dracului de dubioase. Mai ales acum, când mă întreb ce mi s-ar fi putut întâmpla acolo jos, singură cu Flint, dacă Lia *nu ni s-ar fi* alăturat atunci când a făcut-o.

Dar trebuie să ajung la oră, aşa că nu are rost să petrec prea mult timp zăbovind asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Mai ales acum, că Jaxon m-a făcut cam de neatins. Ce s-a întâmplat în acea sală poate că a fost oribil de urmărit, dar nu am de gând să mint. Faptul că nu mai trebuie să îmi fie teamă de candelabre care îmi cad în cap sau de metamorfi oarecare aruncându-mă afară în zăpadă nu este un lucru rău.

[1] William Shakespeare, *Romeo şi Julieta; Hamlet*, trad. din limba engleză de Şt. O. Iosif, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009 (n tr.).

Și când Mekhi merge cu mine pe coridor în loc să o rupă la fugă spre următorul curs, îmi dau seama că protecția lui Jaxon se întinde chiar mai departe decât am crezut. Amenințarea a fost făcută – și sunt destul de sigură că a fost luată în seamă, ținând cont de spațiul larg pe care mi-l acordă ceilalți în acest moment – și tot nu este suficient pentru el. Totuși, vrea să se asigure că sunt în siguranță atât de mult, încât i-a pus pe membrii Ordinului să se asigure de asta.

Poate că ar trebui să mă deranjeze.

Și, sincer, dacă asta ar fi fost o școală normală sau o situație normală, probabil că m-ar fi deranjat al dracului de tare să am un... iubit atât de protector? Dar, momentan, sunt înconjurată de metamorfi, vampiri și vrăjitoare, iar toți joacă după reguli despre care nu am habar. În plus, au trecut mai puțin de trei ore de când un candelabru aproape că m-a zdrobit de moarte. Să nu accept protecția lui Jaxon și a lui Mekhi ar fi nebunesc, cel puțin până când lucrurile nu se liniștesc pe aici.

Mă întorc să îi mulțumesc lui Mekhi că a mers cu mine, apoi mă panichez puțin când Flint mai că se pune în calea noastră cu forța.

— Bună, Grace! Cum te simți? întreabă, tot mieros și îngrijorat. Mi-am făcut griji pentru tine azi-dimineață.

— Ți-ai făcut griji pentru mine sau ți-ai făcut griji că lustra nu și-a făcut treaba suficient de bine? întreb, mergând mai repede, deși știu deja că asta e o încercare inutilă de a scăpa de el.

Nu se oprește din mers, dar totul la el încremenește când îl confrunt cu ceea ce mi-a povestit Jaxon – ceea ce *îmi* spune tot ce am nevoie să știu.

Și totuși, încearcă să se prefacă.

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că îmi fac griji pentru tine.

— Mai lasă-mă, Flint! Știu ce ai pus la cale.

Pentru prima dată în toată „prietenia" noastră, furia îi străfulgeră privirea.

— Nu vrei să spui, de fapt, ce ți-a zis căpușa aia că am pus la cale? șuieră el.

Mekhi devine livid la auzul insultei la adresa lui Jaxon, şi, dintr-odată, este din nou între noi doi.

— Las-o dracului în pace, Băiatule Dragon!

Flint îl ignoră şi continuă să vorbească cu mine.

— Nu ştii ce se întâmplă cu adevărat, Grace. Nu poţi avea încredere în Jaxon...

— De ce? Pentru că aşa spui tu? Nu eşti tu cel care a tot încercat să mă omoare de când am ajuns aici?

— Nu pentru motivele pe care le crezi tu.

Îmi aruncă o privire imploratoare.

— Dacă ai avea încredere în mine...

— Nu pentru motivele pe care le cred eu? repet. Deci tu chiar crezi că există motive bune ca să încerci să mă ucizi? Şi tot vrei ca eu să am încredere în tine?

Flutur o mână spre el într-un gest de genul *hai, vino mai aproape.*

— Bine! Atunci spune-mi adevărul despre ce s-a întâmplat în timpul bătăii cu bulgări de zăpadă. Ai sărit din copacul ăla să mă prinzi sau Jaxon te-a trântit din el?

— Eu... Nu a fost... Jaxon a exagerat. Eu eram...

Îl las să se bâlbâie câteva secunde, apoi îl întrerup.

— Da, aşa m-am gândit şi eu. Stai departe de mine, Flint! Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine de acum înainte.

— Păi, asta e cam nasol, pentru că nu o să dispar.

— Ştii, există o denumire pentru un tip care continuă să hăituiască o fată după ce ea îi spune să o lase în pace, îi zice Mekhi lui Flint după ce intrăm pe coridorul care duce spre tuneluri.

Flint îl ignoră.

— Grace, te rog!

Se întinde şi mă apucă de braţ. Înainte să îi spun să nu mă atingă, Mekhi e chiar acolo, cu colţii dezveliţi şi un mârâit de avertizare care îi iese din gâtlej.

— Ia-ţi mâinile de dragon jegos de pe ea! şuieră el.

— Nu o să îi fac niciun rău!

— Fii sigur că nu! Dă-te la o parte, Montgomery!

Flint scoate un sunet de frustrare din adâncul gâtului, dar, până la urmă, face ceea ce îi cere Mekhi. În principiu, cred, pentru că urma să aibă loc o luptă chiar aici, pe hol, dacă nu ar fi făcut-o. Una în care Mekhi să încerce să îl facă bucăți.

— Haide, Grace! imploră el. E important. Doar ascultă-mă pentru un minut!

Mă opresc pentru că e destul de evident în acest moment că nu are de gând să mă lase în pace.

— Bine! Vrei să vorbești, vorbește! Ce e așa de important?

Îmi încrucișez mâinile la piept și aștept să văd ce are de spus.

— Vrei să o spun acum? În fața tuturor? mârâie el, uitându-se la Mekhi.

— Păi, poți fi al dracului de sigur că în acest caz nu o să merg undeva unde să fiu singură cu tine. Poate că sunt ignorantă în ceea ce privește lumea voastră, dar nu sunt de-a dreptul tâmpită.

— Nu pot face asta. Eu...

Glasul i se stinge, când își trece frustrat o mână prin păr.

— Nu pot vorbi cu tine în fața unui vampir. Trebuie să fim singuri.

— Atunci nu vorbești deloc cu ea, spune Mekhi, din nou băgându-se între noi. Hai să mergem, Grace!

Îl las pe Mekhi să mă conducă departe de un Flint din ce în ce mai furios. Ceea ce este destul de grețos, când te gândești la asta. El este cel care a încercat să *mă* omoare cu un candelabru, iar acum el este cel care e furios? Unde e logica în asta?

— La naiba, Mekhi, măcar fă-mi o favoare și nu o lăsa singură, bine? strigă Flint după noi. Vorbesc serios, Grace! Nu ar trebui să mergi nicăieri singură. Nu e sigur.

52

Dacă nu poți trăi fără mine, de ce nu ești mort deja?

IRONIA ACESTEI AFIRMAȚII NU MI-A SCĂPAT. ȘI NICI LUI Mekhi nu i-a scăpat, dacă e să mă iau după modul în care mârâie la Flint.

— Să mori tu! Ce crezi că se întâmplă aici?

Flint nu răspunde, și nu mă deranjez să privesc înapoi în timp ce eu și Mekhi intrăm în tuneluri. Nu spune nimic despre Flint sau orice altceva în timp ce trecem de prima ușă. Dar liniștea doar mă face să mă simt și mai nasol în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat. Și pentru că am avut încredere în Flint de la bun început, mai ales când Jaxon m-a avertizat să nu am.

Doar îmi doresc să fi știut ce l-a făcut să încerce să mă rănească, atâta timp cât eu nu i-am făcut niciodată nimic. *Ca să nu mai vorbesc de faptul că s-a dat drept prietenul meu în același timp în care complota să mă omoare.*

— Cine știe cum e cu dragonii?

Abia atunci când Mekhi îmi răspunde, îmi dau seama că am vorbit cu voce tare.

— Sunt supersecretoși și nimeni nu știe niciodată, de fapt, ce se întâmplă cu ei.

— Așa se pare.

Schițez un zâmbet tremurat.

— Chiar îmi pare rău pentru toate astea – și pentru că trebuie să mă conduci la oră. Chiar apreciez asta, totuși.

— Fii fără grijă! E nevoie de mult mai mult decât de un dragon țâfnos ca să îmi strice ziua. În plus, dacă întârzii câteva minute la Algebră se cheamă că tu mi-ai făcut mie o favoare.

Rânjește la mine în timp ce urmăm drumul prin tuneluri.

Pe măsură ce ne croim drum prin toate ușile, incluzând opririle pentru codurile de securitate și toate celelalte chestii pe care a trebuit să le fac cu Flint, sunt șocată când îmi dau seama cât de diferit e cu Mekhi. Cu Flint, totul din interiorul meu dădea semnale de alarmă, spunându-mi să mă îndepărtez naibii de el pe cât de repede puteam.

Cu Mekhi, călătoria prin tuneluri pare normală. Nu, mai mult decât normală. De parcă m-aș plimba cu un prieten vechi, unul cu care mă simt confortabil. Nicio voce nu mă avertizează să am grijă, niciun fior inconfortabil nu îmi traversează șira spinării. Toate astea îmi spun că presentimentele rele erau legate de Flint, nu de tunel.

Totuși, aștept ca aceeași voce să apară în timp ce înaintăm. Dacă nu în semn de avertizare, atunci măcar pentru un mic dans de felicitare că am rămas în viață, contrar așteptărilor. Ceva ce îmi dovedește că nu sunt nebună pentru că am crezut că aud o voce în străfundul meu care îmi spune ce să fac.

Recunosc, nu am mai avut așa ceva niciodată, doar chestiile normale, de tipul conștiinței, pe care le avem toți, atunci când am încercat să decid între bine și rău. Dar ce s-a întâmplat ultima dată când am fost aici e diferit. În unele privințe, pare să fie chiar înnăscut, de parcă ar fi existat separat de conștientul și subconștientul meu.

Nu pot să nu mă întreb ce se întâmplă, de fapt. Nu pot să nu mă întreb ce anume, mai exact, au trezit în mine Jaxon sau Academia Katmere, sau nenorocita de Alaska însăși.

Dacă au trezit ceva.

Voi spune doar că, orice se întâmplă, măcar mă bucur de faptul că sentimentul de osândă a dispărut. Pentru moment, doar voi accepta că așa este și îmi voi face griji pentru restul când voi fi avut o șansă să respir un pic – ceea ce nu se va întâmpla până când nu voi ști cu certitudine ce a decis unchiul Finn în legătură cu Jaxon.

Acesta nu s-a purtat de parcă îi era teamă să nu fie exmatriculat, dar asta nu înseamnă prea mult. Nu mi se pare că i-ar fi frică de nimic, darămite de ceea ce i-ar putea face directorul liceului lui. Dar doar pentru că nu a părut îngrijorat nu înseamnă că unchiul Finn nu are puterea să îl facă să părăsească școala temporar... sau de tot.

Îmi verific telefonul în timp ce trec prin ultima poartă spre tuneluri. Tot niciun mesaj de la Jaxon.

— Ai primit vreun semn de la el? îl întreb în timp ce începem plimbarea lungă spre clădirea în care se țin cursurile de artă.

— Nu!

— Este normal? Adică, el ține de obicei legătura cu tine sau...

Mă întrerup când Mekhi începe să râdă.

— Jaxon nu ține legătura cu nimeni, Grace. Am crezut că ai priceput asta până acum.

— Am priceput. Eu doar... Ce crezi că o să i se întâmple?

— Cred că Foster o să îi dea un avertisment și apoi o să meargă mai departe.

— Un avertisment?

Nici măcar nu încerc să îmi ascund șocul.

— Aproape că l-a omorât pe băiatul ăla.

— Aproape mort și mort sunt două chestii foarte diferite aici – în caz că nu ai observat.

Îmi aruncă o privire atotştiutoare.

— La un moment dat, toţi o dăm în bară, învăţând cum să ne descurcăm cu puterile noastre.

— Da, dar asta nu a fost o greşeală de începător. Ăsta a fost un atac calculat.

— Poate.

Mekhi ridică din umeri.

— Dar a fost, totodată, necesar. Nu cred că Foster îl va învinovăţi pe Jaxon pentru că a încercat să te protejeze. Sau că e suficient de obtuz, încât să îl expedieze de aici, când el este singurul lucru care stă între tine şi Dumnezeu ştie ce. În opinia mea, există un risc mai mare ca lupul alfa să fie exmatriculat, decât Jaxon.

— Regulile şcolii nu sunt doar despre mine, chiar dacă directorul este unchiul meu. În plus, am crezut că Jaxon este motivul pentru care metamorfii au fost pe urmele mele. Pentru că au vrut să îşi ia revanşa pentru tot ce s-a întâmplat cu Hudson?

Adică, ce altceva ar putea fi? Nu am făcut niciodată nimic niciuneia dintre aceste fiinţe şi nici nu e nimic supranatural la mine. Fără puteri, fără metamorfozare, fără o dorinţă subită de a muşca gâturile oamenilor. Aşa că, în afara cazului în care joacă un joc straşnic de Terorizează Omul, nu îmi pot imagina ce anume le-ar putea ieşi metamorfilor din încercarea de a mă ucide.

— Şi Jaxon presupune asta şi are logică, ţinând cont de faptul că abia aşteptau să găsească ceva ce contează pentru el. Aşteptau ceva ce să îi poată lua.

Inima îmi bate puţin mai repede la auzul cuvintelor lui Mekhi – şi la implicaţia că toată lumea ştie că eu sunt cea de care îi pasă lui Jaxon. Probabil că e ridicol să fiu atât de entuziasmată de idee, pentru că, dacă este adevărată, acele sentimente au pus un mare X roşu fix pe spatele meu. Dar după timpul petrecut cu Jaxon în camera lui astăzi, nu îmi pasă nici pe departe atât de mult pe cât ar trebui. Vreau să fiu cu el.

— Deci cum era Hudson? îl întreb pe Mekhi în timp ce ajungem în partea din spate a tunelurilor.

Poate că e o întrebare insensibilă pe care să o pun, dar cum altfel ar trebui să aflu orice despre relația lui Jaxon cu fratele lui? Sunt destul de sigură că el nu o să îmi spună.

Mekhi privește în jos spre mine, și e ceva diferit în privirea pe care mi-o aruncă, ceva precaut și temător în același timp. E atât de asemănător cu expresia pe care a avut-o Jaxon când a vorbit despre Hudson – mai puțin suferința palpabilă –, încât mă face să mă întreb cine a fost, mai exact, acest tip. Și cum poate fi simțită prezența lui atât de acut chiar și după ce a trecut aproape un an de la moartea lui.

— Hudson a fost... Hudson, spune Mekhi cu un oftat. Presupun că cel mai bun mod de a-l descrie este ca fiind o versiune ușoară a lui Jaxon.

— O versiune ușoară?

Nu la asta mă așteptam, mai ales după ce a avut Jaxon de spus despre el mai devreme.

— Am crezut că a fost un...

Glasul mi se frânge, pentru că nu vreau să îl numesc pe fostul urmaș la tronul vampirilor un monstru, chiar dacă fix la asta mă gândesc.

— Nu ușor în sensul de luminos, elaborează Mekhi când ajungem în sala centrală, circulară, a tunelurilor. Vreau să spun o versiune superficială a lui Jaxon. El era fratele mai mare și, cumva, fiul rătăcitor – părinții lor l-au adorat. Și la fel au făcut și mulți alți oameni importanți din specia noastră. Dar să fii capabil să păcălești lumea să creadă că ai caracter nu e același lucru cu a avea cu adevărat caracter. Și chestia pe care o știu cu certitudine este aceea că Hudson nu a fost nici măcar un sfert din persoana care este Jaxon. Prea egoist, prea egocentrist, prea oportunist. Lui Hudson nu îi păsa decât de Hudson. Se pricepea să simuleze că îi pasă de ceea ce voiau cei de la putere să îi pese.

Nu știu ce să răspund la asta, așa că, până la urmă, nu spun nimic. Până la urmă, nu l-am cunoscut niciodată pe Hudson, și nu îmi pasă de el câtuși de puțin, dincolo de faptul că Jaxon se folosește de moartea fratelui său ca să se pedepsească.

Dar trebuie să recunosc, descrierea lui Mekhi sună foarte apropiată de ceea ce am dibuit citind printre rânduri în ceea ce îmi povestea Jaxon. El se învinovățește până în iad și înapoi pentru ce s-a întâmplat între ei, dar mie mi se pare că el chiar a făcut lumii o favoare, eliminându-l pe Hudson din ea. Indiferent ce crede Jaxon despre asta.

Un sunet se aude departe, îndărătul nostru, și, subit, Mekhi mă trage în spatele lui în timp ce se întoarce pe călcâie, cu mâinile ridicate într-o poziție evidentă de luptă. Pe care le lasă jos de îndată ce își dă seama că zgomotul a venit de la Lia, care fuge prin tunel spre noi.

Și, prin fugă, vreau să spun că fuge ca un vampir. Uau, se poate mișca repede atunci când vrea! Adică, asta nu e o surpriză – l-am văzut pe Jaxon mișcându-se, și e puțin șocant cât de repede poate ajunge la mine atunci când vrea să o facă.

Dar, până acum, de fiecare dată când s-a mișcat așa, a făcut-o pentru că eram într-o belea, iar el voia să ajungă la mine. Același gen de belea care mă împiedică să fiu foarte atentă la el, pentru că mi-e teamă că sunt în mijlocul acțiunii de a încerca să nu mor.

Să o urmăresc totuși pe Lia alergând fără să îmi fie teamă pentru siguranța mea? E intens. Îi ia mai puțin de un minut să parcurgă tunelul pe care noi tocmai ce l-am parcurs în cinci minute.

Și când ajunge la noi? Nici măcar nu e lipsită de suflu.

— Hei, fată, unde arde? întreabă Mekhi în timp ce ea trece glonț pe lângă noi.

Sunt surprinsă de tonul lui și de faptul că mare parte din căldura pe care o are atunci când vorbește cu mine este acum absentă.

Desigur, nici ea nu prea emană prietenie atunci când răspunde:

— Oh, salut, dragilor! Doar îmi folosesc ora liberă să mai petrec puțin timp în studioul de artă.

Mekhi ridică dintr-o sprânceană.

— De când îți folosești tu ora liberă să faci ceva productiv?

Își ferește privirea, scrâșnind din dinți, și, pentru o clipă, sunt destul de sigură că Lia nu îi va răspunde, însă aceasta ridică din umeri și spune:

— Lucrez la un tablou al lui Hudson.

— Deci el este! exclam, gândindu-mă la portretul la care am văzut-o lucrând ieri. Era foarte chipeș.

— Nu ai nici cea mai vagă idee.

Buzele i se curbează în cea mai apropiată chestie de un zâmbet pe care l-am văzut vreodată la ea.

— Totuși, nu sunt atât de talentată, încât să pot face un portret care să îi semene aidoma.

— Falsă modestie? o ia Mekhi peste picior. Nu e genul tău, Lia.

— Aș zice mușca-m-ai, răspunde ea dând ochii peste cap, dar cine știe pe unde ai umblat.

— Mersi, dar îmi e prea teamă să nu iau rabie, șuieră el ca răspuns.

Și, pot doar să spun, uau. Sunt destule vibrații nasoale care plutesc între ei, încât nu pot să nu mă gândesc că sunt pe cale să fiu martoră la al doilea atac al vampirilor pe ziua de azi.

Din câte se pare, când relația ei cu Jaxon a luat-o la vale, la fel s-a întâmplat și cu restul Ordinului, pentru că, în momentul ăsta, Mekhi arată de parcă vrea să îi sfâșie gâtul.

Dar fix când încerc să îmi dau seama cum să ies din raza lor, Lia îl respinge cu o fluturare a mâinii. Apoi își trece o mână pe sub brațul meu și spune:

— Să mergem, Grace! Tipul ăsta nu merită.

— Ah, păi, de fapt, Mekhi doar mă conducea la oră.

Nu îmi place să fiu între ei doi, dar asta nu înseamnă că o să îl părăsesc pe Mekhi cu prima ocazie.

Clopoțelul de avertizare alege fix acel moment ca să sune, iar Mekhi ridică ușor din umeri în timp ce face un pas în spate.

— E OK să mă îndrept spre Algebră dacă tu ești OK ca Lia să îți arate restul drumului.

— Sunt destul de sigură că o pot duce la oră în siguranță, mârâie Lia, dar eu doar zâmbesc recunoscătoare spre el.

Îmi place că Mekhi nu face mare caz din chestia cu *să nu fiu singură* și doar se asigură, cumva, că toate bazele sunt acoperite fără să facă prea tărăboi. Mai ales de vreme ce Jaxon deja s-a ocupat de partea cu tărăboiul.

— Sunt OK, îi spun, și vorbesc serios.

Aici, jos, înconjurată de oameni în care Jaxon are încredere – chiar dacă ei nu au încredere unii în alții – face ca lucrurile care s-au întâmplat să fie mult mai ușor de digerat.

— Ar trebui să te îndrepți spre Mate.

— Cuvinte pe care nicio persoană normală nu și-a dorit vreodată să le audă, răspunde oftând, dar face un pas în spate și ne salută cu două degete, fluturând din mână.

Dintr-un impuls, reduc distanța dintre noi ca să îi dau o îmbrățișare.

— Mersi că ai mers cu mine! Chiar apreciez!

Pare puțin luat prin surprindere de manifestarea mea foarte umană a emoțiilor, așa că mă retrag, îngrijorată că am făcut ceva greșit. Dar când ridic privirea spre el, are un zâmbet prostesc pe față care spune că nu l-a deranjat deloc. Și asta e înainte ca el să mă mângâie ușor pe cap de parcă sunt un Chihuahua câștigător de premii sau ceva.

Totuși, e destul de frumos să ai ștampila de aprobare de la unul dintre prietenii lui Jaxon, așa că doar rânjesc la el și fac acel salut ridicol cu două degete.

Râde, apoi șuieră puțin la Lia – de efect, cred – înainte să se întoarcă și să meargă înapoi pe drumul pe unde am venit.

Îl urmăresc pentru o clipă, așteptându-mă ca el să înceapă să fugă ca un vampir așa cum a făcut-o Lia, în schimb, nu se grăbește, mergând în pas lejer și legănat de parcă ar fi în mijlocul unuia dintre filmele western pe care le urmărea tata.

Ceea ce doar mă face să îl apreciez și mai mult pe Mekhi. E dispus să ne acorde mie și Liei puțină intimitate, dar nu se grăbește să mă lase singură cu nimeni. Nici măcar cu un alt vampir.

— Deci, ce se mai întâmplă cu tine? o întreb pe Lia după ce încă o privire la telefon îmi dezvăluie că tot nu am primit niciun mesaj de la Jaxon.

Și faptul că mai avem două minute rămase până la oră.

— Sunt destul de sigură că asta e replica mea după toată scena de azi, din sală.

Ridică din sprâncene, gen WTF.

— Oh, aia! Ăă, Jaxon...

Îmi pierd șirul gândurilor, nefiind sigură ce anume aș putea spune despre ceea ce s-a întâmplat.

Lia râde.

— Nu trebuie să îmi explici nimic. Hudson era supraprotector în același mod, făcând orice credea el că era necesar ca să aibă grijă de mine. Chiar dacă nu avea de ce anume să mă protejeze.

Mă gândesc să o corectez, poate chiar să îi spun ce s-a întâmplat ca să pot afla părerea ei despre asta, dar aproape am ajuns la cabane și, dintr-odată, prin preajmă sunt multe persoane – vampiri, vrăjitoare *și* metamorfi. Și, de vreme ce există mai mult decât suficiente bârfe despre mine în acest moment, mă gândesc că ultimul lucru de care am nevoie este să pun paie pe foc.

Așa că, în loc să îi spun Liei tot ce s-a întâmplat în ultimele zile, doar ridic din umeri și râd.

— Știi cum sunt băieții.

— Da, știu.

Își dă ochii peste cap.

— Ceea ce îmi reamintește... Mă gândeam că poate ai vrea să te îndepărtezi puțin de toată energia asta masculină pentru o vreme. Vrei să facem o seară a fetelor? Diseară? Putem să ne aplicăm măști de față, să vedem o comedie romantică, să mâncăm prea multă ciocolată. Poate chiar să ne facem acele manichiuri și pedichiuri de care vorbeam zilele trecute.

— Oh!

Arunc încă o privire pe furiș la telefon. Tot niciun semn de la Jaxon. Poate că unchiul meu l-a alungat la Praga – sau în Siberia – până la urmă.

— Da, cred că da.

— Uau!

Îmi aruncă o privire prefăcut batjocoritoare.

— Oh, te rog, mai ușor cu entuziasmul!

— Scuze! Doar că speram ca Jaxon să mă întrebe dacă n-aș vrea să petrecem seara împreună. Dar..., zic și îmi ridic telefonul cu un oftat. Nimic până acum.

— Da, păi... nu aștepta cu sufletul la gură! Să facă planuri nu este chiar genul lui.

Atunci când vorbește despre el, din vocea ei răzbate amărăciune. Mă face să cred că, în ciuda a ceea ce spune, îi lipsește prietenia lui la fel de mult cum îi lipsește și lui prietenia ei.

Ceea ce e naspa, mai ales ținând cont de cât de mult suferă amândoi acum.

Nu e treaba mea să mă bag – nu l-am cunoscut pe Hudson și nu am fost prin zonă atunci când lucrurile au luat-o razna între Jaxon și Lia –, dar știu cât de efemeră poate fi viața, chiar și pentru vampiri. Cât de repede se pot termina lucrurile, pur și simplu, fără niciun avertisment și fără nicio șansă să pui totul în ordine.

Știu, de asemenea, cât de tare îl apasă pe Jaxon problemele lui cu Lia, reamintindu-i zilnic de rolul lui în ceea ce i s-a întâmplat lui Hudson. Nu pot să nu mă întreb dacă acele probleme o apasă

tot atât de tare şi pe Lia... sau dacă ei doi pot, în sfârşit, să înceapă să se vindece dacă se iartă reciproc şi pe ei înşişi.

Adică, orice ar trebui să fie mai bun decât animozitatea asta dintre ei. Ea e distrusă, el e distrus, şi niciunul dintre ei nu poate merge mai departe pentru că sunt extrem de traumatizaţi de ce s-a întâmplat.

Iată motivul pentru care, în final, nu rezist să nu spun:

— Ştii, lui chiar îi este dor de tine.

Ochii ei îi întâlnesc brusc pe ai mei.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

E pe jumătate o şoaptă, pe jumătate un şuierat.

— Ba ştiu! Mi-a spus ce s-a întâmplat. Şi nu îmi pot imagina cât de rănită trebuie să fii...

— Ai dreptate! Nu îţi poţi imagina.

Începe să meargă mai repede în timp ce ne îndreptăm spre ultima urcare.

— Aşa că n-o face.

— OK! Scuze!

Efectiv fug, într-un efort de a ţine pasul cu ea.

— Doar că eu cred că ţi-ar fi mai bine dacă ai putea încerca să stabileşti o relaţie cu Jaxon. Sau cu oricine, de fapt, Lia. Ştiu că eşti tristă; ştiu că doar vrei să fii lăsată în pace, pentru că toate celelalte lucruri sunt prea chinuitoare ca să te gândeşti, măcar, la ele. Crede-mă, ştiu asta.

Doamne, ce mai ştiu asta!

— Doar că nu o să fii mai bine aşa. Stai exact acolo unde erai, înecându-te în durere şi, până când decizi să faci primul pas, o să fie prea târziu.

— Ce crezi că făceam când te-am invitat să vii la mine pentru măştile faciale? întreabă ea, cu vocea mai stinsă decât i-am auzit-o vreodată. M-am săturat să adorm plângând în fiecare seară, Grace. M-am săturat să sufăr. De-asta am crezut că aş putea să o iau de la început cu tine. Eşti drăguţă şi nu l-ai cunoscut

nici pe Hudson, și nici persoana care eram. Am crezut că aveam o șansă să fim prietene. Prietene adevărate.

Își întoarce fața de la mine, dar tot îmi pot da seama că își mușcă buza, evident încercând să nu plângă. Mă simt ca o mare nemernică.

— Bineînțeles că suntem prietene, Lia!

Din impuls, îmi trec un braț în jurul umerilor ei și o strâng.

Se încordează inițial, dar până la urmă se relaxează și se lasă în îmbrățișarea mea. Odinioară eram unul dintre acei oameni care niciodată nu dau drumul primii din îmbrățișare – până când au murit părinții mei. Apoi am primit atât de multe îmbrățișări pe care nu le-am dorit de la oameni bine intenționați care nu știau ce altceva să facă, încât îndepărtatul a devenit un soi de metodă de autoprotecție.

Pentru Lia, mă întorc în timp înainte de accident, îmbrățișând-o până când decide ea că este destul. Durează mai mult decât am crezut că va dura, ceea ce, în mintea mea, dovedește teoria că te ții strâns până când cealaltă persoană se retrage pentru că nu știi niciodată prin ce trece și dacă are nevoie de alinare.

Desigur, telefonul meu se hotărăște să vibreze *într-un final* chiar în mijlocul îmbrățișării, și e nevoie de tot autocontrolul de care sunt în stare ca să nu îl scot din buzunar. Dar prietenii adevărați sunt importanți – ca să nu mai zic puțini și rari –, așa că aștept, fără să îi dau drumul până când Lia face, în sfârșit, un pas în spate.

Telefonul îmi mai vibrează de trei ori, se oprește, apoi vibrează din nou. Lia își dă ochii peste cap, dar într-un mod prietenos, care îmi spune că furtuna a trecut.

— De ce nu răspunzi și îl scutești de suferință pe Jaxon? Probabil că e îngrozit că metamorfii au pregătit-o pe Grace la grătar pentru prânz, în ciuda avertismentelor lui.

Probabil că are dreptate, pentru că încă două mesaje vin înainte să apuc să îmi scot telefonul. Lia doar râde și clatină din cap.

— Cât de tare au decăzut cei puternici!

Nu o să mint, inima aproape că îmi stă în loc când o aud spunând asta, chiar dacă există o parte din mine căreia îi este teamă că e gândire pozitivă. Totuși, e greu să nu zâmbesc când mă uit la șirul de mesaje pe care mi le-a trimis.

Jaxon: Ți-am spus să nu îți faci griji.

Jaxon: Am supraviețuit și mă pregătesc de o nouă zi de luptă.

Jaxon: Sau ar trebui să spun că am supraviețuit ca să mușc dintr-o nouă zi...

Jaxon: Oricum, vino în camera mea diseară, oricând poți!

Jaxon: Vreau să îți arăt ceva!

Surâd parțial pentru că m-a contactat de îndată ce a terminat cu unchiul Finn.

Și (în cea mai mare parte) pentru că m-a invitat la o întâlnire diseară. Sau cât de aproape de o întâlnire putem fi aici, în mijlocul Alaskăi.

Dvs.: Scuze, vorbeam cu Lia!

Dvs.: Sigur! La ce oră?

Dvs.: Mă bucur că lucrurile au mers bine.

Ezit pentru o clipă, apoi îi dau un nou mesaj, spunându-i ce am gândit de când a făcut gluma cu supraviețuitul pentru a mușca dintr-o nouă zi. E același lucru la care m-am gândit din când în când de când am plecat din camera lui, acum câteva ore.

Dvs.: Îmi place când mușți.

Roșesc puțin în timp ce îl trimit, dar nu regret. Pentru că este adevărul și pentru că deja am sărit pe acest băiat. Ce altceva mai e de făcut decât să merg până la capăt?

Când telefonul îmi vibrează imediat, aproape că îmi e teamă să mă uit la el.

Teamă că am mers prea departe.

Teamă că forțez lucrurile prea repede.

Jaxon: Bun, pentru că îmi place gustul tău!

E siropos şi lipsit de originalitate şi asta nu contează deloc, pentru că *leşin*. Pentru un tip care încearcă să fie atât de implacabil, Jaxon are un joc bun. Adică, pe bune. Ce fată se presupune că ar putea să reziste unui astfel de mesaj? Sau tipului care l-a trimis, când el este, de asemenea, tipul dispus să se lupte cu lupi şi dragoni, şi cu oricine altcineva se ia de ea?

Nu eu, asta e sigur.

Lia, pe de altă parte, face un mic zgomot de parcă îi vine să vomite, în timp ce citeşte peste umărul meu.

— Uau, Jaxon! Aşa siropos?

— Îmi place!

Totuşi, sting ecranul telefonului şi îl bag înapoi în buzunar. Nu e nevoie ca ea să mai vadă şi altceva ce Jaxon s-ar putea hotărî să îmi mai scrie.

Simt nişte furnicături când mă gândesc la asta.

— Deci amânăm seara asta? întreabă Lia în timp ce deschide larg uşa spre studioul de artă. Şi ne facem măşti faciale mâine?

Mie mi se pare un plan perfect, dar după tot ce mi-a dezvăluit adineauri, nu pot să nu întreb:

— Eşti sigură? Pot să mă duc să mă văd cu Jaxon după seara noastră ca fetele.

— Şi să fiu eu cea care stă în calea adevăratei iubiri? mârâie ea. Nu prea cred.

— Oh, nu e aşa! îi spun, chiar în timp ce o parte din mine se topeşte la auzul descrierii. Noi doar... petrecem timp împreună.

— Nu zău? mă întreabă Lia, pufnind pe nas. Pentru că Jaxon Vega pe care îl ştiu de atâta amar de vreme nu începe un război pentru o fată cu care doar vrea să „petreacă timp".

53

Dacă acest sărut va porni un război, măcar să merite

Cuvintele Liei încă îmi răsună în urechi câteva ore mai târziu în timp ce încerc să mă hotărăsc cu ce să mă îmbrac să mă duc în camera lui Jaxon pentru... întâlnirea noastră. Știu că nu îi va păsa, dar mie îmi pasă. Nu am fost chiar în cea mai bună formă de când am ajuns la Katmere și măcar o dată mi-ar plăcea să îl dau pe spate.

— Ar trebui să alegi rochia roșie, spune Macy din locul unde stă pe patul meu, cu picioarele încrucișate, urmărindu-mă cum mă chinui cu alegerea hainelor. Băieților le place roșul. Și rochia aia e mortală, ca să spun așa.

Are dreptate. Rochia e uimitoare, dar...

— Nu crezi că e prea evident?

— Ce e în neregulă cu a fi evident? întreabă ea. Ești nebună după el. Iar el, evident, simte o grămadă de chestii pentru tine, altfel nu i-ar fi sfâșiat aproape de tot gâtul lui Cole în sală astăzi. Nu e nimic greșit în a-l anunța că te-ai îmbrăcat frumos special pentru el.

— Știu asta. Doar că...

Ridic rochia ei roșie pentru a mia oară.

— E ca și cum m-aș îmbrăca chiar foarte frumos.

— Nu e suficient material pentru asta, chicoteşte Macy.

— Da, cam asta încerc să zic.

Rochia roşie este uimitoare, fără îndoială. Şi pariez că arată grozav pe Macy. Dar cu toate tăieturile geometrice şi unghiurile, şi lipsa absolută de material în apropierea oricărui lucru important, e la kilometri distanţă de stilul meu obişnuit. Ceea ce e în regulă, presupun, doar că orice se va întâmpla cu Jaxon în seara asta (sau nu se va întâmpla), vreau să se întâmple atunci când arăt şi mă simt în largul meu.

— Cred că o să o aleg pe cea galbenă, mă hotărăsc, întinzându-mă spre rochia cu pricina.

Tot are bretele subţiri, dar decolteul nu e chiar atât de adânc ca la cea roşie. În plus, ar trebui să îmi ajungă până sub genunchi, în comparaţie cu rochia cealaltă, care se opreşte la jumătatea de sus a coapselor.

— Serios? Aia e cea care îmi place cel mai puţin dintre toate.

Macy încearcă să pună mâna pe ea, dar mă dau în spate ca să nu ajungă.

— Adică, *tata* a ales-o pentru mine.

— Ei bine, îmi place asta. Şi faptul că nu ţipă că vreau să ajung dezbrăcată cu el.

— Spune fata care a făcut tot felul de chestii murdare cu el în camera lui astăzi, zice ea cu un zâmbet superior.

— Nu ar fi trebuit să îţi spun asta niciodată! Şi nu e ca şi cum ne-am fi dezbrăcat. Doar ne-am sărutat.

Îmi scot uniforma şi mă strecor în rochie.

— Rochia e doar ca să demonstrez ceva.

— Şi ce ai vrea să demonstrezi, mai exact?

Se dă jos de pe pat şi începe să tragă de fustă ca să ajute să se aşeze pe formele mele ridicole.

— Ah, da! Faptul că tânjeşti după corpul extrem de sexy al lui Jaxon.

— Am crezut că nu îţi place de Jaxon.

Îi arunc o privire îngâmfată.

— Adică, nu eşti tu cea care mi-a spus cât de periculos e şi că ar trebui să stau departe, departe de el?

— Şi uite cât de bine m-ai ascultat!

Traversează camera spre dulapul ei şi începe să deschidă multitudinea de uşiţe de la cutia cu bijuterii pe care o are cocoţată deasupra lui.

— În plus, doar pentru că mă sperie nu înseamnă că nu pot aprecia cât de sexy este, spune cu o voce intenţionat joasă şi caraghioasă. Pune la socoteală acel semn superb de muşcătură pe care ţi l-a lăsat? *Leşin.*

Leşin e corect. De fiecare dată când îl văd în oglindă, mă face să vreau să mă topesc.

— Pentru mine, totul la Jaxon este superb, îi spun în timp ce traversează camera înapoi, cu o pereche de cercei aurii care îi atârnă în mână.

— Încearcă să nu bălteşti pe rochie, îmi răspunde sec. Balele sunt atât de demodate!

Scot limba la ea, dar ea doar se uită cruciş la mine.

— Păstrează aia pentru Jaxon!

— Dumnezeule! O să mă faci să mă jenez de moarte înainte să ajung în camera lui?

— De ce te-ai jena? Eşti îndrăgostită până peste cap de el; el e îndrăgostit până peste cap de tine... Eu zic să îi dai bătaie.

— Poţi doar să îmi dai, te rog, cerceii ca să pot pleca de aici? îi cer, întinzând mâna după ei.

— Stai într-un loc şi o să ţi-i pun eu! Încheietoarea e cam dificilă.

Se apleacă şi îmi bagă unul dintre cercei în lobul urechii.

— Uau, miroşi de parcă ai fi bună de mâncat... Ups, vreau să zic, de băut.

— Jur pe ce-am mai sfânt, Macy...

— Bine, bine, nu mai fac mişto de tine!

Se mută să îmi pună cel de-al doilea cercel.

— Doar că e atât de distractiv să te văd roşind!

— Da! Atât de distractiv! îi trântesc în timp ce se chinuie să închidă cel de-al doilea cercel.

În sfârşit, reuşeşte, şi face un pas în spate.

— Cum stai atât de nemişcată? întreabă în timp ce îmi îndreaptă tivul rochiei. Jur că eşti o statuie. Abia dacă am simţit că respirai în timp ce îţi puneam cercelul acela.

— Groaza că o să îţi scape mâna şi o să smulgi chestia aia din urechea mea. Sau că o să mi-l înfigi în ochi, o tachinez eu.

Se strâmbă la mine în timp ce îmi strecor picioarele în singura pereche frumoasă de pantofi cu toc pe care i-am adus cu mine. Sunt de culoarea pielii şi cu baretuţe, aşa că se potrivesc cu aproape orice. Inclusiv, din fericire, cu această rochie galbenă.

— Deci cum arăt?

Fac o mică piruetă în mijlocul camerei.

— De parcă o să ai nevoie de o altă transfuzie de sânge în momentul în care Jaxon o să termine cu tine.

— Macy! Încetează!

Doar rânjeşte în timp ce mă îndrept spre uşă.

— Serios, arăţi uimitor! O să îl dai pe spate pe vampir.

De data asta când roşesc, e din cauza entuziasmului.

— Chiar crezi asta?

— Ştiu asta!

Îmi indică să mai fac o piruetă, aşa că o fac.

— De asemenea, pariez zece dolari că rochiei ăleia o să îi lipsească nişte nasturi când o să ajungi, până la urmă, înapoi.

— OK, gata!

Mă prefac că mă uit urât la ea în timp ce mă îndrept spre uşă.

Dar ea doar rânjeşte şi se uită cruciş la mine, ambele făcându-mă să râd ridicol de tare. Şi liniştindu-mă, ceea ce ştiu că este exact ceea ce intenţiona.

E atât de ciudat! Înainte de săptămâna asta, nu o mai văzusem pe Macy de zece ani. Eram, practic, străine. Şi acum nu îmi pot imagina să mă întorc la o viaţă în care să nu fie şi ea.

— Nu mă aştepta! spun în timp ce ies pe uşă.

— Mda, de parcă asta se va întâmpla, îmi spune, pufnind pe nas. A, şi ca să ştii, o să am nevoie de toate detaliile. Şi vreau să spun toate. Aşa că probabil că ar trebui să fii foarte atentă la tot ce se întâmplă ca să mi le povesteşti cum trebuie.

— Absolut! o aprob, doar ca să o tachinez. O să iau notiţe. Aşa nu o să uit nimic.

— Crezi că eşti amuzantă, dar vorbesc serios. Notiţele ar fi de foarte mare ajutor.

Îmi dau ochii peste cap.

— Pa, Macy!

— Ei, haide, Grace! Lasă-mă să trăiesc prin tine, vrei?

— De ce nu te duci să îl cauţi pe Cam? Să trăieşti puţin prin tine?

Se gândeşte la asta.

— Poate că o să o fac.

— Bun! Şi cu siguranţă ar trebui să porţi rochia roşie când o faci. Până la urmă, băieţii adoră să fii... evidentă.

Îmi arată degetul mijlociu şi aruncă o pernă spre mine, pe care reuşesc să o evit la mustaţă.

— Toane, toane, o tachinez eu, apoi o tai repede pe uşă înainte să se hotărască să arunce spre mine cu ceva care chiar va durea.

Sau, ştii tu, să facă vreun fel de vrajă care să mă lase fără păr. Există pericole atunci când locuieşti cu o vrăjitoare, până la urmă.

Palmele îmi transpiră, iar inima îmi bate puţin prea repede în timp ce mă îndrept spre camera din turn. Poate că ar fi trebuit să vin direct după ore, aşa cum intenţionasem, pentru că tot ce au făcut pregătirile – părul, machiajul, alegerea rochiei – a fost să îmi dea mai mult timp de gândire.

Şi să devin mai agitată.

Ceea ce este ridicol. Vorbim de Jaxon. Care m-a văzut căzând dintr-un copac și aproape sângerând de moarte. Care mi-a salvat viața de câteva ori de când am ajuns aici. Care m-a văzut când arătam cel mai rău – de ce sunt, dintr-odată, atât de hotărâtă ca el să mă vadă arătând cel mai bine? Nu e ca și cum chiar cred că lui îi pasă dacă îmi îndrept părul și îmi pun tocuri.

Îmi spun toate acestea pe drum spre camera lui – și chiar o și cred. Dar mâinile încă îmi tremură când bat la ușă. La fel și genunchii.

Jaxon deschide ușa cu un zâmbet sexy care se transformă în inexpresivitate totală în secunda în care mă vede. Ceea ce cu siguranță nu este reacția la care speram după ce am petrecut ultimele două ore pregătindu-mă.

— Am ajuns prea devreme? întreb, cuprinsă brusc de un soi de disconfort. Dacă vrei, mă pot întoarce mai târziu...

Mă opresc când el se întinde spre încheietura mea și mă trage ușor în cameră – și în brațele lui.

— Arăți minunat! murmură în urechea mea în timp ce mă îmbrățișează strâns. Ești absolut superbă!

Ghemul de încordare din stomac dispare de îndată ce el se înfășoară în jurul meu.

De îndată ce simt mirosul lui sexy de portocală.

De îndată ce simt vigoarea și puterea trupului lui lipit de și în jurul trupului meu.

— Și tu arăți destul de uimitor, îi spun.

Și așa este, cu blugii rupți și puloverul albastru-deschis.

— Cred că asta este prima dată când te văd purtând altceva în afară de negru.

— Da, păi, să rămână între noi asta.

— Absolut!

Îmi țin mâinile înfășurate în jurul taliei lui în timp ce mă uit în sus la el și zâmbesc.

— N-aș vrea să-ți stric reputația de șmecher.

Își dă ochii peste cap.

— Care-i faza cu reputația mea de ești atât de obsedată de ea?

— Faptul că toată lumea simte că trebuie să mă avertizeze să nu fiu cu tine. Evident. Nu am mai fost niciodată cu nimeni ca tine.

Îl tachinez, dar în secunda în care cuvintele îmi ies pe gură, vreau să le retrag. Până la urmă, nu mai devreme de azi-dimineață mi-a spus cât este de îngrijorat să nu mă rănească. Doar pentru că acea teamă mi se pare ridicolă, ținând cont că a fost doar blând cu mine, nu înseamnă că nu ia lucrurile foarte, foarte în serios.

Bineînțeles, Jaxon se îndepărtează. Încerc să mă agăț de el, dar nu am cum să îl țin dacă el vrea să plece.

— Te-am rănit o dată, Grace, spune după o secundă, cu ochii și vocea ale dracului de serioase. Nu se va mai întâmpla.

— În primul rând, să ne-nțelegem. *Tu* nu m-ai rănit. O bucată de sticlă care a zburat m-a rănit. Și, în al doilea rând, știu că sunt în siguranță cu tine. Ți-am spus asta deja. Nu aș fi aici dacă aș crede altceva.

Mă studiază o clipă, de parcă ar încerca să se hotărască dacă spun adevărul. Probabil că decide că așa este, pentru că, până la urmă, încuviințează din cap și se întinde din nou spre mine. Și, de data asta când mă trage spre el, își apleacă ușor capul și își apasă buzele de ale mele.

E diferit față de sărutul pe care l-am avut mai devreme, mai moale, mai delicat. Dar rezonează în mine fix la fel. Mă aprinde. Mă întoarce pe dos cu tot ce simt pentru el și tot ce sper că își va permite să simtă pentru mine.

Dar seara asta nu este despre speranța pentru ce ar putea fi. Este despre sărbătorirea a ceea ce este, așa că încui acel gând în adâncurile mele și mă agăț de Jaxon cu toată puterea mea. Și cu tot ceea ce sunt.

Sărutul durează la nesfârșit, șoapta ușoară a gurii lui pe a mea, și el tot se retrage prea repede. Totuși, mă agăț de el,

cu degetele împletite în hainele lui, trupul meu încordându-se lipit de al lui în timp ce încerc cu disperare să îl mai țin lângă mine încă puțin.

Dar când îi dau în sfârșit drumul, când deschid în sfârșit ochii, Jaxon care mă privește nu este cel pe care sunt obișnuită să îl privesc. Nu e nicio urmă de regret în ochii lui negri, nicio încruntătură pe fața lui. În schimb, pare mai ușurat, mai fericit decât l-am văzut vreodată.

Îi stă bine așa, o expresie care mă lasă fără suflare pentru o suită de motive diferite. Mă întreb dacă simte același lucru în legătură cu mine, pentru că, pentru câteva secunde, nu ne mișcăm deloc. Doar ne holbăm unul la celălalt, privindu-ne în ochi, cu respirațiile întretăiate și degetele împletite.

Există o bulă de emoție în mine și crește cu fiecare secundă în care îl privesc. Fiecare secundă în care îl ating. A trecut atât de mult timp de când n-am mai simțit-o, încât îmi ia câteva minute ca să o recunosc ca fiind fericire.

Într-un final, se întoarce cu spatele și simt o durere fizică.

— Ce faci? îl întreb, urmărind cum scotocește prin șifonier.

— Oricât de mult mi-ar plăcea rochia aia, ai nevoie de un hanorac, răspunde, scoțând un hanorac gros, îmblănit, de la The North Face... Negru, desigur.

Îmi strecoară mâinile pe mâneci, apoi trage fermoarul până sus. Îmi pune gluga pe cap, apoi ia pătura roșie de la picioarele patului lui și spune:

— Haide!

Întinde o mână spre mine, și îl prind - cum aș putea să nu? În acest moment, nu există loc unde nu l-aș urma pe acest băiat.

Și asta e înainte ca el să dea la o parte draperiile care îi acoperă fereastra și să văd pentru prima dată ce ne așteaptă.

54

Ce ar putea fi mai interesant decât să mă săruți?

— DUMNEZEULE! ICNESC, APROAPE ALERGÂND SPRE fereastră. Doamne! De unde ai știut?

— Le-ai pomenit doar, nu știu, în vreo trei ocazii diferite, răspunde el, deschizând fereastra și coborând pe parapet înainte să întindă mâna spre mine.

Îl urmez afară, cu ochii lipiți de cerul întins în fața noastră. E aprins ca un curcubeu uriaș, fundalul fiind de un mov incredibil, intens, în timp ce spirale roz-bombon și verde și roșu dansează pe el.

— Luminile Nordului, șoptesc, atât de captivată de frumusețea lor incomparabilă, încât abia simt frigul... sau pe Jaxon, punând pătura lui călduroasă în jurul meu.

— Deci sunt la înălțimea așteptărilor tale? întreabă, învăluindu-mă din spate, în așa fel, încât sunt cuibărită în pătură și în brațele lui.

— Sunt chiar mai tari, îi spun, un pic uimită de cât de intense sunt culorile și de cât de repede se mișcă luminile. Am văzut doar poze cu ele. Nu am știut cum se mișcă.

— Asta nu-i nimic, răspunde, trăgându-mă mai aproape. Încă e devreme. Așteaptă până când încep de-a binelea.

— Vrei să spui că e mai mult de-atât?

Râde.

— Mult mai mult. Cu cât e mai mare viteza cu care ating atmosfera vânturile solare, cu atât dansează mai repede.

— Și culorile au legătură doar cu elementele, nu? Verdele și roșu sunt oxigenul, iar albastrul și movul sunt azotul.

Pare impresionat.

— Știi multe despre lumini.

— Le-am adorat încă de când eram copil. Tata mi-a făcut o pictură murală în dormitorul meu când aveam șapte ani. Mi-a spus că mă va aduce aici să le văd într-o zi.

Nu pot să nu mă gândesc că nu a apucat să se țină de promisiune. Și la toate celelalte promisiuni care s-au pierdut odată cu el.

Jaxon dă din cap și mă strânge și mai tare în brațe. Apoi mă întoarce în așa fel, încât să stau cu fața la el.

— Ai încredere în mine?

— Bineînțeles că da.

Răspunsul vine din instinct și din cea mai profundă, primitivă parte din mine.

Și el o știe. O văd în felul în care i se măresc ochii, în felul în care inima lui bubuie dintr-odată cu greutate lipită de a mea.

— Nici măcar nu a trebuit să te gândești la asta, șoptește, degetele lui mângâindu-mi cu delicatețe fața.

— La ce să mă gândesc?

Îi înconjor gâtul cu brațele și îl trag în jos pentru un sărut.

— Știu că o să ai grijă de mine.

Închide ochii și își odihnește fruntea de a mea pentru câteva momente înainte să îmi acopere gura cu a lui.

Mă sărută de parcă ar fi flămând după mine. De parcă lumea depinde de asta. De parcă sunt singurul lucru care contează pentru el.

Îl sărut înapoi în același fel, până când abia mai pot respira, iar culorile din spatele ochilor mei sunt mai puternice decât aurora boreală. Până când mă simt de parcă aș zbura.

— Poate că ar fi trebuit să te întreb dacă îți este teamă de înălțimi, murmură Jaxon după câteva minute, buzele lui încă fiind apăsate pe ale mele.

— Înălțimi? Nu chiar, răspund, trecându-mi mâinile prin părul lui și încercând să îl fac să mă sărute din nou.

— Bun!

Îmi mișcă mâna dreaptă până când ajunge în dreptul gâtului meu, în așa fel, încât pot să îmi țin pătura în jurul meu apucând ambele colțuri într-un pumn.

— Ține-te de pătura aia!

Apoi mă ia de mâna stângă și mă învârte repede și tare, cum obișnuiau să o facă în dansurile acelea vechi de swing.

Icnesc din cauza mișcării rapide, smucite – și a faptului că, în tot acest timp, nu pot simți pământul sub picioare. Apoi țip când privesc cu atenție pentru prima dată cerul de când a început Jaxon să mă sărute.

Nu mai suntem pe parapet, privind în sus spre Luminile Nordului. În schimb, plutim la cel puțin câteva zeci de metri deasupra acoperișului castelului, și, cumva, am senzația de parcă suntem fix în mijlocul aurorei boreale.

— Ce faci? întreb când în sfârșit cuvintele pot trece pe lângă nodul de teamă din gât. Cum zburăm?

— Cred că *plutim* e o descriere mai potrivită pentru ceea ce facem noi, îmi spune Jaxon cu un rânjet.

— Zburăm, plutim. Contează?

Îl strâng de mână cu toată puterea mea.

— Nu mă scăpa!

Râde.

— Sunt telechinetic, ai uitat? Nu te duci nicăieri.

— Ah, da!

Când îmi dau seama că e adevărat, relaxez doar un pic felul în care stau agățată de el. Și, pentru prima dată de când am început să plutim, mă uit cu adevărat la cerul din jurul nostru.

— Dumnezeule! șoptesc. Acesta este cel mai incredibil lucru pe care l-am văzut vreodată.

Jaxon râde și mă trage înapoi în îmbrățișare, de data asta cu spatele la el, ca să pot vedea totul și să îl simt înfășurat în jurul meu în același timp.

Apoi ne învârte și ne învârte, și ne învârte printre lumini.

Este călătoria vieții, mai bună decât orice ar fi putut visa Disneyland sau Six Flags[1]. Râd, adorând fiecare secundă.

Adorând fiorul de a ne învârti printre stele împreună cu luminile.

Adorând senzația dansului printre stele.

Adorând chiar și mai mult faptul că reușesc să fac toate astea în brațele lui Jaxon.

Rămânem în aer ore întregi, dansând și plutind, și învârtindu-ne prin cel mai captivant spectacol de lumini de pe Pământ. Știu că îmi este frig – chiar și înfășurată în jachetă, cu Jaxon încolăcit în jurul meu și cu aurora boreală întinsă pe cerul din fața și din spatele meu –, dar abia dacă o simt. Cum aș putea, atunci când bucuria de a fi aici, în acest moment, cu Jaxon, face să îmi fie imposibil să mă concentrez la altceva?

Până la urmă totuși, ne aduce înapoi pe parapet. Vreau să mă cert cu el, vreau să îl implor să mai stăm la înălțime încă puțin. Dar nu știu cum funcționează telechinezia lui, nu știu cât de multă energie și putere a trebuit să consume ca să ne țină acolo sus atât cât a făcut-o.

— Și tu care credeai că vampirii sunt buni doar ca să muște chestii, murmură el în urechea mea de îndată ce stăm iar pe teren solid.

[1] Disneyland și Six Flags, parcuri de distracții din SUA (n. tr.).

— Nu am spus asta niciodată.

Mă întorc spre el și îmi apăs gura pe gâtul lui, adorând felul în care respirația i se oprește în momentul în care îmi pun buzele pe el.

— De fapt, cred că ești bun la o grămadă de chestii.

— Așa zici?

Mă trage mai aproape și îmi dă sărutări pe ochi, obraji, buze.

— Așa zic.

Îmi strecor mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor lui și mă delectez cu modul în care tremură la atingerea mea.

— Deși, nu o să te mint, și mușcatul e destul de impresionant.

Îmi ridic gura pentru un alt sărut, dar el se îndepărtează înainte să pot să îmi apăs buzele pe ale lui. Încep să îl urmez, dar el doar zâmbește și își freacă degetul mare de buza mea de jos.

— Dacă încep să te sărut acum, nu o să mai vreau să mă opresc.

— E OK pentru mine, răspund în timp ce încerc să mulez trupurile noastre unul de celălalt.

— Știu că este.

Rânjește.

— Dar am ceva ce vreau să fac, mai întâi.

— Ce ar putea fi mai interesant decât să mă săruți? glumesc eu.

— Absolut nimic.

Îmi dă un sărut scurt pe buze, apoi face un pas mare în spate.

— Dar sper că asta vine tare din urmă. Închide ochii!

— De ce?

Oftează greu, făcând mișto de mine.

— Pentru că ți-am cerut-o. Evident.

— Bine! Dar ai face bine să mai fii încă aici când îi deschid.

— Ești în camera mea. Unde altundeva aș fi?

— Nu știu, dar nu risc.

Mijesc ochii spre el.

— Ai un obicei prost de a dispărea oricând lucrurile devin... interesante.

Rânjește.

— Asta pentru că, în general, îmi este teamă că, dacă mai stau, o să te muşc. Acum, că ştiu că nu te deranjează, nu va mai trebui să fug chiar aşa de repede.

— Sau ai putea, pur şi simplu, să nu mai fugi.

Îmi înclin capul într-o parte într-o invitaţie evidentă.

Ochii lui trec de la întunecimea lor normală la negrul absolut al pupilelor complet dilatate, iar eu mă înfior, aşteptând. Cel puţin până când el spune:

— Nu o să mă deturnezi, Grace. Aşa că fă-ne amândurora o favoare şi închide ochii!

— Bine!

Mă bosumflu puţin, dar fac cum spune. Până la urmă, cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai repede voi putea să îl sărut din nou.

— Dă ce ai mai rău în tine!

Râsetul lui este o răsuflare caldă la urechea mea.

— Nu vrei să spui mai bun?

— Cu tine, nu ştiu niciodată.

Aştept nerăbdătoare ca el să facă orice are de gând să facă – cel puţin până îi simt pieptul apăsând pe spatele meu şi braţele lui de fiecare parte a mea.

— Ce...

— Poţi deschide ochii acum! spune.

O fac şi aproape că pic din picioare de şoc.

— Ce...

— Îţi place? întreabă, într-un fel moale şi nesigur pe care nu l-am mai auzit niciodată la el.

— Este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ridic o mână tremurătoare la colierul pe care îl ţine la doar câţiva centimetri în faţa mea şi îmi trec un deget peste piatra

prețioasă *uriașă* în culorile curcubeului ce atârnă în centrul lanțului de aur.

— Ce este?

— Este topaz mistic. Unii bijutieri îi spun acestei pietre aurora boreală din cauza modului în care se contopesc culorile.

— Îmi pot da seama de ce.

Tăietura pietrei este incredibilă, cu fiecare fațetă crestată ca să evidențieze nuanțele albastre și verzi și mov din interiorul ei, în așa fel, încât să se contopească unele cu celelalte.

— E superb!

— Mă bucur că îți place.

Lasă colierul jos până când piatra se așază puțin mai jos de clavicula mea și mi-l prinde pe după gât. Apoi pășește în spate ca să îl vadă.

— Îți stă bine.

— Nu pot lua asta, Jaxon, forțez cuvintele să iasă, chiar dacă tot interiorul meu urlă la mine să mă țin bine de colier și să nu îi dau drumul niciodată. Este...

Uriaș. Și pot doar să îmi imaginez cât de mult a costat. Mai mult decât tot ceea ce dețin eu la un loc, sunt sigură.

— Perfect pentru tine, spune el, dând ușor pandantivul la o parte și dându-mi un sărut pe pielea de sub el.

— Ca să fiu sinceră, sunt destul de sigură că e perfect pentru orice femeie.

De una singură, mâna mi se duce în sus ca să țină piatra. Nu vreau să o dau înapoi.

— E atât de frumoasă!

— Ei bine, atunci, vă potriviți.

— Oh, Doamne! mormăi eu. Asta a fost ridicol de siropos.

— Da! încuviințează cu o mică ridicare din umeri în stilul „m-ai prins". Și tu ești ridicol de frumoasă!

Râd, dar, înainte să apuc să mai spun altceva, el mă sărută, mă sărută cu adevărat, și orice aveam de gând să mai spun îmi zboară din minte.

Cedez în fața lui, adorând felul în care buzele lui se mișcă pe ale mele. Adorând chiar și mai mult felul în care limba lui îmi atinge ușor colțurile gurii înainte să îmi zgârie ușor buza de jos cu un colț.

Mă înfior în timp ce se mișcă mai jos, atingându-mă cu buzele pe maxilar și în jos, pe gât. Nu am simțit niciodată nimic asemănător, nu mi-am imaginat niciodată că *aș putea* să simt vreodată ceva ca asta. E atât de mult, fizic și emoțional, încât e aproape copleșitor, dar în cel mai bun mod posibil.

— Îți este frig, spune, interpretând greșit tremurul. Hai să mergem înăuntru!

Nu vreau să merg înăuntru, nu vreau ca această noapte magică, mistică, să se termine încă. Dar în timp ce Jaxon se îndepărtează, frigul mă prinde din urmă și mă înfior din nou. E tot ce trebuie ca el să mă ia pe sus și aproape să mă împingă pe fereastră.

Mă însoțește înăuntru, apoi trântește fereastra în urma noastră. Mă întind spre el, simțindu-mă puțin îndurerată acum, că suntem înapoi în lumea reală, în loc să dansăm pe cer. Dar îmi dau seama că atunci când Jaxon pornește într-o misiune, nu poate fi deturnat, mai ales atunci când acea misiune implică ceva ce consideră important pentru siguranța sau confortul meu. Așa că îmi înfășor degetele în jurul pandantivului pe care nu vreau să îl mai dau jos vreodată și aștept ca el să își facă numărul.

În câteva minute, a pus o nouă pătură în jurul meu și o cană cu ceai în mâinile fiecăruia. Iau o înghițitură ca să îl împac, apoi mai iau una pentru că ceaiul este foarte, foarte bun.

— Ce e asta? întreb, ducând ceașca la nas ca să îl pot mirosi puțin.

Are portocală, împreună cu scorțișoară și salvie, și încă vreo două mirosuri pe care nu prea le pot identifica.

— E amestecul meu favorit dintr-ale Liei. Mi l-a adus în după-amiaza asta, un fel de ofertă de împăcare, dacă vrei.

— Lia?

Nu pot împiedica surprinderea să mi se strecoare în voce, ţinând cont de discuţia pe care noi două am avut-o dimineaţă. Mai iau o înghiţitură. Are un gust diferit faţă de cel pe care mi l-a făcut mie săptămâna trecută, mai condimentat, dar foarte bun.

— Da, crede-mă, ştiu. Când am deschis uşa, era ultima persoană pe care m-aş fi gândit vreodată să o găsesc de cealaltă parte.

Ridică din umeri.

— Dar a spus că ai vorbit tu cu ea dimineaţă şi că nu a putut să nu se mai gândească la mine de atunci. Nu a stat mult, doar a adus ceaiul şi mi-a spus că e dispusă să încerce să facă lucrurile cum erau înainte dacă sunt şi eu de acord.

— Şi eşti? întreb, simţind o bucurie aproape sălbatică la ideea ca Jaxon ar putea să găsească o mică parte din ceea ce a pierdut.

— Vreau să încerc, îmi spune. Nu ştiu cum arată asta sau ce înseamnă, dar am de gând să încerc. Mulţumită ţie.

— Eu nu am făcut nimic, îi spun. Voi doi aţi făcut.

— Nu prea cred.

— Eu cred. De fapt...

Mă întrerup în timp ce el îşi dă ceaiul pe gât şi pune ceaşca deoparte. Ochii îi strălucesc în felul în care o fac atunci când vrea ceva, iar stomacul mi se învârte încet când îmi dau seama că *pe mine* mă vrea.

Pun deoparte ceaiul pe jumătate băut şi mă întind spre Jaxon, totul în mine chinuindu-se să fie aproape de totul din el.

Mă trage şi mă lipeşte de el cu un mârâit, îngropându-şi faţa în scobitura dintre gâtul şi umărul meu, şi lăsând apăsat sărutări lungi, încete, stăruitoare, pe pielea sensibilă de acolo. Mă înfior puţin, mă dau mai aproape, adorând felul în care gura lui îmi şterge umărul şi merge în jos pe braţ până la îndoitura cotului.

Adorând la fel de mult modul în care mâna lui îmi alunecă în sus și în jos pe spate, peste materialul subțire al rochiei.

În general, când sunt cu el, sunt acoperită de straturi de haine – pulovere, hanorace, pantaloni groși din fleece. Dar în acest moment simt căldura palmei lui prin materialul subțire al rochiei. Simt moliciunea pieii lui în timp ce vârfurile degetelor trec peste omoplații mei.

E o senzație foarte, foarte plăcută. Atât de plăcută, de fapt, încât doar mă sprijin de el și îl las să mă atingă oriunde și oricum vrea.

Nu știu cât de mult stăm așa, cu el atingându-mă și sărutându-mă, și dezmierdându-mă.

Suficient timp, încât interiorul să mi se topească precum ceara lumânărilor.

Suficient timp, încât fiecare celulă din corp să îmi ia foc.

Mai mult decât suficient pentru ca eu să mă îndrăgostesc și mai tare de Jaxon Vega.

Miroase atât de bine, are un gust atât de bun, încât nu mă pot gândi decât la el. Tot ce îmi doresc este el.

Și când mă zgârie ușor cu colții pe pielea delicată a gâtului senzația e *extrem* de plăcută, și totul în interiorul meu se oprește așteptând.

— Pot? murmură, respirația lui fiind caldă pe pielea mea.

— Te rog! răspund, arcuindu-mi gâtul să îi acord un acces mai bun.

Face un mic cerc leneș deasupra inimii mele cu colții.

— Ești sigură? întreabă nou, iar reticența lui – grija lui – mă face doar să îl doresc și mai mult.

Mă face doar să îmi doresc *asta* mai mult.

— Da, reușesc să icnesc, mâinile mele alunecând în jurul taliei lui pentru a-l ține mai aproape. Da, da, da!

Probabil că este încurajarea de care are nevoie, pentru că, doar câteva secunde mai târziu, loveşte, colţii lui scufundându-se adânc în mine.

Aceeaşi plăcere de mai devreme mă cuprinde. Caldă, lentă, dulce. Mă las cuprinsă de ea, de el, pentru că ştiu că o pot face. Pentru că ştiu că Jaxon nu o să ia niciodată prea mult sânge de la mine.

Nu va face niciodată ceva ce m-ar putea răni.

Îmi strecor mâinile în sus, pe spatele lui, ca să mi le împletesc în părul lui rece şi mătăsos, chiar în timp ce îmi las capul pe spate. Mârâie puţin la invitaţie, apoi îi simt colţii înfigându-se mai adânc, simt presiunea suptului devenind mai puternică, mai tare.

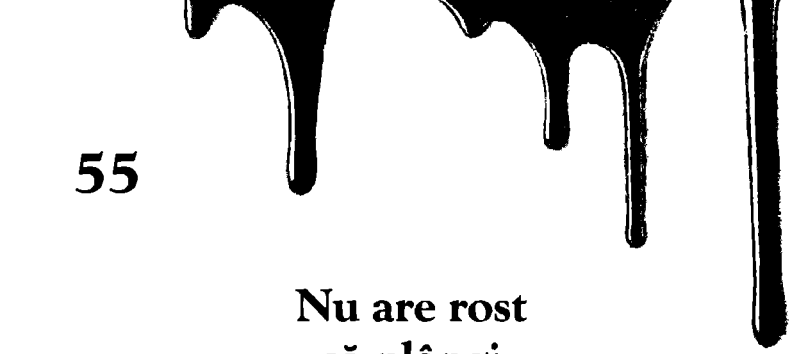
Cu cât suge mai mult, cu atât cad mai mult în plăcere, şi cu atât mai mult vreau să îi dau.

Dar, încet, căldura pe care o simt în braţele lui este înlocuită de un fior rece care îmi izvorăşte din oase şi care pare să mă înghită cu totul. O letargie insinuantă apare odată cu ea, făcând să îmi fie greu să gândesc şi chiar şi mai greu să mă mişc, să respir.

Pentru o clipă, doar o clipă, un pic de dorinţa de autoprotecţie scoate capul la iveală. Mă face să strig numele lui Jaxon, să îmi arcuiesc spatele şi să mă zbat moale în braţele lui.

Atunci mârâie, prinsoarea lui devenind mai puternică, mai strânsă, în timp ce mă trage mai ferm lipită de el. Colţii lui se înfig şi mai adânc, iar momentul de claritate dispare în timp ce începe să sugă plin de poftă.

Pierd complet noţiunea timpului, toată noţiunea propriei persoane, şi mă înfăşor în jurul lui. În timp ce mă predau în faţa lui Jaxon şi a orice vrea el de la mine.

55

Nu are rost să plângi după ceaiul vărsat

TOTUL SE ESTOMPEAZĂ, OARECUM, DUPĂ ASTA, AŞA CĂ NU am idee cât de mult timp trece înainte ca Jaxon să mă împingă de lângă el. Mă lovesc de pat şi mă rostogolesc pe el, unde rămân întinsă, năucită, câteva secunde.

Până când Jaxon mârâie:

— Ridică-te, Grace! Ieşi afară acum!

E o sălbăticie în vocea lui care taie parcă prin toropeala care m-a cuprins. O grabă care mă face să deschid ochii şi să încerc cu disperare să mă concentrez asupra lui.

Stă deasupra mea acum, cu sânge scurgându-i-se de pe colţi şi cu faţa congestionată de furie. Are pumnii încleştaţi, iar un mârâit jos, întunecat, îi iese din profunzimea gâtlejului.

Acesta nu este Jaxon pe care îl ştiu! mai că nu urlă vocea din interiorul meu. Caricatura asta din toate filmele de categoria a doua cu vampiri care există nu este băiatul pe care îl iubesc. E un monstru, unul care este în pragul de a pierde complet controlul.

— Ieşi afară! mârâie la mine din nou, ochii lui întunecaţi găsindu-i, în sfârşit, pe ai mei.

Dar aceştia nu sunt ochii lui, nu chiar, şi mă fac mică la vederea profunzimii fără suflet, fără fund, care se holbează la mine

chiar în timp ce vocea din interiorul meu produce ecoul cuvintelor lui. *Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!*

Ceva e în neregulă cu el – foarte în neregulă – şi, deşi există o parte din mine care e înspăimântată *pentru* el, în clipa asta, o parte mult mai mare din mine e înspăimântată de el. Şi acea parte cu siguranţă deţine controlul, căci mă dau jos din pat împleticindu-mă şi având grijă să nu fac nicio mişcare pe care să o poată interpreta ca fiind câtuşi de puţin agresivă.

Jaxon mă urmăreşte cu privirea, iar mârâitul devine şi mai urât în timp ce încep să mă îndrept uşor spre uşă. Dar el nu se mişcă, nu face nicio încercare să mă oprească – doar mă urmăreşte cu ochii mijiţi şi colţii lucind.

Fugi, fugi, fugi! Vocea din interiorul meu urlă de-a binelea acum, şi sunt mai mult decât pregătită să o ascult.

Mai ales când Jaxon scuipă:

— Ieşi! Afară!

Teama şi graba din vocea lui taie direct prin mine şi mă fac să o iau la fugă spre uşă. La dracu' cu grijile dacă asta va declanşa ucigaşul din el sau nu! E deja pornit şi, dacă nu îi iau în seamă avertismentul, nu voi avea pe cine altcineva să învinovăţesc în afară de mine. Mai ales când este evident că face tot ce îi stă în putere să îmi dea o şansă să scap.

Cu asta în minte, mă împleticesc până la uşă pe cât de repede mă pot duce picioarele mele tremurânde. E grea, aşa că o apuc cu ambele mâini şi trag cât de tare pot. Dar sunt slăbită din cauza pierderii de sânge şi abia dacă se clinteşte prima dată. Îl simt pe Jaxon cum se apropie, simt cum planează asupra mea în timp ce încerc cu disperare să găsesc puterea să fac uşa să se mişte.

— Te rog! îl implor. Te rog, te rog, te rog!

În clipa asta, nu ştiu dacă vorbesc cu Jaxon sau cu uşa.

Nici el nu pare să ştie, pentru că, subit, mâna lui este pe clanţă, deschizând uşa larg.

— Du-te! şuieră din colţul gurii.

Nu trebuie să mi se spună de două ori. Mă împleticesc peste prag și prin colțul de citit, disperată să ajung la scări... și cât de departe pot să fug de întruchiparea asta malefică a lui Jaxon.

E un colț mic, de doar câțiva metri între mine și libertate, dar sunt atât de amețită acum, încât abia dacă pot sta în picioare, și mă clatin cu fiecare pas pe care îl fac.

Totuși, sunt hotărâtă să ajung la trepte. Hotărâtă să îl salvez pe Jaxon de durerea uciderii încă unei persoane la care ține. Orice se întâmplă acum nu este din vina lui – chiar și atât de dată peste cap cum sunt momentan, îmi pot da seama că ceva este foarte, foarte greșit.

Dar nu o să poată fi convins de asta dacă ceva se întâmplă cu mine, în niciun caz nu va putea fi făcut să creadă că asta – orice o fi – nu este total din vina lui. Așa că mă străduiesc din răsputeri, mă forțez mai tare decât am mai făcut-o vreodată într-un efort de a mă salva... și, prin urmare, de a-l salva pe Jaxon.

Folosesc fiecare dram de energie pe care îl am ca să ajung în capul scărilor și reușesc. *Târăște-te pe ele, dacă trebuie!* strigă vocea din interiorul meu. *Fă orice e nevoie să faci!*

Mă prind de perete, mă împing spre capul scărilor și mă pregătesc să fac primul pas tremurat în jos. Doar că mă izbesc de Lia.

— Nu te simți prea bine, Grace? întreabă, și în vocea ei se simte o tensiune pe care nu am mai auzit-o niciodată. Care e problema?

— Lia, oh, slavă Domnului! Ajută-l, te rog! Ceva e în neregulă cu Jaxon. Nu știu ce este, dar pierde controlul. El e...

Mă plesnește peste față atât de tare, încât mă izbește de cel mai apropiat perete.

— Habar nu ai de cât timp mi-am dorit să fac asta, îmi spune. Stai jos și taci din gură, sau o să îl las pe Jaxon să te ia!

Mă holbez la ea șocată, creierul meu apatic chinuindu-se să asimileze această nouă întorsătură a evenimentelor. Doar când

Jaxon iese în fugă, mârâind, din cameră, mă loveşte un pic de claritate, provocată de groaza care mă cuprinde.

Sunt destul de sigură că Lia nu se compară cu Jaxon într-o zi normală – nimeni nu se compară –, dar acum, că ceva este în neregulă cu el, parcă am nişte îndoieli.

— Jaxon, opreşte-te! urlu, dar e prea ocupat să se pună între mine şi Lia ca să mă asculte.

— Pleacă de lângă ea! ordonă el, în timp ce lucruri încep să zboare de pe rafturile din jurul nostru.

Lia doar oftează.

— Ştiam eu că trebuia să fac ceaiul mai tare. Dar mi-a fost teamă că îţi va omorî micul animal de companie şi nu puteam să las asta să se întâmple. Cel puţin, nu încă.

Ridică din umeri, apoi spune cu o voce cumva cântată:

— Nicio grijă!

Apoi scoate un pistol din buzunar şi îl împuşcă pe Jaxon direct în inimă.

56

Fata vampir dezlănțuită

Țip, încercând să ajung la el, dar tot ce reușesc să fac este să cad în genunchi. Sunt slăbită și amețită, și mi-e greață... atât de greață! Camera se învârte cu mine, iar valuri de frig îmi traversează trupul, încordându-mi mușchii și făcând să îmi fie imposibil de greu să respir, să mă mișc.

Și tot încerc să ajung la Jaxon. Plâng în hohote și țip în timp ce mă târăsc pe podea, îngrozită că l-a omorât. Știu că nu e ușor să omori un vampir, dar sunt destul de sigură că, dacă ar ști cineva cum să o facă, acela ar fi un alt vampir.

— Doamne, dar taci odată!

Lia mă lovește atât de tare în burtă, încât mă lasă fără aer.

— Nu l-am omorât. Doar l-am lăsat lat. O să fie bine în câteva ore. Tu, pe de altă parte, nu vei fi atât de norocoasă dacă nu încetezi cu smiorcăitul ăla enervant.

Poate că se așteaptă să mă isterizez din nou la auzul acelei amenințări, dar asta nu e chiar șocant. Așa drogată și incapabilă să gândesc cum sunt în clipa asta, mintea încă îmi funcționează suficient de bine ca să îmi dau seama că nu o să scap din asta cu viață. Ceea ce spune ceva, ținând cont de faptul că nu îmi pot aminti propriul nume în acest moment.

— Trebuia să bei mai mult ceai, îmi spune, dezgustul fiind evident în vocea ei. Totul ar fi fost mai uşor dacă tu doar ai fi făcut ceea ce ar fi trebuit să faci, Grace.

Se uită la mine de parcă se aşteaptă să îmi cer scuze, ceea ce cu siguranţă nu se va întâmpla. Şi-n plus, cum ar arăta asta? *Ups? Îmi pare atât de rău că am făcut să fie mai greu să mă ucizi?*

Mai lasă-mă!

Lia continuă să vorbească, dar devine din ce în ce mai greu pentru mine să urmăresc ce spune. Nu atunci când camera se învârte, iar mintea mi-e înnămolită parcă şi nu mă pot gândi decât la Jaxon.

Jaxon, învârtindu-mă prin aurora boreală.

Jaxon, holbându-se la mine cu ochi diavoleşti.

Jaxon, spunându-mi să fug, încercând să mă protejeze chiar şi când e drogat până peste cap.

E suficient să mă facă să mă rostogolesc pe o parte, suficient, încât să mă facă să încerc să mă târăsc spre el chiar dacă nu mai am puterea să mă ridic în genunchi.

— Jaxon! strig, dar numele lui îmi iese atât de incoerent, încât abia dacă îl înţeleg eu.

Totuşi, încerc iar. Şi iar. Pentru că vocea din interiorul meu urlă că, dacă Jaxon ştie că sunt într-o belea, va muta cerul şi pământul ca să ajungă la mine. Chiar dacă asta implică să se trezească după un atac cu un pistol tranchilizant.

Şi Lia trebuie să ştie asta, pentru că şuieră furioasă:

— Opreşte-te! strigă în timp ce priveşte de deasupra mea, ceea ce doar mă ambiţionează şi mai tare.

— Jaxon! strig din nou.

De data asta, e un pic mai mult decât o şoaptă, vocea mea cedându-mi precum o fac şi toate celelalte.

— Nu am vrut să aleg calea dificilă, spune Lia, ridicând pistolul tranchilizant şi îndreptându-l direct spre mine. Când o să te trezeşti simţindu-te de parcă o turmă de elefanţi îţi tropăie prin cap, aminteşte-ţi că tu eşti cea care a ales asta.

Apoi apasă pe trăgaci.

57

Multă, multă muncă și o grămadă de probleme

Mă trezesc tremurând. Îmi e frig... atât de frig, încât dinții îmi clănțăne, și totul – chiar totul – mă doare. Capul, cel mai tare dintre toate, dar și restul aproape la fel de rău. Fiecare mușchi din trup parcă mi-a fost întins pe o masă de tortură, iar oasele mă dor în profunzime. Mai rău decât atât, abia pot respira.

Sunt suficient de trează, încât să știu că ceva e în neregulă – foarte în neregulă –, dar nu chiar atât de trează, încât să îmi amintesc ce anume. Vreau să mă mișc, vreau măcar să îmi trag pătura de pe pat peste mine, dar vocea din interiorul meu s-a întors. Și îmi poruncește să stau nemișcată. Îmi poruncește să nu mă mișc, să nu deschid ochii, nici măcar să nu respir prea adânc.

Ceea ce nu va fi o problemă, ținând cont de faptul că mă simt de parcă o greutate de douăzeci de kilograme îmi strivește pieptul – cam cum m-am simțit când aveam paisprezece ani și am făcut pneumonie, doar că e de un milion de ori mai rău.

Vreau să ignor vocea, vreau să mă rostogolesc și să găsesc o cale să mă încălzesc din nou. Dar frânturi de amintiri încep să îmi revină și mă sperie, așa că rămân foarte, foarte nemișcată.

Jaxon, cu focul iadului arzându-i în ochi, urlând la mine să fug.

Lia fluturând un pistol.

Jaxon căzând, inconştient.

Lia urlând la mine că totul este din vina mea chiar înainte ca ea să...

Dumnezeule! L-a împuşcat pe Jaxon! DoamneDoamne Doamne!

Mă cuprinde panica, iar ochii mi se deschid brusc înainte să mă pot gândi mai bine la asta. Încerc să mă ridic, hotărâtă să ajung la el, dar nu mă pot mişca. Nu mă pot ridica. Nu mă pot întoarce pe o parte. Nu pot face nimic altceva decât să îmi flutur degetele de la mâini şi de la picioare şi să îmi mişc capul puţin, deşi încă nu sunt suficient de lucidă ca să îmi dau seama de ce.

Cel puţin nu înainte să îmi întorc capul şi să îmi văd mâna dreaptă întinsă într-o parte şi legată de un inel din fier. O privire rapidă aruncată în cealaltă parte îmi dezvăluie braţul stâng în aceeaşi postură.

Nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama că şi picioarele îmi sunt legate şi, în timp ce şi mai multă ceaţă dispare, văd că sunt răstignită pe un fel de lespede din piatră rece. Şi nu port nimic altceva în afară de o manta subţire din bumbac, ceea ce, sincer, e încă o chestie neplăcută adăugată pe lista situaţiilor ieşite din comun.

Adică, m-a drogat, m-a împuşcat şi m-a legat. Trebuie să mă lase şi să îngheţ?

În timp ce amintirile încep să mă inunde, simt cum adrenalina îşi face de cap. Încerc să o domolesc, încerc să evit atacul de panică care mă cuprinde. Dar cu frigul şi cu drogurile, şi cu adrenalina, gânditul limpede nu e chiar un lucru uşor de făcut.

Totuşi, trebuie să îmi dau seama ce i s-a întâmplat lui Jaxon. Trebuie să ştiu dacă este în viaţă sau dacă ea l-a omorât. A spus că nu avea de gând să o facă, dar e destul de greu să ai încredere

în orice spune, ținând cont că invitația ei inițială pentru seara asta era pentru manichiură și pedichiură, și uite unde sunt acum!

Doar gândul că ceva i se întâmplă lui Jaxon face ca vidul să se caște în mine. Îmi face panica să se transforme în groază. Trebuie să ajung la el. Trebuie să îmi dau seama ce s-a întâmplat. Trebuie să *fac* ceva.

Pentru prima dată de când am venit la Academia Katmere, îmi doresc să fi avut și eu niște puteri supranaturale. Mai exact, puterea de a rupe frânghiile. Sau de a mă teleporta. La dracu', m-aș mulțumi și cu o umbră din telechinezia lui Jaxon, în momentul ăsta – ceva, orice, care ar fi posibil să mă dezlege și să mă elibereze de pe pietroiul ăsta oribil.

Clatin puțin din cap, mă lupt să scap de sentimentul de ameteală, de „cap plin cu nisip", pe care îl simt. Și încerc să îmi dau seama cum naiba se presupune că ar trebui să îmi desfac sforile astea înainte ca Lia să se întoarcă de la nivelul oarecare al iadului pe care îl vizitează acum.

Oriunde sunt, e întuneric. Nu întuneric beznă, evident, pentru că îmi văd mâinile și picioarele și zăresc chiar și puțin mai departe de locul unde stau întinsă. Dar asta e tot. Doar aproximativ un metru mai departe de mâinile și picioarele mele în orice direcție, dar mai departe de asta e foarte întuneric. Adică foarte, foarte întuneric.

Ceea ce nu este deloc înfricoșător, ținând cont de faptul că sunt în mijlocul unei școli pline cu chestii care hoinăresc în timpul nopții. Mare, mare noroc pe mine!

Mă gândesc să țip, dar răcoarea din aer îmi spune că nu mai sunt chiar în interiorul școlii. Ceea ce înseamnă că, probabil, nu mai este nimeni prin zonă care să mă audă – cu excepția Liei, și cu siguranță nu vreau să îi atrag atenția înainte ca ea să vrea să mi-o acorde.

Așa că fac singurul lucru posibil în această situație. Trag de funii cât de tare pot. Adică, știu că nu voi putea să mă eliberez

din ele, dar funia se întinde dacă tragi de ea suficient de mult și suficient de tare. Dacă aș putea doar să îmi fac un pic de loc de manevră în jurul unei încheieturi, aș reuși să-mi strecor mâna prin ea sau măcar voi avea o șansă să lupt.

OK, poate nu o șansă să lupt. Mai degrabă o șansă minusculă. Dar, în clipa asta, nu prea pot să mă plâng. Orice șansă, indiferent cât de mică, e mai bună decât să stau pur și simplu întinsă aici, așteptând să mor.

Sau mai rău.

Nu știu cât de mult trag și mă lupt cu sforile, dar pare să dureze o viață. Probabil că sunt vreo opt sau zece minute, dar fiind înspăimântată și singură în întuneric, mi se pare mult mai mult.

Încerc să mă concentrez pe ceea ce fac, încerc să îmi concentrez toată atenția pe evadare și nimic altceva. Dar e greu, când nu știu unde este Jaxon, când nu știu ce i s-a întâmplat sau dacă mai este, măcar, în viață. Pe de altă parte, dacă nu scap de aici, nu voi afla niciodată.

Gândul ăsta mă determină să trag mai tare, să răsucesc într-o parte și în alta cu mai multă hotărâre ca niciodată. Încheieturile mă dor acum – ce surpriză! –, frecatul de funii făcându-le să ajungă carne vie. De vreme ce nu pot face nimic în privința durerii, o ignor și le răsucesc și mai repede chiar în timp ce mă chinui să aud orice zgomot ce ar putea indica faptul că Lia se întoarce.

Momentan, nu aud nimic mai mult decât frecarea pieii mele de funii, dar nu știu cât va mai dura asta.

Te rog! îi șoptesc universului. *Te rog, doar colaborează cu mine puțin! Te rog, lasă-mă să îmi eliberez o mână! Te rog, te rog, te rog!*

Imploratul nu funcționează. Pe de altă parte, nici nu mă așteptam la asta, ca să fiu sinceră. Nu a funcționat nici după ce au murit părinții mei.

Iritația de pe încheieturi lasă loc durerii intense – și unei umezeli alunecoase care tare îmi este teamă că e sânge. Totuși, lichidul face să îmi fie mai ușor să îmi răsucesc încheietura acum,

aşa că poate că sângerarea nu e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla în situaţia asta. Cel puţin dacă mă ajută să ies de aici înainte ca un vampir sau şapte să apară să mă termine.

Pentru prima dată, înţeleg – chiar înţeleg – de ce un animal prins în capcană e dispus să îşi roadă propriul picior ca să scape. Dacă aş fi crezut că îmi va da o şansă să lupt şi dacă aş fi putut să ajung la încheietură, poate aş fi fost tentată să fac acelaşi lucru. Mai ales de vreme ce tot acest tras şi împins nu pare să...

Mâna stângă îmi alunecă şi aproape că iese din funie. Sunt atât de surprinsă, încât mai că ţip de uşurare şi poate stric totul. Paranoică să nu scap vreun sunet – deşi nu cred că e chiar paranoia, ţinând cont de situaţia în care mă aflu –, strâng din dinţi ca să ţin sunetele de entuziasm şi durere să nu îmi iasă în această cameră în care este întuneric beznă.

Ignorând durerea, ignorând panica, ignorând totul, mai puţin faptul că sunt atât de aproape de a-mi elibera o mână, mă răsucesc şi trag cu fiecare dram de putere din corp, atât de tare şi atât de mult, încât aproape că e un şoc atunci când mâna îmi alunecă, în sfârşit, din legătură.

Durerea este insuportabilă, şi simt cum sângele mi se prelinge pe braţ, alunecându-mi printre degete şi de-a lungul palmei. Nici nu îmi pasă totuşi, nu acum când sunt atât de aproape de găsirea unei căi de scăpare din chestia asta. Îmi răsucesc corpul şi mă întind spre cealaltă încheietură – nu e cel mai uşor lucru de făcut când sunt răstignită. Cu picioarele legate aşa cum sunt, pot doar să mă răsucesc puţin, dar e suficient ca să ajung la mâna mea dreaptă.

Suficient, încât să am o şansă să mă eliberez complet.

Strecurându-mi degetele printre sfori şi încheietura mea dreaptă, încep să trag cât de tare pot. Răsucirea ciudată adaugă încă un strat de durere, dar, din nou, aleg să ignor. Sunt destul de sigură că orice durere simt acum nici nu se poate compara cu ce voi simţi odată ce Lia decide să... facă orice planifică să facă.

În sfârșit, alunecă și sfoara de pe încheietura asta, și reușesc să îmi eliberez și mâna asta. Cumva, speranța care vine odată cu acea bucățică de libertate mă face să intru și mai tare în panică, și e nevoie de orice dram de concentrare pe care îl am ca să nu plâng în timp ce mă ridic în fund și încep să bâjbâi după sforile din jurul gleznelor mele.

Fiecare secundă pare o eternitate în timp ce îmi forțez urechile într-o încercare disperată de a o auzi pe Lia. Nu știu de ce contează atât de mult; nu e ca și cum aș fi capabilă să mă întind la loc și să mă prefac dacă apare. Tot sângele cam anulează orice șansă ca asta să se întâmple vreodată.

Doar gândul acesta mă face să dublez eforturile deja frenetice, smulgând sforile și trăgând de ele până când degetele și gleznele îmi sunt la fel de iritate și însângerate precum încheieturile.

Funia din jurul gleznei mele drepte cedează puțin. Nu destul, încât să îmi scot piciorul din ea, dar mai mult decât suficient ca să mă facă să mă concentrez doar pe acea parte.

Încă un minut și jumătate, bănuiesc, și mi-am eliberat piciorul drept, ceea ce mă lasă să mă concentrez numai pe piciorul stâng cu toată puterea mea. Cel puțin până când un țipăt înalt taie aerul rece și îmi face tot părul de pe mine să mi se ridice – mai ales când urletul produce un ecou în jurul și în jurul meu.

E Lia, o știu! Sângele îmi îngheață în vene, și, pentru o secundă, nu mă pot mișca, nu pot gândi de spaimă. Apoi vocea revine, tăind prin teamă și poruncindu-mi *Grăbește-te, grăbește-te, grăbește-te!*

Încep să smulg funia, fără să îmi mai pese dacă fac brazde adânci prin pielea mea în timp ce încerc cu disperare să o dezleg. Încerc cu disperare să scap.

— Te rog, te rog, te rog! mormăi iar către univers. Te rog!

Habar nu am unde sunt, habar nu am dacă, în cazul în care reușesc să mă eliberez, pot măcar să scap din locul ăsta fără să mor de frig când pășesc afară. Doar ideea de a fi prinsă aici face

ca panica să mocnească chiar la suprafață, scoțându-și la iveală capul hâd.

Câte o problemă pe rând, îmi reamintesc. *Eliberează-te de legături și apoi fă-ți griji pentru ce urmează!* Toate celelalte lucruri, indiferent cât sunt de groaznice, tot sunt cu un pas mai departe decât de a fi legată de o masă din piatră ca un fel de sacrificiu uman.

Respirația mi se blochează în gât, gândindu-mă la asta, și un hohot de plâns izvorăște din mine. Totuși, împing lacrimile înapoi unde le este locul. Mai târziu, pot plânge.

Mai târziu, pot face o grămadă de lucruri.

Pentru moment, trebuie să mă dau jos de pe altarul ăsta sau ce mama dracului o fi. Trebuie să scap și să îmi dau seama ce se întâmplă cu Jaxon. Toate celelalte lucruri pot aștepta.

Funia cedează – mulțumescmulțumescmulțumesc –, iar eu reușesc să îmi strecor piciorul afară din legătură fără să sacrific prea multe straturi de piele.

În momentul în care sunt liberă, sar de pe masă... și aproape că pic lată pe podea. Acum, că stau în picioare, îmi dau seama exact cât de amețită încă sunt. Am crezut că adrenalina va distruge drogurile care încă mai zăbovesc în corpul meu, dar trebuie să fie droguri foarte puternice. Sau se poate să nu fi stat pe acea masă atât de mult cât mi-am închipuit...

Totuși, inspir adânc și mă concentrez. Încerc să văd prin ceață și să îmi dau seama unde sunt... și cum să ies naibii de aici înainte ca Lia nebuna să își croiască drum înapoi.

Încă un urlet cutremură aerul și înțepenesc – apoi fug. Nici măcar nu știu unde fug, dar mă gândesc că, dacă mă mișc pe lângă pereți, voi găsi la un moment dat o ușă. Și, dacă sunt norocoasă, o voi găsi chiar devreme.

Dar abia am apucat să fac un pas înainte ca un răget să urmeze urletul, acesta fiind profund, puternic și de-a dreptul animalic.

Pentru o secundă, doar o secundă, mă gândesc că ar putea fi Jaxon, şi un nou val de groază mă izbeşte.

Apoi logica îşi face loc – l-am auzit pe Jaxon scoţând tot felul de sunete, dar niciodată aşa. Niciodată ca o sălbăticiune.

Se aude un alt răget, urmat de ceva izbindu-se de un perete. Încă un ţipăt, nişte mârâituri, ceva care se sparge, ceva care se izbeşte iar de perete.

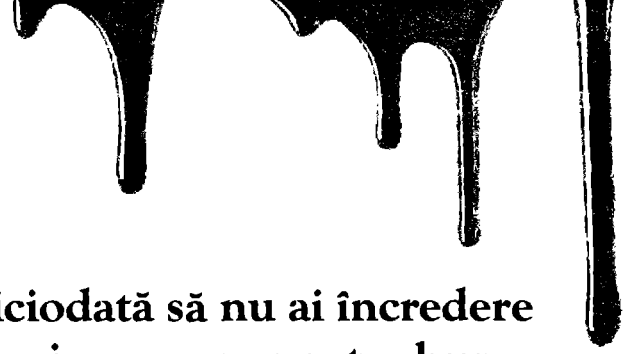
E evident că Lia e într-o luptă, şi ar trebui să profit de ocazie ca să găsesc o cale de scăpare şi să fug ca de dracu'. Doar că... dacă greşesc? Dacă persoana care scoate acele mârâituri şi răgete *este* Jaxon. Dacă e la fel de ameţit ca mine şi nu se poate lupta cu ea? Dacă...

Încep să fug spre peretele de care aud chestii izbindu-se. E o mişcare idioată – cea mai idioată –, dar trebuie să ştiu dacă este Jaxon? Trebuie să ştiu dacă el este bine sau dacă ea îi face lui orice a planificat să îmi facă mie.

Mă lovesc cu genunchii de ceva în timp ce încerc să ajung de partea cealaltă a ceea ce încep să îmi dau seama că este o cameră uriaşă. Orice ar fi lucrul de care m-am lovit se răstoarnă, iar un lichid mi se varsă pe picioare şi pe chestia lungă din bumbac cu care, dintr-un motiv care îmi scapă, m-a îmbrăcat Lia.

Apa e scârboasă, plescăind printre degetele mele de la picioare şi îmbibându-mi rochia, dar o ignor în timp ce încep din nou să alerg cât de repede pot. Ca să fiu sinceră, asta nu înseamnă prea mult, ţinând cont de droguri şi de picioarele mele iritate, ude, dar fac tot ce pot. Cel puţin până când ceea ce pare a fi o mie de lumânări se aprind peste tot în jurul meu şi toate în acelaşi timp.

În timp ce flăcările lor luminează camera, îngheţ în loc. Şi îmi doresc cu toată fiinţa mea să fi fost înapoi în întuneric.

58

Niciodată să nu ai încredere în cineva care poate zbura

MĂCAR ŞTIU EXACT UNDE SUNT. TUNELURILE. NU PARtea din tuneluri unde am fost deja, ci una dintre sălile laterale la care conduc şi pe care nu le-am văzut niciodată. Totuşi, sunt sigură că acela e locul unde m-a adus Lia. Arhitectura – ca să nu mai vorbesc de candelabrele din lemn – e o alegere decorativă greu de uitat.

Păcat că sfeşnicele evident din oase umane sunt cel mai puţin înfricoşătoare chestii din acest loc. Nu acelaşi lucru poate fi spus despre cele – cel puţin – douăzeci de vaze din sticlă de un metru înălţime pline cu sânge care încadrează ceea ce poate fi descris doar ca fiind un altar în centrul camerei. În mijlocul acesteia se află o lespede de piatră cu funii însângerate.

Vasăzică, nu am fost chiar atât de departe când am făcut un comentariu sarcastic despre faptul că sunt un sacrificiu uman. Fantastic!

O privire rapidă aruncată în jos, la picioarele mele, îmi dezvăluie exact de ce „apa" care îmi pleoscăia între degete mai devreme mi s-a părut atât de scârboasă. Pentru că nu e apă. E sânge.

Sunt acoperită cu sângele altcuiva.

E amuzant cum asta mă activează mai tare decât orice altceva din purgatoriul ăsta de coşmar. Dar o face cu adevărat. Reuşesc

să îmi înghit urletul care îmi zgârie gâtlejul, dar e pe aproape. Atât de aproape, încât nu-mi pot înăbuși un mic scâncet.

Și asta e înainte să mă întorc în loc și să văd un dragon verde, uriaș, zburând direct spre mine, cu aripile bătând repede și ghearele întinse.

Nu o să mint – o iau razna. Categoric o iau dracului razna – cu tot cu urlete incluse. Mă las jos, încercând să mă fac pe cât de mică posibil în timp ce fug spre ușă, dar știu că este prea târziu fix înainte ca un voleu de flăcări să curgă chiar pe lângă mine, izbindu-se de peretele din piatră din dreapta mea.

Sar în spate, încercând să mă întorc, dar acea mică întârziere este tot ce trebuie pentru ca dragonul să mă prindă. Gheare se încolăcesc în jurul antebrațelor mele, înțepându-mi bicepsul, în timp ce mă ridică direct de pe pământ și începe să zboare înapoi prin cameră.

Mă lupt cu prinsoarea lui, încercând să îl fac să mă lase înainte să ajungă prea sus. Dar ghearele lui trec de la a-mi înțepa pielea, la a o străpunge de-a binelea. Icnesc când un nou val de durere mă izbește, dar dragonului i se îndeplinește dorința – încetez să mă mai zbat, fiindu-mi prea teamă că mă va face bucăți ca să mai risc.

În același timp, îmi e prea groază că mă va omorî ca să nu fac nimic, așa că mă apuc de picioarele lui și încerc să îi trag ghearele din mine și de pe mine. Știu că o să cad, dar, în clipa asta, este cel mai bun plan pe care îl pot concepe. Mai ales ținând cont de faptul că vocea din interiorul meu care mi-a spus ce să fac timp de atâtea zile este, dintr-odată, absentă.

Din păcate, degetele mele băgăcioase doar fac dragonul să își înfigă ghearele și mai adânc și, pentru o clipă, totul devine negru. Inspir adânc de câteva ori, concentrându-mă să resping durerea. Și mă întreb cum dracu' am reușit să fac să fiu răpită și de un vampir, și de un dragon, în aceeași seară.

San Diego nu mi s-a mai părut niciodată atât de departe.

Dintr-odată, dragonul se lasă în jos, atât de jos, încât picioarele mele pot, practic, să atingă pământul. Ne îndreptăm direct spre imensele uși duble din cealaltă parte a încăperii – pare că fugeam în direcția greșită mai devreme – și asta ar putea să nu reprezinte o problemă, cu excepția faptului că acestea sunt închise și... mâinile? labele? ghearele?... dragonului sunt, momentan, ocupate cu mine.

Mă fac mică, mă pregătesc pentru impact și ceea ce sunt destul de sigură că este moartea mea iminentă. Dar, cu o secundă înainte să zburăm direct în ele, ușile se deschid și trecem direct prin ele... și pe deasupra unei Lia urlând, înfuriată.

Dragonul nu se oprește, doar își întinde aripile și începe să zboare chiar și mai repede, direct pe coridorul lung care bănuiesc că duce la portalul central cu uriașul candelabru din oase.

Lia aleargă sub noi și e suficient de rapidă, încât să țină mai mult decât bine pasul cu noi. Și, în momentul acesta, sunt extrem de aproape de momentul în care îmi voi pierde mințile. Pentru că să fiu prinsă între un dragon și un vampir dă un cu totul nou sens clișeului „între ciocan și nicovală", și asta nu se termină niciodată bine pentru persoana din mijloc.

În plus, încep să mă satur tare de tot să fiu târâtă de ființe supranaturale. Adică, sigur, vreau să cred că acest dragon – indiferent dacă e Flint sau oricare alt puști cu care merg la școală – încearcă să mă salveze, dar ghearele care momentan îmi sfâșie brațul spun o cu totul altă poveste.

În momentul acesta, sunt destul de sigură că cel mai bun scenariu implică faptul că trebuie să aleg între moartea provocată de un dragon și moartea provocată de un vampir. Păcat că nu știu care ar fi mai puțin dureroasă. Și chiar mai contează, dacă oricum voi fi moartă în final?

Ne mișcăm nebunesc de repede, așa că ajungem la punctul central al tunelurilor în câteva secunde. Singura problemă? Zburăm direct spre uriașul candelabru din oase, cu sutele lui

de lumânări aprinse, iar dragonul nu dă niciun semn că ar încetini. Ceea ce e în regulă. E dragon şi, presupun, rezistent la foc. Păcat că acelaşi adjectiv nu poate fi folosit pentru a mă descrie pe mine sau mantia din bumbac pe care o port.

Dintr-odată, moartea provocată de o muşcătură de vampir nu mai sună chiar aşa de rău. Nu atunci când alternativa e să ard de vie suspendată în aer.

Dar, în ultima secundă, dragonul ridică labele strâns lângă corp, cu mine încă în ghearele lui, şi zboară direct pe sub candelabru. Ţelul lui este, evident, să treacă de el în timp ce rămâne pe cât de sus şi de rapid posibil. Dar acea scădere în altitudine este ceea ce a aşteptat Lia, pentru că acum sare de pe pământ şi se prinde de coada dragonului.

Acesta rage, încearcă să o arunce de pe el, dar ea se ţine bine. Câteva secunde mai târziu, are braţele încolăcite complet în jurul cozii lui şi ne trage spre pământ cât poate de tare.

Ceea ce – ca să ştii – e al dracului de greu. Mai ales ţinând cont de faptul că dragonul nu îmi dă drumul când cădem.

Ne izbim de pământ cu o bubuitură. Partea bună este că dragonul îmi dă drumul la impact, şi, pentru prima dată după câteva minute, nu există nicio gheară înfiptă în braţele mele. Partea proastă este că mă lovesc de pământ cu umărul şi încep să văd nişte steluţe din categoria nu prea fericită.

În plus, abia îmi pot mişca braţul stâng. O problemă care e compusă din faptul că încă îmi curge sânge de la încheieturi, glezne, degete, şi acum din braţe, acolo unde m-a ţinut dragonul. Şi, oh, da, sunt hăituită de o vampiriţă dementă, în privirile căreia se citeşte că e dornică de o crimă ritualică.

Şi eu, care mă gândeam că Alaska va fi plictisitoare!

Mârâituri şi ţipete se aud în spatele meu, iar eu mă împleticesc, încercând să mă ridic în genunchi, încercând să ignor durerea din umărul scrântit? fracturat? dislocat? în timp ce mă răsucesc

în loc la timp ca să îi văd pe Lia şi pe dragon luptându-se cu toate forţele.

Dragonul se dezlănţuie cu o gheară şi îi spintecă obrazul Liei, înainte ca aceasta să sară din raza lui de acţiune. Câteva secunde mai târziu, ea răspunde sărind în spinarea lui şi dându-i aripa atât de tare pe spate, încât acesta ţipă în agonie chiar în timp ce se răsuceşte şi scuipă flăcări direct spre ea.

Lia evită, dar se pârleşte puţin pe margini – ceea ce doar pare să o calce şi mai tare pe nervi. Se lipeşte de partea de jos a spatelui lui şi îi face o gaură fix prin cealaltă aripă.

Dragonul urlă din nou, apoi se estompează într-un curcubeu de culori pentru câteva secunde. Când curcubeul estompat dispare, e din nou băiat – şi nu doar orice băiat. Flint. Şi sângerează. Nu la fel de mult ca mine, dar înţepătura prin aripă e evident că l-a rănit, dacă e să mă iau după felul în care se apleacă de spate în timp ce se împleticeşte într-un mod ciudat ca să se ridice în picioare.

E îmbrăcat într-o versiune zdrenţuită a hainelor pe care le-a purtat şi are mult mai multe tăieturi şi vânătăi pe el acum. Lia pare să se resimtă şi ea un pic mai tare după căzătură, dar se avântă spre el cu un urlet primitiv, care face ca fiori să îmi traverseze fiecare nerv pe care îl am în corp. Flint o întâlneşte la jumătatea drumului, muşchii braţelor încordându-se în timp ce încearcă să ţină departe de pielea lui colţii care se ivesc. De îndată ce o prinde bine, e rândul lui să o trimită în zbor la podea. Apoi o apucă de cap şi începe să o lovească din nou şi din nou de podeaua din piatră.

Ea se luptă cu el, zbătându-se şi mârâind, şi făcând tot ce îi stă în putere ca să se îndepărteze. Dar Flint o ţine bine în timp ce îi mârâie ceva neinteligibil. Iau preocuparea lor reciprocă ca pe un semn să mă îndepărtez de ei cât de mult pot, cât de repede pot.

Mă împleticesc pe picioare, ignorând durerea şi faptul că umărul meu distrus nu îmi permite decât să mă bazez pe partea mea

stângă. Dar înaintarea înseamnă înaintare, chiar şi în lumea asta, şi nu pot sta aici, să îi urmăresc pe Lia şi pe Flint încercând să se omoare reciproc.

Cu o ureche la lupta din spatele meu, încerc să fug/şchiopătez prin portal, căutând tunelul care mă va duce înapoi la clădirea principală a şcolii. Tunelul care mă va duce înapoi la Katmere.

Trec de centrul încăperii spre tunelul care se află în capătul opus celui în care se luptă Lia şi Flint. Când încep să fug prin el, sunt sfâşiată între a ţipa după ajutor şi a încerca să rămân neobservată încă puţin. Şi prin puţin vreau să spun suficient, încât să reuşesc să mă împleticesc prin tunel şi în interiorul scolii, unde cu siguranţă unchiul meu Finn o să pună capăt acestei nebunii.

Înainte ca întreaga lume să explodeze.

Dar abia ajung la intrarea în tunelul care cred că mă va conduce la castel înainte ca Flint să ajungă la mine. Mă apucă de păr şi mă izbeşte cu faţa de cel mai apropiat perete.

— Flint, opreşte-te! Te rog! reuşesc să icnesc prin valul de durere care mă sfâşie din pricina umărului rănit.

— Mi-aş dori să fi putut, Grace.

Sună sumbru, învins.

— Am crezut că te pot scoate de aici. Dar Lia nu o să mă lase. Şi nu pot să permit căpuşelor să scape pentru că te-au folosit pentru ceea ce vor ei să facă.

— Să mă folosească pentru ce? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Lia a avut un plan în tot acest timp. E motivul pentru care te-a adus aici.

— Nu ea m-a adus aici, Flint. Părinţii mei au murit...

— Nu pricepi? Ea ţi-a omorât părinţii pentru ca tu să ajungi aici. Am fost convinşi de asta de îndată ce ai ajuns, iar lupii au fost suficient de aproape de tine ca să te adulmece. Eram siguri că vom putea să terminăm asta cu mult înainte să ajungi tu aici, dar să vă eliminăm pe tine şi pe Lia e o chestie. Să îl eliminăm

pe Jaxon, atunci când ne-am dat seama că el era implicat în plan, a fost cu totul altceva.

Sunt năucită, cuvintele lui lovindu-mă cu toată puterea unei bile pentru demolări în timp ce mă chinui să le înțeleg.

— Despre ce... părinți mei... Jaxon... cum au...

Fac o pauză, iau o gură de aer. Încerc să respir prin toată durerea și confuzia, și groaza pe care le trezesc cuvintele lui în interiorul meu.

— Uite ce e, nu am timp să te pun la curent cu toate. Și nu ar schimba nimic dacă aș putea să o fac. Vreau să te salvez, Grace! Chiar vreau! Dar nu o putem lăsa pe Lia să facă asta. Va însemna sfârșitul lumii. Așa că tu trebuie să mori. Este singura modalitate prin care putem împiedica treaba asta să se întâmple.

Se întinde în față și își înfășoară mâna în jurul gâtului meu.

Apoi începe să strângă.

59

Trăiește să îi ucizi

— OPREȘTE-TE! ICNESC, ZGÂRIINDU-I FRENETIC MÂNA cu vârfurile însângerate ale degetelor. Flint, te rog! Nu poți face asta!

Dar Flint nu mă ascultă. Doar se holbează la mine cu ochi distruși, plini de lacrimi, în timp ce strânge mai tare și mai tare.

Sunt complet panicată în momentul acesta, îngrozită că el chiar o va face. Că mă va omorî cu adevărat... și, mai rău de atât, că o să o facă înainte să aflu adevărul din spatele a ceea ce li s-a întâmplat părinților mei.

— Flint, oprește-te!

Încerc să spun mai multe, încerc să îl implor să îmi spună despre ce vorbește, dar presiunea de pe gâtul meu este prea mare. Nu mai pot vorbi, nu mai pot respira, abia pot gândi în timp ce lumea începe să se întunece în jurul meu.

— Îmi pare rău, Grace!

Pare să fie torturat, devastat, dar apăsarea degetelor lui nu cedează nicio clipă.

— Îmi doresc ca lucrurile să nu fi stat așa. Nu am vrut niciodată să te rănesc. Nu am vrut niciodată...

Se întrerupe cu un urlet și, subit, presiunea din jurul gâtului meu a dispărut, degetele lui fiind întoarse de pe gâtul meu într-un unghi nefiresc.

Icnesc, încercând să trag aer în plămânii mei lihniți prin gâtlejul abuzat. Doare tare de tot, dar durerea nu contează acum. Nimic nu contează, cu excepția faptului că pot respira din nou.

Când am în sfârșit suficient oxigen în interiorul meu ca să pot gândi semiclar din nou, mă uit în jur după Lia. O găsesc prăbușită în același loc unde a lovit-o Flint cu capul de podea cu toată puterea de dragon din interiorul lui.

Convinsă că ea nu reprezintă o amenințare – cel puțin pentru moment –, mă concentrez înapoi pe Flint, care a căzut în genunchi, în clipa asta. Își ține mâinile la piept, fața lui fiind o mască a agoniei, și, pentru un moment, doar un moment, îmi pare rău pentru el. Ceea ce este bizar, ținând cont de faptul că acum câteva minute folosea chiar acele degete ca să mă sugrume.

Resping valul de compasiune și mă îndepărtez cu un pas, alunecând în jos, pe perete, în cel mai discret mod posibil. Nu știu ce se întâmplă aici, nu știu care dintre numeroasele puteri supranaturale care ne înconjoară este responsabilă pentru suferința lui Flint, dar am o idee destul de bună. Și, dacă am dreptate, lucrurile urmează să devină de un milion de ori mai riscante. Dacă am dreptate, Flint e pe cale să aibă o foarte nasoală...

Jaxon intră valvârtej în cameră, ca o rachetă căutătoare de dragoni, concentrându-se întru totul asupra lui Flint, în timp ce traversează încăperea cu o viteză inimaginabilă. Ochii lui strălucitori, livizi și plini de violență îi întâlnesc pe ai mei pentru o secundă înainte să alunece pe fiecare centimetru din trupul meu de parcă mi-ar trece în revistă rănile. Câteva momente mai târziu, este călare pe Flint, apucându-l de păr și aruncându-l în partea cealaltă a camerei, în peretele opus.

Flint se izbește cu spatele înainte, suficient de tare, încât să facă peretele să tremure. Apoi Jaxon e deasupra lui, mârâiturile lui

de furie umplând camera şi producând un ecou din tavan. Există o parte din mine care vrea să fugă la el, care vrea să îl implore să mă ţină în braţe şi să aibă grijă de mine după ce se ocupă de Flint. Dar există o altă parte din mine care nu poate trece peste cuvintele lui Flint. Care nu poate trece peste modul lejer în care a spus că Jaxon a luat parte la planul nebunesc al Liei.

Nu are nicio logică. Dacă Jaxon a luat parte la planul ei în tot acest timp, de ce i-a dat ea ceai ca să îl drogheze? Şi de ce l-a împuşcat, umplându-l de tranchilizante?

Nu, Flint trebuie să greşească, îmi spun în timp ce hohote de plâns pe care refuz să le las să îmi scape ameninţă să îmi sfâşie pieptul. Jaxon nu m-ar răni intenţionat şi cu siguranţă nu ar fi avut nimic de-a face cu uciderea părinţilor mei. El nu ar face asta. El nu ar putea face asta, nu după tot ce s-a întâmplat cu Hudson.

Din neant, Flint rage un răspuns la una dintre mârâiturile lui Jaxon, apoi începe să riposteze. Răspunsul lui Jaxon e să îl trimită prin aer încă o dată, de data asta cu capul înainte într-un alt perete.

Oricine altcineva ar fi mort după impactul de care are parte Flint, dar dragonii sunt, evident, construiţi diferit de oameni – chiar şi în forma lor umană. Pentru că Flint se scutură de lovitură, apoi se răsuceşte pe călcâie să îl înfrunte pe Jaxon încă o dată.

Dar când îşi ridică iar braţele ca să lupte, mâinile lui nu mai sunt umane. Sunt gheare, şi loveşte direct cu ele, ţintind inima lui Jaxon.

Un ţipăt strangulat îmi scapă, şi îmi plesnesc palma însângerată direct peste gură, disperată să evit să mi se acorde atenţie chiar în timp ce Jaxon parează lovitura. Apoi se întinde, încercând să îşi încleştеze degetele în jurul gâtului lui Flint aşa cum mi-a făcut Flint mie, dar, înainte ca Jaxon să îl prindă bine, Flint începe să se transforme.

Îi ia câteva secunde, iar Jaxon încearcă să îl oprească – sau, cel puțin, asta cred că face când înfige o mână în curcubeul magic strălucitor și nu prinde nimic, în timp ce amândoi așteptăm să vedem ce poate adăuga la poveste această nouă versiune monstruoasă a lui Flint.

Ne primim răspunsul când devine iarăși dragon. Înalt și maiestuos, și de un verde strălucitor ca smaraldul, toată puterea lui, toată tăria, și hotărârea, și *focul* îi sunt concentrate pe Jaxon.

Care nici măcar nu se clintește. Doar își înfige picioarele în pământ și înfruntă un dragon de parcă e o nenorocită de șopârlă, așteptând un atac sau o ocazie, sau naiba știe ce.

Doar că Flint este, din câte se pare, la fel de răbdător ca Jaxon, chiar și sub înfățișarea de dragon, iar cei doi își dau târcoale pentru câteva secunde.

Jaxon pare să se fi calmat. Ochii lui aproape că au revenit la normal, iar fața îi este lipsită de expresie, imposibil de citit. Ceea ce este un lucru bun, pentru că...

Dintr-odată, întregul tunel se zguduie de parcă ar fi lovit de un cutremur de opt grade. OK, poate nu chiar atât de mare, mă gândesc, în timp ce genunchii mei deja tremurători cedează și mă lovesc de podea. Aștept să înceteze cutremurul, aștept ca Jaxon să se controleze, dar nu ăsta pare să fie planul lui în timp ce pereții încep să se sfărâme și oase încep să cadă din candelabrul uriaș din centrul încăperii.

Flint scuipă un râu de flăcări direct spre Jaxon, care aruncă o mână în sus și respinge focul spre cel mai apropiat perete. Mișcarea pare să îl înfurie pe Flint, care dă drumul unui nou val de foc, atât de fierbinte, încât îl pot simți de la o jumătate de cameră distanță. Și nu se lasă. Continuă să arunce focul chiar în timp ce Jaxon îl blochează.

Privind partea bună, pământul încetează să se mai cutremure în timp ce Jaxon își concentrează fiecare dram de putere să nu fie incinerat de Flint. Inițial, pare că am ajuns într-un impas,

Flint scuipând foc şi Jaxon ţinând acel foc la distanţă. Dar, pe măsură ce secundele trec, îmi dau seama că Jaxon face mai mult decât să respingă focul. Îl întoarce înspre Flint şi îşi foloseşte telechinezia ca să împingă înapoi încet – atât, atât de încet – un râu de flăcări spre dragon.

O parte din mine vrea să rămână şi să vadă ce se întâmplă, să se asigure că Jaxon e OK la finalul chestiei ăsteia, dar vocea din interiorul meu a revenit şi mă îndeamnă să fug, să mă îndepărtez, să îi las pe Flint şi pe Jaxon în voia sorţii şi să mă salvez.

În orice alt moment, aş ignora vocea şi aş rămâne, în caz că aş putea găsi o modalitate să îl ajut pe Jaxon, dar cuvintele lui Flint continuă să îmi alerge prin minte – despre cum Jaxon e o parte din planul Liei, despre cum Lia este responsabilă pentru moartea părinţilor mei, despre cum orice au planificat ei nu poate fi lăsat să se întâmple.

Încă nu ştiu dacă ceea ce spune el este adevărat sau nu, dar dacă este... dacă este, nu mă pot baza pe Jaxon sau pe oricine altcineva să mă ajute. Trebuie să evadez. Şi trebuie să o fac de una singură.

Cu acel gând în minte, încep să mă mişc spre tunelul de ieşire. Îmi spun să mă ridic în picioare, să fug, dar îmi e prea rău şi sunt prea ameţită să fac altceva decât să mă târăsc. Aşa că asta fac. Mă târăsc spre tunel, fiecare mişcare fiind o agonie pentru umărul meu care urlă şi mâinile devenite carne vie.

Din fericire, Jaxon şi Flint sunt prea prinşi în lupta lor ca să mă observe pe mine şi faptul că mă îndepărtez încet, dar sigur. Sper ca lucrurile să rămână aşa în timp ce ajung, în sfârşit, la gura tunelului.

Încă un pic, îmi spun în timp ce reuşesc să cotesc.

Încă un pic, îmi repet ca o mantra în timp ce îmi acord o secundă ca să mă sprijin de perete şi las durerea să se risipească.

Încă un pic, spun încă o dată în timp ce mă împing în sus să mă ridic de pe podea.

Îmi acord încă o secundă pentru a face inventarul – stomac agitat, genunchi tremurători, trup dureros – și apoi spun la naiba cu toate astea și încep să șchiopătez prin tunel pe cât de repede mă pot duce gleznele mele chinuite.

Am apucat să parcurg doar vreo șase metri când ceva mă lovește din spate, trimițându-mă în picaj înainte, și mă izbesc de podea din nou. Agonia mă sfredelește în timp ce umărul mi se lovește de pământ și, pentru o secundă, sunt sigură că o să leșin.

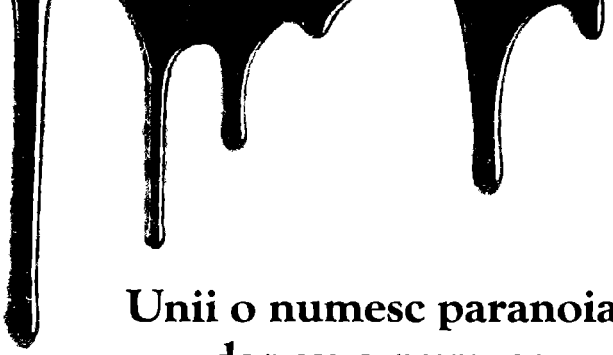
Dar, câteva secunde mai târziu, durerea se risipește, și, în timp ce încerc să mă mișc înainte, îmi dau seama că umărul nu mă mai doare. Sau, măcar, nu mai urlă la mine așa cum o făcea acum câteva minute. Trebuie să îl fi pus înapoi pe poziție când am căzut pe el. Sau, mai bine zis, când am fost împinsă pe el.

Adrenalina curge prin mine când mă gândesc la asta, și mă întreb dacă e Jaxon cel care m-a găsit. Sau dacă este Flint. Vreau să fie Jaxon – chiar și cu tot ce a spus Flint despre el, că lucrează cu Lia –, dar brutalitatea împingerii îmi spune altceva, la fel cum o face lovitura care o precedă, livrată în laterala corpului meu.

Intru în panică acum, îngrozită că Jaxon e rănit... sau mai rău. Dacă Flint a mințit? Dacă Jaxon nu a luat parte la planul nebunesc al Liei, iar eu l-am lăsat, pur și simplu, acolo singur?

Mă întorc, cu mâinile ridicate într-o apărare penibilă în fața a ceea ce sunt sigură că este dragon scuipător de flăcări. Și mă trezesc holbându-mă în ochii sălbatici ai Liei. Ochi care doar devin mai demenți atunci când mă întreabă:

— Doar nu crezi cu adevărat că o să ieși pe picioare de aici, nu-i așa?

60

Unii o numesc paranoia, dar eu o numesc o javră nebună care încearcă să te folosească pe post de sacrificiu uman

–SĂ N-AUD UN CUVÂNT! CONTINUĂ LIA ÎN TIMP CE MĂ ia de păr şi începe să mă târască prin tunel.

Durerea – insuportabilă, copleşitoare, *înnebunitoare* – explodează în interiorul meu, şi mă apuc de cap, încercând cu disperare să găsesc un pic de alinare de la agonia mistuitoare, sfâşietoare de a fi târâtă de păr.

Nu funcţionează, şi, pentru o clipă, durerea e atât de puternică, încât nici nu pot gândi. Dar nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama că Lia mă târăşte spre moarte. Dacă o las să mă ducă înapoi în camera aceea cu sângele şi cu altarul, o să mor – în ceea ce sunt destul de sigură că este cea mai groaznică, mai înfiorătoare modalitate posibilă.

Aşa că, la dracu' cu avertismentul ei şi la dracu' cu păstrarea tăcerii. Trăgând în piept o gură mare de aer, mă dezlănţui cu cel mai tare, cel mai isteric urlet pe care îl pot produce, în acelaşi timp în care îmi înfig unghiile în mâinile ei suficient de adânc, încât să vărs sânge.

Lia înjură și mă dă cu capul de peretele pe lângă care mă târăște. Ceea ce îmi ameţeşte creierul care deja nu funcţionează prea grozav, dar nu mă face să tac. Nimic nu mă va face să amuţesc, îmi promit în timp ce urlu şi urlu, şi urlu, chiar în timp ce încerc să mă lupt să îmi eliberez părul din prinsoarea ei ca de menghină.

Lia nu are de gând să înghită asta totuşi, pentru că, de data asta, se întoarce şi mă pocneşte în faţă. Nu suficient de tare, încât să îmi fractureze mandibula, dar mai mult decât suficient, încât să mă facă să mă las pe spate ameţită – ceea ce are avantajul suplimentar de a mă amuţi, în ciuda voinţei mele, în timp ce totul în jurul meu începe să se întunece.

— Oh, nu, nu o să o faci, javră! şuieră Lia la mine.

Şi, când mă loveşte de data asta, e o palmă puternică peste faţă.

— Nu o să adormi din nou. Întregul motiv pentru care suntem în rahatul ăsta acum este pentru că am nevoie de tine trează.

Acesta este cel mai bun imbold la care mă pot gândi ca să mă fac să leşin din nou. Dar, din nefericire, se pare că asta nu este în cărţi, de vreme ce durerea de la a fi târâtă de păr cu siguranţă mă ţine trează. Doar sper că, dacă voi supravieţui chestiei ăsteia – sau chiar dacă nu o să o fac –, nu voi fi complet cheală la final.

Suntem cam la jumătatea tunelului acum, iar Lia se opreşte. Iniţial, cred că o face ca să ia o pauză – în marea schemă a puterii ei vampireşti, sunt destul de sigură că nu o fac să se forţeze prea tare. Dar cu hainele ei, în general impecabile, acum sfâşiate şi cu părul însângerat lipit de faţă, nu arată prea bine. Ceea ce înseamnă că, poate, e mai rănită sau epuizată decât cred eu.

Ideea îmi dă speranţă şi încep să mă zbat din nou, dar ea are altceva planificat, pentru că e cert că nu se odihneşte. În schimb, strânge prinsoarea din părul meu până când încetez să mă mai mişc, apoi pune cealaltă mâna pe una dintre pietrele cam de pe la jumătatea peretelui şi împinge cât de tare poate.

Peretele se mișcă și geme, dar, într-un final, o întreagă secțiune din el se deschide, dezvăluind un coridor *super*secret în acest labirint de coridoare secrete.

E îngust și întunecat, și nu există nimic pe lumea asta ce îmi doresc mai puțin decât să umblu pe culoarul ăsta sufocant, lipsit de aer, cu Lia. Dar în timp ce mă trage să mă ridic în picioare, mâna ei încă fiind încleștată în părul meu, nu e ca și cum aș avea de ales. Mai ales când mă împinge pe mine prima înăuntru, iar apoi mă obligă să merg prin acest nou coridor.

Abia am făcut câțiva pași când ușa secretă se închide în urma noastră. În timpul acesta, neliniștea mă copleșește atunci când îmi dau seama că asta este. Mi-am epuizat toate opțiunile, iar acum am să mor aici, în acest labirint nebunesc de tuneluri, victima unui vampir care a luat-o pe arătură.

Și nu există niciun nenorocit de lucru pe care îl pot face în legătură cu asta.

E o lovitură grea și, pentru o clipă, mă duce într-un loc mai presus de disperare și de speranță. Pentru că, dacă ceva nu se schimbă rapid, tot ce pot face este să mă rog ca orice urmează să vină să se termine odată. Ei bine, asta și să mă asigur că nu îi dau Liei satisfacția de a mă vedea cum mă descompun, indiferent ce îmi face.

Am un sentiment bolnăvicios că îmi va fi aproape imposibil, dar tot am de gând să încerc. Pentru că dacă am bătut atâta drum până în Alaska să mor, vreau să o fac în felul meu, nu în al ei.

Și, astfel, chiar pe măsură ce epuizarea se instalează, continui să pun un picior în fața celuilalt. Continui să pășesc mai aproape și mai aproape de locul propriului meu sfârșit. Și, cu fiecare pas, disperarea din străfundurile mele se transformă în mânie, iar mânia se transformă în furie. Acoperă golul, acoperă durerea, până când tot ce a mai rămas este un foc interior. O flacără incandescentă care nu vrea nimic altceva decât dreptate.

Pentru mine și, mai important decât atât, pentru părinții mei.

Sunt aici, în Alaska, pentru că Lia m-a vrut aici.

Părinții mei sunt morți pentru că Lia a decis că ei trebuiau să moară.

S-a jucat de-a Dumnezeu cu viețile prea multor oameni ca să scape cu asta. Sunt slăbită și epuizată, și distrusă, și ființă umană, dar chiar și eu știu chestiile astea. La fel cum știu că nu îi poate fi permis să continue cu orice nebunie o fi planificat. Toate astea însemnând că va trebui să fac orice pot ca să o iau cu mine atunci când mor.

Doar îmi doresc să îmi vină o idee cum se presupune că ar trebui să se petreacă treaba asta.

Creierul meu face și desface planuri febrile în timp ce mergem un timp ce îmi pare a fi o veșnicie. Până la urmă totuși probabil că ajungem în locul spre care ne îndreptăm, pentru că Lia mă oprește brusc. Apasă o mână pe perete, și, câteva secunde mai târziu, se deschide exact ca peretele de la intrarea în acest tunel.

Aproape chicotind diavolește, mă împinge prin ușa deschisă în încăperea în care am fost legată. Pare ciudat să mă gândesc că a trecut, probabil, doar o oră sau cam așa de când m-am trezit răstignită pe acea lespede rece de piatră.

Pe de altă parte, pare și mai straniu să mă gândesc că, după toată durerea și frustrarea prin care am trecut în ultima oră, sunt pe cale să fiu legată din nou.

Futu-i mama ei de viață! Și pe a Liei!

— Mișcă! mârâie ea, împingându-mă printre sutele de lumânări aprinse către altarul înălțat din centrul încăperii. Aproape că a venit vremea!

— Aproape că a venit vremea? întreb, gândindu-mă că dacă o fac să vorbească o să îmi câștig niște timp de gândire.

Sau o să îmi câștig suficient timp pentru ca Jaxon și Flint să mă găsească, deși nu sunt sigură cât de mult îmi pot fi de ajutor oricare din ei în această situație.

Răspunsul lui Flint la nebunia Liei este să mă ucidă înainte ca aceasta să aibă ocazia să facă orice chestie dementă a planificat, în timp ce Jaxon ar putea fi o parte importantă a planului ei. Nu e chiar selecția tipică de eroi, dar mama mi-a zis că niciodată calul de dar nu se caută la dinți, și momentan cu siguranță sunt dispusă să implor dacă asta ar însemna că nu am să devin primul sacrificiu uman al Academiei Katmere.

— Stelele se aliniază la ora douăsprezece și șaptesprezece minute.

Habar nu am ce înseamnă asta, dar în timp ce eu și Lia ne apropiem din ce în ce mai mult de altar, știu că am foarte puțin timp să fac orice am de gând să fac ca să opresc nebunia asta. Pentru că, odată ce mă leagă, cu certitudine jocul s-a încheiat.

Cu nicio altă idee și în lipsa altor opțiuni, îmi fac picioarele să mi se înmoaie.

— Mergi! țipă ea, dar o ignor în timp ce îmi las capul să îmi cadă pe spate și întregul corp să mi se înmoaie.

Apoi, folosind fiecare dram de voință pe care îl mai am, închid ochii și pariez că nu mă va ucide chiar aici, chiar acum. Apoi cad la podea, ignorând durerea mistuitoare din scalp în timp ce îmi smulg ceea ce sunt sigură că este un pumn întreg de păr.

Lia urlă de furie în timp ce mă scapă din mână.

Sunetul reverberează din tavan și produce ecou în încăpere într-o avertizare macabră care face ca totul în interiorul meu să mă împingă să fug, să mă târăsc, să pun cât de multă distanță posibilă între ea și mine. Vocea din interiorul meu țipă să mă ridic, să mă pun în mișcare.

Dar chiar și în cea mai bună zi a mea, Lia e de zece ori mai rapidă decât mine și de douăzeci de ori mai puternică. Să o întrec nu este o opțiune, chiar dacă aș fi putut să mă mișc mai repede decât această târâre tristă, penibilă, la care sunt momentan limitată.

Așa că, în loc să fug, fac ca un oposum. Nu fug, nu mă mișc, nici măcar nu respir în timp ce ea țipă la mine să mă ridic. Când urlatul nu funcționează, încearcă să mă plesnească peste față de câteva ori. Și când nici asta nu funcționează, mă ia chiar ea pe sus, mă aruncă peste umăr și începe să meargă împleticit spre altar cu capul meu atârnând la jumătatea spatelui ei.

Numai chestia asta îmi spune că este într-o formă mult mai proastă decât a lăsat să se vadă. Flint cu siguranță a produs mai multe daune decât am crezut. Bravo lui!

Umărul meu rănit urlă la mine în această poziție, dar îl ignor în timp ce îmi acord permisiunea de a deschide ochii pentru o secundă.

Totul arată exact la fel ca atunci când am fugit de aici, inclusiv vasul cu sânge care e încă răsturnat. Lia ocolește vasele cu sânge și mă duce în brațe pe lângă un pupitru din piatră care are pe el o carte deschisă. Am fix suficient timp cât să mă întreb dacă e aceeași carte din care citea în bibliotecă acum atât de multe zile, când trebuie să închid ochii din nou și să fac pe moarta – sau, cel puțin, inconștienta – când ea mă trântește pe altar.

Asta este cea mai bună – singura – ocazie pe care o voi avea ca să mă eliberez, așa că aștept până când se întoarce cu spatele la mine și încearcă să desfacă nodul de la una dintre legăturile pentru mâini. Atunci o apuc de păr și îmi pun fiecare gram din greutatea mea în mișcare când o împing în față și o dau cu capul de marginea altarului cât de tare pot.

Lia urlă ca un strigoi.

Și de vreme ce nu izbucnește imediat să se răzbune, îi trag capul în spate și o fac din nou, chiar și mai tare de data asta. Apoi mă dau în spate, târându-mă pe coate, pe cât de repede mă poate duce trupul meu vânăt și chinuit.

Nu ajung prea departe înainte ca ea să se întoarcă rapid spre mine cu un mârâit demn de un episod cu feline mari de pe Animal Planet. Asta nu mă oprește, însă. Doar mă face să forțez

și mai tare, în ciuda durerii. De data asta nu fug spre ușă, totuși. În schimb, mă îndrept direct spre pupitru – și spre cartea pe care Lia o are așezată pe acesta.

Îi ia o clipă să își dea seama încotro mă îndrept, dar, când o face, eliberează un țipăt cum nu am mai auzit niciodată. Și apoi se aruncă spre mine, trecând de altar cu o singură săritură și aterizând chiar lângă pupitru. Dar a ajuns prea târziu.

Sunt deja acolo.

Iau cartea, rup paginile la care o are deschisă – plus încă vreo câteva de pe fiecare parte doar ca să fiu sigură. Apoi aproape plâng de ușurare când Lia își pierde complet mințile.

Țipă și se aruncă spre mine, dar folosesc ultimul dram de putere din corp ca să sar în spate chiar în timp ce rup paginile în două.

În câteva secunde, ghearele și dinții ei trag de mine într-un efort disperat de a pune mâna pe ceea ce sunt destul de sigură că este vreo vrajă antică.

— Dă-mi-le! urlă ea, în timp ce mă zgârie pe biceps. Dă-mi-le acum!

Mă țin de ele cât de tare pot, chiar în timp ce sânge proaspăt îmi curge pe brațe. Apoi fac singurul lucru pe care îl pot face ca să mențin hârtia în afara razei ei de acțiune. Ne rostogolesc pe amândouă direct de pe altar pe podeaua din piatră dură aflată la câțiva metri sub noi.

Aterizăm cu un bufnet. Lia abia observă căderea, dar eu sunt pe jumătate convinsă că aterizarea mi-a dislocat umărul din nou... și poate chiar mi-a fracturat spatele. Totuși, am o singură șansă să îi stric planurile – indiferent despre ce mama dracului o fi vorba, în afară de a mă ucide în cel mai dureros mod posibil, așa că ignor durerea cât pot de bine și întind mâna spre una dintre sutele de lumânări care ard în jurul nostru.

Și arunc vraja direct în foc.

61

Poate că bețele și pietrele îți pot frânge oasele, dar vampirii te vor ucide

HÂRTIA USCATĂ, VECHE, E CUPRINSĂ INSTANTANEU DE flăcări, iar sunetul pe care Lia îl scoate în timp ce urmărim asta nu seamănă cu nimic din ce am mai auzit până acum. Înnebunit, disperat, neomenesc, mă înfricoșează de moarte.

De asemenea, scoate la iveală ceea ce am știut în sinea mea – că acel puțin timp pe care l-am mai avut s-a scurs acum. Și nu mai pot face nimic în legătură cu asta.

Lia se aruncă spre hârtie, apucând rămășițele acesteia în ciuda flăcărilor care o devorează. Pielea ei sfârâie când le atinge, dar e prea târziu. Orice ar fi fost folositor a dispărut deja.

Se răsucește brusc spre mine.

— O să mă bucur să îți smulg carnea de pe oase.

— Nici nu mă îndoiesc.

Vocea din interiorul meu vrea ca eu să mă ridic, să fug, dar nu mai am nimic. Sunt lovită, distrusă și fără părinții mei – fără Jaxon – la care să fug. Nu îmi pot da seama de ce mă lupt

atât de tare, oricum. I-am stricat planul, am împiedicat-o să facă orice o fi planificat să facă și pentru care mi-a omorât părinții.

Va trebui să fie destul.

E peste mine în câteva secunde și aștept lovitura fatală, aștept ca noile valuri de agonie să mă cuprindă. Dar, în loc să mă facă bucăți, așa cum mă aștept, mă ridică în brațe. Mă aruncă înapoi pe altar.

— Crezi că am nevoie de cartea aia? întreabă, târându-mă în centrul lespezii de piatră. Am petrecut luni întregi pregătindu-mă pentru asta. Luni! țipă ea în timp ce se apleacă și rupe o fâșie lungă din mantia de bumbac pe care o port. Știu fiecare cuvânt, fiecare silabă din ceea ce este pe pagina aia.

Se aruncă deasupra mea și mă apucă de mâna stângă. E rândul meu să urlu atunci când mi-o smucește deasupra capului.

Ea doar râde în timp ce mă imobilizează de inelul metalic de care am fost legată mai devreme și mârâie.

— Răzbunarea-i o târfă!

Rupe o altă fâșie din rochia mea și, deși o lovesc, amândouă știm că o fac degeaba. Nici măcar nu se deranjează să mă lovească și ea. Doar își mută greutatea ca să îmi poată lega și mâna dreaptă.

— Am petrecut luni căutându-te, îmi spune în timp ce se ridică în picioare. Și după ce te-am găsit, am petrecut săptămâni planificând accidentul părinților tăi și plantând semințele cu Finn, ca să te aducă aici. Apoi alte săptămâni asigurându-mă că Jaxon era pregătit pentru tine. Și acum crezi că poți distruge totul prin arderea unei mici vrăji? Habar nu ai!

Merge împleticit înapoi spre postament și ia cartea din locul unde a căzut pe podea.

— Habar *nu* ai! urlă iar, fluturând cartea ca pe o armă. Asta este singura mea șansă, *singura mea șansă*, să îl aduc înapoi, iar tu crezi că o să te las să o distrugi? Tu? Tu, caricatură penibilă, jalnică, de...

— Om? o întrerup, chiar în timp ce mintea mea o ia razna din cauza a ceea ce sugerează ea.

Să *îl* aducă înapoi? Pe cine? *Pe Hudson?*

— Asta crezi tu că eşti? Om?

Râde.

— Eşti chiar mai jalnică decât am crezut! Crezi că aş fi făcut toate astea ca să pun mâna pe un *om*? O călătorie în oraş, şi aş fi putut avea o sută de oameni fără ca măcar să încerc.

Habar nu am ce vrea să zică sau dacă măcar îmi spune adevărul. Totuşi, cuvintele ei mă lovesc ca un trăsnet şi trezesc în mine ceva straniu, dar care, cumva, îmi e familiar. Sunt o vrăjitoare, până la urmă, în ciuda a ceea ce a zis unchiul Finn? Asta înseamnă vocea pe care o tot aud în interiorul meu?

Şi dacă sunt, ce? Mai sunt mai bine de o sută de vrăjitoare numai la şcoala asta. Ce mă face pe mine atât de specială? Faptul că are impresia că sunt perechea lui Jaxon? Sau altceva? Ceva mai mult?

Nu am timp să zăbovesc asupra acestui aspect, nu dacă este sinceră în legătură cu faptul că ştie vraja pe de rost. Şi nu în timp ce ceasul înaintează implacabil spre douăsprezece şi şaptesprezece.

— Tu chiar încerci să îl aduci pe Hudson înapoi? o întreb, şi, deşi Lia e nebună şi plănuieşte să mă omoare, tot există o mică parte din mine căreia îi pare rău pentru ea... sau i-ar părea, dacă ea nu ar fi, de asemenea, responsabilă pentru uciderea părinţilor mei.

Faptul că moartea lui Hudson i-a făcut asta, că a făcut-o atât de rătăcită şi distrusă, încât a conceput planul acesta ridicol, complicat, ca să îl aducă înapoi... e jalnic şi dureros în acelaşi timp.

Totuşi, în niciun caz nu i se poate permite Liei să îl aducă înapoi pe Hudson. Nu dacă o zecime din ce mi-a spus Jaxon despre el a fost adevărat – şi ştiu că a fost. Nici nu e de mirare că Flint şi ceilalţi metamorfi au fost atât de fermi în a face orice a fost necesar ca să o oprească pe Lia, chiar dacă asta ar fi însemnat să mă ucidă. Dar au fost nebuni să creadă că Jaxon ar lua parte vreodată

la chestia asta. În niciun caz nu ar încerca vreodată să își aducă fratele înapoi. În niciun nenorocit de caz.

Să știu asta mă face să mă simt groaznic că am avut îndoieli în privința lui.

— Nu poți face asta, Lia!

— O să o fac. *O să îl aduc* pe Hudson înapoi, răspunde ea. Și *tu* o să mă ajuți.

— E imposibil, Lia. Poți omorî câte persoane dorești, poți găsi cât de multe vrăji crezi că este necesar, dar nu îl poți aduce înapoi pe băiatul pe care îl iubești. Lucrurile nu funcționează așa.

— Nu îmi spune tu mie ce pot sau ce nu pot să fac! mârâie ea, chiar în timp ce își scoate telefonul și mi-l întinde ca să văd cât este ceasul. În cinci minute, vei afla adevărul. Toată lumea îl va afla.

Chiar sper că asta nu este adevărat. Am citit *Frankenstein*[1] anul trecut – pot doar să îmi imaginez ce monstruozitate va aduce înapoi la viață dacă micul ei plan chiar funcționează.

Înainte să apuc să spun ceva totuși, ușile principale ale încăperii se zgâlțâie din balamale. Câteva secunde mai târziu, întregul perete se cutremură, dar pietrele rămân la locul lor. La fel și ușile.

— Se apropie, spune Lia, cățărându-se pe marginea altarului și împingându-se în picioare.

— Cine? Hudson? întreb, în timp ce fiori de groază îmi alunecă pe șira spinării la gândul că un vampir reînviat ar sparge ușile alea – și apoi ar face numai Dumnezeu știe ce?

S-ar hrăni cu mine din cauza a orice crede Lia că sunt?

— Jaxon! îmi răspunde. A fost acolo, afară, ceva vreme, încercând să găsească o cale să ajungă la tine.

Jaxon. Jaxon e acolo, afară. Pentru prima dată de când m-am trezit legată de nenorocitul ăsta de altar, mă simt de parcă ar putea exista o șansă să o opresc pe Lia. Și să îmi salvez viața.

[1] Roman de Mary Shelley, apărut în 1818 (n. tr.).

— De unde știi?

Întrebarea îmi scapă înainte ca măcar să știu că am de gând să o pun.

— Pentru că îl simt. E disperat să ajungă la tine. Dar niciun vampir nu poate intra într-o încăpere în care nu a fost invitat – nici măcar cel mai puternic vampir existent. Dacă vrea să intre aici, va trebui să folosească mai multă putere decât își închipuie el, măcar, că are.

Râde, iar de data asta nu ascunde nebunia din asta.

— Sper că suferă. Sper că știe ce ți se întâmplă aici și că îl ucide că nu poate ajunge la tine. Abia aștept ca tu să îți servești scopul și să mori și, în sfârșit, el va ști cât de sfâșietor este să îți pierzi perechea.

Chiar și în mijlocul tuturor acestor chestii, încă mai pot fi șocată.

— Te înșeli, Lia! Nu sunt... nu sunt perechea lui Jaxon. Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, dar sunt sigură că, dacă această chestie ar fi existat, Jaxon sau Macy mi-ar fi spus.

— E drăguț să crezi asta, dar nu contează ce crezi tu. Ce contează în acest moment este că e adevărat. Și că *el* crede asta, zice Lia, ridicând din umeri. Pe de altă parte, el crede și că poate ocoli măsuri de protecție vechi de mii de ani și să spargă ușile alea să ajungă la tine. Așa că ar putea foarte bine să halucineze. Cine știe?

Ridică din nou din umeri.

— Și cui îi pasă? Atâta timp cât va suferi atunci când vei muri, nu îmi pasă ce crede.

Ca la un semnal, ușa se zgâlțâie, balamalele ei urlând sub presiunea pusă pe ele de puterile lui Jaxon.

— Jaxon! îi strig numele, disperată ca el să mă audă.

Zgâlțâirea ușii încetează doar pentru o clipă.

— Grace! Rezistă! Aproape am intrat!

Ușa se zgâlțâie atât de tare, încât pietrele din jurul ei încep să se sfărâme.

— Intră! Ești invitat! Te rog! Intră, intră, intră!

Urlu cuvintele suficient de tare, încât el să le audă.

Lia doar râde.

— Nu e camera ta, Grace! Nu e treaba ta să faci invitația. Scuze că te dezamăgesc.

Alarma de pe telefonul ei se declanșează înainte să pot răspunde, și, dintr-odată, e pusă pe treabă.

— E timpul!

Ridicându-și mâinile deasupra capului, începe să rostească incantația, vocea ei fiind joasă și ritmică, și puternică, atât de puternică!

Nu șovăie deloc, nu se poticnește când rostește cuvintele, deși descântecul scris a dispărut de mult. Pare că nu a mințit atunci când a spus că a exersat asta luni în șir. Ceea ce înseamnă că eu chiar m-am aruncat de pe altarul ăsta în zadar.

Umărul meu *nu* este impresionat.

Adică, logic, știu că asta nu o să funcționeze. În niciun caz nu o să poată să îl aducă înapoi la viață pe Hudson – viața pur și simplu nu funcționează așa. Crede-mă, știu.

Dar nu o să mint, când o adiere mă ia pe sus din neant, ciufulindu-mi părul și trecându-mi peste piele, mă sperie de moarte. La fel cum o face și electricitatea subită din aer care o urmează.

Fiecare fir de păr de pe corpul meu se ridică drept răspuns. Combinat cu descântecul ciudat al Liei, care devine din ce în ce mai ciudat, e mai mult decât suficient să mă facă să urlu după Jaxon de parcă ogarii iadului sunt pe urmele noastre.

Rage în replică, un sunet primitiv, care mă face să trag de funiile din jurul încheieturilor mele cât pot de tare. Mă doare – *Dumnezeule*, cum mă doare! –, dar durerea nu contează. Nimic nu contează acum, decât să o opresc pe Lia și să ajung la Jaxon.

De data asta, întregul perete se cutremură sub forța puterii lui Jaxon. Sunt cu spatele spre ușă, dar aud pietrele cum se macină fiind smulse din perete și izbitura acestora de podea.

E aproape, atât de aproape, și tot interiorul meu tinde spre el și departe de nebunia Liei.

Nu pot să cred că l-am lăsat pe Flint să îmi intre în minte. Nu pot să cred că am crezut chiar și pentru o secundă că Lia și Jaxon lucrau împreună. Și în mod categoric nu pot să cred că am fugit de singurul băiat pe care l-am iubit vreodată. Jaxon nu ar fi niciodată implicat în așa ceva. Mai ales dacă acel ceva ar fi intenționat să mă rănească pe mine. Știu asta acum.

În plus, cum aș putea uita cât de mult îl urăște Lia pe Jaxon? În niciun caz nu l-ar implica în propriul ei Proiect Lazăr[1].

Chiar sunt o proastă. Și asta îmi va aduce moartea.

Incantația Liei devine mai puternică, producând ecou în încăperea cavernoasă, în timp ce apucă un cuțit lung, pentru ceremonii, din interiorul postamentului. Urmăresc cu groază cum își taie încheietura și lasă sângele să îi picure pe altar.

Picăturile sfârâie când ating piatra, apoi se transformă într-un fum nociv, negru. Vântul începe să bată mai tare și să dea fumului forma unei mici tornade, lucru care mă face să trag de sfori cât pot de tare chiar în timp ce urlu după Jaxon.

Încep să cred că s-ar putea totuși să fie ceva cu chestia asta cu trezitul lui Hudson din morți. Și, dacă este, cu siguranță nu vreau să iau parte la o astfel de nenorocire. Și sunt al dracului de sigură că nu vreau să fiu catalizatorul care aduce totul laolaltă.

Lia, evident, are alte planuri totuși, pentru că pășește spre mine cu cuțitul. Sângele ei încă lucește pe lamă și am un moment de *oh, Doamne, te rog, fă să îl curețe înainte să mă atingă cu el.* Ceea ce pare absurd, ținând cont de: unu, nu ar trebui să mă rog ca ea să nu se apropie de mine cu ăla deloc? Și, doi, ce mai contează, când eu sunt deja plină de sânge, sângele meu și sângele unui străin? Ce mai contează încă puțin, în clipa asta?

[1] Aluzie la personajul biblic Lazăr, cel ridicat din morți (n. red.).

Şi tot mă fac mică, ridicându-mi picioarele la piept şi încercând să mă ghemuiesc în forma unei mingi pe cât de bine pot. Nu mă protejează prea mult – sau chiar deloc –, dar e tot ce am până când Jaxon reuşeşte să treacă de măsurile de protecţie antice.

Mă aştept ca Lia să înceapă să mă sfârtece cu cuţitul de îndată ce ajunge la mine, dar, în schimb, stă deasupra mea – cu braţele întinse şi cuţitul îndreptat direct spre mijlocul meu.

Nu tăiată, atunci. Înjunghiată. Minunat!

Mă pregătesc pentru şi mai multă durere, dar cuţitul nu coboară. În schimb, fumul negru ne înconjoară, înfăşurându-se mai strâns şi mai strâns în timp ce vântul bate din ce în ce mai tare, iar Lia încetează să mai spună incantaţia.

— Deschide gura! ţipă la mine în timp ce fumul se concentrează direct deasupra mea.

În niciun caz, la dracu'! Poate să mă omoare, dacă vrea să o facă – de fapt, în momentul ăsta, se poate simţi liberă să facă fix asta –, pentru că sub nicio formă nu o să deschid gura şi nu o să trag nişte fum nociv şi înspăimântător în mine, care s-ar putea sau nu să fie fratele mort al lui Jaxon. N-o să se întâmple!

— Grace! ţipă Jaxon de cealaltă parte a uşii. Grace, eşti teafără? Rezistă! Rezistă încă puţin!

Nu îi răspund – să fac asta ar însemna să deschid gura şi, în clipa asta am faţa băgată în braţ şi maxilarul încleştat cât de tare pot. În niciun caz chestia asta nu o să se întâmple aşa cum Lia pare să creadă că se va întâmpla.

— Fă-o sau o să te omor! ţipă Lia. Chiar aici, chiar acum!

De parcă asta o să mă sperie? M-am resemnat cu moartea mea acum ceva vreme, aşa că ameninţarea nu prea înseamnă nimic în clipa asta, mai ales de vreme ce ea oricum o să mă omoare de îndată ce va obţine ceea ce vrea. Aşa că de ce naiba ar trebui să îi fac pe plac? Mai ales când asta implică să mă transform într-o gazdă ciudată pentru un ritual antic vampiresc?

Lia abandonează amenințarea și se aruncă deasupra mea în timp ce încearcă să îmi deschidă gura cu degetele.

Nu o lăsa să o facă! avertizează vocea din interiorul meu. *Rămâi pe poziții!*

Cam vreau să îi răspund cu un răsunător *să mori tu*, dar sunt prea ocupată să încerc să o dau pe Lia jos de pe mine.

Nu funcționează – mare surpriză, ținând cont de faptul că ea e un vampir șucărit și înzestrat cu putere supraomenească, iar eu sunt un om într-o formă foarte, foarte proastă. Asta nu înseamnă că renunț totuși, nu înseamnă...

Un uriaș zgomot chinuitor umple dintr-odată aerul. Lia îngheață deasupra mea în timp ce pietrele încep să zboare în toate direcțiile. Și Jaxon intră.

— Nu! țipă Lia în timp ce ia una dintre pietrele care au aterizat în preajma noastră și o aruncă spre el cât poate de tare. Nu poți fi aici! Nu ești invitat!

Jaxon deviază piatra cu un pic mai mult decât o privire.

— Nu e perete, nu e nevoie să fiu invitat.

Apoi ajunge de partea cealaltă a camerei dintr-o singură săritură. Aterizează lângă noi, pe altar, și o smulge pe Lia de pe mine, trimițând-o în zbor de partea cealaltă a camerei.

Aceasta se izbește de perete cu o bubuitură, dar se întoarce direct la el. Între timp, Jaxon șoptește „Îmi pare rău, Grace!" și flutură o mână deasupra mea. Legăturile de pe încheieturile mele pur și simplu cad. Apoi Jaxon se ghemuiește lângă mine, mângâindu-mă cu o mână pe față.

— Îmi pare atât de rău!

— Nu e...

Glasul mi se frânge în timp ce ușurarea mă cuprinde.

— Nu e vina ta!

Vocea lui e plină de amărăciune.

— A cui e vina, atunci?

Încep să răspund, dar – mare surpriză – Lia nu cedează fără luptă.

— Ai grijă! strig, în timp ce ea zboară direct spre Jaxon.

El o aşteaptă să ajungă aproape, apoi se foloseşte de propriul ei avânt ca să o trimită în zbor peste altar şi de partea cealaltă a încăperii.

Aterizează cu un trosnet bolnav de oase, dar nici asta nu o lasă lată. Se ridică, clătinându-se, în picioare, ridică mâinile şi începe acel descântec oribil din nou. Fumul negru răspunde, dându-i târcoale lui Jaxon, dându-mi mie târcoale, blocându-ne vederea spre Lia şi restul încăperii.

— Ce se întâmplă? cere să ştie Jaxon.

Nu îi răspund, acum, că fumul e iar lângă mine, prea speriată să deschid gura ca să scot măcar un sunet.

Jaxon îşi foloseşte puterile ca să încerce să mişte fumul de lângă noi, dar trebuie să fie acel unic lucru din univers pe care nu îl poate controla. Pentru că, în loc să se cureţe, se înfăşoară mai mult şi mai mult în jurul nostru, până când abia îl mai văd pe Jaxon, darămite restul încăperii.

Ceea ce, aparent, este planul Liei, pentru că de îndată ce Jaxon se întoarce cu spatele în căutarea unei scăpări, Lia e pe el. Sare în spinarea lui cu un fel de ţipăt de luptă primitiv şi înfige cuţitul direct în pieptul lui Jaxon.

E rândul meu să ţip – sau cât de aproape pot fi de un ţipăt cu maxilarul încleştat. Încerc să ajung la el, dar Jaxon aruncă o mână în lături şi îşi foloseşte puterea telechinetică să mă ţină pe loc. Apoi duce mâna în jos şi smulge cuţitul din piept.

Arma cade pe podea cu un zăngănit.

Sânge îi curge continuu din rană, dar Jaxon nu pare să observe, măcar. E prea concentrat la Lia. Întinzându-se peste umăr, o apucă de guler şi o trage peste capul lui şi pe podea, la picioarele lui.

Mă aştept ca el să îşi folosească puterile asupra ei acum, în schimb, îşi duce în jos mâna, ţintindu-i pieptul. Ea se rostogoleşte în ultima secundă şi încearcă să îl lovească în faţă. Dar el o apucă de picior şi îl răsuceşte repede şi tare.

Un trosnet bolnav umple aerul, urmat de urletele de durere ale Liei. Jaxon o apucă de păr şi se pregăteşte să îi rupă gâtul şi să ne curme tuturor suferinţele, dar, înainte să poată face asta, fumul negru îi înconjoară gâtul şi începe să îl sugrume.

Încearcă să zgârie chestia asta ciudată, încearcă să o îndepărteze de pe gât, dar nu îi dă drumul indiferent cât de tare se luptă cu ea.

Cumva, Lia e în picioare din nou. Stângul e strâmb într-un unghi nefiresc, dar stă în picioare, cu braţele ridicate în timp ce începe iar incantaţia aia groaznică. Vraja doar pare să facă fumul mai puternic în timp ce continuă să îl sugrume pe Jaxon.

E alb ca varul în timp ce cade în genunchi şi încearcă să se lupte cu ceva de care nu reuşeşte să se agaţe, de fapt. Sânge continuă să curgă din rana de la piept, şi ştiu că, dacă nu fac ceva, Jaxon o să moară chiar în faţa mea.

Nu pot lăsa ca asta să se întâmple.

Mă târăsc înainte, cu mâinile întinse în faţa mea în timp ce caut... Degetele mele se ating de oţelul rece al cuţitului de ceremonie al Liei şi mă agăţ de el cu toată puterea mea în scădere.

E ascuţit şi mă taie, dar abia simt durerea în timp ce mă împing să mă ridic de pe podea. Şi înfig cuţitul cu avânt în pieptul Liei cu câtă putere mai am.

E complet descoperită, cu braţele larg deschise în lateral, aşa că fac contactul. Cuţitul scoate un sunet dezgustător de strivire în timp ce se afundă prin piele şi carne, spre organele de dedesubt.

Nu ţipă de data asta. În schimb, se dă înapoi cu un gâlgâit-icnet ciudat şi cade direct pe spate pe podea.

Gâlgâitul îngrozitor care vine din pieptul ei îmi spune că am înțepat un plămân în loc de inimă, dar, în clipa asta, chiar nu îmi pasă. Atâta timp cât e scoasă din uz, sunt bine. Sau voi fi, de îndată ce ne dăm seama cum să dăm jos de pe Jaxon fumul alunecos și negru, care, sincer, nu arată mult mai bine decât Lia în acest moment.

Dacă nu e suficient de puternic să îl smulgă de pe el – cu sau fără telechinezie –, știu că eu nu am nicio șansă. Așa că fac singurul lucru la care mă pot gândi, singurul lucru care garantat va face fumul să îi dea drumul.

Deschid gura și inspir lung, încet.

62

Unde e fum, e un vampir mort

DUREAZĂ CÂTEVA SECUNDE, DAR FUMUL – SAU ORICE O fi chestia aia – în sfârşit se prinde. Renunţă la Jaxon şi se îndreaptă direct spre mine.

Ceea ce, trebuie să spun, este cel mai înspăimântător lucru care mi s-a întâmplat vreodată în viaţa mea.

Dar, ţinând cont de faptul că alternativa e să stau degeaba şi să privesc cum o altă persoană pe care o iubesc moare, nu e loc de întors. Aşa că îmi deschid braţele şi adun fumul spre mine. Odată ce mă înconjoară, iau o gură de aer şi încep să îl aspir.

— Nu! mârâie Jaxon.

Dintr-odată, cad pe spate, *zburând* de pe altar şi la o jumătate de cameră depărtare în timp ce Jaxon se ridică în picioare, clătinându-se. E aproape gri în acest moment, dar reuşeşte să stea drept în timp ce ţine o mână în faţa lui. Apoi, încet-încet – atât de încet, încât cred că s-ar putea să am un atac de cord privindu-l –, comprimă aerul dintre palmele lui într-o formă sferică.

În timp ce o face, întreaga încăpere – întregul tunel – începe să se cutremure. Şi apoi să se prăbuşească în jurul nostru.

Şi, totuşi, Jaxon nu se lasă. Continuă să comprime sfera, mâinile lui învârtindu-se încet în cerc în timp ce adună din ce în ce mai multă energie, din ce în ce mai multă masă în sferă.

Fumul se aplatizează de unul singur, începând să curgă în cealaltă direcție, dar Jaxon nici nu vrea să audă de așa ceva. Începe să tragă mai tare, până când pietrele și lumânările, și vazele pline cu sânge încep să zboare de partea cealaltă a camerei, spre el. Adună totul, trage totul în sferă și apoi se întinde după și mai mult, până când chiar și aerul din încăpere curge spre el în ceea ce seamănă cu o tornadă. Și odată cu aerul vine și fumul, indiferent cât de tare se chinuie să se lupte împotriva puterii lui Jaxon.

Devine din ce în ce mai greu să respir în timp ce Jaxon absoarbe tot mai mult din oxigenul din încăpere, dar nici nu îmi pasă. Doar mă las la podea așa cum m-au învățat la cursurile de siguranță la incendii și încerc să respir orice a mai rămas aici, jos, în timp ce îl privesc cum trage fumul inevitabil mai aproape de el. Mai aproape și mai aproape, și mai aproape.

Curând, chiar și Lia și cu mine suntem prinse în absorbția de energie, fiind trase de-a lungul podelei de puterea lui Jaxon și voința lui îndărătnică. Nu încerc să mă împotrivesc, nu fac nimic care ar putea face ca treaba asta să fie mai dificilă pentru el. În schimb, doar mă predau lui Jaxon și am încredere că, într-un fel, se va îngriji să fiu în siguranță, chiar și în ceea ce îl privește.

Mereu o face.

Are fumul în prinsoarea lui, acum plutindu-i între mâini în timp ce se chinuie să îl condenseze, să îl descompună în orice o fi nevoie ca acel vortex să îl poată absorbi.

Dar fumul nu cedează fără luptă. De fiecare dată când pare că Jaxon l-a cuprins, un mic fir îi scapă din prinsoare, iar el trebuie să o ia de la capăt. Dar Jaxon are o voință de fier și mai multă putere în interiorul lui decât mi-am putut imagina vreodată că este posibil. Nu o să se dea bătut.

În schimb, învârte sfera între palme mai repede și mai repede. Tavanul începe să cedeze, pereții se prăbușesc, chiar și pietrele de pe podea încep să se sfărâme. Totuși, Jaxon nu renunță la prinsoare. Totuși, continuă să tragă.

Oxigenul din încăpere începe să se subțieze și, curând, mă chinui să respir. Probabil că și el o face, dar nu ai avea de unde să știi chestia asta din modul în care continuă să manipuleze fiecare lucru din încăpere.

Fumul se chinuie să scape, dar, cu un răget, Jaxon îl trage înapoi în interiorul sferei o dată pentru totdeauna. Și apoi pur și simplu oprește totul, întrerupe canalul sau scurgerea de energie, sau orice o fi, în așa fel, încât totul în jurul nostru se liniștește.

Camera încetează să se mai cutremure, pereții și tavanul, și podeaua încetează să se mai descompună, lumânările rămase cad pe podea, iar oxigenul începe ușor să se stabilizeze. Mă las înapoi pe jos și respir pentru câteva secunde, în timp ce îl privesc pe Jaxon cum condensează sfera dintre mâinile sale într-un glob strălucitor doar un pic mai mare decât o minge de tenis.

Apoi își trage o mână în spate și îl aruncă direct spre Lia.

O lovește în abdomen, iar întregul ei corp se ridică de pe podea, arcuindu-se. Scoate un ultim icnet îngrozitor în timp ce absoarbe energia, materia, fumul. Apoi se uită direct la el și șoptește:

— Da! În sfârșit! Mulțumesc!

Câteva secunde mai târziu, Lia explodează într-un nor de praf care se așază ușor pe podea.

Nu mă pot gândi decât la faptul că s-a terminat. Dumnezeule, s-a terminat, în sfârșit!

— Jaxon!

Mă întorc spre el, încercând să mă târăsc spre singurul băiat pe care l-am iubit vreodată. Dar sunt slăbită, atât de slăbită, iar altarul este mult prea departe. În schimb, întind o mână spre el și îi strig numele din nou și din nou, și din nou.

Jaxon se clatină de-a lungul altarului până la mine, apoi pe jumătate sare, pe jumătate cade de pe el pe pământul de dedesubt, unde eu îl aștept.

Îmi ia mâna, o duce la buze. Și șoptește „Îmi pare atât de rău", înainte să cadă leșinat la picioarele mele.

— Jaxon!

Cu disperare, îi strig numele.

— Jaxon, trezește-te! Jaxon!

El nu se mișcă și, pentru o secundă îngrozitoare, nici măcar nu sunt sigură că respiră.

Cumva, găsesc puterea să îl rostogolesc. Apăs o mână pe pieptul lui, simt mișcarea superficială a pieptului său în sus și în jos, și aproape că hohotesc de ușurare. Dar nu e timp pentru asta, nu când el încă sângerează din rana din piept pe care i-a făcut-o Lia. Și nu când a devenit de un alb bolnăvicios, ca brânza.

— Am eu grijă de tine, îi șoptesc în timp ce apuc una dintre fâșiile zdrențuite pe care Lia le-a lăsat în mantia mea și o sfâșii.

O mototolesc într-o bilă și o apăs ferm pe rana lui Jaxon într-un efort de a opri hemoragia.

— Am eu grijă de tine!

Doar că nu am. Nu chiar. Nu când el ar putea să moară în brațele mele în orice moment. A pierdut atât de mult sânge – mai mult decât am, în clipa asta –, dar nu știu ce să fac în legătură cu asta. Dacă îl părăsesc și mă duc după ajutor, ar putea foarte bine să piardă tot sângele cât timp sunt plecată. Dacă nu o fac, s-ar putea să piardă tot sângele oricum, de vreme ce nu pare că pot opri sângerarea.

Disperată, mă uit în jur după vasele cu sânge neatinse pe care Lia le-a aliniat în jurul altarului mai devreme. Dar toate au dispărut acum, atrase în vortexul lui Jaxon sau vărsate pe podeaua din jurul nostru.

— Ce mă fac? Ce mă fac? Ce mă fac? mormăi ca pentru mine în timp ce încerc să îmi fac creierul panicat și zăpăcit de durere să funcționeze.

Pulsul lui Jaxon încetinește acum, și la fel o face și respirația lui. Nu am prea mult timp să întreprind ceva, orice, ca să îl salvez.

Până la urmă, mă opresc la singurul lucru la care mă pot gândi. Singurul lucru pe care îl pot face în situația asta. Deschid

cu unghiile una dintre rănile de pe încheieturile mele până începe să sângereze în voie din nou. Apoi îmi apăs mâna pe gura lui și șoptesc:

— Bea!

Inițial, nu primesc niciun răspuns în timp ce sângele meu picură pe buzele lui Jaxon. Secunde trec, poate chiar un minut întreg, și încep să disper. Dacă nu bea, o să moară. Dacă nu bea, amândoi...

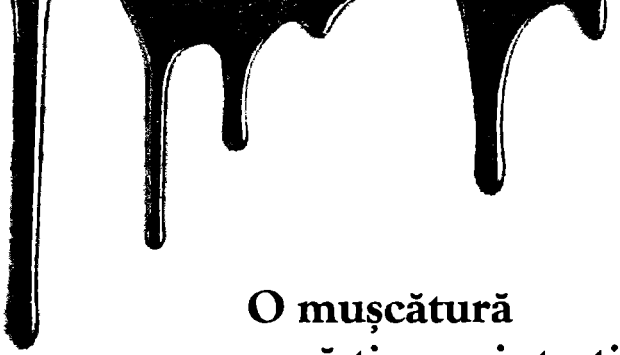
Își recapătă cunoștința cu un răget. Apoi mâinile lui se prind de mâna mea ca o menghină în timp ce mușcă chiar din vena mea. Și suge, și suge, și suge.

Nu seamănă deloc – și totuși seamănă mult – cu felul în care mă simt de obicei când bea din mine. Există plăcere, da, dar, de asemenea, există o grămadă de durere în timp ce înghite cât de mult sânge poate cu fiecare înghițitură. În ciuda durerii, ușurarea mă cuprinde chiar în timp ce camera din jurul meu se întunecă.

Nu e nicio luptă de data asta, nu e nevoie să lupt împotriva acestui lucru de data asta, pentru că nu sunt singură. Jaxon este aici cu mine, și asta este tot ce contează. Așa că atunci când următorul val de beznă se ridică pentru a mă cuprinde, nu mă lupt cu el.

În schimb, mă predau lui – și lui Jaxon –, având încredere că totul va fi bine.

Având încredere că Jaxon se va asigura de asta.

63

O mușcătură pe care să ți-o amintești

PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL OBSERV CÂND MĂ TREZESC ESTE că sunt caldă. Foarte caldă, ceea ce pare în neregulă, dintr-un motiv care îmi scapă, deși nu prea pot să îmi dau seama de ce. Și totuși... Nu prea pot să îmi dau seama de o grămadă de chestii în timp ce alunec încet între adormire și trezie.

Cum ar fi de unde vine bipăitul ciudat.

Sau de ce am senzația că brațul drept mi-a fost strivit.

Sau de ce camera mea miroase a mere și a scorțișoară.

Până la urmă, cea de-a doua mea întrebare e cea care mă face să redevin conștientă, să deschid ochii și să îmi scutur brațul într-un efort de a face durerea să înceteze.

Primul lucru pe care îl văd când deschid ochii este o femeie într-un caftan mov și negru ținând o mapă în mână și citind de pe o mică mașinărie de lângă patul meu. Aceeași mașinărie care scoate bipăitul, după câte se pare. Și care face ca brațul să mă doară, pentru că, de îndată ce apasă un buton, presiunea dispare.

Pentru că tensiunea este o chestie adevărată, pare-se. Și la fel sunt și perfuziile, dacă e să mă iau după acul înfipt în dosul palmei mele și tubul atașat de el.

Toate amintirile îmi revin subit: Flint, Lia, lupta.

— Jaxon!

Mă împing să mă ridic și încep să privesc înnebunită prin încăpere.

— Jaxon! E bine? E...

— E bine, Grace! îmi spune femeia cu o bătaie liniștitoare pe umăr. Și la fel ești și tu, deși a fost puțin riscant – cu amândoi.

Cuvintele ei seamănă al naibii de mult cu un déjà-vu – pe de altă parte, mare parte din dimineața asta pare să fie un déjà-vu. După tot ce tocmai s-a întâmplat, e greu să îmi imaginez că abia acum câteva zile am aflat despre vampiri. Și, acum, am ajutat la uciderea unuia.

Și – te rog, Doamne! – am ajutat la salvarea unuia, îmi reamintesc, în timp ce mă dau mai încolo în patul de spital până când trec de gratii și chiar pot să îmi arunc picioarele peste margine.

— Unde este? cer să știu de la femeia tunsă scurt care stă lângă patul meu. Trebuie să mă asigur...

Mă opresc, pentru că nici nu pot spune cuvintele cu voce tare.

— El chiar este bine, mă asigură asistenta, tonul ei fiind liniștitor. De fapt, e chiar la ușa camerei tale. L-am rugat să iasă puțin cât timp îți verific semnele vitale, dar în afară de momentele în care personalul medical i-a cerut-o, nu a plecat de lângă tine de când te-a adus.

— Puteți să îl chemați, vă rog? întreb după ce îmi umezesc buzele uscate. Trebuie să îl văd.

Presupun că, dacă sunt aici, Jaxon trebuie să fi scăpat din groapa aia ca un infern. Dar, momentan, emoția e mai puternică decât logica, și doar am nevoie să îl văd. Am nevoie să îi aud vocea și să îi simt mâna – trupul – lângă mine, ca să cred că el chiar a scăpat.

Ca să cred că acest coșmar s-a terminat, până la urmă.

— O să îl chem, îmi spune. Dacă te întinzi înapoi în acel pat. Pulsul tău a luat-o razna şi abia ce am reuşit să stabilizăm totul, pentru numele lui Dumnezeu!

Pulsul meu a luat-o razna pentru că am intrat în panică, vreau să ţip la ea. Jaxon era aproape mort ultima dată când l-am văzut.

Dar nu ţip. În schimb, mă decid să o iau mai moale.

— Mulţumesc! şoptesc în timp ce mă las pe spate pe capătul ridicat al patului.

Mâinile îmi tremură, aşa că le ascund sub pături – nu e nevoie să anunţ în gura mare faptul că deja mă simt epuizată din cauza unui mic val de adrenalină.

— Cu plăcere! răspunde ea. Şi, doar ca să ştii ce se întâmplă, eşti în infirmeria Academiei Katmere, unde ai fost în ultimele două zile. Eu sunt asistenta Alma şi am avut grijă de tine împreună cu Marise. După cum am spus şi mai devreme, eşti destul de răvăşită şi ai pierdut foarte mult sânge. În plus, ai un umăr dislocat, aşa că, acum, că eşti trează şi te mişti, Marise probabil că o să ţi-l imobilizeze pentru o vreme. Dar, per ansamblu, ai o stare bună de sănătate. Jaxon te-a adus aici înainte ca hemoragia să poată lăsa leziuni permanente. O să fii bine în câteva zile.

Ştiu că ar trebui să îmi pese de ceea ce spune şi îmi va păsa... curând.

— Cum rămâne cu Jaxon? întreb temătoare. A fost înjunghiat. Şi el a pierdut foarte mult sânge. Este...

— Din ce am înţeles, ai avut grijă de el destul de bine. Dar lasă-mă să îl chem ca să te poţi linişti. Îţi poate spune el cum este, în timp ce eu îl sun pe unchiul tău şi îl anunţ că te-ai trezit.

Urmăresc agitată cum Alma trece prin cadrul uşii în hol. Vorbeşte încet, aşa că nu pot auzi ce spune, dar câteva secunde mai târziu Jaxon intră pe uşă. Viu şi rezonabil de bine.

Uşurarea mă cuprinde, şi simt în sfârşit că pot să iau o gură adevărată de aer. Adică, da, arată ca dracu' – sau, cel puţin,

pe cât de aproape de dracu' poate arăta cineva ca el –, dar e în viață. Și merge cu propriile puteri. Asta trebuie să însemne ceva.

Pe măsură ce se apropie, îmi dau seama că tenul lui încă e puțin cenușiu, iar cicatricea lui iese foarte tare în evidență pe obraz. Pare și că a pierdut cel puțin două kilograme în cele două zile în care am dormit. Ceea ce este imposibil, știu, dar pare extrem de obosit și slab, și epuizat – deloc asemănător cu forța naturii cu care sunt obișnuită.

— Ești trează, spune el, și, pentru o secundă, jur că văd lacrimi în ochii lui negri.

Apoi clipește și nu mai e decât putere acolo... și încă ceva ce nici măcar nu încerc să interpretez. Nu atunci când capul mi se învârte și abia îmi pot ține ochii deschiși.

— Vino-ncoace! îi spun, întinzându-mi mâinile spre el.

În timp ce mă uit la ele, observ să încheieturile mele sunt înfășurate cu pansament și multele tăieturi de pe mâinile și brațele mele par să fie închise cu un bandaj lichid și lucios. Sunt un dezastru, dar măcar sunt un dezastru sterilizat.

Se mișcă mai aproape, dar nu se așază pe pat. Și nu mă atinge.

— Nu vreau să îți înghiontesc umărul...

— Umărul meu e bine, îi spun, ceea ce nu este nici măcar o minciună în clipa asta, mulțumită oricăror medicamente sau ierburi, sau vrăji pe care mi le aplică Alma momentan. Așa că vino aici! Sau vin eu la tine!

Dau păturile la o parte pregătindu-mă să fac fix asta, apoi tresar în timp ce mișcarea îmi agravează gleznele care îmi sunt carne vie – și care, se pare, sunt tot înfășurate. Mare surpriză!

Ca să fiu sinceră, încep să mă simt puțin ca o mică mumie aici. Și una nedorită, dacă reacția lui Jaxon la adresa mea este un indiciu.

— Stai acolo unde ești! țipă la mine în timp ce face câțiva pași spre mine.

— Atunci treci aici și spune-mi ce se întâmplă! Pentru că încep să mă simt de parcă aș avea ciumă sau ceva.

— Da, asta e problema aici. Ai ciumă.

Dar măcar mă ia de mâna întinsă de data asta în timp ce se așază cu grijă pe marginea patului.

— Nu fi obraznic! îi spun în timp ce îmi odihnesc fruntea pe umărul lui. Ți-am salvat viața, până la urmă. Ar trebui să fii drăguț cu mine.

— Da, și eu te-am răsplătit pentru acea bunătate aproape omorându-te, așa că ar trebui să vrei să fiu cât mai departe de tine.

Îmi dau ochii peste cap, chiar în timp ce epuizarea amenință să mă înghită.

— Ești mereu așa melodramatic sau doar o scoți la iveală la ocazii speciale?

Expresia șocată de pe fața lui este de neprețuit. Și la fel este și tonul îmbufnat din vocea lui când îmi răspunde:

— Nu cred că să îmi fac griji pentru tine mă face să fiu melodramatic.

— Nu, dar să îți asumi întreaga vină pentru ceea ce este evident că a fost scopul ascuns al Liei este.

Îi dau câteva sărutări pe gât, savurând modul în care nu se poate abține să nu se înfioare la prima atingere a buzelor mele pe pielea lui.

— Așa că liniștește-te nițel, bine? Sunt obosită!

Sprâncenele îi dispar sub părul ciufulit nebunește, și îmi dau seama că este prima dată de când l-am cunoscut când îi văd părul altfel decât perfect.

— Vrei să mă liniștesc? repetă.

— Vreau!

Mă dau mai încolo să îi fac loc pe pat, mușcându-mi obrazul ca să mă împiedic să urlu în timp ce îmi lovesc umărul făcând asta.

— Acum urcă-te!

Bat ușor cu palma patul lângă mine.

Jaxon privește de la fața mea la pat și înapoi, dar nu se mișcă. Ceea ce mă face să oftez și să spun:

— Haide! Știi că vrei s-o faci.

— Vreau o mulțime de lucruri care nu sunt bune pentru tine.

— Ce coincidență! La fel și eu, deși sunt destul de sigură că nu suntem de acord în ceea ce privește ce este bun pentru mine și ce nu este.

Oftează.

— Grace...

— Nu!

Îl întrerup.

— Te rog, Jaxon, n-o face! Nu acum, când sunt prea obosită să mă cert cu tine. Trebuie să îți desenez? Am nevoie să mă ții în brațe.

Și, uite-așa, împotrivirea lui se topește. În loc să mă contrazică, se așază pe perne cu mine și mă înconjoară cu brațele, având grijă să nu îmi deranjeze umărul rănit.

Stăm așa, întinși – în liniște – , pentru câteva minute, și nu mă relaxez cu adevărat până când nu își pune obrazul pe creștetul capului meu și îmi dă sărutări apăsate pe păr.

— Mă bucur că suntem bine!

— Mda.

Râsetul lui este aspru.

— Și eu!

— Nu o spune așa, îi zic. Suntem norocoși.

— Nu arăți a fi așa de norocoasă, în clipa asta.

— Mda, păi nici tu. Dar suntem.

Inspir adânc o dată, expir încet.

— Am putea fi...

Glasul mi se stinge, fiind incapabilă să rostesc cuvintele.

— Morți, ca Lia și Hudson? umple Jaxon golurile pentru mine.

— Mda! Şi nu suntem, aşa că socotesc asta ca fiind o victorie.

Face o pauză o clipă, apoi dă din cap. Oftează.

— Mda, şi eu.

— Flint? întreb după o secundă.

— Doar nu vrei să îmi vorbeşti despre dragonul ăla acum.

— Ştii tu, îl liniştesc eu, plimbându-mi mâna în susul şi în josul braţului lui ca să îl calmez.

— E în viaţă, dacă asta mă întrebi. Şi, momentan, într-o formă mult mai bună decât oricare dintre noi, deşi nu ar trebui.

— A crezut că face ceea ce trebuie.

— Îţi baţi joc de mine?

Jaxon se trage de lângă mine, aruncându-mi o privire neîncrezătoare.

— El şi prietenii lui au încercat să te omoare de mai multe ori, apoi au făcut scamatoria aia din tuneluri, care a înrăutăţit totul, şi tu crezi că el doar încerca să facă ceea ce trebuie?

— Asta făcea, oricât de ciudat sună. Şi, adică, nu sunt încântată de el. Dar mă bucur că nu e mort.

— Da, păi, înseamnă că unul singur dintre noi simte asta, mormăie el în timp ce se întinde înapoi lipit de mine. Ar fi trebuit să îl omor când am avut ocazia.

Îl îmbrăţişez cât de tare îmi permite umărul meu rănit să o fac.

— Cred că avem mâinile pătate cu suficient sânge în clipa asta.

— Vrei să spui că am mâinile pătate cu suficient sânge, nu-i aşa?

— Nu asta am spus, nu-i aşa?

E rândul meu să mă îndepărtez de el, dar doar pentru că vreau să îl privesc în ochi când spun asta.

— Asta nu e din vina ta. Nu este din vina mea. Şi nu este nici din vina lui Flint sau a oricăruia dintre ceilalţi metamorfi. E vina Liei. Ea este cea care a născocit acest plan. Şi ea este cea care a provocat tot ce s-a întâmplat.

Vocea mi se blochează în gât.

— Ți-au spus metamorfii? Despre părinții mei?

— Flint mi-a spus. El și Cole ne-au spus mie și lui Foster totul – inclusiv de ce nu au avut încredere să le spună vrăjitoarelor sau vampirilor ce știau.

— Vampirilor, pentru că au crezut că ați putea conspira cu toții pentru Dumnezeu știe ce motiv, presupun. Dar de ce nu vrăjitoarelor?

— Tu nu ești vrăjitoare, dar rudele tale sunt. Nu au crezut că Foster ar putea vedea mai departe de faptul că ești nepoata lui în privința pericolului pe care îl reprezenta prezența ta aici, la Katmere.

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, păi, sunt destul de sigură că pericolul aici, la Katmere, a fost direcționat *spre* mine, nu *dinspre* mine, mulțumesc foarte mult!

— Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta mai devreme.

Jaxon pare chinuit.

— Plănuiești să îți verifici curând complexul ăla de Dumnezeu pe care îl ai? îi răspund eu sarcastic. Sau ar trebui ca toți să trăim, pur și simplu, cu asta?

— Uau! Ești trează de cincisprezece minute și deja m-ai făcut melodramatic, iar acum m-ai acuzat că am un complex de Dumnezeu.

Ridică din sprâncene.

— Ești sigură că nu ești supărată pe mine?

— Sunt sigură, îi spun, trăgându-i fața spre a mea ca să îl pot săruta.

Tresare puțin când mâna mea îi atinge cicatricea, ca de obicei, și, la naiba, am trecut prin prea multe chestii împreună pentru ca asta să continue să se întâmple. Mă îndepărtez înainte ca buzele noastre măcar să se atingă.

— Ce este?

Pare precaut.

Oftez în timp ce îmi trec degetele peste maxilarul lui.

— Știu că nu am dreptul să îți spun cum să te simți, dar mi-aș dori să te poți vedea așa cum te văd eu. Mi-aș dori să poți vedea cât de frumos ești pentru mine. Cât de dur și puternic, și uluitor ești.

— Grace!

Își întoarce capul și îmi sărută palma.

— Nu trebuie să îmi spui asta. Știu cum arăt.

— Dar tocmai asta e. Nu arăți așa!

Mă întind spre el și îl țin strâns, ignorând durerea care îmi săgetează brațul în timpul mișcării.

— Știu că îți urăști cicatricea pentru că Hudson ți-a făcut-o în timpul unuia dintre cele mai oribile momente din viața ta...

— Te înșeli, mă întrerupe.

Mă holbez la el.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu tot. Nu îmi urăsc cicatricea, mă simt umilit de faptul că am lăsat asta să se întâmple. Nu Hudson mi-a făcut cicatricea asta, ci regina-vampir. Și cele mai oribile momente din viața mea nu au fost când l-am ucis pe Hudson. Au fost când în sfârșit mi-am recăpătat cunoștința pe acel altar și mi-am dat seama că ți-am luat prea mult sânge. Acel moment – și toate momentele de care am avut nevoie ca să te aduc aici? Acelea vor fi *întotdeauna* cele mai îngrozitoare secunde, cele mai *oribile* minute din viața mea.

Sunt atât de multe chestii importante în ceea ce tocmai a spus, încât nici nu știu de unde să încep. Cu excepția...

— Mama ta? Mama ta ți-a făcut asta? șoptesc în timp ce groaza se strecoară în mine.

El ridică din umeri.

— Când l-am omorât pe Hudson, m-am amestecat în planurile ei. Trebuia să fiu pedepsit.

— Sfâșiindu-ți fața?

— E greu să faci o cicatrice unui vampir – ne vindecăm prea repede. Făcând asta, şi asigurându-se că nu mă vindec, mi-a lăsat un semn de slăbiciune pe care toată lumea să îl vadă.

— Dar ai fi putut să o opreşti în tot acel timp. De ce nu ai făcut-o?

— Nu aveam de gând să mă lupt cu mama şi, cu siguranţă, nu aveam de gând să o rănesc mai rău decât o făcusem deja.

Ridică din nou din umeri.

— Pe de altă parte, trebuia să aibă pe cineva pe care să pedepsească pentru ceea ce se întâmplase, cineva pe care să rănească, în aşa fel, încât să se simtă mai bine. Mai bine să fiu eu, decât cineva care nu era în niciun fel responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat.

Nu îmi pot împiedica groaza să îmi apară pe faţă, dar Jaxon doar râde un pic.

— Nu-ţi face griji pentru asta, Grace. E totul în regulă.

— Nu e totul în regulă.

Fac tot ce pot ca să îmi înghit furia care izvorăşte în mine.

— Femeia aia e un monstru. E malefică. E...

— Regina-vampir, umple el golul atunci când nu îndrăznesc să o fac.

— Şi nu există nimic ce vreunul din noi să putem face în legătură cu asta. Dar mulţumesc!

E rândul lui Jaxon să şoptească în timp ce buzele lui îmi ating uşor părul.

— Pentru ce?

Aproape că mi se frânge vocea.

— Pentru că îţi pasă.

Îşi apleacă uşor capul pentru un sărut.

Dar buzele noastre abia dacă au apucat să se atingă înainte să se audă o bătaie în uşă.

— Îmi pare rău să vă întrerup, spune Marise în timp ce bagă capul pe uşă. Dar, acum, că te-ai trezit, vreau să îmi verific pacienta preferată.

Mă uit în jur prin infirmeria goală.

— Singurul pacient, vrei să spui?

— Da, păi, îmi dai mult de lucru. În plus, i-am avut pe Jaxon, şi pe Flint aici pentru cel puţin o zi. Tu doar necesiţi un pic mai multă atenţie, atâta tot.

Rânjeşte la mine.

— Se pare că toată chestia asta cu să fii om pe aici se întoarce împotriva ta.

În străfundurile mele, vocea se trezeşte. Şopteşte că nu ar trebui să mă grăbesc atât de tare să mă numesc om. Ceea ce este de râs, doar că... doar că mă bântuie vorbele Liei despre cât de mult a trebuit să se chinuie să mă găsească şi să mă aducă aici.

Ceea ce mă lasă cu întrebarea de ce sunt atât de specială? Chiar dacă sunt vrăjitoare – şi nu sunt sigură că sunt –, mai sunt o grămadă de vrăjitoare în şcoala asta din care să alegi. Este pentru că sunt cu adevărat perechea lui Jaxon? Şi, dacă sunt, ce anume înseamnă asta? Dar de unde să ştie ea asta? Şi de ce ar conta asta, în orice caz? Ce are de-a face persoana pe care o iubeşte Jaxon cu trezitul lui Hudson din morţi?

Acum, că Lia s-a dus, iar planul ei a fost dejucat, am chiar şi mai multe întrebări decât am avut înainte să moară. Vreau să îl întreb pe Jaxon dacă are vreun răspuns, dar nu este timpul să mă gândesc la asta, nu când Marise îmi arată colţii în timp ce glumeşte:

— Acela nu este singurul lucru care muşcă pe aici.

— După cum am aflat, răspund cu un rânjet.

Îi ia doar câteva minute ca să mă verifice, iar concluzia ei e destul de apropiată de ceea ce mi-a spus deja Alma. O grămadă de tăieturi şi vânătăi pe care se pare că Alma – care este o vrăjitoare vindecătoare – a depus mult efort să le minimizeze. Şi un umăr dislocat pe jumătate vindecat ce va trebui să fie imobilizat pentru vreo două săptămâni.

Mai există mica problemă a transfuziei de sânge, puțin peste doi litri, ceea ce chiar îmi doresc să nu fi menționat în fața lui Jaxon. Dar, una peste alta, am o stare bună de sănătate și probabil că mă voi întoarce în camera mea de cămin peste vreo două zile, dacă semnele vitale rămân stabile.

Sau cel puțin așa spune Marise în timp ce iese din cameră, făcându-ne ușor cu mâna.

— Nu este vina ta! îi spun lui Jaxon în secunda în care asistenta s-a făcut nevăzută.

— Este în totalitate vina mea, răspunde. Aproape te-am secat.

— Doi litri nu înseamnă nici pe departe că m-ai secat.

— E suficient de aproape de a te goli de suficient sânge, încât să mori. Ceea ce înseamnă pentru mine că te-am secat.

Clatină din cap.

— Îmi pare atât de rău, Grace! Pentru că te-am rănit. Pentru părinții tăi. Pentru tot.

— Nu m-ai rănit. M-ai salvat. Alma a spus că m-ai adus aici chiar la timp.

Nu răspunde, doar clatină cumva din cap în timp ce scrâșnește furios din dinți.

— Ți-am *dat* sângele meu, pentru că ai fi murit fără el.

Îi iau fața în palme și îl privesc direct în ochi, ca să poată vedea că vorbesc serios.

— Și adevărul este că nu a fost un sacrificiu. Am fost pe cât de egoistă am putut fi, pentru că, acum, că te-am găsit, nu pot să trăiesc într-o lume în care tu nu exiști.

Pentru câteva secunde, el tot nu spune nimic. Apoi clatină din cap și înjură.

— Ce-ar trebui să spun ca răspuns la asta, Grace?

— Spune că mă crezi. Spune că știi că nu este vina ta. Spune...

— Te iubesc!

O clipă, nici nu mai pot respira, apoi dau drumul, tremurând, unei răsuflări în timp ce lacrimi pe care nici măcar nu încerc să le ascund îmi izvorăsc în ochi.

— Sau ai putea spune asta. Ai putea cu siguranță să îmi spui asta.

— E adevărat! șoptește. Sunt atât de îndrăgostit de tine!

— Bun, pentru că și eu sunt îndrăgostită de tine. Și acum, că planul malefic al Liei s-a încheiat pentru totdeauna, putem să ne comportăm ca doi îndrăgostiți în timp ce nimeni nu încearcă să ne omoare.

Se încordează, privește în altă parte, și frigul de care am crezut că în sfârșit am reușit să scap îmi traversează din nou șira spinării.

— Ce se întâmplă, Jaxon?

— Eu nu...

Glasul i se stinge, și clatină din cap.

— Nu cred că putem face asta, Grace.

La auzul cuvintelor lui, frigul devine și mai rece, transformându-mi trupul în gheață.

— Ce vrei să spui? șoptesc. Tocmai ce-ai spus că mă iubești.

— Chiar te iubesc, răspunde el. Dar, uneori, iubirea nu este suficientă.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

E rândul meu să îmi feresc privirea, rândul meu să mă uit în oricare altă parte, numai la el nu!

— Ba da, știi!

Aștept ca Jaxon să spună mai multe, dar nu o face. Doar stă pe pat, lângă mine, cu un braț trecut în jurul umerilor mei, cu corpul culcușit lângă mine, chiar în timp ce îmi smulge inima din nenorocitul de piept.

— Nu o să fie mereu așa, îi șoptesc până la urmă.

— Aici greșești. *Întotdeauna* va fi așa. Faptul că te iubesc înseamnă că tu mereu vei fi o țintă. Vei fi mereu în pericol.

— Nu despre asta e vorba.

Mă întorc spre el, încâlcindu-mi degetele disperate în puloverul lui în timp ce îi spun:

— Știi asta. Tu ai fost doar o complicație – Lia a spus că m-a vrut pe mine. Ea a spus că totul a fost despre mine. Chiar și metamorfii m-au urmărit pentru că știau că ea voia să mă folosească să...

Îmi întrerup ideea, mai mult decât fericită să nu menționez numele lui Hudson în fața lui Jaxon.

— Doar nu crezi cu adevărat că metamorfii o să lase lucrurile așa, nu? Acum, că Lia s-a dus, poate că nu vor să te ucidă momentan, dar asta nu înseamnă că nu se vor răzgândi prima dată când eu sau familia mea îi vom călca pe nervi. Acum, că știu cât de importantă ești pentru mine, ești expusă unui risc mai mare decât ai fost vreodată.

Poate că teama lui are logică, poate că nu! Dar adevărul este că:

— Nu-mi pasă!

— Mie îmi pasă, Grace!

Privirea îi este închisă, dar nu este goală. Nu de data asta. Îi văd durerea în profunzime, văd că să spună aceste lucruri îl doare la fel de mult cât mă doare pe mine.

E suficient cât să mă facă să îmi ridic mâinile la fața lui și să îi cuprind obrajii cu palmele în timp ce mă holbez în profunzimea acelor ochi care m-au captivat din prima clipă în care i-am văzut.

— Mda, păi, nu ești singurul din această relație, îi spun în timp ce mă aplec în față și îi dau săruturi delicate, disperate, pe frunte, în colțurile gurii, pe buze. Iar asta înseamnă că nu ai dreptul să iei toate deciziile pentru noi.

— Te rog nu face chestia asta și mai dificilă!

Îmi cuprinde mâinile în locul unde încă îi acoperă obrajii, degetele lui împletindu-se cu ale mele și având grijă să nu mă rănească.

— Nu mă pot îndepărta dacă faci să fie dificil.

— Atunci nu te îndepărta! îl implor, gura mea fiind atât de aproape de a lui, încât îi pot simți căldura respirației pe piele.

Atât de aproape, încât văd micile particule argintii ce i se învârtejesc în ochi.

— Nu întoarce spatele la asta – la mine – înainte să apucăm, măcar, să avem o șansă să încercăm.

Își lasă fruntea pe a mea și închide ochii cu un geamăt plin de agonie.

— Nu vreau să te rănesc, Grace.

— Atunci nu o face.

— Nu este așa de simplu...

— Ba da, este. Este fix atât de simplu. Fie vrei să fii cu mine, fie nu vrei.

Râsetul lui este întunecat, torturat.

— Bineînțeles că vreau să fiu cu tine.

— Atunci fii cu mine, Jaxon!

Îmi înfășor mâinile – cu perfuzie cu tot – în jurul lui, și îl țin cât pot de aproape de inima mea chinuită, disperată.

— Fii cu mine! *Iubește-mă!* Lasă-mă să te iubesc!

Pentru câteva secunde, Jaxon nu se mișcă, nu răspunde, nici nu respiră în timp ce disperarea și speranța se luptă în străfundurile mele. Apoi, chiar când sunt pe cale să renunț, inspiră adânc și se cutremură lângă mine.

Apoi mâinile lui sunt pe fața mea și mă sărută de parcă sunt cel mai important lucru din lume.

Îl sărut înapoi în același fel, și nimic nu a fost niciodată atât de bine. Pentru că, în clipa asta, totul este în sfârșit exact așa cum ar trebui să fie.

64

Totul e bine când se termină cu bezele

— TE ROG?

— Nu!

Jaxon se uită la mine de parcă sunt de pe altă planetă.

Mă cuibăresc mai aproape de el şi flutur din gene de parcă sunt o moară drogată.

— Te roooooooooog?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Ai ceva în ochi sau ar trebui să chem asistenta pentru că ai o convulsie?

— Îh! Eşti naşpa!

Îmi încrucişez braţele la piept şi mă prefac că mă bosumflu. Dar după trei zile în care am fost închisă în dormitorul meu, recuperându-mă, nu sunt sigură cât de tare mă prefac, de fapt. Şi chiar dacă ştiu că nu voi fi aici pentru totdeauna, tot e groaznic.

— Te rog, Jaxon? Dacă trebuie să mă mai holbez la pereţii ăştia, o să o iau razna.

Jaxon oftează, dar îmi dau seama că încă deliberează, aşa că îmi încerc norocul.

— Chiar nu putem merge undeva? Doar pentru puțin timp? Poți chiar să mă duci în brațe dacă obosesc prea tare.

Încerc chestia cu *fluturatul genelor* din nou, mai puțin ca o pasăre panicată de data asta, și mai mult ca o *femeie fatală*. Sau cel puțin așa vreau să fie.

— Da, de parcă o să pun botul la asta, spune, pufnind pe nas.

Ceea ce, bine, are dreptate! Nu sunt chiar dornică să mă ducă în brațe nicăieri, mai ales acum, că lucrurile s-au liniștit pe aici. Totuși, plictiseala e reală... și devine din ce în ce mai reală cu fiecare moment.

— Haide, Jaxon! Știu că tu doar urmezi instrucțiunile, pentru că Marise a spus că ar trebui să mă mai odihnesc pentru încă vreo două zile, dar nu plănuiesc să mă înscriu la Iditarod[1]. Doar vreau să mă plimb prin zonă câteva minute. Nu e mare scofală.

Îmi studiază fața pentru un moment și probabil că își dă seama ce m-am hotărât deja – că o să ies cu sau fără el –, pentru că dă din cap fără tragere de inimă. Apoi se ridică în picioare din locul unde am stat întinși pe patul meu în ultimele două ore.

— Crepusculul civil s-a instalat, așa că o să te duc afară pentru puțin timp, spune până la urmă. Dar nu departe de castel. Și trebuie să îmi promiți să îmi spui imediat cum începi să te simți obosită.

— Așa am să fac. Jur!

Entuziasmul curge prin mine și sar de pe pat după el, apoi îmi cam doresc să nu o fi făcut-o, ținând cont de faptul că *totul* mă doare, mai ales umărul recent dislocat. Acum, că l-au pus la loc, e mult mai bine decât era înainte, dar tot mă doare destul de tare. Nu că aș avea de gând să îi spun asta lui Jaxon – pe de-o parte pentru că s-ar putea răzgândi, și pe de altă parte pentru că știu că se învinovățește pentru tot ce s-a întâmplat cu Lia.

[1] Cursă anuală de câini de sanie pe distanțe lungi, desfășurată la începutul lunii martie, în Alaska (n. tr.).

Ceea ce este ridicol, dar Jaxon este exact genul de tip care ține pe umerii săi greutatea lumii și care ia această responsabilitate foarte în serios, chiar dacă nu a cerut asta niciodată. Așa că în niciun caz nu o să îl las să vadă cât de amorțită și chinuită mă simt. Nu când asta înseamnă să îi dau încă un motiv pentru care să se învinovățească.

— Deci ce vrei să faci? întreb, într-un efort de a-l distrage de la faptul că șchiopătez un pic mai mult decât puțin.

Mă urmărește cu ochi mijiți și o expresie care spune că nu îl păcălesc. Dar nu zice nimic altceva, decât:

— Am câteva idei. De ce nu te îmbraci și eu o să dau o fugă să găsesc câteva chestii? O să mă întorc în cincisprezece minute.

— Ne putem întâlni la parter..., încep să spun, dar mă opresc când se uită la mine cu ambele sprâncene ridicate. Saaaaaau ne putem întâlni aici!

— Da, hai să facem asta!

Se apleacă și mă sărută pe buze.

Trebuia să fie rapid, dar nu pot să nu îmi trec brațul bun pe după gâtul lui și să mă lipesc de el în timp ce transform sărutul într-unul mai profund.

Jaxon înlemnește, dar e o schimbare în respirația lui care îmi spune că l-am prins. Câteva secunde mai târziu, își lasă mâinile să alunece în jos, spre șoldurile mele, ca să mă tragă chiar mai aproape. Apoi își trece un colț de-a lungul buzei mele de jos într-o mișcare care știe că îmi face fiecare mușchi din corp să se înmoaie.

Respirația mi se oprește în gât în timp ce mă deschid în fața lui. În timp ce mă lipesc și mai tare. În timp ce mă predau lui Jaxon și exploziei de căldură și fericire, și lumină pe care o declanșează în interiorul meu cu doar un sărut. Doar o atingere. Doar o privire.

Nu știu cât timp ne sărutăm.

Suficient pentru ca respirația mea să devină sacadată.

Suficient pentru ca genunchii să îmi tremure la fiecare atingere a degetelor lui pe șoldul meu.

Mai mult decât suficient ca să mă răzgândesc în privința ieșirii noastre pe afară, acum, că lucrurile au devenit atât de interesante.

Dar, până la urmă, Jaxon se retrage cu un geamăt. Își lasă fruntea pe a mea și doar respirăm pentru o vreme. Apoi se retrage și, o voce care a devenit joasă și mormăitoare, și oh, atât de sexy, spune:

— Îmbracă-te! Mă întorc în câteva minute!

Și apoi, ca de obicei, dispare cât ai clipi.

Îmi ia puțin mai mult să îmi revin. Un minut întreg sau cam așa ceva trece înainte ca pulsul să mi se stabilizeze, iar genunchii slăbiți să pară suficient de puternici ca să mă susțină. În sfârșit, mă adun și încep să mă îmbrac cu straturile peste straturi necesare ca să supraviețuiesc o oră afară, în Alaska. Buzele mă furnică în tot acest timp.

După câte se pare, e un lucru bun că m-am grăbit, pentru că Jaxon s-a întors, deschizându-și singur ușa și intrând înainte ca eu să am măcar ciorapii în picioare. Ca să fiu sinceră, îmbrăcatul durează mult mai mult cu un umăr dislocat, dar totuși... Chiar și dacă aș fi fost complet vindecată, tot mi-ar fi fost imposibil să mă întrec cu viteza lui Jaxon.

Are un rucsac cu el, pe care îl lasă pe jos lângă ușă când mă vede chinuindu-mă să îmi pun șosetele.

— Ia, dă-mi-le mie! spune, îngenunchind în fața mea și punându-mi blând glezna pe coapsa lui.

Și, uite-așa, respirația mi se blochează în gât din nou. Pentru că dacă am învățat un lucru în timpul în care am fost aici, acesta este că Jaxon Vega nu îngenunchează în fața nimănui. Și, totuși, iată-l aici, îngenunchind în fața mea de parcă este cel mai natural lucru din lume!

— Ce-i? întreabă, în timp ce ridică ciorapii pe picioare și peste glezne.

Doar clatin din cap, pentru că ce altceva ar mai fi de spus? Mai ales când vârfurile degetelor lui zăbovesc pe coapsa mea, desenând modele pe pielea mea subit prea sensibilă.

Probabil că par pe cât de fâstâcită mă simt, pentru că el doar rânjește la mine în timp ce pune o a doua șosetă peste prima, înainte să facă același lucru și la celălalt picior.

Clatin din cap și privesc într-o parte înainte să ajung să mă topesc într-o baltă propriu-zisă.

Câteva minute mai târziu, după ce îmi pune și bocancii, Jaxon se ridică în picioare și întinde o mână să mă tragă în sus.

— Te-ai hotărât unde mergem? îl întreb în timp ce ne îndreptăm spre ușă.

Ridică ghiozdanul – ceva ce nu l-am mai văzut să aibă, dacă nu merge la ore – și spune:

— Da!

Aștept ca el să elaboreze, dar acesta este Jaxon. El aproape niciodată nu împărtășește mai mult decât trebuie să facă. Și totuși, în timp ce îmi aruncă un rânjet viclean, mă trezesc că nu mă deranjează prea mult. Dacă Jaxon vrea să mă surprindă, cine sunt eu să refuz? Mai ales când surprizele lui sunt, în general, atât, atât de bune!

Mergem ținându-ne de mână pe coridoare și coborâm trei etaje spre ușa de la intrare. Aproape toți ceilalți sunt la ultima oră a zilei – și Jaxon ar trebui să fie, dar chiulește –, așa că zonele comune sunt aproape pustii. Ceea ce mie îmi convine. Încă nu sunt pregătită să fac față celor mai mulți dintre ei, după tot ce s-a întâmplat.

— Te simți bine? întreabă Jaxon în timp ce ieșim afară în frig și mai coborâm niște trepte.

Ceea ce e grozav. Adică, nu e ca și cum fiecare mușchi din trup mă doare sau ceva...

Totuși, dau din cap, și pentru că nu vreau ca el să știe că sufăr, dar și pentru că frigul mușcător mă ia prin surprindere. Ceea ce

sună ridicol – asta este Alaska; știu exact cât de frig este afară. Dar tot este un șoc pentru organismul meu de fiecare dată.

Probabil că nu ascund asta atât de bine pe cât am sperat, pentru că Jaxon aruncă o privire spre fața mea și spune:

— Am putea intra înapoi.

— Nu! Vreau să fac ceva cu tine! Doar noi doi!

Ochii i se măresc la auzul cuvintelor mele, și privirea precaută din ei dispare. Pentru o secundă, doar o secundă, reușesc să îl văd pe adevăratul Jaxon – un pic ciudat, un pic vulnerabil, foarte îndrăgostit de mine – și îmi taie respirația încă o dată. Pentru că simt toate astea și încă atât de multe în plus atunci când sunt în preajma lui.

— Atunci să mergem!

Ne îndreptăm în direcția opusă celei în care am mers prin curte în prima zi. În loc să trecem pe lângă cabanele cu sălile de clasă, ne îndreptăm peste zăpada neatinsă spre pădurea care acoperă mare parte din terenul școlii.

Mergem încet, pe de-o parte pentru că frigul nu este atât de rece de îndată ce încep să mă mișc, și pe de altă parte pentru că mersul prin zăpadă chiar nu este ușor, mai ales când ai fost ruptă cu bătaia cu mai puțin de o săptămână în urmă. Până la urmă totuși ajungem la un luminiș în pădure. Nu e foarte mare – poate de dimensiunea camerei de cămin a mea și a lui Macy –, dar sunt câteva băncuțe într-o parte.

Jaxon lasă ghiozdanul pe una dintre băncuțe și scoate un termos mare și negru. Scoate ceașca de deasupra, apoi îl desface și toarnă ceva în ea, apoi mi-o înmânează cu un rânjet.

— Ciocolată caldă? exclam încântată.

— Da, păi, mă gândesc că ai vrea să renunți la ceai pentru o vreme.

Râd.

— Ai un argument bun.

Încep să iau o înghiţitură, dar Jaxon mă opreşte. Apoi bagă mâna în ghiozdan şi scoate o pungă mică de bezele.

— Nu ştiu multe despre băutul ciocolatei calde, dar ştiu că, de regulă, necesită bezele.

Scoate câteva pătrăţele delicioase, care par făcute în casă, şi le împrăştie în ceaşca mea.

Şi jur că inima aproape îmi explodează, chiar aici, în mijlocul copacilor, pe măsură ce întunericul coboară încet asupra noastră. Deoarece chiar şi după toate chestiile prin care am trecut, încă sunt dată pe spate de felul în care Jaxon se gândeşte mereu la mine. Şi la ce mi-ar plăcea sau ce mă face să mă simt bine, sau ce m-ar face fericită. Şi mereu, mereu are dreptate.

Iau o înghiţitură mare din băutură şi nu sunt surprinsă deloc că este cea mai bună ciocolată caldă pe care am băut-o vreodată.

— Deci pe cine ai vrăjit să facă asta pentru tine? întreb, privindu-l peste marginea ceştii mele.

Îmi aruncă o privire inexpresivă.

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Dar e o urmă de amuzament în profunzimea ochilor lui care îi contrazice cuvintele şi mă face să râd.

— Ei bine, oricine o fi, te rog spune-i că e foarte bună!

Rânjeşte puţin arogant.

— O să fac asta!

Iau încă o înghiţitură, apoi întind ceaşca spre el.

— Vrei?

— Mersi, dar nu prea e genul meu.

Acum rânjeşte de-a dreptul.

— Ah, da!

Ceea ce face ca un milion de întrebări pe care le-am acumulat în ultimele zile să îmi revină brusc în minte.

— Cum funcţionează asta, oricum?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Cum funcţionează ce?

— Te-am văzut bând ceai, dar nu bei ciocolată caldă. Ai mâncat o căpşună la petrecere, dar nu te-am văzut niciodată mâncând nimic altceva. Cu excepţia...

Mă opresc, roşind.

— Cu excepţia sângelui tău? întreabă el, arcuind o sprânceană.

— Păi, da.

— Vampirii beau apă, exact ca orice alt mamifer de pe planetă, iar ceaiul este, practic, apă fierbinte. Începi să adaugi lapte şi ciocolată, şi e o altă poveste.

— Ah, da.

Asta are logică.

— Şi căpşuna?

— Da, aia a fost doar ca să mă dau în spectacol. M-a durut stomacul pentru tot restul serii.

E rândul lui să pară jenat.

— Serios? Atunci de ce ai făcut-o?

— Sincer?

Clatină din cap, ferindu-şi privirea.

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Nu este răspunsul pe care îl aşteptam, dar, privindu-l, este evident că spune adevărul. Astfel că o las aşa. Şi, în schimb, spun:

— Încă o întrebare.

— Chestia cu sângele?

Pare şi precaut, şi amuzat.

— Evident, chestia cu sângele! Şi chestia cu *ieşitul atunci când e lumină afară*. Am crezut că vampirii puteau să stea afară numai pe întuneric.

Pare să se simtă inconfortabil pentru un minut, dar apoi îşi îndreaptă umerii şi spune:

— Depinde.

— De ce?

— De ce tip de sânge beau. Aici, la şcoală, Foster serveşte sânge de animale. Dacă bem numai asta, putem fi afară în lumina

soarelui. Dacă alegem să... suplimentăm cu sânge uman totuşi, atunci trebuie să aşteptăm până este întuneric.

Mă gândesc la comentariul lui din camera mea, despre cum am putea ieşi afară, de vreme ce crepusculul civil s-a instalat.

— Deci când am ajuns aici, te-am văzut afară pentru că beai doar sânge de animale. Dar acum...

Mă îmbujorez şi e rândul meu să îmi feresc privirea. Nu neapărat pentru că sunt jenată de ceea ce eu şi Jaxon facem, ci pentru că pare atât de intim să vorbim despre faptul că el...

— Adică, acum, că ţi-am băut sângele în mod regulat?

Şi îmbujorarea devine şi mai rea.

— Mda.

— Da! Am băut din tine. Şi din Cole. Apoi din nou din tine în tuneluri. Aşa că... niciun pic de lumină pentru mine.

— Pentru cât timp? întreb, pentru că au trecut câteva zile de la tuneluri, şi el cu siguranţă nu a mai băut din mine de atunci – chiar dacă mi-am cam dorit să o facă.

Dar, din câte se pare, faptul că aproape am murit din cauza pierderii de sânge l-a făcut mai puţin decât dornic să îşi înfigă colţii în gâtul meu prea curând.

— Până când valul hormonal care apare în urma metabolizării sângelui uman dispare. Când par nedumerită, continuă: E ca la oameni, cu insulina. Când mănânci alimente bogate în carbohidraţi, nivelul insulinei creşte şi durează până revine la normal. Când beau sânge uman, corpul meu secretă un hormon care face să îmi fie imposibil să stau în lumina soarelui. Durează cam o săptămână pentru ca toate urmele acelui hormon să dispară. Sângele de animale nu declanşează acelaşi hormon.

Număr zilele în minte.

— Au trecut şase zile de la tuneluri. Deci de mâine ar trebui să poţi ieşi în lumina soarelui din nou.

Ridică din umeri.

— Probabil poimâine, ca să fim siguri. Şi asta dacă nu...

— Dacă nu mă muşti iar.

Un val subit de căldură mă străbate.

Acum el este cel care pare jenat.

— Ceva de genul ăsta, da.

— Ceva de genul ăsta?

Îmi pun ceaşca pe bancă şi îmi trec braţul bun în jurul taliei lui.

— Sau fix aşa?

Priveşte în jos spre mine, cu ochii întunecaţi şi doar puţin periculos.

— Exact aşa, murmură el.

Şi ştiu – dacă nu aş fi fost acoperită din cap până-n picioare cu grămezi de haine, că ar putea foarte bine să mă muşte acum. Ideea îmi dă un fior pe care nici nu încerc să îl ascund, prefăcându-mă.

— Nu te mai uita aşa la mine! mă avertizează Jaxon. Sau o să te duc înapoi în cameră şi nu o să mai facem ce te-am adus aici să facem!

Nu o să mint. Să mergem înapoi în camera mea dintr-odată sună destul de bine. Doar că...

— De ce suntem aici?

— Pentru ce altceva?

Bagă mâna în ghiozdan şi scoate un morcov lung, subţire, şi o pălărie.

— Ca să facem un om de zăpadă.

— Un om de zăpadă? icnesc. Pe bune?

— Flint nu este singurul care ştie să se joace în zăpadă pe aici.

Faţa îi rămâne relativ inexpresivă, dar e ceva în cuvintele lui ce mă face să mă întreb tot felul de chestii. Inclusiv dacă Jaxon ar putea fi gelos... ceea ce pare absurd, ţinând cont de faptul că Flint a încercat să mă omoare cu trei ocazii diferite. Nu prea multe chestii care să inspire gelozie.

— Ei bine, vii? întreabă Jaxon în timp ce se apleacă și începe să adune zăpadă într-o minge uriașă. Sau doar o să te uiți?

— E o priveliște bună, îi spun, admirându-i fățiș fundul foarte mișto, care este acoperit în mult mai puține straturi decât este al meu, momentan. Dar o să te ajut.

Doar dă ochii peste cap la mine. Apoi dă puțin din fund, ceea ce mă face să râd. Tare.

Nu trece mult până când ne tăvălim amândoi pe jos de râs în timp ce ne holbăm la cel mai strâmb om de zăpadă din lume. Ceea ce are logică pentru mine, pentru că eu sunt o fată din San Diego. Dar Jaxon a locuit în Alaska ani la rând. Cu siguranță a mai făcut un om de zăpadă până acum.

Dau să îl întreb, dar e ceva în modul în care se holbează la omul nostru de zăpadă care mă face să îmi țin gura. La urma urmelor, poate că Jaxon nu a avut prea mult timp pentru joacă în viața lui – chiar și când nu a fost primul la rând în succesiunea la tron.

Gândul mă face să mă întristez în timp ce el se uită în jur după pietre pe care să le folosească pe post de ochi pentru omul de zăpadă. A trecut prin atâtea în viața lui! Mă uimește cum a putut să treacă prin toate astea și totuși să le depășească acest băiat care simte atât de multe. Căruia îi pasă atât de mult. Și care e dispus să încerce să se joace pentru mine.

Mă face să mă simt umilă, și chiar să sufăr pentru el.

Suferință care doar se accentuează în timp ce îmi amintesc întrebarea care m-a sâcâit din momentul în care m-am trezit la infirmerie, acum trei zile.

— Jaxon?

— Da?

Probabil că ceva din vocea mea îl avertizează pentru că zâmbetul lui se transformă în îngrijorare.

— Ce s-a întâmplat?

— Am tot vrut să te întreb...

Inspir adânc şi dau drumul întrebării pe care am încercat atât de tare să o ignor.

— Unde s-a dus Hudson? Adică, am văzut-o amândoi pe Lia murind. Dar unde s-a dus fumul negru? A murit odată cu ea? Sau...

Nu termin, pentru că gândul este prea oribil.

Dar Jaxon nu a fost niciodată genul care să îndulcească lucrurile – sau care să le evite. Faţa lui devine sumbră când răspunde:

— Nu mi-am dat seama încă. Dar o să o fac. Pentru că nici nu se pune problema să risc ca Hudson să fie eliberat în lume pentru a doua oară.

Este o asemenea vehemenţă în tonul lui, încât mă doare să o aud, mai ales ştiind cât de mult a suferit deja din cauza fratelui său. Urăsc că a trebuit să treacă prin atât de multe, urăsc chiar şi mai mult faptul că ameninţarea ca Hudson să se întoarcă probabil va atârna mereu asupra noastră.

Până la urmă, e greu să te relaxezi când un ucigaş sociopat are o problemă cu tine... şi cu restul lumii.

Jaxon, evident, face faţă mai bine fricii decât mine – sau poate doar a avut mai mult timp în care să trăiască cu ameninţarea. Orice o fi, e capabil să îmi arate un zâmbet adevărat în timp ce imaginează o faţă din pietre omului de zăpadă şi îi pune morcovul pe care l-a adus pe post de nas.

— Haide! spune. Tu pui piesa de rezistenţă.

Îmi înmânează pălăria.

E prima dată când mă uit cu adevărat la el şi, când o fac, mă face să râd. Şi râd. Şi râd.

Pentru că, poate, nu am fost ridicolă mai devreme. Poate că Jaxon chiar e gelos pe Flint.

Jaxon doar clatină din cap spre mine.

— Ai de gând să îi pui pălăria sau nu? întreabă.

— Oh, o să îi pun pălăria.

Păşesc înainte şi fac fix asta, chiar înainte să mă dau înapoi în locul în care stă Jaxon ca să îl putem admira amândoi.

— Ce zici? mă întreabă Jaxon după o clipă.

Şi chiar dacă sună de parcă e gata să facă o glumă, simt un strop de vulnerabilitate în vocea lui. O mică, mititică nevoie de aprobare din partea mea, pe care nu aş fi anticipat-o niciodată.

Aşa că mă întorc şi privesc la omul nostru de zăpadă amărât, strâmb, înclinat într-o parte, şi, în ciuda frigului, aproape că mă topesc din nou. Pentru că, din punctul meu de vedere, arată perfect. Absolut perfect.

Nu spun asta, totuşi. Nu pot să o fac fără să îi dezvălui lui Jaxon că văd mai multe decât mi-am imaginat vreodată. Aşa că, în schimb, îi spun singurul adevăr pe care i-l pot spune.

— Pălăria de vampir este o alegere foarte bună.

Râjnetul lui este uriaş.

— Da, aşa m-am gândit şi eu.

Se întinde spre mâna mea în exact acelaşi moment în care mă întind eu după mâna lui. Şi e o senzaţie plăcută. Mai mult decât plăcută.

E senzaţia potrivită.

Pentru prima dată, mă gândesc la ceea ce a spus Lia înainte să moară, cum că eu sunt perechea lui Jaxon. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar, în timp ce mă trage mai aproape şi căldura lui începe să se împrăştie uşor prin mine, nu pot să nu mă gândesc că, poate, ar trebui să aflu.

65

De ce nu poate avea o fată un final de genul „fericiți până la adânci bătrâneți"?

PATRU ZILE MAI TÂRZIU, ÎNCEP IAR ORELE – PE BUNE, DE data asta, cu tot cu teme la Literatură britanică, o lucrare de cercetare pe tema cauzelor Proceselor vrăjitoarelor din Salem şi prima mea şedinţă de consiliere cu doamna doctor Wainwright. În plus, chiar recuperez ceea ce am ratat când un vampir psihopat a încercat să mă omoare. Ceea ce pare puţin nedrept, dacă mă întrebi pe mine, dar cine sunt eu să mă plâng când am ocazia să îmi petrec fiecare dimineaţă, fiecare pauză de prânz şi aproape fiecare seară cu Jaxon, care face o treabă admirabilă să trăiască clipa şi să nu se gândească la probleme?

Suntem împreună chiar acum, de fapt, luând micul dejun la cantină şi glumind în legătură cu ultima întâlnire eşuată a lui Luca – ceea ce, chiar şi eu trebuie să recunosc, e bizar.

Mănânc Pop-Tart-uri cu zahăr brun – Macy a luat ultimul pachet din cele cu cireşe, pentru că e aşa de răutăcioasă –, iar Jaxon şi restul Ordinului îşi beau raţiile de dimineaţă de sânge de elan oferite de şcoală din pahare opace. Din câte se pare,

asta e treaba cu toate acele răcitoare de băuturi portocalii – pentru a-i hrăni pe vampiri.

Cam tot nu a reușit să își facă curaj să ni se alăture, dar Macy are speranțe mari ca el să se obișnuiască, până la urmă. Eu nu sunt atât de sigură – reputația lui Jaxon a devenit și mai intimidantă de când s-a răspândit ceea ce s-a întâmplat cu Lia, și aproape toată lumea îi acordă chiar și mai mult spațiu decât de obicei. Îi spun că toți s-ar relaxa puțin dacă el ar zâmbi mai mult, dar până acum nu mi-a urmat sfatul. Cred că e convins că, cu cât sunt mai speriați, cu atât sunt mai în siguranță.

Nu sunt neapărat de acord cu el, dar trebuie să recunosc că lucrurile au fost șocant de liniștite în ultima vreme. Nimeni nu a încercat să mă otrăvească sau să mă transforme într-un sacrificiu uman în ultimele nouăzeci și șase de ore. Este cu siguranță un record, unul de care sunt mai mult decât fericită să mă bucur cât de mult posibil.

Clopoțelul de avertizare sună în timp ce iau ultima gură de ceai și privesc în sus, spre Jaxon, pe care îl găsesc holbându-se la mine cu un (foarte) firav zâmbet pe buze.

— Care-i treaba? întreb în timp ce îmi iau ambalajul de Pop-Tart și cana.

— Doar mă uitam la tine.

Se apleacă și îmi dă un sărut în colțul gurii.

— Mă întrebam la ce te gândești.

— La tine, răspund. Ca de obicei.

Rafael se preface că îi vine să verse.

— Fără supărare, dar ați putea voi doi să încercați să vă abțineți să ne faceți pe noi, ceilalți, să intrăm în comă diabetică?

— Vampirii nu metabolizează zahărul așa cum o fac oamenii normali, îl informez cu un rânjet. Așadar, fără comă diabetică.

— Acum uite ce-ai făcut, intervine Mekhi. Ai creat un monstru cercetător. E obsedată.

— Sunt destul de sigur că bibliotecara este cea care a făcut asta, răspunde Jaxon sec. În fiecare zi, Amka are încă cel puțin cinci cărți noi pe care Grace să le împrumute.

— Hei, dacă o să trăiesc cu vampiri, trebuie să știu cât mai multe despre ei, le spun în timp ce mă ridic și îmi împing scaunul la locul lui. E destul de normal să vrei să înveți chestii despre lucrurile care te înconjoară

— Știi ce altceva mai este normal? întreabă Jaxon în timp ce se apleacă în așa fel, încât buzele lui sunt doar la câțiva centimetri de ale mele.

— Am o idee destul de bună, răspund, ridicându-mi fața spre a lui ca buzele noastre să se poată atinge.

— Uită-te la noi! șoptesc lipită de gura lui câteva secunde mai târziu. Fiind normali.

Îmi zgârie ușor buza de jos cu un colț și îmi aruncă o privire sexy care mă topește complet.

— Aproape normal!

— Mă mulțumesc și cu asta.

Rânjește.

— Da, și eu!

Se apropie pentru un alt sărut, unul care mă amețește și îmi face genunchii să tremure, și nu pot să nu mă topesc lipindu-mă de el. Niciodată nu mi-au plăcut prea mult manifestările publice ale afecțiunii, dar Jaxon mă face să încalc toate regulile, și sunt destul de sigură că și eu fac același lucru pentru el. Mai ales dacă Lia are dreptate și chiar suntem parteneri pe viață.

Nu că i-aș fi spus asta deja. Adică, băiatul deja este îngrozit de toată chestia asta cu relația. Dacă aș pronunța un cuvânt precum „pereche" – ceva ce Macy a petrecut un timp îndelungat ca să mi-l explice acum câteva zile –, sunt destul de sigură că acel cutremur pe care Jaxon l-ar genera ar dărâma școala.

E rândul lui Mekhi să se plângă sarcastic de cât de tare s-a săturat să întârzie la ore pentru că *unii oameni* nu își pot ține buzele

pentru ei. Jaxon îi arată degetul mijlociu, dar cuvintele trebuie să își facă efectul, pentru că se îndepărtează de mine și se întinde după ghiozdanul meu.

— Haide! O să te conduc la oră!

— Nu trebuie să faci asta.

Privesc spre ceas.

— O să întârzii la Fizică.

Îmi aruncă o privire de genul *hai, mai lasă-mă.*

— Cumva, sunt sigur că vor supraviețui fără mine cinci minute.

Nu sunt chiar așa de sigură de asta, dar știu destule despre Jaxon – și maxilarul subit încleștat, încăpățânat – ca să îmi dau seama când să mă contrazic cu el și când să o las așa. În plus, să îi permit să mă conducă la ore vine cu un avantaj suplimentar. Cu el alături de mine, nimeni nu o să se ciocnească de umărul meu încă dureros sau oricare altă rană pe are o am.

E o situație dublu-avantajoasă.

Cel puțin până când trecem pe lângă un mic grup de dragoni, în drumul nostru spre ieșirea din cantină. Jaxon îi ignoră, și încerc să fac și eu la fel, dar Flint este chiar în mijlocul lor. Și încearcă să îmi prindă privirea.

Vreau să îl ignor, chiar vreau. Dar, așa cum i-am spus lui Jaxon zilele trecute, există o parte din mine care înțelege de ce a făcut ce a făcut. Adică, nu sunt pregătită să încep să frig bezele cu el din nou, dar nici nu îl pot urî.

Și nu îl pot ignora.

În schimb, îmi las privirea să o întâlnească pe a lui pentru câteva secunde. Ochii i se măresc și îmi arată acel zâmbet care m-a făcut să râd încă din prima mea zi la Katmere. Nu râd de data asta, dar surâd doar un pic în timp ce trec pe lângă el. Și, pentru moment, e destul.

Mă cam aștept ca Jaxon să spună ceva în legătură cu ceea ce tocmai s-a întâmplat în timp ce ne croim drum pe coridoare,

dar nu spune un cuvânt. Bănuiesc că nu sunt singura care începe să învețe să facă compromisuri. Îi strâng mâna doar un pic mai tare într-o mulțumire tăcută, iar el doar scutură cumva din cap în semn de răspuns.

Totul pare foarte real și foarte potrivit.

Știu că Jaxon încă își face griji – și va continua să își facă griji – că faptul că este cu mine mă transformă în țintă. Și există o parte din mine care știe că are dreptate. Că nu voi fi niciodată în siguranță dacă suntem împreună.

Dar, indiferent ce crede el, nu este treaba lui Jaxon să mă protejeze. Am știut din prima zi că el nu e menit să fie eroul din povestea mea. Și sunt mai mult decât împăcată cu asta.

Pentru că el zâmbește acum așa cum nu a mai făcut-o niciodată. Râde. Și, uneori, chiar îmi spune un banc foarte prost sau două. O să mă mulțumesc cu asta mai degrabă decât cu siguranța, în orice zi, mai ales atât timp cât siguranța îți poate fi luată în orice moment.

Ceea ce îmi reamintește...

— Hei, nu mi-ai spus niciodată poanta bancului prost de zilele trecute.

Ne oprim la câțiva pași de sala mea de clasă, parțial ca să profităm de coridorul acum aproape pustiu și parțial în încercarea de a nu-i scoate din minți din nou pe colegii mei de la Literatură britanică.

— Ce glumă? întreabă, confuz.

— Știi tu. Cea cu piratul. Mai ții minte? Ce a spus piratul când a împlinit optzeci de ani?

— Ah, da!

Jaxon râde.

— Spune...

Nu apuc niciodată să aud poanta. O străfulgerare peste umărul lui Jaxon îmi atrage atenția. E urmată imediat de un nor de fum negru, nociv și foarte cunoscut. Încep să mă dau împleticit

în spate, să îl trag pe Jaxon după mine. Dar e prea târziu. Pentru că, atunci când fumul dispare, cineva care nu poate fi decât Hudson Vega stă acolo cu o sabie în mână – ţintind direct spre capul lui Jaxon.

Groaza trebuie să mi se citească pe faţă, pentru că Jaxon începe să se întoarcă să privească peste umăr. Dar sabia deja se mişcă. Nu are timp nici să vadă ameninţarea, darămite să reacţioneze la ea.

Îngrozită, îl apuc de mâini şi îl trag spre mine. Dar chiar în timp ce cade în faţă, ştiu că nu o să funcţioneze. Încă este în calea sabiei. Pentru un moment, doar un moment, îmi amintesc cum arătam amândoi aseară, când eram întinşi pe patul lui. El era aplecat deasupra mea, stând într-un cot. Zâmbet leneş, ochi ameţiţi de dorinţă.

Părul îi căzuse pe faţă şi m-am întins să îl dau pe spate ca să îi văd ochii... şi, pentru prima dată, în timp ce mâna mea i-a mângâiat obrazul cu cicatrice, el nu a tresărit. Zâmbetul nu i-a pierit şi nu şi-a băgat capul la cutie. Nu s-a întors. În schimb, a stat fix acolo cu mine. Trăind clipa.

Relaxat.

Fericit.

Întreg.

Şi acum îmi dau seama. Jaxon nu a fost niciodată menit să fie eroul poveştii mele... pentru că eu am fost menită să fiu eroina poveştii lui.

Aşa că, până la urmă, fac singurul lucru pe care îl pot face. Mă încolăcesc în jurul lui şi ne răsucesc, în aşa fel, încât spatele meu să fie îndreptat spre sabie. Şi apoi închid ochii şi aştept lovitura care întotdeauna am ştiut că va veni.

Ea a continuat să existe
– Jaxon –

– CÂND DRACU' O SĂ SE SCHIMBE ÎNAPOI, FOSTER?

— Nu ştiu...

— Nu-mi spune asta din nou. Nu-mi spune că nu ştii, fir-ar al dracului!

Mă întorc spre bibliotecară şi spre profesorul de Biologia creaturilor antice, care stau în faţa biroului directorului, şi cer să ştiu:

— N-ar trebui să puteţi afla ce mama dracului se întâmplă aici? Care dracului mai e rostul de a vă pune pe voi la conducerea şcolii daca niciunul nu poate răspunde la o nenorocită de întrebare simplă?

— *Nu* este o întrebare simplă, Jaxon.

Directorul îşi ciupeşte baza nasului între degetul mare şi arătător.

— Ba sigur că este! Într-o clipă, Grace era în braţele mele, blocând atacul lui Hudson...

Gâtlejul mi se usucă la amintirea acelor momente nebuneşti, frenetice. La felul în care a încercat să mă tragă de acolo, şi, când asta nu a funcţionat, cum s-a aruncat între...

Întrerup gândul înainte să mă deturneze pe mine, şi întreaga conversaţie odată cu el. Pentru că dacă mă gândesc la asta acum, dacă mă gândesc la ce a făcut ea... pământul de sub tălpile mele

începe să tremure, și la dracu', pur și simplu la dracu'! Singurul lucru care mă oprește să dărâm întreaga nenorocită de școală este faptul că știu că s-ar putea să o rănesc pe Grace în acest timp.

Inspir adânc înainte să continui.

— Într-un minut, era acolo. Iar acum Grace... Grace este...

Nu pot să o spun. Nu pot să spun că s-a dus, pentru că, dacă o spun cu voce tare, nu îmi mai pot retrage cuvintele.

Dacă o spun cu voce tare, atunci este adevărat.

— Era acolo, Foster! repet. Caldă, vie, *Grace*. Era chiar acolo. Și apoi a fost...

Pământul tremură din nou și, de data asta, nici nu încerc să controlez situația.

În schimb, mă duc în colțul camerei, unde se află ce a mai rămas din Grace - Grace a mea.

— De ce nu se poate transforma, pur și simplu, înapoi? întreb pentru ceea ce îmi pare a fi a mia oară. De ce nu o poți face să se transforme înapoi?

— Știu că este greu pentru tine, Jaxon!

Doctorul Veracruz vorbește pentru prima dată.

— Și pentru noi este greu. Dar nu am mai văzut așa ceva de mie de ani. O să ne ia ceva să ne dăm seama ce a mers prost.

— Ați avut patru zile! Patru zile! Și nu îmi puteți spune nimic altceva în afară de asta! Cum ar trebui să ajung la ea dacă voi nici nu puteți să îmi spuneți ce e în neregulă?

— Cred că va trebui să accepți că nu poți ajunge la ea, spune Foster și, pentru prima dată, îmi dau seama că arată și sună aproape la fel de rău ca și mine. Cred că va trebui să acceptăm faptul că ea nu se va întoarce până când nu va vrea să o facă.

— Nu cred asta, îi spun, cu vocea răgușită și mâinile încleștate în pumni într-un efort de a nu o lua razna de tot. Grace nu m-ar părăsi așa, de bunăvoie. Nu m-ar părăsi.

— Tot ce am citit în ultimele patru zile spune că ar trebui să se poată transforma înapoi de una singură, îmi zice Amka. Ceea ce înseamnă că doar două lucruri sunt posibile.

— Să nu cumva! o avertizez.

— Jaxon...

— Vorbesc serios, Foster! Să nu te pună dracu' să o spui! Grace nu e moartă. Nu poate fi moartă.

Pentru că o să rup lumea în două dacă este.

În niciun caz nu o să mă pot abține să nu rad școala asta de pe fața Pământului. Și, dacă Hudson o are, cumva... Dacă îi face rău... Doar gândul la ceea ce este el capabil să facă – și la lucrurile prin care ar putea trece ea acum din cauza asta – îmi trimite un junghi de teroare pe șira spinării și îmi întoarce stomacul pe dos. Dacă a rănit-o în vreun fel, o să îl găsesc! Și atunci o să îi dau foc, doar ca să îl privesc cum arde.

— Nu este moartă, le spun din nou în timp ce mă holbez la fața ei frumoasă.

Ochii îi sunt închiși exact la fel cum au fost în acea ultimă secundă pe coridor, dar asta nu contează. Nu trebuie să îi văd ochii ca să știu ce simte pentru mine – e scris peste tot pe fața ei. Mă iubește aproape la fel de mult pe cât o iubesc eu pe ea.

— Dacă nu este moartă, și sunt de acord cu tine că nu este, spune doctorul Veracruz, atunci singura opțiune posibilă este că *alege* să nu se întoarcă.

— Nu știi asta! Ar putea fi prinsă...

— Ba știm asta! îmi reamintește Amka ferm. Garguiele nu pot fi prinse în capcana formelor lor de piatră. Dacă nu se schimbă înapoi în oameni este pentru că nu vor să o facă.

— Nu e adevărat! Hudson îi face ceva. El e...

— Jaxon!

Vocea lui Foster îmi străpunge negările.

— Chiar crezi că Grace s-ar transforma înapoi dacă ar crede că ar aduce cu sine o amenințare pentru Katmere?

Directorul mă fixează cu privirea, ochii lui fiind cumva deopotrivă solemni și neînfricați, iar eu îmi doresc ca el să nu îmi spună ce gândește – ce gândim amândoi.

— Sau pentru tine?

Durerea mă sfâșie, mă distruge. Eviscerându-mă pe loc. Abia pot gândi, abia pot respira, sunt în agonie pentru că știu că are dreptate. Știu că Grace ar putea foarte bine să sufere în clipa asta – ca să mă salveze pe mine.

I-am spus despre Hudson, i-am spus despre mama. Știe cât de tare m-a afectat uciderea lui. Dacă întoarcerea ei înseamnă să îl aducă pe Hudson cu ea, dacă înseamnă că va trebui să îl omor din nou pe fratele meu, în niciun caz Grace nu ar face-o. În niciun caz nu m-ar lăsa să mă confrunt cu asta.

— Mă salvează, nu-i așa? șoptesc atât de încet, încât abia mă aud singur.

Foster însă aude și pune o mână pe umărul meu.

— Cred că s-ar putea să o facă.

Nu există niciun „s-ar putea" în chestia asta. Pentru că Grace mă iubește. Deja m-a salvat o dată. Nu am nici cea mai vagă îndoială că va sta blocată în piatră cât va fi nevoie să o facă. Va sta blocată în piatră atât timp cât va fi nevoie ca să îi știe în siguranță pe toți cei la care ține aici, la Katmere.

Și va rămâne blocată în piatră pentru totdeauna, dacă înseamnă să mă salveze din nou.

Inima începe să îmi bată nebunește când îmi dau seama de asta. Mâinile îmi tremură, respirația mi se întretaie și e nevoie de fiecare dram de putere pe care îl am ca să rămân în picioare.

Nu o pot lăsa să facă așa ceva. Abia am rezistat patru zile fără Grace. În niciun caz nu pot să rezist o eternitate fără ea.

Pentru o clipă, doar o clipă, îmi dau voie să îmi amintesc toate micile lucruri pe care le iubesc la ea. Și ignor faptul că fiecare amintire mă distruge încă un pic.

Felul în care privirea ei se îmblânzește când mă atinge.

Felul în care aceiași ochi se mijesc atunci când urmează să îmi spună că mint de îngheață apele.

Felul în care râde când îmi spune bancuri groaznice.

Cum tai Imperiul Roman?

Cu o pereche de foarfece.[1]

Asta a fost una proastă. La dracu'! Toate erau proaste, dar asta nu a contat când a chicotit la mine, atât de mândră de ea.

Futu-i, mi-e dor de ea!

Îmi e dor de mirosul ei de prăjitură și căpșune.

Îmi e dor de moliciunea ei, de felul în care trupul ei incredibil de mișto se mulează atât de bine pe al meu.

Îmi e dor de cârlionții ei.

De data asta când mă întind, nu o fac ca să îi mângâi părul. O fac ca să îi cuprind în palmă obrazul rece ca piatra, așa cum mi l-a cuprins ea mereu pe al meu.

Și îi spun lui Foster ceva ce sper cu disperare să audă și Grace.

— O să găsesc o cale să o separ de Hudson. Și o să îl închid sau o să îl omor, sau o să fac orice o să fie nevoie ca să mă asigur că el nu o să mai reprezinte o amenințare pentru nimeni, niciodată.

— Asta s-ar putea să nu fie de ajuns, Jaxon, intervine Amka. Ea ar putea alege...

— O să fie suficient, le spun.

Pentru că mă iubește. Pentru că știe că nu pot să mai rezist mult fără ea.

Mă aplec înainte, îmi apăs fruntea de a ei pentru o secundă, două, și șoptesc:

— O să găsesc o cale să îl opresc, Grace! Jur! Și apoi o să te întorci la mine. Pentru că am nevoie de tine. Am nevoie să te întorci acasă, la mine.

Închid ochii și îmi reprim tot ce mai vreau să spun. Pentru că nu contează. Nimic nu contează fără Grace.

[1] Joc de cuvinte intraductibil în limba română, bazat pe asemănarea fonetică dintre Caesars („Caezari") și *scissors* („foarfecă") (n. tr.).

Ea trebuie să reușească să se întoarcă. Pentru că, dacă nu o face, o să mă spulber. Și, de data asta, nu sunt sigur că voi fi suficient de puternic ca nu iau întreaga lume cu mine atunci când o să o fac.

SFÂRȘITUL CĂRȚII ÎNTÂI

Dar stai – mai e ceva!

Citește în continuare
trei capitole exclusive
din perspectiva lui Jaxon.

Nimic nu va mai fi
niciodată la fel...

Doar crezi că ești un prinț dacă nu ai un turn
– Jaxon –

Nu-mi vine să cred că Foster a făcut asta. Pur și simplu nu pot să cred că a făcut asta. Petrec fiecare nenorocită de oră din fiecare nenorocită de zi încercând să împiedic ca toată chestia asta să se transforme într-un mare rahat, iar Foster o comite. De necrezut!

— Aia e ea? întreabă Mekhi din locul lui de pe canapeaua din spatele meu.

Mă uit în jos la fata care se dă jos de pe snowmobil în fața școlii.

— Da!

— Ce zici? intervine Luca. Arată ca fiind bună de momeală?

— Arată...

Epuizată. Se vede în felul în care își lasă capul în jos după ce își scoate casca. În felul în care umerii i se lasă. În felul în care se uită la scări de parcă ar fi cel mai mare obstacol pe care l-a văzut în viața ei. Epuizată și... învinsă?

— Poftim?

Byron vine să se uite peste umărul meu.

— Oh! Lipsită de apărare! murmură el după o clipă.

Și, da, acesta este exact cuvântul pe care îl căutam. Pare *lipsită de apărare*. Ceea ce, fără îndoială, o face să fie o momeală grozavă. De asemenea, mă face să mă simt de căcat. Cum dracu' se presupune că ar trebui să mă folosesc de o fată care arată de parcă viața a pus-o la pământ deja de vreo zece ori?

Și totuși, cum îmi pot permite să nu o fac? Ceva se întâmplă. Ceva mare. Ceva nasol. O pot simți, la fel și ceilalți membri ai Ordinului. Am încercat să aflăm ce anume de câteva zile bune, dar nimeni nu vorbește... cel puțin, nu cu noi. Și de vreme ce nu vrem să ne dăm arama pe față și să începem să punem presiune, în cazul în care trimitem în ascunzătoare pe oricine este responsabil pentru ceea ce promite să fie un dezastru de dimensiuni monumentale, am belit-o dacă nu găsim o momeală pe care să o urmărim.

— Lipsită de apărare e bună, nu? întreabă Liam în stilul lui tipic măgăresc.

Îi arunc o privire în timp ce ia un termos de sânge din minifrigiderul de la baza uneia dintre bibliotecile mele. Ridică o mână într-o jumătate de scuză, apoi explică:

— Adică, va calma pe oricine este în spatele a orice o fi asta, dându-i un fals sentiment de siguranță.

— Sau o va face cu atât mai ușor de ucis pentru ei, răspunde Rafael.

Cuvintele sunt lipsite de grijă, deși tonul lui este complet opus. Nici nu e de mirare, ținând cont de faptul că el a avut mereu o slăbiciune pentru domnițele la ananghie. El este, de asemenea, singurul care s-a împotrivit acestui plan de la bun început.

Dar nu știu ce altceva să fac. Nu îmi pot permite să ignor orice s-o întâmpla dincolo de aparențe. Nu și dacă vreau să previn un alt război... sau chiar mai rău.

Mă întorc să văd dacă a reușit să urce scările acum, deși arată de parcă urmează să cadă lată. Vreau să îi văd fața, dar e atât

de înfofolită, încât nu pot zări nimic altceva în afară de cârlionții strânși ca un tirbușon care îi ies de sub căciula roz-aprins.

— Deci ce ai de gând să faci? întreabă Mekhi. Ce o să îi spui?

Nu am nicio nenorocită de idee. Adică, știu ce am *planificat* să îi spun. Ce *ar trebui* să îi spun. Dar, uneori, *ar trebui* e foarte departe de ceea ce este. Hudson m-a învățat asta... și la fel a făcut-o și mama.

Acesta este și motivul pentru care, în loc să îi răspund celui mai bun prieten al meu, întreb:

— Ce altceva mai trebuie să știu?

— Jaxon..., începe Rafael, dar îl amuțesc cu o privire.

— Ce altceva?

— Dragonii s-au întors în tuneluri, se oferă Luca să spună cu accentul lui spaniol care face ca totul să nu pară chiar atât de rău pe cât este cu adevărat. Nu am reușit să îmi dau seama ce fac, încă, dar o să reușesc.

— Și lupii?

Liam râde sarcastic.

— Aceiași vechi nemernici, o altă zi.

— De parcă asta o să se schimbe vreodată?! întreabă Mekhi, ciocnindu-și pumnii.

— N-o să se schimbe niciodată, încuviințez. Dar, în afară de cele obișnuite, ceva de care ar trebui să știu în legătură cu vreunul dintre ei?

— Nimic în afară de faptul că urlă la lună ca o grămadă de infractori.

Byron încă se uită pe fereastră, și știu că se gândește la Vivian.

— Când ai de gând să faci ceva în legătură cu asta?

— Sunt lupi, By. Să urle la lună este cam tot ce fac, îi spun.

— Știi ce vreau să spun.

Știu.

— Nu o să mai rănească pe nimeni altcineva în felul în care au rănit-o pe ea. Cole mi-a promis asta.

— Da.

Pufneşte pe nas.

— De parcă e ceva demn de încredere la Cole. Sau la haita lui râioasă de javre.

Au trecut cinci ani, dar, în ani vampireşti, asta nu înseamnă nimic. Mai ales când vine vorba de pierderea unei perechi.

— Intră, murmură Byron, şi o privire scurtă aruncată în faţa şcolii îmi spune că are dreptate.

Căciula roz şi fata căreia îi aparţine nu mai sunt nicăieri.

— O să mă întorc, le spun, scoţându-mi hanoracul roşu cu Academia Katmere pe care l-am purtat toată ziua şi aruncându-l pe cel mai apropiat scaun.

Până la urmă, nimic nu spune „intimidant" ca un hanorac şcolar...

Cobor treptele câte trei odată. Habar nu am ce am de gând să fac acum – dacă o să fac ceva –, dar vreau să-i arunc o privire noii fete. Vreau să văd ce gen de belea e. Pentru că, dacă există un singur lucru pe care să îl ştiu, acesta este că va produce o mulţime de belele.

E un sentiment care doar e întărit în secunda în care o văd stând singură, cu spatele spre scări şi la oricine ar putea vrea să se strecoare până la ea, în timp ce se uită la masa de şah pe jumătate ascunsă de separeul de la capătul scărilor.

Şi ce mama dracului? A ajuns aici de două minute, iar Macy şi Foster o lasă, pur şi simplu, aici singură? Unde oricine ar putea să o abordeze?

Şi prin *să o abordeze* vreau să spun să o hărţuiască... sau mai rău.

De fapt, nici măcar nu am ajuns la baza scărilor, că Baxter s-a şi strecurat în spatele ei, cu ochii arzând şi colţii scoşi, doar un pic.

Îi atrag atenţia, aruncându-i o privire care îi spune să se retragă dracului. Nu pentru că îmi pasă cu adevărat dacă îl seacă

pe micul om de sânge – şi ea este mică, abia are un metru şaizeci –, ci pentru că există reguli. Şi una dintre acele reguli este, foarte clară: nu o mânca pe nepoata directorului. Ceea ce e mare păcat, pentru că tipa miroase chiar foarte bine. O combinaţie de vanilie şi caprifoi, acoperite de uşoara mireasmă a celor prea multe ore de călătorie.

Mă face să mă întreb oare ce gust ar avea, de fapt.

Dar, de vreme ce să îi beau sângele – până o secătuiesc sau nu – iese din discuţie, alung gândul departe şi sar peste ultima jumătate a rândului de trepte.

Ea tot nu observă, şi nu pot să nu mă întreb dacă îşi doreşte să moară sau dacă doar este spectaculos de neatentă.

Sper că este cea de-a doua variantă, pentru că prima ar complica lucrurile cu siguranţă. Mai ales aici, la Katmere, unde, pentru moment, ai senzaţia că toată lumea se agaţă de civilizaţie ca de un fir de păr. Şi cu siguranţă acesta este şi cazul meu.

Mă mişc în spatele ei în timp ce ridică o piesă de şah şi începe să o întoarcă pe toate părţile de parcă ar fi cel mai fascinant lucru din lume. Curios, contrar firii mele, mă uit peste umărul ei ca să văd doar ce i se pare ei atât de fascinant. Dar când văd piesa la care se uită – bătrâna mea mamă în toată splendoarea ei – nu pot să nu mă aplec puţin mai aproape şi să o avertizez:

— Aş avea grijă cu aia, dacă aş fi în locul tău! Are o muşcătură urâtă.

Sare de parcă aş fi muşcat-o cu adevărat în loc să îi fi evidenţiat, pur şi simplu, pericolul. Aşadar, e doar neatentă şi nu are o dorinţă de moarte. Lucrurile par să meargă spre bine.

Dau să o avertizez în ceea ce priveşte statul cu spatele la oricine în locul ăsta, dar ea se răsuceşte pe călcâie înainte să apuc să scot cuvintele pe gură. Şi, în momentul în care privirile ni se întâlnesc, pierd complet ideea a ceea ce voiam să spun.

Pentru că futu-i... Pur şi simplu, futu-i...

Ea e exact şi deloc cum m-am aşteptat să fie.

E fragilă, ca toți oamenii. Atât de ușor de distrus – doar o fluturare a mâinii mele sau o tăietură a colților mei, și ar putea fi foarte ușor moartă. Problemă rezolvată, cu excepția, desigur, a furtunii de rahat pe care Foster ar dezlănțui-o.

Dar în timp ce mă privește cu ochi speriați de culoarea bogată a ciocolatei cu lapte topite, nu mă gândesc să o omor. În schimb, mă gândesc la cât de delicată pare pielea ei.

La cât de mult îmi place cum îi încadrează cârlionții fața în formă de inimă.

Dacă ciorchinele de pistrui de pe obrazul ei stâng conturează o floare sau o stea.

Și al dracului de sigur este și faptul că mă gândesc cum ar fi să îmi înfig dinții în locul de sub urechea ei.

Cum ar suna când m-ar ruga să o fac.

Cum ar fi s-o simt lipită de mine când s-ar oferi singură.

Ce gust ar avea pe limba mea... Dacă seamănă vreun pic cu felul în care miroase, mi-e teamă că e posibil să nu mă mai pot opri. Și eu mă pot opri întotdeauna.

Nu e o revelație cu care să mă simt în largul meu, mai ales ținând cont de faptul că am venit aici ca să o verific și să mă asigur că nu o să provoace nicio problemă, când lucrurile sunt deja atât de date peste cap. Și, iată-mă, dintr-odată gândindu-mă la...

— Cine are o mușcătură urâtă?

Vocea ei tremurândă îmi întrerupe gândurile și mă face să privesc pe lângă ea, la masa de șah... și la piesa pe care a scăpat-o când am speriat-o.

Mă întind pe lângă ea, o apuc pe regina-vampir – chiar dacă e cam ultimul lucru pe care vreau să îl ating vreodată – și o ridic pentru ca nepoata lui Foster, pentru ca *Grace*, să o vadă.

— Chiar nu este deloc drăguță.

Se holbează inexpresiv la mine.

— E o piesă de șah.

Confuzia ei mă amuză – cum la fel o face și hotărârea ei de a se preface că nu îi este teamă de mine. Are suficientă bravadă, încât ar putea funcționa cu un alt om, dar nu cu mine. Nu când îi pot mirosi teama... și încă ceva care mă face să o înfrunt și să observ.

— Și ce vrei să zici cu asta? întreb, pentru că să înțep omul este mult prea distractiv.

— Vreau să zic că e o piesă de *șah*, răspunde ea și, pentru prima dată, este suficient de curajoasă, încât să mă privească în ochi.

Ceea ce îmi place mult mai mult decât ar trebui.

— Este făcută din *marmură*, continuă după un moment. Nu poate mușca pe nimeni.

Înclin capul într-un gest de *nu se știe niciodată*.

— „Mai multe-s în iad și-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia."

Ținând cont de harababura în mijlocul căreia ne aflăm, un pic de *Hamlet* pare mai mult decât potrivit.

— Pământ, răspunde ea.

Ceea ce mă face să ridic din sprânceană spre ea. Nu doar că știe citatul, dar nu îi e teamă să îmi spună unde am „greșit".

— Citatul este „Mai multe-s pe pământ și-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia."

— Chiar așa? Cred că prefer varianta mea.

— Chiar dacă e greșită?

— Tocmai pentru că e greșită.

Sună neîncrezătoare, și tot așa și arată. Ceea ce mă amuză, dar mă și îngrijorează. Pentru că înseamnă că prima mea impresie a fost corectă – ea chiar este neatentă. Ca să nu mai zic total și complet picată din lună. Toate astea însemnând că o să fie măcelărită aici – sau o să producă un război. Sau amândouă.

Nu îmi permit să las asta să se întâmple... pentru binele tuturor. Nu când am muncit atât de mult – și am renunțat la tot – ca să împiedic asta să se întâmple.

— Trebuie să plec.

Ochii îi sunt mari, cuvintele pițigăiate și puțin ca un chițăit.

Este ultima picătură, pentru că, dacă nu poate face față unei conversații de bază cu mine când mă comport excelent, cum mama dracului o să reușească să supraviețuiască chiar și unei singure zile aici?

— Da, du-te!

Fac un pas mic în spate, dând din cap spre camera comună – și intrarea în școală.

— Ușa e în direcția aia.

Șocul îi traversează fața în timp ce întreabă,

— Și ce, ar trebui să o las să mă lovească atunci când ies?

Ridic din umeri înainte să îi dau un răspuns care garantat să o facă să o ia la fugă. Faptul că mă împinge, în același timp, să par un mare măgar e o chestie pe care să o regret și pentru care ea nu va ști niciodată motivul.

— Atâta timp cât părăsești școala asta, chiar nu mă interesează dacă te lovește sau nu! L-am avertizat pe unchiul tău că nu vei fi în siguranță aici, dar este evident că nu te place chiar așa de mult.

Furia îi traversează fața, înlocuind incertitudinea.

— Și cine se presupune că ești tu, de fapt? Comitetul de proastă primire al Academiei Katmere?

— Comitetul de *proastă* primire? repet. Crede-mă, asta va fi cea mai drăguță întâmpinare de care vei avea parte aici.

— Asta e, ha?

Ridică din sprâncene, întinzând larg brațele.

— Marea primire în Alaska?

Sarcasmul mă surprinde la fel de mult pe cât mă intrigă – ceea ce *nu* este acceptabil... din niciun punct de vedere. Faptul că știu asta mă face să mârâi:

— Mai degrabă, bine ai venit în iad! Acum pleacă dracului de aici! rostesc atât ca un avertisment pentru mine, cât și ca o încercare de a o băga în sperieți.

Păcat că nu funcționează – pe niciun front. Pentru că ea nu cedează la avertismentul meu și, cu siguranță, nu fuge. În schimb, doar se uită la mine de sus, peste nasul acela foarte drăgălaș al ei, și mă întreabă:

— Cumva bățul ăla din cur te face să fii dobitoc? Sau e doar personalitatea ta încântătoare obișnuită?

Șocul mă învăluie – nimeni nu îmi vorbește așa. Niciodată. Cu atât mai mult o fată umană pe care aș putea să o omor cu puțin mai mult decât un gând. Cu asta vine și un impuls rapid de frustrare. Pentru că eu încerc să îi salvez viața aici, iar ea e prea inconștientă ca să observe, măcar.

Trebuie să schimb asta – și repede. Mijind ochii spre ea, izbucnesc:

— Trebuie să îți spun că, dacă asta este tot ce ai mai bun, îți dau în jur de o oră.

E rândul ei să ridice din sprâncene.

— Înainte să ce?

— Înainte să te înhațe ceva.

Evident.

— Serios? Cu asta te-ai hotărât să continui?

Își dă ochii peste cap.

— Mușca-m-ai, prietene!

Dacă ar ști, doar, cât de mult îmi doresc să fac fix asta... Cu cât devine mai furioasă, cu atât miroase mai bine. Ca să nu mai zic cât de bine arată cu obraji îmbujorați și cu punctul de puls din scobitura gâtului care bate de două ori mai tare.

— Nuu, nu prea cred, îi spun chiar în timp ce gura îmi salivează și colții amenință să mi se alungească cu fiecare bătaie rapidă a inimii ei.

Vreau să o gust. Vreau să simt moliciunea trupului ei lăsându-şi greutatea pe mine în timp ce îmi beau porţia. În timp ce beau şi beau, şi... Întrerup gândul. Mă forţez să o privesc din cap până-n picioare cu dispreţ înainte să răspund:

— Sunt destul de sigur că nu ai fi bună nici măcar de aperitiv.

Păşesc mai aproape, hotărât să o intimidez, hotărât să o scot de aici înainte ca iadul să se dezlănţuie, iar ea să fie rănită.

— Totuşi, poate o gustare rapidă.

Muşc cu zgomot puternic aerul, tare şi repede. Apoi fac tot posibilul să ignor felul în care se cutremură când aude sunetul.

E atât de mult mai al dracului de greu decât ar trebui să fie. Mai ales când refuză să cedeze aşa cum ar face-o oricine – toată lumea. În schimb, întreabă:

— Ce e *în neregulă* cu tine?

Şi căcat! Aproape râd la asta, pentru că:

— Ai vreun secol sau trei la dispoziţie?

Asta s-ar putea să fie suficient să zgâriem la suprafaţa răspunsului meu, dacă aş fi sincer.

— Ştii ceva? Nu trebuie să fii chiar aşa de...

În spatele nostru, toţi ne dau târcoale, chinuindu-se să audă. Niciunul dintre ei nu este suficient de tâmpit să se aventureze prea aproape, dar îi simt acolo, chiar după colţ. Ascultând. Aşteptând. Făcând strategii.

Ceea ce înseamnă că destul e mai mult decât destul. E timpul să încerc serios să o sperii să plece.

— Nu-mi spune tu ce trebuie să fiu eu! mârâi. Nu atunci când nu ai nici cea mai vagă idee în ce te-ai băgat.

— O, vai, nu!

Face o faţă prefăcut înfricoşată. Zău aşa. Apoi întreabă:

— Asta e cumva partea din poveste în care îmi spui despre monştrii mari şi răi din sălbăticia Alaskăi?

Şi, la dracu', dar mă impresionează. Sigur, e al naibii de frustrant că nu ia în serios nimic din toate astea, dar e greu

să o învinovățesc atunci când tot ce știe este ceea ce află de la mine. De fapt, sunt impresionat că face o treabă atât de bună ținându-se tare – nu prea mulți oameni o pot face în fața mea, motiv pentru care îi răspund:

— Nu, asta e partea din poveste în care îți arăt monștrii mari și răi de aici, din castel.

Fac un pas în față, micșorând distanța pe care a reușit să o pună între noi.

Trebuie să afle că, dacă are de gând să se plimbe pe aici provocând în felul ăsta, vor exista consecințe. Mai bine să afle asta de la mine decât de la unul dintre metamorfii cărora le place mai întâi să zgârie și abia apoi să pună întrebări.

Probabil că îmi citește intenția pe față, pentru că face un pas tremurat în spate. Apoi încă unul. Și încă unul.

Dar o urmez îndeaproape, făcând câte un pas în față pentru fiecare pas pe care îl face ea în spate, până când s-a proptit cu spatele de marginea mesei de șah. Nemaiavând unde să se ducă.

Trebuie să o sperii, e nevoie să o fac să fugă din acest loc pe cât de departe și de repede o poate face. Dar, cu cât ajung mai aproape de ea, cu cât mă aplec mai mult spre ea, cu atât vreau să fac orice altceva, numai să nu o sperii.

E o senzație foarte plăcută când e lipită de mine, miroase atât de bine, încât e greu să mă concentrez pe scopul final. Și, când se mișcă, trupul ei lovindu-se de al meu din nou și din nou, e chiar mai greu să îmi amintesc care este acel scop final.

— Ce...

Respirația i se oprește în gât.

— Ce faci?

Nu răspund imediat – pentru că nu am un alt răspuns în afară de *lucrul greșit. Fac lucrul greșit.* Dar să știu asta nu pare să conteze când ea e chiar aici, în fața mea, ochii ei căprui fiind aprinși de un milion de emoții diferite care mă fac să simt chestii pe care nu mi-am mai permis să le simt de mult prea mult timp.

Însă nu este răspunsul pe care e nevoie să i-l dau acum. Niciunul dintre ele nu este nici măcar un gând pe care ar trebui să îl am. Așa că, în loc să spun ce vreau să spun, iau una dintre piesele dragon. Apoi o ridic, astfel încât ea să o vadă bine, și răspund:

— Tu ești cea care a vrut să vadă monștrii.

Abia dacă privește piesa. În schimb, îmi spune batjocoritor:

— Nu mi-e teamă de un dragon de zece centimetri.

Fată prostuță!

— Ei bine, ar trebui să îți fie.

— Ei bine, *nu* îmi este.

Vocea îi este strangulată și încep să mă gândesc că poate reușesc să o fac să înțeleagă. Doar că, în momentul acesta, ea nu miroase ca fiind înfricoșată. De fapt, miroase... futu-i, nu! Nu, n-o să mă îndrept în direcția asta, indiferent cât de mult mi-o doresc.

În schimb, mă dau în spate suficient cât să pun niște spațiu între noi. Și ca să o privesc cum o ia puțin razna, în timp ce între noi se lasă liniștea.

Până la urmă, sparg tăcerea – și tensiunea care se acumulează între noi –, pentru că știu că ea nu o va face.

— Deci, dacă nu ți-e teamă de chestiile care umblă noaptea, de ce îți *este* teamă, de fapt?

Și apoi mă chinui foarte tare să mă prefac că răspunsul ei nu contează pentru mine.

Cel puțin până când ea spune:

— Nu de prea multe. Nu ai prea multe de care să îți fie frică atunci când deja ai pierdut tot ce contează.

Înlemnesc când cuvintele ei mă izbesc ca niște încărcături explozive – lovind în profunzime și apoi explodând atât de repede și de tare, încât îmi e teamă că o să mă spulber în bucăți chiar aici în fața ei. Agonia pe care am crezut că am depășit-o de mult mă izbește, sfâșiindu-mă. Făcându-mă să sângerez când am crezut că am pierdut deja tot ce aveam de pierdut.

O alung înapoi, o alung în profunzime. Și nu pot înțelege de ce e încă aici, în fața mea – până când îmi dau seama că, de data asta, durerea pe care o văd este a ei.

E groaznic și înfricoșător că are niște răni, dacă nu chiar aceleași cicatrici, ca și mine. Știind asta, recunoscând asta, face să îmi fie atât de greu.

În schimb, mă întind și îi apuc delicat un zuluf. Îmi plac cârlionții ei, pentru că e atât de multă viață acolo, atât de multă energie, atât de multă bucurie, încât atingerea lor mă face să uit toate motivele pentru care îmi este imposibil să îi permit să rămână.

Întind cârlionțul, privind cum se încolăcește în jurul degetelor mele. E mătăsos și rece, și doar puțin aspru, și totuși mă încălzește cum nimic nu a făcut-o de mult prea mult timp. Cel puțin până când își ridică mâinile între noi și mă împinge în umeri.

Și tot nu mă retrag. Nu pot. Cel puțin nu înainte ca ea să șoptească:

— Te rog!

Îmi ia o secundă – poate două sau trei – înainte să găsesc, în sfârșit, voința să mă îndepărtez. Înainte să găsesc, în sfârșit, puterea să las acel singur, unic cârlionț, acea singură, unică legătură.

Frustrat din pricina mea, a ei, a întregii situații, îmi trec o mână prin păr. Apoi îmi doresc să nu o fi făcut, când ochii ei se mută imediat pe cicatricea mea. Urăsc chestia asta nenorocită – urăsc ce este, urăsc locul de unde a venit, urăsc chiar și mai mult ceea ce reprezintă.

Îmi feresc privirea. Îmi las capul în jos, în așa fel, încât părul să mi-o acopere repede din nou.

Dar e prea târziu. O văd pe fața ei și în ochii ei.

O aud în respirația care i se blochează în gât.

O simt în felul în care se mișcă spre mine pentru prima dată, în loc să se îndepărteze.

Şi, când se întinde spre mine, când îmi cuprinde obrazul cu cicatrice în palma ei rece, moale, e tot ce pot face ca să nu o împing la o parte. Ca să nu fug cât de departe şi cât de repede pot.

Doar ironia mă ţine pe loc – ideea că am venit aici, jos, ca să o sperii să plece pentru propria ei siguranţă, şi acum mă gândesc să fug pentru a mea.

Apoi privirile ni se întâlnesc, şi sunt sclavul ei, complet captivat de blândeţea şi puterea din ochii ei în timp ce îşi trece degetul mare pe obrazul meu iar şi iar, şi iar, şi iar.

Niciodată nu am mai simţit nimic asemănător, şi nimic – nimic – nu m-ar putea face să rup conexiunea acum.

Cel puţin până când ea şopteşte:

— Îmi pare rău! Trebuie să te fi durut groaznic.

Sunetul vocii ei, combinat cu mişcarea degetului ei mare pe pielea mea, trimite valuri de electricitate prin mine. Îmi face fiecare nerv să urle într-un amestec de agonie şi extaz în timp ce un cuvânt mă străbate iar şi iar.

Pereche.

Fata asta, fata asta fragilă, făptura asta umană, a cărei viaţă este chiar acum în echilibru pe marginea unei prăpastii, e perechea mea.

Pentru o clipă, mă las învăluit de această informaţie, de ea. Închid ochii, îmi apăs obrazul în palma ei, inspir lung, tremurat, şi îmi imaginez cum ar fi să fiu iubit în felul acesta. Complet, irevocabil, necondiţionat. Îmi imaginez cum ar fi să construiesc o viaţă cu această fată isteaţă şi sarcastică, şi curajoasă, şi chinuită.

Nimic nu mi s-a mai părut vreodată atât de atrăgător.

Dar ei sunt peste tot în jurul nostru, urmărindu-ne – urmărindu-mă –, şi în niciun caz nu pot lăsa asta să continue. Aşa că fac singurul lucru pe care nu vreau să îl fac, singurul lucru pe care fiecare celulă din corp urlă să nu îl fac. Fac un pas în spate, punând o distanţă reală între noi pentru prima dată de când am

coborât scările alea, în urmă cu ceea ce mi se pare a fi o viață în urmă.

— Nu te înțeleg!

Acestea nu sunt cuvintele pe care e nevoie să le spun, ci cele pe care trebuie:

— „Mai multe-s în iad și-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia", răspunde ea, folosind intenționat citatul meu greșit de mai devreme cu un zâmbet care mă sfredelește.

Clatin din cap într-un efort zadarnic de a mi-l limpezi. Inspir adânc încă o dată și expir ușor.

— Dacă nu o să pleci...

— Nu *pot* să plec, intervine ea. Nu am unde altundeva să mă duc. Părinții mei...

— Sunt morți. Știu.

Furia fierbe în mine – pentru ea, pentru ceea ce a suferit și pentru toate lucrurile pe care vreau să le fac pentru ea, dar *nu pot*.

— Bine. Dacă nu ai de gând să pleci, trebuie să mă asculți cu foarte, foarte mare atenție.

Ochii i se măresc de confuzie.

— Ce vrei să...

— Ține capul la cutie! Nu privi prea insistent la nimeni și la nimic! Mă aplec în față până când buzele mele sunt aproape lipite de urechea ei, luptându-mă cu instinctele care se trezesc la viață în interiorul meu cu fiecare respirație a amândurora: Și întotdeauna, dar *întotdeauna*, păzește-ți spatele.

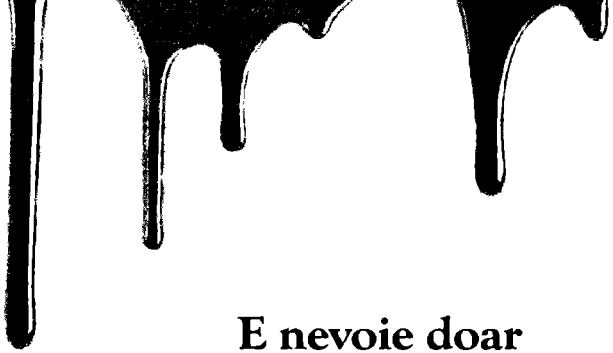
Înainte să poată răspunde, Foster și Macy vin pe coridor spre noi. Ea se întoarce să se uite la ei, și fac ceea ce trebuie să fac ca să o țin în siguranță – fac singurul lucru potrivit în circumstanțele astea ridicole. Dispar rapid spre scări – viteza mișcării mă ajută să mă prefac că fiecare pas departe de ea nu mă taie precum un ciob ascuțit.

Plănuiesc să mă întorc în camera mea, dar nu reușesc să ajung așa de departe. În schimb, mă opresc după colț și îi ascult vocea

în timp ce vorbeşte cu Foster. Nu cuvintele, doar vocea ei, pentru că nu mă pot sătura de ea. Nu acum. Nu încă.

În curând. Va trebui să renunţ la asta.

În curând, va trebui să stau pe cât de departe de ea este posibil. Pentru că am crezut că e rău pentru ea să fie folosită ca momeală, dar asta nu e nimic în comparaţie cu pericolul ca un om să fie perechea unui vampir. Şi nu doar orice vampir, ci unul care ţine soarta lumii în mâinile lui.

E nevoie doar de un vampir sexy ca să câștigi o bulgăreală
– Jaxon –

O urmăresc pe Grace cum iese pe ușă cu Flint și Macy, și îmi spun să mă îndepărtez. Că nu am de ce să îmi fac griji. Că ea o să fie bine. Și știu, chiar în timp ce îmi spun asta, că o să îi urmăresc oricum.

O să o urmăresc pe ea oricum.

Sunt afară în zăpadă acum, mișcându-se suficient de încet, încât orice prădător cu o jumătate de minte i-ar putea prinde – în timp ce merge cu spatele, la o plimbare lejeră de după-amiază. Aștept ca Flint să se satură, să încerce să o grăbească pe Grace, dar nu o face. În schimb, merge aproape de ea, râzând la orice spune ea, făcând-o să râdă la rândul lui.

E destul, încât să îmi facă sângele să fiarbă, ținând cont că e perechea mea cea pe care el încearcă să o farmece. Și perechea mea cea pe care e foarte posibil ca el să încerce să o omoare. Simplul gând îmi face sângele să fiarbă. Și ca fiecare părticică din mine să înghețe, fiecare nerv din corp să fie blocat de groază, și îmi provoacă o furie atât de rece, care mă arde precum gheața.

În ciuda hotărârii mele să rămân neobservat, mă apropii mai mult de ei. Clopoţei de alarmă se declanşează în interiorul meu, făcându-mă să încalc toate regulile pe care mi le-am impus în ultimul an. Determinându-mă să fac chestii la care nici nu m-aş gândi, în mod normal.

Pe de altă parte, ultimul an a fost doar despre chestii pe care nu mi le-aş fi imaginat. Lucruri pe care nu le-aş dori nimănui, nici măcar unui monstru ca mine. Şi acum, iată-mă, urmărindu-mi fostul prieten prin zăpadă, încercând să îmi dau seama exact ce plănuieşte.

A fost o vreme, nu cu atât de mult timp în urmă, când aş fi avut încredere necondiţionată în el, o vreme când el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă – în evenimente, dacă nu chiar în ani. Şi acum... acum nu am încredere în el nici măcar în ceea ce priveşte o simplă bulgăreală.

Cu siguranţă nu am încredere în el cu perechea mea.

Cei trei reuşesc în sfârşit să ajungă în luminişul unde aşteaptă toată lumea. Rămân între copaci, urmărindu-l pe Flint cum se mişcă spre centrul grupului. Spune câteva bancuri, destinde pe toată lumea, apoi anunţă cele mai ridicole reguli din lume – ar trebui să ştiu asta. Le-am născocit împreună acum mulţi ani. Mai de mult, când măcar mă puteam preface că sunt ca toată lumea.

Grace îl urmăreşte tot timpul. E suficient să mă facă să strâng din dinţi... şi mai mult decât suficient să mă facă să mă simt ca un fel de obsedat. Sunt aici doar pentru că fiecare instinct pe care îl am urlă la mine că ceva e în neregulă, că perechea mea e în pericol, dar tot e greu să justifici urmărirea ei din spatele unui copac, de parcă aş fi vreun dubios. Mai ales când ea pare complet absorbită de un alt tip.

Pentru un minut, doar un minut, mă gândesc să mă întorc în şcoală. Apoi Flint îşi termină regulile şi, ca un prinţ, le face semn cu mâna lui Grace şi lui Macy să i se alăture. Ele o fac – bineînţeles că o fac –, şi Grace se întinde şi îl trage de fesul lui tâmpit

de dragon. Flint râde și își lasă capul în jos ca să îi acorde un acces mai bun, și văd roșu în fața ochilor.

Roșu sângeriu, ca să fiu mai exact.

E nevoie de fiecare dram de autocontrol pe care îl am ca să rămân pe loc, cu pumnii încleștați și strângând din dinți, în timp ce încerc să îmi dau seama ce joc joacă Flint. Dacă joacă vreun joc.

Se apleacă să vorbească cu Grace, să îi șoptească la ureche ceva ce sunt prea departe să înțeleg – chiar și cu simțurile mele ascuțite. Și când nenorocitele lui de buze aproape că ating fâșia subțire de piele expusă din partea de sus a obrajilor ei, colții îmi explodează în gură.

Dintr-odată sunt cu mult mai aproape de ei, fără să fac decizia conștientă să mă mișc, gânduri despre crimă și măcel croindu-și drum prin creierul meu.

Le îndes înapoi, le alung în străfunduri. Și mă prefac în sinea mea că nu urmăresc fiecare mișcare a lui Flint ca un prădător pe cale să se arunce asupra prăzii lui.

— Calmează-te! îmi spune Mekhi din locul lui, în spatele unui copac la câțiva metri depărtare.

Pentru prima dată, mă bucur că el și ceilalți nu m-au lăsat să vin aici singur. Din câte se pare, a fost pentru propria mea protecție – așa zic ei –, dar acum nu pot să nu mă întreb dacă nu este și pentru protecția tuturor ceilalți.

Futu-i! Închid ochii și îmi trec o mână peste față. Când vine vorba de Grace, trebuie să mă adun... și repede. Pentru că o fi decretat universul că ea e perechea mea, dar asta nu înseamnă nimic dacă ea nu este de acord. Și Flint vine cu un bagaj mult mai mic decât al meu – oare e de mirare că râde atât de ușor cu el?

Trebuie să mă retrag, să le acord puțin mai mult spațiu și, poate, să țin sub control pofta asta nenorocită de sânge.

Apoi începe jocul, iar Grace, Macy și Flint fug printre copacii de pe partea cealaltă a luminișului. Îi las să se ducă, hotărât să îi urmăresc de aici. Dar, de vreme ce, din câte se pare, nu am niciun

pic de autocontrol când vin vorba de fata asta, hotărârea mea ține cam cinci secunde înainte să încep să îmi croiesc drumul spre ei pe furiș – nu am niciun motiv să explic oricui altcuiva ce fac aici, când nici eu nu sunt sigur.

Ocolesc un grup de vrăjitoare care nici nu se deranjează să facă bulgări de zăpadă. În schimb, aruncă torenți de zăpadă una spre cealaltă în ceea ce pare un exercițiu zadarnic, complet ineficient, dar uimitor de distractiv. Cel puțin până când o vrăjitoare pe nume Violet reușește să ia suficientă zăpadă, încât să le îngroape pe oponentele ei cu ea.

Țipă în timp ce încearcă să își sape un tunel ca să iasă, și rămân cu un rânjet pe față în timp ce mă strecor pe lângă ele neobservat. Se pare că vrăjitul zăpezii nu a fost chiar așa de ineficient, până la urmă.

Grace e la câțiva copaci în fața mea acum, făcând arsenalul de bulgări pe care i-am sugerat să îl facă. Râde și îmi dau seama că este prima dată când am auzit-o făcând asta de când a ajuns aici. E un sunet frumos, un sunet fericit, și rânjesc, chiar dacă Băiatul Dragon e responsabil pentru asta. E drăguț să o aud veselă.

Apuc o creangă de copac și mă arunc pe ea în stilul obișnuit. E rapid și cu mult mai distractiv decât să îmi folosesc telechinezia ca să levitez. Și, când mă cațăr cu câteva ramuri mai sus spre vârful copacului, îmi acordă o vedere a naibii de bună asupra acțiunii.

Unii dintre lupi încă sunt în luminiș, pocnindu-se unul pe celălalt al dracului de tare cu bulgări superputernici. Vrăjitoarele trântesc zăpadă și țurțuri de pe crengile din apropiere pe fiecare persoană suficient de fraieră, încât să treacă pe sub una. Și dragonii își fac stocul, rămânând în afara acțiunii pentru moment, în timp ce strâng bulgări de zăpadă, așa cum își strâng bijuteriile în tunelurile de sub școală. E cu siguranță cea mai pragmatică abordare – nu va dura mult până când vor avea destul arsenal ca să doboare pe oricine se apropie de ei –, dar aș minți dacă aș zice că nu admir cel mai mult abordarea vrăjitoarelor. Să prinzi într-o

ambuscadă pe oricine trece prin zonă cu o grămadă de zăpadă în cap e şi ingenios, şi al dracului de distractiv de urmărit.

Un ţipăt din apropiere al unei voci familiare mă face să mă concentrez la Grace cu o precizie ca de laser. Şi să rânjesc ca un tâmpit în timp ce ea încearcă cu disperare să îşi şteargă faţa plină de zăpadă. Cel puţin până când Flint se duce şi o ajută să îşi cureţe fularul, mâinile lui fiind dintr-odată mult prea aproape de pielea delicată ca o petală a obrajilor ei. Aceeaşi piele pe care am visat să o ating de când mi-a cuprins maxilarul cu palma.

Şi când se uită în sus la el, râzând şi dându-şi cârlionţii peste umăr – căciula de un roz-aprins fiind inclusă cu siguranţă –, un mârâit jos asupra căruia nu am niciun control îmi răzbate din gât. Chiar înainte ca Flint să îi înmâneze acel nenorocit de fes de dragon şi să o ajute să îl umple cu bulgări de zăpadă.

Mârâitul doar devine şi mai nasol atunci când el chiar îşi pune mâinile pe ea, luând-o pe sus şi aruncând-o peste umăr, de parcă acolo ar fi locul ei. Şi când îşi încolăceşte braţul peste partea superioară a coapselor ei ca să o ţină în loc, jur că îi pot simţi jugulara sub colţii mei.

Dacă o scapă, dacă clinteşte chiar şi un fir de păr de pe capul ei, o să îl omor. Şi dacă nu o face... s-ar putea oricum să îl omor. Mai ales dacă nu îşi ia mâinile de pe ea în următoarele cinci secunde.

Uşurarea mă cuprinde în timp ce o pune pe Grace în siguranţă pe una dintre crengile joase, şi inspir cu adevărat pentru prima dată după ceea ce pare să fi fost ore.

Apoi mă aşez să mă bucur de spectacol în timp ce Grace pocneşte pe toată lumea care trece pe lângă ei cu bulgăre după bulgăre. E într-o formă remarcabil de bună pentru cineva care nu s-a mai bătut niciodată cu bulgări de zăpadă.

Cel puţin până când un vânt vioi apare de nicăieri. Grace se clatină puţin, iar stomacul mi se strânge în timp ce ea se apucă de trunchiul copacului pentru a se susţine. Şi, până când o altă pală de vânt scutură copacul chiar şi mai tare, deja m-am pus

în mișcare – alunecând din copacul meu chiar în timp ce analizez împrejurimile ca să văd dacă vântul e natural sau produs de o creatură.

Restul Ordinului e chiar în spatele meu.

Sunt jos din copac și la jumătatea distanței până la Grace – și pe cale să zic că vântul este natural, în ciuda coincidenței bizare –, când îl văd pe Bayu la câțiva metri depărtare. Dragonul încă are înfățișarea umană, dar e cu fața spre copacul lui Grace cu gura larg deschisă. Totul între el și Grace – zăpadă, copaci, oameni – e zgâlțâit de un vânt puternic.

Furia mă cuprinde. Cu o fluturare rapidă a mâinii și o străfulgerare de putere telechinetică, îl ridic câțiva metri de la pământ și îl arunc în cel mai apropiat trunchi de copac.

Se izbește destul de tare, încât să își piardă cunoștința, și acesta e singurul lucru de care îmi pasă. Există o parte din mine care vrea să se oprească și să îl sece de sânge doar pentru că s-a gândit să o amenințe pe Grace, dar în acest moment am lucruri mai importante pentru care să îmi fac griji. Mai exact, faptul că deși dragonul care producea vântul este momentan inconștient, ultima adiere de vânt pe care a eliberat-o cu siguranță nu este. Și se îndreaptă direct spre perechea mea.

Încep să fug spre Grace, dar, așa rapid cum sunt, ajung prea târziu. Vântul a zgâlțâit copacul, și pe ea, prea mult timp. Aud de aici cum craca pe care stă se frânge. Și Flint, nenorocitul, nu face absolut nimic ca să o ajute.

Un milion de gânduri îmi trec prin minte într-o secundă. Să o iau pe Grace de pe ramură și să o fac să plutească ușor spre pământ. Să încolăcesc o mână telechinetică în jurul gâtului trădător al lui Flint și să îl strâng până când îi ies nenorociții de ochi. Să țin pe loc creanga până pot ajunge acolo să o prind.

Dar în timp ce ramura scoate un alt trosnet amenințător, merg cu cea mai expeditivă – și cea mai ușor de explicat cuiva care nu

ştie de vampiri sau dragoni – soluţie şi îl smulg pe Flint din copac chiar când Grace începe să cadă.

E un tip mare – dragonii sunt, în general – şi, după câte se pare, face un loc de aterizare foarte bun care să îi atenueze căderea.

Desigur, Flint ştie că sunt eu cel care l-a smuls din copac – informaţie pe care sunt mai mult decât fericit să o afle. În secunda în care loveşte pământul, înalţă capul, uitându-se în jur şi încercând să mă vadă. Dar dacă confruntarea cu Hudson m-a învăţat ceva, aceasta este valoarea războiului de gherilă. Nu îi lăsa niciodată să te vadă înainte să fie deja morţi.

Astăzi nu este nicio excepţie, în timp ce îmi îngădui o fantezie foarte satisfăcătoare în care smulg nenorocitul de cap al lui Flint de pe trupul lui trădător. Şi asta înainte ca perechea mea să încerce să se dea jos de pe el şi doar ajunge să îl călărească, în schimb, cu genunchii de fiecare parte a şoldurilor lui.

În timp ce încearcă să se asigure că el e bine, după ce el tocmai ce a participat la un atentat la viaţa ei.

Ironia e al dracului de dureroasă, mai ales când nenorocitul o asigură că e bine. Şi îşi pune mâinile pe şoldurile ei într-un gest care face fiecare celulă din corpul meu să tânjească după distrugere. E un sentiment care nu dispare, chiar şi după ce Grace se dă jos de pe el, şi alternează între a urla la el şi a-i mulţumi pentru că a sărit din copac să îi salveze viaţa.

Şi când ea păşeşte în faţă, arătând de parcă vrea să verifice de aproape dacă el chiar este în regulă, renunţ la orice încercare de a rămâne calm.

La dracu' cu decorul! La dracu' cu arta surprizei! La dracu' cu totul! În niciun caz nu pune perechea mea mâinile – sau o altă parte a corpului ei – pe boul ăla încă o dată, cel puţin nu atât timp cât este neştiutoare în ceea ce priveşte rolul lui Flint în căderea ei direct în cap din acel copac.

Dispar în spaţiul dintre noi, aproximativ de dimensiunea a trei terenuri de fotbal, într-o clipită. Oameni se adună în jurul lui

Grace şi al lui Flint, dar în clipa în care îşi dau seama că sunt aici, se dau dracului înapoi. Rapid.

Şi atunci sunt acolo, holbându-mă la fata asta, a cărei simplă existenţă a schimbat totul, şi dorindu-mi cu disperare să o fi întâlnit cu un an în urmă, înainte ca totul în viaţa mea şi în lumea înconjurătoare să se fi dus de râpă.

Dorinţa este atât de puternică, încât, pentru o clipă, abia dacă îl bag în seamă pe Flint.

Sau pe prietenii mei, care au creat subit o linie în spatele meu într-o demonstraţie foarte evidentă de solidaritate.

Sau mulţimea, care urmăreşte fiecare secundă de spectacol cu ochi lacomi. Tot ce pot vedea sau auzi este Grace.

Apoi Flint se mişcă. Dacă o face într-o încercare de a-şi cere scuze sau de a mă alunga, nu ştiu. Şi nu îmi pasă. A urcat-o pe Grace în copacul ăla intenţionat, pentru ca Bayu să o poată trânti din el, şi dacă el crede că o să îl las să scape cu asta, pur şi simplu, atunci percepţia lui asupra realităţii este într-un serios pericol acum.

Acţiunile au consecinţe, iar tentativele de omor înseamnă că va plăti al dracului de mult. Chiar dacă nu ştiu încă ce mama naibii va avea de plătit. Ştiu totuşi că o să îmi dea un oarecare răspuns despre fiascoul ăsta înainte să plec. Sau o să îi smulg toate nenorocitele de membre chiar aici, chiar acum.

— Ce dracu' ai crezut că faci? întreb, atunci când are în sfârşit tupeul să mă privească în ochi.

Flint nu îmi răspunde imediat – laşul – şi dau să îl întreb din nou, cu mai mult patos, de data asta. Doar că Grace păşeşte între noi înainte să o pot face şi şopteşte:

— Am căzut, Jaxon! Flint m-a salvat!

Parcă declanşează o rachetă în interiorul meu. Să-mi aud în sfârşit numele venind de pe buzele ei e o senzaţie al dracului de fainâ, dar să o aud cum îl apără pe Flint o să facă să-mi explodeze capul.

— Așa a făcut? o întreb, recurgând la sarcasm în încercarea de a nu-l dezmembra pe Flint.

— Da! Vântul a început să bată tare, dintr-odată, și mi-am pierdut echilibrul. Am căzut din pom, iar Flint a sărit după mine.

Sunt pe cale să pun la îndoială veridicitatea acelei afirmații – din punctul de vedere al lui Flint, în orice caz –, când Grace se întinde și îi atinge umărul de parcă el este marele, curajosul erou care a salvat-o.

— Care e problema? întreabă ea, și mă arde de-a binelea. Ești rănit, până la urmă?

Sunt multe chestii pe care vreau să le spun despre asta, dar nu pot. Nu aici și nu acum, așa că, din nou, le încui undeva în străfundurile mele și mă prefac că nu există.

Câteva secunde mai târziu, un mic cutremur scutură pământul.

În spatele meu, Byron îmi rostește numele – încet – și termin cu rahatul ăla rapid. E mai greu decât ar trebui, ținând cont de faptul că singurul mod prin care am depășit tot ce a trebuit să fac în ultimul an a fost să îmi blochez emoțiile până când nu am mai simțit absolut nimic.

Nu sunt sigur că a observat măcar cineva cutremurul, pentru că nimeni nu suflă un cuvânt. În schimb, Flint se scutură de mâna lui Grace și spune:

— Mă simt bine, Grace.

Ceea ce înseamnă că e mai deștept decât pare.

Doar că ea nu pune botul.

— Atunci, care-i problema? întreabă ea, uitându-se când la mine, când la el. Nu înțeleg ce se întâmplă aici.

Nu e nimic de spus, așa că nu răspund – și nici Flint nu răspunde, probabil din același motiv. Grace pare confuză, și toți cei din jurul nostru par să fie la câteva secunde distanță de a-și freca mâinile bucuroși – chiar în timp ce dragonii își iau locul în spatele lui Flint, asigurându-se că Ordinul și cu mine știm că îl susțin.

De parcă asta va conta dacă mă hotărăsc să îl distrug.

Macy trebuie să simtă pericolul crescând, pentru că, dintr-odată, preia conducerea.

— Ar trebui să ne întoarcem în cameră, Grace! Să ne asigurăm că eşti bine.

Vocea îi e mai piţigăiată decât am auzit-o vreodată.

— Mă simt bine, o asigură Grace, uitându-se încă o dată de la mine la dragon şi înapoi de parcă ar crede că o să fac ceva prostesc.

Ceea ce, nu o să mint, s-ar putea să fac dacă nu plecăm dracului de aici, şi repede. Apoi continuă:

— Nu plec nicăieri.

Şi, da, asta nu o să funcţioneze pentru mine. Nu atunci când ea e înconjurată de cine ştie câţi oameni care vor să o rănească. Sau mai rău.

Fac câţiva paşi mai aproape de Grace până când sunt chiar în spatele ei, atât de aproape, încât pot simţi mirosul ei dulce de scorţişoară şi vanilie.

— De fapt, asta e cea mai bună idee pe care am auzit-o toată după-amiaza. O să te conduc în camera ta.

În niciun caz nu o las să se ducă nicăieri singură.

Mulţimea se retrage la auzul cuvintelor mele. Chiar văd oameni dându-se în spate, cu ochii măriţi, feţe cuprinse de şoc. Nu că îi învinuiesc. Mă port foarte diferit de cum o fac în mod normal. Toată lumea vrea să privească, dar nimeni nu vrea să se pună în calea mea.

Deşteaptă mişcare! Cu starea de spirit pe care o am, prima persoană care mă provoacă este foarte posibil să sfârşească moartă. Sau cel puţin cu două semne foarte clare pe gât.

E un sentiment care e doar întărit atunci când Grace spune:

— Trebuie să rămân cu Flint. Să mă asigur că e cu adevărat...

— Sunt bine, Grace, mormăie Flint printre dinţii încleştaţi. Du-te!

— Eşti sigur?

Se întinde şi încearcă să pună o mână pe nenorocitul ăla de umăr al lui. Dar, de data asta, sunt între ei, împiedicând mâna ei

să se aşeze. Apoi fac un pas în faţă, mişcând-o încet, implacabil, departe de el şi înapoi spre şcoală.

Ea nu obiectează, deşi figura de pe faţa ei cuprinde o duzină de întrebări. Poate chiar mai multe.

— Haide, Macy! spune ea, în sfârşit întinzându-se spre mâna verişoarei ei. Să mergem!

Macy încuviinţează din cap, apoi începem să mergem toţi trei înapoi spre castel. Dau din cap spre membrii Ordinului să stea acolo unde sunt până când mulţimea începe să se împrăştie, aşa că exact asta fac.

Grace şi cu mine păşim în linişte pentru un minut sau două înainte să se întoarcă spre mine şi să întrebe:

— Ce cauţi aici, oricum? Am crezut că nu aveai de gând să vii la bătaia cu bulgări.

Nu am un răspuns pentru asta, aşa că mă eschivez cu:

— Bine că *am fost* acolo, ţinând cont de dezastrul în care te-a băgat Flint.

Foarte intenţionat nu privesc spre ea, ca să mă abţin să nu spun ceva tâmpit.

— Chiar nu e nicio mare scofală, mă asigură ea, dar e ceva în neregulă cu tonul ei chiar înainte să continue. Flint m-a prins. El...

— Flint cu siguranţă nu te-a prins! izbucnesc eu, apărarea ei în ceea ce îl priveşte pe nenorocitul ăla de dragon aprinzându-mă aşa cum puţine lucruri au făcut-o într-un timp foarte îndelungat.

Mă opresc să o privesc în ochi, hotărât să o fac să înţeleagă.

— De fapt...

Mă întrerup, ochii mei mijindu-se la licărirea de durere care îi traversează faţa.

— Care-i problema?

— În afară de faptul că nu reuşesc să îmi dau seama de ce eşti aşa de furios?

Îmi ignoră îngrijorarea.

Dar asta nu mă împiedică să o privesc din cap până-n picioare.

— Ce te doare?

— Mă simt bine, insistă ea.

— Eşti rănită, Grace?

Macy se alătură conversaţiei pentru prima dată, şi îmi e ruşine să recunosc că aproape am uitat că era şi ea cu noi. Pe de altă parte, în comparaţie cu Grace, toată lumea păleşte.

— Nu e nimic, repetă Grace, dar nu e foarte convingător.

Mai ales când continuă să păşească – şi tresare cu fiecare pas pe care îl face.

Strâng din dinţi şi rezist impulsului să fac un comentariu despre cât de încăpăţânată este. În schimb, întreb:

— Ce te doare?

Apoi îi arunc o privire care îi spune că nu mă clintesc până când e sinceră cu mine.

Se holbează şi ea la mine, pe cât de bine poate. Dar, până la urmă, cedează cu un oftat îmbufnat.

— Glezna. Probabil că mi-am sucit-o când am aterizat.

De îndată ce ştiu ce e în neregulă cu ea, îngenunchez şi îi verific piciorul şi glezna cât de bine pot prin gheată. Icneşte puţin, şi faptul că o rănesc, chiar şi accidental, mă traversează ca un curent extrem de puternic.

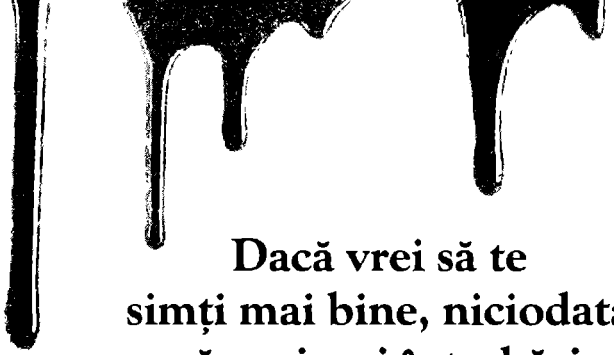
— Nu pot să îţi scot asta acum, sau o să ai degerături. Dar te doare când fac asta?

Icneşte, şi mă îndepărtez uşor, nervos că am rănit-o. Chiar şi mai nervos pentru că am lăsat să fie rănită din capul locului.

— Să fug să aduc snowmobilul? întreabă Macy. Pot să mă întorc destul de repede.

— Pot să merg. Serios! Mă simt bine, spune Grace, dar vocea ei e la fel de amărâtă precum arată.

Îi arunc o privire neîncrezătoare în timp ce mă aplec şi o ajut să se ridice în picioare. Apoi, pentru că este foarte evident că nu poate păşi, o ridic în braţe. Şi fac tot ce pot ca să ignor faptul că să o ţin în braţe e o senzaţie mai frumoasă decât orice altceva din toţi cei o sută de ani pe care i-am trăit.

Dacă vrei să te simți mai bine, niciodată să nu-i pui întrebări unui vampir malefic
– Jaxon –

Sunt la ușa de la intrare înainte ca Grace să apuce să coboare măcar prima treaptă.

Știu că probabil ar trebui să rămân prin zonă, dar nu pot face asta. Nu acum. Nu când are acel bandaj pe gât și altele pe brațe și obraji. Și nu când știu că eu sunt dobitocul care i-a făcut asta.

Închid ochii pentru o secundă – doar o secundă – și îmi reamintesc totul cu o străfulgerare. Cutremurul. Fereastra explodând sub forța puterii mele. Momentul în care sticla a tăiat gâtul lui Grace.

Niciodată nu am mai fost atât de îngrozit în viața mea. Teama nu este ceva ce îmi e dat să simt prea des – când ești cel mai înfricoșător lucru din noapte, ai tendința să nu îți faci griji pentru ce altceva mai hoinărește împreună cu tine. Dar să privesc cum sticla a lovit-o pe Grace, să privesc cum sângele i-a țâșnit prin toată încăperea și să îmi dau seama că sticla i-a tăiat o arteră... Mda, „îngrozit" nu e nici pe departe cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie cum m-am simțit.

Următoarele cinci minute sunt în ceață. Îmi amintesc că, într-un efort de a opri sângele, i-am lins rana ca să se închidă, apoi am luat-o în brațe și am fugit vampirește spre Marise în timp ce Grace era în brațele mele, albă ca varul și inertă.

Aproape că am ucis-o pentru că nu m-am putut controla.

Aproape că am ucis-o pentru că simpla apropiere de ea mă face să simt atât de multe, încât nu le mai pot bloca.

Aproape am omorât-o pentru că, atunci când vine vorba de ea, sunt slab. Atât de slab, încât las inconștient energia să se acumuleze și aproape că m-am împerecheat cu ea fără să îi cer permisiunea.

E o revelație umilitoare... și deopotrivă groaznică. Mi-am petrecut întreaga viață protejând oamenii de puterea teribilă și egoismul fără margini ale familiei mele. Și acum, trei zile cu perechea mea, și dintr-odată sparg ferestre, cutremur nenorocitul de pământ și aproape că mă unesc cu ea fără ca nici măcar să îi spun ce se întâmplă?

Ce mama dracului e în capul meu?

Dar tocmai asta e! Nu am gândit, nu de când am coborât scările în acea primă seară și am văzut-o pe Grace stând lângă masa de șah. Începând din acel moment, nu m-am mai gândit decât să o fac să fie a mea. Și acum aproape a murit, de două ori, pentru că nu mă pot aduna suficient, încât să am grijă de ea – să veghez asupra ei – așa cum ar trebui să o fac.

Dar care ar fi alternativa ca noi să fim împreună? Să părăsim Academia Katmere – școala copiilor celor mai influenți monștri din lume – chiar acum, când suntem în pragul unui alt război? Mai ales când acel război a fost provocat, în mare parte, de propria mea familie?

Sau ar trebui să o fac pe Grace să plece? Deja am încercat asta în prima zi. Doar că nu i-am ordonat să plece naibii de aici, pentru că am dorit-o mai mult decât mi-am mai dorit vreodată ceva – un sentiment care doar crește cu fiecare zi în care ea este

aici. Totuşi, nu a plecat când i-am spus pentru că nu a putut, pentru că nu are unde altundeva să se ducă.

Pentru că locul ei e la Academia Katmere, mârâie vocea animalică din interiorul meu. *Mai mult, locul ei este lângă mine.*

Pentru că ea este perechea mea. Perechea mea!

Chiar şi după cinci zile, tot nu pot să îmi depăşesc uimirea şi groaza pe care un singur cuvânt le generează în mine.

Fiecare vampir are o pereche, dar să o găseşti în primele tale două sute de ani este, practic, inimaginabil. Byron a găsit-o pe Vivien devreme, dar asta pentru că s-au născut în acelaşi orăşel din Franţa şi au fost crescuţi împreună ca prieteni cu mult înainte ca ei să ştie, măcar, că sunt o pereche. Noi, restul, ne tot învârtim până ne-o găsim pe a noastră... şi asta dacă suntem norocoşi.

Nu am spus nimănui despre Grace, nici măcar lui Mekhi sau lui Byron, pentru că o astfel de etichetă o pune într-un pericol şi mai mare decât cel în care este deja. Ceea ce, din câte se pare, înseamnă al dracului de mare, ţinând cont de faptul că perechea ei nu o poate proteja nici măcar de el însuşi.

Nu ar fi trebuit să mă duc în camera ei astăzi. Ar fi trebuit să o las naibii în pace pe Grace. Dar sunt egoist şi slab, şi nu am putut să nu o văd. Nu am putut să nu verific ce face, nu am putut să nu mă asigur că e bine, indiferent cât de tare a distrus chestia asta lucrurile, chiar mai tare decât erau deja.

Dar asta a fost înainte să o văd peste umărul lui Macy, acoperită de tăieturi şi vânătăi de la cioburile zburătoare. Lovită, bandajată, distrusă. Şi mi-am dat seama că, pereche sau nu, cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru ea este să o las dracului în pace.

Gândul mă face să o iau razna, face ca monstrul din interiorul meu să urle de furie. Dar asta doar mă determină să mă mişc mai repede, disperat să pun cât de multă distanţă e posibil între mine şi Grace.

Sunt kilometri întregi între noi acum, dar tot nu este suficient. Totuși, încă pot simți cum sângele ei mă cheamă, gustul ei fiind ca nimic altceva din ceea ce am mai gustat până acum. Când am lins mica picătură de sânge de pe degetul meu mare chiar în acea primă seară, gustul ei aproape că m-a îngenuncheat. Seara trecută a fost și mai rău. I-am dorit sângele chiar în timp ce a sărit pe mine, chiar în timp ce încercam disperat să opresc valul care ar fi ucis-o dacă ar fi rămas necontrolat.

Deja știu că sunt un monstru, dar cum mă face pe mine acea nevoie – acea dorință – în mijlocul unei crize pe viață și pe moarte? Disperat? Malefic? Irecuperabil?

Și când s-a întâmplat asta? Când l-am omorât pe Hudson? Sau cu ani, decenii, în urmă?

Continui să mă mișc rapid, chiar dacă habar nu am unde mă îndrept, în timp ce fug prin zăpadă. Nu prea contează totuși atâta timp cât sunt departe de Katmere... și de Grace. Nu pot gândi când ea este atât de aproape, sângele ei chemându-mă – încă o tentație în fața căreia nu îmi pot permite să cedez.

Nu, dacă vreau să rămână în siguranță.

Nu, dacă vreau să rămână întreagă.

Și îmi doresc asta, chiar mai mult decât îmi doresc să o fac să fie a mea.

Acest gând îmi dă în sfârșit o direcție. O privire aruncată GPS-ului de pe telefonul meu îmi spune cu exactitate cât de aproape sunt deja de noua destinație asupra căreia m-am decis. Atât de aproape, încât nu pot să nu mă gândesc dacă nu cumva subconștientul mă ghidează către acest loc.

Fac stânga din scurt la baza muntelui pe care l-am ridicat cândva treizeci de metri în aer – un exercițiu de antrenament pentru mine, la vârsta de doisprezece ani – și alerg încă treizeci de kilometri prin zăpadă până la o peșteră de gheață a cărei intrare e acoperită complet de zăpadă.

Fac o pauză când ajung la ea, acordându-mi un minut să preiau controlul asupra ființei și a gândurilor mele. Poate că Sângeroasa este mentorul care m-a învățat aproape tot ce știu, dar asta nu face să îmi fie mai ușor să intru acolo. Cel mai feroce și puternic vampir în viață, Sângeroasa e expertă la descoperirea slăbiciunilor. Și apoi la folosirea acestora ca să te distrugă cu nu mai mult de un cuvânt sau două.

Mi-am petrecut douăzeci și cinci de ani din viață în peștera aceasta la insistența reginei, învățând să îmi folosesc puterile. Și cum să le folosesc ca să distrug orice dușmani ai tronului, tot la insistențele reginei. Sângeroasa s-a asigurat că puteam face toate acestea... și mult mai multe. A fost o binecuvântare și un blestem.

Când în sfârșit mi-am pus la punct apărarea, orice gând despre Grace fiind alungat în străfundurile mele, inspir adânc de câteva ori. Și încep să cobor în gheață.

Există măsuri de protecție la intrare, protecții țesute în aer și rocă, și gheață, la fel de străvechi ca Sângeroasa. Le dezamorsez fără să gândesc – așa cum am fost învățat cu atât de mulți ani în urmă. Sau, mai corect spus, după cum mi-am dat seama printr-un proces dureros de încercări și rateuri.

Terenul coboară cu o pantă abruptă, o cărare îngustă, cioplită prin gheață și rocă vulcanică. O traversez rapid, croindu-mi drum prin formațiunile superbe și mortale, folosindu-mă doar de memorie. În sfârșit, ajung la o intersecție de drumuri și o iau la dreapta, în ciuda sentimentului de spaimă care mă copleșește.

Mai multe măsuri de protecție, pe care le desfac, de asemenea, asigurându-mă că le țes la locul lor înainte să avansez în peșteră. În mod normal, această parte a traseului se face în beznă totală, dar astăzi lumânări aprinse sunt aliniate de ambele părți ale cărării. Mă întreb dacă Sângeroasa așteaptă pe cineva... sau dacă nu cumva cineva aflat probabil în căutarea unui sâmbure din cunoștințele pe care Sângeroasa le împarte cu atâta zgârcenie a făcut de curând vreun sacrificiu.

Încă o curbă, încă o intersecție de drumuri pe care să o traversez – o iau la stânga de data asta – și încă un set de măsuri de protecție. Apoi ajung în sfârșit în anticamera dinaintea odăilor Sângeroasei. Locul e uriaș și, de asemenea, plin de lumânări care aruncă lumină pe formațiunile fantastice din gheață și rocă care împodobesc pereții și tavanul în toate direcțiile.

Un mic râu de gheață curge prin centrul încăperii. Momentan este înghețat bocnă, dar l-am văzut și curgând, de asemenea. În miezul verii și, desigur, la o pocnitură a degetelor Sângeroasei. Când eram tânăr, mă gândeam că este râul Styx, purtând sufletele tuturor care dădeau greș la probele Sângeroasei direct în iad, fără ajutorul vreunui luntraș.

De mai multe ori m-am aruncat în el, în speranța că o călătorie doar dus spre iad mi-ar încheia, în sfârșit, chinul. N-a făcut-o.

Privesc prin jur și încerc să mă adun încă o dată. Și fac tot ce pot ca să ignor cadavrele umane atârnate cu capul în jos în colț, sângele scurgându-se din ele în două găleți mari pe podea. Încă o dovadă că nimic nu s-a schimbat. Sângeroasa ademenește oamenii în peșteră în loc să iasă să vâneze. Unii sunt abia mâncați, iar alții sunt... puși la păstrare pentru când vremea este atât de rea, încât zona este aproape părăsită. E o utilizare mai eficientă a timpului pentru toți cei implicați, mi s-a spus mereu.

Chiar înainte să fiu pedepsit pentru că nu mi-am secat niciodată complet de sânge victimele, ca să nu mai vorbesc că le-am lăsat în viață.

Îmi mut privirea de la carnaj și inspir adânc încă o dată. Și pășesc printr-o arcadă direct în salonul Sângeroasei.

E exact cum îmi amintesc. Pereții sunt vopsiți într-un albastru dulce, iar flăcările trosnesc în șemineul care domină unul dintre pereții laterali. Rafturi cu cărți în ediții princeps umplu doi dintre ceilalți pereți și un covor cu model abstract în nuanțele apusului se întinde peste podeaua din gheață.

În centrul camerei, cu spatele la foc, sunt două fotolii vechi cu spătar înalt, tapițate în piele maro. În fața lor, despărțită de o masă pătrată din sticlă, e o canapea din catifea violet-închis.

Și stând pe canapea, îmbrăcată într-un caftan galben-aprins, cu picioarele ghemuite sub ea, este Sângeroasa, tricotând ceea ce sunt destul de sigur că este o căciulă de iarnă arătând ca un vampir cu colții ieșiți.

— Ți-a luat cam mult să treci de măsurile de protecție.

Se uită la mine pe deasupra unei perechi de ochelari sub formă de semiluni.

— Ai de gând să stai acolo toată ziua sau intri și stai jos?

— Nu știu!

E cel mai sincer răspuns pe care l-am dat vreodată.

Zâmbește, se oprește din tricotat doar suficient timp cât să își așeze cârlionții scurți și cărunți de câteva ori, apoi îmi face semn să iau loc.

— Haide! Îți fac un cadou!

Căciula e aproape gata, ceea ce înseamnă că s-a apucat de ea cu mult înainte să mă hotărăsc, măcar, să vin încoace, ceea ce nu este chiar o surpriză, acum, că mă gândesc la asta.

— Ce să fac, mai exact, cu o căciulă? o întreb, chiar în timp ce îi urmez indicațiile.

Rânjește, ochii ei verde-aprins lucind în contrast cu pielea de un maro cald în timp ce răspunde:

— Oh, sunt sigură că o să te gândești tu la ceva!

Habar nu am ce să răspund la asta, așa că doar dau din cap și aștept ca ea să spună altceva. Sângeroasei nu i-a plăcut niciodată de cei care vorbesc primii.

Se pare că, momentan, nu e deloc interesată să vorbească. Așa că stau pe fotoliul din piele aproape o oră, urmărind cum face ultimele retușuri la o căciulă cu model de vampir pe care nu am niciun interes să o port.

Când a terminat, leagă sculul și pune totul lângă canapeaua.

— Ți-e sete? întreabă, făcând un semn din cap spre barul din colț.

Îmi este, dar imaginea oamenilor din care se scurge sângele chiar în afara acestei odăi mă face să clatin din cap.

— Nu, mulțumesc!

— Cum vrei tu!

Dă din umeri în timp ce se ridică în picioare.

— Ei bine, haide, atunci! Hai să mergem la o plimbare!

Mă ridic în picioare și o urmez spre o altă arcadă aproape de partea din spate a camerei. În momentul în care trecem prin ea, podeaua înghețată și pereții a ceea ce îmi amintesc vag ca fiind sala mea de antrenament se transformă într-o pajiște de vară, împreună cu flori sălbatice și soarele care bate asupra noastră, încălzindu-ne.

— Așadar, spune ea după ce am mers câteva minute în liniște, ai de gând să îmi spui ce te sâcâie?

— Sunt destul de sigur că știi deja.

Scoate un sunet afirmativ, împreună cu o față care spune „poate că da", dar nu oferă nicio informație.

— Ce mai faci? o întreb după câteva secunde. Îmi pare rău că nu am mai trecut pe aici de ceva vreme.

Dă din mână.

— Oh, copile, nu ai de ce să îți faci griji în privința asta. Ai avut probleme mai mari.

Mă gândesc la Hudson și la mama, și la coșmarul de a împiedica facțiuni diferite din a se înfrunta într-un război civil.

— Da, cred că ai putea spune și așa.

— Așa și spun.

Se întinde și pune o mână pe umărul meu.

— Sunt mândră de tine, băiete!

E ultimul lucru pe care mă aștept să îl spună. Un nod neașteptat îmi apare în gât drept răspuns, blocându-mi coardele vocale până când trebuie să îmi dreg glasul de câteva ori înainte să pot vorbi.

— Măcar unul dintre noi e.

— Nu face asta!

Mâna de pe umărul meu trece de la a mă liniști la a mă plesni peste ceafă într-o clipită.

— Ai făcut mai multe pentru rasa asta decât oricine altcineva în ultimii o mie de ani. Fii mândru de asta! Și fii mândru de faptul că ți-ai găsit perechea!

— Deci știi de ce sunt aici.

— Cred că știu de ce ești aici.

Îmi feresc privirea și ajung să mă holbez la un petic de flori sălbatice într-o nuanță de roz-aprins pe care îl voi asocia cu Grace până la ultima mea suflare.

— Cum fac asta? întreb, iar sufocarea de mai devreme din gâtlejul meu e nimic în comparație cu ceea ce simt acum.

Abia pot respira.

— Să o iei ca pereche?

Sprâncenele i se ridică.

— Știi că nu la asta mă refer.

Îmi încleștez pumnii și mă prefac că această conversație nu mă face să vreau să lovesc ceva... sau să vomit. Sau amândouă.

Oftează puternic.

— Există o cale!

— Spune-mi!

— Ești sigur, Jaxon? Odată ce o faci, nu mai ai cum să dai înapoi. Nu poți să repari, pur și simplu, ce a fost sfâșiat în bucăți.

— Nu voi vrea să o repar.

Scuip cuvintele printre dinții încleștați.

— Nu știi asta.

Flutură din mână, iar pajiștea se transformă în dormitorul lui Grace de la cămin. Grace e cuibărită în pat, citind ceva de pe telefon în timp ce Macy se fâțâie în jurul ei. E frumoasă și fragilă, și nu vreau nimic altceva decât să îmi înfășor brațele în jurul ei.

Nu vreau nimic altceva decât să o protejez de tot, chiar dacă totul mă include și pe mine. Mai ales dacă este așa.

— Să îți găsești perechea este ceva prețios, continuă Sângeroasa. Să o găsești atât de devreme este chiar și mai special. De ce ai renunța la asta dacă nu trebuie să o faci?

— Deja sunt puși pe ea. Nu știu încă de ce, dar Grace e un pion într-un plan pe care îl au ei ca să facă Dumnezeu știe ce. Să detroneze vampirii? Să provoace războiul civil pe care am muncit atât de mult să îl opresc? Să se răzbune pentru ceea ce a făcut Hudson? Nu știu! Știu doar că nu pot lăsa ca ea să fie rănită din cauza unor decizii pe care le-am luat eu și care nu au nicio legătură cu ea.

Cred în fiecare cuvânt pe care îl spun, dar asta nu le face să mă doară mai puțin. Nu am avut niciodată nimic care să fie al meu - mama s-a îngrijit de asta. Totuși, Grace este aici, chiar în fața mea. E menită să fie a mea. Și tot nu îmi pot permite să mă întind spre ea. Nu, dacă înseamnă să risc să i se întâmple ceva din cauza mea.

— Știi că nu va fi în siguranță în lumea asta. Știi că o vor ucide doar ca să mă facă să sufăr.

Sângeroasa flutură din mână și, încă o dată, pășim pe pajiște. Trebuie să îmi mușc buza ca să nu o implor să o aducă pe Grace înapoi, chiar în timp ce răspunde:

— Știu că vor încerca.

— Până la urmă vor reuși.

O spun ca să îmi reamintesc atât mie, cât și ei.

— Ei mereu reușesc.

— Nu mereu.

Îmi aruncă o privire, ridicând din sprâncene și dorind să îmi amintească de ceea ce s-a întâmplat acum un an. De parcă aș avea nevoie de o reamintire.

— Ai puțină încredere, vrei?

Pufnesc pe nas.

— În mine?

— În tine și în perechea ta.

— Am toată încrederea în Grace. Dar e om. Vulnerabilă.

Mă gândesc la sângele țâșnind, la tăieturile adânci de pe umărul și de pe gâtul ei.

— Fragilă.

Râde.

— Toți suntem fragili, băiete. Este o parte a vieții.

Arată cu un deget spre mine.

— Iar Grace a ta s-ar putea să te surprindă, să știi.

— Despre ce vorbești? întreb. Apoi, sătul de toate ghicitorile ei, nu mă pot abține să nu îi cer: Nu poți, pur și simplu, să fii mai explicită? Nu poți să îmi spui ce să fac?

— Nimeni nu îți poate spune ce să faci, Jaxon. A fost cea mai mare putere – și cea mai mare problemă a ta – de când te-ai născut. De ce să schimbi asta acum?

Nerăbdarea se adună în mine, zdrobindu-mi ultimul dram de calm prefăcut pe care îl am.

— La naiba! Am nevoie să știu cum să rup legătura de împerechere.

De data asta când zâmbește, se ivesc colții ei ascuțiți.

— Ai grijă cum vorbești cu mine, băiete! Doar pentru că îmi e drag de tine nu înseamnă că nu o să te sec de sânge pentru o masă în miezul iernii. Ai un gust destul de bun, dacă îmi amintesc bine.

E o amenințare veche, una căreia niciunul dintre noi nu îi mai acordă prea multă atenție. Dar închid gura totuși, pentru că există o altă amenințare implicită în asta – în principal, că nu mă va mai ajuta până la urmă.

Mergem în liniște pentru câteva minute, până când aproape că fremăt cu o nerăbdare disperată, convins că o să îmi ies din piele în orice clipă. Abia atunci mă ia de mână.

— Asta îți va spune cum să faci ceea ce cauți, îmi zice, apăsându-mi o bucată împăturită de hârtie în palmă și strângându-mi degetele peste ea.

Vreau să o întreb de unde vine hârtiuța, dar adevărul este că nu îmi pasă. Nu acum, când am în mâinile mele ceea ce îmi trebuie ca să o salvez pe Grace.

— Doar asigură-te că este ceea ce vrei cu adevărat! Pentru că, odată ce rupi ceea ce este între tine și Grace, e pentru totdeauna.

Categoric mă doare să o aud spunând asta, să îmi imaginez o viață eternă fără perechea mea. Fără Grace. Dar când alternativa este să o văd cum suferă – și moare – pentru ca oamenii să ajungă la mine, chiar nu există nicio alternativă.

— Mulțumesc! îi spun Sângeroasei, ascunzând hârtiuța în adâncul buzunarului.

— Cu plăcere, scumpul meu băiat!

De data asta când își ridică mâna, o face ca să îmi mângâie obrazul.

— Chiar te iubesc, să știi!

— Știu, încuviințez, pentru că, într-un mod straniu, e adevărat.

— Și dacă un vampir ursuz și bătrân ca mine te poate iubi, sunt destul de sigură că și o fată puternică precum e Grace o poate face.

Îmi face cu ochiul înainte să lase mâna jos și să se îndepărteze.

— Pe de altă parte, uiți un lucru.

— Ce anume? întreb, o rază mică de speranță înviind în mine, în ciuda celor mai bune eforturi ale mele.

— „Mai multe-s pe pământ și-n cer, Horatio,/ Decât închipuie filosofia."

Face încă un pas înapoi, transformându-se într-o creatură înaripată pe care nu o recunosc.

Apoi își ia zborul, lăsându-mă cu răspunsul pe care l-am căutat și cu o groază de întrebări pe care habar nu am nici măcar cum să le pun.

O parte din mine vrea să rămână prin zonă și să o aștepte, ca să mai putem sta de vorbă – uneori e dispusă să facă asta după ce se hrănește. Dar în secunda în care o pornesc înapoi spre camerele ei, telefonul începe să îmi bâzâie în buzunar cu o serie de mesaje de la Grace și Mekhi.

Vin dezordonat totuși, așa că ies din peșteră și ajung înapoi în aria de acoperire a rețelei de telefonie, într-o încercare de a afla toată povestea. Moment în care încep să apară furios și iute. În timp ce le citesc, uit complet să o mai aștept pe Sângeroasa să se întoarcă. Uit complet de tot, mai puțin că trebuie să ajung la Grace – la perechea mea – cât de curând posibil. Trebuie să mă asigur că e bine, și trebuie să mă asigur că oricine a avut tupeul să o muște înțelege exact ce alegere groaznică a făcut în viață.

În timp ce fug înapoi spre Denali mă pocnește.

Nu contează cu cine trebuie să mă lupt ca să o știu în siguranță. Nu contează ce trebuie să fac ca să țin de ea. Grace e perechea mea și în niciun caz nu renunț la ea. Orice s-ar întâmpla.

Și ce idee tâmpită, oricum – să rup legătura înainte ca Grace să știe măcar că există? Asta e o alegere pe care amândoi trebuie să o facem. Am fost un dobitoc să mă gândesc la asta altfel.

Motiv pentru care primul lucru pe care îl fac când ajung înapoi la Katmere este să bag mâna în buzunar și să scot bilețelul pe care mi l-a dat Sângeroasa. Nici măcar nu mă deranjez să îl citesc înainte să îl rup în bucăți pe care le arunc în cel mai apropiat coș de gunoi pe drum spre scări.

Până la urmă, am o pereche de care să am grijă, și nimic nu o să îmi stea în cale.

MULȚUMIRI

DACĂ AI REUȘIT SĂ AJUNGI LA CAPĂTUL ACESTEI CĂRȚI cu monștri, trebuie să îmi încep mulțumirile cu tine. Mulțumesc că ai luat *Ardoare*, mulțumesc că ai citit toate cele aproape o sută optzeci de mii de cuvinte din ea, mulțumesc că m-ai lăsat să împărtășesc cu tine lumea lui Jaxon și a lui Grace. Sunt mai mult decât încântată că ai ales să faci călătoria asta cu noi. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc!

În al doilea rând, trebuie să îi mulțumesc lui Liz Pelletier, pe care o ador mai mult decât aș putea spune vreodată. Liz, m-ai învățat atât de multe despre scris și despre mine, și despre prietenie, încât nici nu știu de unde să încep să îți mulțumesc. Ești un editor incredibil și o prietenă minunată, și voi fi recunoscătoare tot restul vieții mele pentru că m-ai ales să parcurg călătoria asta cu tine. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru a aduce cartea asta în cea mai bună formă posibilă! Abia o aștept pe următoarea!

Stacy Cantor Abrams, iubesc faptul că am lucrat împreună mai bine de zece ani. Ești un editor uimitor și o și mai uimitoare persoană, și sunt atât de entuziasmată că mai urmează și alte proiecte! Îți mulțumesc pentru entuziasmul neabătut pe care l-ai arătat cărții și pentru flexibilitatea de care ai dat dovadă în toată această nebunie ca să o punem cap la cap. Înseamnă enorm pentru mine. Sunt atât de norocoasă să te am în preajma mea!

Jessica Turner, îți sunt recunoscătoare pentru entuziasmul arătat acestei cărți și pentru toate ideile minunate pe care le-ai avut când am lansat-o pe piață. Ești o femeie senzațională și o prietenă grozavă, și sunt extrem de norocoasă că faci parte dintre apropiații mei. Îți mulțumesc că ești atât de fantastică!

Bree Archer, pentru că mi-a oferit CEA MAI BUNĂ COPERTĂ DIN LUME, serios, CEA MAI BUNĂ COPERTĂ DIN LUME, din tot sufletul meu, mulțumesc!

Toni Kerr, îți sunt recunoscătoare pentru grija incredibilă pe care ai avut-o față de copilul meu. Fiecare pagină este superbă și îți datorez ție asta.

Meredith Johnson, ai suportat toată nebunia care a venit cu cartea asta. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul tău în a îndrepta monstrul ăsta direct din imaginația mea până pe rafturile din magazine!

Jen, îți mulțumesc pentru toate comentariile bine gândite și aprecieri! Ești uimitoare!

Tuturor de la Entangled și Macmillan, pentru răbdarea voastră și entuziasm. Sunt atât de entuziasmată că *Ardoare* are un cămin atât de uimitor și o echipă atât de uimitoare în spate!

Emily Sylvan Kim – nici măcar nu știu ce să spun aici. Nu mi-am dat seama cât de norocoasă am fost în ziua în care ai fost de acord să îmi fii agent și îi mulțumesc universului pentru tine în fiecare clipă. Îți mulțumesc pentru că ești mereu alături de mine și pentru că întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna găsești o cale să depășim orice obstacol ne apare în cale. Ești cea mai tare!

Eden Kim, pentru că ai fost prima persoană în afară de mine care a citit *Ardoare*. Îți mulțumesc pentru tot entuziasmul! Ai făcut ca tot ce a venit după prima ciornă să fie mult mai ușor.

Jenn Elkins, pentru că mi-ai fost prietena cea mai bună la bine și la greu pentru mai mulți ani decât vrem să recunoaștem.

Îți mulțumesc că ai fost mereu lângă mine și că ai fost mereu sinceră, xoxoxo.

Uimitoarelor Emily McKay, Shellee Roberts și Sherry Thomas, sunteți cele mai bune prietene și inspirate persoane pe care mi le-aș fi putut dori vreodată. Vă mulțumesc din tot sufletul!

Stephanie Marquez, recunoștința mea pentru tot ajutorul și încurajările de pe parcursul scrierii acestei cărți. Îmi amintești de toate motivele pentru care ador să scriu și toate motivele pentru care am devenit scriitoare din capul locului. Te iubesc atât de mult și abia aștept ce mai urmează!

Mama, mulțumesc pentru tot ajutorul dat ca să îmi țin viața de zi cu zi pe o (oarecare) linie de plutire. Știu că suntem greu de suportat, dar suntem atât de recunoscători că ai făcut-o! Te iubesc!

Și, în ultimul rând, mulțumiri celor trei băieți ai mei pe care îi iubesc mai mult decât aș putea spune vreodată! Am avut câțiva ani dificili și vreau să vă mulțumesc că ați rezistat și că ați fost cei mai tari și mai minunați fii din întreaga lume. Mă uimiți în fiecare zi și sunt atât, atât, atât de norocoasă să fiu mama voastră!